

Cửu Nguyệt Hi
Hàn Vũ Phi dịch

Cây Olive màu trắng

II

(Tiểu thuyết)

Văn Việt Books

Nhà xuất bản
Thanh Niên

Chương 1-1

Edit: Onion2109

Beta: Minh Tâm

Ngày Tổng Nhiệm gặp Lý Toàn là một ngày rất bình thường.

Ngày 3 tháng 6, thành phố A Lặc ở phía bắc Đông Quốc nhìn qua vẫn không có gì thay đổi so với mọi ngày. Tám giờ sáng, Tổng Nhiệm đẩy cánh cửa sổ nhà nghỉ, phía dưới là một con đường thẳng hướng bắc dẫn đến một trường học nhỏ. Hai bên đường là các cửa hàng cao thấp xen kẽ, dân cư thấp thoáng qua những tán cây.

Nhìn ra xa, mặt đường bụi bặm, giấy vụn lá khô không người quét dọn. Nhưng bầu trời xanh ngắt, ánh mặt trời cũng rất xán lạn.

Trong nhà hàng ở tầng dưới, một bà mẹ trẻ đội khăn trùm đầu, mặc áo choàng đen đang ôm đứa con nhỏ ngồi bên bàn ăn sáng. Chủ tiệm đứng sau quầy hàng, một tay thái thịt nướng, một tay cầm bánh mì. Mùi thịt nướng, đậu luộc cùng bánh mì phiêu đẳng trong không khí. Trong một tiệm sửa chữa bên phố đối diện, vài người đàn ông trung niên đã sớm dắt xe máy đứng chen trước cửa, lao nhao tranh luận với thợ máy bằng thứ ngôn ngữ Đông Quốc mà Tổng Nhiệm nghe không hiểu. Cách đó không xa vang lên tiếng thổi còi, xe buýt đỗ ven đường, một đám học sinh tiểu học vọt xuống xe, lú lú chạy vào trường học. Tài xế kéo cửa kính xuống, cùng cảnh sát tuần tra ở ven đường trò chuyện đôi câu.

Tất cả nhìn có vẻ y như ngày thường, nhưng lại có sự khác biệt.

Tiệm cơm địa phương vẫn mở cửa, KFC thì đã ngừng kinh doanh từ lâu; phòng khám nha khoa đang khai trương, nhưng cửa hàng điện thoại đã đóng cửa hơn một tuần rồi. Trên cửa dán một mô hình điện thoại Trung Quốc kiểu mới nào đó, hình ảnh đã rách mướp cả, trang giấy run run trong gió sớm. Một con chó lang thang cuộn mình lại

trong đồng báo phế liệu. Sát vách là tiệm bán quần áo, tủ kính phủ kín một lớp bụi, mờ hồ trông thấy haimẫu ma-nơ-canh bên trong, một mặc trang phục áo choàng đen dài trùm đầu che mặt, một mặc áo sơ mi trắng và váy hoa ngắn.

Gió buổi sớm đảo qua lá rụng và giấy vụn ven đường, nhưng không thổi được vào làn váy bên trong tủ kính.

Tổng Nhiễm bắt giắc thở dài, lòng hơi phiền muộn, giống như tấm kính bị phủ lớp bụi dày. Đây là ngày cuối cùng cô ở đất nước này. Hôm nay nhiệm vụ nước ngoài kết thúc, cô sắp trở về. Từ thành phố A Lặc đến thủ đô Già Mã mất bốn giờ đi đường xe, máy bay về nước cất cánh lúc 11 giờ đêm.

Cô tựa bên cửa sổ lướt điện thoại. Trong nước hiện đang là buổi chiều, dân mạng đang thảo luận về một ngôi sao nào đó mới ra mắt, đẹp như Tây Thi đậu phụ các kiểu.

Thời gian ở đây là 8 giờ 30. Cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cô vừa xếp lại chiếc giá ba chân, sàn nhà dưới chân đột nhiên rung lắc, tựa như động đất. Nhưng đây không phải động đất! Cô cầm máy ảnh vọt tới mở chốt cửa sổ, chân trời phía xa vang lên tiếng như sấm rền.

Nhưng ngoài cửa sổ tất cả đều bình thường, người đi trên phố nhao nhao ngẩng đầu, như một đám ngỗng mờ mịt. Ngay sau đó lại là một tiếng vang thật lớn, liên tiếp – là đạn pháo.

Khai chiến rồi.

Trên đường bỗng chốc nhốn nháo hẳn lên, mọi người kêu la ầm ĩ, chạy loạn khắp nơi.

Tổng Nhiễm đeo máy ảnh, giá ba chân cùng một số thiết bị thông tin trên lưng rồi trèo lên sân thượng. Cô trông về phía khu đất hoang xa xa bên ngoài thành phố, không thấy bất cứ dấu hiệu nào của quân

đội. Nhưng tiếng bom đạn cứ dội lên không ngừng. Cách thành phố A Lặc mấy chục cây số về hướng đông bắc là thành phố Cáp Lố, có một đồng nghiệp nam của cô đóng tại đó.

Tín hiệu điện thoại bị mất. Bước đầu tiên khi khai chiến chính là phá hủy trạm thông tin.

Tổng Nhiệm lắp xong thiết bị, khai thông vệ tinh điện thoại, vừa kết nối được với phía bên kia đã nghe thấy tiếng nói: “Quân đội chính phủ và lực lượng vũ trang chống chính phủ đang chiến đấu bên ngoài thành phố Cáp Lố. Tình hình bên cô thế nào rồi?”

Tổng Nhiệm căn chỉnh góc độ chụp, ổn định hơi thở, nói: “Hiện tại tôi đang ở trên sân thượng của một nhà nghỉ ngoại ô phía đông bắc thành phố A Lặc, thành phố trung tâm của phía đông đất nước này. Tôi có thể nghe rõ tiếng bom đạn từ hướng thành phố Cáp Lố. Mặt đất nơi đây còn đang chấn động, hình ảnh quay được cũng không ổn định. Khu A Lặc tôi đang ở một phút trước vẫn còn thấy ô tô và người đi đường, nhưng giờ không còn một bóng người. Đối diện chỗ tôi đứng là một trường tiểu học, có thể nhìn thấy...” Cô phóng to hình ảnh lên: “Các thầy cô giáo dẫn học sinh sơ tán từ tòa nhà dạy học ra sân. Một tháng trước số học sinh ở đây là 300, giờ đã giảm mạnh chỉ còn hơn 100. Rất nhiều gia đình đã sớm di tản đến phía nam, cũng chính là vùng phụ cận thủ đô Già Mã...”

Cô đưa tin xong, đầu bên kia không nghe thấy tiếng pháo nữa. Không biết là chiến sự đã ngừng, hay đã chuyển sang đấu súng đạn.

Tổng Nhiệm ở trên sân thượng đợi mười phút, không phát hiện có tình huống gì mới.

Bầu trời cao xanh như nước rửa qua mặt ngọc Sapphire, ánh mặt trời càng thêm xán lạn, như thể hiện tượng vừa rồi chưa từng xảy ra.

Cấp trên thông báo Tổng Nhiệm cứ theo kế hoạch về nước. Nhưng chiến tranh đột nhiên bùng nổ, khả năng tuyến đường giao thông sẽ

bị phong tỏa hoàn toàn khá cao, trở về không phải là chuyện dễ.

Cô đã thuê xe từ tối qua, mà tài xế hẹn cô hôm nay đi Già Mã phải dẫn một nhà sáu người đến phía nam nên đã hủy hẹn. Hoàn cảnh đặc biệt, cô cũng không cách nào trách cứ người ta.

Khoảng chín rưỡi, Tống Nhiễm liên lạc được với một người bạn phóng viên người Mỹ, biết được họ có xe, có thể đưa cô đi cùng. Nhưng bọn họ lại ở thành phố Tô Duệ cách A Lặc hơn 10km đường bộ về phía tây bắc, mười rưỡi sáng mai mới bắt đầu xuất phát xuống phía nam.

Ở A Lặc lúc này trên đường phố đông nghịt người lái ô tô xe máy buộc vali hành lý mang theo người nhà di tản. Đường ra khỏi thành phố tắc nghẹt, chật như nêm cối. Tiếng còi xe, tiếng chửi rủa, tiếng hô hoán, tiếng trẻ con khóc ầm ĩ không dứt bên tai. Tống Nhiễm lòng như lửa đốt, dưới trời nắng gắt chạy đến mười mấy con phố, tìm kiếm khắp thành phố để mượn một chiếc xe máy, nhưng vào lúc này phương tiện giao thông đúng là ngàn vàng cũng khó mà cầu được.

Trên đường trở về, mắt cô rơm nước mấy bận. Không sợ mới là lạ.

Trở lại nhà nghỉ, ông tài xế lặt lọng trước kia đang đứng ở sảnh chờ cô. Ông ta đưa cho cô một chiếc xe máy.

Mười giờ sáng, Tống Nhiễm đổi bộ quần áo màu đen, đội mũ và khăn che mặt, cột vali đựng thiết bị lên chỗ ngồi phía sau, một mình lái xe thẳng đến thành phố Tô Duệ hướng tây bắc. Xe máy là kiểu dành cho nam, nặng và rất khó lái. Lúc mới biết đi cô thường xuyên bị ngã, giờ đã quen tay hơn rồi.

Cả chặng đường trời cao đất rộng, đôi khi lại có vài chiếc chạy về phía nam vụt qua.

Cô tăng tốc, ước chừng mười lăm phút sau sẽ đến được ngoại ô thành phố Tô Duệ. Trên đường đi gặp mấy nhà bỏ hoang không người ở, gió thổi tung rác rưởi trên mặt đất, trông như phố hoang

vào ban ngày.

Vừa đi qua một con đường, đằng xa loáng thoáng tiếng súng. Lòng bàn tay Tổng Nhiễm ướt đầm, cô tăng tốc phi sang chỗ khác.

Chương 1-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Cô lượn quanh trong con ngõ nhỏ, sau đó nhanh chóng xông ra đại lộ rộng lớn không người. Khi tăng tốc lần nữa thì phía trước góc ngõ, mái nhà, sau xe đột nhiên xuất hiện bảy tám người mặc quân phục, võ trang đầy đủ cầm súng thép hét lên:

“Back Up!”

“Stop!”

Tổng Nhiễm phanh khẩn cấp. Dưới sự tác động của quán tính, chiếc xe lao nhanh về phía trước, lốp xe và mặt đất ma sát phát ra tiếng chói tai. Giữa đường có một hộp sắt, hộp lộ ra một sợi dây, cuối dây nối với một mảnh kim loại nhỏ.

Chiếc xe gần máy dừng lại, Tổng Nhiễm chống chân trái, giẫm ngay lên mảnh kim loại kia. Ngay lập tức hộp sắt phát sáng lên, những con số màu đỏ bắt đầu đếm ngược ——

Là một quả bom.

Xung quanh yên tĩnh như chết.

Nội tâm Tổng Nhiễm co lại thành một điểm.

Một chân cô đạp trên mảnh kim loại, một chân để trên bàn đạp xe gắn máy. Cô bất động đứng nguyên tại chỗ, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt như những hạt đậu, chảy xuống cổ.

Mỗi một giây đều bị nỗi sợ hãi kéo dài đến vô tận. Nhưng đám người kia không có dấu hiệu như muốn cứu cô.

Mấy giây tĩnh lặng, một người hét lên: “Stay Put!” (đừng nhúc nhích!)

Vừa dứt lời, lại có người hô: “A Toản!”

Tổng Nhiễm không thể phân biệt được azan(*) là ngôn ngữ nước nào. Chỉ thấy một người đàn ông mặc bộ quân phục màu xám tro nhảy ra ngoài cửa sổ tầng hai của một tòa nhà nào đó, đập ống thoát nước mà xuống. Anh ta đội mũ bảo hiểm và mang mặt nạ quân dụng, đứng ở ven đường xa xa quan sát cô. Toàn thân cô mặc màu đen rất khả nghi.

() Azan là phiên âm của A Toản, Tổng Nhiễm tưởng tên nước ngoài nên nghe thành Azan.*

Giọng Tổng Nhiễm giống như sợi tơ xoắn lại, run rẩy: “Help! Please!” Người đàn ông đứng yên một giây, sau đó đi về phía cô, lại lần nữa có người hét ngăn lại: “A Toản!”

Anh ta quay lại, dùng tay ra hiệu với đồng đội của mình.

Bộ đếm giờ trên hộp sắt đang nhanh chóng đếm ngược ——
00:09:10

Người đàn ông cầm khẩu súng tới gần, bên trên chiếc mặt nạ là một đôi mắt đen nhánh sáng ngời, chứa sự cảnh giác của loài ưng. Tốc độ của anh ta chậm và nhẹ, lúc cách cô hơn mười mét thì nhìn chằm chằm khuôn mặt đã che lại của cô một lát, mắt híp lại, hỏi: “Người Trung Quốc?”

May mà Tổng Nhiễm không khóc, hô lớn: “Đúng! Tôi là phóng viên!”

Lần này, các đồng đội của anh ta nhao nhao từ chướng ngại vật đi ra.

Anh ta đến gần xem quả bom, lại nhìn chân cô đang giẫm lên mảnh

kim loại, nói: “Cô đạp chuẩn đấy.”

“ . . . ”

Giọng nói chứa ba phần trêu chọc bảy phần ôn hòa, Tống Nhiễm không biết nên trả lời thế nào, nhưng người lại thoáng buông lỏng.

Anh ta quỳ một chân trên đất, tháo vỏ hộp sắt, để lộ những sợi dây điện rườm rà bên trong. Tống Nhiễm không khỏi hít vào một hơi. Người đàn ông nghe thấy, nhìn cô vẫn duy trì tư thế một chân chống đất, nhẹ giọng hỏi: “Có thể chống đỡ nổi không?”

Tống Nhiễm chỉ có thể gật đầu.

Anh ta không tin, đứng lên, nói: “Trước tiên cô xuống xe đã.”

Tống Nhiễm thấp giọng: “... Tôi không dám.”

“Không sao. Tôi đỡ.” Người đàn ông an ủi, tay trái đỡ lấy xe máy, trong nháy mắt cô cảm nhận được sức lực của anh ta. Tay phải anh ta cầm cánh tay cô, Tống Nhiễm theo bản năng nhanh chóng nắm lấy tay anh, cơ bắp trên cánh tay người đàn ông căng đầy rắn chắc.

Anh căn dặn: “Đừng rời trọng tâm, hạ chân phải xuống.”

Tống Nhiễm nương sức lực từ cánh tay anh, thành công từ trên xe bước xuống. Trong chốc lát này, hai chân cô vừa xót vừa tê, mồ hôi đầm đìa dưới lớp quần áo. Một đồng đội của anh đến dắt chiếc xe máy đi. Những người khác đẩy một chiếc xe bị vứt bỏ gần đó tạo ra chỗ che chắn.

Anh nói: “Duy trì trọng tâm ở chân bên trái, không được nhúc nhích.”

“Ừ.” Tống Nhiễm liếc nhìn bộ đếm giờ ——

0:08:17

Anh một lần nữa ngồi xổm xuống, bắt đầu nghiên cứu đường dây.

Sắp tới giữa trưa, mặt trời nóng hừng hực. Vì ở vùng sa mạc nên cơ thể cảm nhận được nhiệt độ lên tới gần 50°C. Mồ hôi dày đặc chảy xuống từ lông mày Tống Nhiễm vào mắt, làm cô khẽ run một phát. Một phát run này dọa chính cô sợ đến mức hồn bay phách lạc.

“Cố gắng chống đỡ.” Anh cười nhạt nói, “Cô mà động một phát là tôi thành anh hùng ngay.”

Tống Nhiễm nói: “Ừm.”

Chân sau anh quỳ xuống đất, cúi đầu xem xét đường dây, thỉnh thoảng cắt đứt vài sợi. Có lẽ tính tình hiền hòa của anh có tác dụng giữ bình tĩnh, khiến tâm trạng Tống Nhiễm bình phục đôi chút. Thời gian trôi qua cực kỳ dài, đợi rất lâu, cô không kịp được nhìn thời gian còn lại.

Mắt thấy bộ đếm giờ xuống còn 00:03:00, lại lần nữa cô hoảng hốt.

Anh vẫn như cũ rành mạch phá bom. Lúc bộ đếm giờ còn 00:02:00, anh khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thời gian không còn kịp rồi.”

Tống Nhiễm giật mình.

Anh nói nhưng tay cũng không dừng lại.

Đồng đội của anh nhận ra được tính nghiêm trọng, lại kêu lên: “A Toàn!”

Nước mắt Tống Nhiễm ẩm ướt vành mắt, nước mắt mồ hôi chảy vào trong khăn che mặt, hai má thấm ướt, cô khẽ hít mũi.

Lần này anh ngừng đầu, đôi mắt đen trên mặt nạ cong cong mỉm cười với cô, trấn an: “Đừng sợ. Sẽ không bỏ cô lại đâu.”

Ánh nắng rơi vào trên lông mi anh lấp lánh. Giọng nói thanh tịnh như

suối trong.

Tổng Nhiễm không khóc, lúng ta lúng túng gật đầu.

Anh cúi đầu tiếp tục phá bom.

Nhưng cô cảm nhận được tình hình ngày càng nghiêm trọng.

“Anh đi đi.” Cô khẽ nói, “Anh là người tốt, tôi không muốn... kéo anh chết cùng.”

Anh cũng không ngẩng đầu lên, hỏi một câu: “Cô có thể chạy nhanh đến mức nào?”

“Hả?”

“Năm giây, có thể chạy được bao xa?” Giọng anh khá hời hợt, cau mày cắt đường dây, không ngẩng đầu.

Tổng Nhiễm không phản ứng kịp.

Anh nói: “Còn lại một phút rưỡi, tôi chỉ có thể loại bỏ cảm biến trọng lực trong vòng ba mươi giây, để khi cô dời chân thì nó sẽ không phát nổ ngay lập tức. Nhưng bộ đếm giờ sẽ tăng tốc mười lần, một phút còn lại sẽ rút ngắn xuống còn năm giây.” Anh hỏi, “Cô có thể chạy được bao xa?”

Năm giây?

Tổng Nhiễm lờ mờ: “10 mét? 20 mét? Không biết.”

“Ài.” Anh có vẻ tiếc nuối, nói, “Không đủ.”

“Có lẽ 30 mét!” Cô nói, “Tôi chưa từng chạy hết sức mình.”

Anh nói: “Hôm nay thử xem?”

“... Được.” Cô gật đầu.

0:01:10

“Mười giây. Chuẩn bị.” Anh nói, đôi mắt cố định trên đường dây, tay vẫn tiếp tục.

Tổng Nhiễm hít sâu một hơi.

7, 6

Anh thấp giọng: “5, 4 3.....”

Anh loại bỏ tầng tầng lớp lớp cửa ải khó khăn, rút cuộc chọn ra một sợi dây cuối cùng.

Toàn thân Tổng Nhiễm căng thẳng.

“1.” Anh cắt đứt sợi dây kia, bộ đếm điên cuồng tăng tốc, anh đứng dậy nắm chặt tay cô, chạy vọt ra ngoài.

Bên tai nổi lên cuồng phong bụi cát, hơi nóng hừng hực trong không khí, nhưng cô không nghe không nhìn được, bị anh kéo tay chạy liều mạng.

Tiếng gió, cát bụi, mồ hôi nóng, nhịp tim, tất cả đều không cảm giác được. Trong nháy mắt đó dường như thời gian không gian không còn tồn tại, chỉ có ánh mặt trời mùa hè như tấm gương thủy tinh thiêu đốt mắt người.

Cô không biết năm giây ngắn hay dài.

Cuối cùng, anh kéo cô vào lòng ngực bảo vệ, ngã nhào xuống đất. Cơ thể của người đàn ông thành bức tường che chở cô. Khoảnh khắc tiếp theo, trong tiếng nổ ầm ầm, cát đá, bùn đất, mảnh vụn như mưa từ trên trời trút xuống.

Chương 2

Edit: Onion2109

Người đàn ông chống hai tay đứng dậy, vỗ bụi đất trên vai, đưa mắt hỏi Tống Nhiễm: “Không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Tống Nhiễm chậm rãi ngồi dậy. Tiếng bom nổ mạnh chấn động đến đầu óc cô làm phản ứng có phần chậm chạp.

Anh nói: “Cô trước cứ từ từ, không cần đứng dậy vội.”

“Ừ.” Tống Nhiễm gật đầu. Tim cô đập kịch liệt như muốn phá tung lồng ngực mà ra.

Mặt đất không khí sôi trào, nóng như lửa đốt.

Nóng quá.

Gần giữa trưa, một cơn gió cũng chẳng có.

Cô giật khăn che mặt xuống, qua quýt lau đi mồ hôi đầy đầu và cổ.

Anh đến một bên kiểm tra mảnh bom.

Nhịp tim của Tống Nhiễm còn chưa ổn định lại. Cả khuôn mặt nóng bừng, vô thức lau hết sạch bụi trên mặt.

Một quân sĩ khác tới hỏi: “Cô là phóng viên ở đâu?”

Tống Nhiễm trả lời: “Đài truyền hình Lương Thành.”

Đối phương thắc mắc: “Tại sao người ta lại để một phụ nữ đơn độc ra tiền tuyến làm việc?”

Tống Nhiễm nói: “Tôi đến đây không phải để phỏng vấn mà là tìm

người.”

“Tình hình này cô còn đi về phía bắc sao?”

“Tôi tìm bạn, bọn họ sẽ đưa tôi cùng đi Già Mã.”

Đối phương hiểu ra, nói: “Cô phải cẩn thận, tình hình ở đây không ổn định, ngoài thành còn có vài cuộc xung đột nhỏ.”

Tổng Nhiễm gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh.”

Cô đứng dậy đi đến chiếc xe gắn máy bên cạnh, vô thức quay đầu nhìn người đàn ông tên là “azan” kia. Anh quỳ một chân trên đất, đang xem xét mảnh bom vỡ trên tay. Khăn che mặt màu đen, lộ ra nửa gò má, mũi rất cao, lông mày anh tuấn.

Cô không dưng có chút phiền muộn, thu lại ánh mắt, lên xe chuẩn bị nổ máy thì nghe thấy một giọng nói ôn hòa “Bạn cô ở đâu?”

Tổng Nhiễm theo tiếng nói quay lại, là anh.

Anh vẫn ngồi xổm trên mặt đất, ngược mắt nhìn cô. Mắt hơi híp lại, con ngươi rất sáng.

Tổng Nhiễm nhìn lên vành mũ của anh, nói: “Khách sạn Harris.”

Bên kia là trụ sở của phóng viên nước ngoài.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi: “Hẹn mấy giờ?”

“Mười giờ rưỡi.”

“Không còn kịp rồi.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

Tổng Nhiễm lấy điện thoại di động, 10 giờ 20.

Cô nói: “Đành phải tự mình đi xe tới Già Mã vậy.”

Anh tung hứng mảnh bom trên tay, ánh mắt lóe lên ý cười: “Cô biết hướng đi à?”

Tổng Nhiễm: “. ..”

Điện thoại mất tín hiệu không dùng được bản đồ, những kí hiệu chỉ dẫn ở quốc gia xa lạ này cô cũng không hiểu.

Cô ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời, phân biệt đơn giản được một chút: “Bên kia là hướng nam... đi về phía đó, nếu may mắn có thể đuổi theo dòng xe chạy nạn.”

Anh ném mảnh vỡ trong tay đi, vỗ tro bụi trên quần áo, đứng thẳng người hỏi: “Cô có hộ chiếu ở đây không?”

Tổng Nhiễm sờ chiếc túi lớn bên ngoài quần: “Có.”

“Trong thành phố có một nhóm thương nhân Hoa kiều hôm nay muốn đi sơ tán, cô đuổi theo họ đi.”

Nửa giờ sau, Tổng Nhiễm đến khu công nghiệp Trung Phục ở ngoại ô phía tây nam thành phố Tô Duệ.

Trung Phục là công ty lớn nhất do Trung Quốc đầu tư ở khu vực miền trung Đông Quốc, chủ yếu nghiên cứu thông tin khoa học và xây dựng các mối làm ăn cơ bản. Bây giờ tình hình chuyển biến xấu, chiến tranh bộc phát, người Hoa kiều sinh sống và làm việc ở đây phải rút về nước. Khuôn viên Trung Phục trở thành nơi tập kết cho các đồng bào Hoa kiều ở miền trung sơ tán. Bắt đầu từ hôm qua, công nhân viên chức cùng người dân Trung Quốc ở một số thành phố lân cận đều tụ tập lại về chỗ này.

Lúc Tổng Nhiễm đến khu tập trung, bên trong đã đậu đầy xe buýt, ở đó phải tụ tập đến một, hai ngàn người.

Do bệnh nghề nghiệp, cô mở máy quay, đi qua dãy xe hòa vào biển

người.

Trong màn ảnh, những người đàn ông vội vàng nhét hành lý vào dưới khoang. Phụ nữ cùng trẻ em trình hộ chiếu, giấy đăng ký để lên xe. Một chuyên gia trung niên đứng phía ngoài đoàn người đang vội vàng trao đổi cùng đồng nghiệp Đông Quốc, họ cầm máy tính cùng các tư liệu văn bản, nhanh chóng hoàn thành công việc. Có ngày càng nhiều người Đông Quốc lại giúp khuân hành lý, hoặc cùng những người bạn Trung Quốc của họ ôm nhau từ biệt. Máy nhóm của đài truyền hình khác cùng ký giả tòa soạn liên tục đứng trước ống kính đưa tin, phỏng vấn.

Ống kính của Tổng Nhiễm bất ngờ bắt được một cảnh tượng: một cô bé người Trung Quốc trên xe, nắm tay một cậu bé có sống mũi cao, hốc mắt sâu, là cậu bé người Đông Quốc qua cửa sổ. Cô bé nói điều gì đó, biểu lộ sự lưu luyến không rời, cậu bé kia hôn thật sâu vào mu bàn tay cô nhóc, khẽ gật đầu.

Đang ghi lại cảnh tượng này thì có người vỗ vai Tổng Nhiễm, là quân sĩ vừa rời, đồng đội của “A Toàn”. Anh ta đã bỏ khăn che mặt, ngũ quan đoan chính, trên người có khí khái đặc trưng của quân nhân.

“Để tôi đưa cô đi đăng ký.”

“Được.”

Anh ta đưa Tổng Nhiễm đến bên cạnh một chiếc xe buýt, cùng nhân viên kiểm tra nói rõ tình huống của cô. Tổng Nhiễm đưa hộ chiếu ra để kiểm tra. Vị quân sĩ kia còn giúp cô chuyển vali thiết bị vào khoang hành lý.

“Cảm ơn anh.” Tổng Nhiễm lên xe, mỉm cười nói với anh ta.

Đối phương xua tay, quay người rồi biến mất trong đám đông.

Anh ta tới lui vội vàng, Tổng Nhiễm giờ mới nhớ ra quên không hỏi

tên của bất cứ ai, cũng quên nói tiếng cảm ơn với quân sĩ “A Toàn”.

Sau khi lên xe, tầm mắt trở nên hạn chế, nhìn xung quanh cũng chỉ thấy những người mặc quân phục đi lại, những quân nhân đó đang duy trì trật tự, nhắc nhở người dân lên xe.

Đợi đến khi mấy chục chiếc xe buýt chở đầy người xuất phát, Tống Nhiễm mới chăm chú tìm kiếm, tất cả bọn họ đều là những quân nhân cao lớn, ăn mặc như nhau, có người còn đeo mặt nạ. Cô rất khó phân biệt ai là anh.

Lúc xe buýt rời cổng khu tập trung, cô nhìn thấy mấy người mặc quân phục đứng ở một chỗ trò chuyện. Trong đó có một người so với đồng đội bên cạnh cao hơn một chút, thắt dây lưng, tấm lưng thẳng tắp. Anh trông thấy xe buýt tới, khẽ nghiêng người sang, qua cửa kính làm động tác quân lễ. Nửa khuôn mặt trên mười phần bắt mắt.

Các đồng đội của anh đều nghiêm cẩn chào mọi người.

Trên xe có người reo hò, có người lớn tiếng nói lời cảm ơn.

Ánh mắt cô chợt lóe lên.

Cô đột nhiên căng thẳng, bám lấy cửa sổ nhìn ra, cảm giác người kia tựa như là anh, nhưng không kịp phán định rõ ràng thì chiếc xe đã lăn bánh rời đi.

Trong tích tắc, bóng hình anh khuất vào góc chết, không nhìn thấy nữa.

Tống Nhiễm nhìn theo một lúc lâu, bất giác thở ra, nặng nề tựa đầu lên ghế.

Cách đoàn xe một đoạn lại có một chiếc xe quân dụng hộ tống người dân xuôi nam. Cô không biết liệu anh có đi theo hay không.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẳm, ánh nắng lóa mắt, đất cát khô cằn. Không biết có phải do ảnh hưởng của thời tiết mà trong lòng cô cũng nóng vội không yên.

Đến hơn hai giờ chiều, hành trình đã đi được hơn nửa. Đội xe dừng lại ở một trạm gác.

Giao thông đã bị phong tỏa.

Trên đường lớn chật ních ô tô của mọi người từ các quốc gia bị ngăn lại bên trong trạm gác. Dưới ánh nắng chói chang, âm ỉ vang trời đủ mọi thứ tiếng. Có người đang thương lượng cùng người canh gác của quân đội chính phủ, có người lớn tiếng chửi mắng, có người gọi điện tìm cách hòa giải, có người buồn bã ánh mắt đờ đẫn.

Bên ngoài xe là một cảnh tượng hỗn loạn khủng hoảng, người trên xe cũng bất an thò đầu nhìn ra xa.

Tổng Nhiễm vô tình đưa mắt về phía ngoài cửa sổ, thấy mấy quân nhân của nước mình đi qua. Cô nhìn theo họ, nhưng không có dáng hình quen thuộc.

Hai bên đã giao thiệp xong, trạm gác bắt đầu cho phương tiện đi qua. Bên trong một đoàn xe buýt đỗ lại, người trên xe phải xuống hết, quân đội chính phủ kiểm tra toàn bộ hành lý, mọi người đứng phía sau cũng phải cầm theo hộ chiếu xác minh thân phận. Hết xe này đến xe khác.

Xe Tổng Nhiễm là chiếc thứ mười hai, đợi hơn một tiếng mới đến lượt.

Tất cả mọi người xuống xe thông quan, người xung quanh đủ mọi quốc gia tụ lại như thủy triều, cầm giấy chứng nhận khoa tay múa chân tranh luận. Quân đội chính phủ cầm súng ngăn trở bọn họ. Tổng Nhiễm bị đám người chen chúc xô đẩy, một tiểu đội quân nhân Trung Quốc ở cửa trạm đứng thành vòng tròn, che chở cho người dân nước họ, kéo bọn họ đến cửa khẩu, phòng ngừa có người nỡ

đường bị chen lấn tụt lại phía sau.

Đám người chen chúc nửa bước cũng không đi được, Tổng Nhiệm bị một người lính kéo cổ tay, dùng sức lôi đến cửa khẩu, hộ chiếu trong tay bị bóp tới gãy nhẵn cả. Sĩ quan quân đội chính phủ kiểm tra xong trả lại cho cô, làm động tác cho qua.

Rốt cuộc Tổng Nhiệm cũng thoát được, bị chen đến mức như lột một tầng da.

Lúc lên xe mồ hôi chảy đầm đìa. Mới ngồi xuống, nghe trong xe có người nói: “Qua cửa khẩu này là an toàn rồi, nửa tiếng nữa là có thể đến Già Mã.”

“Nghe nói toàn bộ chuyến bay đều đã bị hoãn, chỉ có một nhóm máy bay có thể về đến vùng nội địa.”

“Nhiều người như vậy sao ngồi đủ?”

“Yên tâm đi, tôi vừa hỏi một sĩ quan, nói là có hạm đội hải quân tới đón nhóm chúng ta.”

“Thật sao? Tuyệt quá.” Mọi người kích động, bộ dáng yên tâm hơn.

Bỗng nhiên có người nói: “Nhưng đội quân nhân đưa chúng ta đến đây không đi Già Mã.”

“Tại sao?”

“Họ nói còn có nhiệm vụ hộ tống khác. Phía sau vẫn còn nhiều người chưa rút lui được đến đây ấy chứ.”

Sau một giây yên tĩnh, trên xe có người bổ nhào ra cửa sổ, hướng bên ngoài hô lớn: “Cảm ơn các anh!”

Mọi người nhao nhao: “Cảm ơn các anh nhiều lắm!”

Bên ngoài trạm gác, một nhóm quân nhân đang cố gắng giữ gìn trật tự, họ không nghe thấy; bên trong trạm gác, có mấy người đang cầm tài liệu thương lượng với quân đội chính phủ Đông Quốc, họ nghe được, quay đầu khoát tay chào lại.

Cũng chính lúc đó, Tống Nhiễm nhìn thấy anh.

Trong lòng cô đột nhiên khẩn trương, nhào người từ chỗ ngồi hướng về phía đó.

Anh cũng đang nhìn về hướng này nhưng không đưa tay chào hỏi, quay đầu tiếp tục trao đổi cùng quân đội chính phủ. Rất nhanh, bọn họ đi tới đội xe bên này, mỗi người cùng tài xế nói chuyện cho tới khi đoàn xe bắt đầu lục tục khởi động.

Tống Nhiễm nóng lòng nhìn anh chằm chằm. Mặt nạ che mặt, quân phục tác chiến, chỗ đai lưng được thắt rất chặt. Ông quần dài mà thẳng, được nhét gọn gàng vào bên trong đôi ủng chiến đấu.

Anh ra hiệu cho mấy chiếc xe, tiến lên chào kiểu nhà binh sau đó quay lại cửa khẩu.

Xe Tống Nhiễm chậm rãi lăn bánh, cô nhìn anh đi qua, có lẽ anh không trông thấy, chỉ chăm chú nhìn về hướng trạm gác. Ấn đường hơi nhú lại, vài giọt mồ hôi chảy ra, đôi mắt đen sáng tỏ có thần.

Trong chớp mắt người xe lướt qua nhau, Tống Nhiễm bỗng nhiên kêu lên: “Này!”

Âm thanh của cô bị nhấn chìm trong tiếng người huyền não truyền đến phía từ phía bên kia trạm gác. Anh cùng đồng đội đều không quay đầu lại.

“Này!” Cô lại kêu lên, anh vẫn không nghe thấy.

Cô gấp gấp thò đầu ra khỏi cửa sổ, bỗng nhiên hô lên một tiếng:

“A Toàn!”

Lần này anh quay đầu lại, hơi nghi hoặc.

Có lẽ ông trời giúp cô, xe đột nhiên tạm thời dừng lại, anh cách cô mấy bước chân.

Cô nhanh chóng tháo hết khăn che mặt khăn trùm đầu, vẫy tay về phía anh: “A Toàn!”

Anh không hiểu nhìn cô hai giây, nhưng vẫn mỉm cười, tiến lên đưa tay cho cô.

Cô lập tức nắm lấy, trên tay anh mang bao tay tác chiến nửa ngón, vải da mềm mại, lòng bàn tay anh cực nóng, ẩm ướt mồ hôi.

Anh nắm tay cô một chút rồi buông ra. Ngay lúc này xe buýt bỗng nhiên chạy đi, cô còn chưa muốn, phản xạ bắt lấy tay anh, lại từ trên tay anh giật xuống một sợi dây màu đỏ.

Anh hơi bất ngờ, tiến lên trước một bước muốn lấy lại sợi dây, nhưng xe đã chạy xa qua trạm kiểm soát thứ hai.

Tổng Nhiễm sửng sốt không thôi, lúc bình tĩnh lại đã không nhìn thấy bóng dáng của anh, chỉ còn một sợi dây đỏ bình an lẳng lặng nằm lại trong tay, vương chút nhiệt độ trên tay anh.

Đó là ngày 3 tháng 6, ba giờ chiều.

Về sau nhớ lại, cô gặp Lý Toàn chính vào cái ngày bình thường đó.

Một ngày bình thường, tiết trời oi bức nóng nực, khi ấy, cô chỉ coi đó là một ngày rất bình thường trong cuộc đời của mình.

Chương 3-1

Edit: Eimi.103

Beta: Mei + Eimi.103

Sau khi trở về nhà, do lệch múi giờ nên đến tận ba giờ sáng Tổng Nhiệm vẫn chưa ngủ được.

Ngoài cửa là bóng đêm vô tận hòa cùng tiếng mưa rơi rì rào.

Cô ngồi bên khung cửa sổ, bật đèn bàn lên, sửa lại những trang nhật ký viết trong thời gian ở nước ngoài đồng thời dán thêm một vài bức tranh. Cô viết thêm ngày 3 tháng 6 vào nhật ký: Hôm ấy ngồi máy bay từ Già Mã đến Quảng Châu, sau đó đổi chặng bay về Lương Thành. Đến khi đáp xuống sân bay Thiên Hà, tất cả mọi người trên máy bay đều reo hò, mừng rỡ.

Cô ghi chép những việc đã qua theo trật tự ngược, lúc viết đến người đàn ông gọi là “azan” thì đột nhiên ngừng bút.

Ban đêm yên tĩnh, cô khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ là cánh cửa gỗ kiểu xưa, thanh gỗ chia cửa sổ thành những ô vuông nhỏ đều đặn, được sơn vôi trắng xám và dùng đinh cố định mặt kính.

Lúc này, mưa đập vào ô cửa kính, lưu lại những vệt nước dài uốn lượn.

Cô muốn dùng vài lời để miêu tả lại vẻ ngoài của anh, nhưng cuối cùng chỉ đặt bút viết được một câu:

“Anh ấy có một đôi mắt đen nhánh.”

Cô đang cố gắng nhớ lại, muốn viết thêm chút gì đó về anh thì đột

nhiên dưới lầu vang lên tiếng thủy tinh vỡ.

Cô vội đi xuống lầu xem. Thì ra sau khi về nhà cô có mở cửa sổ ra cho thoáng khí, đến đêm, mưa xối xả hắt vào nhà qua ô cửa không đóng, gió tạt vào làm rơi vỡ chiếc cốc trồng cỏ đồng tiền bên cửa sổ. Cô vội đóng cửa sổ lại, lấy một chiếc cốc khác rót nước, đặt cốc vào rồi dọn dẹp đồng lộn xộn trên sàn nhà.

Mấy tháng ở Đông Quốc quá khô khan, lúc trở lại Lương Thành thì gặp đúng mùa mưa, không khí ẩm ướt như ngâm trong nước vậy.

Bởi vì không khí ẩm nên sàn nhà, vách tường cũng như các đồ dùng trong nhà đều như có hơi nước.

Tổng Nhiễm thăm nghĩ, chờ bao giờ mùa mưa qua đi sẽ gọi công ty sửa chữa đến lắp thêm một lớp chống ẩm.

Đây là ngôi nhà cổ đặc trưng ở Lương Thành, căn nhà nhỏ hai tầng được xây bằng gạch đỏ và xi măng, tường ngoài không trát sơn. Tường trong là màu trắng thuần, ở góc tường có trang trí chỉ lưng(*) cao một mét màu xanh lá cây, hai màu trắng xanh kết hợp tạo nên cảm giác vô cùng tươi mát, sạch sẽ. Căn nhà tọa bắc triều nam(**), cửa chính và cửa sổ đều lớn, trước sau rất thoáng khí. Sân sau có nhà bếp, trước sân trồng đủ loại hoa cỏ cây cối. Lầu hai có cầu thang ngoài trời và một ban công lớn chiếm đến một nửa không gian.

()Làm từ vữa, hay thạch cao, hay gỗ... gờ lên khỏi bề mặt tường hoặc âm vào vữa trát (chỉ âm) với chiều rộng trung bình: 1,5-3cm ở vị trí bất kỳ trên tường, trần nhà... để làm điểm nhấn, trang trí cho bức tường.*

(**) Tức là lưng quay về Bắc, mặt tiền hướng về Nam, được coi là thế nhà đại cát đại lợi.

Đây là nhà của bà ngoại. mấy tháng trước bà qua đời, Tổng Nhiễm từ nhà cha chuyển đến đây.

Nhà cha ở trong khu nhà ngang(*), chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, vừa cũ vừa nhỏ. Cô và em gái cùng cha khác mẹ Tống Ương chen chúc nhau sống trong căn nhà như vậy suốt hai mấy năm.

()Kiến trúc nhà ngang (đồng tử lâu – 筒子楼) còn gọi là kiến trúc kiểu nhà lính, một hành lang dài nối liền với rất nhiều nhà đơn.*

Gia cảnh Tống Nhiễm bình thường, một nhà bốn người đều sống nhờ tiền lương của cha cô. Đến sau này kinh tế gia đình dư dả hơn một chút thì mức sống ở Lương Thành lại phát triển quá nhanh, giá nhà cũng theo đó mà tăng lên, giá trung bình đã vượt quá ba mươi nghìn, gia đình bình thường khó mà mua nổi.

Lúc Tống Nhiễm bắt đầu ngủ thì mưa gió ngoài cửa sổ cũng trở nên dữ dội hơn, cứ tiếp tục như vậy thì những bông hoa ngoài sân sẽ bị chết mất.

Cô ngủ đến tận mười hai giờ trưa hôm sau mới dậy, ánh nắng rực rỡ chiếu ngoài cửa sổ, những chiếc lá quýt được rửa qua nước mưa, phủ xanh cả một góc sân. Vừa mở cửa sổ, mùi đất sau cơn mưa phả vào mặt; chẳng còn nhìn thấy giọt mưa nào đọng lại trên lá cây hay xà nhà nữa.

Ở con hẻm lát đá xanh ngoài bức tường có một vài người phụ nữ tan ca mang theo thức ăn đang tán gẫu đi qua, những đứa trẻ cũng vừa tan học, vừa đi vừa cầm cúi chơi điện thoại.

Tống Nhiễm tựa bên cửa sổ xem tin tức trong di động, lực lượng vũ trang chống chính phủ của Đông Quốc đã đánh chiếm 2/3 khu vực Cáp Lỗ, quân đội chính phủ phải rút lui về phía nam thành phố.

Mà từ hôm qua đến nay, đã có 24376 Hoa Kiều thành công về nước, các sĩ quan quân đội phụ trách nhiệm vụ di tản dân cư cũng sắp trở về rồi.

Cô nhìn từng hàng người mặc quân phục trong tấm ảnh tin tức, thất

vọng thở dài một hơi.

Trong sách nói, gặp nhau giữa bảy tỷ người cũng là một loại duyên phận.

Không biết liệu anh và cô có còn mối duyên phận kỳ diệu nào để gặp lại không.

Cô chẳng còn tâm trạng nấu cơm trưa, đành ăn tạm một bát mì tôm lót dạ rồi vội đến Đài Truyền hình.

Tổng Nhiệm sau khi tốt nghiệp đại học thì vào Bộ Thông tin Truyền hình Lương Thành làm phóng viên, tính tới đầu tháng chín năm nay là được tròn hai năm rồi.

Cô mới từ nước ngoài về, như bình thường thì được nghỉ ngơi đến mai. Nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, chiến tranh Đông Quốc đang là điểm nóng.

Thời gian trước, số lượng phóng viên ở Đài Truyền hình Lương Thành đến công tác tại Đông Quốc cao nhất cả nước. Vì vậy, Đài Truyền hình luôn đưa tin đúng giờ, nội dung chi tiết, chính xác mà phong phú. Bây giờ, cả Đài Truyền hình và trên mạng đều đang phát sóng trực tiếp chương trình “Chiến sự tiền tuyến”. Dù là phát sóng vào giờ làm việc ban ngày nhưng vẫn nhận được tỷ suất người xem cao nhất cả nước.

Bên trong trường quay, MC, chuyên gia, khách mời, phóng viên hàng đầu, tất cả mọi người đều đang bận rộn sắp xếp công việc đầu vào đây; hậu trường gồm đạo diễn, biên đạo, biên tập, chuyên viên phát triển nội dung bận rộn tới mức xoay như chong chóng.

Tổng Nhiệm vừa đến nơi thì nhận được tin tổ kế hoạch cho chương trình cần phải thêm thông tin sơ lược của các thành phố ở Đông Quốc trước chiến tranh vào cuối chương trình, cô được phân công chuẩn bị tư liệu. Việc này cũng không khó, cô nhanh chóng cắt vài đoạn phim ngắn chừng hai mươi giây để đạo diễn lựa chọn.

Lúc cắt tài liệu, nhìn thấy trên màn hình máy tính lướt qua từng cảnh sắc và khuôn mặt, nỗi phiền muộn nhàn nhạt xuất hiện vào buổi sáng sớm đứng ở cửa sổ quan sát thành phố A Lặng lại choán hết tâm trí cô.

Trong máy tính của Tống Nhiễm chứa rất nhiều câu chuyện dần bị quên lãng, sẽ chẳng được ai biết đến.

Gần đến giờ tan ca, trưởng phòng Lưu Vũ Phi triệu tập mọi người họp. Tỷ suất người xem “Chiến sự tiền tuyến” tiếp tục tăng lên, cấp trên muốn thêm một chương trình nhỏ phía sau để thu hút người xem và quảng cáo.

Nếu không phải đang ở trong thời điểm đặc biệt thì có lẽ đám phóng viên mới như Tống Nhiễm sẽ không có cơ hội được phát biểu trong quá trình xây dựng kế hoạch chương trình. Cho nên tất cả mọi người đều rất xem trọng cơ hội này.

Đồng nghiệp Thẩm Bội đề nghị thêm một số dự đoán trong tương lai về cuộc chiến này, cô ấy vốn học ngành quan hệ quốc tế, đây đúng là điểm mạnh của cô. Cha Thẩm Bội còn là lãnh đạo Ban Tuyên truyền tỉnh nên cô ấy vừa phát biểu thì không ai lên tiếng phản đối.

Lưu Vũ Phi cảm thấy cũng được, nhưng vẫn thấy thiếu gì đó, liền hỏi: “Còn ai có đề nghị gì không?”

Tống Nhiễm suy nghĩ một lát, rồi nói: “Tôi nghĩ có thể nói thêm về cuộc sống của những người dân ở Đông Quốc trước khi xảy ra chiến tranh.”

Lưu Vũ Phi cảm thấy ý tưởng của cô rất thú vị, nhưng vẫn còn chút băn khoăn: “Chỉ sợ rằng tình hình ở đó quá khổ.”

“Không khổ, cũng không kích động. Chỉ như một đoạn phim phóng sự nhỏ mà thôi, ghi lại cảnh sinh hoạt hàng ngày của bọn họ, còn có những lúc nói cười vui vẻ nữa.”

Đồng nghiệp Tiểu Đông khen ngợi: “Nếu được như vậy thì còn gì bằng.”

Thẩm Bội cũng nói thêm: “Yêu cầu đối với tài liệu thực tế là rất cao, cần phải đi sâu vào phỏng vấn. Những báo cáo về cuộc sống sinh hoạt cũng đã được sử dụng trong chương trình phát sóng lần trước. Cần phải cân nhắc tới tính mới mẻ và thị hiếu của khán giả. Tài liệu thực tế cũng rất khó đạt tiêu chuẩn.”

Chương 3-2

Edit: Onion2109

Beta: QLC + Onion2109

Tổng Nhiệm nói: “Giờ tớ đang có tài liệu dạng phim dài 837 giờ, 269 giờ trong đó có nội dung phỏng vấn người, hơn 4000 ảnh chụp, và bảy đến tám mươi nghìn ghi chép.”

Mọi người trong phòng đông cứng.

Đồng nghiệp Tiểu Thu: “Trời ạ, Nhiệm Nhiệm à cậu có còn là người nữa không? Chẳng phải cậu mới đi ba tháng thôi sao?”

Đồng nghiệp Tiểu Hạ: “Cái danh ‘Cuồng ghi chép’ quả đúng không chỉ để trưng.”

Lưu Vũ Phi bật cười: “Rồi, tôi sẽ đi bàn bạc với bên trên.”

Lúc thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng họp, Thẩm Bội đi gần cô, nói: “Chúc mừng cô nhé.”

Tổng Nhiệm nói: “Chưa chắc đã được cấp trên thông qua mà.”

Thẩm Bội mỉm cười, giày cao gót lộc cộc bỏ đi.

Đồng nghiệp Tiểu Xuân: “Haizz, nếu không có chương trình mới thì những tài liệu này của cậu phải làm sao bây giờ?”

Tổng Nhiệm mỉm cười, trả lời: “Tớ định sẽ viết sách, lồng ghép cả hình ảnh. Không phí đâu.”

Đồng nghiệp Xuân Hạ Thu Đông: “...”

Đây chắc là sự khác biệt giữa đam mê và công việc.

Đêm đó có kết quả, Lưu Vũ Phi đồng ý để cô phát triển thành dự án.

Tổng Nhiệm ngồi trên bàn làm việc đến khuya, giữa đêm trời đổ mưa, độ ẩm cao đến nỗi trang giấy cũng bị mềm ra. Cô thiết kế chương trình tỉ mỉ, thời lượng, phong cách, ý tưởng vầy kiến về bối cảnh của từng nhân vật, liệt kê một chuỗi ghi chép sinh động về những nhân vật bên lề, viết kín mười trang giấy. Cuối cùng đặt tiêu đề cho chương trình: “Ký sự cuộc sống Đông Quốc”.

Chiều hôm sau, Tổng Nhiệm mang hai quãng thâm đi làm. Tin tức truyền xuống, dự án của cô được chấp nhận. Nhưng lãnh đạo thấy cái tên “Ký sự cuộc sống Đông Quốc” hàn lâm quá, không đủ trực quan nên đổi thành “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc”.

Ừm, Tổng Nhiệm nghĩ thầm, quả là đủ trực quan, trực quan đến không thể trực quan hơn được.

Hai tuần sau, chương trình truyền hình “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc” của đài Lương Thành trở thành phóng sự bổ sung của “Chiến sự tiền tuyến”, được lên sóng trước. Không ai dự đoán được độ gây bão trước truyền thông của nó, kể cả Tổng Nhiệm.

Khi đó, quân chính phủ ở Đông Quốc tuyên bố hai thành phố trọng điểm vùng phía bắc là Tô Duệ và Cáp Lỗ đã thất thủ. Thành phố A Lặc cũng trong tình trạng nguy hiểm. Một khi lực lượng vũ trang chống chính phủ chiếm được A Lặc, chia cắt đất nước thành hai miền thì vùng quân sự lỏng lẻo ở phía bắc sẽ rơi vào nguy hiểm.

Tin tức người thương vong trong nội chiến liên tục truyền ra, nạn dân di tán khắp nơi nhiều không kể xiết. Trong bối cảnh này, truyền thông cả nước đều đưa tin về chiến sự ở Đông Quốc một cách đầy khùng bố, vì thế chương trình “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc” của đài Lương Thành như dòng nước mát.

Cuộc sống yên bình ở Đông Quốc trước chiến tranh, mạch nước ngầm dần phun trào, sự lựa chọn của người dân với tương lai...

Những phóng sự nhỏ thu hút sự chú ý của đông đảo người xem. Phát sóng chưa đến hai tuần, tỷ suất người xem liên tục tăng cao.

Phong cách tường thuật bình tĩnh khách quan gần giống phim tài liệu cũng nhận được sự đánh giá cao.

Những thước phim về nghệ nhân đường phố, cuộc sống lông gà vỏ tỏi của đôi vợ chồng bán thịt nướng cũng lọt vào top tìm kiếm trên các diễn đàn.

Tiếng tăm của Tống Nhiễm nổi lên trong giới truyền thông, được mời phỏng vấn mấy lần, thậm chí biết cô sắp viết sách còn có nhiều tòa soạn ngỏ ý mời.

Nhưng so với công việc đang tỏa sáng, cái Tống Nhiễm quan tâm hơn lại là cả tháng sáu đều mưa. Không biết có phải vì mùa mưa dài dằng dặc này không mà tâm trạng cô sa sút thất thường. Công việc tốt đến như vậy nhưng cô cũng không kiếm nổi một chút vui vẻ. Nhất là ban đêm ngồi một mình trước cửa sổ, nhìn màn mưa bên ngoài cũng có thể lặng người hồi lâu.

Cũng may dạo này số lượng chương trình tăng cao, cô cũng không có quá nhiều thời gian để quan tâm đến tâm trạng buồn bực của mình trong mùa mưa này.

Một chương trình bổ sung đơn giản giờ lọt xác thành một series đầu tư kĩ lưỡng đầy ngoạn mục, Tống Nhiễm trở thành cái tên được lãnh đạo đài truyền hình liên tục đề cập đến. Chương trình thành công, các đồng nghiệp liên tục bảo Tống Nhiễm khao cơm.

Dù trong công việc Tống Nhiễm vẫn chưa có đãi ngộ đặc biệt nào, nhưng cô vẫn chịu chi, mời mọi người ăn tôm hùm chua cay ở một nhà hàng ven sông.

Hơn bảy giờ là tan làm, mười người chen chúc vào hai chiếc xe.

Đi được nửa đường, trời lại bắt đầu mưa. Mới đổ mưa mà đã nặng

hạt, như những hạt đậu gổ lộp bộp lên trần xe.

Tiểu Đông là người phương bắc, bỗ bã nói: “Tớ lạy. Cả tháng không có ngày nào khô ráo cả. Quần áo chăn màn nhà tớ mốc meo hết.”

Tiểu Thu thở dài: “Quan trọng là nhiệt độ cũng chẳng giảm, ban ngày vẫn nóng muốn chết.”

Trong xe mới đầu còn có vài người ca thán, về sau chẳng ai lên tiếng nữa. Bởi vì mưa thật sự quá to, ngồi trong xe chả khác gì trong một cái hộp sắt bị gõ liên hồi, đinh tai nhức óc, không thể nghe được tiếng nói chuyện.

Tổng Nhiễm lại cảm thấy như vậy thật yên tĩnh, tiếng còi xe chói tai đều bị tiếng mưa che lấp hết.

Xe chạy đến một ngã tư thì buộc phải dừng lại, tiếng còi xe vang lên inh ỏi.

Đường tắc mãi không thông, Tổng Nhiễm gục trên bánh lái nhìn cần gạt nước xoay đi xoay lại quét mưa. Mưa cứ rào rạt tuôn trên kính chắn gió, cô trông cứ như một con cá bị nhốt trong bể vậy.

Ngẩn ngơ nhìn ngắm, bỗng dưng cô lại nhớ anh.

Cô ngồi trong xe, nhưng người cứ như đang trôi nổi giữa đại dương. Không dưng tâm tình trở nên buồn bực không thôi, trời ẩm ướt, hít thở cũng khó khăn.

Thật kỳ lạ.

Ngày ấy gặp anh, rõ ràng trời không mưa.

Thời tiết vẫn khô nóng như thế. Ánh mặt trời chói chang, ngay cả một cơn gió cũng không có.

Tác giả có lời muốn nói:

1. Bối cảnh chương đầu là cuộc về nước hàng loạt của Hoa kiều tại Libya năm 2011. Tin tức của chuyện này kịch tính hơn phim điện ảnh nhiều. Mọi người có thể xem các tài liệu liên quan.

2. Lại nói về quá khứ, vào một ngày bình thường của ba năm trước đây, tôi có lên ý tưởng về cốt truyện, cũng có viết mấy chương. Mà đến bây giờ, ngoại trừ nghề nghiệp, tất cả đều đã thay đổi.. Tính cách nhân vật tôi đã sửa lại rất nhiều (Nam chính: nông cuồng bá đạo, lạnh lùng quyết liệt thành lương thiện dịu dàng. Nữ chính: gợi cảm oai phong, tâm cơ thủ đoạn trở thành yên tĩnh ôn hòa.) Cuối cùng lại thành như vậy, hai người bình thường, tính cách bình người. Trong biển người cũng sẽ không gây chú ý, không nổi bật.

Bỏ đi những tính cách hư cấu mà cuốn hút thường thấy cũng như đưa ra một nét khác biệt nào đó trong tính cách nhân vật, tôi đã bắt đầu một lối viết khác. Không lạnh lùng, không nổi bật, không ác độc, không tâm cơ, mà cũng chẳng bá đạo, chẳng mềm mại, hay nông cuồng, hoặc gợi cảm. Chỉ bình thường như vậy, như bao người khác.

Thực ra tôi nghĩ mình nên viết vậy bởi cảm thấy rằng kết thúc câu chuyện này cần phải đi đến bằng sự ôn hòa và bình thản mới có sức mạnh giải quyết hết thảy. Nhưng tất nhiên, cuối cùng viết thành như nào thì chính tôi cũng không biết, bây giờ cứ suy nghĩ như vậy trước đã.

Hơn nữa, ngày trước tôi viết văn, xây dựng tính cách nhân vật có chút đặc trưng, bây giờ lại viết về nhân vật bình thường như này, cũng có hơi khó khăn, nhưng dù sao cũng phải thử một lần. Kết quả dù chưa biết ra sao nhưng tôi sẽ không để các bạn chạy mất đâu, mọi người cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe tôi kể nốt câu chuyện nhé. Ha ha.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tám giờ sáng, thức ăn ngon đầu đường đông nghịt. Trời vẫn còn mưa, nhưng ngăn không nổi sự nhiệt tình người Lương Thành vào quán ăn.

Lương Thành vừa vào đầu mùa Hạ thời tiết trở nên nóng bức lại ẩm ướt, trong nhà cũng không muốn ở, đều thích ra ngoài hóng gió. Những người già thích mang theo cái ghế nhỏ tụ tập lại đầu ngõ, phe phẩy chiếc quạt hương bồ* từng làn gió theo chiếc quạt lùa ra. Hộ gia đình trong khu xã mới cũng bắt chước ra ngoài hoa viên quảng trường. Trong thành phố mấy cái hồ và sông là nơi hóng mát lí tưởng nhất.

Vài thanh niên trẻ tuổi vội vàng, kéo bè kéo bạn, tụ tập bên trong quầy hàng rộng lớn ngoài trời uống rượu ăn đồ nướng, mồ hôi nhễ nhãi đầm đìa mới soảng khoái. Thức ăn ngon Lương Thành cũng rất nhiều, các món ăn dân dã địa phương đặc sắc, cá sông rau dại, điểm tâm ăn nhẹ... cứ ném thử dần dần, một hai tháng cũng ăn không hết.

Phố thức ăn ngon nằm ở bên bờ sông, màn đêm vừa buông xuống, đèn nê ông sáng lên. Biển hiệu "Quán cá chày" "Tôm hùm nhỏ" giăng đầy đèn đủ màu sắc giữa trời đêm. Nhân viên đứng ra đầu đường mời chào khách.

Tổng Nhiễm đỗ xe xong, cơn mưa cũng ngừng hắt.

Phục vụ quán tôm hùm đứng ở cửa ra vào đặt một cái bàn ngoài trời.

Mấy người trao đổi một chút, quyết định ngồi bên ngoài. Vừa mưa xong, gió sông thổi vào rất dễ chịu.

Tổng Nhiệm gọi ba suất tô hùm cay cỡ lớn, lại gọi thêm canh xương hầm củ sen, ớt xanh xào ngó sen, đậu phụ khô xào rau cúc, đầu cá và củ cải hầm cách thủy, thêm một đồng đồ ăn chiên nướng...

Tiểu Thu vội ngăn lại: "Đừng gọi nhiều quá, gọi nhiều như thế ăn không hết đâu."

"Tiểu Đông cười nói: "Là tiền đi công tác phát thưởng hay sao? Tại sao lại hào phóng như thế?"

Tổng Nhiệm nói: "Nếu ăn không hết thì gói đem về nhà."

Mời đồng nghiệp ăn cơm mà chỉ mời ít rau dưa, rất xấu hổ.

Tiểu Hạ nói: "Không cần đâu. Từng này đủ nhiều rồi."

"Ừ." Tổng Nhiệm gấp thực đơn lại, "Vậy gọi từng này trước đi, thiếu lại gọi thêm sau nhé?"

"Được."

Mọi người ngồi vây quanh một cái bàn, bình thường trong công việc trao đổi trò chuyện với nhau rất nhiều, nhưng tụ họp riêng lại rất ít, giờ này mắt to trừng mắt nhỏ, cùng nhau cười ngây ngô, bầu không khí vừa yên tĩnh được mấy giây.

Tiểu Đông lại hăm hở đề cập tới một đề tài: "Lương Thành đưa ra chính sách đăng ký cư trú, bây giờ giá cả phòng đất lại tăng lên."

Thẩm Bội tô thêm son môi, thản nhiên nói: "Từ trước tới giờ chưa bao giờ quan tâm đến giá cả phòng đất."

Tiểu Xuân: "Tất nhiên cô không cần quan tâm tới rồi. Cũng là mấy

người dân bản địa các cô sướng nhất, có nhà ở, tiền lương muốn tiêu xài như thế nào thì tiêu xài, cái gì cũng không phải lo."

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Người dân bản địa ở đây cũng mua nhà không nổi."

Tiểu Thu nói: "Cô không cần lo lắng đâu, chúng ta trong đám phóng viên mới, thực lực chỉ có cô đứng đầu, thăng chức tăng lương là chuyện sớm muộn."

Tổng Nhiễm còn chưa kịp nói cái gì, Thẩm Bội bỏ son môi vào trong túi, ngẩng đầu lên hỏi: "Gọi nước chưa?"

Tổng Nhiễm: "Rồi. Hai bình nước dưa hấu."

Rất nhanh tôm hùm nhỏ được đưa đến, mọi người đeo gang tay vào nhanh lẹ động đũa gấp ăn.

Tiểu Đông là người dẻo miệng, khen ngợi: "Nói thật, 《Kí sự trước chiến tranh Đông Quốc》 rất xuất sắc, tôi đặc biệt thích xem. Nhiễm Nhiễm, lúc trước tôi đã phát hiện ra, dù cô viết bản thảo hay làm bản ghi chép, nhìn qua rất bình thường, nhưng chung quy lại hấp dẫn khiến người ta muốn xem."

Tiểu Thu phụ họa: "Đúng vậy, còn nhìn thấy những khía cạnh mà người khác nhìn không ra."

Tổng Nhiễm mỉm mỉm cười thay câu trả lời.

Thẩm Bội hỏi: "Tổng Nhiễm, cô học tin tức phải không?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không phải. Tôi học lịch sử."

"Hả?" Mọi người đều kinh ngạc. Bọn họ đại đa số đều liên quan đến chuyên ngành truyền thông, ngay cả Thẩm Bội cũng liên quan đến Quốc tế tin tức.

Thẩm Bội: "Ngành của chúng ta cũng liên quan đến khoa lịch sử à?"

Tổng Nhiễm: "Lúc tôi đi học thích viết chút văn ngắn tùy bút, từng gửi qua bản thảo cho toà soạn truyền hình Lương Thành."

"À." Mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tiểu Xuân: "Hoá ra là từ nhỏ đã thích đọc sách viết chữ, khó trách văn chương viết rất tốt."

Tiểu Hạ cắn miếng tôm, nói: "Nhiễm Nhiễm vừa nhìn qua chính là văn thanh, ít nói lại yên tĩnh, không có gì làm liền ôm sách đọc."

Tiểu Đông nói: "Tổng Nhiễm quá hướng nội, có thể hoạt bát lên chút được không."

"Tổng Nhiễm giải thích: "Tôi không hướng nội..." Chỉ là nhiều lúc cũng không có chuyện gì để mà nói.

"Ở Đông Quốc lâu như vậy, có gặp nguy hiểm gì không?" Thẩm Bội hỏi. Lúc trước cấp trên có sắp xếp cho cô ta đi ra tiền tuyến, cô ta sợ giao chiến nên không giám đi, lưu lại ở trong nước làm phân tích tình hình. Bây giờ nhìn Tổng Nhiễm ghi và quay lại nhiều hình ảnh video đến những câu chuyện tươi mới trong cuộc sống, cũng có chút thèm thuồng nuôi tiếc.

Cô ta hỏi: "Bên kia thế cục không ổn định, vô cùng loạn phải không?"

"Có khi gặp qua vài tên trộm vặt. Còn nguy hiểm khác... thì không có." Tổng Nhiễm dừng lại một chút, nhớ đến người đàn ông ngày ấy.

Vừa nghĩ đến anh, một đoạn tâm tình trong lòng lại tràn ra.

Anh không phải một kí hiệu mà là một hình tượng. Bộ ri rằn của anh, chiếc bao tay chiến đấu nửa ngón rồi ánh mắt của anh.

Nhưng cô không muốn nói.

Một câu cũng không muốn cùng bất cứ ai nhắc tới.

Cũng giống như bỗng nhiên một ngày nhìn thấy một cuốn sách hay, nghe thấy một bài hát hay, cũng như bạn vụng trộm nghĩ đến một người muốn giấu vào nơi sâu kín nhất, không muốn cùng ai chia sẻ.

Tôm hùm nhỏ có chút cay, cô ăn đến chớp mũi đồ đầy mồ hôi.

Trên đường phố vẫn còn ướt sũng, hơn mười mấy mét nước sông dâng cao.

Có một lúc không có gì, không khí ảm thấp mà oi bức.

Tổng Nhiễm đưa mắt nhìn ra xa, mặt sông đen ngòm loé lên chút ánh đèn, là ánh sáng của chiếc tàu đi qua.

Tiểu Hạ hỏi Thẩm Bội: "Cả ngày hôm qua cô đi đâu vậy?"

Thẩm Bội chần chờ một lúc lâu mới trả lời: "Đi thành phố Giang phồng vấn mấy vị quân nhân."

《Kí sự trước chiến tranh Đông Quốc》 quá hot, Thẩm Bội nhân cơ hội hưởng cấp trên đề nghị phồng vấn thêm một số sĩ quan quân đội di dân, tuyên dương một chút năng lực, Cấp trên tự nhiên đồng ý.

Tiểu Thu nhẹ dạ tin theo, ở dưới bàn đá nhẹ vào chân Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm đang ăn con tôm hùm nhỏ, xung quanh miệng đều đỏ cả lên, ngược đầu đem đôi mắt đen láy nhìn Tiểu Thu.

Tiểu Thu: "..."

Cô ấy cũng không biết Tổng Nhiễm nghe không hiểu hay là giả vờ không hiểu.

Tiểu Thu thẳng thắn hỏi Thẩm Bội: "Là sĩ quân nhân lần này tham gia di dân ở Đông Quốc?"

"...Đúng. Có một số từ quân khu thành phố Giang chọn đi."

Lương Thành và Giang Thành cách nhau khoảng bốn giờ đi xe, cùng chung một quân khu lớn.

Tiểu Thu cố ý hỏi: "Tại sao cô lại đột nhiên muốn phỏng vấn bọn họ vậy?"

Thẩm Bội vô cùng tự nhiên: "Bọn họ đúng lúc phụ trách di dời dân ở mấy thành phố Trung Bộ Đông Quốc, từng trải qua một ít mạo hiểm, phỏng vấn vô cùng có giá trị."

"À!" Lúc Tống Nhiễm lật vỏ tôm dùng sức rất mạnh, nước trong vỏ tôm cực cay bắn vào mắt, cay đến nỗi không mở được mắt ra.

Tiểu Thu nhanh chóng đưa khăn giấy cho cô. Tống Nhiễm lau lau vài lần, mắt vẫn mở không nổi, muốn hỏi Thẩm Bội tình hình cụ thể hơn, nhưng mắt lại vô cùng đau, hấp tấp vội vàng chạy đi Toilet rửa.

Lúc chạy về chỗ ngồi, đúng lúc nghe Thẩm Bội nói: "... tên La Chiến, là chính uỷ của bọn họ, lớn lên rất đẹp trai. Tôi cực thích quân nhân."

La Chiến.

Tống Nhiễm sửng sốt.

Tiếng địa phương của vùng này phát âm lưỡi uốn mà bằng nên khó phân biệt, zhan* trong La Chiến, nhưng dân bản xứ đã gọi zan* mà.

(Trong tiếng Trung có rất nhiều từ đọc ra rất giống nhau như chữ 战 - zhan "nghĩa là Chiến" và chữ 讚 - zan "nghĩa là Toản" có kiểu phát âm gần giống nhau. Ai học qua tiếng Trung sẽ biết.)

Không biết anh ta có phải là zan không?

"Nhiễm Nhiễm cô ngây ngốc cái gì thế. Mắt còn đau nữa không?"

"À, không sao rồi." Cô hồi hồn, nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín giờ rưỡi tối rồi.

Ăn đến mười giờ tối liền tan cuộc, lại bắt đầu đổ mưa lớn. Tống Nhiễm lái xe đưa mấy người đồng nghiệp về từng nhà xong cũng sắp mười một giờ.

Mưa càng ngày càng lớn, xe cô chạy vòng quanh trên đường quốc lộ, kế tiếp đến giao lộ quẹo vào làn đường giành cho xe cao tốc rồi đi tiếp, không bao lâu liền đến nhà cô.

Đèn xe chiếu lên cột mốc màu xanh lục trên đường cao tốc, hai chữ "Giang Thành" chói loá mắt đứng thẳng ở phía trước.

Tống Nhiễm lại lần nữa xem đồng hồ, mười một giờ đúng, mưa càng ngày càng lớn rồi.

Cô chạy chiếc xe Alto* của mình, giữa giao lộ một đường thẳng mà chạy, rồi dần biến mất trong màn mưa mờ mịt.

Mưa như thác đổ bổ nhào lên kính xe, cần gạt nước ra sức gạt nước mưa, Tống Nhiễm chăm chú nhìn từng chùm ánh sáng của xe phía trước, mưa từng đợt trút xuống chằng chịt, cô thấy mình chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Bốn tiếng đồng hồ chạy xe, cô một chút cũng không mệt. Thậm chí trên đường còn có chút kích động và phấn khởi hào hứng. Ban đêm xe trên đường cao tốc rất ít, chỉ có bầu trời đầy mưa làm bạn đồng hành cùng cô.

Đi qua một đường, mưa có xu hướng nhỏ dần.

Lúc Tống Nhiễm đến trụ sở quân khu Giang Thành, đã ba giờ sáng.

Cổng sắt trụ sở đóng kín, mấy chiến sĩ cầm chặt súng canh gác.

Cô đỗ xe bên ngoài cách mấy trăm mét, tắt máy, cuộn người ở ghế sau nằm ngủ.

Ánh nắng ban mai vừa hé ra, cô tỉnh ngủ. Tám giờ sáng, cô nghe thấy trong quân khu truyền đến tiếng quân nhân hô to, các quân sĩ đến giờ tập thể dục buổi sáng.

Tiếng hô to, rõ mà mệnh mông rộng lớn, vang dội cả bầu trời sáng sớm.

Mưa ngừng rồi, trên bầu trời có chim bồ câu bay ngang qua. Phía Đông ló ra ánh bình minh màu hồng nhạt.

Quân sĩ đứng gác thăm hỏi mục đích cô đến đây.

Tổng Nhiệm lấy thẻ chứng nhận phóng viên và giấy chứng minh nhân dân cho anh ta xem, nói: "Tôi là phóng viên bộ phận tin tức của đài truyền hình Lương Thành. Muốn tìm La Chiến, La chính uỷ. Hai ngày trước đồng nghiệp của tôi là Thẩm Bội có đến phỏng vấn qua, nhưng có chút vấn đề chi tiết cần bổ sung. Cho nên tôi đến đây để hoàn thiện bổ sung một chút."

Đối phương kiểm tra giấy chứng nhận của cô, không phát hiện ra điểm đáng bất thường nào, nói: "Cô đợi một chút, tôi đi liên lạc một chút."

Tổng Nhiệm có chút chột dạ, từ nhỏ tới lớn cô luôn là một cô gái ngoan ngoãn, không nói dối. Lần đầu tiên nói dối lừa gạt người khác, tự nhiên lo lắng không thôi. Đối phương chưa nói cái gì, bản thân cô đã đem chính mình hồi hộp đến mặt đỏ tía tai.

Quân sĩ kia nói: "Có thể đi vào rồi. La chính uỷ ở lầu số 1 phòng 0203."

"Cảm ơn."

0203 là phòng hội nghị, trang trí đơn giản, xung quanh cái bàn dài có có mười mấy cái ghế, trên tường treo cờ quốc kì và quân kì, dán dòng chữ "Nghiêm túc chấp hành theo Đảng, nghiêm túc chấp hành theo quân."

Ngoài cửa sổ, trên bãi tập của các quân nhân huấn luyện truyền đến tiếng khẩu hiệu "ồ" "ồ".

Cô nhìn một lúc, mới đột nhiên nhớ ra, lấy gương sửa lại đầu tóc.

Cô là sinh ra và lớn lên ở Lương Thành, trời sinh có ánh mắt đen huyền trong suốt, sáng ngời, làn da trắng nõn mịn màng, chưa đến 23 tuổi, không cần trang điểm cũng rất đẹp. Nhưng gần đây tăng ca suốt, quầng mắt có chút thâm đen, môi cũng có chút nhợt nhạt. Sớm biết vậy đã về nhà lấy thời son.

Đang nghĩ ngợi, phía sau liền truyền tới tiếng đẩy cửa.

Trong nháy mắt cô thu gương quay đầu lại, liền bắt gặp một thân quân trang, một người đàn ông cao lớn anh tuấn bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Tống Nhiễm ong ong một chút, đột nhiên một mảng trống không. Anh ta...

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh ta.

Trong phút chốc ấy, cô như lạc vào cõi mộng.

Cô vốn tưởng rằng nhớ rất rõ ràng, nhưng thời gian trôi qua gần một tháng, cô đã không còn nhớ rõ đôi mắt màu đen ấy.

Cô chậm rãi đưa tay lên, che mặt anh ta lại chỉ để lộ ra cặp mắt.

Nhưng...

Cô không chắc chắn.

Anh ta không biết có phải là anh hay không.

Giờ phút này, trái tim đau nhói như kim châm rất rõ ràng, nhưng đôi mắt kia ở trong trí nhớ mơ mờ, cô nhớ không ra nổi.

Hết chương 4.

Chú thích:

(*Quạt hương bồ: Quạt làm bằng lá cây hương bồ.

_Xe Alto Là một hãng xe của Trung Quốc tên tiếng Trung là Áo Thác

_Xe Alto: Là một hãng xe của Trung Quốc, tên tiếng Trung là Áo Thác.)

Chương 5

Chuyển ngữ: ChenLuan

Gặp nhau giữa thế giới bảy tỉ người là duyên phận.

Trước đây Tống Nhiễm không để ý, cho rằng cách nói này quá già mồm cãi láo, hiện tại đem con số nhỏ bé đặt trong bảy tỉ người không hề nể nả trải nghiệm vô cùng nhuần nhuyễn.

Người đàn ông tên azan kia, cô không biết tên anh, không rõ khuôn mặt tướng mạo, chỉ nhìn thấy qua đôi mắt màu đen sau chiếc mũ bảo hộ.

Chỉ vậy thôi.

Nếu duyên phận mỏng manh đến thế, chỉ sợ một ngày nào đó anh đối mặt đi ngang qua trên đường, cô cũng nhận không ra.

Cô vội cất giấu tâm trạng thất vọng, trước tiên bịa ra một lí do thoái thác mới tiến hành phỏng vấn La Chiến. Cô đối với bối cảnh có hiểu biết nhất định, không đến nỗi để lộ ra ngoài.

Mới đầu trong lòng cô do dự phân vân có lẽ azan chính là La Chiến. Nhưng khi nghe thấy giọng nói anh ta, cô chắc chắn không phải.

La Chiến bước vào thấy cô mất tập trung, hiểu nhầm nghĩ rằng cô đang căng thẳng, liền cười nói: "Cô là phóng viên mới sao?"

"Không phải." Tống Nhiễm che dấu sự hỗn loạn, nói: "... Trước đây tôi chưa từng phỏng vấn quân nhân lần nào."

"Đừng khẩn trương, tôi cũng không phải người đáng sợ."

Tống Nhiễm xấu hổ cười, hỏi: "Tôi xem trong bài phỏng vấn của Thẩm Bội có nói, khi các anh di dân một có gặp qua sự kiện cùng

nhau phá bom, cứu một cô gái đồng bào phải không?"

"Ừ. Cô ấy lờ lên nhằm chiếc xe có bom..."

Tổng Nhiệm còn chưa hết hi vọng, lại hỏi trong đội của anh ta còn có trải qua sự kiện nguy hiểm tương tự như thế nữa hay không.

La Chiến nói không có.

Azan không phải trong đội của anh ta.

Quay về Lương Thành hơn bốn giờ đi đường.

Buổi sáng, trên đường cao tốc xe đi xe đến, Tổng Nhiệm yên lặng lái xe, thỉnh thoảng nhường đường, vượt qua, rãnh mạch đầu vào đây.

Hai bên đường, ruộng lúa xanh mơn mớn cùng nước sông trong ngắt xanh thắm một tác phẩm mở ra, ánh nắng mùa hè ùn ùn kéo đến.

Cô cảm thấy, cô hẳn là không gặp được anh nữa.

Về đến Lương Thành đã mười hai giờ trưa, Tổng Nhiệm vừa đói vừa mệt, phơi giữa trời nắng to khiến cô thiếu chút nữa tụt áp huyết. Hiếm có được một ngày cuối tuần để nghỉ ngơi thật tốt, cô lại mất hơn tám tiếng đồng hồ chạy xe.

Cô tựa lưng sát vào ghế đỡ người ngây ngốc, nghĩ đến hành động bản thân làm trong một đêm, thật vớ vẩn lại uổng công vô ích.

Đầu óc cô đúng là bị chập mất một dây rồi.

Đang muốn xuống xe, thì mẹ kế Dương Tuệ Luân gọi điện tới, gọi cô về nhà ăn cơm trưa.

Đi xe vòng vào khu đất gia đình, tán cây ngô đồng che khuất ánh nắng. Ở giữa xen kẽ một cây ô liu, Tổng Nhiệm quay đầu nhìn lại

nhiều lần. Dạo gần đây nước mưa dồi dào, cành lá cây ô liu lớn lên um tùm tươi tốt, trời nước sáng ngời mơn mớn. Không giống rừng cây ô liu của Đông Quốc, bụi đất bám đầy, phờ phạc rũ rượi.

Cô dừng xe ở bãi đất trống trước nhà, mới tới hành lang lầu ba thì nghe tiếng Dương Tuệ Luân trách mắng Tống Ương: "Đã đến lúc nào rồi, cuối tháng sáu rồi đấy. Bằng tốt nghiệp cũng đã cầm, con còn chưa tìm được việc làm. Trước đây đã bảo nhiều lần để tâm một chút, suốt ngày chỉ biết yêu yêu đương đương."

Tống Ương cãi lại: "Con ở đâu không tìm việc chứ, chỉ tìm không được công việc nào tốt thôi."

"Dì Lý giới thiệu việc làm ở đơn vị kia không phải rất tốt sao?"

Tống Ương lầm bầm: "Tốt cái gì mà tốt chứ? Một sống một chết, một tháng hai vạn rưỡi. Con mặc kệ."

"Mẹ thấy con làm như mèo cào, học được ba cuốn sách đùi mà muốn làm việc nhàn hạ à? Chị con từ đại học ra, lúc mới vừa tốt nghiệp cũng chưa tới ba vạn, mỗi ngày tăng ta, đi công tác cũng chưa từng thấy qua nó yếu ớt làm dáng như con. Cùng một ba sinh ra, sao con không học tập tốt được tý nào cơ chứ?"

Tống Ương nói: "Con thấy bên mẹ gen di truyền có vấn đề."

Bốp.

Dương Tuệ Luân cầm chổi đánh lên mông Tống Ương.

Tống Nhiễm bước vào phòng, Tống Ương liền chạy lại nép sau lưng cô: "Chị, mẹ lại ngược đãi trẻ em."

"Nhiễm Nhiễm về rồi sao?" Trên mặt Dương Tuệ Luân nở nụ cười, nhưng khi nhìn về phía Tống Ương ánh mắt trở nên hung dữ, "Con mau đi tìm một công việc rồi chuyển ra ngoài cho mẹ, cả ngày chỉ biết làm mẹ tức điên, nhìn thấy mà phiền."

Tổng Ương nói: "Con dọn đi đâu bây giờ? Mẹ chị gái có nhà cho chị ấy ở, mẹ của con lại không có."

Tổng Nhiễm quay đầu liếc nhẹ em gái mình một cái. Ngồi trên ghế sofa đọc báo, ngay cả ba Tổng, Tổng Trì Thành cũng nhìn qua.

Tổng Ương biết mình đùa hơi quá, vội vàng lại chạy ôm cánh tay Dương Tuệ Luân lay lay làm nũng. Dương Tuệ Luân không thêm phản ứng, vào nhà bếp dọn cơm, Tổng Ương bám theo sau xin tha thứ.

Trong phòng khách nhỏ hẹp chỉ còn lại hai cha con.

Tổng Trì Thành gọi con gái lớn ngồi xuống, nói gần đây ông có theo dõi 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》, ông rất thích. Lại đối với Tổng Nhiễm nói, chuyện này đánh giá rất cao. Ba cô lâu nay vẫn luôn thích thu thập các tập san, báo chí, chuyên chọn lựa bài báo Tổng Nhiễm viết, từng câu từng chữ tìm khuyết điểm thiếu sót, nghiên cứu ngữ pháp, bổ sung bằng cứ cho tài liệu.

Nhưng lần này ông không nêu lỗi sai ra cho con gái, trong đó chỉ nói tới mấy chuyện bối cảnh văn hóa cùng vấn đề lịch sử Đông Quốc.

Dương Tuệ Luân đang bày biện bàn ăn, hai cha con nói chuyện linh tinh gì đấy bà nghe không hiểu, nhưng lại muốn Tổng Ương học hỏi một chút, quay đầu nhìn, Tổng Ương ở kệ bếp ăn vụng mề gà. Dương Tuệ Luân thở dài một hơi, bước vào bếp.

Tổng Trì Thành liếc nhìn hướng bà vợ đương nhiệm của mình rời đi, nhỏ tiếng hỏi: "Mẹ con nói thế nào?"

Ông ấy hỏi chính là mẹ ruột cô.

Tổng Nhiễm: "Nói sau này đừng đi Đông Quốc nữa."

Tổng Trì Thành im lặng không nói gì.

Tổng Nhiễm biết ông muốn đem sự kiêu ngạo cho bà ấy biết, dù ít nhiều ông cũng cao cao tại thượng để vợ cũ hiểu rằng, ông một tay nuôi lớn con gái rất xuất sắc. Nhưng Tổng Nhiễm lại thấy, trong mắt mẹ mình loại sự đời này quá quen thuộc, trình độ bình thường ở cái nơi thành thị nhỏ bé này không tính là gì hết.

"Nghỉ hè năm nay có đi Đế Thành không?"

"Đi chứ ạ! Con đã xin nghỉ phép xong rồi." Trước kia đi học, mỗi năm Tổng Nhiễm kì nghỉ Đông và nghỉ Hè cô đều đi Đế Thành cùng mẹ. Sau này đi làm cũng như thường lệ xin nghỉ phép. Chẳng qua lần này có việc khác, cô trù tính muốn đi gặp một người lên kế hoạch sắp đặt có cuốn sách bán chạy nhất.

Dương Tuệ Luân làm một bàn đầy thức ăn, toàn món Tổng Nhiễm thích. Nhưng cô thức đêm mệt mỏi vô cùng, ăn uống không ngon, lại không nỡ lãng phí ý tốt của bà ấy, đành cố gắng ăn một ít.

Ăn chút cơm đến lúc liu riu buồn ngủ, một câu của Dương Tuệ Luân kéo cô giật mình tỉnh táo lại: "Nhiễm Nhiễm con nên có bạn trai rồi đấy?"

Tổng Nhiễm còn chưa trả lời, Tống Ương đã thay cô ngăn chặn: "Mẹ... chị mới bao nhiêu tuổi mà mẹ thúc giục?"

"Cái con nhóc vừa vào Trung học đã yêu yêu đương đương còn dám mở miệng nói!" Dương Tuệ Luân liếc mắt trừng Tống Ương, giọng điệu lại dịu xuống, "Nói sau vậy, mẹ chỉ muốn nhắc nhở một chút, sợ Nhiễm Nhiễm chỉ lo cúi đầu vào công việc, mỗi một năm qua đi lại quên mất việc này. Đúng rồi, Nhiễm Nhiễm, con thích kiểu đàn ông như thế nào?"

Tổng Nhiễm bị hỏi thế, cô không trả lời được.

Lớn chừng này rồi mà cô chưa từng yêu đương cũng chưa nói qua bao giờ. Tình cảm trải qua là một tờ giấy trắng.

Cô lớn lên không tòi, còn tương đối thanh tú xinh xắn, lại mang dáng dấp phong cách của người trí thức. Lúc đi học thích viết văn. Báo trường, trạm phát thanh đều có tên cô. Hơn nữa, chữ viết tay đẹp, bảng tin của lớp, thông báo tường của trường, để cô viết đến vui tai vui mắt. Khi đi học từng có nam sinh yêu thầm cô, chỉ là cô không biết cũng không có cảm giác gì, thường thường yên tĩnh trầm mặc, đại khái cho người ta thấy một loại khí chất xa cách trong trẻo lạnh lùng.

Có lần cùng bàn học tụ tập, bọn họ nói cô là băng sơn tài nữ*. Tổng Nhiễm cực kì kinh ngạc, thứ nhất giờ không thấy mình lạnh lùng, thứ hai cũng thấy mình không phải là tài nữ. Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn.

(*Băng sơn tài nữ: Cô gái lạnh lùng nhưng có tài.)

Về phần tình yêu chậm chạp không đến kia...

Cô tự dưng nhớ tới người kia, trong tâm không khỏi nhói lên một cái: "Thậm chí bản thân cô không biết bộ dạng anh như thế nào."

Dương Tuệ Luân cảm thán: "Hai đứa các còn ấy, một đứa thì quá yên tĩnh, một đứa thì quá ồn ào, đều không yên tâm nổi." Bà hi vọng Ương Ương có thể cùng đứa bạn trai không nên thân kia chia tay mới tốt.

Tổng Nhiễm ăn cơm xong sau vào phòng Tống Ương ngủ trưa, cả nhà đều biết cô mệt, nhẹ tay nhẹ chân không quấy rầy làm phiền cô. Chỉ có tiếng chim ngoài cửa sổ hót, cùng tiếng đám trẻ con gần nhà chơi đùa.

Cô ngủ một mạch đến tận tám giờ tối, ba mẹ đi ra ngoài hóng mát. Thức ăn để trong lồng bàn úp lại. Tống Ương ra ngoài hẹ hò, bát đĩa còn thừa cơm bỏ trên bàn.

Tổng Nhiễm một mình cơm nước xong xuôi, đem bát đĩa của Tống

Ương thu dọn sạch sẽ một thể, sau cô gửi cho mẹ ruột Nhiễm Vũ Vi một tin nhắn, nói cuối tháng xuất phát.

Ngày kia mười ba tháng sáu, Tống Nhiễm tự mình đi Đế Thành.

Lương Thành lại mưa to, ngoài thành phố mực nước sông không ngừng dâng cao, trong thành phố nhiều chỗ ngập úng, giao thông gần như tê liệt. Lúc cô đuổi đến sân bay, cả người đều ướt hết, đến muộn một tiếng đồng hồ. Nhưng không để lỡ chuyến bay, máy bay cất cánh trễ hơn dự kiến.

Trong sân bay hành khách lưu lại chật kín người, trên nền đất vết nước khắp nơi. Ghế tựa cung cấp không đủ, rất nhiều hành khách kéo vali ngồi dưới đất, mức độ hỗn loạn so với nhà ga ngày tết không khác gì nhau.

Mái vòm thủy tinh bên ngoài mưa như thác đổ.

Có người chửi mắng rời đi, số đông còn lại đang ngồi chờ đợi kỳ tích xảy ra. Thẳng đến một lúc sau, trên sân bay sấm sét vang dội, tin tức chuyến bay trên bảng thông báo từng cái từng cái biến đổi, từ "Chuyến bay bay trễ" trở thành "Ngừng chuyến bay".

Nhất thời trong sân bay rộng lớn tiếng người ồn ào, oán khí cao ngút trời.

Tống Nhiễm đứng ngoài lẽ, bệnh nghề nghiệp nổi lên lấy điện thoại chụp chụp, vội vội vàng vàng ghi chép sau, cô thở dài. Bây giờ quay về chắc chắn lái xe không nổi, không biết tàu điện ngầm còn khởi hành nữa không.

Cô kéo theo vali nhỏ, muốn xuyên qua đám người. Đột nhiên giữa đám đông huyên náo ồn ào, có vị khách du lịch cùng nhân viên phục vụ xảy ra xung đột, một phạm vi nhỏ liền đánh nhau. Trong lúc nhất thời, mọi âm ức phần nộ bùng phát, các hành khách chen chúc thành một đoàn, xô đẩy, kêu la, mắng chửi, cùng can ngăn thuyết phục, đội bay, nhân viên bảo vệ chống cự.

Tổng Nhiễm cố gắng đưa điện thoại lên quay phim, nhưng cô bị mắc kẹt vào giữa đám đông, giờ đành gặp sao hay vậy, không cách nào tìm được trọng tâm.

Hai bên đều tức giận đến cực điểm, người tham gia vụ ẩu đả càng ngày càng nhiều. Tổng Nhiễm bị cuốn giữa đám đông chân đứng cũng không vững, nắm chặt chiếc vali bị lôi đi kéo lại, tay cô tưởng chừng sắp đứt lìa đến nơi, cả người trước sau không duy trì nổi cân bằng.

Lúc tình hình chuyển biến xấu, bỗng nhiên không biết có người từ đâu tới la lớn: "Cảnh sát tới rồi! Cảnh sát tới rồi!"

Đám người đang nóng nảy trong chớp mắt chợt bình tĩnh lại, nhưng trung tâm bão táp những kẻ gây sự vẫn chưa chịu dừng tay, thừa lúc im lặng cùng mấy nhân viên hàng không tiếp tục ẩu đả.

Chỉ thấy một đội đặc công sắc bén như lưỡi dao xuyên qua đám đông, trong vài giây thẳng tới trung tâm, đem đám người đánh nhau kia khống chế ấn xuống quỳ rạp trên mặt đất.

Xung quanh một số người nóng lòng muốn thử, khi nhìn thấy thế lại không dám tiến lên phía trước, đều là bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh.

Nhưng những người bên ngoài còn hướng bên trong chen lấn.

Mấy người đặc công áo đen ngăn chặn tạo thành một đường, đem đám người ngăn cách ra. Bọn họ không ngừng dùng thân thể ngăn chặn biến người chen lấn, quát lớn: "Lui về phía sau! Đừng chen lấn!" Bọn họ một bên chống đỡ biến người, một bên giữ lại một khoảng đường nhỏ lần lượt cho đám người sơ tán.

"Đừng chen lấn! Lui về phía sau!"

Có người đối với người nước ngoài hét lên: "Stay Put!"

Tổng Nhiễm cả kinh, lập tức theo tiếng nói nhìn lại, bóng dáng cách tầng tầng lớp lớp hỗn loạn, cô đột nhiên nhìn thấy anh.

Chiếc mũ bảo hộ màu đen phía trên, mi tâm anh nhú chặt, ánh mắt sáng ngời, chống đỡ đám người chen chúc: "Lùi ra phía sau!"

Đoạn kí ức mơ hồ kia trong chớp mắt trở nên rõ ràng.

Bỗng Tổng Nhiễm ra sức đi về phía anh, không tự chủ được dùng toàn lực đẩy đám người đang hỗn loạn. Cô thấy anh tính đưa chỗ của mình cho đồng đội, anh rời khỏi tuyến đường phân cách, muốn đem mấy người gây sự phía sau đưa đi.

Tim Tổng Nhiễm đập thành thịch, gấp đến nỗi chiếc vali vướng dưới chân cũng không thèm để ý, cô buông vali ra, liều mạng chen lấn đi về phía anh.

Người quá đông rồi, cô dùng hết sức lấn đến bên mép, cách khoảng hai ba người muốn đưa tay ra bắt lấy anh, vừa lúc anh quay người rời đi.

Tay Tổng Nhiễm nắm lấy khoảng không, cô nhất thời sốt ruột quýnh cả lên, máu nóng dồn lên não, cô bất thành linh la lớn một tiếng: "A Toàn!"

Tiếng người la hét ầm ĩ, loạn xạ bát nháo khắp bốn phía.

"A Toàn!"

Anh dừng lại một chút, quay đầu nhìn lại; Mi tâm nhú lại, ánh mắt nghi hoặc.

Cô dồn sức chen về phía trước, gần như bỏ nhào ra, tay lướt qua nhóm đặc công làm thành bức tường người, lập tức đưa chiếc mũ bảo hộ của anh rơi xuống.

Mặt đối mặt, hiện ra khuôn mặt anh tuấn mà trẻ tuổi.

Hết chương 5.

Chương 6

Chuyển ngữ: ChenLuan

Giây phút chiếc mũ bảo hộ rơi xuống, Tống Nhiễm sửng sốt kinh ngạc, bị sự đường đột cùng lỗ mãng của bản thân dọa cho giật nảy mình.

Cô mặt đối mặt với anh, khuôn mặt lạ lẫm mà quen thuộc, không biết phải làm sao, vừa kích động lại ngây ngốc ra, không thốt nên lời. Tay cũng sợ hãi buông ra, mũ bảo hộ rơi xuống.

Lực chú ý của anh cực tập trung, con người vừa rũ xuống, giờ tay liền bắt được chiếc mũ bảo hộ.

Anh không có dư thừa cảm xúc, chỉ vì tình hình hỗn loạn xung quanh mà trước sau nghiêm túc cau mày, cũng không vì Tống Nhiễm ở trước mặt làm mình dừng lại, xoay người đi giúp áp giải những tên gây sự kia.

"Anh không còn nhớ tôi sao?" Tống Nhiễm nhỏ giọng hô lên rồi chen lên đằng trước, lần thứ hai cách bức tường người cầm lấy tay áo anh. Vốn dĩ là đặc công. Trang phục tác chiến cảm nhận được sự thô cứng, tựa như cát xay.

Anh lần nữa quay đầu, cũng không biết có nghe thấy tiếng thì thào của cô hay không, anh có chút khó hiểu nhìn nhìn trên cánh tay mình, cô vội thu ngón tay.

Xung quanh, đặc công bận bịu ngăn cản đám đông, không rảnh quan tâm cô. Nhưng người bắt đầu di chuyển, cô sắp không nắm chắc nữa rồi, vội la lên: "Anh đã cứu tôi! Anh không nhớ nữa hay

sao? Ở Tô Duệ Thành. Anh đã cứu tôi!"

Anh hình như cũng không nhớ rõ, mà người gây rối bị khống chế trong tay đang cố tránh thoát.

Anh chung trước sau vẫn luôn là một người kiên nhẫn lẫn lễ độ, đối với cô khuyên giải: "Quý cô, tôi đang thực hành nhiệm vụ."

Cô ngăn người, biết mình vô lễ. Tay cô nhất thời buông lỏng sức lực, trong nháy mắt khuôn mặt hiện lên vẻ mất mát vô cùng đáng thương.

Anh liếc nhìn hai mắt cô, thật sự không rãnh bận tâm, xoay người muốn đi. Cô vừa buông tay, lại lần nữa nắm chặt.

"Anh tên gì?" Cô ngược nhìn anh, sợ anh không trả lời, khẩn trương đến mức gần như nghẹn ngào, truy hỏi đến cùng: "Anh tên gì?"

Anh chần chừ trong chớp mắt, lại nhanh chóng nói: "Lý Toàn."

Nói xong anh phát nhẹ tay cô đang nắm chặt trên cánh tay mình xuống.

"Lùi ra phía sau! Đừng chen lấn! Lùi ra phía sau!" Đặc công tạo thành bức tường ngăn chặn biển người, Tống Nhiễm bị lực mạnh của làn sóng đẩy ra sau, khoảng cách của anh và cô hoàn toàn xa dần.

Anh đưa đám người kia đi rồi, rất nhanh không còn thấy bóng dáng.

Qua hơn nửa giờ, đám đông ồn ào hỗn loạn mới dần dần sơ tán. Trên mặt đất một đống giấy vụn, chai nhựa, rác rưởi. Vali màu trắng của Tống Nhiễm bị dẫm dẫm to đám nhỏ, tất cả đều là dấu chân.

Cô chặt vật chịu không nổi mang theo vali ra khỏi sân bay, đợi gần

một tiếng đồng hồ mới chen chúc lên được xe buýt.

Ngoài cửa sổ mưa rất to, nước mưa ngập úng thành biển, làn sóng dập dờn đánh lên kính thủy tinh. Lương Thành hầu như bị chìm ngập. Vô số xe con ngâm trong nước. Tài xế xe buýt phải rất dũng mãnh, đem xe xem như ca nô lái rất nhanh.

Mưa to điên đảo, muốn biến thành phố tê liệt, người trên xe than thở tuyệt vọng, oán trách phàn nàn không ngừng.

Tổng Nhiễm người tựa gần bên cửa xe, ánh mắt trong suốt, nét mặt yên bình, trong lòng tựa làn gió nhẹ, từ từ thổi qua vụn lí lộ trình.

Duyên phận thật kì lạ, mỗi lần gặp mặt đều nhốn nháo hỗn loạn, rơi vào một tòa thành này đến một toàn thành khác.

Lúc cô rời khỏi sân bay nghe ngóng thăm dò được, Lý Toàn bọn anh trực thuộc đại quân khu Giang Thành, nhưng thường xuyên ở Lương Thành.

Sau khi tới nhà, cô phân chia gọi báo cho Nhiễm Vũ Vi và người sắp đặt sách báo của Đế Thành nói Lương Thành mưa lớn, chuyến bay hủy bỏ. Gần đây thời tiết quá kém, đoán chừng đến muộn mất một hai hôm.

Tiếp theo, cô lại gọi cho ban biên tập một cuộc, và như cô lường trước được, chuyện gây rối ở sân bay đã có người đi phỏng vấn.

Thảm Bội biết cô lúc ấy ở sân bay, nói: "Quá tốt rồi, khẳng định cô có ghi chép lại một đồng tư liệu trong tay. Nhanh gửi qua đây đi."

Tổng Nhiễm nói: "Mới bắt đầu có ghi chép được một ít, sau tình hình trở nên..."

Cô quên rồi.

Sau khi nhìn thấy Lý Toàn, còn lấy đầu ra tinh thần mà đi quản điện thoại chứ.

Thẩm Bội nói: "Không nhớ ra tý gì sao?"

"Ừm. Đông quá."

"Không sao đâu. lát nữa tôi lên mạng tìm xem thử, hẳn là có thể tìm mua được đầu mối cũng nên. Ảnh cô chụp được gửi qua trước cho tôi đã."

"Được." Tống Nhiễm nghĩ nghĩ, lại nói, "Tài liệu sống của cô tìm xong rồi sao?"

"Ừ."

"...Phòng vấn cảnh sát sao?"

Thẩm Bội: "Ai yaaa... Tiêu đời rồi, bây giờ còn vội đưa bản thảo."

Tống Nhiễm Mao Toại tự đề cử mình*: "Tôi giúp cô đi phỏng vấn nhé."

Thẩm Bội sững sốt một chút: "Sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được. Lại nói, không phải cô đang nghỉ phét sao?"

"Chuyến bay huỷ bỏ rồi, dù sao cũng không có việc gì làm."

"Vậy thật cảm ơn cô. Lần sau tôi mời cô ăn cơm."

Hơn bốn giờ chiều, mưa rơi không mấy may chậm lại chút nào. Tống Nhiễm lái xe đi đường vòng, mây đen bao phủ, sắc trời u ám như bước giữa đêm tối; Nước mưa cùng đất đá giống như hương thân thân xe đạp lên. Khắp đất trời một mảng mênh mông hỗn độn, cả thành phố đều chìm trong nước. Cách đường quốc lộ một đoạn, dọc hai bên đường tất cả xe cộ đều dừng lại mở đèn cảnh báo nguy

hiểm. Ở xa xa nước sông Trường Giang đục ngầu, sóng đập vào bờ, tựa như giầy tiếp theo sẽ tràn qua con đê lớn chảy ngược tiến vào.

Tổng Nhiễm đi đường tắt đến đường Hi Quang gần đấy, khi đi xe vào đường cao tốc chạy qua một vùng đất trũng, cả xe bị rơi vào trên trong, tim cô giật bắn lên. Bánh xe cuốn theo nước đọng bắn tung toé, may mà không tắt máy. Vừa hay cô lái xe đủ nhanh, tránh thoát được một kiếp.

Hôm nay là chủ nhật. Bởi vì mưa to, hầu như không có ai ra khỏi cửa. Trên đường vắng vẻ, cô đơn phương độc mã đến khu canh gác, đến một toà tương tự phòng dạy học, mở ra khuôn hình kí túc xá phía trước.

Trong xe cô không mang ô, dừng xe ở bãi đất trống cách kí túc xá khoảng năm mươi mét. Cố gắng chạy trong gió mưa, bị nước mưa lạnh lẽo dội ướt đầm. Mới vừa xông lên bậc thang, người chưa kịp đứng vững, lại đâm đầu vào một người đàn ông mặc trang phục tác chiến màu đen từ cầu thang lầu trên đi xuống.

Mắt thấy sắp đụng phải, người nọ đứng lúc dừng lại, né tránh lùi ra phía sau một bước; Tổng Nhiễm cũng lập tức trụ vững chân, trái tim thiếu chút nữa bay ra khỏi ngực.

"Xin lỗi." Cô bối rối ngẩng đầu, trên trán toát ra từng giọt từng giọt rồi rấm, cô cúi thấp đầu về phía trước run rẩy. Vừa ngược đầu, ánh mắt cô chạm phải Lý Toàn mà giật bắn cả mình.

Anh cầm một chiếc ô màu đen. Ở trên lầu vừa mới thấy xe cô, chuẩn bị xuống lầu đón. Không ngờ được cô khoẻ mạnh kháu khỉnh trực tiếp xông vào đây.

Hai người mắt trừng mắt, một giây không nói chuyện.

Xuôi theo mái hiên bên ngoài, hơi nước tràn ngập xông vào, mưa bụi bay lung tung lả tả, trong nháy mắt liền ướt dính lên mái tóc

ngắn của anh. Anh tùy ý lau nước mưa trên trán qua loa, cười yếu ớt nói: "Phóng viên Tống?"

"Vâng." Cô thật thà gật gật đầu.

Anh giờ giờ chiếc ô trong tay, nói: "Xuống dưới muện rồi, thật ngại quá."

Khi anh nói câu này, lại hướng cô nở nụ cười, khoé môi hơi hơi nhếch lên có độ cong, ánh mắt cũng cong cong.

Tim cô đập lạc nhịp, mặt cũng biến hồng: "Là bản thân tôi quên mang ô." Lời vừa thốt ra, bản thân cũng không biết nói gì nữa; Trời mưa lớn như thế, Tống Nhiễm mà cũng thật giỏi đấy.

Bèn hạ tầm mắt xuống, nhìn chằm chằm ô trong tay anh, chiếc ô lớn màu đen rất đơn giản, cán cầm tay làm từ gỗ, một màu đen như mực không có họa tiết hoa văn gì. Ngón tay anh vô ý thức gõ nhẹ lên cán ô, các đốt ngón tay vì cầm súng ma sát nhiều mà chai sần.

"Đi thôi." Anh quay người đưa cô lên lầu.

Quả nhiên là quân nhân, ngay cả bước lên cầu thang, sống lưng cũng cực kì thẳng tắp.

Cô ngược nhìn bóng lưng anh, xoắn xuýt nửa giây, hỏi: "Sĩ quan Lý?"

"Hả?" Anh quay đầu.

"Zan là zan trong chữ nào?"

"Bộ chữ Vương."

"Oh."

Toản.

Vừa khéo cô rất thích chữ này, Tống Nhiễm thầm nghĩ.

Đi vào phòng họp, còn có một đặc công. Anh ta đứng dậy hướng Tống Nhiễm chào hỏi, tự giới thiệu là Trần Phong, chỉ đạo viên phụ trách tiếp nhận lần phỏng vấn này.

"Mắc mưa sao?"

"Quên mang ô." Tống Nhiễm từ đầu tới chân đều là nước, quần áo cũng ướt nhẹp. May cô để thuận tiên cho ra ngoài làm việc, mặc chiếc sơ mi màu sẫm và quần bò. Không đến mức xấu hổ.

Đang nói, trong phòng truyền đến một tiếng vang.

Lý Toàn ngồi xổm cạnh tủ kéo ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một hộp giấy rút, anh đứng dậy đi đến bên bàn, nhẹ nhẹ đẩy. Khăn giấy thuận theo độ trơn bóng của mặt bàn đẩy tới trước mặt Tống Nhiễm, cường độ vừa phải, góc độ cũng không nghiêng lệch, chạm vào trong lòng bàn tay Tống Nhiễm.

"Cảm ơn." Tống Nhiễm rút khăn giấy lau tóc, lại đơn giản lau lau túi xách và điện thoại.

Lại nhìn người kia ngồi bàn đối diện, anh không qua đây ngồi, ôm cánh tay dựa vào tường, chân đứng đan chéo. Anh mặc trang phục tác chiến ngắn tay màu tím than gần như màu đen, đai lưng thắt vừa cao vừa chặt, nổi bật lên đôi chân dài, thân hình cao lớn. Người yên tĩnh mà bình thản, tựa hồ không tham dự quá nhiều.

Trần Phong ngồi ở bên này, cùng Tống Nhiễm vuông góc..

Tống Nhiễm mở bút ghi âm ra, lật cuốn sổ ghi chép, lấy khăn giấy lau lau tay. Thời tiết mưa gió như thế này, giấy ghi chép đều mềm nhũn cả.

"Cảnh quan Trần, chào ngài, chúng tôi từ bộ tin tức được biết sáng

nay ở sân bay phát sinh sự kiện bao lực trong phạm vi nhỏ nên muốn tiến hành được phỏng vấn. Cảm ơn ngài sự phối hợp và trợ giúp của ngài.

"Không cần khách sáo, có vấn đề gì cô cứ việc hỏi."

Trong lúc phỏng vấn mới biết, bảo an của sân bay không thuộc sự quản lí của bọn họ. Nhưng hai ngày nay nhân số lưu lại quá đông, đã tạo thành một mối tai họa ngầm. Nhân lực sân bay không đủ, nên xin bên lực lượng cảnh sát giúp đỡ.

Trần Phong cười nói: "Cô hẳn là nên đi phỏng vấn đội cảnh sát nhân dân, bọn họ cử đi rất nhiều người. Chúng tôi chỉ điều động một tổp nhỏ."

Tống Nhiễm chột dạ, xin lỗi cười nói: "Là tôi kinh nghiệm chưa đủ, thật ngại quá."

"Không sao, không sao." Trần Phong hào phóng nói, "Cô cứ tiếp tục hỏi."

Câu hỏi của Tống Nhiễm, Thẩm Bội đã chuẩn bị hết, tất cả chỉ có việc tiến hành theo. Bởi do bên này không chấp nhận quay video phỏng vấn, cho nên Tống Nhiễm dùng bút ghi âm, thao tác tương đối đơn giản. Trần Phong phụ trách mảng tuyên truyền trong đội của bọn họ, thông thạo công việc, phỏng vấn cũng rất phối hợp, hai bên một hỏi một trả lời trong vòng mười phút kí kết ngầm trước đó. Giọng nói hai người thấp thấp xen lẫn trong mưa bão.

Giữa chừng Tống Nhiễm lơ ý đưa mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ sắc trời âm u, trong phòng ánh đèn chiếu lên, ánh sáng mờ hồ.

Lý Toàn đứng tựa bên tường nhìn, nghiêm túc lắng nghe bọn họ nói chuyện. Bởi khi đó cô đang nói chuyện, nên anh thẳng thừng nhìn mắt cô chăm chú.

Buổi chiều mưa xối xả, có một loại ẩm thấp tựa hơi thở thời gian xưa cũ. Giống bước vào thư viện của niên đại lâu đời người được mùi vị giấy ẩm mốc.

Cô bắt gặp ánh mắt anh, trong đầu nhất thời trống rỗng, may một giây sau Trần Phong mở miệng, ánh mắt anh ta lại tự nhiên di chuyển về phía người đằng sau. Nhẹ nhàng tựa lông vũ lướt qua.

Ước chừng nửa tiếng sau, phỏng vấn kết thúc.

"Còn có câu hỏi khác không?"

"Điều hỏi hết rồi. Thật cảm ơn ngài." Tống Nhiễm nói, đảo mắt chợt thấy Lý Toàn tựa bên tường đứng hẩn dậy, đi về hướng cửa.

"Điều là việc nên làm. Sau này chúng tôi còn cần các cô giúp đỡ nhiều. Thường xuyên liên lạc nhé."

"Được."

Tống Nhiễm đứng dậy, Lý Toàn đứng bên ngoài hành lang, tay bỏ vào trong túi, nhìn hai người trong phòng.

Trần Phong đi trên hành lang, mắt nhìn mưa to ngoài hành lang, nói: "Cô cầm ô này đi."

"Tống Nhiễm nhận chiếc ô lớp lớp màu đen, nói: "Cảm ơn. Hôm khác còn tới."

Trần Phong không trông ngóng việc cô trả lại ô, xua tay nói: "Đừng khách sáo. Ô còn nhiều lắm."

Dưới lầu nước mưa càng rơi càng tích trữ lại nhiều, Lý Toàn chợt quay đầu hỏi cô: "Cô sống ở chỗ nào?"

Tống Nhiễm sửng sốt, nói: "Đường Bắc Môn. Sao vậy?"

Lý Toàn nói: "Xe cô sợ là không thể lái quay về được. Gầm xe quá thấp."

Chùng này trong thành phố chỉ sợ ngập úng càng nghiêm trọng hơn, con đường Bắc Môn kia địa thế thấp, gần kề bên sông, trữ nước bên ngoài nhiều. Xe của Tống Nhiễm bây giờ mà lái về, không phải nước chảy vào làm tắt máy mà chính là nghịch bong bóng nước.

Tống Nhiễm chần chừ một lát, nhỏ giọng hỏi: "Vậy phải làm thế nào bây giờ?"

Chỉ đạo viên Trần Phong cười mở vổ vổ bả vai Lý Toàn, nói với cô: "Không sao, để cậu ấy dùng xe quân dụng đưa cô về."

Chú thích:

*Mao Toại tự đề cử mình: tự tin vào khả năng của mình mà mạnh dạn tiến cử. Câu nói này dựa theo điển tích "Khi quân nước Tần bao vây nước Triệu. Bình Nguyên Quân nước Tần phải đi cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông được đề xuất đi cùng và may nhờ tài năng của ông mà Bình Nguyên Quân mới thu được thắng lợi

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chuyển ngữ: ChenLuan

Thế mưa quả nhiên to hơn rồi.

Nước tích lại trên khoảng đất trống đã ngập vào giày Tống Nhiễm. Lý Toàn mở chiếc ô màu đen lớn kia ra, gió rất lớn, anh giữ chiếc ô rất chặt.

Cô và anh đứng cách nhau một khoảng lễ phép nhất định. Tán ô rộng, nhưng Tống Nhiễm vẫn bị mưa hắt vào một bên vai. Cô cũng không để ý.

Anh đưa cô đến bên ghế lái phụ của chiếc xe quân dụng việt dã, cô lên xe.

Anh vòng lại ngồi vào chỗ ghế lái, gấp chiếc ô đen lại, đặt vào chỗ ngồi sau xe.

Đỉnh đầu ô chảy xuống một chuỗi nước còn sót lại.

Bây giờ Tống Nhiễm mới phát hiện ra trên đầu vai trái của anh cũng bị xối ướt hết. Bộ quân phục màu tím than lúc này thực sự thành màu đen.

Lý Toàn khởi động xe, nhắc nhở: "Cài dây an toàn vào."

"Ừ." Tống Nhiễm ngoan ngoan làm theo.

Trên kính chắn gió đều là nước mưa, giống như mở một loạt vòi nước. Cần gạt nước ra sức đong đưa. Mặt kính cửa sổ có treo lên chiếc màn che mưa dày, nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài.

Tống Nhiễm cảm thấy hai người bọn họ giống như ngồi trong hộp thủy tinh đặt dưới nước, yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có bên ngoài chiếc

hộp tiếng mưa dài vô tận.

Chạy đến chỗ đại viện rồi, anh mới nhớ ra hỏi cô: "Cô ở chỗ nào Đường Bắc Môn nhỉ?"

Tống Nhiễm trả lời: "Ngõ Thanh Chi."

"Ừm." Ngón tay anh nhẹ gõ lên vô lăng, không nói gì thêm.

Dù sao cũng là giữa hè, đóng hết cửa sổ đi được một đoạn, trong xe liền có một chút oi bức ngột ngạt mà khí nóng quấn quanh bốc lên. Tống Nhiễm lau lau mồ hôi rịn trên môi, Lý Toàn thông qua kính chiếu hậu trong xe nhìn cô:

"Cần bật điều hoà không?"

"Không cần." Cô xua tay, "Tôi ngồi trong xe bật điều hoà sẽ chóng mặt."

"Say xe?" Anh cười nhạt, "Phóng viên thường hay ra ngoài làm việc, vậy phải làm thế nào bây giờ?"

"Đều nghĩ cách để mình ngủ quên." Cô nhất thời nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Vậy cô nhắm mắt nghỉ một tý, đến nơi tôi gọi cô."

Tống Nhiễm: "..."

Cô mới không thèm ngủ. Nhưng câu tiếp theo nên nói cái gì, cô nghĩ không ra.

Trong xe lại rơi vào yên lặng.

Cô ngược nhìn ngoài cửa sổ căn căn môi, nhàn nhạt buồn rầu thất vọng.

Lý Toàn dự đoán không sai. Chiếc xe nhỏ kia của cô lái về không nổi, nửa đường nhất định sẽ ngâm vào trong nước.

Khu canh gác ở Đông Nam Bộ Lương Thành mưa rơi từ trên núi xuống, mới đầu đi còn thuận lợi, địa hình càng đi xuống dưới, liền nhìn thấy trên đường đọng toàn nước, cống thoát nước đều ngập đầy, nước chảy không chỗ thoát, mệnh mông cuồn cuộn như thú vật khắp nơi càn quấy. Buổi sáng còn có người trong nước đẩy xe, giờ phút này đều mặc kệ, ngay cả giao thông công cộng cũng không chạy nữa.

Khu vực trong thành phố trông trơn hoang tàn vắng vẻ không một bóng người, chỉ có nước.

Xe quân dụng cuồn theo nước chạy ngang trên đường, bọt nước bắn tung toé tựa ca nô bồ đôi ngọn sóng dâng trào đến lão luyện. Thậm chí mấy lần muốn đen cả chiếc che nhân chìm.

Tổng Nhiệm vốn muốn chỉ đường, nhưng Lý Toàn hình như rất rõ địa hình, không cần bất bằng chỉ dẫn, con đường lớn, con ngõ nhỏ nào anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đi được một lúc, cô phát hiện trong đầu anh có vẻ như có một bộ bản đồ địa hình của Lương Thành. Cả đoạn đường anh đều tránh được các vùng địa thế thấp, cố gắng hướng chỗ cao mà đi.

Tổng Nhiệm hỏi: "Anh là người Lương Thành sao?"

"Không Phải. Là Giang Thành."

"Ồ. Anh lái xe đều không cần dùng bằng chỉ dẫn."

"Có ở đây một thời gian cũng tương đối dài."

"Bao lâu vậy?"

"Anh nhớ lại một chút: "Ba bốn năm."

Vừa nói xong, phía trước liền xuất hiện đèn đỏ.

Anh dừng xe.

Một phút ba mươi giây, đèn đỏ dài dằng dặc vô tận.

Giao lộ không có bất kì chiếc xe nào chạy qua. Người đi đường cũng không có.

Trong xe im ắng, ngón tay anh nhẹ gõ lên vô lăng.

Tổng Nhiễm vén tóc qua bên tai, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ có màn mưa gần ngay trong góc tắc trên mặt kính thủy tinh.

Cô nhìn về phía trước, cần gạt nước đảo qua đảo lại, con số tính thời gian màu đỏ đang đếm ngược nhảy dần dần.

Cô bỗng dưng nhớ tới lần hộp đếm ngược thời gian kia, quay đầu nhìn, anh cũng nhìn chăm chú máy đếm thời gian của đèn đỏ.

Cô bất thành linh nhẹ giọng nói: "Anh từng cứu qua tôi. Nhớ không?"

Đèn tín hiệu giao thông đúng lúc chuyển xanh, anh đánh tay lái, quay đầu liếc nhìn cô, nói: "Nhớ ra rồi."

Tổng Nhiễm nói: "Lúc ấy tôi quên nói với anh tiếng cảm ơn... Cho nên luôn muốn tìm anh, nói lời cảm ơn."

Lý Toàn nói: "Không cần khách sáo. Đó là việc nên làm."

Giọng điệu anh bình thường tùy ý, không đáng nhắc tới, coi như đại ân cứu người chẳng là cái gì. Từ anh nhìn ra được, kia chẳng qua chỉ là chức trách cùng sứ mệnh, cũng giống như phóng viên đưa tin tức, cảnh sát giao thông chỉ huy giao thông... là việc nên làm.

Tổng Nhiễm vốn còn một số chuyện muốn nói, nhưng lại không thể

nào nói ra.

Cô hít nhẹ một hơi, cả thành phố đều ảm thấp, cô cảm thấy hô hấp tiến vào khoang ngực toàn là nước.

Đi qua một con đường, Lý Toàn lại đáng tay lái xuống, Tống Nhiễm hỏi hồn: "Ấy!... Bên kia không thể đi."

Anh phanh xe lại, quay đầu nhìn cô.

Tống Nhiễm đón nhận ánh mắt buồn bực của anh, nhin cười: "...Bên kia là đường một chiều."

Anh thay đổi cần số, đem xe quay về sau một hai mét, lại thay đổi cần số, lần nữa lên đường, khó hiểu nói: "Con đường kia đổi lúc nào vậy?"

"Mấy tuần trước."

"Hừ." Anh hừ nhẹ một tiếng.

Tống Nhiễm thấy thế, cô cười bông đùa: "Lương Thành mấy năm nay tu sửa lại đường sắt, đường đi, thành phố ngày một đẹp hơn cùng nông thôn mới tựa như công trường đang thi công. Chỉ thị giao thông cũng đảm hôm ba ngày lại đổi. Cô nói: "Đồng nghiệp của tôi mỗi tháng đều nói mấy câu bông đùa này, có thể viết mấy bài tin tức xã hội."

Lúc đầu Lý Toàn chỉ lo đề tâm tránh mấy vũng nước trên đường, không tiếp lời, vài giây trống không sau có lẽ cảm thấy không được hay cho lắm, không nhanh không chậm tìm một đề tài hỏi: "Cô làm tin tức quốc tế sao?"

"Ừm. Cũng không hẳn là vậy, trong nước cũng làm." Tống Nhiễm hỏi, "Anh có xem tin tức truyền hình Lương Thành à?"

"Xem." Anh gạt nhẹ đầu, ngón trở gãi gãi tóc mai, nói, "Hình như gần

đây có phát cái gì mà 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》

Tổng Nhiễm hỏi: "Xem thấy được không?"

"Lý Toàn hỏi ngược lại: "Cô có tham gia à?"

"Ách... Tiết mục kia là tôi chuẩn bị.... Phần lớn tài liệu cũng là do tôi ghi chép lại."

Lần này Lý Toàn nhìn cô một cái, nói: "Không tồi!"

"Ách." Khoé môi cô nhẹ cong lên, ánh mắt sáng ngời lấp lánh.

Bên ngoài mưa lớn như thế, cô bỗng nhiên phát hiện, trước đây không cảm thấy cô còn thích thời tiết mưa dầm. Thích đã chết rồi.

Nhưng ngoài cửa sổ rất nhanh xuất hiện khung cảnh quen thuộc, đến đường Bắc Môn rồi.

Vẫn chưa đi đến ngõ Thanh Chi, đầu ngõ chật hẹp, mấy chiếc xe gia đình dừng trong ngõ, che kín đường đi.

Lý Toàn thử vài lần, đi qua không nổi.

Tổng Nhiễm nói: "Dừng ở đây đi."

Lý Toàn nói: "Đi về được không?"

"Đi về được."

"Được." Anh nghiêng người từ ghế sau lấy ô cho cô, người thoáng cái sát gần bên cô, lúc chìa tay trang phục màu đen theo động tác chuyển động của cơ thể, để lộ ra một phần nhỏ xương quai xanh.

Tổng Nhiễm như điện giật nhanh quay đầu đi chỗ khác, trong chớp mắt ấy, cô đột nhiên nhớ tới sợi dây màu đỏ của anh đang ở chỗ cô. Hình như anh quên rồi, không nhớ ra.

Cô... cũng quên mất.

"Này."

Cô quay đầu, nhận chiếc ô: "Lần sau tôi đến lái xe về sẽ trả anh."

"Đừng khách sao. Để chỗ cô không cần gấp." Anh theo phép lễ phép cơ bản hướng cô mỉm cười.

Trái tim cô mềm nhũn như nước, đẩy cửa xe, dùng lực bật chiếc ô lớn. Nước mưa âm âm đập lên mặt trên chiếc ô, cô nghe thấy anh nói một câu: "Tháp Bạc Khả trong trận hoả hoạn có tổn thất, sau trùng tu xây dựng lại."

Tổng Nhiệm sửng sốt.

Trong 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》 có một một tập có nhắc đến tháp Bạc Khả của A Lạc Thành, nói toà tháp kia có gần 3000 năm lịch sử.

Ngày đó sau khi vào nhà, Tổng Nhiệm cả người còn ướt nhẹp mà ngồi vào bàn lục soát tài liệu cả đêm, nhưng trên mạng liên quan đến lịch sử Đông Quốc rất ít, nhắc tới toà tháp này cũng không nói đến vụ hoả hoạn.

Cô ở trong kho hồ sơ nội bộ đài truyền hình cũng không thể tìm đầy đủ tư liệu.

Buổi sáng ngày thứ ba thời tiết chuyển đẹp, máy bay thông báo có thể cất cánh. Tổng Nhiệm đi Đế Thành.

Đến ngày thứ nhất, cô tìm khắp mấy nhà sách thư viện, cuối cùng ở đơn vị Nhiệm Vũ Vi tìm được một bộ sách ố vàng lịch sử Đông Quốc, trong bản dịch tìm thấy một đoạn văn tự:

"Tháp Bạc Khả, hiện ở phía Tây ngoại ô thành phố A Lạc, xây dựng

vào thế kỷ 1 trước công nguyên, công nguyên năm 1197 trong chiến tranh A Lạc bị huỷ, sau mấy trăm năm sau, trải qua mấy đời lịch sử, các nhà khảo cổ học trùng kiến lại mà thành. Nghe nói cùng dấu vết khách qua, không đủ một phần nhỏ."

Chỉ có một phần văn tự nhỏ, không có hình ảnh ghi chép. Gần chín trăm năm trước tháp bị huỷ cũng không thể nào khảo chứng bộ mặt rõ ràng nhất của nó.

Tổng Nhiễm không biết Lý toàn làm sao biết được đoạn lịch sử này. Có lẽ đợi sau khi quay lại Lương Thành, đi khu canh gác lái xe về có thể hỏi anh.

Cô ôm cuốn sách ngồi trong văn phòng mẹ ruột cô Nhiễm Vũ Vi đọc, đợi bà họp xong rồi tan ca.

Nửa chừng có người gõ cửa, là phó trưởng phòng Ngô dưới quyền Nhiễm Vũ Vi.

"Ồ? Nhiễm Nhiễm tới đây à?"

"Dì Ngô." Tổng Nhiễm mỉm cười đứng dậy.

"Lần này đến ở lại bao lâu vậy con?"

"Một tuần ạ."

"Haizz, chớp mắt cái đã đi làm rồi. Không còn như trước ở lại một kỳ nghỉ hè."

"Vâng ạ."

"Nghe mẹ con nói thời gian trước con có đi Đông Quốc à?"

"Dạ."

"Không tầm thường chút nào nhé." Phó trưởng phòng Ngô khen

ngợi.

Tổng Nhiễm cười cười, biết đây là lời nói khách sáo. Những người trẻ tuổi của bọn họ ở đây, mới vào chức vụ liền phải đi khắp nơi trên thế giới, có khối chỗ càng nguy hiểm hơn. Kiểu như cô cũng không hiếm lạ. Có điều phó trưởng phòng Ngô là cấp dưới của mẹ, nhìn cô lớn lên, trong lời nói cũng có mấy phần thật tâm thiên vị.

"Có nghĩ qua tới Đế Thành phát triển sự nghiệp?"

"Tạm thời không có."

"Không chê Lương Thành ao nhỏ sao?"

Tổng Nhiễm cười nói: "Con cũng chỉ là một con cá nhỏ."

Hơn sáu giờ Nhiễm Vũ Vi mới tan ca, trên đường lái xe về nhà gặp phải giờ cao điểm, hai đường hai bên tắc xe đến mức con kiến chui không lọt.

Đầu tháng bảy, Đế Thành vào giữa hè, nhiệt độ cao tới 41 độ. Nắng chiều thiêu đốt nền xi măng trên đường cùng mái sắt chắn xe.

Cửa sổ đóng chặt, mở điều hoà ra, bên trong tràn ngập mùi cháy khét từ đồ vật trang trí làm bằng da.

Lòng ngực Tổng Nhiễm cực kì khó chịu.

Nhiễm Vũ Vi ngồi ở chỗ người lái phía trước, toàn thân mặc bộ váy màu trắng, tất chân, giày cao gót, tóc tai chải rất gọn gàng sạch sẽ. Trên tai đeo chiếc khuyên tai ngọc trai cùng tai nghe màu trắng bluetooth, đang nghe điện thoại, vẫn là đủ loại an bài trong công việc.

Xe tắc một đường dài chạy chạy ngừng ngừng, Tổng Nhiễm bị nắng chiều chiếu tới hoa mắt, trong xe trộn lẫn mùi nước hoa trên người Nhiễm Vũ Vi, xộc vào không chịu nổi. Cô vừa định hạ cửa sổ xuống,

Nhiễm Vũ Vi đem điện thoại yên lặng một giây, nói: "Hôm nay PM2.5 giá trị 280."

Tổng Nhiễm khẽ rút ngón tay, của sổ lại kéo lên đóng chặt.

Nhiễm Vũ Vi tiếp tục nói điện thoại.

Ước chừng mười phút sau nói xong, làn đường xe hai chiều vẫn tắc thành bãi đỗ xe.

Nhiễm Vũ Vi mở radio ra nghe tình hình giao thông, lại nghe thêm được một tin tức, mực nước sông Trường Giang Lương Thành đã vượt qua ranh giới trong lịch sử. Hôm qua lương thành mưa lớn, trong thành phố ngập úng rất nghiêm trọng, tình trạng nguy cấp.

Nhiễm Vũ Vi nhàn nhạt nói: "Mỗi năm đều như thế. Người chỗ kia đều ăn không ngồi rồi, mặc kệ chính sự. Qua hai mươi năm sau cũng chưa đưa thành phố xây dựng cơ bản thực hiện tốt."

Năm 98 Lương Thành có xảy ra vụ đại hồng thủy. Cũng chính từ năm đó, bởi vì phá con đê lớn bảo vệ Lương Thành, thôn nhà của Dương Tuệ Luân bị nước lũ lớn nhấn chìm sạch sẽ. Bà ấy bước tới đường cùng, mang theo Tống Ương tìm đến cửa.

Năm ấy khi nước lũ rút, Nhiễm Vũ Vi một mình đến Đế Thành.

Tổng Nhiễm vì quê nhà tranh luận lại một câu, nói: "Cũng không phải như mẹ nói đâu."

Nhiễm Vũ Vi trong công việc sớm luyện được một thân bản lĩnh, chủ đề râu ria không quan trọng dù ngang bướng cãi lại ý bà, bà cũng lười phí thời gian để ý tới, trở lại chuyện chính nói: "Mẹ có xem <> của con rồi."

Tổng Nhiễm quay đầu nhìn bà, đợi bà cho chút đánh giá trực diện.

Nhiễm Vũ Vi nói: "Quá cầu thả. Nội dung không tập trung, chủ đề

không làm rõ, giả bộ mới mẻ tươi mới. Ở Lương Thành còn tính là tươt sốt mới mẻ, nếu đặt trong toàn quốc, nâng không lên nổi mặt bàn."

Tổng Nhiễm không lên tiếng, mặt đã bị nắng chiều thiêu tới đỏ bừng.

Nhiễm Vũ Vi nói: "Đừng để một chút vinh quang nơi chốn nhỏ bé ấy làm mờ mắt, không thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn này, sợ rằng mãi mãi cũng nhìn không nhìn rõ giá trị chân thực của bản thân. Là vàng thật hay chỉ là sắt vụn, đến Đế Thành trải nghiệm xem xem."

Tổng Nhiễm không được thoải mái, vừa định nói cái gì đấy, bên trong mũi ngứa ngứa.

Cô lập tức ngẩng đầu lên, chảy máu mũi rồi.

"Đế thành quá hanh khô. Chịu không nổi." Cô trút hết những lời muốn nói, "Khí hậu cũng kém."

Mùa hè vừa nắng vừa nóng, còn có sương mù, nhìn mà mệnh mông mờ mịt. Giống giữa sa mạc A Lặc thành.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: ChenLuan

Căn hộ của Nhiễm Vũ Vi là khu căn hộ Án Yết, mua từ rất sớm, căn nhà trăm mét vuông một mình bà sống. Nhà trang trí rất có phong cách, nhưng lại không có mùi khói bếp. Bà không nấu cơm, ăn uống đều giải quyết trong nhà ăn đơn vị. Mỗi lần Tổng Nhiễm đến, hai người hoặc là xuống tiệm ăn, hoặc là gọi thức ăn nhanh bên ngoài.

Tổng Nhiễm trước kia làm cơm.

Nghỉ hè năm hai Trung học phổ thông ấy, Nhiễm Vũ Vi cùng vị bạn trai ngoại giao trước kia tan ca muộn, Tổng Nhiễm tự mình mua thức ăn làm xong cơm. Nhu thuận lại đặc ý đợi mẹ về ăn.

Sau khi Nhiễm Vũ Vi về nhà thấy một bàn đầy thức ăn, nửa ngày không nói câu gì, sau đấy gọi một cuộc điện thoại cho Tổng Trì Thành, đem ông mắng cho một trận ngập đầu. Chết vắn Dương Tuệ Luân tại làm sao lại ngược đãi con gái bà, vì sao Nhiễm Nhiễm còn nhỏ đã biết làm cơm.

Thật ra Dương Tuệ Luân đối với Tổng Nhiễm rất tốt, tốt đến mức dâng lên tận đầu.

Sống ở nhà ngang đều là đồng nghiệp trong đơn vị và người làm công tác văn hoá, nhà nào xảy ra một chút động tĩnh gì đều trốn không thoát tai mắt nhà khác. Dương Tuệ Luân vốn không học hành qua sách vở gì, trong tư tưởng quê mùa nhất gan, lại sợ người bên ngoài nói bà mẹ kế nham hiểm độc ác, đối với Tổng Nhiễm đặc biệt tốt, tốt đến nỗi giống đãi khách vậy. Tổng Nhiễm dù sao vẫn chủ động làm việc khiến mẹ kế vui lòng, lại chứng minh mình không phải khách. Sợi dây nhỏ bé tinh tế trong lòng cũng yên lặng mang đến Đế Thành. Trong nhà vị ngoại giao kia, cô chứng minh cô không phải là vị khách phiền phức tới ăn nhờ ở đậu. Chỉ là năm sau khi Tổng Nhiễm đến, vị bạn trai kia của mẹ không thấy bóng dáng đâu.

Mấy năm nay, Nhiễm Vũ Vi có nói qua vài đoạn tình cảm, nhưng đều không có đi đến cùng. Tới giờ vẫn cô đơn một mình.

Hai người gọi đồ ăn Nhật ở bên ngoài. Tống Nhiễm phát hiện trong tủ lạnh có vài bình rượu buổi không tối, cho thêm vài cục đá lạnh vào.

Nhiễm Vũ Vi rót cho mình một ly rượu đỏ, hỏi: "Mấy ngày nay con chạy khắp thành phố, bận rộn cái gì sao?"

"Kiếm một ít tư liệu lịch sử của Đông Quốc, rất khó tìm ạ." Kỳ thật cô liên lạc với người sắp xếp lên kế hoạch có cuốn sách bán chạy La Tuấn Phong, nhưng cô không muốn để mẹ mình biết, "Đều chạy tới thư viện, trước đây ở Lương Thành không tìm thấy."

Đúng lúc Nhiễm Vũ Vi quay lại chủ đề nói chuyện trên xe trước đó: "Tư liệu của Đế Thành, Lương Thành thật sự bì không nổi. Con muốn phát triển thật tốt, nên tới đây."

Tống Nhiễm vẫn rất mâu thuẫn, không biết mâu thuẫn Đế Thành hay mâu thuẫn Nhiễm Vũ Vi. Có lẽ trong mắt cô, Đế Thành chẳng khác gì Nhiễm Vũ Vi. Cô nói: "Con không có mục đích lớn lao gì mà theo đuổi, như hiện tại rất tốt."

"Mẹ thấy con và ba mình cùng một loại đức hạnh."

"Con là con gái ông ấy, tất nhiên cùng ông có một loại đức hạnh rồi."

Nhiễm Vũ Vi nâng con người nhìn cô, phụ nữ hơn bốn mươi tuổi dù có dùng phấn trang điểm cũng giấu không nổi nếp nhăn nơi khóe mắt, bà lạnh giọng nói: "Con là con gái ông ấy, vậy không phải con gái mẹ sao?"

Tống Nhiễm có chút nhịn không được, nhỏ giọng: "Mẹ có thể đừng như trẻ con vậy được không?"

Nhiễm Vũ Vi nhếch môi cười: "Đủ lòng đủ cánh rồi."

Tống Nhiễm cạn lời.

Trước đây Nhiễm Vũ Vi và Tống Trì thành tranh giành quyền nuôi dưỡng, Tống Nhiễm Thành kéo dài không chịu ly hôn. Nhiễm Vũ Vi cực ghê tởm chuyện chồng ở bên ngoài đi quá giới hạn, buồn nôn đến ghê tởm, chỉ vì muốn nhanh chóng ly hôn để lên phía Bắc, từ bỏ phân chia tài sản cùng Tống Nhiễm. Lúc ấy Tống Nhiễm mới hai ba tuổi, bám vào chân tường, vừa chạy vừa gào khóc lớn tiếng gọi mẹ.

Nhiễm Vũ Vi gần từng chữ một: "Là Tống Trì Thành phản bội cái gia đình này."

Đây là tổn thương cùng thất bại lớn nhất đời này của bà.

Hồi đó bà không quan tâm cha mẹ kịch liệt phản đối chuyện gả cho Tống Trì Thành, ngoài tài hoa ra thì không có gì, kết hôn hơn ba năm, lại mắc kệ cha mẹ phản đối dứt khỏi ra khỏi nhà không một xu dính túi, rời xa Lương Thành. Lẽ loi một mình đi Đế Thành dốc sức làm việc.

Trách bà quá kiêu ngạo, không thể chịu đựng được giẫm đạp lên tự tôn, giống như hôn nhân thất bại. Đến bây giờ cũng không chịu quay về Lương Thành. Quan hệ của cha mẹ cũng chuyển biến xấu tới cực điểm, cho đến lúc cả hai già và chết đi.

Tuy rằng Tống Nhiễm từ nhỏ đã biết ba là người phản bội, nhưng sống cùng ba thời gian dài, một tý ông cũng không bạc đãi cô, ba thật tâm yêu thương cô, cô không cách nào giống mẹ mình oán hận ông được.

Nhiễm Vũ Vi lần nữa rót thêm nửa chén rượu đỏ, hỏi: "Con muốn ở lại đó thì ở lại đó đi. Tống Trì Thành có nói lúc nào mua nhà cho con không?"

Tống Nhiễm không hé môi, không hiểu tại sao mỗi câu nói của mẹ

đều có thể như kim đâm vào tim.

"Nhà bà ngoại con là của cậu, Nhiễm Trì còn đi học, con có thể ở một hai năm. Đợi lúc nó trưởng thành muốn kết hôn, con phải chuyển ra ngoài sống."

Tống Nhiễm nói: "Không phải còn mấy năm sao? Qua mấy năm sau sẽ liền mua nhà."

"Tiền lương bốn năm vạn kia của con, mua nổi sao?"

"Mua không nổi thì thuê, còn có thể ngủ ngoài đường lớn mà?" Cô dứt khoát đến sự phản nghịch đời này không dùng, tất cả đều phát huy ra hết.

"Được." Nhiễm Vũ Vi nói, "Có tiền đồ."

Ở Đế thành còn lại mấy hôm, mà Nhiễm Vũ Vi vẫn chưa nhắc lại chuyện này.

Thời gian này Tống Nhiễm gặp qua La Tuấn Phong. La Tuấn Phong là người sắp đặt lên kế hoạch sách báo nổi tiếng trong nghề, làm ra mười bản sách có số lượng bán chạy, từ ngành học nhân văn đến tiểu thuyết kì văn, từ con đường tâm linh đến lịch sử Tạp Đàm, chất lượng tốt, đều là tác phẩm có giá trị trong nước.

Anh ta là kiểu người đàn ông ung dung nho nhã, hơn ba mươi tuổi, một thân áo sơ mi trắng, đeo thêm gọng kính màu đen, bên trong khí chất tinh anh không thiếu hơi thở văn hoá:

"《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》 một tập tôi cũng xem không rời, câu chuyện này rất đáng giá để viết sách. Mặc dù phim phóng sự nó có phương thức khách quan lộ ra, nhưng theo ý của tôi, tác giả sách báo chủ quan tâm linh tương thông cũng vô cùng quý giá."

Tống Nhiễm rất tán thành, khi làm tiết mục cô bỏ bớt đi rất nhiều

cảm tưởng của nhiều người, cái kia vừa lúc cô nghĩ viết ra.

"Có điều, 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》 cái mục đề này quá cứng nhắc.

"Tôi muốn gọi, 《Đông Quốc Phù Thế Kỷ 》 nhưng bị cấp trên đổi lại rồi."

"Tôi tích cô tự mình đặt tên hơn." La Tuấn Phong nói, "Sách về đề tài ghi chép chiến tranh trong thị trường rất khan hiếm, có vận may tốt tác phẩm sẽ dễ dàng nổi tiếng. Phóng viên mặt trận, còn là nữ phóng viên, rất hấp dẫn thu hút người khác. Chỉ có điều, vứt bỏ những thứ này, bản chất vẫn phải quay lại nội dung chính của tác phẩm."

Tống Nhiễm nhè nhẹ gật đầu: "Được."

"Cô còn đi Đông Quốc nữa không?"

"Phải xem đơn vị an bài đã, làm sao vậy?"

"Từ góc độ làm sách, chưa có nửa đoạn sau, câu chuyện giống như chưa viết hết. Cô hiểu ý của tôi chứ?"

Chuyện cùng La Tuấn Phong gặp mặt, Tống Nhiễm chưa nói với mẹ mình. Cô mong chờ viết ra được một cuốn sách hay, lại sợ năng lực bản thân không cân xứng. Chuyện chưa định trước được, giữ bí mật là tốt nhất.

Hai mẹ con khi không thảo luận chính sự thì còn có thể chung sống hoà bình. Nhưng bởi vì tính chất công việc của Nhiễm Vũ Vi, trên cơ bản là kiểu mẹ thuyết giáo, quản thúc nghiêm ngặt. Một khi rảnh rỗi cùng Tống Nhiễm chung sống, đối với công việc xã giao tương lai của cô lên kế hoạch không toàn diện đều muốn nói đến nơi đến chốn. Chỉ nói chuyện thôi thì còn được, nhưng bà có quá nhiều ý kiến và không cùng quan điểm, không chế dục vọng lại mạnh. Hai người mỗi lần âm ỉ đều tan rã không vui.

Bốn ngày sau, Tống Nhiễm quay về Lương Thành. Nhiễm Vũ Vi đưa cô tới sân bay, đưa đến tầng xuất phát, bà cũng không xuống khỏi xe, khua khua tay nói tiếng hẹn gặp lại rồi đi.

Tống Nhiễm nhìn chiếc xe màu trắng của bà biến mất dần trên đường, không nhịn được thở dài một hơi.

Về đến Lương Thành, mưa sớm đã ngừng.

Đầu tuần mưa to phảng phất, cuối cùng đem nước trên không trung trút xuống sạch sẽ. Bầu trời xanh thẳm không có một áng mây màu, chỉ có ánh nắng cay độc đầy trời.

Vừa ra sân bay, bầu không khí nóng hầm hập mà ẩm ướt, từng luồng từng luồng phả vào mặt, giống trên bãi cát giữa trưa không gió.

Đây là cuộc sống gần 23 năm của cô ở Lương Thành. Luôn luôn rời đi, rồi lại luôn luôn quay về.

Tống Nhiễm bắt xe trở về ngõ Thanh Chi, đã là xế chiều.

Trong ngõ hào quang đầy trời, toả ra mùi hương cây Kim Ngân. Tới cửa nhà, nhà sát vách đang đập đất cho bằng, cô hiểu kì đi qua hỏi: "Bà Vương, nhà bà làm thêm tầng chống ẩm sao?"

"Đúng vậy. Sau này sẽ không bị mưa rơi nữa rồi. Làm càng sớm càng tốt."

Tống Nhiễm liếc mắt nhìn đội thi công làm việc trong phòng, nhỏ giọng nói: "Bọn họ làm tốt không?"

"Cực tốt luôn. Nhà bà Trương, bà Từ đều do một tay bọn họ làm cho. Giá cả vừa phải, rất có lương tâm."

Tống Nhiễm nói: "Nhà con cũng muốn làm. Thẳng tới giờ vẫn chưa

tìm thấy đội thi công nào ạ."

Bà Vương nghe nói, lập tức giúp cô thu xếp.

Ông Lý, đội trưởng đội thi công khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo hiền lành. Ông Lý trước làm trong X Kiến Công công ty chi nhánh của tập đoàn Giang Thành, làm kỹ sư kiểm tra chất lượng công trình, về hưu sớm, không chịu ngồi yên liền lập đội thi công làm việc tiếp. Người làm công trình cả cuộc đời, Tổng Nhiệm tự nhiên yên tâm, rất nhanh liền cùng ông ta hẹn cuối tuần nay đến thi công.

Ngày thứ hai là ngày đi làm, tám giờ sáng mặt trời đã mọc, chiếu rọi cây lá trong sân thẳng tắp bóng loáng.

Trước khi ra khỏi cửa Tổng Nhiệm mang theo chiếc ô đen kia của Lý Toàn. Cô rất thích chiếc ô này, ngắn gọn, mặt ô lớn, vừa nặng vừa dày, cầm trong tay cảm giác rất yên tâm.

Một ngày công việc cuối cùng cũng hoàn thành, lúc tan ca cô liền ôm chiếc ô ngồi xe buýt đi khu canh gác.

Đầu tháng bảy, mưa rơi trên núi cây cỏ mọc xanh tốt, từng mảng từng mảng lớn che lấp ánh mặt trời, ngang tàn lại điên cuồng. Lá cây xanh mơn mớn trĩu nặng, giống như thoả mãn sau khi hấp thụ no nê ánh nắng cùng nước mưa.

Tổng Nhiệm nhìn màu xanh bao phủ ngập núi rừng, tâm tình thật không tệ.

Xuống xe buýt ngang qua đường lớn đi vào khu canh gác, bên trong không một bóng người. Chỉ có ánh chiều tà đọng lại ở ngoài sân tập và trên tầng nhà trệt, tản ra tia nhiệt lượng cuối cùng còn sót lại.

Tổng Nhiệm đi đến trên bãi đất trống, phần lớn xe đều chạy đi rồi, bên cạnh xe cô có một chiếc xe quân dụng, oai phong lẫm liệt, làm chiếc xe nhỏ Alto của cô nổi bật lên bề ngoài nhỏ nhắn xinh xắn. Cô liếc mắt nhìn biển số xe quân dụng, chính là chiếc Lý Toàn lái lần

trước. Cửa xe đóng chặt, bên trong không có ai.

Cô chậm chậm đi qua, vừa đi vừa nhìn bốn phía, xung quanh yên tĩnh, không một bóng người.

Cô đi lại bóng râm một thân cây, đứng đấy một hồi lâu, vâng vâng cán ô, cuối cùng đem ô bỏ trên mui xe quân dụng.

Cô mở cửa chiếc Alto ngồi vào, đầu tựa trên ghế ngồi. Chỗ ghế ngồi tựa vào nóng đến mức muốn nướng chín lưng cô, bên trong xe nhiệt độ rất cao, cô mở điều hoà làm lạnh một chút.

Lối thổi ra gió vù vù.

Toà nhà cao tầng màu xám trắng kia, trên mặt tường che dầy một tầng trời chiều, rất yên tĩnh. Mặt sau nhà là núi rừng um tùm rậm rạp, cây lá mập mạp xanh tươi. Cô đột nhiên nhớ tới Đông Quốc, ngày ấy từng mảng từng mảng lớn bụi bặm phủ kín rừng cây ô liu.

Nhiệt độ bên trong xe dần hạ xuống, cô nhìn đồng hồ đeo tay, trôi qua hơn mười phút rồi.

Cô không có cách nào đợi quá lâu, lính canh cửa lớn ở ngoài sẽ sinh nghi. Cô nhìn chiếc ô đen trên xe của chiếc xe bên cạnh, cuối cùng ngồi thẳng, chuẩn bị thắt dây an toàn, ánh mắt thoáng nhìn thấy từ chỗ ngoặt toà nhà có một người đi ra.

Trang phục tác chiến ngắn tay, thắt đai lưng, quần dài, ủng chiến, bóng hình rất quen thuộc.

Tổng Nhiễm lập tức nới lỏng dây an toàn, đưa tay giảm nhỏ điều hoà, giả bộ đáng vẻ như mới vừa lên xe.

Lý Toàn từ bên này đi tới, bởi vì ngược chiều ánh sáng, mắt anh hơi hơi híp lại. Đợi đến gần, anh nhìn thấy cô ở trong xe.

Tổng Nhiễm đem cửa sổ xe hạ xuống hết mức, lên tiếng chào hỏi:

"Cảnh quan Lý."

Anh hơi gật đầu, hỏi: "Đến lấy xe sao?"

"Ừ." Tống Nhiễm nói, "Bỏ ở đây một tuần, tăng thêm phiền phức cho các anh rồi."

"Không có việc gì đâu." Anh cười.

Tống Nhiễm phát hiện, anh thường rất hay cười, nhưng không phải cười lớn tiếng, mà bao giờ cũng ôn hoà, nhàn nhạt, tựa như gió nhẹ.

Nhưng cũng giống như là... xuất phát từ phép lễ độ... sẽ không gần gũi hơn.

"Còn có chiếc ô." Cô đưa tay chỉ, "Mang đến luôn rồi."

Chiếc ô trên mui xe dài bị cô thu hồi lại, mỗi khía cạnh của mặt ô đều được vuốt gọn gàng chỉnh tề ngăn nắp, quán chặt lại, lấy dây cài thắt chặt không còn một khe hở.

Anh mở cửa xe, đem ô vút vào trong, cúi người vào chỗ ngồi tìm đồ.

Khoảng chừng mười giây, anh đóng cửa xe, trong tay cầm hai cuốn sách, còn có hai chai nước.

Anh đưa cho cô một chai. Tống Nhiễm nhân lúc này dùng bản lĩnh nhanh chóng liếc nhìn, thấy rõ trong tay anh cầm là cuốn cao cấp Vật Lý cuốn Hoá Học, hay là bản Tiếng Anh.

Thích đọc sách đấy nhé...

"Cảm ơn." Cô nhận chai nước, nói, "Còn có lần trước, cũng muốn cảm ơn anh."

"Lần trước?" Lý Toàn nhể nhịu mày khó hiểu.

Tống Nhiễm liền giải thích: "Tháp Bạc Khả."

"Oh..." Anh tùy ý đáp lại một tiếng, đem sách bỏ trước mũi xe, vặn chai nước uống một ngụm. Lúc đàn ông ngẩng đầu, đường cong quai hàm cứng rắn, yết hầu lên xuống lần một vòng.

Tống Nhiễm dời ánh mắt, nhìn nắp chai màu trắng trong tay anh.

Anh chỉ uống một ngụm, vặn vặn chiếc nắp. Sau đó nhìn về hướng cô, ánh mắt rất yên tĩnh. Nhưng dù sao cũng là quân nhân, ánh mắt không tiếng động cũng phảng phất sức mạnh.

Tống Nhiễm chậm rãi mở miệng, tiếp tục trọng tâm câu chuyện: "Tôi tìm rất lâu mới tìm thấy tư liệu tháp Bạc Khả bị huỷ, quá ít tư liệu được lưu lại. Anh đối với lịch sử Đông Quốc có nghiên cứu sao?"

Lý Toàn vặn chặt chiếc nắp chai, cười nhạt một chút, nói: "Dân bản địa nói."

Tống Nhiễm sửng sốt.

Anh cầm tập sách phía trên mũi xe xuống, gõ gõ nhẹ mũi xe, gật đầu cáo từ: "Đi trước nhé."

"...Ừ."

"À..." Anh vừa quay người, nhớ ra cái gì đó lại lùi về sau một bước, hỏi: "Sợi dây chuyền của tôi còn ở chỗ cô không?"

Tống Nhiễm: "Hả?"

Anh khoát khoát tay: "Mất rồi thì thôi vậy."

"À. Vẫn còn." Cô lại vội nói, "Nhưng đang ở nhà tôi."

Thật ra cô nói dối, sợi dây màu đỏ kia vốn dĩ luôn ở trong túi xách

bên người cô.

Cô rũ hàng mi xuống, lại ngược đầu lên nói: "Tôi không mang theo bên mình, lần sau sẽ mang trả anh."

"Được."

Tống Nhiễm cố hỏi đến cùng: "Lần sau làm thế nào để trả anh đây?"

Anh nghĩ một chút rồi hỏi: "Có giấy bút không?"

"Có."

Tống Nhiễm cúi đầu tìm bút giấy trong túi mình, chợt dạ né tránh sợi dây màu đỏ nằm bên trong. Cô đem tập giấy nhớ và bút đưa cho anh.

Anh đi tới, đem bình nước cùng tài liệu kẹp lại bỏ trên nóc xe, cầm giấy giấy bút, hơi cúi người, đặt lên thành cửa sổ xe cô viết viết. Bóng hình người đàn ông lập tức che phủ ánh nắng ngoài cửa sổ.

Tống Nhiễm nâng mắt nhìn trộm khuôn mặt anh đang cúi xuống, xương mi rất cao, lông mi rất dài, màu da khoẻ khoắn, không quá trắng cũng không ngăm đen.

Anh rất nhanh đã viết xong một dãy số, ngòi bút nhẹ nhẹ gõ một tý lên mặt giấy, thẳng người đứng dậy.

Tầm mắt cô rất tự nhiên dời sang dãy ghi chép trong giấy, bên trên viết một chữ "Lý", phía sau là một dãy số điện thoại.

Anh nói: "Làm phiền rồi."

Cô nhận lại tờ giấy: "Việc nên làm mà. Thật ngại quá, tôi không cần thận lỗi tháo xuống."

Anh thản nhiên mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

"Chiếc dây kia là bùa bình an sao?" Cô hỏi.

"Ừm." Anh nhớ tới cái gì đấy, lại duỗi tay muốn lấy lại tờ giấy từ cô, "Nếu tôi đi làm nhiệm vụ, hãy gọi điện cho một người khác."

Tống Nhiễm đưa giấy cho anh, nhìn bộ dạng chăm chú viết số của anh, hơi chần chừ, nói: "Người thân tặng anh sao?"

Mới đầu anh không trả lời, lúc viết xong đưa cho cô, mới nâng mắt liếc nhìn cô nói: "Ừ."

Tống Nhiễm trong lòng quyết định nói: "Vậy tôi cũng lưu lại số điện thoại cho anh, ngộ nhớ tôi bận việc quên mất, anh gọi nhắc nhở tôi một chút. Đồ vật quan trọng, không nên để mất lần nữa."

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chuyển ngữ: ChenLuan

Hai ngày kế tiếp, Tống Nhiễm cực kỳ bận rộn, thứ bảy cũng đang tăng ca, không có thời gian đi trả lại sợi dây bình an. Mà Lý Toàn cũng không gọi điện thoại đến hỏi thúc, có lẽ anh còn bận việc hơn.

Sáng chủ nhật, Tống Nhiễm ở nhà dọn dẹp sách vở, đột nhiên nhớ tới chuyện này, đem mảnh giấy nhỏ lật ra. Cô lại gần trước cửa sổ gỗ ở lầu hai, thoáng do dự chần chừ: Sợi dây để sau này lại trả vậy.

Nhưng cô không nghĩ ra biện pháp khác, chỉ có thể cầm điện thoại lên, ngọn gió thổi qua, cô nhất thời không chú ý nơi lỏng tay. Tờ giấy nhỏ kia thuận gió bay lên, giống con bướm trắng giữa không trung dập dờn bay lượn, bay xuống đậu trên cây dành dành ầm nấp, biến thành một đoá hoa.

Tống Nhiễm ngay lập tức chạy xuống dưới lầu, đến dưới tán cây ngược cổ lên trông chờ, lá xanh hoa trắng, nào có nhìn thấy bóng dáng mảnh giấy kia chứ.

Bên ngoài truyền đến tiếng xe. Ngoài cửa sân dừng một chiếc xe cho thuê, bước xuống hai ba người công nhân, là đội thi công hẹn hôm nay đến lắp đặt tầng chống ẩm trong nhà.

Hẹn đúng chín giờ đến, một phút cũng không trễ.

Ông Lý trước khi về hưu là chuyên gia kiểm tra chất lượng công trình kiến trúc, thời gian dài dầm mưa dãi nắng, màu da so với người bình thường đậm hơn một chút. Nhưng tướng mạo đoan chính, lò mờ nhìn ra được lúc tuổi trẻ là một người đàn ông tuấn tú.

Ông ta làm việc nhanh nhẹn lưu loát, rất có kinh nghiệm, vào phòng nhìn một vòng, sờ dưới góc tường một lần, rất nhanh liền đưa ra kế hoạch cho mấy người thi công. Tiêu tốn thời gian, chỗ nào được chỗ

nào hồng phân tích đến mức rành mạch kĩ càng. Cuối cùng, giới thiệu cho Tống Nhiễm một cái giá tương đối cao để lựa chọn, một ngày có thể làm xong việc.

Sau khi Tống Nhiễm lựa chọn thi công, ông Lý mang theo ba người công nhân đem vật dụng trong nhà dời ra ngoài, lấy máy móc khoan xi măng trên nền đất.

Rất nhanh nền đất bị cạy tung cả lên, lộ gạch cùng đất sét sền sệt phía dưới. Tốc độ làm việc của bọn họ rất nhanh, một chút cũng không lười biếng. Đối với bọn họ Tống Nhiễm có ấn tượng cực tốt.

Tiếng ồn thi công rất lớn, cô không cách nào đi đọc sách được, dứt khoát ngồi một bên nhìn bọn họ trộn sỏi đá.

"Bác ơi, kia là cái gì vậy ạ?" Cô chỉ vào một cuộn đồ vật màu đen hỏi ông ta.

"Vật liệu chống thấm nước." Ông Lý nói không nhiều lắm, nhưng nhắc tới công việc thì như máy chiếc máy hát được mở ra, "Đường Bắc Môn ở đây địa thế thấp, độ ẩm cao. Xi măng, vôi trát lên sợ cũng không đủ, cần phải tăng thêm tầng chống ẩm. Phía ngoài và trong chân tường tôi cũng làm thêm cho cô hai tầng chống ẩm, lần tới thời tiết mưa dầm sẽ không lo ẩm ướt lênh láng nữa rồi.

"Vâng." Tống Nhiễm ngồi trên bậc thềm, chống cằm ôm má hỏi, "Bác, bà Vương nói bác là người Giang Thành, tại sao lại đến Lương Thành thế ạ?"

Ông Lý lau lau mồ hôi trên đầu, cười nói: "Con trai bác ở đây."

Lúc này một người công nhân chen vào nói chuyện: "Con trai chú Lý rất giỏi đấy nhé, Tống tiểu thư, chắc chắn cô đoán không ra cậu ấy làm nghề gì!"

Tống Nhiễm hứng thú nổi lên: "Làm cái gì vậy?"

"Phần tử tinh anh trong đội phá gỡ bom mìn. Quốc gia trọng điểm bồi dưỡng, quân khu Đế Thành luôn muốn đoạt về, quân khu Giang Thành không bằng lòng buông người."

Tổng Nhiệm: "Lợi hại thế sao?"

"Đúng vậy. Mới hai mươi ba, đã lập mấy công lao hạng hai. Sau này trong bộ đội sẽ là người có thiên phú làm chức lớn. Chắc, ông Lý được hưởng phúc rồi."

Ông Lý cười đến nỗi hai mắt cong lại, xua xua tay: "Bây giờ người trẻ tuổi tài giỏi rất nhiều, đừng để Nhiệm tiểu thư chê cười."

"Bác quá khiêm tốn rồi." Tổng Nhiệm nói, "Khẳng định bác dạy dỗ con cái rất tốt."

"Đâu có dạy dỗ gì chứ, đều là trời sinh cả."

Hơn năm sáu giờ chiều, tầng chống ẩm lấp xong, mặt đất cũng làm xong, bằng bằng phẳng phẳng không nửa điểm tỳ vết.

Ông Lý nói, năm sáu giờ xi măng sẽ không hoàn toàn, buổi tối người của ông đến đánh bóng bảo dưỡng một chút, lại tiếp tục bảo dưỡng vài ngày nữa là xong.

Đội thi công rời khỏi, Tổng Nhiệm mới nhớ tới việc tìm mảnh giấy kia, tìm cả nửa ngày cũng không có kết quả. Cô tránh không khỏi hoài nghi mảnh giấy kia sợ là đã cùng xi măng trộn lẫn nằm dưới nền nhà.

Hết cách rồi, chỉ còn có thể đợi Lý Toàn liên lạc qua lấy lại sợi dây.

Ngày hôm sau là thứ hai.

Đài truyền hình Lương Thành phát 《Chiến sự tuyên truyền》 sau hai tháng, tạm thời gỡ xuống.

Khai chiến hơn sáu mươi ngày, chiến sự Đông Quốc bước vào trạng thái giằng co, độ chú ý của xã hội giảm xuống rõ rệt. Một trận đánh tới đánh lui không hồi kết, có chút tinh thần sức lực nào, người xem đem ánh mắt quăng vào thị trường chứng khoán. Gần đây giá trị thị trường cổ phiếu không tồi, hướng bên trong nhắm mắt quăng tiền đều thu về gấp bội, ngõ nhỏ đường lớn ngay cả mấy bác gái bán rau cũng nói chuyện tài chính kinh tế.

Các truyền hình lớn nhao nhao mở chuyên mục báo cáo phân tích thị trường chứng khoán, Truyền hình Lương Thành cũng không ngoại lệ, đặc biệt trang bị thêm bản tài chính và kinh tế. 《Chiến sự》 sau khi gỡ xuống, phụ thuộc 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》 cũng truyền bá kỳ cuối cùng.

Ngày ấy đưa tin xong xuôi, các đồng nghiệp tụ tập trong văn phòng bàn luận cổ phiếu, Tổng Nhiệm ngồi trước máy tính xem xét 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》 weibo chính phủ.

Hôm nay là kỳ cuối cùng, dân mạng nhắn tin lại không ít, khen người nhân viên đứng phía sau màn dùng tâm làm ra tác phẩm, cảm ơn các phóng viên đã bày ra hết sức chân thực.

Tổng Nhiệm lướt lướt từng dòng xem.

"Nhiệm Nhiệm, có muốn mua cổ phiếu không?" Tiểu Đông gọi cô.

Tổng Nhiệm ngẩng đầu lên, cười cười: "Tôi không hiểu."

"Không cần hiểu. Gần đây mua cái gì đều tăng cao, rất nhiều người kiếm được tiền."

"Thật đấy. Tôi bỏ ra tám nghìn thu về lãi được tám trăm." Tiểu Xuân nói, "Thẩm Bội bỏ ra ba mươi vạn, bây giờ tăng tới ba mươi tám vạn rồi."

Tổng Nhiệm làm việc mới hai năm, chưa có để giành được gì, cũng không mong chờ số tiền bất chính từ trên trời rơi xuống, nói: "Thị

trường chứng khoán có mạo hiểm, vẫn là bỏ đi vậy."

Thẩm Bội lấy ống hút khuấy khuấy cà phê: "Muốn kiếm tiền thì phải bất chấp mạo hiểm, nào có chuyện ngồi yên kiếm tiền bao giờ."

Tổng Nhiệm không nói gì, Tiểu Thu cười đùa nói: "Cô á, tiểu phú bà dễ dễ dàng dàng từ trong nhà cầm ra mấy chục vạn thì đừng nên nói chuyện."

Thẩm Bội cười rộ lên, lúc này, quản lí Ninh Vũ Phi gọi mọi người đi họp.

Trình độ ưu tú của phóng viên nửa năm đầu xét chọn được đưa xuống rồi. Ngoài việc được viết vào hồ sơ khen thưởng, còn có một món tiền thưởng trên vạn.

Trên đường đi đến phòng hội nghị, Tiểu Hạ nhỏ giọng nói với Tổng Nhiệm: "Nhiệm Nhiệm, hiện tại thị trường chứng khoán tăng giá, cổ phiếu đáng tin cậy. Cô cầm tiền thưởng rút một phần nhỏ thử xem, làm quản lý tài khoản thôi. Chỉ kiếm mỗi tiền lương cố định, lấy đâu ra tiền mà tích góp?"

Tổng Nhiệm buồn cười, nói: "Cũng không nhất định là tôi... Có điều, thật sự cần, sẽ nghe cậu."

Lúc họp, Lưu Vũ Phi nhắc đến một chuyện 《Chiến sự đầu tuyến》 tạm dừng phát ra ngoài.

Trong dài dự định làm một tiết mục tin tức quân sự, xoay quanh truyền bá tính chất, mỗi kỳ nội dung đều tiến hành khai thác chiều sâu. Quan tâm chiến tranh Quốc tế đồng thời cũng tuyên dương quân nhân Trung Quốc tư thế hiên ngang oai hùng ở nước ngoài.

Lưu Vũ Phi nói: "Nhóm phóng viên cũ ở Đông Quốc lập tức phải về nước rồi, hiện đang có mặt ở đây có ai tự nguyện đi Đông Quốc thì đưa ra quyết định trước thứ sáu ở bảng báo danh, thống nhất tổ chức huấn luyện đào tạo."

Ai cũng đều không bày tỏ thái độ gì, từng người đều ở trong lòng suy tính riêng.

Lưu Vũ Phi nói xong, hội nghị bước vào khâu quan trọng nhất. Ông ta tuyên bố giải thưởng phóng viên giải sắc trong nửa năm đầu thuộc về -- Thẩm Bội.

Trong lòng mọi người có kinh ngạc, lại không hoàn toàn bất ngờ. Cái loại thưởng này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đều là cho kẻ hùng mạnh đứng phía sau.

Tổng Nhiệm trầm mà mặc tiếp nhận hiện thực. Dù sao Thẩm Bội ở trong nước làm việc cũng không tồi.

Các đồng nghiệp đối với Tổng Nhiệm có chút đồng cảm, nhưng tan họp rồi cũng không nói mấy lời thừa thãi. Đều là đồng nghiệp với nhau, nơi làm việc nói chuyện phiếm, ngộ nhớ truyền ra ngoài đối với ai cũng không tốt đẹp gì. Người đã trưởng thành rồi, chuyện còn con này đều hiểu. Chỉ có Tiểu Thu ôm Tổng Nhiệm một cái biểu lộ sự an ủi. Tổng Nhiệm trả lời lại bằng một khuôn mặt tươi cười, chứng tỏ không có gì.

Có lẽ đáy lòng Thẩm Bội hiểu rõ, mời mọi người đi ăn lẩu, nói được mọi người chiếu cố nhiều, dùng bữa cơm bày tỏ cảm kích. Những chuyện vui như vậy tất nhiên mọi người đều vui vẻ tham dự, nhao nhao khen ngợi Thẩm Bội hào phóng.

Thẩm Bội chọn một nhà hàng lẩu đắt tiền, là nhà hàng bình thường đài truyền hình thường tiếp đãi cấp bậc tân khách. Các đồng nghiệp càng vui vẻ, liên tục nói "Tốn kém" rồi.

Tiểu Hạ nói: "Tiền thưởng của cô sợ rằng ăn uống tiêu tốn mất một nửa rồi."

Thẩm Bội cười: "Việc cần mà. Lúc trước là mọi người giúp đỡ, không thì lấy đâu ra công việc thuận lợi chứ."

Gian phòng lớn được phân cách bởi kính thủy tinh lại có phong cách, treo đầy các tua dài màu đỏ màu đen. Hơn mười người vây quanh một cái bàn, một người ngồi trước một nồi lẩu nhỏ.

Bên cạnh Thẩm Bội còn thừa ra một chỗ trống.

Tiểu Đông hỏi: "Còn ai tới nữa à?"

"Bạn trai tôi." Về mặt Thẩm bội tươi cười, giúp anh ta gọi một nồi lẩu loại cay nhất.

Mọi người ồ lên: "Cô có bạn trai? Tại sao chúng tôi không biết?"

"Mọi người không hỏi, chẳng lẽ tôi chủ động bắt người ta hỏi."

Tiểu Hạ tò mò nổi lên: "Làm việc gì vậy?"

"Làm lính."

Tiểu Xuân: "Tuyệt thế sao?"

Tiểu Thu: "Chẳng trách lần trước cô lại chạy đi quân khu Giang Thành, có phải cô lợi dụng công việc lén lút đi gặp bạn trai?"

Thẩm Bội: "Không phải mà."

Tiểu Đông: "Có phải quân nhân lớn lên rất đẹp trai?"

"Như sung liên thanh vậy, thật chịu không nổi mấy người." Thẩm Bội cười khanh khách đứng dậy, "Mọi người gọi lẩu trước đi, tôi đi nhà vệ sinh một chút."

Đúng lúc Tống Nhiễm cũng muốn đi.

Trên đường, Thẩm Bội thâm mật kéo cánh tay cô, đầu kề sát trên vai. Tống Nhiễm hiểu ý tứ của cô ta, mím môi cười.

Thẩm Bội là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, bình thường tiêu xài phung phí, một chút tiền thưởng cùn con này cô ta thật sự không để trong mắt. Nhưng trong đời nhìn đến bối cảnh nhà cô ta, muốn đem lợi ích cho cô ta, cô ta cũng không thể nào đi nói với cấp trên không cần.

Xã hội vốn dĩ không công bằng. Tự bản thân mình cố gắng vậy.

Trong nhà vệ sinh, Thẩm Bội soi gương phủ thêm phấn tô son, trang điểm xong, rửa xong tay, mới phát hiện giấy lau dùng hết rồi.

Cô ta mò mò hai lần xuống dưới: "Tự nhiên lại hết giấy rồi?"

"Tôi có."

Từ trong túi xách Tống Nhiễm lấy khăn tay ra, không cẩn thận kéo theo sợi dây rơi trên bồn rửa tay.

Thẩm Bội nhặt lên đưa cho cô, thuận miệng nói: "Sợi dây này của cô rất giống sợi dây của bạn trai tôi."

Trong lòng Tống Nhiễm lập bộp nảy lên một cái, mơ hồ hoảng hốt, nhưng lại thấy sẽ không phải trùng hợp như thế được.

Quay lại phòng, nồi lẩu nhỏ cùng các đồ ăn đều được đặt lên bàn hết rồi, chỉ đợi mỗi bạn trai Thẩm Bội đến.

Tống Nhiễm ngồi yên ở chỗ ngồi, trong lòng càng ngày càng bất an.

Nồi lẩu còn chưa bật bếp, Thẩm Bội đột nhiên vươn cổ, mắt sáng lên, cô ta ngồi thẳng dậy, hướng chỗ dãy ghế dài nơi cửa ra vào vẫy tay: "Ở đây!"

Tống Nhiễm theo mọi người quay đầu, trong chớp mắt nhìn thấy anh, trái tim cô buốt lạnh, giống bị người ta cầm đội cả một thùng nước đá lên đầu.

Lý Toàn bước đến, miệng anh hơi cong cong mỉm cười lễ độ, vừa hướng mọi người gật đầu, vừa nói: "Thật xin lỗi, tôi đến hơi trễ."

Anh bước đến bên chỗ Thẩm Bội ngồi xuống.

Thẩm Bội cười nói: "Không muộn. Vừa đúng thời gian." Nói xong đem khăn tay đưa cho anh.

Lý Toàn tiếp nhận chiếc khăn lau lau tay, môi hơi mím lại, bởi không có thói quen ngồi chung bàn với người xa lạ mà trở nên có chút trầm mặc yên tĩnh. Anh lau ngón tay, liếc nhìn một vòng những người trên bàn, bây giờ mới nhìn thấy Tống Nhiệm ngồi đối diện.

Anh hướng cô nhẹ cong môi, hơi cúi đầu xuống một chút chào hỏi, chỉ vậy rồi di dời tầm mắt.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tổng Nhiễm cúi thấp đầu, lấy khăn lau ngón tay từng chút từng chút một, rất chăm chú, rất dùng sức, giống như trên ngón tay bị dính thứ gì đó thật bẩn phải cần lau ngay tức thì.

Thẩm Bội đem bảng thực đơn đưa cho Lý Toản: "Anh có muốn gọi thêm chút đồ ăn không, xem xem còn muốn ăn cái gì nữa?"

Anh nhìn lướt qua, lại có chút thờ ơ không để ý, nói: "Như hiện tại được rồi, không đủ thì gọi thêm."

"Được."

Từ đầu tới cuối Tổng Nhiễm luôn buông mí mắt xuống, lau tay hết lần này tới lần khác.

Trên bàn không bất kể nam hay nữ đều rất có hứng thú với Lý Toản, quân nhân như anh rất khó để không trở thành tiêu điểm.

Tiểu Xuân dẫn đầu hỏi: "Nghe Thẩm Bội nói, anh là quân nhân?"

"Ừ."

"Lúc nào bắt đầu làm lính vậy?" Tiểu Thu hỏi.

Lý Toản nói: "Mười tám tuổi."

"Anh làm lính bao nhiêu năm rồi?" Một đồng nghiệp nam hỏi.

"Gần năm năm."

Tiểu Hạ truy vấn: "Trong đội bọn anh còn có ai giống như anh, còn độc thân..."

"Ai yaa!" Thẩm Bội cười chen mồn vào nói: "Mọi người làm sao thế, người hiểu còn biết mấy người bệnh nghề nghiệp nổi lên, người không hiểu lại nghĩ mấy người đang tra hỏi khẩu đấy."

Xuân Hạ Thu Đông đồng thanh hướng cô ta xuyt một tiếng: "Chắc chắc chắc, bảo vệ kỹ quá đấy nhé."

Lý Toàn nhất thời không trả lời, hơi trầm mặc quay đầu nhìn Thẩm Bội, biểu cảm không quá rõ ràng.

Thẩm Bội chỉ hướng nhìn anh cười cười.

Tổng Nhiệm nghe một bàn ồn ào cười đùa âm ỉ, trái tim lạnh buốt, khăn tay nóng trong tay cũng sớm nguội lạnh. Cô nghĩ, chắc là ngồi cách máy điều hoà quá gần rồi, cho nên mới cảm thấy trong lòng gió thổi lạnh vù vù.

Lý Toàn không nói chuyện, trên bàn cũng yên lặng mấy giây. Sau đấy anh đứng dậy, nói đi nhà vệ sinh.

Đợi anh đi rồi, Thẩm Bội mới hướng mọi người quở trách: "Mọi người đừng có mà nhiều chuyện như vậy chứ."

Tuy nói như thế, nhưng độ nóng trên bàn lại nổi lên, Tiểu Hạ hỏi: "Hey, hai người làm sao quen nhau thế?"

Thẩm Bội cười cười mấy cái, rồi nói: "Có lần ba tôi đi dự họp, một hội nghị có cấp bậc rất cao. Đúng lúc anh ấy phụ trách phòng chống bạo động sắp xếp kiểm tra, thư kí của ba tôi lúc ấy có chút lỗi kéo không hợp tác, không chịu đưa thùng cho anh ấy kiểm tra, còn lấy quan hàm của ba tôi ra áp chế anh, dù sao cũng có chút kiêu căng."

"Sau đó thì sao?" Cả đám người đều rất hiếu kì.

"Anh ấy nói, 'Có thể áp chế tôi chỉ có quân lệnh, ngài còn chưa đủ tư cách ấy.'" Thư kí tức đến muốn đánh nhau với anh ấy, kết quả anh

ấy "không cẩn thận" đem tay thư kí vặn trật khớp. Ba tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc về anh ấy, liếc mắt liền nhìn trúng, muốn giới thiệu cho tôi. Dò hỏi rất lâu, cuối cùng cũng khiến chỉ đạo viên của anh ấy an bài lên. Ngẫu không?"

"Thật lẳng mạn nha." Tiểu Xuân nói, "Ba cô đã nhìn trúng, chắc chắn rất ưu tú."

"Đúng vậy. Nghe chỉ đạo viên của anh ấy nói, anh từng lập được mấy chiến công rồi. Lúc đó, thư kí ba tôi muốn đi quân khu kiện anh ấy, kết quả nhận về một mũi thất vọng. Anh ấy rất được coi trọng."

Một đồng nghiệp nam chen vào nói: "Nhân tài phá bom rất khó bồi dưỡng, cần có thiên phú, trong quân đội khẳng định xem như bảo bối mà che chở. Lại nói, quân đội và chính phủ là hai hệ thống, thư kí kia dựa vào chút quyền thế để tạo áp lực, là đâm đầu vào sai cửa rồi."

"Có điều cảm thấy bạn trai cô rất yên tĩnh, dù thế nào cũng không nói chuyện."

"Còn không phải tại mấy người, một đồng câu hỏi. Anh ấy nhìn thì tính tình ôn hoà, thật ra rất cao ngạo, không thích người khác lấy anh ấy ra trêu đùa, lát nữa mọi người ít hỏi mấy câu đào bới ngọn nguồn gốc rễ, coi như tôi cầu xin đấy."

"Chặc chặc chặc..." Mọi người chưa xót"Bảo vệ đến mức này, cô cũng có ngày hôm nay nhé."

Thẩm Bội khanh khách cười không ngừng.

Người kia trong miệng cô ta, Tống Nhiễm có chút xa lạ, dường như chưa từng gặp qua.

Mũi Tống Nhiễm chưa xót đến kinh khủng, sắp chống đỡ không nổi nữa, cô quay đầu, đứng dậy ra bên ngoài lấy tương.

Cô bước nhanh qua dãy hành lang, rẽ qua chỗ ngoặt, đột nhiên vừa ngược đầu lên liền trông thấy Lý Toàn, bị dọa tới nỗi sương mù nơi khóe mắt cô trong chớp nhoáng hơi nóng bốc lên.

Lý Toàn ở trên hành lang dựa lưng vào vách tường gửi tin nhắn, hơi nhú mày, nét mặt không mấy tốt; Cô đột nhiên xuất hiện cũng khiến anh lấy làm kinh hãi, sắc mặt anh dịu xuống bớt một nửa, con mắt đen mà sáng im lặng nhìn cô, nhưng cũng không có ý nói chuyện với cô.

Tổng Nhiệm cũng không có chuyện gì để mà nói cùng anh, cúi đầu đi lướt qua mặt anh.

Cô đi tới bên bàn gia vị nhỏ, phát ngốc một lát mới giạt mình, cầm chiếc đĩa trộn thêm ít tương.

Cô bỏ thêm đậu phụ nhự, tỏi giã, ớt cay và dầu mè, muốn thêm chút dấm, nhưng dấm và xì dầu không dán tên, đang hết sức cố gắng phân biệt, bên cạnh truyền tới một giọng nói trầm thấp: "Đây là dấm, đây là xì dầu."

Bàn anh tay đưa qua chỉ qua vài lần.

"Oh, cảm ơn." Cô chỉ dám vội vàng liếc nhìn anh một cái, cũng không nhìn kĩ mặt anh.

Anh từ bên cạnh cô đi qua rồi, cô như có gai nhọn ở sau lưng, một giây cũng đợi không được, dự tính muốn rời đi, lại nhớ tới cái gì đó, lén lút như kẻ trộm liếc nhìn hướng căn phòng trong kia, lại quay đầu nhìn anh, nói: "Sợi đây trả lại anh."

Lý Toàn đang lấy đĩa để bỏ ớt cay, có chút ngoài ý muốn quay đầu lại.

Ánh sáng trong đại sảnh có chút tối, ánh sáng trên bàn để nguyên liệu phản chiếu lên mặt anh, khiến cho người ta ảo giác có một loại ôn hoà.

Anh phút chốc bỗng cười, nhận lấy sợi dây nhét vào trong túi quần, nói: "Hôm đó đi làm nhiệm vụ khẩn cấp, tờ giấy tôi lỡ làm mất mất rồi."

Tổng Nhiệm nói: "Tờ giấy kia của anh tôi cũng làm mất rồi, cho nên luôn không gọi điện thoại được. Thật ngại quá."

"Không sao." Anh nói, sau đấy tiếp tục cho thêm gia vị rồi đi.

Hôm nay anh mặc một thân sơ mi trắng, quần jean, khi cởi bỏ bộ quân trang uy nghiêm, nhìn sạch sẽ mà lại gần gũi.

Nhưng thế kia đại khái vẫn cho cô một loại ảo tưởng tự thôi miên bản thân mình. Từ trước tới nay luôn là như vậy.

Tổng Nhiệm không có nhìn nhiều, lúc đi trở về ghế ngồi, khoé miệng thiếu chút nữa sụp đổ. Cô muốn về nhà rồi, một giây thôi cũng không ở lại nổi nữa.

Bữa cơm này cô ăn rất chần chú, toàn bộ quá trình chỉ lặng lẽ ăn lầu, tựa như từ trước tới giờ chưa ăn bao giờ.

Thẩm Bội không nhắc đến chuyện Lý Toàn, mọi người cũng không có lắm nhiều xen vào. Chỉ là nói chuyện phiếm trên bàn thỉnh thoảng vẫn không tự giác được rơi trên người anh, đồng nghiệp nam Tiểu Triệu rất hiếu kì về nghề nghiệp của anh, hỏi: "Phá bom có phải rất khó học không?"

Lý Toàn nói: "Mới đầu học rất dễ, càng đi sâu vào càng khó."

Tiểu Xuân: "Nhưng tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất ít chuyện phá bom mìn, các anh bình thường chủ yếu làm việc gì?"

Tiểu Triệu ngắt lời, nói: "Cái này cô không biết rồi. Trong cuộc sống còn có những chuyện như vậy chứ, chỉ có điều đa số đều giữ bí mật không công bố ra thôi."

Tống Nhiễm không có tham gia vào cuộc trò chuyện, cúi đầu gấp miếng mướp đắng nhanh bỏ vào miệng.

Thẩm Bội hỏi: "Ấy, miếng bào ngư này là của ai? Ai chưa ăn vậy?"

Bào ngư là món đa số mọi người đều gọi, giờ phút này lại còn một miếng lẻ loi trơ trọi giữa đĩa. Mọi người đều ăn rồi.

Tiểu Thu nói: "Nhiễm Nhiễm, cô chưa ăn à?"

Thẩm Bội đem miếng bào ngư lớn quay đến trước mặt cô: "Nhiễm Nhiễm."

Tống Nhiễm gấp lên bỏ vào trong nôi lẩu nhỏ của mình: "Cảm ơn." Cô hướng Thẩm Bội cười cười, nhìn thấy Lý Toàn ngồi cạnh cô ta, đang yên tĩnh ăn rau. Có thể vì cay, mặt anh có chút đỏ.

Sau một giây cô cũng không còn nhìn anh nữa, nó giống như một loại tội lỗi vậy.

Từ trước tới giờ cô chưa từng ăn bào ngư tươi ngon như vậy, nhưng khi đưa vào miệng một chút mùi vị cũng không có, suy cho cùng vẫn không phải là đồ mình tự trả tiền.

Rau trên bàn quay rất nhanh đã thấy đáy, Thẩm Bội lại cầm thực đơn đưa cho Lý Toàn, hỏi: "Có muốn gọi thêm chút đồ ăn không?"

Lý Toàn nói: "Không cần nữa đâu."

"Đừng khách sáo, hôm nay em mời khách."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy, phóng viên ưu tú trên nửa năm của đài truyền hình Lương Thành thuộc về em, có thưởng một ít tiền thưởng, thấy em giỏi không?" Giọng Thẩm Bội ngọt ngào, nghiêng đầu mong được

khen ngợi.

Anh "ừ" một tiếng.

Tổng Nhiễm nắm chặt chiếc đũa, móng tay bóp đến trắng bệch. Cô trước nay chưa từng nghĩ qua bốn chữ "phóng viên ưu tú" sẽ giống như giờ phút này làm đau cô, đau tới nỗi cô sắp rơi nước mắt.

May sau đây không có ai gọi thêm gì, bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc, tiệc tàn.

Mọi người tụ tập ở cửa chào tạm biệt, Lý Toàn cách mấy người nhìn thấy Tổng Nhiễm, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, anh lẳng lặng nhìn cô một giây, đối với cô hơi hơi mỉm cười một cái.

Tổng Nhiễm đáp lại anh bằng nụ cười tiêu chuẩn, ánh mắt cô lấp lánh, trong mắt dịu dàng, có thiện ý, có vui vẻ, rất vui vì được gặp anh. Cô cười, một loại cảm giác chua xót từ cổ họng rơi thẳng vào tận tâm can.

A Toàn...

Đừng cười với em nữa, thật đấy!

Cô quay đầu đi, khoé mắt sắp chực trào.

Các đồng nghiệp phân nhau ngồi lên ba chiếc xe rời đi.

Cùng xe với Tổng Nhiễm có Tiểu Thu và Tiểu Triệu, Tiểu Triệu rất đam mê quân sự, nói liên tục mấy lần không ngừng: "Vậy mà gặp được tình anh sống phá bom, haizz, tại sao hồi đó tôi lại không đi làm lính cơ chứ?"

Tiểu Thu nói: "Thôi đi, chỉ với cánh tay đô đô ngăn ngùn đấy của anh. Anh không nhìn thấy tay của người ta như thế nào sao, tựa như đánh đàn dương cầm vậy."

Tổng Nhiễm không tiếp lời. Nghĩ tới khoảnh khắc lúc anh đứng bên cạnh chỉ vào lọ giấm, ngón tay thon dài, cân xứng, khớp xương rõ ràng.

Đưa Tiểu Triệu về tới nhà, trong xe chỉ còn hai người, Tiểu Thu không nhịn được thở dài, nói: "Đời người thật không công bằng. Có người thì... cái gì cũng thuộc về cô ta."

Cô ấy không nói rõ ràng ra. Trái tim Tổng Nhiễm thất lại, khó chịu đến không cách nào hô hấp nổi, mở cửa sổ thông khí, gió đêm cuối tháng bảy thổi vào, vẫn là ngọt ngào oi bức.

Về đến ngõ Thanh Chi, cô mệt rũ rời. Ngày hôm nay quá mệt mỏi rồi, có lẽ bởi vì ban ngày nhiệt độ quá cao, cô mệt tới nỗi cả người không còn chút sức sống nào.

Đẩy cửa đi vào sân, ánh trăng rơi xuống, cây đồng tiền trong đêm tỏa ra hương hoa.

Một chút gió cũng không có. Ánh trăng rơi lên đá cuội trên đường loang lổ, có một vệt ánh sáng màu bạc phản chiếu qua, chính là tờ giấy mà cô đã tìm rất lâu.

Số điện thoại của Lý Toàn viết ở trên mặt giấy.

Cô vừa buồn vừa đau, một dẫm lên tờ giấy đem nó vùi trong bùn đất. Cô dốc sức dẫm mạnh xuống, tờ giấy rất nhanh nhàu nát hoà vào bùn đất hợp thành một thể.

Cô cúi đầu đứng yên thật lâu, đột nhiên quay người đi, che mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Cô từ từ khóc thành tiếng, vừa khóc vừa đi lên cầu thang lầu hai, bước vào phòng bật điện lên, lục tung những tác phẩm mà bản thân nhận được giải thưởng lúc đi học, giấy chứng nhận giải thưởng từng nhận từ toà soạn, tạp chí, tất cả đều lôi ra hết.

Cô lạt từng tờ từng tờ, nhìn rồi nhìn, khóc không thành tiếng, "Rõ ràng cái gì so với cô ta tôi cũng tốt hơn..." Cô che mặt, khóc hu hu, "Rõ ràng cái gì so với cô ta tôi cũng tốt hơn! Tại vì sao giải thưởng kia không thuộc về tôi!"

...

Ngày thứ hai, Tống Nhiễm trình thư xin đi Đông Quốc.

Cô cũng là người duy nhất trong đài - nữ phóng viên duy nhất trình đơn.

Lúc Tống Trì Thành biết được quyết định này, một mặt ủng hộ, một mặt lại lo lắng cho an toàn của con gái; Có chút nắm không chắc chủ ý của mình.

Tống Nhiễm ngay sau đó liền nói chuyện với La Tuấn Phong. La Tuấn Phong nói có thể đem sách của cô xuất bản ở nhà xuất bản văn học tốt nhất, cái này đã đã động tới sự chờ đợi con gái của Tống Trì Thành có ngày trở nên nổi bật xuất sắc hơn.

Về phần Tống Nhiễm, bỏ qua chuyện làm sách, lấy tư cách là phóng viên, cô vẫn muốn đi Đông Quốc.

Trên nửa năm đi Đông Quốc công tác, loạn lạc trong Quốc gia kia khiến cô có ấn tượng rất sâu sắc.

Cô muốn ghi chép lại, càng muốn tận mắt chứng kiến.

Nhưng mà Nhiễm Vũ Vi kịch liệt phản đối, trong điện thoại bà không chỉ đem Tống Nhiễm răn dạy quở trách một trận, còn mang Tống Nhiễm Thành mắng tới máu ngập đầy đầu, nói ông vì giấc mộng cùng hư vinh chưa hoàn thành của bản thân mà bán đứng con gái.

Tống Nhiễm cùng bà nói không đến nơi đến chốn, cũng không cùng bà ầm ĩ. Đồng thời trầm mặc chịu đựng, một chút xú cũng không lay động nổi quyết định của bản thân.

Nhiễm Vũ Vi vô cùng khổ tâm mời cậu mợ cùng em họ Nhiễm Trì tới khuyên ngăn, chàng trai trẻ Nhiễm Trì khuyên tới một nửa tung ra một câu: "Không được, em phải nói lời thật lòng. Chị, nữ phóng viên chiến trường, chị cực ngầu luôn!" Liền bị ba mẹ cậu vỗ cho một cái phía sau đầu.

Tổng Ương cũng cùng bọn họ đứng về một chiến tuyến thống nhất, không muốn để Tổng Nhiễm đi Đông Quốc:

"Lần trước trong bản tin tức có nói một phóng viên người bị bắt cóc, còn bị giết hại, lỡ chị xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Không phải khiến em khóc chết sao?"

Dương Tuệ Luân phỉ phui trách móc Tổng Ương: "Chị con phúc lớn mạng lớn làm sao có thể xảy ra chuyện? Con bé đang cố gắng làm việc theo đuổi ước mơ của mình, nào đâu giống con, cả ngày từ sáng đến tối như một con cá muối. Bận tâm mấy chuyện này không bằng lo mà đi kiếm việc làm."

Trong một trận nhà gà bay chó sủa, nhưng bởi vì quyết tâm của Tổng Nhiễm không mấy may dao động mà dần dần quay về bình tĩnh.

Đầu tháng tám, Tổng Nhiễm ngồi lên máy bay đi Gia Mã.

Ngày ấy nhiệt độ rất cao, ánh mặt trời cực nóng.

Lúc máy bay cất cánh, ánh mặt trời phản chiếu vào, rực rỡ đến chói mắt. Cô híp mắt lại chóng cự, không thể tránh né, bỗng nhiên lại nhớ tới người kia.

Trôi qua hai tháng, trong lòng cô tự mình làm theo ý mình tưởng sẽ nở hoa. Thật ngốc nghếch.

Cô ngược nhìn màu xanh núi rừng cùng nước sông xanh ngắt, nhớ tới ngày ấy, ngày mừng ba tháng sáu, A Lặc Thành hanh khô mà bụi

bặm, úa tàn.

Anh kéo cô chạy nhanh xuống giữa một con đường ánh nắng rực rỡ, sau một giây cuối cùng đem cô ôm vào lòng rồi nhào xuống đất.

Giây phút ấy nhịp tim cô không cách nào không chế nổi.

Nhưng nhịp đập trái tim của giây phút ấy...

Có lẽ, cuối cùng chỉ là một hồi hư ảo hiểu lầm mà thôi.

Hết chương 10.

ChenLuan: Chương này đáng lí là hôm qua đã xong, cơ mà mình bấm máy tính linh ta linh tinh, dịch xong hơn nửa chương mà nó bị lộn tùm lum hết. Nên giờ mới sửa lại và đăng, gần đây các bạn cmt ủng hộ rất nhiệt tình, cảm ơn cảm bạn nhé. *Moa moa*

Chương 11

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tháng chín, Trung Nam Bộ Đông Quốc, thành phố Gia La.

Mới bốn giờ trời đã sáng trưng, sương mù màu khói lộ ra tia phớt hồng, một tầng mỏng mỏng bao phủ lên cái thành phố đồ nát, hoang tàn tĩnh mịch mà chết chóc.

Trung tâm thành phố một đỉnh toà nhà cao bốn tầng, cửa sổ khép chặt, trên cửa sổ dán đầy báo. Trong phòng ánh sáng mờ mờ, mặt tường xi-măng và sàn nhà trơ trọi, bày ra một bàn, một ghế, một giường.

Chiếc quạt điện nhỏ trên đầu giường xoay xoay thối vù vù, bỗng nhiên, luồng điện rụp một tiếng, cánh quạt yếu dần, càng quay càng chậm, lão đảo mấy vòng, cuối cùng dừng hẳn.

Lại mất điện rồi.

Không quá mấy phút, Tống Nhiễm từ trên giường tỉnh ngủ, sờ sờ chiếc cổ, đồ một tầng mồ hôi.

Tháng chín rồi, thời tiết vẫn rất nóng nực.

Mấy ngày nay, nhiệt độ không khí thành phố Gia La luôn trên ba mươi lăm độ, nhiệt độ thân thể cao hơn bốn mươi độ. Tống Nhiễm đóng giữ ở đây một tháng, ngày ấy lúc mới tới nhiệt độ gần năm mươi độ mới là đòi mạng.

Hơn một tháng trước, chiến sự Đông Quốc chuyển biến xấu, dân thường thương vong đếm không kể hết. Phóng viên chiến trường các nước, tổ chức từ thiện, người tình nguyện, kể cả bác sĩ biên giới và lực lượng gìn giữ hoà bình Liên Hợp Quốc đều tiến đóng vào quốc gia này.

Truyền hình Lương Thành cũng cử phóng viên qua đây. Vài đồng nghiệp nam ra tuyến tuyến, Tổng Nhiễm ở lại Gia Mã nơi UN lực lượng gìn giữ hoà bình đóng quân, chịu trách nhiệm phụ giúp quân đội và nhân dân địa phương cùng hiệp hội gìn giữ hoà bình tiến hành đưa tin.

Phần lớn thời gian cô ở trong chỗ đóng quân Trung Quốc vì quân đội nước mình làm phục vụ ghi chép, thỉnh thoảng có đi theo đội ngũ khác công tác. Hôm nay lại đúng lúc có hành động đặc thù, phải cùng một đội lính nước ngoài đi thực thi nhiệm vụ cứu nguy

Cô đem đồng hồ báo thức đặt bốn giờ, bây giờ còn có một khoảng mười lăm phút. Tổng Nhiễm mở toang cửa sổ hít thở không khí, nhìn thấy thành phố Gia La một mảng tro tàn đổ nát. Cô dựa vào cửa sổ đón gió nhẹ buổi sáng một lát, dường như nghe tiếng thành phố này thở dốc.

Chỉ chốc lát sau, chuông báo thức reo lên. Cô thu dọn xong, bước ra cửa, ở hành lang cũ kỹ tình cờ gặp phóng viên Tát Tân, người địa phương Đông Quốc.

"Chào buổi sáng!" Cậu ta dùng Tiếng Anh chào hỏi.

"Buổi sáng tốt lành!" Tổng Nhiễm nói, "Điện ngắt rồi, cậu biết không?"

"Biết! Sau này điện ngắt càng ngày càng nhiều, quen là được."

"Như vậy xem ra, cục diện này đối với quân đội chính phủ rất bất lợi?"

Tát Tân nhún vai, nâng tay lên: "Cô biết đấy, hai bên đánh gong kìm." Nửa tháng trước, tổ chức khủng bố cực đoan cũng nhảy vào tham gia rồi, khiến cho tình hình Đông Quốc càng thêm dầu thêm củi vào lửa.

"A Lặc sẽ bị chiếm không?" Thành phố A Lặc cách Gia Mã gần nhất, một chỗ ba vùng thị trấn quan trọng xung đột, cũng là đầu mối then chốt của thế lực mấy phương gắt gao tranh chiếm.

"Chỉ có chúa mới biết." Tát Tân ở trước ngực vẽ vẽ kí hiệu cầu nguyện, chỉ rồi buông tay xuống.

Tuổi của Tác Tân so với em họ Nhiễm Trì còn nhỏ hơn, mới hai mươi tuổi. Cậu ta là sinh viên năm hai của trường đại học Lý Công, thủ đô Gia Mã, sau khi chiến tranh bùng nổ liền ôm máy ảnh tiến ra tuyến tuyến, nói là muốn đem bộ mặt thật của Quốc gia mình ghi chép lại. Cậu ta vừa cao vừa gầy, hốc mắt sâu, xương mày cao, khuôn mặt có nét thâm thúy của người dân bản xứ. Nhưng dù sao cũng là sinh viên, còn quá non nớt, vì để mình nhìn thành thực hơn chút, cậu ta cố ý để râu mép.

Hai người hôm nay phải đi theo một đội gìn giữ hoà bình Âu Mỹ, phân đội nhỏ đi thị trấn nhỏ ngoài 100 km giải cứu người dân.

Tát Tân không thích người Mỹ lắm, cậu ta muốn đi ngoài tuyến tuyến quay chụp hình tượng quân đội Đông Quốc chiến đấu. Nhưng suy cho cùng cậu ta cũng không phải phóng viên chuyên nghiệp, không có cái kinh nghiệm.

Mà cùng đường binh sĩ nước Mỹ cũng không chú ý hai người bọn họ mấy, một đường cùng mấy phóng viên chiến trường tán gẫu cực vui vẻ.

Tổng Nhiễm cùng một đội quân nhân còn có phóng viên chen chúc ngồi ở phía sau xe chở hàng quân dụng, cô đội mũ sắt mang áo chống đạn, híp mắt nhìn sau xe hát lên từng đợt cát bụi, hồi có hồi không nghe bọn nói nói chuyện bằng Tiếng Anh.

Nửa đường, một người tên Bản Kiệt Minh binh sĩ nước Mỹ đột nhiên hỏi cô: "Hình như tôi từng gặp cô."

Tổng Nhiễm không có chút ấn tượng gì cả.

"Láng giềng cách vách chúng tôi là nơi quân đội Trung Quốc đóng quân, cô thường xuyên đi. Cô là người Trung Quốc sao?"

"Phải."

Vừa dứt lời, có một người Anh cười rộ lên: "Quân nhân của nước các cô trồng rau như thế nào rồi?"

Bốn phía đột nhiên cười ồ lên.

Tát Tân xấu hổ nhìn nhìn Tống Nhiễm, không biết nên giải vây như thế nào.

Nhân viên giữ gìn hoà bình đến từ trên mười Quốc gia đóng quân ở Gia La, thống nhất từ ban chỉ huy Liên Hợp điều phái. Trong ban chỉ huy, quân sĩ Âu Mỹ chiến phần lớn. Cho dù ở trên chiến trường, cũng có phân biệt đối xử. Bọn họ cho rằng người Châu Âu thân thể yếu ớt mà năng lực lại kém cỏi. Việc tác chiến thông thường cũng do quân đội Âu Mỹ phụ trách. Trung Quốc chủ yếu phụ trách xây dựng đường quốc lộ, vận chuyển vật tư, giúp đỡ chữa bệnh cứu trợ, ngoài ra còn bảo vệ thêm người tình nguyện, bác sĩ nhân viên trợ giúp Quốc tế.

Mà quân sĩ Trung Quốc rút thời gian lúc rảnh rỗi ở chỗ đóng quân khai phá mấy mảnh đất hoang đồng rau cải, còn nuôi gà, nghiêm nhiên trở thành một hiện tượng lạ.

Tống Nhiễm nhìn bọn họ, đợi bọn họ cười đùa xong rồi nói: "Cảm ơn đã quan tâm, cải trắng mọc tươi tốt, gà cũng lớn nhanh như thổi. Hai ngày trước, quân sĩ của chúng tôi còn đem gửi tặng một số ra bệnh viện chiến trường, cho binh lính nước Mỹ bị thương ăn bồi bổ thân thể."

Tiếng cười liền dừng hẳn.

Bản Kiệt Minh cùng bạn anh ta trao đổi ánh mắt một chút, nói:

"Chúng tôi cũng muốn trồng rau nuôi gà, nhưng cần ra tuyến tuyến chiến đấu, nhiệm vụ nặng nề."

Tổng Nhiễm nói: "Trồng trọt cũng là môn học đòi hỏi tính kĩ thuật cao, bắn được một viên đạn, không nhất định gieo trồng hạt giống giỏi."

Bản Kiệt Minh nhún vai bĩu môi, không nói nữa.

Lúc đội ngũ đến nơi cần đến, là chín giờ sáng.

Thị trấn nhỏ ở phương Bắc Gia La, cách thành phố A Lặc không xa. Thị trấn hẻo lánh, mức độ tổn hại chiến tranh không nặng, nhưng vô cùng vắng vẻ.

Tổng Nhiễm cùng với đội ngũ ẩn nấp tiến vào trấn nhỏ.

Trên đường còn vang tiếng nói cười, vào đến trấn nhỏ tất cả mọi người đều đặc biệt cảnh giác.

Tổng Nhiễm cẩn thận ẩn nấp vào con đường vắng vẻ yên tĩnh, phía sau có người giẫm lên lọ chai bị vứt bỏ, phát ra tiếng động. Cô kinh sợ giật mình quay đầu ra sau, là Bản Kiệt Minh.

Anh ta cùng bạn thấy cô bị dọa sợ, đều nhếch mép cười khẩy. Tổng Nhiễm không thèm đếm xỉa tới việc bọn họ cười nhạo, kéo mặt nạ cùng mũ bảo hộ xong, tiếp tục cẩn thận đi về phía trước.

Ẩn náu vào một con đường gặp phải chuyện ngoài ý muốn, đội quân phía quân địch hình như bỏ chạy.

Rất nhanh, hiệp hội gìn giữ hoà bình phân đội nhỏ ở trong thành trung tâm của trường học, lớp học tìm thấy một tốp dân tị nạn, từ người già cho tới trẻ em, khoảng một trăm người.

Các quân nhân nhanh chóng hộ tống người dân rời đi từ cửa sau trường, đột nhiên, sân trường một tiếng súng một tiếng vang lên,

một binh sĩ người Anh hô lên: "Có phản quân!"

Tổng Nhiễm trong tích tắc gấp rút mà chạy.

Trong nháy mắt, dân chúng điên cuồng từ cửa sau tuôn ra. Quân đội quả quyết chia thành hai tốp, một tốp hộ tống một tốp tiếp viện. Mà hiện trường thực tế của phóng viên chiến trường, toàn bộ hướng chỗ giao chiến phóng ra, ngoại trừ Tát Tân, cậu ta giang tay đem mấy người phụ nữ cùng trẻ em che chở phía trước nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tổng Nhiễm trước tiên xông vào một phòng dạy học của tầng dưới cùng, vừa lúc đuổi kịp vào bên trong phòng, quân gìn giữ hoà bình cùng phản quân ở lầu dạy học đối diện nổ súng, mìn tới tấp, tiếng súng vang lên không ngừng.

Ra chiến trường liên có thể nhìn rõ ràng – mấy nhiệm vụ chấp hành kháng chiến trường kỳ đã quen với tình cảnh này, lên đạn, nổ súng, ngắm chuẩn, né tránh hết sức thuần thục; vài người mới tới thì có chút nhát gan, lúc tìm vật che chắn khắp người run lẩy bẩy.

Tổng Nhiễm trốn phía sau vách tường, ngắm chuẩn máy ảnh. Mấy viên đạn bắn vào trên vách tường bên này, tiếng súng đoàng đoàng vang dội, nhưng bức tường dày, đạn bắn không xuyên qua. Có một viên từ trong cửa sổ bắn ra, bay vèo qua trước mặt cô, đem cửa sổ thuỷ tinh đứng sau lớp học bắn tan tành tả tơi. Cô khẩn trương tập trung tinh thần cao độ, quên cả sợ hãi.

Người phía đối phương không nhiều, bắn nhau chưa tới mười lăm phút đã ngừng lại. Bọn phản quân chết hai mươi người, còn mấy tên còn sống nộp vũ khí đầu hàng. Thì ra, đội ngũ của bọn chúng vứt bỏ thị trấn nhỏ này tiến đến phía Bắc rồi.

Sau kết quả, Tổng Nhiễm mới "hậu tri hậu giác*" chân mình có chút nhũn ra.

Cô đến đây hơn một tháng, không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với

chiến đấu thực tế. Lần đầu mới bị dọa tới mức tim cũng muốn ngừng đập luôn.

Quay về sau cửa trường học, gặp Tát Tân đang giúp đỡ người lớn đưa trẻ nhỏ từng đứa từng đứa ôm lên xe.

Tống Nhiễm hỏi: "Vừa rồi cậu không cùng đi qua à?"

"Không."

"Không phải cậu muốn đến gần tuyến tuyến sao? Cơ hội tốt như vậy mà."

Tát Tân vò vò đầu, cười nói: "Khi đó không phản ứng kịp."

Người được giải cứu rất nhanh bị đưa đến chỗ doang trại nạn dân tị nạn, các phóng viên cũng nhân tiện liền quay chụp nạn dân.

Trên đường quay về Gia La, vài phóng viên thảo luận chuyện bắn nhau cùng nạn dân của ngày hôm nay, cùng với tư liệu thực tế của từng người quay chụp được. Chỉ có Tát Tân ngồi sau xe quân dụng, quay đầu phía sau nhìn cảnh đất đai tan hoang tiêu điều trước mắt.

Giây phút ấy, Tống Nhiễm lơ mơ nhận ra được Tát Tân cùng đám phóng viên giúp đỡ chiến trường khác nhau.

Đây là đất nước cậu ta, không phải của bọn họ.

Tiến vào thành phố Gia La, Bản Kiệt Minh hỏi Tống Nhiễm đi đâu.

Tống Nhiễm thò đầu nhìn đường một chút, nói: "Tôi xuống xe ở chỗ rẽ phía trước."

"Đến chỗ đóng quân của quân đội Trung Quốc?"

"Ừ."

Bản Kiệt Minh đi ra phía trước gõ gõ cửa sổ xe, đối với chiến hữu lái xe nói: "Phía trước rẽ phải, đi khu đóng quân quân đội Trung Quốc."

Tổng Nhiễm không biết tại sao anh ta lại có lòng tốt tiễn cô. Bản Kiệt Minh chỉ cười cười, không nói gì.

Sau khi xuống xe, vài người quân Âu Mỹ lên xe anh nhiệt tình vẫy tay chào: "See you!"

Tổng Nhiễm một đầu mù mịt: "..."

Về đến khu đóng quân, Tổng Nhiễm đến thẳng văn phòng La Chiến, La Chiến là chính uỷ của doanh trại quân đội gìn giữ hoà bình. Tổng Nhiễm ở lại chỗ này hơn một tháng, sớm đã cùng bọn họ quen biết nhau hết.

Dọc đường đi, không ít quân sĩ đang tập luyện. Tổng Nhiễm sẵn tay chụp vài tấm hình.

Đi tới cuối đường, dàn rau xanh mơn mớn cả một đám, mấy ngày không thấy, dưa chuột và cà chua nhỏ đều mọc ra rồi.

Tổng Nhiễm liếc mắt lướt nhìn qua, dưa chuột nhỏ mới lớn bằng ngón tay, phần đuôi treo bông hoa vàng thật lớn; cà chua nhỏ vừa xanh vừa cứng, còn chưa chín, tròn trịa tựa như đứa bé đang giận dỗi.

Cô nhìn không được đi sát lại gần người người, mùi vị trong lành tươi mát, là mùi của mùa hè.

Bước vào văn phòng, La Chiến đang phân tích bản đồ chiến sự.

Tổng Nhiễm cởi áo chống đạn cùng mũ sắt xuống, nói: "Dưa chuột và cà chua đều mọc ra rồi."

La Chiến ngược đầu nhìn qua, cười: "Lúc nào thu hoạch được gửi tặng cô một ít... Hôm nay cùng bọn họ ra ngoài, tình hình như thế

nào?"

"Gặp phải một tiểu đội nhỏ quân phản chính phủ." Tống Nhiễm nói, "Có một binh sĩ nước Pháp bị doạ tới mức thiếu chút nữa là tiểu cả quân."

La Chiến lấy làm thích thú quan sát nói: " Cô chụp lại rồi sao?"

Tống Nhiễm đang uống nước ừng ực, gật nhẹ đầu.

"Quân phòng chống bạo động đội của chúng tôi điều động đến rồi, bộ chỉ huy Liên Hợp cũng giao cho chúng tôi nhiệm vụ mới tăng việc gỡ mìn phòng chống bạo động. Cô có hứng thú, có thể đi cùng."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi."

"Thế nào? Mỗi ngày cùng chúng tôi sửa đường, đi vận chuyển, nhám chán đấy?"

"...Đâu có?"

Hai người nói chưa được một lúc, bên ngoài có tiếng động, vài quân binh đang tưới nước trong vườn. Tống Nhiễm sờ sờ bím tóc đuôi sam mà bản thân tết một tuần nay, muốn nói lại thôi.

La Chiến: "Làm sao thế?"

"Tôi có thể mượn anh chỗ nước rửa gội đầu được không? Chỉ đội một đội thôi." Tống Nhiễm chột dạ, nhỏ giọng nói: "Gội xong vừa hay có thể tưới nước."

La Chiến cười ha ha ra tiếng: "Chỗ cô ở gần đây ngừng nước ngừng điện?"

Tống Nhiễm xấu hổ gật gật đầu.

"Chúng tôi tưới nước là nước gạo."

"Tôi biết. Vừa hay, trong nước gạo có chất dinh dưỡng."

La Chiến nhin không được bật cười: "Gội đi gội đi."

"Cảm ơn La chính uỷ, tôi sẽ cực tiết kiệm." Tống Nhiễm đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

Cô vừa bước ra khỏi cửa liền gỡ sợi dây thắt bím tóc xuống, đầu tóc nóng hổi hổi, sắp chín đến nơi luôn rồi.

Cô băng qua sân nhỏ đi tới vườn rau, đúng lúc một đội quân binh xếp theo hàng chạy ngang qua, tất cả đều là những gương mặt mới.

Người mới tới rồi à?

Cô nghi hoặc quay đầu, bỗng nhiên trong tim thất lại, giống như nhìn thấy một thân hình quen thuộc. Lại tập trung nhìn thật kỹ lần nữa, không thấy. Đội quân sĩ chạy sát ngang qua bên người cô.

Cô lặng lẽ thở dài, có lẽ nhìn nhầm thôi.

Tống Nhiễm đứng bên luống rau, cúi thấp đầu xuống, múc một gáo nước lã dội từ trên đầu dội xuống. Nhiệt nóng toàn thân ngay lập tức bị dập tắt, dội tới trái tim nguội lạnh.

Vài quân binh quen biết đứng một bên vây xem, cổ tình trêu đùa cô.

Quân sĩ A: "Một gáo nước mười đô la nhé!"

Tống Nhiễm: "Mười đô la? Anh coi đây là sữa bò sao?"

Quân sĩ B: "Sữa bò cần một trăm mới được cô gái ời."

Quân sĩ C: "Bên cạnh tai vẫn còn khô kìa?"

Quân sĩ D: "Có cần chút dầu gội đầu không?"

Liền có người mang một gói dầu gội đầu nhỏ tới.

Sau khi Tống Nhiễm đem gội sạch bọt xong, lại lưu luyện không nỡ dội thêm một gáo nước mát lạnh. Thực sự quá nóng rồi.

Quân sĩ A: "Dùng nước quá nhiều rồi đấy."

Quân sĩ B: "Đợi đợi chút, trên cổ vẫn còn bọt xà phòng chưa rửa sạch kia."

Mọi người mồm nấp miệng bầy cười thành một đoàn, vài con gà ở vườn rau đi đi lại lại, có nước bắn tung toé qua, gà liền vỗ cánh phành phạch bay đi, vấp phải thân dây leo của dưa chuột rì rào đong đưa.

Tống Nhiễm quần tóc, hai tay vẩy nước trên tóc xuống, hai tay. Sau người có người cười khế, giọng nói trong veo như nước ôn tuyền: "Có cần lược chải đầu không?"

Tống Nhiễm sửng sò, đột ngột đứng thẳng lưng đem một đầu tóc ẩm ướt hất ra phía sau. Cô ngẩn ngơ mất hai ba giây, mặc kệ đầu tóc nước còn vương lại chảy lách tách, quay đầu nhìn lại. Cách một luống rau, Lý Toản một thân rắn rì, đứng nghiêng nghiêng, ôm cánh tay nhìn cô mỉm cười.

Bên cạnh còn có vài chiến hữu khoát cánh tay lên vai anh, đều đang nhìn cô cười.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chuyển ngữ: ChenLuan

Kí túc xá của Lý Toàn không lớn, phòng bốn người ở, hai chiếc giường tầng trên dưới. Chiếc chăn màu xanh gấp ngay ngắn vuông vức như miếng đậu phụ. Ngoài ra còn có hai chiếc bàn tủ và hai chiếc ghế, trên thành cửa sổ đặt hai cái chậu tráng men cùng đồ dùng rửa mặt. Những chỗ khác đặc biệt ngăn nắp gọn gàng một hạt bụi cũng không có, không nhìn thấy quần áo, đồ dùng tắm rửa hàng ngày, chắc là thu dọn cất vào trong tủ rồi.

Lúc Tống Nhiễm học đại học từng đi qua kí túc xá nam, bên trong đều lộn xộn xộn không gọn gàng. Bây giờ nhìn thấy, quân nhân quả nhiên là khác nhau một trời một vực, kỷ luật đã ngấm sâu vào mọi ngõ ngách của cuộc sống.

Trong phòng ngoài mùi mồ hôi nhàn nhạt ra, còn thoang thoảng chút mùi hương xà phòng.

Vệt nắng chiều từ ngoài cửa sổ rọi vào, dịu dịu phủ lên nền đất.

Tống Nhiễm đứng ở đầu ánh mặt trời, biểu cảm hết sức bối rối ngượng ngùng, đầu tóc như tổ gà, còn đang lách tách lách tách nhỏ nước.

Lý Toàn mở ngăn kéo ra, cô nhân cơ hội liếc nhìn một cái, quần áo thay đổi quân trang của anh gấp ngay ngay ngắn ngắn, một nếp nhăn cũng không có. Phía trên đầu đặt chiếc kèn ác-mô-ni-ca, một chiếc bút máy và một cuốn sổ ghi chép nhỏ.

Anh lấy chiếc khăn ra đưa cho cô: "Lau đi."

Tống Nhiễm thoáng chần chừ do dự.

Lý Toàn cười nói: "Mới đây, không bẩn đâu."

"Không phải." Cô vội vàng xua tay, lời nói có phần cần trọng, "Tôi sợ làm khăn của anh bị bẩn. Anh cho tôi mượn chiếc lược được rồi, chải chải một tý sẽ rất nhanh khô."

Anh cũng không ép buộc, đem khăn khoát lên thân ghế tựa, bước đến thành cửa sổ, từ chiếc cốc sứ đánh răng lấy ra một chiếc lược nhựa nhỏ màu trắng đưa cho cô.

Chỗ Tổng Nhiễm đứng đã sớm đọng từng giọt từng giọt nước nhĩ xuống, cô cầm lược bước đến cửa, đưa lưng về phía anh hơi nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa, cẩn thận lại mắt tự nhiên chải chải đầu, từng giọt nước chỉ chít chảy xuống đất.

Cô vắt nước từ trong tóc ra, lại chải đầu thêm một hai lần nữa, cố gắng đem nước chải xuống. Thành phố Gia La vừa nóng vừa khô, chưa đến một lúc đầu đã khô.

Anh nhìn đôi mắt cô, nghiêng người cầm chiếc khăn khoát trên lưng ghế lấy lên lại lần nữa bỏ lại vào ngăn tủ.

Cô chải đầu xong, đưa tóc nắm lại hất ra sau vai, lén lút cầm lược lau lau trên tay áo cho khô, mới quay người trả cho anh: "Cảm ơn."

"Không có gì." Anh cầm lấy, liếc nhìn chỗ chiếc lược khô một nửa, lần nữa đem bỏ vào trong chiếc cốc sứ. Anh từng bước bước về cạnh cái ghế, đảo con người nhìn cô.

Tầm mắt hai người nhìn nhau, yên lặng một giây.

"Anh tới lúc nào thế?"

"Cô tới lúc nào thế?"

Hai bên sững sờ, đồng thời lúng ta lúng túng bật cười.

"Tháng trước."

"Tuần trước."

Mặt Tống Nhiễm có chút nóng, mím chặt môi đảo mắt liếc nhìn luống rau ngoài phòng; anh cũng im lặng dừng lại chờ cô nói trước.

Hai người nhất thời đều không nói câu gì, cách một khoảng ánh nắng chiều sôi nổi.

Cuối cùng, anh sắp xếp lại vấn đề, nói: "Làm sao cô lại đến chỗ này? Tôi còn nghĩ đài truyền hình của các cô chỉ cử phóng viên nam tới."

"Phân biệt đối xử con gái sao?" Mi tâm cô nhú lại.

"Tôi không có ý này." Anh cười hoà hoãn, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Tuy có ý cười ôn hoà, nhưng ánh mắt của quân nhân ít nhiều có mang theo một tia sắc bén sáng ngời.

Cô không mở mắt ra, xoắn xoắn ngọn tóc ẩm ướt, nói: "Phóng viên mà, không tiến về phía trước mà xông lên, chẳng lẽ chạy từ đằng sau... Còn anh? Sao lại tới đây? Tôi nghe La chính uỷ nói nhiệm vụ giữ gìn hoà bình là tự nguyện xin đi."

"Quân nhân mà, không tiến về phía trước mà xông lên, chẳng lẽ chạy từ đằng sau." Anh thản nhiên lặp lại từng câu chữ như đúc.

"..." Tống Nhiễm mím mím môi, "Ừ. Được đấy."

Ánh nắng trên nền đất bị kéo thành một đường hình chữ nhật. Vũng nước ở cửa phòng đọng lại cũng hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ.

Cô không muốn ở lại lâu, ngược ngược nhìn vài con gà chạy qua bên ngoài, nói: "Lát nữa các anh chắc còn phải tập hợp, tôi đi trước đây."

"Ừm."

"Cảm ơn nhé." Cô chỉ chỉ trên bệ cửa sổ, "Chiếc lược."

"Không cần khách sáo." Anh lại cười, lộ ra hàm răng xinh đẹp.

Tổng Nhiễm quay đầu liền bước ra khỏi cửa, bóng dáng rất nhanh từ trên góc cửa sổ lướt qua, sau đấy bắt đầu chạy.

Lý Toàn đi sát đến bên cửa, thò đầu ra liếc nhìn, cô chạy nhanh như chớp so với thỏ nhỏ còn chạy nhanh hơn, trong chớp mắt đã chạy đến cuối doanh trại, biến mất không thấy đâu nữa.

Tổng Nhiễm thở một hơi dài chạy nhanh qua chỗ ngoặt, mới dừng lại thở hổn hển.

Cô thả cước bộ chậm lại, điều chỉnh hơi thở, đi đi, đột nhiên dơ bàn tay vỗ vỗ lên ót mình.

Ba lô công tác của Tổng Nhiễm còn đang ở trong văn phòng La Chiến, khi cô bước vào lấy đồ lại quên báo cáo cho hay, tâm sự ngổn ngang chồng chất.

La Chiến vừa buông điện thoại xuống, nhìn cô như thế, gõ gõ bàn.

Cô hoàn hồn: "Chính uỷ!"

"Làm sao vậy? Lòng màu đều nhăn lại thế kia?"

"Không có." Ngay lập tức lòng mày cô dãn ra, đôi mắt tròn tròn xoe.

"Tên nào không mở to mắt chọc cô tức giận, nói với tôi, tôi sẽ phạt cậu ta chạy 10km."

Tổng Nhiễm bật cười: "Không có, tôi đang suy nghĩ chọn đề tài tư liệu thực tế."

"Oh... đúng rồi, đang muốn nói với cô. Ngày mai có một phân đội

nhỏ đi thi hành nhiệm vụ tháo gỡ bom mìn, cô cùng đi đi."

"Được ạ."

Tổng Nhiễm đeo ba lô lớn lên lưng bước ra khỏi cửa, người vừa bước ra lại quay trở lại, đầu nhô ra: "La chính uỷ, thật sự có thể chạy 10km sao?"

La Chiến biết cô đùa, giả vờ ra vẻ nghiêm khắc nắm tay chắc chắn hướng cô chỉ vài lần.

Cô lè lưỡi cười cười, chuồn mất.

Rạng sáng ngày hôm sau lại mất điện.

Bên trong phòng nóng đến muốn đòi mạng người, Tổng Nhiễm lật đi lật lại ngủ không ngon, đồng hồ báo thức thiếu chút nữa không đem cô đánh thức dậy.

Lúc cô đeo ba lô trên lưng đi đến khu đóng quân, phân đội nhỏ quân binh gỡ mìn sớm đã tụ tập trên xe chở hành quân dụng.

Tổng Nhiễm vội chạy tới nói xin lỗi đã để đợi lâu.

Đội trưởng phân đội họ Dương trấn an cô nói không muộn, bọn họ cũng vừa chuẩn bị xong.

"Lê xe nào." Dương đội trưởng ngẩng đầu nhìn quân sĩ ngồi sau xe chở hàng, nói: "Kéo lên một chút."

Tổng Nhiễm đang muốn leo lên xe chở hàng, một cánh tay liền chìa xuống, bao tay tác chiến nửa ngón màu đen, lộ ra một đoạn ngón tay thon dài.

Cô ngược đầu lên liếc nhìn, Lý Toàn mang chiếc mũ bảo hộ một nửa, để lộ đôi mắt cong cong cười nhìn cô.

Tổng Nhiễm trầm mặc đưa tay qua, cánh tay kia nắm chặt lấy tay cô, dùng lực kéo một cái, cô dẫm lên đuôi xe nhảy lên, ngồi sát vị trí phía ngoài. Lý Toàn khom lưng chưa ngồi hẳn xuống, cầm hất vào bên trong chỉ chỉ, nói: "Cô ngồi bên trong đi."

Tổng Nhiễm không hiểu vì sao, nhưng vẫn ôm ba lô dịch mông vào trong. Đúng lúc này, xe vận chuyển đột nhiên chuyển hướng rẽ ngoặt, Lý Toàn đứng không vững, lắc lư một chút, người nghiêng mạnh qua phía Tổng Nhiễm.

Mắt thấy anh sắp gục lên người mình, hai tay anh chống lên thân xe, dùng sức chống giữ. Tổng Nhiễm quay mặt, bị cánh tay anh vây chặt, sợ tới mức thở không ra hơi.

Xe chạy ổn định lại, anh ngồi trở về, cùng chiến hữu đối diện cùng nhau đem bản chấn xe kéo lên.

Tổng Nhiễm mặt đỏ như quả cà chua, trong lòng cố gắng điều chỉnh, nhưng nhịp tim đập thành thịch không chế không nổi. Cô thoái chí đưa mũ bảo hộ kéo xuống, đem khuôn mặt che kín mít.

Cô không nhìn anh, nhưng thật ra anh đang ngồi sát ngay bên cạnh cô.

Đường quốc lộ lụp xụp, thân xe lắc lư nghiêng ngả, cánh tay và chân hai người tránh không được đụng chạm vào nhau. Cho dù cách lớp áo quần dài, cô cũng cảm thấy bút rút không yên.

Thật muốn đòi mạng mà.

Trong xe vài quân sĩ nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, đoán chừng tới hôm qua ngủ không ngon. Trong xe rất yên tĩnh, không ai nói chuyện. Tổng Nhiễm cũng bị lắc lư tới mức cơn buồn ngủ ập đến, đem bao lô đeo lên vai, nặng nề nhắm mắt.

Lúc xe dừng, Tổng Nhiễm mới tỉnh ngủ.

Lý Toàn đem bản chấn xe gỡ ra, nhảy xuống xe. Một tốp quân sĩ sôi nổi nổi đuôi nhau nhảy xuống, giống như đồ sỏi cỏ vào nồi. Độ cao hơn nửa mét đối với bọn họ không thành vấn đề.

Tổng Nhiệm bước đến bên cạnh xe, Lý Toàn đứng phía dưới ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Túi đưa cho tôi."

"Nặng lắm đấy." Cô nhỏ giọng nhắc nhở.

Anh ung dung tiếp lấy bỏ bên chân, hỏi: "Có thể tự xuống được không?"

"Được." Cô ngồi xổm xuống hạ thấp trọng tâm nhảy xuống, anh thấy thế vẫn cầm khuỷu tay cô, nâng đỡ.

"Cảm ơn." Cô nhảy chạm đất, đem ba lô mang lên.

Bọn họ tới ngoại ô của một thôn làng.

Một bộ phận thôn dân đã đi lánh nạn. Phần lớn người còn lại từ xưa đến nay đất tổ tiên đều sinh sống ở chỗ này, lại nghèo, đi không nổi.

Mùa này, lúa mì trong đồi chín cả rồi. Từng đám từng đám màu vàng óng ánh phủ kín đồi núi. Vài gốc cây ô liu điểm xuyên trong đó, giống như người canh giữ cho mảnh ruộng.

Khu vực bom mìn ở một chỗ ruộng trũng trong núi, vài ngày trước có hộ gia đình nông dân đi thu hoạch lúa mì dẫm phải mìn, chết một đôi vợ chồng. Là lúc mai phục đánh lui quân phản loạn, quân chính phủ bận đánh giặc, không ai dọn dẹp sạch sẽ.

Nhiệm vụ của phân đội nhỏ cũng không phải dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ bom mìn trong núi, như thế chi phí công việc tổn thất quá lớn. Bọn họ cần làm chính là mở một con đường an toàn cho người lân cận, ngoài ra chỗ nào nguy hiểm có thể dựng biển đánh dấu lên.

Các quân sĩ cầm máy dò mìn lên, rất nhanh liền phân tán trên sườn

núi, từng tắc từng tắc đất ruộng thăm dò kiểm tra.

Đội trưởng Dương dặn dò Tống Nhiễm, đừng có đi qua chỗ mà bọn họ chưa dò qua.

Tống Nhiễm gật gật đầu chứng tỏ đã nhớ kĩ: "Tôi nhất định sẽ cẩn thận."

Lý Toàn từ bên cạnh đi ngang qua, nghe nói như thế quay đầu nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: "Chúng tôi lỡ gặp chuyện không may là lũng lầy hi sinh. Phóng viên Tống xảy ra chuyện là đội trưởng Dương không làm tròn trách nhiệm."

Đội trưởng Dương bật cười, nói: "Nghe thấy rồi chứ?"

Tống Nhiễm nhỏ giọng: "Rõ rồi ạ."

Sắp xếp tra dò bom mìn là hạng mục tương đối rườm rà mà nhiệm vụ lại hết sức nhàm chán buồn tẻ. Mỗi một quân sĩ từng người phân vùng phía trong cẩn thận từng li từng tí lục lọi mọi ngóc ngách bụi cây ngọn cỏ trên mặt đất, để máy dò xét qua từng tắc đất, nửa tắc cũng không được bỏ sót, một tý cũng không được làm qua loa sơ sài.

Nhiệt độ nóng gần bốn mươi độ, hoạt động một tiếng nối lại tiếp một tiếng trùng lặp, mức độ mệt mỏi có thể tưởng tượng ra.

Tống Nhiễm dựng máy quay phía sau quay chụp đã có chút chịu không nổi, cũng may cô chỉ cần cầm chắc ống kính một chút, thời gian còn lại có thể đi dưới tán cây nghỉ ngơi.

Lúc chụp hình, cô cố gắng hết mức không quấy rầy bọn họ, lúc cầm bút ghi âm ghi chép lại cũng cố hết sức hạ nhỏ giọng.

Trời đất một mảng im lặng yên tĩnh.

Buổi sáng lúc tám giờ hai mươi phút, có một chỗ máy dò báo động

vang lên, quân sĩ A kiểm tra đo lường mìn dưới đất.

Tổng Nhiễm cách anh ta rất gần, ngay lập tức tiến lại gần. Quân sĩ A hướng bên cạnh hô một tiếng: "A Toàn."

Lý Toàn ngay gần đây, rất nhanh đi tới.

Tổng Nhiễm điều chỉnh ống kính một chút, chỉ thấy một gốc lúa mì mọc hoang, gốc rễ gắn liền một đoạn kim loại ngắn, cách mặt đất mấy xen-ti-mét.

"Là bán lôi." Quân sĩ A bước lại nói với Lý Toàn.

Lý Toàn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gạt gạt bùn đất xung quanh, chưa lâu sau, vỏ ngoài kim loại của quả mìn lộ ra ngoài. Tròn tròn, đường kính khoảng hai mươi ba mươi xen-ti-mét.

Tổng Nhiễm tò mò hỏi: "Bán lôi là cái gì?"

Lý Toàn trả lời: "Chính là khi động vào mìn liền phát nổ."

Tổng Nhiễm: "...Ồ."

Tổng Nhiễm còn muốn hỏi thêm, nhưng nhìn thấy anh sắp cắt dây, liền ngậm miệng lại. Lý Toàn lấy dao quân dụng ra cắt dây vướng víu, nhằm đảm bảo chắc chắn, lại cắt kíp nổ.

Quân sĩ A ở một bên giúp đỡ gạt đất ra, lấy dao quân dụng đem mìn cạy lên.

"Cẩn thận!" Lý Toàn đột nhiên ấn giữ tay cậu ta, trầm giọng nói, "Dưới cùng còn tay có lựu đạn."

"Vãi thật." Quân sĩ A bị dọa cho một cú sốc lớn, cánh tay cứng ngắc, động một cái cũng không dám động.

Tổng Nhiễm cũng căng thẳng cực kỳ, nhưng không hiểu sao lại

không cảm thấy nguy hiểm, ngược lại tập trung tinh thần nhìn chăm chú.

Lý Toàn chậm rãi vững vàng nâng đế quả mìn, nói: "Cậu buông tay ra."

Chiến hữu chậm chậm buông tay ra, toàn bộ giao lại cho Lý Toàn xử lí.

Tổng Nhiễm vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đưa ống kính ngắm chuẩn phân dưới cùng quả bom, liền thấy bên trong đất còn cất giấu vật tròn tròn màu đen.

Còn muốn tới gần, ống kính chưa nắm vững khoảng cách, đã chạm chạm vào tay Lý Toàn.

Tổng Nhiễm: "..."

Lý Toàn nâng con người, môi cô mím chặt như hén, nét mặt hồi lỗi biết sai.

Anh nói: "Cô còn ở đây?"

"Không thì sao?"

"Còn tưởng cô bị dọa cho chạy mất dép rồi."

"..." Cô nói thầm, "Xem thường tôi."

"Không dám." Anh nói.

Tổng Nhiễm nghe nói vậy, trộm liếc nhìn anh, anh đã chuyên chú làm việc trong tay, mày nhíu lại, kiểm tra phía dưới vật tròn tròn.

Cô hơi kéo ống kính ra xa, hỏi: "Đó là lựu đạn à?"

"Ừ." Lý Toàn không để ý tới trả lời, cúi thấp đầu xuống nhìn, phán

đoán tình hình. Có lẽ nhớ ra Tống Nhiễm đang quay phim, tay anh chỉ vào lựu đạn, giải thích thêm một câu, "Chỗ này vốn dĩ có chốt an toàn mìn, bị rút ra rồi. Bây giờ chốt kích bị đất đè nặng lên. Một khi mìn được dời lên mặt đất, sẽ phát nổ ngay.

"Nguy hiểm quá." Tống Nhiễm than nhẹ, lo lắng hỏi: "Vậy phải xử lí như thế nào?"

Lời còn chưa dứt, đã thấy Lý Toàn luồn xuống dưới đế quả mìn, nắm chắc chốt kích mìn đưa lên, mang tới trước mặt cô: "Này."

Tống Nhiễm: "..."

Liên... như vậy à?

Cô lúng túng hỏi: "Sẽ không nổ đấy chứ?"

"Trừ khi tôi buông tay." Lý Toàn nói, buông lỏng ngón trỏ nắm chốt nổ.

"Này!" Tống Nhiễm sợ xanh mặt, sợ tới mức giật nảy mình ra phía sau.

Nhưng chốt nổ như bảo bối ngoan ngoãn im lặng nằm trong tay anh. Anh buông ngón trỏ, nhưng ngón giữa cùng ngón áp út còn nắm chặt chốt.

Lý Toàn nhìn chằm phản ứng liên tiếp vừa rồi của cô, trong ánh mắt sáng rực hiện lên chút ý cười ẩn nhẫn; nhưng anh lập tức ho nhẹ một tiếng, đem ý cười khắc chế xuống.

"..." Tống Nhiễm nghĩ, cô muốn quay về cáo trạng, khiến cho anh chạy 10km.

Cô cầm máy quay, tiếp tục đưa ra câu hỏi: "Sau đó thì sao? Dù sao cũng không thể cầm mãi được."

"Quấn băng dán lên là được, có điều..." Lý Toàn nghĩ tới cái gì đó, vẻ mặt nghiêm túc một chút, đứng dậy, hướng đội trưởng Dương cách đó không xa báo cáo đầy đủ, "Một quả mìn phản bộ binh, còn có một quả lựu đạn, lựu đạn ném hay mang về?"

Đội trưởng Dương nói: "Ném đi!"

Lý Toàn quay đầu nhìn Tống Nhiễm, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: "Cái này cần quay lại không?"

Tống Nhiễm vội vàng gật đầu: "Cần."

Lý Toàn mím môi dưới, dùng sức ở tay ném lựu đạn bay lên, trên không trung tạo ra một đường cong parabol. Anh xoay người cầm máy quay trong tay Tống Nhiễm, đem cô đẩy ra phía sau lưng anh, nói: "Bịt kín tai lại."

Tống Nhiễm nghe lời đem ngón trỏ nhét vào lỗ tai, đứng sau lưng anh. Cách đó không xa liền nghe thấy ầm một tiếng nổ mạnh, đất cát văng tung toé, giống như mưa đá văng qua, hất đôm đốp lên y phục tác chiến của anh.

Có vài viên đá nện lên chân Tống Nhiễm, có chút đau. Nhưng phần lớn đều bị thân thể anh che chắn.

Đội vụ nổ ngừng lại, anh cúi đầu lắc lắc, vỗ vỗ cát bụi dính trên tóc, đem máy quay phim trả lại cô.

Cô nhỏ giọng: "Cảm ơn."

"Không có gì." Anh phủi bụi trên quần áo, rời đi tiếp tục làm nhiệm vụ.

Tống Nhiễm cảm thấy không kì diệu lắm, lúc vừa mới nổ có viên đá nhỏ bay vào trong cổ áo cô, đáng ghét tới mức luống cuống. Cô cẩn thận đem đá vụn ném xuống.

Cô nhớ lúc nãy anh nhẹ nhàng đem cô đẩy ra phía sau anh...

Cảm giác an toàn khó hiểu.

Tổng Nhiễm hít sâu một hơi, dỗ dành trái tim, cái viên đá nhỏ kia đang ở trong ngực cô lăn qua lăn lại, đậm đậm, giày vò chết người ý được.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-1

Đến chiều, tiểu đội loại bỏ được mười quả bom mìn. Huỷ bỏ toàn bộ kíp nổ, một hàng ngay ngắn chỉnh tề soàn soạt xếp trên mặt đất.

Tổng Nhiễm ngồi xổm một bên chụp hình, thấy Lý Toàn đem mìn chia thành hai dãy để ném, hỏi: "Có cái gì không giống nhau sao?"

"Đây là bảy quả mìn bán phát, đây là bảy quả mìn áp phát."

Tổng Nhiễm nâng mi-cro thu âm, hỏi: "Áp phát là gì?"

"Dẫn mạnh liền phát nổ."

"Vậy như trong phim thuộc loại nào?"

"Phim?" Anh quay đầu nhìn cô.

"Cảnh quay trong phim đều là dẫn sau đó bùng ra mới phát nổ."

"Đấy là từng phát." Lý Toàn nói, "Bình thường xuất hiện ở trong phim ảnh. Trong thực tế thường ít dùng tới, đều là dẫn mạnh một phát liền nổ, đâu có thời gian mà lảng với chĩa mìn."

"Ồ." Cô bừng hiểu ra.

Trước kia xem phim cứ thấy khó hiểu vì sao quả mìn có lỗ hổng BUG lớn như vậy, mà mỗi lần có thể để nhân vật chính trốn thoát. Hoá ra là biên kịch sắp đặt.

Lúc hơn bốn giờ chiều, phân đội dọn dẹp mở ra một con đường an toàn. Cùng đội quân Đông Quốc trên đường, bên cạnh bố trí làm mốc kí hiệu, lại phái người vào trong thôn thông báo cho dân bản địa biết.

Mọi người thu thập dụng cụ máy móc xong liền trở về.

Cả một ngày công tác dã ngoại, ai cũng mệt rũ rời, dọc đường trầm mặc không tiếng động, chỉ có gấp rút lên đường. Sự ung dung thoải mái lúc sáng đã bay đi hết, chỉ còn dư lại sự mệt mỏi.

Bầu trời ngàn dặm không mây, xanh ngắt như đại dương; ánh mặt trời vẫn cứ hùng hực, chiếu rọi khắp núi rừng.

Ngang qua một sườn núi, ruộng lúa mì tràn ngập núi đồi tựa như một biển vàng bạc. Tống Nhiễm tinh mắt, nhìn thấy một túi, khăn tay, y phục dân tộc của người lớn tuổi, ông cụ khom lưng, chống túi vải ba bố ở trên bờ ruộng chậm rãi đi qua.

Ông gầy lộ cả xương, chống túi vải ba bố phía trên nhưng hết sức khỏe mạnh, giống một người vạm vỡ, đè ép lưng ông cong xuống.

Tống Nhiễm mở máy quay kéo ống kính xuống, hướng mic-ro thu âm nhẹ nói: "Trên đường gặp được một ông cụ, cụ chống một chiếc túi ba bố lớn, có thể là... lương thực."

Lý Toàn nghe xong, ngẩng đầu nhìn ra xa, ông cụ mặc áo thô, quần vải bố, bước đi trên cánh đồng lúa mì giữa bầu trời trong xanh. Giống như một bức tranh sơn dầu.

Anh hí hóp mắt phân biệt một chút rồi nói: "Là lương thực. Mỗi lúc sáng sớm, ông ở đầu kia núi thu hoạch lúa mì trong ruộng."

Tống Nhiễm nói: "Nhìn qua cảm thấy rất nặng."

Lý Toàn chợt hỏi: "Cô đoán thử xem, có bao nhiêu cân*?"

Tống Nhiễm đoán không ra: "Không biết... Anh nhìn ra sao?"

Lý Toàn lại nhìn thoáng qua, suy tư: "Tám mươi cân."

(Ở Trung Quốc thì 1 cân bằng 0,5kg, 80 cân= 40kg)

Tổng Nhiễm đối với trọng lượng không có khái niệm, cô vuốt vuốt vành mũ, mồ hôi rơi xuống vỡ tan, hỏi: "Tám mươi cân nặng khoảng bao nhiêu?"

Anh đem cô liếc nhìn một lượt từ đầu xuống chân, nói: "Xấp xỉ tầm như cô."

"..." Cô nhỏ giọng, "Tôi mới không nhẹ như thế. Lại nói, tôi cảm thấy cái túi kia cũng không nặng lắm."

Đội trưởng Dương ở bên cạnh chen vào nói: "Tôi thấy nặng hơn cô, sợ là hơn một trăm cân đấy."

Hoá ra hai người nói chuyện mọi người đều nghe thấy rồi. Đội trưởng Dương vừa phát biểu xong, các quân sĩ liền mở máy phát thanh lên, sôi nổi thảo luận:

"Nào có khoa trương như thế? Năm mươi cân thôi, phía trên đầu túi có lẽ bỏ cây bông."

"Nói xạo, ở đây lấy đâu ra bông?"

"Tôi thấy khoảng tầm sáu bảy mươi cân."

"Chín mươi cân, khẳng định được."

Mồm năm miệng bảy thảo luận tới tấp, vấn đề bỗng nhiên quay chuyển, "Ông cụ kia cống vác được chín mươi cân? Tôi thấy cậu còn chưa chắc vác nổi ấy chứ."

"Ông đây chín mươi cân vác không nổi? Có tin bây giờ đem cậu khiêng nổi lên không?"

Tổng Nhiễm: "..."

Lúc cả đám đang vui đùa ầm ĩ, Lý Toàn nói: "Nếu không qua bên kia nâng lên thử xem."

Mọi người trao đổi ánh mắt, nóng lòng muốn thử.

Đội trưởng Dương: "Tôi cảm thấy được đấy."

Tổng Nhiệm: "..."

Đây là một đám học sinh tiểu học sao?

Lý Toàn cùng bạn đồng hành binh sĩ Đông Quốc Y Tang bày tỏ quan điểm một chút, không nghĩ tới Y Tang cũng không dựa theo bài bản, khơi ra hứng thú thật lớn, cao giọng hướng trên sườn núi gọi bằng tiếng Đông Quốc, ông cụ dừng lại.

Một đám binh lính vui mừng hơn hờ, sôi nổi nhảy lên sườn núi. Bọn họ vượt qua mảnh ruộng lúa mì đã thu hoạch xong, dẫm lên thân cây lúa mì cao tầm bắp chân, cười đùa hướng lên núi chạy.

Tổng Nhiệm mở rộng tầm mắt, giờ máy quay chạy theo bọn họ.

Ông cụ vì vu đứng bên bờ ruộng, nhìn một đám quân nhân trẻ tuổi chạy về phía mình, có chút hoang mang sợ hãi.

Y Tang cười cười nói rõ ý đồ, ông cụ lúc này mới thả lỏng ổn định lại, cầm túi vải ba bố trên lưng đặt xuống, tháo khăn trùm đầu xuống thở hắt hắt lau lau mồ hôi.

Túi vải kia cao bằng một đứa bé, to bằng miệng giếng.

Đội trưởng Dương thử xách lên một cái rồi thả xuống: "Á đù. Thật sự nặng. Chín mươi cân nhất định là cái chắc rồi."

Lý Toàn giữ chặt dây đeo, đem cái túi vác lên vai, ước chừng một chút, nói: "Xấp xỉ tầm đấy."

Những người còn lại nhao nhao thử mang lên lưng, giống như thấy một món đồ chơi hiếm lạ.

Lý Toàn nói với Y Tang: "Ông cụ trên tám mươi tuổi không?"

Sau khi Y Tang hỏi xong, nói: "Tám mươi ba."

Lý toàn nói: "Ông cụ thân thể cường tráng khoẻ mạnh nhờ, lương thực nặng như vậy cũng có thể cõng lên nổi."

Y Tang trực tiếp trả lời: "Haiz, nông dân đều vậy hết. Đừng nói đến ông cụ, bà cụ còn có thể vác cả trên trăm cân, cả cuộc đời làm khuân vác, đều quen cả rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Lý Toàn nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông cụ, cười nhàn nhạt, lại hỏi: "Trong nhà có mấy người?"

Ông cụ nhắc cánh tay nhăn nheo thô ráp lên, một bên khoa tay múa chân, một bên nhỏ giọng nói liên miên.

Y Tang phiên dịch lại: "Có chín người. Nhưng mà cả nhà con trai lớn chạy trốn qua nước láng giềng. Con trai út đi lính, trong nhà còn có vợ, con dâu cùng hai đứa cháu."

"Bình thường có làm ruộng không?"

"Có chứ! Nhưng bởi vì chiến tranh loạn lạc, rất nhiều hoa màu đều bị huỷ hoại, chỉ thu hoạch được chút lúa mì. Không biết ăn hết rồi, sau này phải làm thế nào nữa."

Lý Toàn mím chặt môi không nói chuyện nữa. Anh đứng tại chỗ một lát, dư quang nhận ra cái gì đó, quay đầu nhìn nhìn, Tống Nhiễm đang quay phim. Anh không quá quen với việc để lộ mặt trước ống kính, có hơi mất tự nhiên ngoảnh mặt ra chỗ khác, lùi ra sau một bước, tránh khỏi ống kính.

Cách đó không xa, mọi người vẫn còn đang vui vẻ vác túi lúa mì.

Lý Toàn đứng một bên, nhìn các chiến hữu của mình, lại không nhận được khe khẽ cười.

Tống Nhiễm nhìn sườn mặt anh nghiêng nghiêng mỉm cười, do dự không biết có nên chụp lại không, đúng lúc anh quay đầu lại, chạm phải ánh mắt cô.

Ý cười trên mặt anh còn chưa vơi đi, nói: "Lúc này tôi đoán sai rồi,

cái túi kia không vượt quá tám mươi cân."

Cô gật gật đầu: "Ừm."

Ông cụ biết được bọn họ tới gỡ bỏ mìn, cũng rất vui mừng, run run rẩy rẩy từ trong bọc lấy ra mấy ra mấy tẩu thuốc lá mềm mềm nhần nhúm, ân cần niềm nở đưa cho mọi người. Nhìn điếu thuốc kia chắc là nhặt được trên chiến trường, là đồ tốt, đoán chừng cất dấu rất lâu rồi.

Đội trưởng Dương lập tức xua tay nói không cần.

Ông cụ Tiếng Anh không am hiểu, nụ cười trên mặt xuất hiện toàn nếp nhăn, nhưng vẫn cất công chuyền từng mẩu thuốc.

Đội trưởng Dương nói với Y Tang: "Cậu nói với cụ chúng tôi không lấy đâu."

Y Tang lại nói: "Nhận đi mà. Các anh cầm lấy cụ càng vui vẻ hơn."

Ngay sau đó đội trưởng Dương cầm lấy một điếu, hai ba chiến hữu khác cũng nhận lấy.

Một điếu cuối cùng được đưa tới trước mặt Lý Toàn, Lý Toàn cười cười: "Cảm ơn, con không hút thuốc ạ."

Y Tang đứng một bên giải thích, lúc này ông cụ mới đem điếu thuốc cuối cùng cẩn thận từng li từng tý cất vào trong bọc.

Mọi người náo loạn xong, chào tạm biệt ông cụ ra về.

Một đám thanh niên trẻ tuổi quần áo lính rần rì lại phát phối nổi gót nhau giống như cây đậu chạy vào giữa cánh đồng vàng rục rỡ, chạy xuống dốc núi.

Lý Toàn đi cuối cùng, anh vỗ vỗ túi bao bố trên lưng ông cụ, tay giấu giấu nhét mười đô la vào trong túi. Nhét xong chuẩn bị nhảy xuống

ruộng lúa, lúc này mới chợt nhớ ra phía sau còn có cái đuôi nhỏ
Tống Nhiễm.

Biểu tình trên khuôn mặt cô có chút vi diệu, máy quay trong tay rõ
ràng nhận ra đã quay lại một màn vừa rồi.

Bị bắt được "quả tang" Lý Toàn có chút không được tự nhiên, thấp
giọng nói một câu: "Máy quay của cô không có lúc nào rảnh rỗi cả."

Tống Nhiễm: "..."

Trách tôi chắc.

Anh nhảy vào giữa đám ruộng lúa mì, đám đồng nghiệp của anh đã
chạy tới con đường nhỏ dưới dốc núi. Anh chạy đuổi theo, chạy
được mấy bước lại dừng lại, đổi thành bước đi.

Tống Nhiễm đoán hẳn là anh đang đợi cô, liền nhanh chân bước
theo anh.

Khi ấy, gió trên sườn núi nổi lên. Thân cây lúa mì đã thu hoạch qua
từng bụi từng bụi xẹt qua bên chân cô, có chút đau, có chút ngứa.

Trên đường trở về nội thành, cả đám đều mệt, nhao nhao tựa sát
vào vách xe nghỉ ngơi.

Lý Toàn cũng tựa lưng vào màn hình xe, nhắm mắt lại. Đầu thỉnh thoảng
theo chiếc xe nhẹ lắc lư một chút, hình như là ngủ rồi.

Tống Nhiễm ngồi bên cạnh anh, thân thể hư thoát*, nhưng ngủ
không được. Trong đầu giống như cuộn phim nhớ lại một màn kia –
Trời xanh, cảnh sắc tươi đẹp, anh cùng cô cách nhau một khoảng
cách song song, đi xuống sườn núi vàng rục rỡ; ai cũng không nói
chuyện, chỉ có bước đi.

Từ nhỏ nội tâm cô đã nhạy cảm, tinh tế tỉ mỉ, một chút việc nhỏ nhặt
không đáng kể cũng có thể dễ dàng ở trong trái tim cô rạch ra dấu

vết. Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

(*Hư thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước."

Tổng Nhiễm có chút khó chịu, dùng sức nhú chặt lông mày, đè nén tia chua xót cùng không có chút ý chí tiên thủ nổi lên ở trong lòng xuống.

Cô thật sự muốn nhanh chóng từ trên xe xuống, chạy trốn càng xa càng tốt.

Nửa giờ sau về tới trung tâm thành phố Gia La, xe tải theo vết xi măng rạn nứt trên đường chạy qua, một đám trẻ con da đen nhìn thấy, chạy lại đuổi theo phía sau xe, có đứa chìa tay ra xin đồ. Nhưng mọi người cái gì cũng không mang theo, chỉ có thể hướng lũ nhóc xua tay.

Lũ nhóc cũng không để bụng, lại tiếp tục đuổi theo xe quân nhân huyên náo vui đùa, vừa nhảy vừa reo hò còn hát nữa. Mấy trò vui chơi của lũ nhóc quá ít, mãi cho đến cổng nơi đóng quân, mới như bầy ong vỡ tổ tản ra.

Xuống xe, đội trưởng Dương gọi các quân binh tới một chỗ xếp thành hàng tập hợp. Mọi người phân thành hai hàng đứng thẳng tắp.

"Nghiêm!"

"Nghĩ!"

"Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành hết sức xuất sắc, nhất là Lý Toàn, Đồng Văn Bản, Trương Khải, những đồng chí này, can đảm mà thận trọng, xử lý công việc trầm ổn chín chắn. Đồng thời có vài đồng chí khác là Giang Lân, Vương Tư còn có chỗ sơ suất để sót, hi vọng lần sau trong công việc cần chú ý. Nhớ kỹ, đây không phải là diễn tập..."

Các quân binh vẻ mặt nghiêm túc, dưới chiếc mũ quân dụng khuôn

mặt bị phơi nắng đến ửng đỏ.

"Hôm nay nhiệt độ cao, cả nhà dưới tình hình trời nắng nóng vẫn kiên trì làm việc cả một ngày, vất vả rồi. Sau này tiếp tục cố gắng. Được rồi, nghiêm!... Giải tán!"

Các quân binh liền giải tán, Tống Nhiễm đóng máy quay phim, tiến lên phía trước tìm đội trưởng Dương. Dựa theo việc đài truyền hình yêu cầu, còn cần phải tìm một quân sĩ tiến hành phóng vấn đơn độc.

Đội trưởng Dương tháo mũ xuống, lau mồ hôi trên đầu, hỏi: "Cần phỏng vấn một mình trước ống kính?"

"Vâng ạ!"

Anh ta quay đầu nhìn đám quân sĩ đã giải tán đi hết rồi, con mắt híp lại, hô một tiếng: "A Toàn!"

Lý Toàn quay đầu lại.

Đội trưởng Dương hướng anh vẫy tay, ngoảnh lại nói với Tống Nhiễm: "Chọn một người lớn lên rất đẹp trai đấy nhé."

"..." Tống Nhiễm không hé môi, muốn nói có thể đổi người khác hay không, nhưng nhin ngậm miệng lại.

Lý Toàn bước tới, hỏi: "Đội trưởng Dương?"

Đội trưởng Dương chỉ chỉ Tống Nhiễm, nói: "Cậu phối hợp cùng phóng viên tổng làm một cuộc phỏng vấn một mình."

"Được."

Đội trưởng Dương quay người bước được một bước, lại quay ngược trở lại chỉ chỉ: "Mặt và đầu tóc đều phải rửa sạch sẽ, đổi một bộ quần áo gọn gàng. Chau chuốt lại để nhìn một tý nhé."

Lý Toàn: "..."

...

Tổng Nhiễm đem giá ba chân của máy quay dựng lên xong, bút ghi âm, sổ ghi chép đều chuẩn bị đầy đủ, ngồi ở trên ghế chỉnh sắp xếp tài liệu.

Chẳng được bao lâu, có người gõ cửa.

Tổng Nhiễm quay đầu, Lý Toàn bước vào.

Anh dội qua nước lạnh, đầu tóc sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú, còn thay một bộ trang phục rằn ri tác chiến mới.

"Cảnh quan Lý," Tổng Nhiễm đứng dậy hướng chiếc ghế đối diện với máy quay, nói: "Anh ngồi đây đi."

Lý Toàn bước lại ngồi xuống. Đối với ống kính đen như mực trước mặt, anh có chút mất tự nhiên, giơ tay chỉnh chỉnh cổ áo.

Tổng Nhiễm nói: "Không sao đâu, nếu anh cảm thấy có chỗ nào thu hình không được tốt, có thể quay lại, có thể cắt ngang, anh đừng lo lắng."

Lý Toàn buồn cười, nói: "Tôi không lo lắng."

"Ờ." Tổng Nhiễm đưa cho anh một cuốn sổ nhỏ, nói: "Đây là những vấn đề tôi dự định muốn hỏi anh. Anh chuẩn bị trước chút đi."

"Ừ." Anh nhận lấy cuốn sổ nghiêm túc chăm chú xem.

Có lẽ dáng người tương đối cao, trông anh rất gầy. Nhưng dáng người rất chuẩn, bờ vai đem bộ trang phục rằn ri kéo phẳng phiu. Chân cũng rất dài, ống quần tùy ý bỏ bên trong giày, cho dù ngồi đây cũng rất có tinh thần.

Tóc cắt đầu đinh, rất có mùi vị đàn ông tràn đầy nghị lực, cũng vô cùng hoàn mỹ trước ống kính.

Tổng Nhiệm không muốn xem nhiều, cúi đầu xuống ghi chép, thẳng đến lúc anh ngước đầu lên.

Cô mím môi: "Được rồi chứ?"

"Được rồi." Anh khom người đưa sổ trả lại cho cô, lần nữa ngồi trở lại, theo thói quen ngồi thẳng lưng lên.

Tổng Nhiệm mở dụng cụ thiết bị ra, trong máy quay, biểu cảm của anh trầm ổn mà chắc chắn.

Trong phòng yên yên tĩnh tĩnh, cô nhẹ tay nhẹ chân ngồi xuống bên cạnh, tay trái đem mi-cro đưa tới trước mặt anh, nhỏ giọng đặt câu hỏi: "Nhiệm vụ hành động lần này của anh chủ yếu phụ trách cái gì?"

Lý Toàn hạ thấp giọng trả lời: "Gỡ mìn, phá bỏ mìn, phòng chống cháy nổ."

Tổng Nhiệm dừng lại một chút.

"Làm sao vậy?" Anh nghĩ mình nói sai cái gì đấy.

Cô liền giải thích: "Anh không cần hướng tôi trả lời nhỏ giọng đâu. Nói như bình thường là được rồi. Tôi là phóng viên, nhân vật phụ không quan trọng. Anh mới là nhân vật chính."

Lý Toàn sững sờ, không được tự nhiên cúi thấp đầu xuống sờ sờ chiếc mũ cười một cái, trên mặt có chút đỏ.

Anh nói: "Biết rồi."

"Vậy lặp lại lần nữa nhé?"

"Được." Anh gật gật đầu, liếc mắt nhìn camera, bồng hạ tay xuống, "Đợi chút."

"Sao vậy?"

Lý Toàn chỉ chỉ máy quay, lại chỉ về hướng cô, "Tôi nhìn nó, hay nhìn cô?"

Tổng Nhiễm ngẩn người, nói: "Đều được."

Anh nhìn nhìn ống kính kia nửa giây, ánh mắt lại di chuyển ngấm thẳng ngay vào mắt cô, cong khoé môi cười: "Vẫn là nên nhìn cô thì tốt hơn."

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-1

Ánh mắt anh thần nhiên, chân thành, mang theo nguyên vẹn sự tôn trọng cùng chú trọng.

Nhịp tim Tống Nhiễm không hiểu sao nhảy loạn lên một nhịp, trong chớp mắt đầu óc trở nên trống rỗng, thiếu chút nữa quên luôn cả muốn hỏi cái gì.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn cuốn sổ ghi chép, gỡ chiếc bút trong tay áp lực giống như câu hỏi thứ nhất vạch ra hai đường ngang, lần nữa hỏi lại: "Trong hành động lần này của anh chủ yếu phụ trách nhiệm vụ gì?"

Lý toàn trả lời: "Gỡ mìn, phá bỏ mìn, phòng chống bạo động."

"Gỡ mìn nói ra một cách cụ thể là gì?"

"Ở khu vực có bom mìn mở ra một con đường sạch sẽ."

"Theo người bình thường lý giải thì gỡ bỏ mìn có thể là đem khu vực có bom mìn loại bỏ sạch sẽ."

"Thực tế mức độ khó thao tác làm việc rất lớn, thông thường không làm như vậy. Chi phí lắp đặt mìn thấp, chi phí sắp xếp kiểm tra cao, cần đầu tư sức người sức của lớn. Bình thường mở ra một con đường an toàn sạch sẽ cách li khu vực nguy hiểm là được." Lúc anh trả lời câu hỏi, rất chăm chú nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt một giây cũng không rời. So với lúc bình thường, một A Toàn ôn hoà thích mỉm cười nghiêm túc hơn nhiều.

Tống Nhiễm ngênh đón cái nhìn chăm chăm của anh, cố gắng tập trung lực chú ý:

"Anh cảm thấy mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ này là bao nhiêu?"

"Có thể nói là đơn giản, cũng có thể nói là nguy hiểm. Sau khi thao tác thuần thục, chỉ cần tiến hành tuần tự theo từng bước một. Nhưng quá trình tìm kiếm bom mìn dài đằng đẵng, khô khan nhàm chán, dễ buông thả lơ đãng không cần thận."

Cô gật gật đầu, cánh tay từ đầu tới cuối bởi vì giờ mi-cro lên nên có chút mỏi: "Ngoài những cái này ra, các anh ở Đông Quốc trong thời gian chấp hành nhiệm vụ gìn giữ hoà bình, còn có loại nhiệm vụ nào khác, nhân tiện có thể tiết lộ một chút được không?"

"Chủ yếu vẫn là bảo vệ dân thường, bác sĩ không biên giới, hội Chữ Thập Đỏ..." Lý Toàn trả lời được nửa chừng, liếc nhìn mic trong tay cô; anh thoáng điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, tiện tay cầm mic từ trong tay cô rút ra đưa tới bên cạnh mình, "Sắp xếp kiếp tra an toàn, tai hoạ ngầm bên trong thành phố, như đánh bom, nghi thức tự sát đánh úp bất ngờ...."

Một loạt động tác nhỏ của anh làm hết sức tự nhiên, hai mắt vẫn chăm chú nhìn cô, bình tĩnh giảng giải.

Trái tim cô tựa như gió nhẹ lướt qua mặt hồ yên ả, gợn lên tia sóng nhẹ lăn tăn. Cô lại cúi đầu nhìn cuốn sổ, trong thời gian ngắn nhất điều chỉnh lại lần nữa ngược đầu nhìn về phía anh, tiếp tục câu hỏi kế tiếp.

Phỏng vấn không dài, bảy tám phút là sắp kết thúc.

Chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, "Sẽ tham gia chiến tranh không?"

"Trước mắt chưa đưa ra kết luận, xem tình hình thay đổi. Nếu tham gia, cần được chính phủ Đông Quốc giao quyền.

Sau khi anh trả lời xong, bình tĩnh đối diện với cô hai giây, tiếp theo chậm rãi cười một cái, thả lỏng người chỉ chỉ cuốn sổ trong tay cô, nói: "Nếu nhớ không nhầm thì đây là câu hỏi cuối cùng?"

"Trí nhớ anh thật tốt, đã kết thúc rồi." Tống Nhiễm thả lỏng bả vai,

"Cảm ơn đã phối hợp."

"Khách sáo rồi." Anh đem mi-cro đưa cho cô. Cô nhận lấy, đóng nút tắt máy lại.

"Không còn việc gì nữa. Anh có thể đi rồi." Cô nói xong, xoay người đóng nắp bút, gấp cuốn sổ, cuộn dây mi-cro lại.

Lý Toàn chưa đi, chỉ chỉ chiếc giá ba chân cùng máy quay, nói: "Cái này cần thu dọn không?"

Tổng Nhiễm có chút ngại ngùng, vội nói ngay: "Để đây tự tôi thu dọn được rồi."

Lý Toàn chỉ vào một cái nút: "Đóng đây à?"

"...Ừ." Cô gật gật đầu.

Anh đóng máy quay, gấp cái nắp lại, một tay ôm máy quay lên, một tay nắm lấy giá ba chân. Cô thấy vậy, liền tiến lên phía trước hỗ trợ: "Thuận theo chiều kim đồng hồ chạy..."

Cô không cẩn thận chạm lên tay anh, ngay lập tức giống như bị điện giật rút tay về.

Dường như anh không chú ý, rất nhanh đem dụng cụ cùng cái giá tách rời ra.

Tổng Nhiễm nhận lấy máy quay rồi cất vào trong túi, Lý Toàn gấp giá ba chân lại, thuận miệng hỏi: "Có thể phỏng vấn cô một chút không?"

Cô liền bị câu hỏi này làm cho giật mình: "Cái gì?"

"Trong đài truyền hình các cô, chỉ có mình cô ở Gia La à?"

"Đúng vậy!"

Lý Toàn nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi thấy trong tivi, trường quay cắt đổi ngoại cảnh, phát sóng trực tiếp liên tuyến.* Bên ngoài cần phải có thêm hai người. Một người phụ trách chụp, một người phụ trách giảng giải."

(*Liên tuyến: phát sóng trực tiếp liên tục ngay trên sóng truyền hình.)

"Một người cũng được vậy," Tống Nhiễm cười nói, "Điều chỉnh tốt ống kính là được, so với tự chụp không khác nhau lắm."

"Cho nên mở máy ra, đạo diễn, cũng chính là cô."

"Ừm." Tống Nhiễm đem micro, bút ghi âm cùng những thứ đồ linh tinh thu dọn xong, nói: "Quay, biên tập, truyền phát vệ tinh... tất cả đều do tôi đảm nhận."

Anh gập gác ba chân xong rồi đưa cho cô, bỗng nhiên cười lên, nói: "Nhìn cô so với trước kia có chút không giống nhau."

Cô ngẩn người: "Cái gì không giống nhau?"

Anh không nói gì, chỉ cười cười.

Cô thu dọn xong một ba lô lớn, anh mang ghế sắp xếp lại nguyên chỗ cũ, ở cửa ra vào nói lời tạm biệt:

"Hẹn gặp lại."

Hai người mỗi người một ngã.

Cô bước tới một khoảng cách nhất định mới vô ý quay đầu lại liếc nhìn một cái, bóng dáng anh giữa ánh tà dương càng bước càng xa.

Bầu không khí vẫn oi bức như cũ, ánh nắng chiếu lên da dẻ còn nóng rát.

Tổng Nhiễm đội mũ cùng đeo khẩu trang, trầm mặc đeo chiếc ba lô thật lớn hướng khách sạn mà đi.

Trên phố xe tới người đi. Gia La thành chừng chạng vạng tối rất náo nhiệt, cửa tiệm cũng mở cửa chào đón khách khứa.

Người ngoại quốc như Tổng Nhiễm đặt ở nửa năm trước rất dễ khiến cho người ta chú ý, nhưng giờ đây phóng viên, người tình nguyện ở các nơi trên thế giới đều tập trung ở quốc gia này, người địa phương cũng quen hết rồi.

Ngang qua một tiệm tạp hoá, cô vô ý nhìn thấy có táo. Rất lâu rồi cô không thấy hoa quả, liền đi vào hỏi, cư nhiên một quả cần hai mươi đô la.

Quả táo kia là một quả táo hết sức bình thường, thậm chí không phải là loại ngon lành đặc biệt gì.

"Có thể bán rẻ một chút được không?"

"Không được. Cái này nếu mà ở A Lặc thành, phải tới một trăm đô la đấy."

Tổng Nhiễm đứng trước cửa hàng xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng cũng mua một quả.

Về khách sạn tình cờ gặp Tát Tân, Tát Tân nhìn thấy táo, khoa trương nói: "Woa! Người có tiền của Trung Quốc."

Tổng Nhiễm vừa vào phòng liền bắt đầu chỉnh lí tài liệu, từ việc gỡ mìn ở vùng thôn quê tới tổng kết..., Trong ống kính Lý Toàn luôn là dáng vẻ kiên trì cùng nghiêm túc, cho dù buổi trưa nắng tới mức mồ hôi chảy đầu đầu, cũng không mấy may có chút nôn nóng lơ là nào.

Cất tới phần phỏng vấn, sau khi Lý Toàn cầm mi-cro qua cúi cúi người đặt ngay bên chân, không để cho mic lọt vào ống kính.

Cẩn thận tỉ mỉ như thế.

Cô cảm thấy bản thân mình tẩu hỏa nhập ma rồi, một chút chi tiết nhỏ cũng điểm tô vẽ đẹp cho anh.

Trong đêm hôm đó cô liền cắt sửa xong video, trước khi gửi về nước trước tiên cô đưa cho La Chiến kiểm tra.

Chương 14-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Sáng sớm hôm sau cô đi trụ sở đóng quân, đặc biệt ngang qua thao trường, dọc đường cúi thấp đầu giống như không mong muốn gặp qua bất cứ một ai.

La Chiến xem xong video vô cùng hài lòng, không yêu cầu sửa chữa hay cắt đoạn nào, ngoại trừ một số chi tiết nhỏ: "Chỗ này xưng hô là sĩ quan, không phải cảnh quan. Cần nói tỉ mỉ lại một chút, là thượng úy Lý."

"Thật ngại quá." Tống Nhiễm xấu hổ nói, không nghĩ tới bản thân lại phạm vào sai lầm nhỏ không đáng nhắc tới như thế.

La Chiến không chút để ý, sau khi xem xong đoạn phỏng vấn Lý Toàn, mới đùa giỡn: "Đoạn phim này mà truyền ra ngoài, sợ rằng có một đồng các cô gái nhỏ tới hỏi thăm cậu ta."

Nửa tháng trước, trong video theo kì của Tống Nhiễm có một vị sĩ quan bộ dạng cũng không tồi, sau khi đăng tải lên đài truyền hình nhận được không ít các cuộc gọi. Nhất thời liền trở thành chuyện cừu.

Giờ phút này Lý Toàn trong video, nghiêm chỉnh anh tuấn, ôn hoà gần gũi. Điện thoại của đài truyền hình sợ là muốn nổ tung, nhưng nổ tung cũng vô dụng. Tống Nhiễm nghĩ, người ta đã có bạn gái rồi.

Rất nhanh cô liền mang tài liệu video gửi về nước. Không bao lâu liền nhận được hồi âm từ chủ biên, nói nội dung cực kì tốt.

Nhiệm vụ cố định của tuần hoàn thành, cô có mấy ngày rảnh rồi nghỉ xả hơi.

Một mạch ba ngày liền, Tống Nhiễm một lần cũng không đi trụ sở

đóng quân, ngay cả con đường lân cận đều tránh xa.

Cuối tuần hôm ấy, cô bước đi trên phố, thả lỏng tâm tình, cũng thuận tiện vì 《Đồng Quốc Phù Thế Kỉ》 tìm tư liệu thực tế.

Bởi vì cuối tuần, người đi trên phố không ít. Các cửa hàng lớn nhỏ đều mở cửa, bên trong rập rập chất đầy vải vóc, hương liệu, phấn son, vật phẩm thủ công mỹ nghệ, màu sắc sặc sỡ đập vào thị giác người đi đường.

Tống Nhiễm ở cạnh quầy hàng chần chừ lưỡng lự, phát hiện giá cả so với một tháng trước tăng gấp đôi. Các chủ bán hàng nhìn thấy người ngoại quốc gương mặt đều niềm nở nhiệt tình mời chào – Bây giờ, vật dụng sử dụng hàng ngày người địa phương hầu như mua không nổi.

Nhưng mà Tống Nhiễm điển hình là người ngoại quốc nghèo rớt mùng tơi, chỉ có thể chụp chụp hình. Những người bán hàng rong cũng không để ý, lại còn đối với ống kính nháy mắt, thoải mái cười to.

Tống Nhiễm ra khỏi chỗ bán hàng, ngang qua một ngôi chùa. Trong chùa không thiếu người quỳ bái cầu nguyện, có người niệm kinh. Cô nghe không hiểu, nhưng cũng cởi giày bước vào, chống cằm ôm má ngồi trên sàn đá ngũ sắc trơn bóng, nhú nhú mày suy tư.

Đại sảnh rộng lớn, cột nhà được các đường vẽ điểm tô kín mít, người dân thành tâm cầu nguyện... Ngoài mái vòm cao cao là toà nhà cũ nát của dân cư.

Tống Nhiễm phát hiện bản thân là một người đứng ở ngoài quan sát, có thể cảm nhận được sự trang nghiêm cùng bi thương cô tịch của giờ khắc này, nhưng không cách nào cho bọn họ cuộc sống yên bình trong sự mòn mỏi chờ đợi và cảm giác tuyệt vọng.

Hoặc có thể theo như lời Tát Tân nói, cô và những người ngoại quốc kia giống nhau, trải nghiệm được bước đường cùng của bọn

họ, quan sát bọn họ cực khổ, thương hại cùng đồng cảm, sau đấy trở về nước lại tiếp tục cuộc sống vui vui vẻ vẻ, chỉ thế thôi.

Cảm giác mát lạnh trên sàn đá thấm tới tận chân cô, cô đứng dậy rời đi.

Bước tới chùa, ánh nắng chói chang chiếu lên da mặt cô, tựa như kim đâm. Cô dùng sức chà chà hai má, ngẩng đầu trông thấy đằng trước giữa một đám bụi bặm úa tàn xuất hiện một đường quân phục nguy trang màu lục.

Vài người tuần tra cảnh giới Trung Quốc và quân binh đứng ở chỗ bóng râm uống nước nói chuyện, nghỉ ngơi chút xíu.

Tổng Nhiễm liếc mắt liền nhận ra bóng dáng của Lý Toàn trong đám người.

Anh cực kì buông lỏng nghiêng đứng đấy, có vẻ chân rất dài. Trong tay cầm bình nước khoáng uống một nửa, tay còn lại cầm chiếc nắp chơi đùa, nhẹ nhàng tung lên rồi tiếp lại. Cô nhìn đồng nghiệp mình đăm đăm, nghe bọn họ nói chuyện, nghe tới khúc nào thú vị, anh liền cười rộ lên, cười tới mức lộ ra cả hàm răng trắng tinh.

Cười tới nửa chừng, lúc vô tình anh hướng trên đường trông ra xa, bắt gặp Tổng Nhiễm. Anh hơi nghiêng đầu một cái nhìn cô rõ ràng hơn, thừa nhận tâm tình thật không tồi, anh cười hất hất cảm hưởng cô chào hỏi, ngón tay cái vân vê nắp chai nước nhỏ hướng cô vẫy vẫy tay.

Ánh mặt trời gay gắt như thế, một toà thành bức bách mà ngọt ngọt đến vậy, nụ cười của anh tựa như là duy nhất – xóa bỏ màu sắc trong trong thế giới đen trắng thiện ác.

Tổng Nhiễm không hề phòng bị, trái tim dường như bị một vật gì đó ám áp mà có sức mạnh đụng phải, đụng tới mức chặt chẽ kín mít, trốn cũng trốn không nổi.

Nhưng cô muốn trốn chạy, muốn giả vờ không nhìn thấy, muốn quay người bước đi, nhưng tất cả bọn họ đều thấy cô rồi, nhao nhao vẫy tay: "Phóng viên Tống!"

Tống Nhiễm đành phải mỉm cười bước qua.

"Phóng viên Tống, trùng hợp vậy?" Lý Toàn cười hỏi.

Tống Nhiễm cũng cười, tầm mắt lướt nhanh một vòng nhìn tất cả mọi người: "Ra ngoài đi dạo thôi."

"Đi dạo mà đeo một túi nặng thế sao?" Lý Toàn chỉ ra sau lưng cô nói.

Cô ngẩng đầu ngênh đón ánh nhìn của anh, mím môi: "Sợ vạn nhất cần tới thôi... Các anh sao lại ở đây?"

"Tuần tra tới chỗ này. Nghỉ ngơi một chút." Quân sĩ Giang Lâm nói, "Phóng viên Tống, tại sao mấy ngày nay không nhìn thấy cô, cô đi đâu vậy?"

"Có nhiệm vụ phỏng vấn khác,... Còn có rất nhiều bản thảo cần viết."

"Thật không? Mấy ngày không gặp, đã nhớ cô lắm rồi đây này." Giang Lâm cười đùa nói giỡn.

Tống Nhiễm bị chọc cho cười khúc khích: "Nói bậy nói bạ không à."

"Thật mà." Các vị quân sĩ trẻ tuổi đều ồ ồ lên, "Rảnh rồi nhớ tới tìm chúng tôi chơi nhé."

Lý Toàn đứng một bên chậm rãi uống nước, không nói chuyện.

Nói được mấy câu, quân sĩ tập hợp lại, tiếp tục đi tuần tra.

Mọi người nhao nhao cùng Tống Nhiễm nói tạm biệt, Lý Toàn lúi lại

ở sau cùng, ngang qua bên người cô, chào một câu:

"Đi nhé."

Anh đưa cho cô một chai nước chưa mở, Tống Nhiễm theo phản xạ có điều kiện nhận lấy, không kịp nói lời cảm ơn, anh đã sát bên người bước qua, lại quay đầu nhún nhủ một câu: "Đừng chạy tới mấy chỗ không quen thuộc đường."

Tống Nhiễm cầm chai nước, "Ồ" một tiếng.

Cô thực sự khát nước rồi, vặn mở nắp chai, uống vào bụng hơn phân nửa bình nước.

Quay đầu nhìn, Lý Toàn còn chưa đi xa.

Anh mang theo một chai nước khoáng hướng về phía chùa, trước mặt một đứa bé ăn mày ngang qua, ngẩng đầu nói câu gì đó với anh. Thằng nhóc kia còn chưa cao tới bắp đùi anh.

Lý Toàn dừng một chút, quay người hỏi nó cần cái gì.

Đứa trẻ đi chân đất, đầu tóc một đống như ổ gà, ăn mặc rách rưới, bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu, chỉ chỉ chai nước trong tay anh.

Lý Toàn đem chai nước cho nó, liền bước đi.

Bước được mấy bước anh quay đầu lại nhìn, đứa trẻ đứng nguyên chỗ cũ ra sức vặn vặn nắp chai.

Anh lại bước trở về, vặn nắp chai giúp nó.

Hai bàn tay nhỏ bé của nó cầm chai nước, ngược đầu ừng ực ừng uống nước.

Tống Nhiễm từ trong máy quay ngược đầu lên, chỉ thấy bóng hình Lý Toàn bước xa dần.

Trong lòng cô yên tĩnh, quay người liền đi; bỗng nhiên một người đàn ông từ trước mặt cô lướt qua, thiếu chút nữa đâm sầm vào.

Cô bị dọa cho một trận, người đàn ông kia cũng không nói xin lỗi, ngược lại còn quay đầu hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, gấp rút vội vã bước lên xe con đậu bên lề đường.

Tống Nhiễm bị ánh mắt kia dọa sợ, trực giác thấy bất thường.

Nhưng xe đã hướng bên kia chùa chạy đi. Cửa chùa có bậc thềm đá rất cao, còn có quân tuần tra Gia La thành của Đông Quốc. Nhưng... ngang còn hướng qua chùa lại bên kia đi, là chợ phiên lớn, toàn là người.

Tống Nhiễm sợ bản thân quá nhạy cảm, nhưng nếu như...

Cô nhìn chiếc xe kia đi xa, dưới tình thế cấp bách, bên đường hô lớn: "Cảnh quan Lý! Xe!"

Hết chương 14.

Chương 15

Chuyển ngữ: ChenLuan

Lý Toàn quay đầu, chỉ nhìn thấy dòng xe tấp nập trên đường xe tới xe đi, vài chiếc xe xe phía trước chạy tới, tốc độ xe bình thường, cũng không có gì khác thường.

"Chiếc xe kia!" Tống Nhiễm lại hô lên một tiếng, ra sức chạy tới.

Lý Toàn nhanh chóng quét nhìn tất cả các tài xế trong xe một lượt, từng chiếc từng chiếc một, anh thần tốc phân biệt.

Tựa như khứu giác xuất phát từ sự nhạy bén trời sinh, lúc ánh mắt anh từ chiếc xe con lướt nhìn nhanh qua người tài xế phía trước, phát giác ra điều khác thường.

Trong xe người đàn ông mặc áo quần màu đen cùng anh chống chọi lại ánh mắt, ánh điện xẹt qua, hai người đều thận trọng cảnh giác.

Lý Toàn nâng tay ra hiệu cho hắn ta dừng xe, tay còn lại mò tới bên hông. Người đàn ông mặc áo quần đen kia trong nháy mắt khởi động chân ga, mà Lý Toàn trong máy mắt rút súng ra, ngắm chuẩn, lên cò nổ súng "Đoàng", lốp phải phía trước chiếc xe con kia bị bắn nổ!

Xe đột nhiên mạnh mẽ xiêu vẹo thay đổi phương hướng, đung về bên đường chỗ Lý Toàn đang đứng. Người đàn ông mặc đồ đen buông chân ga, kiểm soát phương hướng, lại nhấn ga muốn chạy trốn vào giữa đường lớn. Một chốc lát kia lúc chiếc xe xoay chuyển, Lý Toàn xông lên trước hai ba bước, nhún người nhảy lên trên mui xe, nổ súng "Đoàng" một tiếng, kính chắn gió vỡ tan một nửa, Lý Toàn lặn vào chỗ tay lái. Quay đầu liếc nhìn, trên ghế sau xe chứa đầy pháo đạn.

Kẻ tập kích công kích bất ngờ rút súng ngắm hướng Lý Toàn, Lý

Toản chế trụ cổ tay hấn ta muốn bắt lấy súng của hấn ta. Nhưng đối phương cũng không phải ngồi không, sức lực mạnh kinh người, hai người tóm lấy nhau đọ sức đấu thành một đồng.

"Đoàng!"

Còn lại phân nửa kính chắn gió nổ tung ra, mảnh kính vỡ bắn tung toé, cắt xước tới mặt hai người.

Mùi máu tươi kích thích ý chí chiến đấu của đàn ông, mắt hai bên đều đỏ lựng, trên tay càng sục sôi phân cao thấp, chân ga một dẫm tới tận cùng, ở trên đường đấu đá lung tung.

Các quân lính Đông Quốc trước cửa chùa xông lên ngăn cản, Lý Toàn rống lên: "Bom!"

Quân sĩ không dám nổ súng hướng trên xe, chỉ có thể bắn vào lốp xe.

Chiếc xe điên cuồng nghiêng ngã, không mấy may giảm tốc độ, một đường đâm vào xe buýt.

Thương nhân, người bán hàng rong, khách khứa thét chói tai khắp bốn phía chạy thực mạng; vải vóc, hương liệu, bánh nướng vụn vỡ khắp thân xe.

Mục tiêu của kẻ công kích chính là phiên chợ cuối tuần đông đúc tấp nập, vọt thẳng vào trung tâm đám đông bỗng nhiên phanh xe, theo quán tính hai người quay tay vung đánh trên xe không chế phía trên bệ.

Kẻ tập kích đánh thốc đi nhấn nút quả bom; Lý Toàn bắt lấy chế trụ cánh tay cầm súng của hấn ta, một cước mạnh nện thẳng vào mặt hấn ta, tên đàn ông mặc đồ màu đen bật ngựa ra phía sau, điều khiển từ xa trong tay bay lên kiểm soát đài, hai tay dứt khoát cầm súng đi đánh bom. Lý Toàn gắt gao chế trụ vặn ngược tay hấn lên trên, "Đoàng!", viên đạn phá tan nóc xe. Lý Toàn không chế tay hấn

ta, một cước giẫm tới khổng chế trên đài, điều khiển từ xa theo kính chắn gió vỡ nát bay ra ngoài. Anh lại một cước dồn sức giẫm lên đầu gối kẻ tập kích, tên đó thảm thiết kêu lên một tiếng. Lý Toàn thừa cơ giẫm hướng chân ga, chiếc xe ô tô lại lần nữa tăng tốc, ở trong chiếc xe buýt tiếp tục va chạm xông về phía trước.

Tống Nhiễm đuổi tới bên trong rạp phiên chợ, chỉ nhìn thấy ô tô chen lẩn thoát ra đường từ trong một đám hỗn loạn, chạy ra khỏi chiếc xe buýt. Mà mọi người co rúm tụ lại hai bên con "đường" kia, kinh hồn bạt vía.

Tống Nhiễm giẫm lên hàng hoá, giá gỗ, hương liệu vải vóc, chạy như điên ra ngoài.

Cô nghe thấy tiếng súng nổ liên tiếp, từng tiếng từng tiếng một xuyên thủng trái tim cô.

Con đường này quá dài, cửa ra cuối chợ một mảnh trắng xoá, đó là ánh nắng bên ngoài xán lạn rực rỡ. Cô tận lực chạy ra ngoài, nhưng ở trong phút chốc ấy chạy dưới ánh mắt trời chói chang, từ xa nghe thấy tiếng nổ mạng âm âm vang lên.

Con đường trước mắt cô bình yên vô sự, mọi người hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

Xe đã chạy khắp mấy con đường rồi, nhìn không rõ địa điểm phát nổ.

Trái tim Tống Nhiễm bỗng nhiên trùng xuống, liều thực mạng hướng chỗ kia mà chạy tới.

Không biết cô chạy bao xa, thở không ra hơi đuổi tới - đó là một cửa hàng nhỏ, quân chính phủ đuổi tới đã kéo dây ngăn cách chặn lại. Tống Nhiễm muốn bước vào xem, nhưng không được. Mà xung quanh phóng viên các quốc gia ào tới nhắc nhở cô: Cần bắt đầu công việc rồi!

Cô cố gắng nhắm nhắm mắt, để bản thân ổn định tâm tình cảm xúc lại trước.

Cô và những phóng viên khác như nhau cùng trình ra giấy tờ chứng nhận phóng viên, nhưng chỉ có thể ở bên ngoài vòng đưa tin. Cảnh tượng bên trong quá mức đẫm máu. Ngoại trừ vài phóng viên nước nhà, những người khác không được bước lại gần.

Tổng Nhiễm ở giữa một đám phóng viên nước ngoài chiếm được một vị trí bất chấp dây ngăn cách, nhanh chóng lôi các dụng cụ ra, cùng trong nước tiến hành liên tuyến.

Trong quá trình tín hiệu kết nối, cô liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt.

Đường bị nổ tới mức nát bét, đốt cháy rác rưởi và quần áo đầy đất bay tứ tung. Chiếc xe kia đã nổ thành đồng đồ nát, hai cửa hàng cách vự nổ gần nhất bị nổ thành lỗ thủng đen ngòm, trên cánh cửa, trên vách tường ngọn lửa bay múa, quân sĩ cầm bình cứu hoả đang dập tắt lửa.

Giữa trung tâm đường, mấy cỗ thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn, có cỗ thi thể đã phân tách ra, mùi máu tươi bay lượn ngập đường phố. Quân nhân cùng bác sĩ trong đồng người tìm kiếm những người còn có thể cứu được. Chết rồi thì quăng lại, không rảnh mà đi quản.

Tổng Nhiễm lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh như vậy, chán ghét, bị thương, bất lực... Trong lồng ngực đủ loại cảm xúc cuộn trào. Đôi mắt cô đỏ ngầu, vài lần muốn nôn mửa.

Nhưng tai nghe trong tai truyền tới tín hiệu tiền phương: "Tổng Nhiễm? Nghe thấy không? Tổng Nhiễm?"

Cô nhanh chóng quay đầu lại, trong nháy mắt căn rằng điều chỉnh lại trạng thái, đối với ống kính kết nối hoàn tất, bắt đầu thuật lại rõ ràng:

"Theo giờ địa phương ngày mùng mười tháng chín, mười giờ ba

mười hai phút trưa, ở Trung Nam bộ Gia La thành Đông Quốc xảy ra vụ công kích bất ngờ nổ bom tự sát, xác thực con số thương vong đang cần chờ chính phủ công bố, trước mắt chưa thể kết luận kẻ tự sát đến từ thế lực nào..."

Bên cạnh cô một loạt phóng viên nước ngoài, nhao nhao đang cùng đài phát thanh nhà mình thông báo tin tức. Mọi người không ai liên quan làm phiền tới ai.

Tổng Nhiễm truyền phát hoàn thành, lại truyền gửi hình ảnh hiện trường xong, trong tai nghe truyền tới âm thanh tín hiệu bị ngắt.

Cô chuẩn bị thu dọn dụng cụ, nhưng vừa đúng lúc nhìn thấy binh sĩ dọn dẹp thi thể ôm lấy một đứa trẻ đặt bên đường. Đứa trẻ kia nhỏ bé đang trong lòng binh sĩ, ngửa đầu, bàn tay bàn chân nhỏ bé buông rũ xuống, giống như một con búp bê vải rách nát.

Binh sĩ mang nó đặt bên đường, sờ sờ đầu nó, rồi quay người đi nhặt thi thể khác.

Tổng Nhiễm hít một hơi, vịn giá ba chân chống đỡ chính mình, nặng nề quay người.

Cô gắng gượng chống đỡ đứng thẳng dậy, lúc này, vài quân sĩ Trung Quốc quen thuộc xuất hiện, đang giúp đỡ khuôn vác thi thể. Lần thứ hai tia sợ hãi nặng nề kia lại nhảy lên trong lòng cô.

Đột nhiên Tổng Nhiễm hướng trong đường dây ngăn cách phóng tới, lập tức bị quân sĩ Đông Quốc ngăn cản lại. Cô liếc nhìn thấy các quân sĩ còn đang dập tắt lửa cho chiếc xe chiếc bốc cháy kia, gấp đến độ không chịu nổi, vừa lúc có một quân sĩ Trung Quốc ngang qua, cô đem anh ta giữ lại, hỏi: "Cảnh quan Lý đâu? Anh ấy không ở trong xe?!"

"Ai?"

"Thiếu úy Lý. Lý Toàn!"

"Được đưa đi bệnh viện rồi."

Tổng Nhiễm đầu óc mơ màng, quay người liền chạy.

Nhiệt độ ba mươi tám độ, một kilomet đường dài. Cô mang một ba lô dụng cụ nặng trĩu một đường chạy tới cuối, chạy vào bệnh viện.

Thứ năm một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là người bị thương, máu thịt lẫn lộn, da tróc thịt bong, gãy chân đứt chân.

Tiếng gào khóc của trẻ nhỏ, tiếng kêu của người lớn thảm thiết không dứt bên tai. Các bác sĩ, y tá nhân lực không đủ, khắp nơi xé băng vải gọi to tìm người giúp một tay.

Trên mặt Tổng Nhiễm sớm đã nhuốm đầy nước mắt và mồ hôi, cô tìm khắp bệnh viện, tìm một người Trung Quốc, cho dù là tùy tiện một người Trung Quốc.

Tầm mắt lướt tới chỗ, miệng viết thương những người gặp nạn phảng phất như từng vị trí ở trên người cô cắt xuống. Cô sắp đau đớn tới sắp chết mất thôi.

Cô ngang qua một người trùm vải trắng, run rẩy xóc lên xem, lại sợ tới nổi nhanh chóng trùm lại.

"Tôi xin lỗi!"

Khắp mọi nơi đều là tiếng khóc, cô cũng khóc theo, một bên khóc, một bên xô đẩy bóng người trùng điệp ra tìm kiếm.

Rốt cục, ở cuối hành lang xuất hiện quân phục rằn ri cùng giày quân nhân quen thuộc, còn có kí hiệu quốc gia đỏ thắm trên trang phục.

Quân sĩ kia nằm trên giường bệnh, cả người đang run rẩy, hai bác sĩ ấn xuống lồng ngực anh ta, cầm máu cho anh ta.

Tổng Nhiễm tiến tới, là Giang Lâm. Trước ngực cậu ta máu thịt lẫn lộn, nhưng người vẫn còn tỉnh táo, đau tới nỗi cả khuôn mặt đều vằn vẹo.

Cả trái tim Tổng Nhiễm bị xé rách một đường, không dám nhìn lâu, che miệng quay người lại, nước mắt rơi không ngừng.

Hai mắt đẫm lệ hết sức mờ hồ, lại thấy Lý Toàn mang theo một túi băng vải đứng ngoài cách mấy mét.

Trên mặt anh có vài chỗ bị thương, trên quần áo cũng dính máu, nhưng người xem qua không có xảy ra chuyện gì lớn. Anh có chút giật mình khi nhìn thấy cô: "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm ngược mắt nhìn phía anh, mở mở miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời, nghiêng đầu đi, nước mắt liên ào ào rơi xuống.

Lý Toàn đứng tại chỗ hai giây, bước về phía trước, nhìn nhìn Giang Lâm đang tiếp nhận chữa trị, lại nhìn Tổng Nhiễm khóc tới không còn hình dạng gì, sửng sốt nửa ngày, lại thấp giọng hỏi lần nữa: "Làm sao lại khóc rồi."

Tổng Nhiễm gục đầu xuống không trả lời, qua quýt lau nước mắt, quay người liền chạy ra ngoài.

...

Tổng Nhiễm ngồi trên bậc thang ở cửa sau bệnh viện, nước mắt trên mặt đã khô, dính đầy tàn thuốc bụi bặm.

Con đường sau cửa bệnh viện xe tới xe đi, nhìn qua một chút đều tắt tằm thường.

Một người đàn ông vắt ngang ngồi trên xe mô tô, cùng ông chủ trong cửa hàng hương liệu bên đường nói chuyện; một người phụ nữ dắt một đôi trai gái ngang qua, đứa nhỏ vui vẻ hát một bài, xe

công cộng dừng lại bên cạnh, hai ba người nam nữ đứng chờ xe, về mặt thản nhiên.

Mọi người sớm đã có chuẩn bị. Ngày hôm nay sớm hay muộn cũng tới.

Phản quân cùng thế phản tử khủng bố đã xâm nhập vào phương Nam.

Có thể trốn thì sớm đã trốn rồi, những người còn ở lại đều là trốn không nổi thôi; không tiền không thế, không có đường lui, chỉ có thể thản nhiên hờ hững đứng tại chỗ, chờ đợi số kiếp tới.

Sau người truyền tới tiếng bước chân.

Lý Toàn đi xuống bậc thang, ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô một miếng băng vải thấm nước.

Cô vội vàng liếc nhìn anh.

"Lau mặt." Anh nói.

Tống Nhiễm lau lau nước mắt còn đọng lại trên mắt, lại đem lau hai má một lần, băng vải màu trắng rất nhanh dính đầy bụi đất. Cô cúi thấp đầu không nói chuyện, bộ dạng cực khó coi.

Lý Toàn nhìn cô một lúc lâu, lại nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng nói: "Giang Lâm không sao rồi, cô đừng lo lắng."

Tống Nhiễm xé rách băng vải trong tay, trong lòng quay đi quay lại trăm ngàn lần, nhưng không có lời nào để nói.

Trong lòng tràn đầy ai oán, xoắn xuýt thành một câu: "Tôi khóc vì mỗi người hôm nay bị thương." Cô cuộn băng vải ướt vào trong tay, từng tí từng tý dùng lực lau ngón tay bẩn, nói: "Hôm nay... quá thảm rồi."

"Trước kia chưa từng nhìn thấy qua."

"Chưa. Còn anh?"

"Lần trước rút lui kiểu dân có thấy quá. Cho nên..."

"Cái gì?"

"Nghĩ có thể làm được cái gì đó, khiến mọi thứ sớm kết thúc một chút. Có điều..." Anh cực nhát cong nhẹ khoé môi, nụ cười kia lại không có lấy nửa điểm ý cười, trái lại có chút chua xót chát đắng. Những lời phía sau cũng chưa nói xong, bỏ dỡ lại đó.

Tổng Nhiễm an ủi: "Mặc dù hôm nay người bị thương nhiều, nhưng người chết ít. Nếu như bom nổ ở trong chợ, chỉ sợ kết quả sau đây không lường hết được... Anh cứu được rất nhiều người."

Lý Toàn nhè nhẹ lắc đầu.

Anh không thể gỡ bỏ được quả bom kia. Sau khi anh bắn chết kẻ tập kích, nhảy ra ghế ngồi phía sau dự tính gỡ bom. Nhưng người kia có đồng bọn, bọn hắn lái xe đuổi theo hướng trong nổ súng. Lý Toàn không còn cách nào, chỉ có thể bỏ lại xe lăn ra. Cuối cùng, viên đạn làm nổ quả bom.

Trong lòng anh cũng không yên bình, muốn nói chút gì đó. Nhưng cửa sau bệnh viện bị đẩy ra, đầu quân sĩ A lộ ra: "Giang Lâm băng bó xong rồi, không có việc gì rồi."

"Tốt."

Lý Toàn đứng dậy, Tổng Nhiễm bên cạnh cũng đứng dậy, cô có chút tê chân, lúc đứng dậy không cẩn thận lung lay một chút.

Lý Toàn theo bản năng đưa tay đỡ cô, nhưng tay cô rút lại, làm bộ như vô tình tránh thoát.

Tay anh đang ở giữa không trung nửa giây, chầm chậm thu hồi hồi lại. Mà cô đã đi vào bệnh viện xem Giang Lâm rồi.

Một đầu chổ ngoặt hành lang, các chiến hữu vây quanh bên cạnh Giang Lâm ân cần hỏi thăm sức khỏe, Tống Nhiễm cũng nhỏ giọng an ủi cậu ta.

Đầu chổ ngoặt này, Lý Toàn dựa sát vào vách tường, cúi đầu, cầm miếng bông từng chút từng chút lau miêng vết thương trên tay.

Lau một lúc, anh day day ấn đường ngược đầu lên, đem đầu tựa lên trên tường, lặng lẽ nhìn trời. Ngược nhìn nhìn, nặng nề thở ra một hơi.

Hết chương 15.

ChenLuan: Chúc cả nhà Trung Thu vui vẻ nhé.:) 中秋节快了呢

Chương 16-1

Chuyển ngữ: ChenLuan

"Nói cái gì?" La chiến đứng ở trên bậc thang cửa sau bệnh viện, đối với lời nói của Lý Toàn vừa thốt ra sững sốt không thôi.

Lý Toàn đóng cửa sau bệnh viện lại, nhìn thẳng về phía anh ta: "Tôi nói, tôi muốn gia nhập đội quân bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt."

Bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt là bộ chỉ huy liên hợp gìn giữ hoà bình được chính phủ Đông Quốc trao quyền, tùy tình hình chiến tranh thiết lập ra một đội quân chiến đấu đặc biệt, trên chiến trường chính mình và đội đội nước nhà Đông Quốc quyền lợi tác chiến tiên tuyến như nhau.

La Chiến nhấn mạnh: "Đó là đánh giặc thật sự đấy!"

Lý Toàn nở nụ cười: "Tôi cũng không có ý định nói cho vui."

Ánh mắt La Chiến hơi nghiêm túc, lờm anh một cái, nói: "Chuyện này cần phải có sự đồng ý của chỉ đạo viên! Cậu là lính phá gỡ bom mìn do quân khu Giang Thành trọng điểm bồi dưỡng, nếu có nguy cấp gì, cấp trên tìm tôi cần người, tôi biết đi tìm ai."

Lý Toàn thu lại nụ cười, nói: "Bồi dưỡng tôi không phải chính là vì chiến đấu thực tế sao? Cả ngày chỉ biết núp ở phía sau, có tác dụng gì không?"

La Chiến cau chặt mày, rút điều thuốc ra, suy xét trong chốc lát, nói: "Chuyện này tôi nói không tính. Đợi trong nội bộ bộ đội bàn bạc xong, tôi sẽ thông báo kết quả cho cậu."

"Được." Lý Toàn quay người liền đi.

"Lý Toàn" La chiến gọi anh lại, "Ý của Trần Phong là để cậu tới đây

là làm phong phú thêm lí lịch, lập vài chiến công, lúc quay về sẽ dễ tăng quân hàm."

"Nếu đối mặt với tàn sát, có thể thờ ơ không chút động lòng, người cũng làm không nên, còn nói cái gì mà làm quân nhân."

...

Lúc Tống Nhiễm trở lại hiện trường vụ nổ, dây ngăn cách đã tháo dỡ, con đường dọn dẹp qua loa, nhưng có thể nhìn ra vết tích màu đen của vũng máu còn sót lại.

Cô quay chụp xong mấy đoạn phim chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một cậu nhóc bần thủ ngồi bên ven đường, ôm lấy chính mình, tóp miệng, quật cường nhìn khu vực bom nổ, một bên nhìn một bên lau nước mắt.

Tống Nhiễm cầm quả táo mà cô vẫn luôn không nỡ ăn đưa cho nó. Con người đen nhánh phát sáng của nó nhìn về phía cô, lại nhìn nhìn quả táo, nhận lấy, một câu cũng không nói, cánh tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt quả táo trong lòng bàn tay.

Tống Nhiễm vốn định sờ sờ đầu nó, nhưng thôi, cô quay người liền bước đi.

Đêm đó Tống Nhiễm ở khách sạn sắp xếp ảnh chụp, trong đó có một tấm tác động rất đối với cô – binh sĩ từ trong đồng đồ nát và thi thể ôm lấy đứa trẻ đã chết. Đối với tấm hình cô không hề xử lí bất cứ cái gì, trực tiếp đăng trên Twiter, tiêu đề CARRY.

Vừa đăng lên, một tin nhắn liền tới, là phóng viên toà XX Anh Quốc, hỏi có thể đăng lại không. Tống Nhiễm trả lời lại đồng ý, lại có tin nhắn mới gửi tới, liên tiếp có người xin đăng lại, cô dứt khoát để chế độ công khai giao quyền.

Lúc này truyền tới tiếng đập cửa, là Tát Tân.

Cả ngày Tống Nhiễm không hề nhìn thấy cậu ta, rất lo lắng: "Hôm nay cậu không sao chứ?"

"Chí ít còn sống." Tát Tân nhún nhún vai, nụ cười bất đắc dĩ mà chua xót.

"Vụ nổ bom, tôi thực sự rất xin lỗi."

"Không cần. Tai nạn như thế này, ở cái quốc gia này đã nhận được quá nhiều rồi. Chỉ có điều, tôi còn tưởng rằng ít nhất thành phố Gia La an toàn, xem ra cũng không xong rồi."

Tống Nhiễm không biết nên an ủi cậu ta như thế nào.

"Tống, tôi tới là để nói lời tạm biệt với cô."

Tống Nhiễm giật mình: "Cậu muốn đi đâu?"

"Chỗ cách rất gần chiến trường." Đây là câu nói của cậu thanh niên vừa tròn hai mươi tuổi thốt ra, "Tôi không muốn đứng một chỗ từ phía sau. Tôi muốn đi Cáp Pha."

Cáp Pha ở vùng sát biên giới, là thế lực chính-tà, thế lực cực đoan, địa điểm của ba phe giao chiến.

Con đường phía trước nguy hiểm rình rập, trong lòng Tống Nhiễm vô cùng buồn phiền: "Tát Tân, xin cậu nhất định phải giữ bình an."

"Hi vọng cô cũng bình an, Tống. Tôi sẽ luôn cầu nguyện cho cô."

Đêm đó Tống Nhiễm ngủ không hề ngon giấc.

Tàn nhẫn hung bạo của nhân loại, sinh mệnh nhỏ bé, những thứ này đều khiến cô bất lực. Người đang ở Đông Quốc cô lại tựa như bị bỏ rơi trên đảo hoang, ở chốn hoang dã, rời xa nền văn minh. Cô thậm chí cảm không nổi cây bút đem cảm xúc tâm tình dạt dào viết xuống.

Trần trọc suốt cả đêm mới chợp mắt được, vừa sáng ngày hôm sau bị điện thoại của Lưu Vũ Phi gọi tỉnh dậy, mới biết có chuyện lớn xảy ra.

Lưu Vũ Phi nói tám hình CARRY truyền khắp toàn thế giới rồi, bảo cô phải ngay lập tức chuẩn bị cùng trong nước liên tuyến, là tin tức phỏng vấn trực tiếp. Trước khi cúp máy ông ta nói thêm: "Tổng Nhiệm, theo đuổi tìm kiếm thật tốt. Trong đài sẽ nâng đỡ cô."

Tổng Nhiệm chẳng hiểu ra sao, không biết nên trả lời lại thế nào. Cô chải đầu rửa mặt xong xuôi, dựng thiết bị dụng cụ lên liên tuyến trực tiếp. Lần này thời gian kết nối liên tuyến rất dài, gần năm phút. Tổng Nhiệm trong lòng có nghi ngờ, nhưng cũng thông dong trả lời câu hỏi của người chủ trì.

Liên tuyến kết thúc, cô tranh thủ chút thời gian lên mạng, bây mới phát hiện ra tám hình HOT rồi.

Đầu trang, đầu đề các quốc gia Âu Mỹ đều đăng tin về tám hình, cũng sử dụng tiếp tiêu đề cô đăng CARRY. Mà bức hình gốc của cô lượt like, chia sẻ tới mấy trăm vạn, khung bình luận cũng bị các con chữ nước ngoài bùng nổ.

Đám người làm việc trong nước cũng như thủy triều rầm rầm quét tới.

Tiểu Thu: "Cô có biết báo Anh Quốc XX đánh giá như thế nào không hả, nói đây là tám hình thay đổi lịch sử."

Tổng Nhiệm: "Nào có khoa trương như vậy chứ... báo XX viết tin tức luôn là cái loại giọng điệu này."

Tiểu Đông: "Nhưng tám hình chụp cực tốt, lúc tôi nhìn thấy nước mắt đã rơi đầy mặt! Rất muốn khóc!"

Tiểu Xuân: "Vốn dĩ trong đoạn thời gian này độ sốt dẻo của truyền thông Quốc tế đối với chiến tranh Đông Quốc đã lắng xuống, nhưng

bây giờ lại tăng lên, cô không thể bỏ qua công lao này được!"

Tổng Nhiệm cũng không ý thức sự việc có bao nhiêu ghê gớm, chuẩn bị bỏ điện thoại xuống đi làm công việc.

Lúc này, Thẩm Bội gửi tin nhắn riêng qua cho cô, hỏi chuyện phỏng vấn quân lính gìn giữ hoà bình gỡ mìn.

Tiết mục theo kì kia chưa đăng lên, nhưng Thẩm Bội sớm xem cắt nối biên tập lại. Tổng Nhiệm quay phim tài liệu rất tốt, gỡ mìn, chạy lên dốc núi, vác lúa mì, phát biểu, có hồi hộp khẩn trương cũng có thoải mái hài lòng. Cấp trên khen ngợi nói phô bày ra bộ mặt cuộc sống, công việc của quân lính gìn giữ hoà bình vô cùng chân thực.

Thẩm Bội hỏi: "Ở bên kia công việc có thuận lợi không?"

"Vô cùng thuận lợi."

"Cùng lúc chụp hình có vất vả không?"

"Cũng tạm tạm. Chỉ là thời tiết rất nóng." Tổng Nhiệm một bên gõ chữ, một bên suy đoán mục đích của cô ta.

"Bọn họ có dễ sống chung không?"

"Đều rất tốt."

Tổng Nhiệm đợi một lúc, nhưng Thẩm Bội không tiếp tục trò chuyện nữa.

Cô tự nhiên cảm thấy bất an. Cô quay hình Lý Toàn là công việc, Thẩm Bội không đến mức miễn cảm như vậy chứ?

Cô có chút chột dạ, nhưng nghĩ nghĩ lại, cái gì cô cũng không làm, không thẹn với lương tâm

Chương 16-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Ba ngày tiếp theo, Tống Nhiễm lại lần nữa không đi khu đóng quân nữa.

Thẳng đến ngày thứ tư, trước sảnh khách sạn chuyển lời nói La Chiến có việc tìm cô, bảo cô đi một chuyến.

Vụ nổ qua đã được mấy ngày, quân sĩ bị thương sớm đã xuất viện trở về đơn vị. Bầu không khí lo lắng trong thành phố cũng dần dần tản bớt.

Tầm xế chiều, ánh nắng chiều tà tà nghiêng, giống như chiếc kim nhỏ đâm vào da thịt.

Cái chỗ quỷ quái này không biết đến bao giờ mới có thể lạnh lên một chút. Tống Nhiễm thầm nghĩ, chợt nghe thấy phía trước một hồi huyền áo ồn ào. Hoá ra, vài quân nhân đang bên trong vườn rau vui đùa.

Lý Toàn cũng ở đấy, áo sơ mi quân nhân màu xanh, quần rằn ri, đang cùng mấy chiến hữu bắt gà.

"Á đù! Lại để chạy mất rồi!"

"Chặn đấy! Cậu chặn ở chỗ nào vậy hả?"

Các chàng trai ngày thường cầm súng phá bom đều không thành vấn đề, giờ phút này đối với một con gà mái lại bó tay đầu hàng. Mọi người cùng vây đuổi chặn đường, nhưng con gà mái kia vô cùng nhanh nhẹn, lúc thì chui vào đám dưa leo non kia, lúc thì bay tán loạn lên dàn mướp, vừa bay vừa chạy, vỗ cánh phành phạch, lông gà bay khắp nơi.

Tổng Nhiễm không nhìn được cười, mở máy ảnh ra quay lại khoảnh khắc nhàn nhã thoải mái này.

Đang quay phim, gà mái tìm đường chạy trốn, vỗ cánh hướng vào ống kính lao vào. Tổng Nhiễm lùi ra phía sau bảo vệ ống kính, mắt thấy con gà kia hướng đầu cô đâm vào, lần này Lý Toàn nắm chuẩn rồi, một phát liền giữ được cánh của nó.

Gà mái ra sức vỗ cánh phành phạch, vỗ lên đầu Tổng Nhiễm một đồng lông gà.

Lý Toàn bắt lấy hai bên cánh con gà, lần này nó hoàn toàn buông bỏ giấy dựa, ngoan ngoãn gục đầu xuống.

"Không sao chứ?" Anh hỏi.

"Không sao." Tổng Nhiễm vội vàng ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhặt lông gà trên đầu.

Lý Toàn giơ tay giúp cô nhặt; ánh mắt cô thoáng nhìn thấy, giả vờ như không biết quay đầu đi.

Đúng lúc, La Chiến đứng ở cửa văn phòng cười hỏi: "Phóng viên Tổng, chụp được tài liệu thực tế nào hay chưa?"

"Chỉ bắt gà thôi." Cô nhân cơ hội từ bên người Lý Toàn tránh ra.

Lý Toàn đem con gà trong tay giao cho chiến hữu, ánh mắt thoáng qua đuôi nhìn theo Tổng Nhiễm.

La Chiến nói: "Tiết mục gỡ mình theo kì kia chưa đăng lên à?"

"Vẫn chưa. Phải tới thứ bảy."

"Được. Giúp đỡ đám tiểu tử này tuyên truyền nhiều vào." Anh ta cười đùa nói, "Thuận tiện tìm luôn bạn đời."

Tổng Nhiễm cũng a dua đùa theo, đòi phần thưởng: "Vậy tôi giúp một tay, trong đội có lợi ích gì cho tôi hả?"

La Chiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Như vậy đi. Trong doanh trại này cô nhìn trúng ai. Mặc kệ là ai, chỉ cần chưa kết hôn, cô cứ mở miệng, tổ chức sẽ sắp xếp an bài cho cô."

"Woa!" Một đám lính lớn tiếng ồn ào đùa giỡn.

Mặt Tổng Nhiễm thoáng chốc đỏ bừng.

Lý Toàn ngồi kế bên đám ruộng, lẳng lặng nhìn thoáng qua Tổng Nhiễm, mặt cô đỏ bừng tựa như quả cà chua nhỏ.

La Chiến cười: "Cô đỏ mặt cái gì chứ? Chẳng lẽ thật sự nhìn trúng ai? Nói nhanh, tôi làm chủ giúp cô."

Tổng Nhiễm nhú mày: "Chính uỷ, anh có chính sự gì không? Nếu không có tôi đi trước đây!"

"Được rồi được rồi... không đùa cô nữa, vào phòng làm việc thôi."

La Chiến quay người bước vào phòng, một đám quân sĩ quen biết Tổng Nhiễm còn chưa chịu buông tha, ngồi trên đất huýt sáo trêu đùa. Tổng Nhiễm quay đầu liếc mắt lườm bọn họ, nắm một cục đất lên hướng quân sĩ A ném tới.

"Mẹ ời!" Quân sĩ A nhanh mắt nhanh tay, giơ tay lên chặn, cục đất vỡ vụn tanh tành, một cục lớn vỡ vụn rơi xuống một bên đầu Lý Toàn.

"..." Lý Toàn một mặt đầy vẻ vô tội vạ, hướng Tổng Nhiễm có chút trợn tròn mắt.

Tổng Nhiễm: "..."

Cô một câu cũng không thốt ra, quay đầu bước vào văn phòng.

Lý Toàn cúi thấp đầu, chậm rãi gảy đất trên tóc xuống, phúi phúi, khoé môi cong cong.

Bên cạnh, các chiến hữu vui sướng vô cùng, thì thầm trò chuyện riêng tư.

Quân sĩ A: "Này, các cậu có cảm thấy phóng viên Tống vô cùng dễ thương không?"

Quân sĩ B: "Sớm đã phát hiện ra rồi, cực dễ thương cực dễ thương; đặc biệt không nhìn nổi mà đùa, đùa một chút liền đỏ mặt."

Quân sĩ C: "Tôi lại cảm thấy cô ấy cực kì dịu dàng, hắc hắc." quay đầu, "A Toàn, đúng không?"

"..." Lý Toàn nói, "Tiếp xúc không nhiều, không biết."

Cách vài giây, lặng lẽ thêm một câu, "Làm việc rất nghiêm túc dựa sát bài bản."

Quân sĩ B chen lời vào nói: "Ôi chao! Để Tôi nói mấy cậu nghe, cô ấy lúc nào cũng cực kì dễ thương. Lúc cô ấy đang chăm chú quay phim chụp ảnh, cậu bỗng nhiên tiến lên, gọi một tiếng "Phóng viên Tống!" khi đó cô ấy bị dọa tới nỗi quay đầu lại, cái vẻ mặt ấy đặc biệt dễ thương, thật muốn véo vào mặt cô ấy một cái."

Lời còn chưa dứt, đã bị mọi người vây quanh lại đánh: "Cho cậu đùa giỡn lưu manh này!"

Quân sĩ D che đầu: "Nghĩ thôi cũng không được sao?"

"Không được!"

Cả đám náo loạn thành một đoàn, chiếc lá rau trong tay Lý Toàn xoắn lại xoay xoay.

Anh nghĩ một chút, cảnh tượng bọn họ miêu tả, tưởng tượng không ra nổi.

....

Trong phòng làm việc, La Chiến giải thích dụng ý mời Tống Nhiễm tới.

Bọn họ muốn phái một vị quân nhân đi chiến đội Liên Hợp đặc biệt, bởi vì là quân nhân hạng một Trung Quốc tham gia đội ngũ, cho nên hi vọng lúc vào đội tập huấn, Tống Nhiễm cùng đi đưa tin một lượt luôn.

La Chiến nói: "Chỗ đóng quân của bọn tôi cũng có phóng viên của đài khác, hơn hết là nội dung của cô làm tương đối ăn khớp, hàm ý truyền giải cũng không có đậm đặc, bất kể là cấp trên hay người xem, đều rất thích. Cho nên lần này cũng mong cô giúp đỡ."

Tống Nhiễm được ưu ái mà lo sợ: "Sao lại nói là giúp đỡ chứ? Đem cơ hội này cho tôi, tôi rất vinh hạnh."

La Chiến cười: "Vậy thì tốt. Hai ngày nay làm phiền cô cùng Lý Toàn phỏng vấn rồi."

Tống Nhiễm giật mình: "Lý... thượng ưý?"

"Đúng vậy. Thượng ưý Lý là một quân nhân rất ưu tú, cấp trên rất coi trọng cậu ấy. Lần này tham gia đội cũng là thay mặt cho Quốc gia. Tống Nhiễm, nhất định phải quay chụp lại thật tốt nhé."

Tống Nhiễm chậm chạp gật đầu: "Ừ."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tống Nhiễm vội tới cổng khu đóng quân, Lý Toàn cũng vừa khéo bước tới.

Khu tập huấn ở chỗ đóng quân của quân đội Mỹ, nhưng mà cách một con đường, đi bộ rất nhanh là tới nơi.

Bảy giờ rưỡi sáng, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng thành phố chưa thức tỉnh, trên đường không có những người đi đường khác.

Hai người sóng vai mà đi, yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có âm thanh sột soạt của bước chân đạp lên lá rụng. Tống Nhiễm luôn cúi đầu nghịch vớ vẩn máy ảnh trong tay, làm giảm bớt sự lúng túng xấu hổ trong lòng.

Lý Toàn đột nhiên hỏi: "Chỗ cô ở cách nơi này xa không?"

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại di dời tầm mắt, "Không xa. Phía trước rẽ trái, đi qua hai con đường liền tới nơi."

"Trước mắt quân chính phủ thất bại liên tiếp, tình hình Gia La cũng không tốt. Không có việc gì thì cố gắng hết mức đừng đi lại trên đường."

Tống Nhiễm gật đầu: "Ờ. Biết rồi."

Qua vài giây, Lý Toàn bỗng nhiên bật cười, nói: "Cô vẫn hay chạy khắp nơi đúng không?"

"..." Tống Nhiễm sờ sờ tai, "Tôi là phóng viên mà... sao có thể ngày ngày đều ngồi không trong khách sạn."

"Cũng đúng. mấy hôm nay không thấy cô, đoán là cô đi "dạo phố" rồi."

"..." Cô quy củ trả lời, "Muốn ghi chép nhiều thứ này nọ, cũng không nên mỗi ngày đợi ở bên trong quân doanh."

"Thế cũng đúng."

Bước qua giao lộ, Tống Nhiễm trong lúc vô ý ngược đầu nhìn anh, ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt anh, gương mặt anh nhìn càng

thanh tú. Đang nhìn, anh chợt quay đầu qua, cùng cô mặt đối mặt.

Trong lòng cô căng thẳng, chỉ xuống vẩy vết thương kết lại trên mặt, trên cổ anh, nói: "Vẫn ổn chứ?"

Anh thuận tay sờ một cái, không hề để ý: "Không sao."

"Có bị để lại sẹo không?"

Anh buồn cười: "Đàn ông không quan tâm tới mấy cái này đâu."

Tới cổng đóng quân quân đội Mỹ, lúc Lý Toàn chờ nghiệm chứng tư liệu, Tổng Nhiệm ở một bên quay ghi chép lại – Trước đây cô chưa từng tới qua.

Lính canh gác của nước Mỹ nói có thể đi vào rồi, Lý Toàn quay đầu gọi Tổng Nhiệm, thấy cô vẫn còn chăm chỉ quay phim.

Anh nhìn cô nửa ngày, trong chốc lát cũng không biết nghĩ cái gì, chậm chậm bước tới, đứng cách cô mấy bước chân ở chỗ phía trên, bỗng nhiên dùng sức gọi một tiếng: "Phóng viên Tổng!"

"Hả?" Cô bị hù cho nhảy dựng lên, cuống quýt quay đầu lại, biểu cảm lơ mơ mà kinh ngạc, "Cái gì?"

Lý Toàn nhìn cô chằm chằm, chợt cười, cảm hắt chỉ chỉ bên trong, nói: "Có thể vào được rồi."

"Ờ."

Anh đi theo phía sau cô, nhớ tới vẻ mặt kia, lại không nhịn được bật cười nhẹ một cái.

...

Tổng Nhiệm tiến vào trước sân đóng máy quay lại, chỗ này không cho phép quay phim.

Doanh trại nơi này và chỗ đóng quân Trung Quốc khác nhau không nhiều lắm, nhưng quân nhân qua lại khiến cho người ta cảm giác sự khác biệt rõ rệt ---- người da trắng trời sinh có hình thể chiếm ưu thế, tham gia quân ngũ lại càng biểu lộ vóc người cao to vạm vỡ*.

*Nguyên gốc câu này là: Nhân cao mã lớn – ý chỉ người cao to khỏe mạnh, vóc người khôi ngô, vạm vỡ.

Quân sĩ tập hợp trên sân huấn luyện đến từ bảy Quốc gia. Ngoại trừ Lý Toàn, còn lại đều là người Âu Mĩ da trắng và người Âu Mĩ da đen. Lý Toàn đầu cao không thua bọn họ, nhưng dáng người cường tráng không bằng bọn họ.

Lấy tư cách là người Châu Á duy nhất trong đội, Lý Toàn tự nhiên nhận được không ít đối đãi đặc biệt ____ lúc nằm rạp xuống tiến về phía trước bị người ta ác ý đá bụi đất lên trên mặt, lúc leo tường bị giẫm lên vai, lúc bắt chước thực chiến người trong đội cũng không đưa vật che chắn cho, còn liên tục bị "ngộ sát"...

Nhất là người tên Bản Kiệt Minh lính Mỹ, đủ thể loại chuyện mờ ám cùng chế nhạo chưa hề dừng lại.

Tổng Nhiễm ở một bên thấy hết những màn này, trong lòng ghen khuất, nhưng không phát biểu một câu quân điểm nào. Đây là quân doanh, nơi đàn ông độ sức đánh giá. Nếu cô chen miệng vào khiêu nại, chỉ làm cục diện càng thêm rối rắm khó xử.

Huấn luyện viên là người Anh, đối với việc này nhắm một mắt mở một mắt cho qua, không can thiệp tới.

Cũng may Lý Toàn không biểu hiện ra nửa điểm cảm phần nào, rất có tính nhẫn nại, kiên trì cả ngày, thành tích cư nhiên không rớt lại phía sau quá xa, đứng trước hàng thứ ba.

Chạng vạng lúc đội giải tán, "Đối đãi đặc biệt" còn chưa kết thúc.

Huấn luyện viên vừa mới giải tán đội ngũ xong, Bản Kiệt Minh liền cùng một tên lính Pháp cười nhạo nói: "Nước bọn chúng thú vị lắm, phóng viên chiến trường, phái đàn bà tới; tham gia quân ngũ trên chiến trường, cũng phái đàn bà tới."

Tổng Nhiễm đang muốn tắt máy, nghe thấy mấy lời này, cau mày.

Tới giờ phút này, vẻ mặt Lý Toàn cũng có chút thay đổi, anh cắn chặt răng, hướng nhìn tên Bản Kiệt Minh ánh mắt trong phút chốc có chút hận ý, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền tản đi.

Lý Toàn một lời cũng không nói, yên lặng từ trước mặt Bản Kiệt Minh bước qua.

Nhưng tên Bản Kiệt Minh chú ý tới ánh mắt của anh, cười đem tay chụp lấy bả vai anh: "Đồ đàn bà, mày đối với lời nói của tao có bất đồng ý kiến à?"

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn đột nhiên nắm trụ lấy tay hắn ta quật xoay một cái, Bản Kiệt Minh lật người lên, nhưng không ngã sấp xuống, ngược lại trong phút chốc đứng vững phản công đánh lại Lý Toàn. Lý Toàn sớm đã có chuẩn bị, nhanh chóng xoay chuyển tránh thoát, lách người tránh ra phía sau người hắn ta, siết vòng qua cổ hắn ta, Bản Kiệt Minh ngay lập tức hạ người ngồi xuống chuồn đi.

Hai người đều không cách nào một cú khống chế, đồng thời nhanh chóng buông bỏ đối phương ra, kéo xa khoảng cách tầm hai ba mét.

Trên sân huấn luyện bụi đất bay mịt mù.

"Wao!!!" Các quân sĩ xung quanh trong chốc lát bốn phía tản ra, vây lại tạo thành một vòng tròn.

Ánh mắt Lý Toàn nhìn thẳng Bản Kiệt Minh, đem áo chống đạn trên người, móc cài, súng tay một nắm giật ra, toàn bộ ném xuống đất.

"Ồ!!!" Quân sĩ vây xem cao giọng ồn ào.

Bản Kiệt Minh cười đùa một chút, cũng bắt đầu cởi áo.

Tổng Nhiễm sợ sự việc ồn ào lớn chuyện: "Thượng úy Lý... chuyện này..."

Lý Toàn quay đầu, nâng tay chỉ chỉ cô một chút: "Không cho phép quay!"

Tổng Nhiễm cứng nhắc đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên phía trước.

Lý Toàn cầm móc cài trên cánh tay, trên đùi, dao găm, súng ống tất cả đều tháo xuống ném dưới đất; cả người tháo gỡ xuống hết chỉ còn một bộ quân trang, giày cùng bao tay tác chiến.

Đối diện Bản Kiệt Minh cũng tháo gỡ một thân trang bị, anh xiết chặt hai nắm đấm, bố trí xong bất cứ lúc nào cũng bày ra tư thế xuất kích.

Bản Kiệt Minh cũng chuẩn bị xong tư thế nghênh địch, ngay cả huấn luyện viên cũng đứng một bên xem tỉ thí.

Bản Kiệt Minh dẫn đầu công kích, hấn ta cực nhanh tiến lên phía trước vùng một quyền hướng bên má phải Lý Toàn, Lý Toàn xoay người một cái né tránh, một cước đá về phía chân trái Bản Kiệt Minh, người sau cũng dễ dàng tránh thoát.

Các quân sĩ vây quanh ồ ồ kêu to, lên tiếng ủng hộ ra oai.

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm Lý Toàn, thở mạnh cũng không dám thở.

Trải qua quá trình thăm dò lẫn nhau ngắn ngủi, hai người nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Bản Kiệt Minh thật sự bước tới, người cực nhanh tiến lên hai bước,

một đám phóng ra đánh thẳng huyết thái dương của Lý Toàn, Lý Toàn khó khăn lắm mới tránh thoát, một đám khác liên tục đánh úp tới, suột qua cằm anh. Lý Toàn chế trụ cánh tay hắn ta, quăng một cái về phía trước, đem hắn ta trở mình ngã lăn mấy vòng trên mặt đất. Cát vàng cuộn bay, ai cũng muốn đứng lên trước bắt lấy cơ hội, nhưng hai bên đều kiềm chế đối phương, liên tiếp đem đối phương lôi kéo trên mặt đất.

Xung quanh tiếng người ồn ào huyền náo, quân lính người Mĩ ở gần huấn luyện viên đều chạy tới xem.

Hai người tóm đánh, bỗng nhiên, Bản Kiệt Minh một đạp giẫm lên bụng Lý Toàn, từ trên đất đứng lên, tiếp sau đó một đạp giẫm lên ngực anh.

Lý Toàn nhanh nhẹn trở người lăn tránh ra, gạt chân đá một phát hướng vào chân trụ của Bản Kiệt Minh, đem hắn ta quật ngã xuống đất. Bản Kiệt Minh vừa định đứng lên, Lý Toàn xoay người nhảy lên, cả người mang khuỷu tay lên, đè ép lồng ngực hắn ta; cánh tay khác của anh thần tốc từ trên giày của Bản Kiệt Minh nắm một nắm, từ trong giày rút ra chiếc "dao găm" được nhét thêm vào, trong chớp mắt "đâm" về phía yết hầu của Bản Kiệt Minh.

Một "dao" hạ xuống, Bản Kiệt Minh hoàn toàn bất động, giơ hai tay.

Nắm tay của Lý Toàn nhẹ nhàng hạ xuống, trên yết hầu hắn ta tìm một đường --- "Cắt yết hầu".

Bốn phía đồng loạt chết lặng.

Lý Toàn thở nhẹ một hơi, đẩy Bản Kiệt Minh ra, đứng dậy.

Sau vài giây chết lặng, đám người vây xem tiếng vỗ tay chột vang lên.

Lý Toàn qua quýt lau bụi đất trên đầu, trên mặt, đi tới bên cạnh, mang áo, súng tay, đồ bảo hộ trang bị các loại từng cái nhặt lên, liếc

nhìn Tổng Nhiễm còn đang phát ngốc ở một bên, nói: "Đi thôi."

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-1

Chuyển ngữ: ChenLuan

Thành phố Gia La chạng vạng tối rất náo nhiệt. Nhất là khu đóng quân quân đội ở gần đây cách mấy con phố, các cửa hàng cứ theo lẽ thường buôn bán, người tới người đi tấp nập như dật vãi. Những đứa trẻ đá bóng bên lề đường, cũng không lo sợ một giây sau gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Tổng Nhiễm cùng Lý Toàn quay về, trên đường tiếng người ồn ào huyền náo, cả dọc đường hai người không nói câu nào.

Anh không nói chuyện, cô đoán không ra tâm tư anh đang nghĩ gì, cũng dứt khoát im miệng không nói.

Thực ra tâm tình Lý Toàn không phải không vui, mà tiêu tốn sức lực cả một ngày trời, thật sự mệt mỏi rồi.

Trên đường ngang qua một quán ăn bản xứ, mùi thịt nướng phiêu bồng thơm ngát toả ra bốn phía.

Lý Toàn quay đầu hỏi cô: "Đói chưa?"

Tổng Nhiễm vốn dự định quay về chỗ ở rồi ăn cơm, hỏi ngược lại: "Anh đói rồi sao?"

"Ừ."

"...Vậy thì ăn ở đây đi."

Khách trong quán ăn không ít, nhưng phần lớn là quân Duy Hoà* đóng quân ở gần đây, đột nhiên bước vào một cô gái người nước ngoài, ánh mắt các quân sĩ đều cố tình, vô tình hướng trên người Tổng Nhiễm liếc nhìn.

(*Duy Hoà: Quân Liên Hợp Quốc gìn giữ hoà bình.)

Một màn này Lý Toàn đều nhận ra, nhẹ giọng nói: "Cô mà cảm thấy không thoải mái, chúng ta đổi chỗ khác."

Tổng Nhiễm không muốn phiền phức thêm, nói: "Không cần. Tôi cũng không phải người đẹp, không có cái gì hay ho mà nhìn. Lại nói, quán thịt nướng này ngửi rất thơm."

Lý Toàn sợ cô không được tự nhiên, chọn cái bàn ngồi sát ở bên ngoài đường. Hai người chọn phần thịt nướng đặt biệt, bánh mì nướng và đậu phụ. Thời gian chờ thức ăn mang lên, Lý toàn bỗng nở nụ cười, nói: "Sao có thể không phải là người đẹp chứ?"

"Tôi tự biết bản thân mình đến đâu." Tổng Nhiễm nhỏ giọng nói, nhìn anh cười, biết tâm trạng của anh cũng không quá kém, lúc này mới đặt câu hỏi: "Bên kia sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

"Bên kia?"

Ngón tay cái Tổng Nhiễm chỉ chỉ ra phía sau - hướng về phía khu đóng quân quân Mỹ.

"Không vấn đề gì." Lý Toàn nói, "Loại người này, đánh phục xong liền thôi."

Tổng Nhiễm không nghĩ tới anh sẽ nói loại chuyện này, liền không nhìn được cười.

"Cô cười cái gì?"

"Không." Cô lắc đầu.

Trong lúc nói chuyện, ông chủ bê thịt nướng, bánh nướng và đậu phụ đã cắt xong lên, còn thêm một chậu nước sạch, dùng để rửa tay.

Lý Toàn hất cằm chỉ chiếc chậu nhôm nhỏ, nói: "Cô rửa trước đi." Anh giờ giờ bàn tay mình lên, "Tay tôi mà nhúng xuống, nước liền đem ngòm."

"Ờ." Tống Nhiễm đem tay ngâm trong nước, nhẹ nhàng chà xát hai tay.

Lý Toàn nhìn nhìn, lần đầu tiên chú ý tới bàn tay của con gái, không ngờ lại mịn màng tinh tế như thế, trắng nõn mềm mại, nho nhảnh; anh nhìn một lúc lâu, im lặng di dời ánh mắt.

Rất nhanh, Tống Nhiễm mang chậu nhôm đẩy qua cho anh, anh rửa tay xong, lại tùy ý lau mặt một chút.

Bánh nướng cuốn lên thịt, cuốn thêm đậu phụ, kẹp lại có một loại mùi vị không nói nên lời. Tống Nhiễm ăn một hơi hết bốn cái bánh cuốn, một bát đậu phụ, rất nhanh liền no bụng.

Không biết có phải là thói quen từ trong quân đội mang tới, lúc Lý Toàn ăn cơm hết sức nghiêm túc im lặng, cũng không nói chuyện phiếm. Lúc cuốn thịt, từng miếng từng miếng thịt nướng sắp xếp lên bánh nướng từng hàng vô cùng đều đặn chỉnh tề, sau đó đem lớp vỏ bên ngoài bánh nướng xếp hoàn chỉnh lại tựa như gấp chăn. Lúc này mới đưa tới bên miệng.

Tống Nhiễm có chút buồn cười, nhưng cũng không mở miệng quấy rầy anh.

Bên đường có một người lính quân Duy Hoà ngang qua, tung quả táo cầm trong tay. Tống Nhiễm thấy thế, thuận miệng nói: "Ờ đây táo cực kì đất."

Lý Toàn đang cắn miếng bánh nướng, mím môi ngẩng đầu lên nhìn, người tung quả táo kia đã đi xa rồi. Anh hỏi: "Cô thích ăn táo?"

"Cũng bình thường." Tống Nhiễm nói, "Nhưng ở Gia La không có loại hoa quả nào khác."

Ăn xong cơm thanh toán, Lý Toàn chi tiền.

Tổng Nhiễm thấy không được hay cho lắm, nói: "Chúng ta chia AA nhé?"

(AA: Cách nói kiểu thanh toán 50/50, mỗi người một nửa.)

Lý Toàn nhìn cô: "Phóng viên Tổng, không cần quá khách sáo."

Vì vậy Tổng Nhiễm cũng không khăng khăng giữ ý kiến nữa.

Trên đường trở về, cô xác nhận lại nói: "Lần sau Bản Kiệt Minh sẽ không tới tìm phiền phức cho anh nữa chứ?"

"Sẽ không."

Mấy ngày tiếp theo, như lời Lý Toàn nói, các quân lính trong đội tác chiến Liên Hợp ai cũng không gây rắc rối phiền phức cho anh nữa, thậm chí còn thay đổi thái độ với anh. Nhất là sau khi mở mang tầm mắt trông thấy năng lực gỡ bom mìn của anh, Bản Kiệt Minh có thời gian rảnh rỗi liền tìm đến anh nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Tổng Nhiễm nhớ tới lần đầu tiên gặp Bản Kiệt Minh, hẳn ta chế giễu cùng câu nói see you kia, sau này cô mới nhận ra, phản ứng tới, cái tên Bản Kiệt Minh này chính là thiếu ngược.

Sau khi tập huấn kết thúc, Tổng Nhiễm theo thường lệ mang video cắt xong gửi cho La Chiến xét duyệt. đoạn phim tài liệu này sẽ không để truyền hình Lương Thành phát, mà trực tiếp ở kênh tin tức thời sự và kênh quân sự phát ra.

Video từ trước giai đoạn Lý Toàn tham gia huấn luyện bị "Đổi đãi đặc biệt", bước tới giai đoạn sau cùng quân binh các nước khác dung hoà thành một khối. Đoạn đánh lộn kia Tổng Nhiễm không quay vào, nhưng cùng Bản Kiệt Minh hát vai xung đột hai lần bị quay lại. Giải thích tình tiết đến cuối cùng, một cái bởi lính gỡ mìn, tay

súng bắn tỉa, binh phòng thủ trên không, pháo binh đường dài, quân y, đám người bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt chính thức thành lập. Mà sự tồn tại của Lý Toàn trong đội ngũ là khâu quan trọng then chốt nhất.

Sau khi La Chiến xem xong vô cùng hài lòng, liên tục khen cô làm rất tốt: "Tổng Nhiệm, cô đối với tình tiết cùng tổng thể nắm chắc quá tuyệt vời. Tôi thấy cô trời sinh là để làm phóng viên tài liệu."

"Đâu có chứ. Là... Lý thượng úy biểu hiện quá ưu tú."

"Tiểu tử này xác thực chỉ có một."

Tổng Nhiệm nói: "Tôi cảm thấy, anh ấy đặc biệt hiểu rõ bản thân mình phải kiên trì giữ vững thứ mình cần."

"Đúng vậy. Người trẻ tuổi như vậy, rất hiếm thấy. Phải rồi, tiết mục gỡ mìn của kì kia đã đăng lên chưa?"

"Tuần trước đăng lên rồi."

La Chiến cười nói: "Đoạn quay A Toàn kia sau khi phát ra ngoài, có phải có một đám các cô gái nhỏ tới hỏi thăm?"

"Vâng... Đài truyền hình nhận được một đồng cuộc gọi."

"Cũng đúng, phát phát quảng cáo, lúc trở về cho chàng trai này chọn một cô bạn gái tốt."

Tổng Nhiệm chần chừ một chút, cuối cùng nói: "Thượng úy Lý hình như có bạn gái rồi, còn ở trong trong đài của bọn tôi."

"Đâu ra chứ." La Chiết khoát khoát tay, "Chỉ đạo viên của cậu ta cho sắp xếp, gặp mặt xong, cậu ta không thích. Không thành rồi."

Tổng Nhiệm sửng sốt.

....

Trong vườn rau, mấy quân sĩ đang tưới nước cho rau. Trên mảnh ruộng, cà chua chín đỏ rồi, dưa chuột cũng lớn rất nhiều.

Tổng Nhiễm ngồi một bên quan sát, thường nhìn khắp nơi tứ phía. Đã qua giờ cơm tối, anh về kí túc nhất định sẽ từ chỗ này ngang qua. Nhưng đợi hơn hai mươi phút, cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Tổng Nhiễm phì phì mỉm cười, đứng dậy bước ra ngoài, bỗng nghe thấy một đoạn kèn ác-mô-ni-ca thổi khúc 《Thiên Không Chi Thành》, giai điệu du dương trầm bổng từ bên kia thao trường vọng tới.

Cô ngang qua doanh trại, liền thấy một đội quân sĩ vừa kết thúc một ngày công việc, có người ngồi trên đất nghỉ ngơi thả lỏng, có người lại đi về phía doanh trại. Còn Lý Toàn lại đang ngồi trên bậc thang thổi kèn ác-mô-ni-ca.

Tổng Nhiễm nhớ tới lần trước lúc tới kí túc anh mượn lược, trong ngăn kéo của anh có bỏ một chiếc kèn ác-mô-ni-ca.

Cô theo giai điệu ung dung kia đi tới, ở hai bậc thang phía sau anh ngồi xuống, ôm má chống cằm yên lặng lắng nghe. Trên thao trường, cát vàng mênh mông, ánh tà dương đọng lại cuối chân trời, giống như lòng đỏ trứng muối.

Lý Toàn thổi xong, chiếc kèn ở giữa ngón tay xoay chuyển một vòng, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xăm. Anh mắt anh nhận ra cái gì đó, quay đầu lại, nhìn thấy cô, vô cùng bất ngờ, một nụ cười nơi khóe môi chậm rãi tràn ra: "Tới lúc nào vậy?"

"Vừa mới ngang qua, nghe thấy anh thổi kèn, liền ngồi xuống nghe một lát." Cô nói, "Cũng chuẩn bị đi rồi."

"Ừ."

Vài chiến hữu phải về, gọi anh cùng đi.

Lý Toàn nhìn Tống Nhiễm, cúi đầu: "Đi trước nhé."

Cô gật gật đầu, nhìn anh sát qua bên người, "Cảnh quan Lý..." Cô lại gọi sai rồi.

"Hử?" Anh quay đầu.

"Ngày đó anh nói tình hình Gia La thành không ổn định, không được đi lung tung. Nhưng ngày mai tôi cần phải quay phim chụp hình trên đường, đi những con đường nào sẽ an toàn hơn một chút?"

"Đường lớn số năm, số..." Lý Toàn dừng lại suy nghĩ, nói: "Ngày mai chúng tôi đi tuần tra, cô có muốn đi cùng không?"

Cô mím môi: "Sẽ không tăng thêm phiền phức cho anh chứ?"

Anh khẽ cười rộ lên: "Cô có thể tăng thêm phiền phức gì cho tôi?"

Trái tim cô đập rơi một nhịp, nhẹ nhẹ gật đầu: "Được."

"Được. Đến lúc đó cùng đi."

"VẬY..." Cô còn chưa nói lời khách sáo ra khỏi miệng, anh liền nói: "Chín giờ sáng?"

"Được."

"Gặp ở cửa khu đóng quân?"

"Ừ."

...

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tổng Nhiễm khẽ ngâm nga giai điệu Thiên Không Chi Thành, về tới khách sạn, vừa bước vào cửa liền đem vali lục tung một hồi, lấy ra một chiếc áo khoác màu hồng nhạt dự định ngày mai sẽ mặc. Nhân lúc còn chưa bị ngắt nước cô tranh thủ thời gian gội đầu tắm rửa. Lúc tóc khô được phân nửa liền đem tết lại quán lên đầu, ngày mai sẽ có mái tóc xoắn xoắn.

Buổi tối chín giờ, ánh nắng dần dần tản ra tứ phía. Bên ngoài trời vẫn còn sáng. Mấy ngày nay Tổng Nhiễm quá mệt mỏi, có chút buồn ngủ nên còn sớm đã lên giường đi ngủ.

Sáu giờ sáng, một cuộc gọi đem cô đánh thức, là điện thoại của đài. Tình thế Đông Quốc đột ngột thay đổi, cô có nhiệm vụ mới – đi thành phố Cáp Pha vùng giáp biên giới Đông Quốc và Ai Quốc, đưa tin nạn dân vùng biên giới. Lập tức xuất phát.

Tổng Nhiễm nói xong.

Cô ngồi dậy bước xuống giường thu dọn hành lý, nhìn tới chiếc áo khoác màu hồng nhạt kia mới nhớ đem mái tóc thắt bím gỡ ra. Cô mang một đầu tóc xoắn tùy ý buộc thành tóc đuôi ngựa, khác khoác hồng nhạt nhét vào trong túi, thay bộ quần áo màu xám. Cô nhanh chóng thu dọn xong vali, trước sảnh khách sạn thuê một chiếc xe.

Bảy giờ sáng, Tổng Nhiễm đem va li mang lên xe, xuất phát. Cô ngang qua khu đóng quân, nói với lính đứng gác, nếu nhìn thấy Lý Toàn, thì nói với anh cô có nhiệm vụ, rời khỏi Gia La rồi.

Anh lính đáp ứng.

Sáng sớm trên đường vẫn hết sức yên tĩnh, ánh nắng rực rỡ bao phủ khắp mái hiên chùa chiền. Tổng Nhiễm lái xe, mặc cho cảnh vật

quen thuộc trên đường lướt qua. Cô biết, có thể cô sẽ không bao giờ quay lại toà thành này nữa.

Hoặc có thể trong tương lai một ngày nào đó lúc cô quay lại nơi đây, toà thành này đã ở trong ngọn lửa chiến tranh hoàn toàn thay đổi. Ai biết được chứ.

Cô có chút phiền muộn cùng chút không nở, nhưng nhiều hơn chính là sự khấn trương cùng mãnh liệt mơ hồ -- Cô đang từng tí một đi về phía vết sẹo thực sự của quốc gia này.

Ra khỏi thành phố Gia La, cô một mạch chạy về hướng Tây, cát vàng trời xanh, xa xa rừng cây ô liu kéo dài vô tận; cô hướng tuyến đường biên giới Đông Quốc và Ai Quốc dài đằng đẵng tuyệt trần mà đi.

...

Chín giờ sáng, Tống Nhiễm để ý chút thời gian. Lúc này hẳn là Lý Toàn đang ở cổng khu đóng quân chờ cô, sau đó biết được tin cô rời khỏi. Không biết anh sẽ có thái độ gì nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng có chút tiếc nuối, có chút chua xót.

Mà cô đã lái xe chạy được hơn một trăm ki-lô-mét, cách phía Tây biên giới khoảng một hai trăm ki-lô-mét.

Tống Nhiễm đội mũ sắt, mặc áo chống đạn, để tiết kiệm dầu mỡ nên không mở điều hoà, sớm đã nóng tới mức khắp người toàn là mồ hôi.

Lại chạy khoảng nửa giờ, cô tới một thành nhỏ không có tên trên bản đồ. Khoảnh khắc tiến vào thành trấn*, cảm giác bất an khó hiểu ập tới trong lòng.

(*Thành trấn: Thành phố và thị trấn.)

Chín giờ rưỡi sáng, trên đường vắng không một bóng người. Kiến

trúc tháp bằng cũ nát, toà nhà u tối mờ mịt, tựa như đất trên bầu trời rơi xuống mây ngày mấy đêm.

Tổng Nhiễm thả chậm tốc độ, bánh xe lăn nghiền qua những thứ đồ linh tinh hỗn tạp khắp nơi trên mặt đất __ xi măng, kính vỡ, vụn gỗ, vỏ đạn __ phát ra một chuỗi âm thanh vụn vỡ.

Sự im lặng quỷ dị này khiến cô rút điện thoại ra liếc mắt nhìn, no service.

Bỗng nhiên, nổ "ầm" một tiếng, Tổng Nhiễm sợ tới mức co rụt cổ lại.

Một phát đạn rơi xuống ở mấy con đường ngoài quảng trường, ngoài bức tường của toà nhà ven đường nước sơn đã chã rơi xuống. Từng khối xi măng nện lên đỉnh thân xe vang lên loảng xoảng.

Chỉ sợ nơi này là chỗ hai bên quân xung đột. Tổng Nhiễm cắn răng dồn sức nhấn ga, ô tô tăng tốc ở trên đường chạy như bay. Bên ngoài quảng trường súng đạn chọc trời, Tổng Nhiễm chỉ để ý lái xe lao vun vút, một mạch lao ra khỏi thị trấn.

Tiếng ồn ào náo động dần dần nhỏ, mắt thấy sắp rời khỏi, phía trước chợt hiện ra một trạm kiểm soát. Tổng Nhiễm kinh hãi, tập trung nhìn thật kỹ, là quân chính phủ.

Giảm tốc độ xe lại, dừng ở cửa trạm kiểm soát. Một quân nhân mang súng bước về phía trước, khom lưng cúi nhìn, ý bảo Tổng Nhiễm xuống xe. Những người khác bắt đầu tiến hành kiểm tra toàn bộ chiếc xe.

Về mặt vị quân nhân nghiêm túc đem cô dẫn qua một bên, dùng khẩu âm Tiếng Anh đặc sệt hỏi:

"RRROM?" Người nước nào.

"CHINA." Trung Quốc.

"DESTINATION?" Đi đâu.

"Hapo." Cáp Pha.

"OCCUPATION?" Nghề nghiệp.

"Correspondent." Phóng viên.

Quân nhân kiểm tra xong giấy tờ chứng nhận, cần kiểm tra máy ảnh. Tổng Nhiễm mở máy ảnh ra cho anh ta xem.

Vị quân nhân vừa xem vừa tự độc thoại lâu bầu một mình: "Đám phóng viên mấy cô, chỉ thích chạy tới mấy chỗ nguy hiểm. Không biết an toàn là cái gì sao?"

Tổng Nhiễm hỏi: "Nhưng bây giờ ở đâu an toàn thế, tiên sinh?"

Quân nhân dừng lại một chút, từ màn hình máy ảnh ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Chúng tôi nhận được tin tức tin cậy, phản quân và tổ chức khủng bố kế hoạch trong đêm hôm nay tấn công từ khắp nơi mọi nẻo đường tới Cáp Pha. Cô phải tăng tốc chạy xe nhanh vào. Có điều," Anh ta liếc mắt nhìn đồng hồ, "Bây giờ thời gian còn sớm, trước lúc trời tối có thể chạy tới Cáp pha. Ban đêm cũng đừng ra khỏi cửa."

"Cảm ơn, tôi nhớ rõ rồi."

Xem ra tối nay sẽ có đại chiến.

Nếu như tuyến giao thông bị cắt đứt, Tây Bộ rất nhiều toà thành phố bị bao vây càn quét.

Tổng Nhiễm hỏi: "Tuyến giao thông sẽ bị chặt cắt đứt không?"

"Tất nhiên không rồi." Về mặt vị quân nhân chắc như đinh đóng cột, "Quân đội chúng tôi có thể bảo vệ."

"Tôi cũng cho rằng như vậy, tiên sinh."

Quân nhân đem giấy tờ trả lại cho cô, nói: "Chúc cô may mắn." Lúc trả máy ảnh cho cô, vị quân nhân bỗng nhiên cười lớn, kêu chiến hữu của mình qua xem.

Hoá ra Tống Nhiễm ở đường Gia La chụp phải một tấm hình, một cụ già ngồi trên đống đổ nát của vụ nổ kéo đàn Cầm, thiếu nữ xoay tròn nhảy điệu nhảy.

"Tấm ảnh này rất tuyệt."

Lúc phát tay cho phép qua, vị quân nhân lại hướng cô cười hỏi: "Isn't this country great?" (Đất nước này tuyệt chứ?)

"Yes." Tống Nhiễm nói.

...

Tiếp tục tiến về phía Tây, Tống Nhiễm cảm nhận được mùi thê cực chuyển biến xấu. Dọc trên đường đi, cô hầu như không nhìn thấy người sống nào. Cách thôn xóm thị trấn nhỏ đều là cảnh tượng đổ nát, bao phủ ngập tràn dấu vết chiến tranh gặm nhấm ăn mòn qua.

Sắp tới buổi trưa, cô ngang qua một thị trấn nhỏ không người, so với thị trấn nhỏ ngang qua lần trước còn điêu tàn hoang vắng hơn.

Dọc đường vắng vẻ, tai hoạ ngầm ẩn náu.

Trong khoảnh khắc ấy, sự yên tĩnh đột ngột bị phá tan, nguy hiểm từ trên trời giáng xuống. Đây chính là khu vực chiến tranh, viên đạn sẽ không chào hỏi nhắc nhở trước.

Lúc phát đạn ngang qua sau chỗ ngồi, Tống Nhiễm hoàn toàn không ý thức được trong xe bay qua thứ đồ gì.

"Pằng!" Trên cây cột điện ngoài cửa sổ đánh ra một lỗ hồng, bụi đá bắn ra tung toé, bây giờ Tống Nhiễm mới biết viên đạn từ hai cánh quạt gió xe bay qua.

Cô ngay lập tức đè thấp người xuống, dùng sức nhấn mạnh ga. Biết không ổn rồi, lần này lỡ bước vào khu trực tiếp giao chiến.

Đường phố thoáng đãng, đạn bay lia lịa, từng phát từng phát tiến đánh bắn xuống giữa đất và trên mặt tường.

Nếu bắn tới, chỉ có một hướng là tốt. Cô là người dân nước ngoài bình thường, quân chính phủ nhất định sẽ cứu cô.

Một bên não bộ tăng tốc chuyển động, tay lại máy móc mà chuẩn xác mở nắp máy ảnh ra, điều chỉnh trình tự, bắt đầu thu hình lại.

Xung quanh toàn tiếng súng, phía trước mũi xe đã trúng mấy vết đạn. Nếu không cho thấy thân phận trung lập chỉ một mình, liền chết cả đường đi.

Tống Nhiễm lớn tiếng hô: "HELP!"

Trong chớp mắt ngừng bắn, hai bên đều phán đoán nhận định.

Vài giây sau bỗng nhiên bùng nổ, hỏa lực toàn bộ lên ngòi công kích, lần này đều tránh khỏi chiếc xe của Tống Nhiễm, nhóm tay súng dồn dập từ cửa sổ nhà lầu, ngõ nhỏ, sau tấm công sự che chắn chạy ra.

Hai bên đều tới cướp người! Muốn sống!

Khoảnh khắc ấy Tống Nhiễm thấy rõ ràng, không hề có quân chính phủ. Là phản quân và tổ chức khủng bố! Bọn chúng đều tới cướp người làm con tin!

Xong đời rồi.

Cô lặn xuống xe, nhằm về phía con ngõ trống bên đường. Hai tên phản quân từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, một tên giơ súng ngắm bắn, ra lệnh cho cô đầu hàng.

"Pằng." Một tiếng sung vang lên, Tống Nhiễm che đầu thét chói tai, tên phản quân lại ngã nhào ra trước mặt cô, máu tươi từ huyết thái dương tuôn ra. Tên còn lại lập tức hạ thấp xuống hướng Tống Nhiễm đánh tới.

"Pằng!" Tên phản quân thứ hai toi mạng, không biết hai phát súng này từ đâu tới.

Mà con đường đối diện xuất hiện một đám đàn ông mũi cao, hốc mắt sâu, trong đó một người hướng qua đây, nhảy một nhảy lên trên xe Tống Nhiễm, nhảy qua nóc xe, lại hướng phía cô nhảy xuống. Thân thể cường tráng che khuất ánh sáng đầy trời chói mắt.

Tống Nhiễm nhìn rõ kí hiệu bức vẽ trên người hắn ta: Tổ chức khủng bố!

Cô cầm lấy máy ảnh bò lên chạy, trong nháy mắt quay người kia chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt vắn vẹo cùng một đôi mắt khát máu.

Cô điên cuồng chạy tiến vào con ngõ nhỏ, đầu tóc rối bù, bụi đất khắp người hoà cùng máu và mồ hôi.

Phía sau người, giọng nói tên thành viên khủng bố trầm thấp ngoan độc, từ từ đề thấp xuống rồi vút cao lên, hung hăng kiêu ngạo hô lên một chuỗi tiếng ngoại ngữ; lời còn chưa dứt, nhà lầu, công sự che chắn, góc đường, cửa hàng, từng địa điểm truyền tới tiếng tà tứ hưởng ứng từ một đám đàn ông.

Tống Nhiễm giống như bị rơi phạm vi săn bắn nai, lang sói từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới.

Cô lao vào con hẻm nhỏ, điên cuồng trốn chạy. Phía cười tiếng người cười lớn, la hét bằng tiếng địa phương, hướng bầu trời nổ

súng. Lá cây, cành cây, cát đá, rào rào đổ xuống.

Cô liều mạng chạy, không ngừng chạy hướng bảy phương tám quanh co hướng vòng vào trong con hẻm nhỏ. Bỗng nhiên một bàn tay giơ ra kéo cô vào trong ngực. Tổng Nhiễm thét lên, nhằm vào cầm người đàn ông kia đánh lung tung, ra sức giãy dụa đẩy anh ta ra. Cô một chân dẫm vào trong hố, dưới chân dấy dụa liền ngã ngò trên mặt đất, đồng thời tay chân liều mạng lùi về phía sau.

Người đàn ông nhanh chóng tiến tới gần cô, thân hình trong phút chốc che khuất một góc ánh mặt trời nghiêng nghiêng.

Một đôi giày quân dụng màu đen tiến vào tầm mắt Tổng Nhiễm, ống quần màu xanh xám nhét vào trong giày, thắt chặt ngay ngắn.

Nhưng cô rãnh rồi mà ngắm nhìn kĩ, té ngã xoay người bỏ chạy. Người đàn ông một bước dài về phía trước, đem cô lôi lên kéo vào trong lồng ngực, một tay gắt gao che kín miệng cô.

Tổng Nhiễm sợ hãi nức nở, liều mạng đấm đá.

Anh ta xóc mũ sắt của cô lên, thấp giọng quát: "Đừng động!"

Tổng Nhiễm cả kinh, nâng đôi mắt lên.

Đôi mắt màu đen của anh ta loé lên sáng ngời, một tay cầm lấy mũ bảo hộ che mặt lôi xuống, thanh âm cực thấp: "Là tôi."

....

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Dịch: ChenLuan

Tống Nhiễm nhìn rõ mặt anh ta, sợi thần kinh căng thẳng trong chớp mắt tháo dỡ xuống. Ngay tức khắc động tác của cô liền mềm nhũn, nước mắt cũng không tiếng động tuôn ra. Anh một tay dùng lực ôm cô chống đỡ, cô cố gắng đứng vững.

Trong con ngõ tiếng súng vang lên không ngừng, bám đuôi theo sau mà tới.

Lý Toàn một tay đem che mặt nâng lên, rồi lại lần nữa kéo xuống che mặt lại, một tay lôi cô lên nhanh chóng đi vào một con ngõ khác.

Con ngõ chật hẹp, hai bên chật ních cư dân.

Lý Toàn bên chạy bên liếc nhìn dãy nhà, nhìn thấy cửa sổ một hộ gia đình khép lại, ngay lập tức kéo mở cửa sổ ra, không thanh minh phân trần ôm Tống Nhiễm đặt lên trên.

Tống Nhiễm hiểu rõ, vội vàng nhảy vào phòng. Tay Lý Toàn chống lên thành cửa sổ, nhún người nhảy vào trong phòng, một tý bụi ở trên thành cửa sổ cũng không dính qua.

Tống Nhiễm ngay tức khắc đóng cửa sổ lại.

Căn phòng này điển hình là nhà dân cư sa mạc Đông Quốc, cửa sổ nhỏ, vách tường dày, trần nhà bằng giống như lô cốt mờ tối lại thoáng mát. Vật dụng trang trí có giá trị trong nhà sớm đã chuyển đi hết rồi.

Hai người vừa tiến vào phòng, ngoài cửa sổ liền truyền tới tiếng bước chân lục soát truy tìm người.

Tống Nhiễm sợ hãi, muốn leo lên cầu thang trốn. Cô mới chạy được

một bước, Lý Toàn lùi ngược cô lại ấn lên vách tường, bàn tay lớn nhanh chóng bịt miệng cô, người cũng tiến lên phía trước một bước áp sát gần, đem cô ép chặt trên tường.

Một giây sau, một tốp bóng người từ trước cửa sổ sát ngay bên cạnh hai người ẩn nấp qua. Một đường bóng người đen tối hẹp dài nghiêng nghiêng tiến vào trong căn phòng, trên mặt đất góc cửa sổ phác họa bóng hình người từ từ trườn qua.

Lý Toàn cắn chặt răng, vô tình đem Tống Nhiễm ép chặt hơn.

Trái tim Tống Nhiễm dữ dội đập như trống đánh, cố gắng nín thở. Giờ phút này, ngay cả tiếng hít thở của mình cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Chỉ còn lại mấy bóng người từ trước cửa sổ xẹt qua, tới tới lui lui.

Đám người kia đánh bỏ mất mục tiêu, ở bên cánh cửa sổ gần đây tụ tập lại, dùng ngôn ngữ Đông Quốc mở miệng mắng câu gì đó. Mặc dù nghe không hiểu nội dung, nhưng có thể phân biệt được bên trong điên cuồng tụ tập lại mà giận dữ.

Cách một bức tường, ngay cả thở Tống Nhiễm cũng không dám, mồ hôi nóng cùng mồ hôi lạnh khắp người dày đặc chảy xuống. Cô nâng mắt nhìn Lý Toàn, anh cách cô cực gần, cầm gần như đặt sát lên trán cô.

Huyết thái dương của anh kéo tới mức chặt chẽ; mặt nạ bảo hộ phía trên, chỉ lộ ra dung mạo nổi bật, trong phút chốc không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cánh cửa sổ kia, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Tay phải cùng cánh tay trái hai điểm một đường kim bước súng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Người ngoài cửa sổ sau khi mắng chửi một hồi. Đột nhiên, có người hướng về phía cửa sổ bên này nói câu gì đó. Một đạo bóng người hướng cửa sổ tiến tới gần, giờ tay muốn mở cửa sổ.

Tổng Nhiễm trừng lớn mắt nhìn Lý Toàn; nhưng anh lại siết chặt cánh tay kia, tay phải nắm súng từ từ đưa lên; Khấp người anh toả ra một cỗ khí thế tàn nhẫn, cảm giác áp bách tối cao bức ra.

Chính trong khoảnh khắc người kia muốn đẩy cửa sổ ra, có người nói câu gì đó. Người kia dùng tay sờ sờ bụi trên thành cửa sổ, trả lời lại một câu. Bây giờ Tổng Nhiễm mới nhớ ra Lý Toàn lúc bước vào phòng không hề chạm vào bụi trên thành cửa sổ.

Người ở bên ngoài phán đoán bên trong phòng không có người, quay người bước đi. Lúc này, bỗng nhiên một phát súng vang lên, trên góc cửa sổ một bóng người theo tiếng súng ngã xuống đất.

Phản quân chính phủ truy đuổi tới rồi, lại lần nữa cùng tổ chức khủng bố đánh nhau.

Người bên ngoài lập tức giơ súng đối đầu nhau, hai bên rơi vào cuộc chiến dữ dội, súng đạn không mất bay vùn vụt tứ phía. Trong đó, có mấy phát bắn lên trên cửa sổ, kính thủy tinh nứt toạc bắn tung toé.

Trong chớp mắt Lý Toàn cúi thấp đầu xuống hõm vai cô, lấy thân thể che chắn cô, ngăn chặn vụn kính thủy tinh cực nhanh bay tới.

Khuôn mặt đàn ông dính sát vào sườn mặt cô, mặt nạ bảo hộ cách cũng không tính là dày, hơi thở dồn dập mà ẩm ướt từ trong vải bông thấm thấu ra, tựa như lông vũ ve vẩy từ sườn mặt cô tới bên trong tai.

Nhưng chỉ một giây, anh liền nghiêng đầu đi. Mặc dù tư thế vẫn duy trì tư thế cúi thấp đầu, ánh mắt lại bắn ra phía người cửa sổ, tỉ mỉ thấu đáo nhìn chăm chú động tĩnh bên ngoài, không dám có nửa điểm lơ là.

Tổng Nhiễm ngăn người mở cửa con người, tiết tấu nhịp tim đã không thể khống chế nổi. Cả người cô đã bị anh siết chặt trong lòng ngực, có thể nghe thấy được nhịp tim nơi lồng ngực anh mãnh liệt

dao động, có thể người thấy mồ hôi hơi thở anh bên trong chiếc áo nóng hầm hập. Cả người cô không hiểu sao phát ra một trận run rẩy, không biết là bị dọa tới mức đấy hay là cái gì đó khác.

Mà tay anh vẫn bịt miệng cô, mang theo mùi mồ hôi của đàn ông hoà quện cùng mùi khói đạn đã bắn qua.

Bây giờ cô mới nhớ ra, hai phát đạn lúc nãy từ vị trí cao bắn tới là anh bắn.

Anh lại cứu cô.

Bọn họ vẫn duy trì tư thế chặt chẽ dán sát vào nhau, ở nơi góc phòng thoáng mát mờ tối đứng hơn mười phút.

Chiến loạn bên ngoài rốt cục cũng ngừng nghỉ, người của hai bên dường như đều tổn thất nặng nề, đều tự rút lui.

Thẳng đến lúc đất trời đều yên tĩnh, lặng tới mức không nghe thấy một tia âm thanh nào, Tống Nhiễm mới cảm nhận được rõ ràng lồng ngực anh anh một lần phập phồng lên xuống chậm rãi -- Cuối cùng anh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh từ từ ngước đầu lên, buông bàn tay đang bịt miệng cô ra, người cũng lùi ra phía sau một hai bước kéo giãn cách với cô.

Mặt Tống Nhiễm sớm đã đỏ hồng như máu, vệt vàng hấp tấp liếc nhìn anh một cái lại không dám nhìn lâu, cô dờ mắt liếc nhìn vụn thủy tinh trên mặt đất.

Lý Toàn thả lỏng một chút, tay phải có phần cứng nhắc không linh hoạt, nhìn cô ngẩn người ra không hé môi, nhẹ giọng hỏi: "Bị dọa sợ rồi sao?"

"Hả?" Cô ngước đầu lên, lắc lắc, "Bình thường."

Anh nhìn cô một hai giây, không nói chuyện, hơi hơi nghiêng đầu,

đem mặt nạ bảo hộ lôi xuống.

Tổng Nhiễm thấy thế, cũng đem khẩu trang lôi xuống.

Bên trong ánh sáng mờ tối, con người của hai người sáng ngời, bốn mắt nhìn nhau, không hề ngăn cản nhìn chăm chú vào mặt đối phương, yên tĩnh, không tiếng động.

Ngay cả anh cũng có thể sau này mới biết mới cảm giác được chuyện tình vừa rồi có một tia vi diệu cùng xấu hổ, di dờ ánh mắt cầm mặt nạ bảo hộ lau mặt một chút, thấp giọng nói một câu: "Chỗ này nóng hơn so với Gia La."

"Đúng vậy." Cô nhẹ nhàng vẩy gió quạt cho khuôn mặt, "Lúc này chạy một mạch, lại quá căng thẳng, khắp mặt đều sung huyết cả rồi."

Hình như anh cảm thấy lời nói này của cô buồn cười, liền thần nhiên cười một cái.

Lại đợi khoảng mười phút, Lý Toán bước lại mở cửa ra.

Tảng đá trên đường từng vệt từng vệt máu kéo dài qua, hỗn độn thấy mà rợn cả người, đây chính là vết tích của cuộc loạn chiến lưu lại-hai bên đều lôi kéo đi hết rồi, không ít người bị thương vong.

Anh lần nữa mang mặt nạ bảo hộ lại, quay đầu thoáng nhìn Tổng Nhiễm. Cô hiểu ý, cũng đội lên. Hai người thận trọng từng li từng tý từ trong con ngõ bước ra.

Anh ở phía trước, cô ở phía sau.

Anh đi rất chậm, thường quay đầu lại nhìn, nhất quyết phải để cô kề sát phía sau mình.

Số lần anh quay đầu cực nhiều, cô cũng khẩn trương theo, nhỏ giọng nói: "Anh đừng có mãi quay đầu lại, tôi sợ phía trước đột

nhiên có người nhảy ra."

Lý Toàn gật gật đầu, bước đi được mấy bước, dứt khoát đem dây đai trên túi hành quân của mình kéo dài một đoạn, đưa cho cô. Cô chặt chẽ nắm lấy, lại cuốn hai vòng trên cổ tay, giống như cái đuôi buộc phía sau anh.

Buổi trưa mặt trời nắng gay gắt, quỷ thành hoang tàn vắng vẻ.

Cô lồi sợ dây, chậm chậm theo anh mà cảnh giác mỗi một con đường đi qua không một bóng người trong con hẻm, từng toà từng toà nhà che kín đầy hố bom, từng tấm từng tấm cửa sổ sâu thẳm quỷ dị.

Phản quân chính phủ và tổ chức khủng bố sớm đã di tản rồi.

Lý Toàn ngang vào một con hẻm, đẩy ra một chiếc mô tô quân dụng. Tổng Nhiễm vốn định hỏi gì đó, nhưng người lại ở toà thành nhỏ chỗ của bọn khủng bố, cô vẫn còn hoảng sợ, không hiểu không dám thoát ra, tựa như sợ sẽ phát sinh ra chuyện gì đó.

Hai người trở lại trên đường, xe ô tô của Tổng Nhiễm còn dừng ở kia.

Cô cuộn cuộn buông sợi dây trên cổ tay ra, trước khi lên xe chậm chậm nhìn Lý toàn: "Có thể đi lên không?"

Lý Toàn đem trong xe, dưới xe khắp mọi nơi đều kiểm tra một lượt, chắc chắn không có vấn đề gì mới để cô lên xe. Anh nhảy lên trước mui xe, mang mô tô cột trên đỉnh thân xe.

Lại lần nữa xuất phát, hai người đều không nói chuyện, sau khi cảnh giác mấy con đường đi qua, Tổng Nhiễm bắt đầu nhấn mạnh ga, tốc độ càng ngày càng nhanh, tốc độ biểu thị số một trăm năm mươi của toà quỷ thành này.

Ra khỏi thành, đường xá trống vắng, trời đất tĩnh lặng. Đồng nội

mệnh mông bát ngát. Bây giờ Tổng Nhiễm mới thoáng thả lỏng xuống, hỏi Lý Toàn: "Làm sao anh lại ở đây?"

Lý Toàn trả lời rất ngắn gọn: "Đội tác chiến của chúng tôi được phái đi Cáp Pha."

...

Lý Toàn không nói với cô, lúc bọn anh ngang qua trần nhỏ không tên nào đó, chỗ trạm kiểm soát quân chính phủ kiểm tra giấy tờ của Lý Toàn, nhìn thấy anh là người Trung Quốc, thuận miệng nói: "Vừa rồi có một nữ phóng viên người Trung Quốc vừa đi qua. Tôi nói với cô ấy trước trời tối tới Cáp Pha thì sẽ an toàn, nhưng bây giờ chiến sự đột nhiên thay đổi, điểm đóng quân kế tiếp của quân chính phủ tạm thời thu lại đi Phương Bắc tiếp viện rồi, dẫn đến phản quân chính phủ và tổ chức cực đoan giành giật, trước thời hạn ở kia đánh nhau rồi. Hi vọng cô ấy có vận may tốt, không đụng phải bọn chúng."

Lý Toàn hỏi: "Phóng viên kia tên là gì?"

"Tên của người Trung Quốc, tôi thường không nhớ nổi." Vị quân nhân nói, "Nhưng họ của cô ấy rất kì cục, có nghĩa là "bản nhạc". Tên càng kì cục hơn, là kiểu "chạy" qua."

SONG RAN.

"Điểm đóng quân kế tiếp cách chỗ này bao xa?"

"Ba mươi ba ki-lô-mét."

Ngay lập tức Lý Toàn hướng trong đội nhờ chiếc xe quân dụng đuổi theo, nói chang vạng tối sẽ tập hợp ở Cáp Pha.

Bản Kiệt Minh cười nói một câu: "Nghĩ không tới, người Trung Quốc cũng lằng mạn phết."

...

Lý Toàn hỏi: "Còn cô?"

Tổng Nhiệm nói: "Tạm thời bị phái tới. Buổi sáng trước khi xuất phát có đi khu đóng quân rồi, nhờ cảnh binh nói với anh một tiếng."

Anh cười nhạt một chút, nói: "Tôi sớm đã rời khỏi khu đóng quân đi tập kết rồi."

"Làm sao lại đột nhiên cũng tới Cáp Pha?"

"Đêm nay sẽ có sóng lớn ập tới công kích, quân chính phủ sợ phòng thủ không vững, mời chúng tôi tới chi viện. Cũng chỉ có một vài tiểu phân đội. Có điều tiếp sau đó vẫn sẽ tăng thêm quân..." Anh đang nói, bỗng nhiên nhíu mày, cúi thấp đầu xuống, tay đặt ở phía sau cổ sờ sờ, lấy ra mấy mảnh vụn kính thủy tinh.

Anh tùy ý phủi vụn vỡ trên tay xuống.

Tổng Nhiệm tinh mắt, nhìn thấy mấy tia màu đỏ, thả chậm tốc độ dừng xe lại bên đường.

"Làm sao vậy?"

"Cổ anh... hình như bị kính thủy tinh đâm bị thương rồi."

"Hình như không có."

"..."

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Tổng Nhiệm thăm dò thử chỉ chỉ: "Tôi... nhìn xem xem?"

Lý Toàn không lên tiếng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hơi hơi nghiêng người, cho cô nhìn.

Cô quỳ gối lên trên chỗ ngồi lái xe, ngược cổ lên: "Chảy máu thật rồi."

Anh lại lần nữa ngồi xuống, lại sờ sờ phía sau cổ, nói: "Tôi không có cảm..." Lời còn chưa dứt, "Đừng lấy tay sờ, tay anh bẩn đấy." Cô đập vào tay anh nói.

"..." Lý Toàn cúi đầu xuống, không lên tiếng.

Phía sau cổ anh bị thương không nặng, nhưng ở da có nhiều vết cắt, có vài chỗ còn bị kính thủy tinh đâm mấy lỗ li ti.

Tống Nhiễm nghĩ, vừa rồi không phải là anh che chắn giúp, chỉ sợ bây giờ những vụn kính thủy tinh này đều đâm trên mặt cô rồi.

"Tôi có Hồng Mai Tố." Tống Nhiễm xoay người với tay ra sau ghế lấy túi, từ trong túi lục ra lọ thuốc Hồng Mai Tố và một mảnh khăn ướt.

Lý Toàn buồn cười: "Hồng Mai Tố không phải là chữa đau mắt à?"

"Cái anh nói là cao Hồng Mai Tố. Dù sao cũng là thuốc kháng sinh, có thể sát trùng." Cô nói thầm, cầm khăn ướt lau nhẹ nhẹ sau cổ anh. Có lẽ sợ anh đau, cô lau cực kì nhẹ nhàng.

Lý Toàn cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy tay cô cách một tấm khăn ướt ở trên cổ anh quét qua, lành lạnh, có chút ngứa. Cô lau sạch sẽ khô ráo, vì để làm cho nước nhanh khô một chút, vô ý thổi nhẹ nhẹ hai cái.

Càng thêm ngứa ngáy. Ngón tay anh gầy gầy đầu gối, thiếu chút nữa phát run lên.

Cô cầm khăn giấy ướt đem lau khô tay mình, nặn cao Hồng Mai Tố, bôi lên vết thương của anh. Đoán chừng vì để đạt hiệu quả, cô đem bôi xung quanh miệng vết thương một lần.

Lý Toàn mặc cô tùy ý cô.

"Đau sao?" Cô hỏi.

Anh cúi đầu cười: "Cái này có gì đau sao?"

Cô nghĩ nghĩ cũng thấy đúng.

"Xong rồi." Cô vặn nắp lại, ngồi trở lại trên chỗ ngồi, lại dặn dò nói, "Anh nên chú ý một chút, đừng để cổ áo chà hết thuốc."

"Ừ." Anh trả lời, hàm ý không rõ cong cong khoé môi.

"Anh cười cái gì?"

Anh lau mặt, lắc đầu: "Không có gì."

Tống Nhiễm không tin, thoáng nghi hoặc nhìn anh.

Anh nói: "Cô cũng nói đông dài phết. Trước đây nhìn không ra."

"..." Cô tự lâu bầu nói một mình, "Chỉ với anh thì nhìn ra được cái gì chứ?"

"Cũng đúng." Anh khẽ mỉm cười, nhìn ra cánh đồng hoang vắng phía ngoài cửa sổ.

Tống Nhiễm đang định nổ máy, Lý Toàn chợt nói: "Tống Nhiễm."

Đây là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô. Cô ngẩn người.

"Ừ?"

Lý Toàn hướng ngoài cửa sổ: "Cô xem, kia là cái gì?"

Tống Nhiễm đề cúi thấp đầu xuống nhìn cửa sổ phía bên anh, cát bên ngoài cửa sổ, nơi đường chân trời xa xôi phác họa ra một mảng

lớn rừng cây ô liu nối liền nhau không dứt.

"Kia là... không đúng..." Tống Nhiễm ngạc nhiên không thôi.

Lý Toàn đã không tự chủ được đẩy cửa xe bước xuống, Tống Nhiễm cũng theo xuống xe nhìn ra xa.

Những nơi anh từng ở từng trải qua, từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy nhìn thấy như giờ khắc này một loại trắng lệ kinh ngạc tuyệt vời rồi cảnh tượng hoang đường không chân thật.

Cát vàng óng ánh dầy dài nhấp nhô lên xuống, bầu trời xanh thăm mênh mông bát ngát, mà nơi đường chân trời hai màu vàng - xanh độn nhau, lững lờ một mảng màu trắng rừng cây ô liu.

Đúng, là màu trắng.

Từ lá cây đến nhánh cây, đều trắng tinh không tì vết.

Giống như hoa tuyết thuần khiết, lại giống như cánh chim bồ câu hoà bình. Nhưng kia rõ ràng rành rành chính là cây ô liu, từng nhánh cây từng nhánh cây dày đặc, lá cây úm tùm tươi tốt, đứng giữa đồng nội mênh mông.

"Cái này..." Tống Nhiễm không dám tin vào mắt mình, "Tại sao lại có cây ô liu màu trắng?"

Lý Toàn nhìn về phía nơi chân trời xa xa, híp mắt phân biệt thật lâu, bỗng nói: "Là ảo ảnh."

"Phải không?" Tống Nhiễm không biết cách nhìn nhận phân biệt. Bởi vì mảng rừng cây kia cùng mảnh đất kia nối liền nhau không một khe hở, cũng không có nổi lơ lửng trên không trung. Nhưng nếu không phải là ảo ảnh, thì làm sao giải thích được kì cảnh phía trước.

"Cô cảm thấy là thật?" Lý Toàn quay đầu nhìn cô.

"Rừng cây Ô liu này so với cây ô liu tôi nhìn trên đường rất giống nhau như đúc, ngoại trừ màu sắc ra." Tống Nhiễm nói.

Ngay sau đó Lý Toàn nhảy lên mui xe, lại đi tới trước thân xe, ngồi khoanh chân xuống, nhìn đường chân trời: "Vậy chúng ta ngồi đợi xem xem."

Tống Nhiễm có chút bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy đây là một ý kiên hay. Cô cũng leo lên xe trước mui xe, đưa chân ngồi xuống, trông về phía chân trời xa xa.

Buổi trưa ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống đầu, không có một chút gió.

Hai người một cao một thấp ngồi trên xe, trong lòng lại hết sức an bình yên ả.

Trời đất tĩnh lặng mà bát ngát. Bọn họ ngồi đợi đấy.

Ngồi được một lúc lâu, Tống Nhiễm bỗng nói: "Bây giờ ngẫm lại, thật kì diệu. Nếu đặt vào mấy năm trước, tôi dám chắc tưởng tượng không tới, bản thân lại lái xe ở một quốc gia chiến loạn trên đường xi măng lụp xụp rách nát. Lánh nạn tới nửa đường, còn dừng xe, ngồi trên xe nhìn ảo ảnh."

Lý Toàn ôm một bên đầu gối, cúi đầu nhìn cô: "Lúc đó cô chưa từng nghĩ mình sẽ làm phóng viên?"

"Không có. Tôi nghĩ tôi sẽ tới nhà bảo tàng lịch sử làm việc. Có điều, bây giờ tôi cảm thấy làm phóng viên cũng rất tốt, có thể ghi chép lại rất nhiều rất nhiều chuyện. Có lẽ một ngày nào đó, không chú ý tới ghi chép lại lịch sử đấy."

"Tôi lại nghĩ không cần thiết phải đợi tới một ngày nào đó, mỗi một người tồn tại trên đời này đều là một phần của lịch sử." Lý Toàn nói, "Tôi, cô, mỗi một người ở đây đều phải. Cho dù giấy hoặc bút không ghi chép lại, mảnh đất này cũng sẽ lưu giữ lại."

Tổng Nhiễm nghe tin, nghiêng đầu nhìn cô. Anh ngồi trên đỉnh thân xe cao cao, Ngược nhìn nơi trời và đất xa xa. Lúc nói những lời này, dường như anh hướng tới cái gì đó, trong ánh mắt ôn nhu thâm tình nói không ra.

Cô bỗng nhiên cũng cảm nhận được rõ ràng rồi, cảm nhận được một loại nào đó đối với sinh mệnh, hoặc có thể nói đối với mọi sinh linh vạn vật nhiệt tình yêu thương tha thiết.

Đáy lòng cô bỗng nhiên không tiếng động mềm mại dịu dàng.

Cô lại ngược nhìn hướng xa xăm, nói: "Còn anh? Từ nhỏ đã muốn làm lính sao?"

"Ừ." Anh gật đầu.

"Tại sao?"

Nhớ năm 98 xảy ra hồng thủy* không?"

(*Hồng thủy: Lũ lụt, thác lũ cực lớn.)

Tổng Nhiễm nói: "Người tỉnh chúng tôi có đứa trẻ nào lại không nhớ? Có người lính nào đã cứu anh sao?"

Anh cười lắc đầu: "Nhà tôi ở bên trong Giang Thành, không có chuyện gì. Nhưng tôi thấy rất nhiều."

Tổng Nhiễm gật gật đầu, chứng tỏ đã hiểu rõ.

"Cô xem!" Lý Toàn giơ tay chỉ chỉ chân trời, nhắc nhở cô.

Mảng rừng cây ô liu kia, quả nhiên bắt đầu chậm chậm tiêu tán rồi. Tựa như bị giọt nước thấm vào trang giấy, sau khi hơi nước bốc lên, từng chút từng chút một từ từ hướng giữa trung tâm thu thập.

Hai người lại không nói chuyện, bọn họ trầm mặc mà yên tĩnh, trong phút chốc không nháy mắt nhìn chăm chăm rừng cây ô liu màu trắng chậm rãi tiêu tan, phẳng phất muốn mang cảnh sắc cùng tâm tình giờ khắc này khắc sâu vào đáy lòng.

Rừng cây kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, dần dần chỉ còn lại một gốc cây ô liu, cô độc mà lại quật cường đứng im lặng trên đồng nội. Giống như đối với mảnh đất này cực trầm mặc canh gác.

Tống Nhiễm chợt nói: "Ảo ảnh có thể cầu nguyện không?"

"Lý Toàn cười khế đứng dậy: "Cái này không phải là sao băng."

Tống Nhiễm: "Nhưng tôi cảm thấy, thiên nhiên ban tặng tất cả đều có thể cầu nguyện."

Lời còn chưa dứt, hai người đồng thời im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên trăm miệng một lời:

"Tôi hi vọng thế giới luôn hoà bình."

"Lòng tôi cầu nguyện là thế giới hoà bình."

Bọn họ ngược nhìn đường chân trời, nghe thấy tiếng và lời bộc bạch hoà hợp y chang mình của đối phương, không tự chủ được bật cười khe khẽ. Bọn họ không nhìn nhau, mà chân thành tha thiết nhìn về phía gốc cây ô liu màu trắng kia, thẳng tới lúc nó từng chút từng chút một hoà tan trong không khí, rốt cục không còn một chút tung tích.

Sau cùng, chỉ còn lại sa mạc cát hoang tàn vắng vẻ, cùng bầu trời xanh thẳm kia không có một chút tạp chất.

Tựa như, lúc này anh và cô nhìn thấy cảnh dựng lên, giống như chưa bao giờ từng tồn tại qua.____

Hết chương 18.

Chương 19-1

Dịch: ChenLuan

Lý Toàn cùng Tổng Nhiễm tiếp tục gấp rút lên đường.

Đoạn đường sau, tình hình giao thực cực kém. Rất nhiều đoạn đường đều bị chiến tranh tổn hại phá hủy, tốc độ tiến về phía trước cũng nhanh chóng giảm dần.

Nhiệt độ cao đã hạ, dọc đường chồng chênh lác lác, mùa hè nóng bức và cơn mệt mỏi thử thách sức chịu đựng của con người.

Đi được mấy tiếng đồng hồ, trên cánh đồng hoang vắng nơi xa mới dần dần xuất hiện một vài kiến trúc lẻ tẻ. Tất cả đều là lô cốt nhà cát vàng, bên ngoài tường trát đầy không hoàn chỉnh, có chỗ nóc nhà còn bị phá tung. Tiếp tục lái về phía trước, hình dáng thành phố lớn nơi chân trời phác họa ra, kèm tiếng pháo thấp thoáng.

Hai người liếc nhìn nhau, biết phía trước chính là Cáp Pha.

Lý Toàn nhặt mũ sắt lên, đội lên đầu Tổng Nhiễm; tay cũng theo bản năng nắm chặt súng, nói: "Đi về hướng Nam."

"Ừ."

Thành Bắc và Thành Đông khói lửa chiến tranh bay tán loạn, phương xa đều có thể nghe thấy tiếng pháo đạn cách một tý liền có thể nhìn thấy nơi đường chân trời nổ mạnh, khói mù mịt dâng lên.

Tổng Nhiễm không dám hời hợt buông lời, cẩn thận lái xe ngang qua Thành Nam. Dọc đường, dần dần xuất hiện mảnh lớn phần mộ mới đào, thậm chí có người chết không có chỗ chôn thân, phơi thây nơi ven đường.

Một đường hướng về phía Nam, tiếng lửa đạn không thấy nữa.

Tổng Nhiễm lại không cách nào thả lỏng được một chút.

Dọc đường đều không nhìn thấy người sống, nhưng lúc ô tô chạy vào đường phố ngoại thành phía Nam, bóng người hiện ra rồi.

Tổng Nhiễm cảm thấy một tia không ổn, tay không tự chủ được mở máy quay, đem nó đặt xuống chỗ kính chắn gió.

Nhóm người nhặt lượm rác quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, giống như hồn ma nơi quỷ thành lác lư du đãng trên đường. Người già, đàn ông, phụ nữ, trẻ em, không một ai không nghèo túng bần thiêu, hoặc đi lại khắp nơi không mục đích, hoặc ở trong góc cuộn tròn người.

Khi chiếc xe chạy qua, con mắt những người này cũng từ từ chuyển động theo, nhưng không mấy may có chút màu sắc.

Một cổ hơi thở bi thương mà sờn gai ốc trên đường tĩnh mịch dày đặc bao phủ.

Trong đáy lòng Tổng Nhiễm bị dày vò hành hạ, nắm chặt vô lăng chậm chậm lái về phía trước.

Ven đường phía trước xuất hiện một người phụ nữ ôm đứa trẻ, đói khát kéo dài khiến đôi tay cô ta gầy như que củi. Đứa bé trong ngực hơn ba tuổi, trông mắt đói lòi cả ra, ngồi trong lòng mẹ khó khăn thở hổn hển.

Tổng Nhiễm bỗng nhiên đạp phanh xe, không nói một lời nào, từ chỗ ngồi sau xe cầm lên một túi ba lô.

Ngay lập tức Lý Toàn ngăn cản cô lại: "Đợi một chút!" Nhưng không kịp nữa, cô đã ôm túi mở cửa xe bước xuống.

Từ trong túi Tổng Nhiễm lôi ra một túi bánh mì và sữa bò, đưa cho người phụ nữ kia.

Người phụ nữ ôm chặt con mình, đôi mắt tràn đầy cảnh giác.

Tổng Nhiễm cố gắng nặn ra một nụ cười, xé túi bóng ra, lại đem ống hút chọc vào, lại lần nữa đưa cho cô ấy.

Người phụ nữ chần chừ do dự tiếp nhận, đem sữa bò cho đứa con nhỏ trong ngực. Đứa trẻ nâng lên liền hút, người phụ nữ đem bánh mì xé ra một nửa cho đứa trẻ, bản thân cũng ngấu nga ngấu nghiến ăn.

Tổng Nhiễm không đành lòng, lại từ ba lô lôi ra một túi bánh mì.

"Phóng viên Tổng!" Lý Toàn xuống xe, hướng Tổng Nhiễm gọi một tiếng.

Tổng Nhiễm quay đầu, liền nhìn thấy xung quanh người nhặt lượm rác không biết từ lúc nào đã vây tới. Nam nữ già trẻ, hình dáng tiêu tụy. Bọn họ trời sinh hốc mắt đã sâu thẳm vì đói mà càng thêm lõm sâu, bọn họ nhìn chăm chăm đồ ăn trong tay Tổng Nhiễm, đuôi bàn tay gầy trơ xương, dần dần tới gần. Giống như món ăn ngon trong ổ thầy ma hành tẩu.

Trong lòng Tổng Nhiễm nổi lên cảm giác lạnh lạnh, đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy, cúi thấp đầu đáng thương gọi một tiếng: "Cảnh quan Lý..."

Lý Toàn hai ba bước nhanh chóng bước tới bên cạnh cô, không có bên nào là an toàn hết. Lý Toàn sợ gây ra hỗn loạn, nên không mang theo súng trường, chỉ có sau thắt lưng cài một khẩu súng lục, anh cẩn thận đề trụ báng súng, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Tổng Nhiễm cũng đem lưng sau tựa vào Lý Toàn, phòng bị nhìn đám người chầm chậm xung quanh tiến tới.

Bước tới gần nhất là một người đàn ông trung niên, gần bằng tuổi của ba Tổng Nhiễm. Ông ta chỉ chỉ ba lô trong tay Tổng Nhiễm, khuôn mặt già nua thoáng hiện ra một tia xin xỏ khẩn cầu, đôi

bàn tay chấp trước ngực hướng cô khẩn cầu..

Tổng Nhiễm thấp thỏm lo sợ liếc nhìn Lý Toàn, trưng cầu ý kiến của anh. Lý Toàn nháp môi gật đầu. Tổng Nhiễm đưa cho ông ta một túi bánh mì. Người kia nắm lấy bánh mì, sâu sắc khom cúi người một cái, rồi chậm chậm bước đi.

Mà đám người xung quanh đang ở phía sau cô xếp thành một hàng dài.

Lý Toàn nói mở cổ tay Tổng Nhiễm ra. Cô lập tức đem ba lô lôi khoá kéo ra to hết cỡ, đem tất cả bánh mì bên trong lấy ra hết từng cái từng cái phát cho bọn họ. Người nhận được bánh mì cúi mình thật thấp, một đứa trẻ không hiểu chuyện gì cũng bị mẹ của nó ấn đầu xuống.

Tổng Nhiễm không cách nào tiếp nhận nỗi chuyện bọn họ hèn mọn bày tỏ sự cảm kích, lòng biết ơn, hoàn toàn không dám cùng bọn họ đối mặt.

Mà trong túi cô dự trữ không nhiều, cũng chỉ bảy tám túi. Một tý liền hết trơn.

Lý Toàn nói: "Tôi còn có một ít lương khô.

Anh bước nhanh về phía xe, trong xe có súng đạn, lúc này anh vì đề phòng bất trắc, đem xe khoá lại. Anh mở chốt, từ trong túi hành quân của mình lục tìm.

Tổng Nhiễm cũng mở cốp sau, lục ra một túi đồ ăn vặt lấy từ chỗ khu đóng quân.

Nhưng mà như một cốc nước không dập nổi xe củi đang cháy, chẳng thấm đâu vào đâu.

Lúc Tổng Nhiễm ôm bánh kẹo, đồ ăn vặt phân phát cho mọi người, trái tim từng đợt từng đợt phát run cả người. cô không dám đối mặt

với đám người đang xếp thành một đội ngũ phía sau.

"Mọi người đợi đợi chút nữa." Cô chạy ra phía ghế sau tìm, tìm được mấy thanh chocolate đã chảy nước, một túi đậu phộng, một túi kẹo và ô mai, tất cả đều mang ra cho hết.

Có người cầm đồ ăn rồi đi. Lại càng thêm nhiều người đói khát vẫn đang ôm hi vọng, đứng nguyên tại chỗ, yên yên lặng lặng hướng nhìn bọn cô, đầu đầu cũng thấy cảnh tượng thê lương.

Lý Toàn hạ giọng thật thấp, gần như không ngược đầu lên nổi, nói: "Thật xin lỗi, hết rồi."

"Hay là để tôi tìm lần nữa xem sao." Tống Nhiễm lại chạy tới bên xe, từ túi hành lí sau chỗ ngồi tìm tới ba lô nhỏ sau cốp xe, tất cả đều va li, túi ba lô đều lật bày tung ra giữa trời.

"Hết rồi. Thật xin lỗi." Cô không dám nhìn bọn họ, chỉ cúi đầu cố chấp lục túi, nước mắt ào ào chảy xuống.

Những người nhặt lượm rác biết không còn hi vọng gì nữa, trầm mặc kéo đôi chân vô lực chầm chầm rời đi.

Tống Nhiễm không nhìn họ, vẫn lục tìm trong túi, tựa như dây gót dừng lại không nổi.

"Đừng tìm nữa." Lý Toàn bước tới phía trước, mang cô từ trước cốp xe lôi ra. Đầu cô gục xuống cực thấp, rầu rĩ phiền muộn không hé môi. Anh lại mang cô kéo tới trước xe, nhét vào ghế lái phụ.

Lý Toàn quay lại trước cốp xe, mắt của chính mình cũng đỏ ửng. Anh cúi thấp đầu dùng lực chà xát mũi, đem đồ trong túi thu dọn xong, đẩy cốp xe lại, rồi bước lên ngồi vào ghế lái.

Anh ngồi nửa phút, quay đầu nhìn; Tống Nhiễm nín khóc rồi, vẻ mặt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lý Toàn trầm mặc khởi động xe.

Lái qua được mấy con đường, Tống Nhiễm bỗng nhiên hỏi: "Anh còn nhớ vụ nổ ngày ấy ở Gia La không?"

Lý Toàn nói: "Nhớ."

"Lúc ấy ở bệnh viện, anh hỏi tôi vì sao khóc?" Tống Nhiễm nói, "Bởi vì tôi cảm thấy rất đau."

Lý Toàn rất yên lặng, đợi cô nói tiếp.

"Tôi nhìn thấy tay một cô gái bị đứt, lộ ra cả xương, liền cảm thấy vị trí ấy nơi tay tôi giống như cũng đứt theo, xương cốt dường như rét lạnh. Tôi nhìn thấy có một người ngực bị nổ thủng một lỗ, cảm thấy ngực của bản thân mình cũng quặn thắt, còn đang thều thào. Anh có hiểu loại cảm giác ấy không?"

"Tôi hiểu." Lý Toàn nói, "Thứ tôi không hiểu là... vì sao có những người lại không biết đau."

...

Trong thành Phố Cáp Pha lên kế hoạch tương đối tốt, đường phố rộng rãi bằng phẳng, hơi thở kiến trúc lớn mạnh. Chỉ có điều qua thời thời gian có kiến trúc bị mài mòn tổn hại, xi măng đất cát cùng các loại phế liệu giăng khắp vỉa hè.

Đâu đâu cũng có vật niêm phong đường. Lý Toàn rảo ngang qua trên đường, bỏ ra một hồi công sức mới mới đạt được mục đích.

Văn phòng làm việc và chỗ ở của Tống Nhiễm là ở trong một khách sạn giữa trung tâm thành Cáp Pha. Đây vốn dĩ là một chuỗi thương hiệu khách sạn quốc tế bốn sao. Sau khi chiến tranh bùng nổ, khách sạn bán lại với mức giá thấp cho người dân địa phương. Ông chủ cũng không kinh doanh, công nhân viên di tản rời đi, đồ vật có giá trị gồm có thảm trải sàn đều bán lấy tiền mặt, phòng thì cho phóng viên

nước ngoài và cơ cấu tổ chức những người không biên giới thuê.

Lý Toàn cho xe dừng ở trong bãi đỗ xe của khách sạn, mang mô tô từ trên đỉnh thân xe dỡ xuống.

Tống Nhiễm từ phía sau bóp xe lôi túi lớn túi nhỏ hành lí ra, đồ của bản thân cô không nhiều, nhưng trang thiết bị dụng cụ lại một đồng lớn.

Lý Toàn nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi: "Lúc này cô đem đồ cho hết rồi, vậy bản thân cô ăn cái gì?"

Tống Nhiễm nói: "Chỗ này có phụ trách lo ăn uống."

"Vậy thì tốt."

Lý Toàn giúp Tống Nhiễm xách đồ lên. Lúc vào đại sảnh đăng kí, anh đánh giá chu vi, nhìn thấy mấy dân binh mang súng đi tuần, nên có chút yên tâm.

Bước vào trong cầu thang, dọc đường không có tinh thần gì, ánh mắt Tống Nhiễm thoáng sáng lên một chút: "Đây là thang máy?"

Khách sạn cao nhất có năm tầng, mà chỉ có một cái thang máy cũ kỹ, hình như là sản phẩm của Thế kỷ trước -- bên ngoài một đường cửa sắt lưới ngang kéo dài, bên trong cabin thang máy ép gỗ màu vàng nhạt.

Tống Nhiễm hiếu kì ngược cổ nhìn bên trong, xuyên qua cánh cửa nhìn thấy bên ngoài thang máy có mấy sợi dây cáp rủ xuống. Cô nói: " Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại thang máy này."

Chương 19-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

...

Thành phố Cáp Pha được quy hoạch tương đối tốt, đường xá rộng lớn bằng phẳng, kiến trúc to lớn hùng vĩ. Có điều một số công trình đã bị hư hại, xi măng đất cát và phế liệu chất đầy vỉa hè.

Đường đi khắp nơi đã bị phong tỏa. Lý Toàn đi đường vòng, mất công một lúc mới đến nơi.

Phòng làm việc cùng nơi ở của Tổng Nhiệm là trong một khách sạn ở trung tâm thành phố Cáp Pha. Nơi này vốn là một khách sạn bốn sao nổi tiếng quốc tế. Sau khi chiến tranh nổ ra, khách sạn đã cho người dân bản xứ thuê phòng với mức giá thấp. Ông chủ cũng không kinh doanh, nhân viên thì di tản, các vật dụng đáng giá bao gồm cả thảm trải đều bị bán sạch, các gian phòng đều được thuê cho các phóng viên ngoại quốc và các tổ chức không biên giới.

Lý Toàn dừng xe ở bãi đỗ bên trong khách sạn, tháo xe gắn máy từ trên xe xuống.

Tổng Nhiệm lấy ra túi lớn túi nhỏ hành lý, đồ vật của bản thân không nhiều nhưng thiết bị lại là một đồng lớn.

Lý Toàn nhớ ra cái gì, chợt hỏi: “Cô đem đồ ăn cho họ, bây giờ thì ăn gì?”

Tổng Nhiệm nói: “Ở đây có phụ trách ăn uống mà.”

“Vậy thì tốt.”

Lý Toàn giúp Tống Nhiễm xách đồ lên. Lúc đến sảnh đăng ký, anh nhìn quanh bốn phía, thấy tầng dưới có mấy dân binh cầm súng tuần tra mới hơi yên tâm một chút.

Đi vào trong cầu thang, cả đoạn đường Tống Nhiễm không có tinh thần bỗng mắt sáng lên: “Đây là thang máy?”

Khách sạn có năm tầng chỉ có một thang máy kiểu cũ, chắc là sản phẩm của thế kỷ trước. Bên ngoài là một cánh cửa sắt kéo ngang, bên trong là thang máy màu vàng bằng gỗ.

Tống Nhiễm tò mò thò cổ nhìn vào bên trong, xuyên qua sàn có thể nhìn thấy bên dưới thang máy rủ xuống mấy dây cáp to. Cô nói: “Lần đầu tiên tôi thấy kiểu thang máy như này đây.”

“Cái thứ này tuổi có khi còn lớn hơn hai ta cộng lại.” Lý Toàn nói, đẩy lưới sắt bên ngoài ra, đẩy được một nửa chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn cô: “Cô muốn chụp ảnh không?”

Tống Nhiễm chần chừ một lúc: “... Hay là thôi vậy.”

Lý Toàn lắc đầu cười yếu ớt: “Tôi có nhiều thời gian.”

“Vậy tôi muốn chụp.” Tống Nhiễm ngượng ngùng mím môi cười, lấy máy ảnh từ trong túi ra, khởi động máy.

“Ui chết, quên không chụp cây olive màu trắng rồi.” Cô chán nản lắc đầu.

Lý Toàn nói: “Không sao, cô nhớ kỹ là được. Ảnh chụp không phải lúc nào cũng có thể bỏ ra xem, để trong ký ức bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ lại.”

Tống Nhiễm ngay lập tức được an ủi, còn nói: “Nhưng thực sự rất thần kỳ, ảo ảnh thường hiện ra dựa theo màu sắc vốn có của cảnh vật. Chẳng lẽ chỗ đó thật sự có rừng olive trắng xóa như vậy sao?”

“Có lẽ có thật, ai biết được?” Lý Toàn kéo túi lớn túi nhỏ dịch qua một bên nhường chỗ cho cô.

Đợi cô chụp xong, anh đẩy cửa ra, mở cửa gỗ bên trong. Không gian nhỏ hẹp, đồ đạc đã chiếm hơn nửa chỗ trống. Anh đóng cửa sắt và khép cửa gỗ lại, lúc này mới nhấn nút: “Tầng mấy?”

“Tầng bốn.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Lúc cô đi thang máy phải nhớ kỹ, cửa lưới sắt bên ngoài nhất định phải đóng lại, nếu không thang máy sẽ không hoạt động.”

“Ừ.” Cô gật đầu, hồi lâu mới nói khẽ, “Sao cái gì anh cũng biết hết vậy?”

Lý Toàn sửng sốt, lúng túng, cười nói: “Loại này thang máy tôi đã thấy rồi.”

“Thật sao? Ở đâu?”

“Có một năm đi Volgograd huấn luyện, sống trong tòa nhà của chiến tranh thế giới thứ hai.” Bên trong thang máy chật hẹp, hai người đứng chen một chỗ, anh cúi đầu nhìn cô, “Thang máy trong đó phải gọi bằng cụ rồi.”

“À.” Cô cảm thấy bọn họ đứng gần nhau nhưng tâm trạng cũng không quá khẩn trương. Bình tĩnh ngắm nhìn bốn phía, nói, “Thang máy này cũng thật đáng thương. Là một ông già tuổi đã cao còn chở hai thanh niên chúng ta.”

Lý Toàn nghe thấy, cong khóe môi.

Thang máy chậm rãi đi lên, cửa sổ trên vách chạm rỗng được mở ra, có thể nhìn thấy ống dẫn của chiếc thang máy già cỗi, cáp chuyển động lên xuống.

Bỗng nhiên “Uỳnh” một cái, toàn bộ thang máy rung lên. Tống Nhiễm bị dọa sợ, ngay lập tức túm lấy Lý Toàn bên cạnh.

Nhưng một giây sau, thang máy lại vững vàng đi lên.

Tống Nhiễm xấu hổ đỏ mặt, lập tức buông cánh tay anh ra, phía sau không thể lùi được nữa, chỉ có thể kẹt ngay trước mặt anh, cố chịu gương mặt mình dần dần đỏ bừng.

Cô cúi đầu vuốt tóc, ánh mắt đảo khắp nơi, tự mình cười hòa giải: “Tôi cứ tưởng có bom.”

Ánh mắt Lý Toàn cũng chậm rãi dời sang nơi khác, giải thích: “Loại thang máy này đều như vậy. Mỗi lần đến một tầng nó sẽ nảy lên một cái.”

“À.” Cô gật đầu, cúi nhìn ủng chiến của anh. Thang máy lại “Uỳnh” một tiếng. Lần này tay cô bám vào bức tường gỗ đứng vững, không bị nhào về phía anh nữa.

Sau mấy giây yên tĩnh, Tống Nhiễm chuyển chủ đề: “Volgograd là địa danh trong lịch sử Stalingrad?”

“Đúng. Cuộc chiến tranh thế giới thứ hai diễn ra rất thảm khốc, cả tòa thành đều bị phá hủy.”

“Lúc tôi đọc sách rất mê lịch sử về chiến tranh thế giới thứ hai.” Tống Nhiễm nói, “Thành phố đó giờ vẫn ổn chứ?”

“Đó là một thành phố rất yên bình, trời xanh thăm thẳm, đường đi thẳng tắp rộng lớn, khắp nơi đều là bia tưởng niệm và nghĩa trang công cộng. Có điều rất nhiều côn trùng. Chiến hữu của tôi nói rằng vì trước kia có quá nhiều thi thể, người chết quá nhiều. Nhưng tôi thấy có khi là bởi vì thành phố xây dựng bên sông Volga, cây cối quá tươi tốt.”

“Ồ.” Cô nghe anh miêu tả, tưởng tượng đến dáng vẻ của thành phố

đó, gật đầu một cái.

Đang nói, thang máy lại “Uỳnh” một cái, đến lầu bốn.

Đợi thang máy dừng hẳn, Lý Toàn kéo cửa gỗ rồi kéo lưới sắt bên ngoài, quay đầu nhìn cô: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Tống Nhiễm cúi đầu từ bên cạnh anh đi sát qua.

Anh đem hành lý bên trong chuyển ra từng cái một, đóng cửa bên trong, lại kéo cửa lưới, nói: “Cô có mà ra vào, nếu đồ đạc không nhiều cố gắng đừng đi thang máy.”

“Được. Tôi biết rồi.” Tống Nhiễm hiểu ý anh.

Khu vực chiến tranh, không nói đến mất điện, việc ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra.

Phòng Tống Nhiễm ở cuối hành lang. Trong phòng bố trí đơn giản, một giường đơn, vị trí một cái giường khác được thay thế bằng bàn và ghế. TV và điều hòa trên tường đã bị dỡ đi đổi thành một cái quạt.

Lý Toàn mang đồ đạc của cô vào phòng, vali thiết bị đặt cạnh nhau, ba lô đặt trên bàn. Tống Nhiễm hỏi: “Anh có muốn rửa mặt không?”

Lý Toàn lắc đầu, mỉm cười nói: “Tôi phải đi.”

Tống Nhiễm trong lòng khẽ xao động, biết rõ anh sẽ không ở thêm, nhưng giờ khắc này lại có chút quyến luyến, và thêm một chút chua xót không nở.

Ở thành phố xa lạ này, cô chỉ có một mình.

Cô nhìn anh; anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt yên tĩnh mà ôn hòa.

Cô sợ mình thất thố, vội dời ánh mắt, tìm một chai nước cho anh:

“Vậy anh cầm nước uống đi.”

Lý Toàn không muốn: “Cô uống đi.”

“Anh phải cầm!” Cô hơi nóng nảy, vừa nói vừa nhét chai nước vào trong tay anh.

Anh cầm lấy, lần này không buông chai nước nữa, khẽ cười nhìn cô.

Hai người im ắng nhìn nhau. Từ biệt tại đây, ai làm nhiệm vụ người nấy, cũng không biết lần sau gặp lại là lúc nào.

Tổng Nhiễm đi theo anh tới cửa, khẳng khẳng nói: “Để tôi tiễn anh tới cầu thang.”

“Ừ.”

Hành lang khách sạn không có thảm, ủng chiến của anh đập trên đất, tiếng bước chân rõ ràng.

Hai người đều không nói gì, im lặng đi về phía cầu thang.

Còn cách mấy bước chân, Tổng Nhiễm rót cục nhỏ giọng hỏi: “Anh ở chỗ nào?”

“Doanh trại quân đội.”

“Ở đâu?”

Lý Toàn cười cười, không đáp.

Tổng Nhiễm biết đây là cơ mật.

Anh đến bên cầu thang, dừng lại, nói: “Cô không cần đi xuống.”

“Ừ.” Cô gật đầu. Muốn nói với anh hãy chú ý an toàn nhưng không nói ra miệng được, chỉ mỉm cười vẫy tay với anh: “Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.” Lý Toàn nhìn cô rồi nhanh chóng đi xuống cầu thang. Đi đến góc rẽ, anh ngẩng đầu thấy cô còn đứng ở tại chỗ, cất tiếng gọi, “Tổng phóng viên.”

“Hả?”

“Tự bảo vệ tốt bản thân.” Anh nói, “Không được chết.”

Chương 20-1

Đông Quốc trở nên mờ đi trong ánh sáng dần tắt.

Lúc trở lại bên cạnh xe, trời bắt đầu tối.

Rất nhiều dân bản xứ vẫn đang xếp hàng, bọn họ bọc mình trong áo khoác, nằm ngủ trên đất; trong ngực những người mẹ thì ôm những đứa con ngây thơ.

Mọi người lên xe quay về.

Mặt trời vừa lặn, bầu trời trong nháy mắt tối đen.

Trên đường đi không có đèn, khung cảnh u ám mịt mù, từng cửa sổ như những con mắt quỷ quái.

Mọi người thuận lợi về tới nơi ở, quản lý là một người phụ nữ Đông Quốc nói với họ rằng bắt đầu từ ngày mai thành phố Cáp Pha cấm đi lại ban đêm, người dân sau tám giờ tối không được ra ngoài.

Tổng Nhiễm hỏi: “Lại khai chiến ư?”

Người phụ nữ nhún vai: “Đúng thế.”

Đêm đó Tổng Nhiễm ngủ không ngon, bên ngoài cứ vang lên tiếng hỏa lực với tiếng súng, không biết là ai đang đánh với ai.

Cô nhớ tới Lý Toàn, không biết anh đang ở nơi nào trong thành phố này, đã ngủ chưa, có an toàn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Mặc dù ngủ không ngon, nhưng sáng sớm hôm sau Tống Nhiễm đã thức dậy rồi. Cô biên tập sơ video tối hôm qua rồi gửi về nước.

Tiểu Thu nhận được video, dặn cô chú ý an toàn, còn nói rằng mình đã xem chương trình của đội chiến đấu đặc biệt trên kênh tin tức quốc gia và kênh quân sự rồi.

Tiểu Thu nói: “Ài chà, bạn trai của Thẩm Bội ưu tú ghê.”

“...” Tống Nhiễm không có lời nào để nói.

Tiểu Thu còn nói: “Nhưng mà gần đây hai người họ kỳ lạ lắm.”

Tống Nhiễm: “Sao vậy?”

Tiểu Thu: “Thẩm Bội là người thích khoe khoang, nhưng khi mọi người khen chương trình đó hay thì cô ấy lại không hề nói gì.”

“...” Tống Nhiễm không nói nhiều nữa, cô còn có việc, nói phải đi làm việc trước.

Bảy giờ sáng, Tống Nhiễm đi xuống lầu, Sasin cũng vừa mới đến.

Hai người chỉ đơn giản ăn miếng bánh mì rồi xuất phát. Tống Nhiễm mặc áo chống đạn có in chữ PRESS và đội mũ bảo hiểm, phòng ngừa trong giao chiến bị thương.

Đường đi trống trải mà yên tĩnh, khu giao chiến thì đạn pháo âm âm.

Trên mặt đất rải rác xi măng và cát rơi từ vách tường. Bức tường

ven đường đã sớm bị bắn thành tổ ong màu đen. Nhưng ánh nắng lại rất tươi đẹp, bầu trời vừa cao vừa trong xanh.

Tổng Nhiễm cùng Sasin trò chuyện về vụ năm mươi nghìn đô la, bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng pháo, tòa nhà hai bên rung động hai cái rồi rơi xuống một đồng khối xám, đập trúng mũ bảo hiểm của Tổng Nhiễm và Sasin.

Tổng Nhiễm phúi bụi trên vai, hỏi: “Cậu vừa nói cái gì? Tôi không nghe rõ.”

“Em nói nên xử bắn các quan chức tham nhũng bán giấy phép xuất cảnh vào thời gian này.”

Hai người vừa tán gẫu vừa đi vào một tòa nhà bị vứt bỏ. Âm thanh pháo súng bên ngoài đã chấn động đến đỉnh tai nhức óc, nói gì cũng không nghe được. Hai người lắp xong thiết bị, tìm xong vật che chắn, ghé vào bức tường đổ ở giữa quay chụp chiến trường bên ngoài tòa nhà.

Lựu đạn, lựu đạn hơi cay, súng máy... các loại vũ khí đạn dược thay nhau ra trận, hai bên đều không ngừng có người thương vong.

Đánh được giữa chừng, song phương dùng thêm súng cối và tên lửa bắn phá. Đạn, đạn pháo nối đuôi nhau tạo ra những đường vòng cung trên trời xanh, ầm ầm luân phiên. Cả khu vực đều chấn động.

Tổng Nhiễm ôm đầu bịt tai, những khối bùn từ tầng trên không ngừng rơi xuống đập vào mũ bảo hiểm và áo chống đạn của cô.

Cô nằm rạp trên mặt đất, che chặt mặt nạ mũ bảo hiểm, nhét nút bịt tai, hít mắt điều chỉnh tiêu cự và phương hướng.

Đôi bên chiến đấu rất lâu mới được yên tĩnh một lúc, trong lỗ tai cô giờ toàn là tiếng kêu, như có mấy vạn con ong mật vo ve.

Ở tầng dưới đã chuyển thành đấu súng, Tổng Nhiễm vùi đầu nằm

một lát, từ từ duy trì thể lực.

Cô quay đầu nhìn Sasin, cậu một tay vịn máy ảnh, một tay cố sức xoa trán.

“Cậu có sao không?”

“Không sao ạ.” Sasin ngẩng đầu lên, nói, “Em cứ tưởng rằng cuộc chiến tranh này sẽ kết thúc sau hai tuần. Nhưng... sắp batháng rồi, quân đội chính phủ cũng đã làm hết sức. Có thể sau lưng quân phản chính phủ có quốc gia mạnh hỗ trợ. Bây giờ tổ chức khủng bố cũng tham gia quấy rối. Em rất lo lắng, chị Tổng...”

“Lo lắng về cái gì?”

“Lo rằng đất nước của bọn em sẽ tiêu đời. Chị biết không, vùng đất này có lịch sử ba ngàn năm đấy.”

“Tôi biết.” Tổng Nhiệm nói, phí công an ủi, “Sẽ ổn thôi Sasin à.”

Tuy nói vậy, nhưng cô không biết sẽ ổn hay không.

Bên ngoài vẫn là mưa bom bão đạn, hỏa lực bay tán loạn, dưới tầng truyền đến tiếng bước chân.

Sasin nhìn xuyên qua nền nhà nổ tung, là mấy phóng viên ngoại quốc.

Sasin cười một tiếng, chợt nói: “Sự đau khổ của chúng em đã giúp rất nhiều người kiếm sống, cũng giúp rất nhiều người giành được vinh dự. Mảnh đất này giống như một cái cây khổng lồ mọc đầy bi kịch vậy, mỗi con người từ phương xa đến đều có thể vươntay bứt một nắm lá, thu hoạch một ít quả, sau đó lại rời đi không trở về, lãng quên cái cây này.”

Trên mặt Tổng Nhiệm như đầy gai, nóng rát.

Cô bỗng nhiên nhớ lại cảnh mấy tuần trước. Trong khi bọn họ lao tới hiện trường chiến tranh thì Sasin lại quay người bảo vệ đồng bào của cậu. Mà cô thì sao, vì bức hình CARRY kia nên được một số phương tiện truyền thông trong nước, thậm chí cả truyền thông tin tức quốc tế đặc biệt mời mọc.

Tống Nhiễm nhẹ giọng: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi chị Tống, không phải là em chỉ trích mọi người, càng không phải chỉ trích chị. Cháu biết em thích chị biết bao nhiêu mà. Lời nói vừa rồi của em, chẳng qua là cảm thấy thế giới này hơi vô lý mà thôi.”

“Tôi hiểu.”

Đang nói thì một hướng phía sau nào đó đột nhiên vang lên tiếng nổ. Hai người đồng thời quay đầu, đó là hai quảng trường nơi cư dân thường tụ tập — không phải chiến khu. Bây giờ là chín giờ sáng, là giờ đỉnh điểm dân cư ra ngoài.

Tống Nhiễm và Sasin liếc nhau, cùng lúc đeo ba lô, thu hồi máy ảnh và thiết bị nhanh chóng xuống lầu.

Hai người điên cuồng chạy tới con phố đang xảy ra chuyện, nhưng chưa thấy bất kỳ người chết nào.

Con đường lớn như vậy giờ trống rỗng, bên đường là một chiếc ô tô đang bốc cháy, mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy đất, trong xe không có người. Rất nhiều bao cát được xếp thành bức tường để chống cháy nổ quanh một chiếc xe đang bốc cháy.

Vài người lính chiến đấu của lực lượng gìn giữ hòa bình đang đi lại trên đường kiểm tra từng chiếc xe dân cư.

Benjamin cũng có mặt, đang ra hiệu với người trong khu dân cư đứng gần cửa sổ, còn quát lớn: “Lui ra phía sau! Tránh xa cửa sổ!”

Đám người trong nhà hai bên đường rồi rít đóng cửa sổ và trốn.

Mà con đường trung tâm rộng rãi không người bị chặn bởi một bức tường cát cao nửa mét. Bên trong có một người đàn ông đang khom người làm việc. Cách quá xa nên nhìn không rõ lắm, thế là Tống Nhiễm lập tức cầm máy ảnh điều chỉnh tiêu cự phóng to hình ảnh, chỉ nhìn vai và gáy của người đàn ông mà nội tâm cô đã lập tức mềm nhũn.

Cô biết đó là anh.

Bên trong bức tường chống cháy nổ có một đứa bé đang ngồi trên ghế trẻ em, cơ thể bị trói bom, đứa bé ngửa đầu khóc thét, mắt mũi đều xoắn xuýt thành một cục rồi. Cha mẹ cậu bé thì ở bên cạnh trông coi len lén gạt lệ.

Phạm vi mười mét xung quanh bức tường cát không ai tới gần. Lính gìn giữ hòa bình cầm súng cảnh giác quan sát hoàn cảnh chung quanh; hai bên đường có bốn năm chỗ là cứ điểm của súng máy cao xạ và súng máy hạng nặng, phòng ngừa không kích và đột kích; mà trên nhà cao tầng hai bên đường cũng có vài tay bắn tỉa ẩn nấp, để phòng quân địch đánh lén.

Tất cả mọi người đều sẵn sàng chờ đón quân địch, chú ý bốn phía phòng ngừa địch xuất hiện.

Đúng lúc này, bên trong bức tường bao cát bỗng nhiên vang lên tiếng huýt sáo bài “Lâu đài trên không”, tiếng khóc của đứa bé rất nhanh biến mất. Đứa bé mở đôi mắt vừa to vừa đen, tò mò nhìn người binh sĩ đang phá bom cho mình.

Tống Nhiễm lấy thẻ phóng viên ra, cộng thêm biết Benjamin nên thuận lợi vào được tuyến phong tỏa.

Benjamin rất vui khi gặp được người quen, hỏi: “Cô mới tới hôm qua đúng không?”

Tống Nhiễm khó hiểu: “Sao anh biết?”

Benjamin ra vẻ thần bí cười: “Bởi vì tôi cảm nhận được hơi thở của cô.”

Tống Nhiễm: “. . .”

Cô nhìn đôi mắt anh ta đỏ, hỏi: “Cả đêm không ngủ ư?”

“Bom nhiều lắm.” Benjamin nói, mắng một câu, “Đám chó chết.”

Tống Nhiễm quay đầu nhìn giữa đường, thỉnh thoảng có thể trông thấy hai ba cái đầu nhô trong đồng bao cát che chắn, là đôi vợ chồng và Lý Toàn.

Cô chỉ chỉ, hỏi: “Tôi có thể đi tới đó xem một chút được không?”

Benjamin nói: “Không sợ chết thì cứ tới. Nhưng tốt nhất là không nên.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Không có thời gian rồi.”

Tống Nhiễm nhíu mày: “Nếu như sắp tới giờ thì làm sao đây?”

“Chỉ có thể từ bỏ thôi. Chúng ta không phải Thượng Đế, không cứu được tất cả mọi người.” Benjamin nói, bỗng nhiên hét lên, “Lee, are you OK?” (Cậu ổn chứ?)

Đầu kia Lý Toàn không đáp, nhưng lại vang lên tiếng đứa bé khóc.

Benjamin trừng mắt nhún vai với Tống Nhiễm: “Giọng tôi giống ma quỷ lắm à? Sao đứa bé kia lại khóc?”

Tống Nhiễm: “. . .”

Benjamin lại kêu lên: “You need to give up?” (Muốn từ bỏ không?)

Lần này, trong đồng bao cát nhô ra một bàn tay, lòng bàn tay xoay ngang hướng xuống, bàn tay ngang lắc lắc hai lần, ra hiệu chữ NO.

Benjamin: “I bet you gonna die!” (Tôi cá là cậu muốn ngỏm củ tỏi rồi.)

Ngay sau đó bàn tay kia giờ ngón giữa.

Tống Nhiễm: “. . .”

Cô bỗng nhiên nhin không được vuốt mũi nở nụ cười.

Benjamin cười ha hả quay đầu nhìn Tống Nhiễm, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Haizz, cái tên đáng ghét này.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Tổng Nhiễm ôm máy ảnh đi đến đồng bao cát giữa con phố, có một chiếc xe đang đậu trong đó, dây an toàn ở chỗ ngồi của đứa bé đã được tháo ra.

Sau khi đến gần cô mới thấy rõ Lý Toàn.

Anh mặc trang phục phòng hộ rất dày, chắc đã duy trì liên tục một khoảng thời gian nên trên mặt chảy đầy mồ hôi.

Có lẽ không muốn gây áp lực cho đứa bé nên mặt nạ của anh đã kéo xuống cằm.

Lúc này đây anh đang ngồi xổm trên mặt đất, tháo dây an toàn và bom trên người đứa bé. Về mặt anh nhìn qua vô cùng bình tĩnh, khi anh cắt từng sợi dây còn tặc lưỡi, vừa cười vừa hơi chớp mắt với cậu bé.

Bé con trước đó còn bĩu môi, trên mặt toàn là nước mắt, nhưng ngay lập tức bị anh chọc cho nín khóc mỉm cười.

Tổng Nhiễm không quấy rầy anh, trông thấy cái bóng của mình tới gần bao cát thì nhanh chóng di chuyển.

Cô là người ngoài nghề, nhưng vẫn nhìn ra được tình huống lần này thật ra rất khó giải quyết.

Sau lưng ghế của đứa bé đều là bom, mà trước người nó quấn đầy dây cao su đủ màu sắc, xoắn bện vào cả dây an toàn xe như một mớ hỗn độn.

Nhưng đồng rối tung này đã được Lý Toàn tháo gỡ rõ ràng, cắt bỏ một bộ phận.

Con số màu đỏ đang đếm ngược sau lưng ghế biểu thị thời gian của bọn họ còn mười phút.

Trong lòng Lý Toàn biết tình huống lúc này rất nguy cấp, thậm chí không có thời gian nhìn bộ đếm giờ phía sau, hỏi đôi vợ chồng: “Còn bao lâu nữa?”

“Chín phút ba mươi giây, thưa ngài.” Người chồng nói.

Lý Toàn khẽ mím môi, không nói chuyện, vẻ mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, thấy đứa bé không chớp mắt nhìn mình chăm chăm, anh dịu dàng cười với nó, nói: “It’s OK.”

Anh nói xong, lại nhìn những đoạn dây trong tay, ánh mắt chăm chú và cẩn thận đánh giá. Thời gian không đủ, không thể phá bom khiến nó ngừng nổ, thế là anh đành cắt những đoạn dây tập trung ở bên trái cơ thể đứa bé. Chỉ cần cắt ra đủ không gian để kéo đứa bé ra là được. Dần dần, chân trái và phần eo của đứa bé càng ngày càng ít đoạn dây hơn, cũng chỉ ra rằng độ nguy hiểm càng ngày càng cao.

Mỗi lần trước khi anh xuống tay đều phải xác nhận rất lâu.

Động tác dần chậm lại của anh khiến cha mẹ đứa bé ngày càng khẩn trương, cả hai đều nín thở tập trung.

Lúc này, Lý Toàn bỗng nói với đôi vợ chồng: “Mời hai vị rời đi.”

Người vợ lập tức ghen ngào: “Tình huống nghiêm trọng lắm ư, thưa ngài?”

Lý Toàn không đáp, chỉ nói câu: “Cô yên tâm, tôi sẽ không vứt bỏ cậu bé. Mời hai vị rời đi.”

Người vợ trẻ còn muốn nói gì nữa, nhưng người chồng đã giữ chặt

cô lắc đầu, ý bảo không nên quấy rầy lãng phí thời gian.

Người vợ lau nước mắt, khẩn cầu: “Con của tôi, xin ngài nhất định phải mau cứu nó.”

Lý Toàn chăm chú vào đường dây, không ngẩng đầu, nói: “Tôi còn sống thì cậu bé cũng vậy.”

Hai vợ chồng thối lui ra vòng ngoài, vừa lui ra sau vừa trấn an con của mình, để nó thêm kiên cường.

Đứa bé thấy thế, cũng biết tình hình rất nguy hiểm, miệng méo xuống, trong đôi mắt to đong đầy nước mắt, lại bắt đầu rơi lách tách.

Nước mắt rơi trên dây an toàn, Lý Toàn ngược mắt nhìn đứa bé, mỉm cười: “Này nhóc, giúp chú một chuyện, được không?”

Đứa nhỏ hiếu kỳ, ngừng khóc, yếu ớt hỏi: “Cháu có thể làm gì cho chú đây?”

“Tin tưởng chú.” Lý Toàn nói, “Cháu làm được không?”

“Được ạ. Cháu tin tưởng chú.” Đứa bé không khóc nữa, vươn bàn tay nhỏ lau nước mắt, nói thào, “Cháu có thể làm được.”

Lý Toàn cúi đầu, tiếp tục phân tích dây điện trong tay.

Từ đầu đến cuối anh đều tập trung cao độ, không phát hiện ra Tống Nhiễm vẫn luôn ở bên cạnh mình, cô và anh cách nhau vền vền một đồng cát đắp lên thành bức tường phòng ngừa nổ.

Thời gian trên bộ đếm giờ từng phút từng giây trôi qua, cuối cùng Lý Toàn đã giải cứu được phần chân bên trái và eo của đứa nhỏ, chỉ còn lại ngực.

Anh lắc lắc dây điện đã được cắt ra trước mặt đứa bé, nó lập tức toét miệng cười.

Đột nhiên “Pằng” một tiếng. Một viên đạn xuyên qua tầng cao nhất của bức tường bao cát, cát vàng bắn tung tóe.

Lý Toàn trong nháy mắt ôm đứa bé, mang nó chạy theo hướng viên đạn bay, trốn vào góc chết trong đồng cát.

Tổng Nhiễm cũng nhanh chóng nằm rạp trên mặt đất, trốn phía sau bức tường cát, giờ máy ảnh lên.

Người mẹ của đứa nhỏ ở ven đường khóc lớn lên, bị một sĩ binh kéo vào một ngôi nhà ở ven đường.

Tất cả lính gìn giữ hòa bình ở trên đường lập tức tìm chỗ che chắn gần mình để ẩn nấp, đáp trả lại bằng nhiều phát đạn theo hướng viên đạn vừa bay tới; trên nhà cao tầng, tay bắn tỉa khẩn cấp tìm nơi vừa rồi đạn bắn ra.

Mấy phát súng qua đi, bên địch vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Tổng Nhiễm từ từ ló đầu nhìn, thẳng cuối con đường là một giao lộ chữ T. Đối diện giao lộ là một tòa nhà sáu tầng, trên tầng đều là cửa sổ, không biết đạn phát ra từ cửa sổ nào.

Tất cả mọi người chờ đợi phát súng tiếp theo để lộ vị trí, vì vậy mà trên đường yên tĩnh như chết.

Đột nhiên, Benjamin hét lên với đồng đội: “Rời khỏi ô tô ngay!”

Một giây sau, một viên đạn bắn trúng chiếc xe chứa bom vẫn chưa tháo dỡ chất nổ. Ô tô ngay lập tức nổ tung, thân xe bốc cháy vọt lên cao nửa mét, lại rơi “Ầm” xuống đất.

Người lính gìn giữ hòa bình Anh trốn ở sau xe phản ứng kịp thời, lúc chiếc xe nổ đã nhanh chóng nhào cách xa mấy mét, lăn qua tam đường trốn đến bên Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm ôm lấy đầu, những mảnh sắt vụn và bụi đất như mưa rơi đập trên chiếc mũ bảo hiểm của cô.

Đạn của địch không ngừng bắn tới, lại một chiếc ô tô chứa bom bị bắn nổ, tiếng vang rung trời. Đội chiến đấu cũng không chút nào yếu thế, những tay súng máy hạng nặng mạnh mẽ lao về phía tòa nhà sáu tầng, toàn bộ cửa sổ thủy tinh trên tầng vỡ vụn, đất cát trên tường toé ra. Các binh sĩ nhanh chóng bắt đầu phản kích bắn yểm trợ, từng bước di chuyển về phía trước tới gần tòa nhà.

Mặt mũi Tổng Nhiễm tràn đầy cát bụi, híp mắt che chở máy ảnh, lại nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn ba phút.

Lúc này, cách bao cát dựng thành tường, cô bỗng nhiên nghe thấy Lý Toàn đang nói gì đó với đứa bé. mấy giây sau, đứa bé khe khẽ hát lên, là bài hát dân gian của Đông Quốc, Tổng Nhiễm nghe kỹ đứa bé hát, là giai điệu tươi mát mang theo một chút đau thương.

Xung quanh là tiếng đạn, tiếng nổ vang đầy trời; mà tiếng ca của đứa bé lại trong trẻo du dương.

Thời gian tích tắc trôi, Lý Toàn dùng tiếng Anh kêu lên: “Có ai không? Giúp tôi nhìn thời gian!”

Tổng Nhiễm che mũ nằm rạp trên mặt đất, nhìn đồng hồ đeo tay, dùng tiếng Trung hô: “Hai phút tám giây!”

Bên trong không đáp lại.

Chỉ có tiếng ca non nớt của trẻ con, khe khẽ hát trong pháo lửa bay tán loạn.

Tổng Nhiễm nằm rạp trên mặt đất, một mặt gắng sức bò ra bên ngoài quay chụp tình hình chiến đấu, một mặt nhìn đồng hồ đeo tay.

Toàn thân cô đều là mồ hôi chảy ròng ròng, lại kêu lên: “Một phút ba giây!”

Bên trong vẫn không đáp lại.

Tổng Nhiễm hơi sợ, cô nhìn chăm chăm màn hình máy ảnh muốn sao lãng sự chú ý. Đột nhiên có một lực sau lưng cô, là người lính Anh vừa rồi lăn qua đây, anh ta nhấc cô lên, bảo vệ cô chạy sang ven đường.

Tổng Nhiễm vội vàng quay đầu, nhìn thấy bên trong bức tường cát là Lý Toàn đang cúi đầu, ánh mắt vô cùng chuyên chú, giành giật từng giây giải quyết mạch điện trước ngực đứa bé. Nhìn sườn mặt anh rất bình tĩnh, chỉ có những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu trên cánh mũi trên môi chứng tỏ anh đang căng thẳng và vội vàng.

Mắt Tổng Nhiễm ẩm ướt, há miệng muốn gọi “A Toàn”, nhưng cô không làm vậy. Không nhìn thấy sườn mặt Lý Toàn nữa, vì cô đã bị người lính Anh kéo qua ven đường, trốn sau một chiếc ô tô đã được tháo chốt nổ.

Người lính kia cũng ý thức được nguy cơ, nhìn chăm chăm đồng hồ đeo tay, muốn kêu lại không dám. Mắt thấy chỉ còn lại mười mấy giây, rốt cuộc anh ta hét lên: “LEE!”

Vẫn không đáp lại.

“Give up! It’s OK! It’s not your fault!” (Từ bỏ đi! Không sao đâu! Không phải lỗi của anh!)

Tổng Nhiễm nhìn đồng hồ đeo tay, 13, 12, 11, 10...

“9 giây!” Cô hét lên!

Lý Toàn vẫn chưa ra, mà đứa bé đã sớm hát xong.

Bên trong tường cát yên lặng, bên ngoài mưa bom bão đạn.

Trái tim Tổng Nhiễm như bị một bàn tay gắt gao bóp chặt, gần như

không thể thở nổi. Cô bất giác cắn ngón tay mình, nhìn kim giây
nhích từng bước, 5,

4,

3...

Cô sắp điên rồi.

2,

1 —

“A Toàn!”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Tiếng kêu chưa dứt đã thấy Lý Toàn một tay ôm đứa bé, một tay chống tường cát nhảy ngang qua, lăn mình từ trên đồng cát, rơi xuống bên ngoài bức tường. Khoảnh khắc đó tia lửa “Xẹt” một tiếng, bom nổ rồi, đồng cát vây xung quanh đều nổ tung, cát vàng dâng lên thành sóng lớn, như quả ngư lôi rơi vào trong nước.

Tống Nhiễm bịt chặt tai, mím môi nhắm mắt, ngũ quan nhắm lại, cô phủi cát vàng nơi mắt, tập trung nhìn vào —— toàn bộ đồng bao cát nổ tung, Lý Toàn bị chôn dưới cát vàng, không động đậy. Anh cứ duy trì tư thế cuộn mình, bảo vệ đứa bé trong ngực.

“Lý cảnh quan!” Tống Nhiễm lao tới, nhanh chóng hất hết đất cát trên đầu anh.

Anh dần dần trở lại bình thường, một tay chống đất ngồi xuống, tay kia còn ôm đứa bé, bàn tay che chở gáy nó. Hai tay đứa bé ôm chặt cổ Lý Toàn, không hề hấn gì.

“Anh không sao chứ?” Tống Nhiễm cuống quýt lấy tay áo lau cát vàng trên mặt anh. Anh cau mày giữ đầu, bản thân cũng chà xát theo cô, lúc này mới miễn cưỡng mở hai mắt ra.

“Ôm cậu bé về đi.” Lý Toàn nói.

Tống Nhiễm đón nhưng đứa bé cứ siết chặt lấy cổ Lý Toàn, không chịu buông tay, không cho người khác ôm.

Tống Nhiễm bèn hỏi: “Anh đứng lên được không?”

Anh hít một hơi rồi gật đầu, nhưng nét mặt lại có chút đau khổ.

Người lính Anh dìu anh đứng lên, Tống Nhiễm đi theo bên cạnh bế mông đứa bé đi đến ven đường.

Mãi đến khi cha mẹ cậu bé tới, nó mới bằng lòng buông Lý Toàn, nhào vào lòng người mẹ. Hai vợ chồng ôm đứa con vừa hôn vừa khóc, không ngừng nói lời cảm ơn với Lý Toàn. Anh chỉ khoát khoát tay, nở nụ cười.

Đợi gia đình bọn họ đi rồi, Lý Toàn mới ngồi nghỉ ngơi trên mái hiên của một gia đình. Lúc Tống Nhiễm trèo lên thì thấy anh mặt đầy mồ hôi, đang ngửa đầu nhắm mắt tựa vào tường.

Nghe được động tĩnh của cô, anh mở mắt ra, hỏi: “Ngừng rồi à?”

Tống Nhiễm ló đầu nhìn nơi xa: “Vẫn chưa. Nhưng cũng nhanh thôi. Vừa rồi lính bắn tỉa bắn rớt ba cú điểm.”

Anh nhàn nhạt cong môi, lại nhắm mắt lại, đúng là mệt quá. Trên mặt trên tóc anh vẫn còn dính một chút cát vàng, trên cổ trên quần áo thì càng không cần nói.

Tống Nhiễm có chút bận tâm: “Anh bị thương rồi ư?”

“Không có.” Lý Toàn cố gắng mở mắt ra, cúi đầu dụi dụi mắt, mỉm cười, “Từ hôm qua đến giờ tôi không ngủ nên có hơi mệt.”

Tống Nhiễm im lặng.

Đâu chỉ không ngủ, còn làm việc với cường độ cao dưới nhiệt độ cao, liên tục hao tổn tinh thần và thể lực.

Cô lấy một chai nước từ trong ba lô đưa cho anh: “Này.”

“Cám ơn.” Anh nhận lấy vặn nắp ra, ngửa đầu uống ừng ực hết cả chai nước.

“Bạn rận tới mức không có thời gian uống nước ăn gì luôn à?”

Anh cười một cái, tỏ ý ngầm thừa nhận, đôi môi khô mà hơi trắng.

Cuối đường tiếng súng thưa dần, chắc là không chế được tình hình rồi.

Giữa đường, vụ nổ qua đi, đồng bao cát ở xung quanh vẫn bốc cháy.

Tổng Nhiễm nhìn ngọn lửa nhún nhảy trên đường, bỗng nhiên nói: “Lúc này tôi nghĩ rằng anh sẽ chết mất.”

“Thật à?”

“Ừm.” Tổng Nhiễm nói, “Ổng kính của tôi sẽ chứng kiến sự ra đời của một liệt sĩ.”

Lý Toàn lập tức khẽ cười ra tiếng, lộ ra răng trắng chĩnh tề: “Tiếc quá. Để cô mất đi cơ hội tốt rồi.”

Tổng Nhiễm rất muốn nguyền anh một cái, nhưng cô nhịn được.

Cô đeo dây máy ảnh, hỏi: “Ở giây cuối anh đã cứu được cậu bé. Nhưng nếu như giây cuối cùng đó anh không cứu được, anh sẽ từ bỏ cậu bé ư?”

“Tôi không biết.” Đầu Lý Toàn tựa vào tường, nắp chai nước suối trong tay cứ bị mở ra rồi đóng lại, “Không đến khoảnh khắc ấy thì không ai biết được. Có thể sẽ từ bỏ, xem như là làm hết sức mình rồi.”

“Nhưng tôi nghĩ rằng, cho dù từ bỏ vào giây phút cuối cùng cũng đã rất giỏi rồi. Giống như lần trước ở thành phố Gia La, anh nhảy lên chiếc ô tô chứa bom kia. Khi đó tôi nghĩ...” Cô nhẹ nín ngón tay, ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nói, “Rất hiếm gặp được một người vô tư đến như vậy.”

Lý Toàn vốn yên tĩnh nghe, nghe được câu cuối cùng, lúng túng nở nụ cười: “Không phải, đó là chức trách của tôi mà. Hơn nữa, dù không phải xuất phát từ nhiệm vụ, nhưng nếu là người bình thường thì mọi người cũng đều như vậy.”

Tống Nhiễm thấy anh quá khiêm tốn, sau đó lại nghe anh nói: “Tôi cảm thấy sự thiện lương là bản năng từ trong xương của mỗi con người. Gặp phải tình huống nguy cấp sẽ luôn có người hiện ra sự tốt bụng này. Cô là phóng viên kênh xã hội, trong cuộc sống chuyện như vậy hẳn là từng thấy rất nhiều.”

Tống Nhiễm suy tư một lát: “Đúng là có rất nhiều. Làm tin tức này, thường xuyên chứng kiến được khoảnh khắc người bình thường trở thành anh hùng, nhưng cũng có lúc có rất nhiều người có ý xấu.”

“Giống như một số người nói, thế giới này thiện và ác luôn song hành.” Anh tựa vào tường, bởi vì mệt mỏi mà giọng nói khàn khàn, nét mặt lại bình thản, “Nhưng vẫn còn tốt, chỉ ít vẫn có một nửa là thiện.”

Tống Nhiễm nhìn anh, trong nháy mắt dường như xuyên thấu qua đồng tử sáng ngời thấy được nội tâm của anh, rất thanh tịnh. Cô không chút phòng bị bị một sức mạnh ấm áp tốt đẹp nào đó đánh trúng.

Vào lúc đó, cô rất chắc chắn, cô nghe được một giọng nói trong lòng mình: A Toàn, anh...

Nhưng cô không nói ra khỏi miệng, như giấu đi một bí mật.

Cũng giống như hình ảnh vào thời khắc này sẽ là bí mật chỉ thuộc về anh và cô: trên đường khói lửa bom đạn bay tán loạn, anh và cô toàn thân bụi bặm ngồi trên mái hiên một ngôi nhà trò chuyện.

Anh nhắm mắt một lát, bỗng hỏi: “Cô chụp ảnh ở đó có an toàn không?”

“An toàn.”

“Hôm nay bắt đầu cấm đi lại ban đêm, đừng ra ngoài vào buổi tối nhé.”

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Có điều...” Anh cân nhắc một chút, vẫn nói, “Nếu cô muốn biết cuộc sống của những người trẻ tuổi ở thành phố này thì có thể đi đến một quán bar gọi là Dreaming.”

Tổng Nhiễm kinh ngạc: “Hiện tại quán bar còn kinh doanh ư?”

“Ừm.” Lý Toàn liếc nhìn Sasin cách đó không xa, nói, “Phải tìm phóng viên bản xứ đi cùng, đừng đi một mình. Chú ý an toàn nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Tiếng súng nơi cuối đường đã ngừng rất lâu rồi, Lý Toàn ló đầu khỏi mái hiên nhìn một lát, trận chiến đấu súng nhỏ đã kết thúc. Bên Benjamin giết được mười phần tử khủng bố, đang kiểm kê nhân số. Anh khẽ động, kéo theo tay áo.

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm ống tay áo của anh, chỉ xuống: “... Vòng dây của anh.”

Lý Toàn cúi đầu nhìn, vòng dây đỏ trên cổ tay bị đứt, kẹp trong tay áo nửa muốn rơi.

“Đứt mất rồi.” Anh lấy sợi dây, nói.

Tổng Nhiễm suy tư chốc lát, hỏi: “Anh đeo rất lâu rồi à?”

“Hai năm rồi.”

Đây là của người thân tặng. Tổng Nhiễm không hỏi nhiều, chỉ nói:

“Tôi thấy có lẽ nó quả thật ngăn cản tai họa giúp anh đấy.”

Lý Toàn suy nghĩ một chút: “Có thể là vậy.”

Tổng Nhiễm nói: “Cho nên anh hãy kiếm một sợi dây bình an mới để đeo đi.”

Lý Toàn chơi đùa sợi dây kia, nói: “Tôi thực sự không biết loại dây này làm ở đâu.”

Tổng Nhiễm thuận miệng nói: “Tôi biết. Đến lúc đó tôi mua cho anh một cái nhé.”

Lý Toàn nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh nhưng nhịp tim đã đập bình bịch.

Một giây sau, anh nói: “Được.”

Cô mím môi: “Anh mang cỡ bao nhiêu. Cổ tay to chừng nào nhỉ?”

Lý Toàn vén tay áo lên, tháo bao tay tác chiến cho cô xem.

Tổng Nhiễm nhìn chăm chú cổ tay anh, rất nghiêm túc dùng mắt đo vài giây nhưng không được.

Lý Toàn buồn cười, nói: “Cô muốn đo thử không?”

Trong lòng Tổng Nhiễm nóng lên, cũng không biết nghĩ thế nào mà dám vươn tay ra, ngón cái và ngón trỏ vòng trên cổ tay anh.

Lý Toàn bị cô nhẹ vòng qua cổ tay, cũng không lên tiếng.

Lúc này Tổng Nhiễm mới nhìn thấy tay phải anh cầm sợi dây đỏ kia, ý anh là để cô cầm dây đo. Thế là mặt cô nóng lên, đành kiên trì giả vờ không biết.

Cô thu tay lại, chụm hai ngón tay, ước lượng chiều dài bằng đốt tay rồi cho anh xem, nói: "Úi, to vậy ư."

Lý Toàn nhìn tay mình, rồi lại nhìn tay cô, nói: "Tôi thấy cổ tay cô rất nhỏ, một tay là có thể vòng đủ, còn thừa ra nữa."

Tống Nhiễm kéo tay áo nhìn: "Sao có thể..."

Lý Toàn dùng hai ngón tay vòng chặt cổ tay cô, ngón cái chạm vào đốt thứ hai của ngón trỏ.

Tống Nhiễm trong lòng "Ô ~~" một tiếng.

Anh đã buông tay ra, hai ngón tay vòng cho cô xem: "Ày, một tí thế này." Nói xong còn tự mình nhìn lại, có vẻ không tin lắm: "Thế mà nhỏ vậy à?"

"Chắc là do ngón tay anh dài." Tống Nhiễm hơi đỏ mặt, giọng bình tĩnh nói. Tim lại như đập tới cổ họng rồi, cô nhin rất vất vả.

Lúc này, đám Benjamin từ đầu kia đi về tới đây, như là muốn tập hợp.

Tống Nhiễm trông thấy, hỏi: "Phải đi rồi ư?"

"Ừ." Lý Toàn đứng lên, vỗ vỗ cát vàng trên tóc trên người, quay đầu nhìn cô, căn dặn: "Chú ý an toàn nhé."

Tống Nhiễm gật đầu: "Anh cũng thế."

Lý Toàn đi xuống bậc thang hội hợp với đồng đội của anh.

Đám người Benjamin vác súng đứng cách đó không xa, nháy mắt ra hiệu cười với Lý Toàn.

Sasin cũng gọi Tống Nhiễm rồi, cô cất mọi thứ xong xuôi chuẩn bị đi.

Lý Toàn đi xuống đường nhật ba lô quân sự mà anh để lại, anh chợt nhớ ra gì đó, quay đầu gọi: “Tổng phóng viên!”

“Hả?” Tống Nhiễm dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Anh khom người lấy thứ gì đó bên trong túi ở ống quần, chậm chậm đi tới phía cô. Anh cầm một cục tròn được bao bọc bởi khăn giấy đưa cho cô, nụ cười có chút ngại ngùng, thấp giọng nói: “Cho cô.”

Lúc anh nói lời này, đôi mắt lóe sáng.

Tống Nhiễm nhận lấy, “A” một tiếng.

Anh cười cười, xoay người chạy xuống bậc thang.

Đám người Benjamin ở đằng xa huýt sáo.

Tống Nhiễm không hiểu lắm, mở khăn giấy ra, là một quả táo đỏ tươi, có vẻ là loại táo đỏ của Mỹ. Trên quả táo có một chỗ nhỏ bởi vì va đập mà dập mềm ra. Cũng không biết... nhét trong túi bao lâu rồi.

Cô sửng sờ, ngẩng đầu nhìn —— con phố trống trải, bầu trời xanh thẳm; sau vụ nổ, trên phố lớn dần dần xuất hiện người đến người đi, mà Lý Toàn cùng đám Benjamin đã sớm đi xa.

“Đúng là người Trung Quốc có tiền.” Sasin nhìn quả táo đỏ, thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Hai ngày nay Tống Nhiễm ngủ không ngon, bởi vì luôn có tiếng bom đạn không ngừng nghỉ vào đêm khiến thần kinh cô suy nhược. Mà công việc ban ngày thì không thể lười biếng, khi đi trên đường lúc nào cũng phải tập trung tinh thần, không thể thả lỏng dù một lát. Nếu không cẩn thận đụng phải bom thì cô về nước không cần mua vé máy bay luôn.

Tình hình ở thành phố Cáp Pha đã trở nên gay gắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Ngày hôm qua, một viên đạn pháo rơi vào quảng trường, Tống Nhiễm tỉnh dậy, phát hiện vách tường bị rạn nứt. Quản lý lên kiểm tra, nói không có việc gì, vẫn ở được, sẽ không sập đâu.

Khu vực của bọn họ xem như tương đối an toàn, các khu vực khác thì không may mắn như vậy.

Quân đội chính phủ và quân phản chính phủ đã mở rộng chiến trường, tổ chức khủng bố cũng gia nhập quấy rối. Số lượng người dân thương vong càng ngày càng tăng. Một số trại tị nạn ở biên giới đã kín người hết chỗ, nghe nói hiện tại phí xuất cảnh ban đầu giờ đã tăng lên 5000 đô la.

Sáng sớm hôm đó, sau khi Tống Nhiễm chuyển tài liệu công việc về nước, cô chịu không nổi nữa, rút cuộc ngủ cả một ngày.

Cô ngủ một giấc từ mười giờ sáng đến năm giờ chiều, lúc tỉnh lại thì tiếng súng pháo bên ngoài đã không còn. Tống Nhiễm thừa dịp tín hiệu còn tốt, gọi video cho mẹ ruột báo bình an. Lúc này trong nước đã là nửa đêm, Nhiễm Vũ Vi vẫn đang đọc sách. Bà không ủng hộ Tống Nhiễm đến Đông Quốc, vì vậy mỗi lần gọi video bà đều phản

ứng tẻ nhạt, cũng chưa bao giờ hỏi về công việc của Tống Nhiễm. Ngay cả lần trước vụ CARRY chấn động toàn cầu, bà cũng chẳng hỏi thăm.

Có lúc Tống Nhiễm thật không chịu nổi tính cách người mẹ còn cứng rắn hơn tảng đá củamình.

Mà người cha Tống Trí Thành cứ cách mấy ngày là khen cô. Chỉ vì tấm hình CARRY mà ông đã gửi một vài đoạn cảm nghĩ sâu sắc, từ đại quốc đánh cờ, thảo luận tình hình chiến tranh đến chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, dào dạt sợ phải tới một nghìn chữ.

Sau khi Nhiễm Vũ Vi cúp máy, Tống Nhiễm lại gọi video cho cha. Tống Trí Thành vẫn chưa ngủ, còn tràn đầy phấn khởi trò chuyện với cô về tình hình Đông Quốc cùng tổ chức cực đoan, trò chuyện chưa tới vài câu, đầu video lại truyền đến tiếng Dương Tuệ Luân và Tống Ương cãi nhau.

Tống Nhiễm hỏi: “Sao lại cãi nhau thế ạ?”

Tống Trí Thành tháo mắt kiếng xuống, thở dài: “Ương Ương muốn kết hôn, muốn lấy hộ khẩu từ chỗ mẹ con bé.”

Tống Ương và bạn trai Lư Thao đã yêu nhau từ cấp hai, Tống Nhiễm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, có điều: “Vừa tốt nghiệp liền kết hôn? Sao không để một thời gian nữa ạ?”

“Con bé này, nói gì nó cũng không nghe.”

Đầu kia, Tống Ương thét lên: “Con và anh ấy yêu nhau được tám năm rồi, dù sao sau nàycũng sống chung, kết hôn thì sao?!”

“Muốn kết hôn phải chờ đến lúc mua được nhà, ngay cả bản thân cũng không nuôi sốngnổi thì nói gì đến cưới xin!”

Hai mẹ con ầm ĩ không thôi, Tống Trí Thành cũng không còn tâm tư trò chuyện, dặn dòcô chú ý an toàn rồi cúp máy.

Tổng Nhiễm để điện thoại di động xuống, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thành phố Cáp Pha hoang tàn bụi bặm, những ngôi nhà và chùa chiền vốn đầy màu sắc giờ đây đều bị bao phủ bởi khói bụi.

Mới rời khỏi điện thoại phải đối diện với thế giới này, nhìn khoảnh khắc trước mắt khiến cô có chút rối loạn.

Vàng thái dương vẫn chưa lặn.

Mười giờ tối, bầu trời cuối cùng cũngมืด mờ, chỉ có nơi đường chân trời lóe lên ánh sáng nhạt.

Tổng Nhiễm đeo giấy chứng nhận đi xuống lầu, Sasin đang chờ ở dưới lầu. Hai người đã hẹn đi đến quán bar Dreaming trải nghiệm cuộc sống.

Quán bar cách chỗ này không xa, nhưng trên đường đi vẫn gặp hai trạm kiểm soát kiểm tra giấy thông hành. Cũng may là họ đã sớm chuẩn bị, thuận lợi đi qua.

Quán bar nằm trên con phố thương mại ở phía bắc đại học Cáp Pha. Về đêm, những cửa hàng đều đóng cửa, đèn đường cũng không có. Dựa vào ánh trăng mờ mờ, Sasin chở cô vòng vào một con hẻm nhỏ yên tĩnh. Đường càng đi càng hẹp, cuối cùng đi tới một tòa nhà pháo đài đặc trưng của địa phương.

Nhìn từ vẻ ngoài thì không có gì khác biệt.

Sasin gõ vài cái lên cửa, nói một câu bằng ngôn ngữ Đông Quốc, cửa rất nhanh mở ra, là người giữ cửa mang theo súng. Sasin dùng ngôn ngữ địa phương nói mấy câu, người giữ cửa để bọn họ tiến vào.

Đi qua một hành lang ánh đèn mờ lung và tràn ngập hương vị nước ngoài, tiến vào bên trong rộng rãi sáng sủa.

Đó là một quán bar thanh lịch theo phong cách phương Tây, đèn sàn, đèn chùm, đèn trang trí trên bàn đều phát ra ánh sáng mập mờ. Trong quán bar rất náo nhiệt, nào là nam nữ trẻ tuổi của Đông Quốc, nào là người ngoại quốc hoặc ngồi hoặc đứng, dựa vào quầy bar, ghé xô pha, bên cửa sổ sát đất, thưởng thức đồ uống và vui chơi tán gẫu.

Thanh niên bản xứ cùng các vị khách từ khắp nơi trên thế giới đều nhiệt tình lắc lư, vui thích nhảy nhót theo điệu nhạc dân gian Đông Quốc giữa trung tâm quán bar.

Tống Nhiễm ngắm nhìn xung quanh, lại có một chút cảm động không giải thích được. Ánh mắt cô không ngừng liếc tới những khuôn mặt tươi cười và điệu nhảy tinh tế của những thanh niên Đông Quốc.

Có lẽ Sasin nhìn ra tâm tư của cô, đôi mắt to sâu thẳm của cậu chớp chớp, nói: “Chị Tống, tuy là sinh ra ở đất nước này, nhưng chúng em không phải luôn sống trong đau khổ, cũng phải thỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống chứ. Mặc dù, mộng đẹp cuối cùng sẽ tỉnh.”

Tống Nhiễm bị cậu nói trúng, cũng không tranh cãi, nói: “Xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ rằng công dân của đất nước này hẳn là đau thương buồn bã khổ cực lắm, là tôi sai rồi. Để xin lỗi, tôi mời cậu ba ly rượu nhé, nếu như nó rẻ.”

Sasin cười ha ha.

Hai người ngồi xuống quầy bar, nhìn giá rượu, một ly có giá khác nhau từ 4 đô la đến 8 đô la.

“May quá.” Tống Nhiễm nói, “Giá rượu không tăng cao.”

“Vật chất có thể tăng giá nhưng tinh thần thì không. Rượu chính là tinh thần!” Sasin nâng ly rượu, lý luận không đứng đắn.

“Đúng, rượu chính là tinh thần!” Tống Nhiễm cười khúc khích, “Sasin, tôi rất thích dáng vẻ bây giờ của cậu.”

Dáng vẻ sinh viên không buồn không lo.

Thức uống của Tống Nhiễm là cocktail đặc trưng của địa phương với hương vị ô liu xanh và quế, ngây ngô mà đặc biệt.

DJ thay đổi âm nhạc thành chậm chậm du dương, những con người xinh đẹp nâng ly rượu theo tiết tấu rung động, khiến người nhất thời rơi vào mộng đẹp, quên đi thế giới thật bên ngoài, quên đi con phố đối diện cách mười mét tràn ngập hố bom và vách tường đen đầy tro bụi.

Tống Nhiễm đông đưa ly rượu, nói: “Trong ngôn ngữ của chúng tôi có một thành ngữ, đó là ‘Túy sinh mộng tử’(*). Trên sách nói đây là thành ngữ không tốt, nhưng tôi lại cảm thấy thành ngữ này rất có mị lực.”

(*) *Túy sinh mộng tử* – 醉生梦死 – zuì shēng mèng sǐ (nghĩa đen: *sống trong cơn say, chết trong cơn mơ, chỉ trạng thái như uống say rượu hoặc nằm mộng, cứ tối tăm mê muội không có tri giác, hồ đồ mà sống qua ngày*).

“Túy sinh mộng tử.” Sasin nói, “Nếu đêm nay có rượu ngon, giờ phút này là mộng đẹp, emhi vọng mình không tỉnh lại, em bằng lòng vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.”

“Trong tiếng Trung của chúng tôi còn có một câu nói,” Tống Nhiễm giơ ly rượu lên, “Chỉ muốn say hoài, không muốn tỉnh.”

Lời còn chưa dứt, vài nam nữ gần đó cũng cùng nâng ly: “Mong vĩnh viễn không tỉnh.”

Những con người xa lạ nhìn nhau cười, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Người pha chế rượu cũng cười, bình lắc trong tay anh ta bay lên bay xuống.

Sasin nhìn thấy một cô sinh viên xinh đẹp nước mình trong đám người, sau khi hai người nhìn nhau, cuối cùng Sasin nhảy khỏi chiếc ghế cao và đi về phía cô gái cùng lứa.

“Chúc cậu may mắn.” Tống Nhiễm đưa mắt tiễn cậu, lại đúng lúc trông thấy một vài người mặc quần áo ngụy trang đi đến, là nhóm lính gìn giữ hòa bình đặc biệt.

Cô nhìn họ chăm chú, thấy được Lý Toàn.

Anh cùng bọn Benjamin ngồi vào một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Vì bọn họ mặc quân trang nên dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người. Benjamin như con bướm hoa, thỏa thích hưởng thụ ánh mắt ưu ái của các mỹ nữ xung quanh.

Lý Toàn lại khá yên lặng. Anh ngồi xuống chưa đầy mấy giây thì nhận ra gì đó, chính xác nhìn qua hướng quầy bar, thấy ánh mắt Tống Nhiễm.

Cách bóng người và ánh đèn xoay tròn, anh ở xa xa cười với cô, mặt mày cong cong.

Nội tâm Tống Nhiễm dờ dẩn trong chớp mắt. Cô không có sức đề kháng với nụ cười của anh. Thế là cô nhếch môi cười xem như đáp lại.

Mặt của cô rất nóng, có lẽ còn rất đỏ. Chắc chắn là do rượu.

Lúc này, Benjamin cũng trông thấy cô. Anh ta cười vươn tay khoát vai Lý Toàn, một bên nhìn Tống Nhiễm, một bên nói nhỏ gì đó bên tai Lý Toàn. Lý Toàn đẩy đầu anh ta ra.

Lý Toàn lần nữa nhìn về phía Tống Nhiễm, lại chậm rãi cười; Tống Nhiễm vẫn không chớp mắt nhìn anh, nhưng một giây sau, bóng người qua lại che mất tầm mắt cả hai, không thấy được nữa.

Người pha chế đưa tới một ly mặt trời mọc màu cam. Tống Nhiễm nhận lấy, yên lặng nhấp ổng hút, lại vụng trộm quay đầu nhìn, chỗ anh vừa ngồi giờ đã trống không.

Biểu cảm của cô trông rỗng, duỗi cổ tìm. Bóng người dời đi, trông thấy anh đang đi tới phía cô.

Mất mặt quá!

Không biết anh có nhìn thấy dáng vẻ trông mong tìm kiếm của cô hay không.

Cô nhanh chóng thay đổi bằng một nụ cười: “Thật là đúng dịp. Sao anh cũng tới đây?”

Lý Toàn không trả lời ngay, đúng dịp chỗ nào nhỉ, chẳng qua là mỗi đêm bọn họ đều sẽ tới đây uống rượu thư giãn mà thôi.

“Tôi không nghĩ là cô sẽ tới bây giờ.” Anh nói, ngồi lên chiếc ghế cao bên cạnh cô, nghiêng đầu cách cô chào Sasin và cô sinh viên kia.

“Hai ngày trước bận quá, vừa mệt, lại không có thời gian tới. Hôm nay đúng lúc nghỉ ngơi đủ rồi.” Cô hỏi, “Anh uống gì? Tôi mời anh nhé.”

Lý Toàn buồn cười: “Không cần...”

“Không được. Lần trước anh tặng tôi một quả táo, hôm nay để tôi mời anh đi.”

Ngón tay anh sờ sờ mũi, nói: “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

“Anh uống gì?”

“Vodka.”

Người pha chế rót một ly cho anh.

Tổng Nhiễm hỏi: “Bình thường anh cũng uống loại này ư?”

“Không có. Có điều trong đội có một người Nga,” Lý Toàn nói, cầm chỉ về chỗ người đồng đội, “Hay mang theo Vodka bên người. Khi mệt thì uống vài hớp nâng cao tinh thần.”

Thừa dịp anh nâng ly uống rượu, cô nhanh chóng quan sát anh tỉ mỉ. Hôm nay có vẻ như tinh thần anh cũng không tệ lắm, không mệt mỏi như ngày đó.

“Mấy ngày nay anh ngủ có ngon không?”

“Cũng tạm. Ngủ đủ bảy tiếng.”

“Hôm nay tôi ngủ từ mười giờ sáng đến năm giờ chiều. Pháo súng bên ngoài cũng không đánh thức tôi dậy được.”

Lý Toàn vừa đưa ly tới bên miệng, nghe lời này, không kìm được bật cười, khẽ cúi đầu rồi nghiêng nhìn cô: “Cô buồn ngủ lắm à?”

Ánh đèn chùm màu vàng phía trên quầy bar chiếu vào trên mặt anh, trong mắt anh là ý cười như sóng nước menh mông.

Đầu óc Tổng Nhiễm thoáng cái như bị kẹt lại, quên mất muốn nói gì.

Mà anh vẫn mỉm cười nhìn cô, đợi cô trả lời.

Cô nói: “Vừa rồi quá ồn, tôi không nghe rõ.”

Thế là anh thoáng xích lại gần, nói bên tai cô: “Tôi hỏi, sao cô có thể ngủ được như vậy?”

Hơi thở của anh phả vào tai cô, mang theo cảm giác nóng ấm truyền đến gương mặt, cô đỏ mặt nói: “Tôi cũng không biết. Dù sao khi tôi tỉnh dậy thì trận chiến cũng kết thúc rồi. À đúng rồi, chỗ tôi ở ấy, vách tường bị đạn pháo bắn nứt ra một đường nhỏ rồi.”

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn lại không kìm được phì cười, cười đến mức dựa trán lên mu bàn tay, chiếc ly thủy tinh trong tay anh nhẹ nhàng rung lên.

Khối đá trong ly khúc xạ lóe sáng.

Cô cũng ngu ngơ cười theo, hỏi: “Rượu của anh uống ngon không?”

Lý Toàn để ly xuống, đẩy đến trước mặt cô, hỏi: “Muốn uống thử không?”

“... A, được.” Chắc là nhờ hai ly rượu cô đã uống nên mới to gan như vậy, cô nâng ly của anh lên, cẩn thận nhấp một miếng, lửa cháy vào cổ họng, lông mày cô nhíu chặt: “Tại sao lại là vị khói? Giống như uống phải đạn ấy.”

Anh chống huyệt thái dương nghiêng đầu nhìn cô, lần nữa bị chọc cười, cười đến bả vai khẽ rung, khóe môi vẽ lên đường cong không hề xuống nổi nữa.

Có gì là buồn cười nhỉ, hình như là không có.

Chương 22-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Có lẽ do âm nhạc của đêm đó quá thoải mái, mùi rượu quá phóng đãng. Ngay cả ánh đèn cũng mờ mịt như sương, như mộng dẫn người cách xa chiến trường.

Đêm đã khuya, rượu chớm say. Những người trẻ tuổi tùy tiện nhảy múa.

Tổng Nhiễm quay đầu nhìn bọn họ, lại nghiêng đầu với vẻ mặt hướng về đó.

Lý Toàn nhìn thấy, nhất thời không biết phải chăng là rượu làm loạn, hỏi cô: “Muốn khiêu vũ không?”

Tổng Nhiễm lập tức lắc đầu: “Tôi nhảy không tốt. Không giống người ngoại quốc trời sinh biết khiêu vũ đâu. Tôi mà chạy nhảy chắc chắn rất xấu hổ.”

Rượu xông lên đầu, khuôn mặt cô ửng đỏ. Lý Toàn nhìn thời gian, nói: “Muốn về chưa?”

Cô gạt cái đầu bắt đầu trở nên nặng nề, nói: “Ừm, muốn về rồi.”

Sasin đang trò chuyện vui vẻ cùng cô sinh viên kia. Mà các người bạn của Lý Toàn đã sớm bị bao quanh bởi những cô gái trẻ.

Tổng Nhiễm và Lý Toàn nhìn nhau.

Lý Toàn nói: “Tôi đưa cô về nhé!”

Tổng Nhiễm “Ừm” một tiếng. Người từ trên ghế chân cao trượt

xuống, chân có chút bủn rủn. Thế mà cô đã vô tình uống bốn ly rồi.

Lý Toàn cúi đầu nhìn chân cô, ánh mắt lại dời lên mặt cô, cười hỏi: “Uống nhiều rồi à?”

“Không có.” Cô mím môi cười, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt ngậm nước, nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt anh chậm rãi dời đi, chỉ hướng cửa quán bar: “Đi thôi.”

Hai người một trước một sau ra khỏi quán bar. Cửa lớn đóng lại, tiếng hát và rượu ngon đều bị bỏ lại phía sau, trước mặt là con hẻm nhỏ hẹp mờ tối. Gió đêm lướt qua tiền sảnh hơi lạnh.

“Lạnh à?” Anh hỏi.

“Không có.” Cô giống như một con vịt con xoa xoa cánh tay mình, “Tôi đang mặc áo khoác mà. Lúc này ở trong quán bar rất nóng, như bây giờ mát mẻ lắm nè.”

Anh bị động tác của cô chọc cười, khóe môi cong lên trong đêm tối như có như không.

Tổng Nhiễm còn đang xác định phương hướng, Lý Toàn chợt hỏi: “Muốn khiêu vũ không?”

Cô sững sốt: “Khiêu vũ?”

“Ừ.” Anh nói, “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, nhảy sai cũng không có ai cười cô.”

Đêm khuya, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, ánh trăng êm ái, như trải xuống từng thước lụa trắng.

Anh nhẹ nhàng ôm eo cô, cô khoát vào vai anh, bàn tay hai người nắm lấy nhau. Anh lùi lại một bước, cô bị dẫn dắt tiến lên; anh xoay tròn một cái, cô cũng theo đó nhẹ nhàng lượn vòng.

Anh và cô đều chẳng biết khiêu vũ nhiều, rượu càng làm nhịp chân thêm mập mờ lay động, thỉnh thoảng va nhẹ vào nhau, lại thỉnh thoảng va chạm mũi chân, hơi thở quẩn quýt như có như không.

Đây nào phải khiêu vũ, rõ ràng là cần thận mà bí ẩn dò xét mua vui.

Tống Nhiễm nhẹ nhàng cười, Lý Toàn giơ cổ tay cô lên, cô xoay tròn dưới cánh tay anh rồi xa rồi lại xoay vòng trở về trước mặt anh.

Ánh trăng dịu dàng là âm nhạc im lặng, bước chân gõ trên phiến đá xanh là nhịp điệu của trái tim. Giữa trời đất tĩnh mịch, chỉ có bức tường nát đầy vết đạn cùng khói bụi chứng kiến hết thảy.

Một khúc hoàn tất, Lý Toàn buông cô ra, lùi lại một bước, làm như thật mà cúi chào lịch thiệp.

Tống Nhiễm cũng giả vờ kéo váy, đáp trả bằng động tác khẽ nhún đầu gối không chuẩn.

Lúc đứng lại bình thường, đầu cô hơi lung lay, đúng là có chút choáng.

Anh vừa chuẩn bị đưa tay đỡ thì cô đã đứng vững vàng, đành thu tay về. Bởi vì đã khiêu vũ xong.

Hai người trở về, dần dần rời xa không khí quẩn quanh mùi rượu.

Tống Nhiễm hỏi: “Bạn của anh đều ở lại đó à?”

“Chắc nữa tôi lại đến tìm họ.”

“Ồ.”

Con đường lát đá gập ghềnh, Tống Nhiễm xoa xoa mắt, nhìn không rõ lắm, đi bộ bước cao bước thấp.

Lý Toàn đi bên cạnh, cúi đầu nhìn bước chân của cô.

Đêm đen như mực, hai người chú tâm vào con đường dưới chân, chỉ có tiếng hít thở yên ổn hòa cùng tiếng gió thổi mảnh giấy xẹt qua.

Đi đến đường lớn, tầm nhìn rộng hơn. Thành lâu cổ kính ở hai bên đường phác họa ra đường nét năm tháng tang thương.

“Mấy ngày nay cô vẫn ổn chứ?” Lý Toàn cúi đầu, nhẹ giọng hỏi cô. Như là sợ đánh thức thành phố khi yên ả này, ngay cả nói chuyện cũng nói nhỏ.

“Ổn lắm.” Cô ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen láy chứa đầy ánh sao, như nước trong màn đêm, chân thành nhìn anh, “Đến vùng biên giới, đến trung tâm thành phố, đến khu giao chiến, còn đi đến khu sinh hoạt nữa. Anh thì sao?”

Anh bước chậm rãi theo cô, nói: “Hầu như mỗi ngày đều phác bôm.”

“Ồ.” Cô gõ gõ cái đầu ngày càng nặng nề, không chú ý dưới chân, giẫm phải một phiến đá nghiêng. Có thể cô hơi lắc lư, bả vai đập vào cánh tay anh rồi nhẹ nhàng trượt qua.

Trong lòng giật mình gọn sóng, rồi lại tự nhiên như chưa từng xảy ra gì.

Cô hỏi: “Có nguy hiểm hơn lần trước không?”

Anh mỉm cười lắc đầu.

“Vệ lực tốt rồi.” Cô thở nhẹ, nói, “Tôi xem rồi, nơi này hình như không có bán vòng dây đỏ bình an, chắc là khi về nước mới có thể mua cho anh.”

Anh liếc nhìn cô một cái, trong mắt vẫn là ý cười: “Không cần vội.” Lại hỏi, “Cô đi hai tháng rồi, chừng nào về nước?”

“Tôi sẽ ở Cáp Phathêm vài ngày nữa, nếu vẫn không xác định tiếp theo đi đâu thì chắc sẽ về nước. Anh sẽ ở Cáp Phabao lâu?”

“Không nói chính xác được. Ngày nào đó cấp trên có mệnh lệnh thì phải lập tức đi.”

Như lần trước rời khỏi Gia La, ngay cả cơ hội chào hỏi cũng không có.

Hai người đều yên lặng chốc lát, theo đuổi tâm tư của mình mà bước đi. Thỉnh thoảng không cẩn thận bả vai nhẹ nhàng cọ xát rồi lặng yên tách ra.

Đang muốn rẽ qua một con đường, Lý Toàn nhận ra gì đó, chợt kéo Tống Nhiễm dừng lại. Ngón trỏ anh đặt trên môi làm động tác im lặng, chăm chú lắng nghe.

Bên kia chỗ ngoặt có tiếng bước chân, là một đám người đang bước nhanh tới gần đây.

Lý Toàn xem xét tình hình xung quanh rồi lập tức ôm Tống Nhiễm lách vào con hẻm nhỏ gần đó.

Một tay kéo cô ra sau lưng mình, một tay rút súng từ trong bao súng ra.

Tống Nhiễm bị kẹp giữa anh và bức tường, không thấy được tình huống bên ngoài. Tiếng bước chân ngày càng gần, cô hơi sợ hãi, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác an tâm.

Tiếng bước chân càng gần hơn, cô căng thẳng đến mức tay chạm khắp nơi, không cẩn thận đụng vào lòng bàn tay anh. Cô giật mình muốn di chuyển tay, nhưng lại đánh bạo không rời nữa. Không biết anh có cảm nhận được hay không, nhưng không nắm tay cô, cũng không tránh né. Lòng bàn tay anh và nắm đấm của cô cứ thế chạm vào nhau.

Cô cắn môi, tim đập loạn xạ; anh cảnh giác nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Đám người kia ngày càng gần, đi lướt qua đầu con hẻm, Lý Toàn vô thức nghiêng về phía sau ẩn nấp.

Sau lưng Tống Nhiễm không còn chỗ lui, mặc cho lưng anh va nhẹ vào mặt cô. Mùi cơ thể của đàn ông xen lẫn mùi thuốc súng ập vào mặt.

Cô nhắm mắt lại, tay phải không kìm được nhẹ nhàng nắm áo ở eo anh.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Lý Toàn vẫn im lặng chờ đợi.

Mãi cho đến khi âm thanh cuối cùng biến mất, con đường lại khôi phục sự yên tĩnh.

Tống Nhiễm thả lỏng tay, đầu lơ mơ, nhỏ giọng hỏi: “Lý Toàn... xong chưa?”

Anh cất khẩu súng, bước một bước, quay đầu nhìn cô, ánh mắt như muốn nói rồi lại thôi.

“Sao vậy?”

“Lý Toàn?” Anh cười khẽ, “Trước đó không phải luôn gọi A Toàn A Toàn à?”

Khuôn mặt Tống Nhiễm thoáng chốc nóng như lửa đốt.

Mà lúc anh thốt ra lời này, lòng anh cũng hơi rối loạn, dờn ánh mắt cũng dờn đi chủ đề, nói: “Đi thôi.”

“Ừm.”

Vòng qua chỗ ngoặt, đi qua một con đường nữa là tới khách sạn.

Tổng Nhiễm hỏi: “Đám người vừa rồi là ai?”

“Chắc là quân đội chính phủ.” Lý Toàn nói, “Có điều gần đây cấm đi lại ban đêm, bị bắt gặp sẽ kiểm tra cả buổi, phiền phức lắm.”

“Ừm.”

Hai người không nói gì nữa, yên lặng bước đi.

Ban đêm, gió thổi mát mẻ.

Đã đi đến cuối của con đường cuối cùng rồi, Tổng Nhiễm chậm rãi đi đến bậc thang khách sạn, quay đầu nhìn Lý Toàn: “Tôi vào đây. Trên đường về anh nhớ chú ý an toàn nhé.”

“Ừ.”

Hai người cứ đứng đấy, im lặng đối mặt.

Cô đang chờ anh đi, anh cũng đang chờ cô vào.

Một giây sau, Lý Toàn cười ra tiếng, cúi đầu sờ lên mũi, nói: “Tôi đi đây.”

“Ừm.”

Anh mới đi vài mấy bước, lại ngoảnh đầu lại: “Tổng Nhiễm.”

“Hả?” Cô vẫn đứng trên bậc thang, đôi mắt lóe sáng nhìn anh.

Anh bị cô nhìn nhắt thì nghẹn lời, nhưng ngẫm lại cũng không có gì nói nên dùng câu kia: “Cô chú ý an toàn nhé.”

Cô thật thà gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Anh cười cười, vẫy tay chào, chạy chậm qua con phố.

Rất nhanh bộ đồ ngủ trang biến mất trong màn đêm.

Tổng Nhiễm mỉm cười nhìn anh rời đi, không khỏi hít sâu một hơi ngược lên, thành phố Cáp Pha về đêm, bầu trời là màu xanh đen, rất sâu lắng.

Lòng cô tràn đầy ngọt ngào không nói nên lời, chạy chậm vào khách sạn, khó khăn kéo cánh cửa lưới sắt ra, đi vào thang máy cũ.

Thang máy đi lên. Cô tựa vào tường thang máy, ngửa đầu cười khanh khách.

Từng chi tiết của đêm nay có thể lưu trữ trong đầu cô rất lâu, rất rất lâu.

Cô cứ nhớ đi nhớ lại khiến khuôn mặt cũng nóng hổi luôn rồi, không khỏi chà chà hai má.

Cô ra khỏi thang máy, đóng cửa lưới sắt lại, vẫn cười đi qua hành lang. Vừa mở cửa, cánh cửa của căn phòng phía sau cũng mở, người bên trong dùng tiếng Trung gọi: “Tổng Nhiễm.”

Đầu Tổng Nhiễm vẫn còn choáng, phải mất mấy giây mới từ từ quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Là Thẩm Bội.

Tổng Nhiệm lập tức tỉnh rượu.

Thẩm Bội kinh ngạc cười lên: “Tổng Nhiệm, cô đi ra ngoài uống rượu à? Nhìn không ra đấy, ở cái chỗ này mà lá gan của cô vẫn lớn nhỉ.”

“Có bạn tôi ở đó nữa.”

Tổng Nhiệm trước đó không biết Thẩm Bội tới, có chút mơ hồ. Thẩm Bội nói theo thường lệ các phóng viên tiền tuyến trong đài sẽ thay phiên nhau, cô đã ghi danh.

Hôm nay là ngày 25 tháng 9, Tổng Nhiệm đã ở Đông Quốc gần hai tháng, cũng nên thay người rồi.

“Cô đến mà không ai nói với tôi một tiếng.”

“Kế hoạch trong đài là tuần sau nhưng tôi nghĩ nên đến sớm để thích ứng với hoàn cảnh. Lúc xuất phát tôi kích động quá nên quên nói với cô. Đến Già Mã có gọi điện cho cô lại không có tín hiệu.”

“Trên đường đi có mệt không?”

“Chẳng khác nào tra tấn người ta cả.” Thẩm Bội đấm cái lưng đau nhức, Tổng Nhiệm lúc này mới để ý tới cô ấy đang mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa rất tinh xảo.

“Cô đi nghỉ sớm đi.”

“Ừ.”

Tổng Nhiễm trở về phòng, tựa trên ván cửa ngẩn người một lúc, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, đành sửa soạn sớm rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại trông thấy tin nhắn của Tiểu Thu: “Thắm tiểu thư tới chỗ cậu rồi à?”

Tổng Nhiễm nằm ở trên giường tỉnh ngủ: “Ừ.”

“Cũng đúng. Chả lẽ không đi để danh tiếng bị cậu cướp hết.”

Tổng Nhiễm không biết nói gì cho phải, khuôn mặt ngơ ngác.

Tiểu Thu: “Xoa đầu. Cậu yên tâm, chất lượng tám hình CARRY kia, cô ấy không đạt đến được đâu.”

Đang nhắn tin thì Tổng Nhiễm nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, đứng dậy đi xem. Thắm Bội mặc áo phông ngắn quần jean bó, đeo túi xách muốn ra ngoài.

Tổng Nhiễm kỳ lạ: “Sao cô dậy sớm thế?”

“Bị lệch múi giờ.”

“Ừm, cô định đi đâu?” Hôm nay Tổng Nhiễm định cùng Sasin đi tìm hiểu về dân tị nạn tụt tập ở vùng ngoại ô, cô tính đưa Thắm Bội đi cùng.

Thắm Bội mỉm cười: “À. Tôi định đi theo mấy người bên quân đội chính phủ, còn có lính gìn giữ hòa bình.”

“... À.” Tổng Nhiễm đáp lời, “Nhưng cô vừa tới chỗ này một mình, vẫn chưa thích ứng được hoàn cảnh đâu.”

“Cô yên tâm. Có phóng viên truyền hình vệ tinh Thâm Thành ở đây

mà, họ là bạn tôi, tôi sẽ đi cùng họ.”

“... Ừ.” Tống Nhiễm thấy Thẩm Bội muốn đi, lại nói thêm, “Mặc áo khoác đi, ở đây là khí hậu sa mạc. Cô mặc như vậy sẽ bị mất nước.... Với lại tốt nhất đổi quần jean rộng một chút, nếu không sẽ rất khó chịu.”

“À, cảm ơn.” Thẩm Bội quay ngược về phòng thay quần áo.

Tống Nhiễm đóng cửa lại, ngẩng đầu lên, cái ót đập vào cánh cửa.

Chín giờ sáng, Tống Nhiễm cùng Sasin lái xe đến trụ sở quân chính phủ ở phía đông bắc ngoại ô thành phố Cáp Pha. Càng đến gần, nạn dân tụ tập ở khu vực phụ cận càng nhiều.

Sasin lái xe, Tống Nhiễm ngồi ở ghế phụ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đi được nửa đường, Sasin hỏi: “Tâm trạng của chị không tốt à?”

“Hả? Không có.” Tống Nhiễm quay đầu, “Sao cậu lại nói vậy?”

“Hôm nay chị ít nói hơn hẳn. Mặc dù chị không phải là một người nhiệt tình nhưng bình thường kiểu gì cũng nói mấy câu.”

“Chắc là vì ngủ không ngon.” Cô xoa xoa mắt.

“Thật không?” Sasin bỗng nhiên cười, “Có phải là vì anh lính giữ gìn hòa bình trong quán bar hôm nọ không?”

Tống Nhiễm không nói.

“Anh lính đó rất anh tuấn.” Sasin nói, “Em đoán anh ấy thích chị đó.”

Tống Nhiễm kinh ngạc: “Đừng nói lung tung.”

“Chị Tống, em là đàn ông.” Sasin vỗ ngực mình, đôi mắt to đặc trưng của người Đông Quốc khẽ chớp, nói, “Tin tưởng em. Mặc dù

em không hiểu tiếng Trung, nhưng em thấy mỗi câu chị nói đều khiến anh ấy cười, cười không ngừng lại được. Nhưng chị thân mến à, chị thật sự không phải là người hài hước đâu. Xin lỗi nha, chị đúng là một cô gái tốt, nhưng hãy tin em, chị và cái từ ‘Hài hước’ cách xa nhau giống như từ Cáp Pha đến Gia La vậy đó.”

“ . . . ”

Tống Nhiễm nửa tin nửa ngờ nói, “Chắc là vì uống rượu đấy. Hôm qua cậu với cô gái đó mập mờ không phải cũng nhờ rượu cả sao?”

Lần này Sasin im lặng. Cậu suy tư một lát, nhún nhún vai: “Nhưng mà em vẫn cảm thấy ánh mắt anh ấy nhìn chị nhất định có điều gì. Bằng không, đó là do hôm qua em uống say.”

“Coi như cậu uống say vậy.” Tống Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, một lần nữa đeo mặt nạ vạm vỡ bảo hiểm, nói, “Không nói những chuyện này nữa, chuyên tâm làm việc nào.”

Sasin không cãi với cô nữa, đội nón an toàn lên.

. . .

Doanh trại quân đội của đội liên hợp đặc chiến nằm trong trụ sở quân chính phủ ở ngoại ô phía đông bắc thành phố Cáp Pha. Đêm trước Benjamin hẹn hò với một cô gái nào đó mà ba giờ sáng mới về, vậy mà vẫn theo lệ tỉnh dậy vào lúc bảy giờ sáng, rất sáng láng hoạc bát.

Người lính Anh nói đùa: “Một đêm tiêu hao vậy mà giờ vẫn có tinh lực nhỉ.”

Benjamin nói: “Cậu có tin bây giờ tôi vẫn còn sức fuck you không?”

Đám người cười đùa thành một đồng.

Benjamin quay đầu lại hỏi Lý Toàn: “Hôm qua cậu về mấy giờ?”

Lý Toàn không đáp, người lính Anh nói tiếp: “Thời gian như thường, về cùng chúng tôi.”

Benjamin tắc lưỡi: “Tôi hôm qua ở quán bar tôi đã nói với cậu rồi, chỉ cần cậu chủ động hôn cô ấy một cái, cô ấy sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn về theo cậu. Tôi thấy á... A!”

Lý Toàn cầm bàn chải và kem đánh răng đi qua, đá vào đầu gối Benjamin; chân Benjamin bị đá cong lại, khuỵu xuống.

“LEE, tôi đang vì hạnh phúc của cậu đó!” Benjamin oan ức nói.

Bảy giờ rưỡi sáng, các đội viên chỉnh đốn ngay ngắn, tập kết tại phòng tác chiến của quân đội chính phủ, phân tích bản đồ chiến sự mới nhất, phân chia khu vực hành động trong một ngày.

Mười lăm phút sau hoàn tất bố trí chiến lược. Mọi người tan họp, bên ngoài phòng tác chiến một đám phóng viên vây quanh.

Bọn Lý Toàn nhìn đã thành quen. Quân đội chính phủ có thỏa thuận hợp tác với nhiều phương tiện truyền thông quốc tế, mỗi ngày sẽ cho một nhóm phóng viên vào phỏng vấn, không liên quan gì đến đội chiến đấu bọn họ.

Nhóm Lý Toàn còn mười lăm phút chuẩn bị các loại trang bị đạn dược, đúng tám giờ xuất phát.

Từ phòng tác chiến ra, anh cùng các đội viên rời đi ngay, không nghĩ bên trong đám phóng viên có một người chạy tới: “Lý Toàn!”

Là Thẩm Bội.

Cô chạy tới bên anh, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Quân đội chính phủ bên cạnh chuẩn bị cản cô, nhưng bọn họ thấy người quen thế là coi như thôi.

Lý Toàn hơi kinh ngạc, hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

“Em là phóng viên, đương nhiên sẽ đến tiền tuyến.” Thẩm Bội quan sát trên dưới anh, cười nói, “Anh mặc quân trang rất đẹp.”

Lý Toàn không phản ứng gì, hỏi có lẽ: “Không phải cô nói đài truyền hình cô không phải phóng viên nữ ra tiền tuyến ư?”

Thẩm Bội cười: “Là cha không cho em tới mới khiến mọi người lừa em. Nhưng sau đó em thuyết phục được ông ấy, cũng kiên trì tham gia huấn luyện.”

“À.” Lý Toàn nói, “Vậy cô làm việc cẩn thận. Tôi còn có việc bận, đi trước.”

“Ơ!” Thẩm Bội gọi anh lại, “Bọn em có thể đi theo phỏng vấn các anh không? Em muốn đưa tin về đội đặc chiến giữ gìn hòa bình.”

“Đội đặc chiến không chấp nhận các cuộc phỏng vấn từ các phương tiện truyền thông ngoài nhà nước, hơn nữa cần có công văn chỉ thị của Tổng chỉ huy của đội Tác chiến liên hợp.”

Thẩm Bội sửng sốt: “Nghiêm khắc vậy ư?... Không thể dàn xếp một chút sao?”

“Phóng viên không có năng lực tự vệ hoặc chuyên gia bảo vệ sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn với chúng tôi.”

Thẩm Bội không lên tiếng, cắn môi nhìn anh.

Nhưng Lý Toàn chỉ gật đầu một cái xem như tạm biệt, rồi xoay người rời đi.

Nói thêm một câu cũng không có.

Lý Toàn kiểm kê xong trang bị trên xe, đi đến bên cạnh ghế phụ lái, mở cửa lên xe. Lúc này mới thấy Thẩm Bội còn đứng ở cách đó

không xa nhìn qua đây.

Một bên, Benjamin cười lên: “Cậu thật quý hiếm.”

Lý Toàn thờ ơ: “Đừng nói lung tung.”

“ZIP!” Ngón tay Benjamin ở bên mép miệng vạch một cái, làm động tác kéo khóa im lặng, mấy giây sau mới nói, “Nhưng tôi chọn Song Song cơ.” (Song là phiên âm của Tống đó)

. . .

Tống Nhiễm lái xe với Sasin, dần dần rời xa trung tâm thành phố.

Ngoài cửa sổ thành phố bắt đầu hiện ra phế tích chiến tranh, khắp nơi là tường đổ, những di tích cổ bị tàn phá lùi dần trong kính chiếu hậu. Người lưu lạc chỗ nào cũng có.

Đến vùng ngoại ô, thi thể người dân ngã ở ven đường, vẫn chưa có người nào thu dọn. Có người chết bởi chiến loạn, có người không có vết thương, là do tật bệnh hoặc nạn đói.

Xuyên qua địa ngục trần gian, cuối cùng bọn họ cũng tới đích. Đó là khu tụ tập nạn dân cách trụ sở quân đội chính phủ không đến 1km. Bởi vì gần quân đội chính phủ, tương đối an toàn nên rất nhiều người tới tị nạn.

Mà đại đa số nhà ở vùng ngoại ô đều bỏ không, không khó để giải quyết vấn đề an trí người tị nạn, có thể tu hú chiếm tổ chim khách là được; chẳng qua cơm canh cần dựa vào cứu tế.

Trong vùng có một nơi là nhà của trẻ con, thu nhận toàn là những đứa trẻ bố mẹ chết trong chiến tranh. Mục đích của Sasin và Tống Nhiễm hôm nay là ở đây.

Hai người dừng xe ở ven đường, trên đường bọn trẻ lớn nhỏ đang chơi đùa, có đứa đuổi theo lon nước rỗng làm cầu để đá, có đứa

ngồi ở ven đường chơi với đất đá từ trên tường rơi xuống, còn có đĩa khoét vỏ đạn trong lỗ đạn ghim trên tường.

Bọn nhỏ phần lớn vừa đen vừa gầy, áo rách quần mỏng.

Tổng Nhiễm xuống xe chụp mấy bức ảnh.

Nhìn thấy có người đến, là một lũ nhỏ đen sì gần đó đi đến nhưng lại hơi nhút nhát. Bọn chúng tụ tập một chỗ, vừa thì thầm nói chuyện, vừa ngượng ngùng cười với Tổng Nhiễm.

Cuối cùng, một bé trai tóc xoăn đến gần, cách vài mét, nhút nhát hỏi: “Madam, do you have candy?” (Chị ơi, chị có kẹo không?)

Tổng Nhiễm biết, cô không phải phóng viên đầu tiên tới đây.

Có điều cô với Sasin đã có chuẩn bị, mang theo rất nhiều kẹo sữa và sôcôla. Bọn nhỏ lập tức vây quanh, từng con mắt sáng chờ đợi nhìn cô.

Hai người chia đều kẹo, bọn nhỏ nhận lấy, vui vẻ chạy đi.

Sasin nói chuyện với bọn nhỏ một lúc rồi cùng Tổng Nhiễm đến tòa nhà dân cư, đi gặp “mẹ” tội nhỏ.

Đó là hai người phụ nữ Đông Quốc hiền lành, ba bốn mươi tuổi, đều đã mất thân nhân trong chiến tranh. Hai người phụ nữ chăm nom cho trên bảy tám chục đứa trẻ trên con đường này. Có điều nạn dân cũng chiếu cố giúp họ.

“Người mẹ” nói bọn nhỏ đều rất nghe lời và hiểu chuyện, không bao giờ gây rắc rối cho họ; còn nói những đứa trẻ thất lạc cha mẹ trước đó sau được nhận lại rồi, nhưng gần đây không có nữa.

Mọi người trong lòng hiểu rõ, chậm chạp không đến, nghĩa là vĩnh viễn sẽ không đến.

Phông vẫn được một nửa, hai “người mẹ” muốn đi nấu cháo cho bọn nhỏ, Sasin đi qua giúp đỡ, còn Tống Nhiễm một mình ở lại trong phòng.

Gần tám giờ sáng, nhưng mặt trời rất lớn, nhiệt độ cũng tăng lên.

Ngôi nhà là kiểu đặc trưng của dân cư Đông quốc, vách tường dày, cửa sổ nhỏ, rất râm mát.

Tống Nhiễm nghe thấy tiếng cười của trẻ con bên ngoài, đi đến bên cửa sổ xem.

Thì ra là có đứa tìm được một quả bóng cao su xẹp một nửa, bọn nhỏ không có đồ chơi, vui vẻ đá bóng trên đường. Mà một đám bé gái ngồi ở ven đường, vỗ tay hát một bài hát.

Tiếng hát kia non nớt du dương, nghe có chút quen thuộc, đúng là bài mà cậu bé được Lý Toàn phá bom hát ngày hôm đó.

Tống Nhiễm xúc động, dựng giá ba chân đỡ máy quay phim, lại nâng máy ảnh lên chụp.

Trong ống kính, bé trai đá bóng bỗng nhiên chạy tới một hướng —— nơi đó có một người đàn ông, không biết là phóng viên bản địa hay là nước láng giềng.

Trong tay người đàn ông cầm một cái túi lớn, đang phát kẹo. Bọn nhỏ vây quanh người đó, ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ lên, như đang chờ cha chúng nó phát kẹo.

Tống Nhiễm mỉm cười giờ máy ảnh lên, ngay lúc chuẩn bị nhấn nút thì cơn ác mộng ập đến ——

Chương 23-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

“Bùm!”

Một âm thanh vang dội đến cả đường chân trời, Tống Nhiễm hoảng sợ cả người co rụt lại,giật nảy.

Thời khắc này, cô hy vọng mắt mình bị mù. Bởi vì ——

Cô ngơ ngác nhìn người kia tự phát nổ, máu thịt bắn thành pháo hoa. Mà lũ trẻ xung quanh hẳn ta, từng cơ thể nho nhỏ như tờ giấy nát vụn bay tứ tung, máu tươi tung tóe.

Tống Nhiễm đứng lặng, trong đôi mắt trũng lên là sự hoảng sợ và mất trí trước nay chưa từng có. Cô nhìn chăm chăm làn khói màu nâu xanh, miệng há to, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế chụp ảnh, đúng mười giây, cô cứng ngắc như tượng gỗ, không nhúc nhích.

Mãi đến khi một cơn đau dữ dội bị xé rách từ sâu trong nội tâm dâng lên, Tống Nhiễm xoay người chạy về hướng cửa; hai người mẹ vì nghe thấy tiếng đã gào khóc chạy rangòai.

“Pằng” “Pằng” mấy tiếng súng vang lên, tiếng gào khóc của người mẹ ngay lập tức tắt lịm.

Tống Nhiễm chạy đến cạnh cửa lập tức run chân quỵ xuống đất, lộn nhào lui về bên cửa sổ.

Sự yên tĩnh trên đường bỗng nhiên sôi trào.

Tiếng hô khẩu hiệu kinh khủng, tiếng kêu gào cuồng dại.

Tiếng mở cửa của dân cư gần đó, tiếng đóng cửa, tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng vang vọng khắp cả thế giới.

Mà ngoài cửa sổ, thi thể vỡ nát của bọn nhỏ lẳng lẳng nằm đó. Có đứa bé còn động đậy, viên đạn bay tới lập tức lại lặng thinh.

Tổng Nhiễm cúi đầu, che lỗ tai, nước mắt điên cuồng tuôn ra. Nỗi sợ hãi của cả đời này như bộc phát ra hết trong lúc này.

Chúng điên rồi! Trụ sở quân đội chính phủ cách nơi này không đến 1km!

Mau đến đi quân nhân, cầu xin các anh! Làm ơn đến mau đi! Mau cứu lấy những đứa trẻ!

Hai mắt cô đắm lệ trong mộng lung, thấy Sasin hai mắt vằn máu, cầm một khẩu súng xông ra ngoài.

Tổng Nhiễm nhào tới ôm chặt lấy chân cậu, thấp giọng kêu rên: “Please!”

Nước mắt cô chảy ròng ròng, sợ hãi đến sắp sụp đổ: “Làm ơn! Cậu sẽ chết! Cầu xin cậu!”

Bên ngoài tiếng trẻ con khóc thét, những người phụ nữ khóc lóc van xin, mấy tiếng súng vang lên tiêu diệt hết thảy. Sasin đã khóc đến cả khuôn mặt méo mó, cậu vùng khỏi Tổng Nhiễm xông ra ngoài.

Một loạt tiếng súng vang lên, phía Sasin bỗng nhiên yên tĩnh hẳn.

Tổng Nhiễm bịt chặt miệng của mình, tiếng khóc cố hết sức kìm trong cổ họng.

Cô bò đến bên cửa sổ, thấy rõ quần áo của đám người ngoài kia, là tổ chức khủng bố.

Bọn chúng quá phách lối, vốn dĩ không để trụ sở quân chính phủ

gần đây vào mắt!

Bọn chúng ghìm súng, che mặt, đi trên đường, đá vào từng thi thể trên mặt đất, gặp người còn sống liền nổ súng. Còn có nhiều tên trực tiếp xông vào khu dân cư càn quét, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Tổng Nhiễm sợ hãi, cô bò qua cửa chính, xuyên qua khe cửa trông thấy Sasin nghiêng ngả tựa vào tường, bụng trúng một phát đạn nhưng vẫn còn sống.

Cô nhẹ nhàng mở cửa ra, kéo tay cậu. Sasin chậm rãi mở mắt ra, đau đớn lắc đầu, ra hiệu dừng để ý tới cậu.

Tổng Nhiễm không khóc nữa, chạy tới cửa sổ nhìn, phần tử khủng bố trên đường đều tiến đến khu dân cư.

Cô lập tức lao về cửa ôm lấy bả vai Sasin, kéo cậu vào trong phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Gần đó toàn là tiếng khóc, tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết.

Tổng Nhiễm ôm Sasin núp ở góc nhà mờ tối, hai tay hết sức che lấy miệng vết thương trên bụng cậu. Máu của cậu không ngừng chảy ra, ầm ập, sền sệt, mang theo sức lực còn sót lại, giống như từng sinh mạng đang thống khổ giã giụa trên vùng đất này.

Cậu chỉ mới hai mươi tuổi, chỉ là sinh viên năm thứ hai.

Cậu đẩy tay Tổng Nhiễm ra, sắc mặt trắng bệch: “Mau trốn...”

Tổng Nhiễm khóc không ra tiếng, nước mắt chảy xuống như điên, chỉ lắc đầu.

Cô có thể đi đâu? Cô đã không còn chỗ để trốn.

Ngoài cửa sổ tiếng súng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tổng Nhiễm tuyệt vọng ngẩng đầu lên, lặng lẽ mở miệng khóc, khóc đến nước mắt đầy mặt.

Quân nhân mau đến đi! Cầu xin các anh, mau đến đi!

Cửa lớn đột nhiên bị đá văng, ánh nắng chiếu vào, những kẻ kia cao lớn như đến từ cõi chết. Tổng Nhiễm sợ đến nỗi ngay cả thở cũng ngưng, co rúm vào góc chết bên ghế sofa.

Cô ôm chặt Sasin, nhìn chăm chăm bóng người trên đất, thấy bọn chúng bước qua cánh cửa.

Cách đó không xa vang lên tiếng súng liên hoàn, bên ngoài có người la hét kêu to. Những bóng người này lập tức quay lại chiến đấu.

Trong chớp mắt, tiếng súng, tiếng mìn, tiếng pháo không ngừng.

Quân đội chính phủ đã đến.

Nơi đây cách trụ sở quá gần, phần tử khủng bố sợ tiếp viện phía sau, cũng không dám đánh lâu, rút lui rất nhanh.

Tổng Nhiễm rốt cuộc khóc lớn lên: “Help! Help!”

Rất nhanh có binh sĩ quân đội chính phủ chạy vào, thấy cảnh này lập tức gọi quân y đến khiêng đi. Tổng Nhiễm giao Sasin cho bọn họ, mình thì như bị rút hết sức lực, xụi lơ trên mặt đất.

Bên ngoài tràn ngập đủ tiếng hô hoán, âm thanh cứu viện, cô tựa vào tường, không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, từ trong ánh nắng rọi vào cửa xuất hiện một cái bóng, có người đi đến.

Đôi giày quen thuộc, Tổng Nhiễm từ từ ngước mắt, là Lý Toàn.

Ấn đường anh nhấn lại rất sâu, không nói gì, cũng không hỏi cô có sao không. Anh biết rõ cô đã trải qua điều gì.

Lý Toàn chậm rãi đi tới, ngồi xuống trước mặt cô.

Sắc trời ngoài cửa sổ chiếu lên làn da tái nhợt của cô, đôi mắt dại đi.

Anh quỳ một gối trước mặt cô, đưa tay sờ đầu cô, khẽ nói: “Sẽ ổn thôi.”

Đôi mắt trống rỗng của cô dần thêm ngoan cố, nhìn chằm chằm anh, khóe miệng rũ xuống, giống như là đứa trẻ chịu hết bao uất ức, hai mắt đầm lệ trào tuôn như mưa rơi.

Ánh mắt anh đỏ lên, hít sâu một hơi kìm chế cảm xúc, ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, định nói gì đó.

“A Toàn!” Thẩm Bội ôm máy ảnh từ bên ngoài chạy vào.

Tống Nhiễm nhanh chóng cúi đầu xuống, quay mặt qua chỗ khác, tự mình lau nước mắt.

“Nhiễm Nhiễm cũng ở đây à? Không sao chứ?” Thẩm Bội chạy tới kéo cô, “Trên người saolại nhiều máu thế này?”

“Không phải của tôi. Là của người khác.”

“À, vậy là tốt rồi. Làm tôi sợ muốn chết.” Thẩm Bội nói, rồi nhìn Lý Toàn, “Benjamin đang tìm anh, có việc gấp.”

“Ừ.” Lý Toàn nhìn Tống Nhiễm, có chút không yên lòng, nhưng bây giờ đang có nhiệm vụ, chỉ nói, “Tôi đi trước nhé.”

Tống Nhiễm không nhìn anh, gật đầu.

Lý Toàn đi rất nhanh.

Thẩm Bội nhìn hai người, im lặng. Vừa rồi ở bên ngoài, Lý Toàn bởi vì thấy một phóng viên Đông Quốc tên là Sasin bị thương nặng đã lập tức tiến lên hỏi được khiêng ra từ tòa nhà nào.

Cô thấy Lý Toàn nhanh chóng xông vào căn nhà này, cho là có chuyện gì khẩn cấp, kết quả...

Tổng Nhiễm yên lặng thu lại giá ba chân bên cửa sổ cùng máy ảnh và máy quay phim.

Thẩm Bội thấy cả phòng toàn vết máu, nói: “Phóng viên chiến trường thật đúng không phải cho người làm, quá nguy hiểm. Hôm nay mới ngày đầu tiên thôi mà suýt chút nữa là tôi bị bắn chết rồi. Cũng may vừa rồi có A Toàn bảo vệ tôi.”

Tổng Nhiễm như không nghe thấy, khom lưng nhét thiết bị vào trong ba lô, không nói lời nào đeo ba lô đi ra ngoài.

Lũ trẻ được xếp chỉnh tề ở ven đường, phía dưới vải trắng lộ ra từng hình dáng củanhững đứa bé; một binh sĩ trẻ tuổi ngồi bên vệ đường, che mắt, khóc đến bả vai run lên.

Thẩm Bội lập tức chụp lại cảnh này.

Tổng Nhiễm không có chút phản ứng nào. Vẻ mặt cô vô hồn đứng ở ven đường, nhìn qua con phố đẫm máu, không biết nên đi đường nào.

Một nhóm quân nhân đang dọn dẹp thi thể, giải cứu người bị thương, sơ tán người sống sót.

Lúc này, bên trong một khu dân cư truyền đến tiếng kêu, một nhóm binh sĩ nhanh chónglui ra ngoài, mấy giây sau, một người phụ nữ nước mắt đầy mặt chậm rãi đi tới.

Các binh sĩ giơ súng lên, hét lên với cô ta: “Lui lại!”

Người phụ nữ kia giơ hai tay, kêu khóc: “Mau cứu tôi!”

Trên người cô ta buộc đầy bom.

Mặc dù là người bình thường, nhưng những quân nhân vẫn duy trì cảnh giác, đứng cách cô ta hơn mười mét, hét to: “Lui lại! Trước tiên lui lại đã!”

Người phụ nữ khóc ròng nói: “Mau cứu tôi! Mau cứu tôi!”

Cô ta dừng ở ven đường, toàn thân run rẩy, sắc mặt thê thảm. Mọi người lúc này mới thấy rõ, đó là một phụ nữ mang thai!

Điên mất thôi! Vài quân nhân mắng, mắng mấy con chó tổ chức cực đoan.

Một tiểu đội trưởng quân đội chính phủ qua thương lượng với đội giữ gìn hòa bình. Đám người Benjamin, Lý Toàn sau khi bàn bạc, quyết định trước cứ qua xem thử.

Lý Toàn mang đầy đủ mũ giáp, mặc trang phục phòng hộ thật dày, mang theo thùng dụng cụ đi đến chỗ người phụ nữ kia.

Tổng Nhiễm hít mũi, dùng tay áo lau mắt, gắng gượng điều chỉnh tốt máy ảnh.

Lý Toàn mới đi đến trước mặt người phụ nữ nọ, cô ta đáng thương vì bị dọa dẫm sợ hãi mà hai chân xụi lơ, quỳ xuống thở dốc.

Lý Toàn ngồi xuống, hỏi: “Có thể nói tiếng Anh được không?”

“Một chút.” Thể lực người phụ nữ mang thai đã có chút không chống đỡ nổi.

“Hãy phối hợp với tôi.” Lý Toàn nói, “Nâng cánh tay lên.”

Người phụ nữ run rẩy nâng tay.

Lý Toàn tiến hành kiểm tra sơ bộ, trên người cô ta buộc đầy từng dây bom kích nổ, đồng hồ đếm ngược còn có mười phút.

“Kẻ nào buộc bom vào cô?”

“Vừa rồi đám phần tử khủng bố kia xông vào nhà của tôi, buộc vào người tôi. Bọn chúng còn giết chồng và con tôi.”

Lý Toàn đang tháo sợi dây trên vai cô ta, nghe thế dừng lại một giây, chậm rãi ngược mắt nhìn cô ta. Người phụ nữ có khuôn mặt điển hình của Đông Quốc, làn da hơi nâu, tóc đen cứng, xương gò má cao, hốc mắt sâu.

Lý Toàn lặng lẽ nhìn.

Ánh nắng buổi trưa chiếu làm đọng mồ hôi giữa trán.

Biểu cảm người phụ nữ cứng đờ, hỏi: “Sao vậy?”

Lý Toàn mỉm cười: “Không có gì.”

Anh rũ mắt xuống, con người hơi chuyển động, liếc nhìn tay phải người phụ nữ, trông thấy một vết chai mỏng ở lòng bàn tay gần ngón cái của cô ta —— là do cầm súng.

Hai người đối mặt với nhau trong không gian nhỏ hẹp, yên tĩnh như chết.

Xung quanh là những quân nhân vẫn đang dọn dẹp hiện trường, còn có đủ loại tiếng kêu la. Tình huống bên này, bọn họ đều không để ý.

Lý Toàn rũ mắt, tiếp tục phá sợi dây trước ngực người phụ nữ, ánh mắt liếc đến cái nút trên kíp nổ.

Mà cô ta cũng đang quan sát anh.

Đột nhiên, tay người phụ nữ hạ xuống, chạm đến kíp nổ; mà Lý Toàn trong chớp mắt rút súng từ ống quần ra, nhắm chuẩn đầu cô ta, “Pằng” nổ súng!

Người phụ nữ kinh ngạc hai mắt trợn trừng, đầu phun máu, ngón tay đặt trên nút kíp nổ chưa ấn xuống.

Cô ta chết không nhắm mắt, người đổ về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Những quân nhân xung quanh nhao nhao chạy tới.

Lý Toàn nhét khẩu súng và đứng lên, nhưng khoảnh khắc trông thấy người phụ nữ đã chết ngã xuống, kíp nổ được kích hoạt, thời gian đếm ngược biến thành năm giây.

Anh lập tức quay đầu, hét: “Chạy mau!”

Những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh xoay người chạy.

Tổng Nhiễm thấy cảnh đó, lại nhìn những quân nhân chạy về phía mình, sững sờ đứng nguyên tại chỗ không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy tất cả mọi người chạy tản ra như pháo hoa. Mà Lý Toàn đang lao về phía cô.

Sau lưng cô, Thẩm Bội kêu lên: “A Toàn!”

Tổng Nhiễm biết quả bom kia sẽ phát nổ lan ra tới chín mét, cô lạnh cả người, muốn chạy nhưng không cất bước nổi. Giống như tư duy vào thời điểm này đã ngừng lại.

Mà Lý Toàn lại lướt qua người cô, nhào về phía sau.

Một giây đó như bị kéo dài đến vô tận, cô thậm chí còn cảm nhận được lúc anh phóng về phía sau còn mang theo một cơn gió, thổi

vào nội tâm cô vừa đau xót vừa lạnh lẽo.

Mà một giây cũng thật ngắn, khiến con người ta không kịp làm ra bất kỳ cử động nào, trong chớp mắt, quả bom kia nổ tung.

Sóng xung kích mạnh mẽ như một bức tường vô hình dội thẳng vào người Tổng Nhiễm, xen lẫn những mảnh bom sắc bén đâm vào người cô.

Cô chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát, đôi mắt như bị kim châm đau đến muốn hét lên, nhưng cô không hét được, lập tức ngã xuống, ót đập vào mặt đất, nháy mắt đã mất đi tri giác.

Tác giả có lời muốn nói: Tình tiết kẹo trong chương này được cải biên từ chuyện có thật.

Chương 24-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Hậu quả của vụ nổ đó rất lâu sau Tống Nhiễm mới biết được.

Trong chớp mắt bom nổ, cô bị ảnh hưởng trực tiếp của sóng xung kích, vỡ lá lách, giác mạc bị tổn thương, nhiều chỗ trên người bị chấn thương.

Cô được đưa khẩn cấp đến bệnh viện không biên giới, sau đó được chuyển đến thủ đô Già Mã, rất nhanh lại được dời về nước.

Trên đoạn đường này, Tống Nhiễm phần lớn thời gian đều hôn mê bất tỉnh, đôi khi có chút ý thức, nhưng lại quá đau đớn mà không thể động đậy. Thế giới là một vùng tăm tối, bên tai đầy rẫy những ngôn ngữ cô không hiểu.

Cô nhớ mang máng mình bị đặt lên cáng cứu thương, nhớ tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng khua lên luồng gió rất lớn, nhớ lại các bác sĩ tranh luận, còn nhớ ở trên máy bay nghe thấy tiếng Trung quen thuộc.

Nhưng trong những mảnh vỡ ký ức mơ hồ đó, không có Lý Toàn. Anh từ đầu đến cuối chưa từng đến bên cô.

Nhiều hơn đó là khoảng thời gian cô chìm trong ác mộng. Trong mơ, phần tử cực đoan mặc đồ đen giơ khẩu súng, mặt vô cảm quét sạch đường đi, đạn xuyên qua lồng ngực những người phụ nữ, lưỡi lê chặt đứt đầu những đứa trẻ.

Ở cơn ác mộng cuối cùng, cô nghe có người kêu “A Toàn”, mà Lý Toàn lại nhào về phía sau cô, lướt qua cô trong khoảnh khắc.

Cô không kịp phản ứng, trơ mắt hứng chịu quả bom phát nổ.

...

Lúc Tống Nhiễm tỉnh táo lại thì đang nằm trong phòng bệnh của bệnh viện Lương Thành. Mắt bị quấn băng gạc rất dày, không cảm nhận được chút ánh sáng nào.

Bên ngoài phòng bệnh truyền tới tiếng thấp giọng cãi nhau, là Tống Trí Thành và Nhiễm Vũ Vi:

“Lúc trước tôi không đồng ý cho nó đi Đông Quốc, nhưng do ông không ngừng ủng hộ nó. Ông ở trước mặt nó lúc nào cũng ra vẻ thánh nhân, còn tôi là kẻ xấu! Bây giờ nó thành cái bộ dạng này ông nói phải làm sao hả?”

“Bà đừng kích động, bác sĩ nói không quá nghiêm trọng, làm phẫu thuật là ổn thôi. Đây là chuyện ngoài ý muốn không ai lường được, chẳng lẽ tôi không đau lòng? Đây là công việc mà nó lựa chọn, thành công của nó bà cũng thấy...”

“Coi như là tôi nhìn rõ ông. Đồ hư vinh! Dối trá! Bản thân chẳng làm nên trò trống gì, trông cậy vào đứa con mình dùng tính mạng đổi lấy thanh danh cho ông!”

“Bà càng nói càng không thể chấp nhận được!”

“Con gái của ông nhiều, tôi chỉ có một đứa, mất nó đúng là có vấn đề, tôi sẽ không để yên cho ông đâu!”

Tống Nhiễm hoảng sợ, trong bóng đêm đưa tay túm một lúc chỉ bắt được ga giường.

“Chị, chị tỉnh rồi?” Tống Ương bắt lấy tay cô.

“Chị!”

“Nhiễm Nhiễm?”

“Nhiễm Nhiễm tỉnh rồi!”

Nhất thời trong phòng bệnh đều là giọng của Dương Tuệ Luân, Tống Ương, Nhiễm Trì, cậu, mợ...

Nhiễm Vũ Vi nhanh chóng đi vào: “Nhiễm Nhiễm? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tống Nhiễm chỗ nào cũng khó chịu, chỗ nào cũng đau, giống như trong người có vô số vết thương bị rách toạc ra. Cô muốn khóc nhưng không khóc được, khó khăn lên tiếng, âm thanh khàn khàn: “Mắt của con... sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Nhiễm Vũ Vi xoa mặt cô, nói, “Có một vết thương nhỏ, qua mấy ngày làm tiểu phẫu là ổn thôi.”

Nhiễm Trì cũng lại gần: “Chị, chị đừng sợ. Không sao đâu.”

Tống Nhiễm không có bất kỳ phản ứng nào, giống như tất cả bi thương và sợ hãi đều không tồn tại.

Cô ngẩn người hồi lâu, chợt nói: “Con người được mùi hương, là hoa sao?”

Mợ nói: “Rất nhiều người tới thăm con, trong phòng bệnh bày đầy hoa, chờ ít bữa nữa mắt con khỏi là thấy. Chỗ này còn được chuyển bớt ra rồi đó.”

Cô lại ngẩn người hồi lâu, hỏi: “Ai đến thăm con rồi?”

“Lãnh đạo của đài truyền hình và các đồng nghiệp.”

“... Vâng.” Cô không nói thêm nữa.

Dường như trong phòng bệnh còn có ai đang nói chuyện với cô

nhưng cô không nghe, tâm tư tựa như sương mù phiêu tán đầu mắt.

Vài ngày sau, Tống Nhiễm tiếp nhận cuộc phẫu thuật giác mạc, cuộc phẫu thuật rất thành công. Nằm viện mấy ngày nay, ngoài bọn Tiểu Thu đến thăm cô mấy lần thì không có ai khác.

Người kia ở Đông Quốc xa xôi, sẽ không có chuyện đến thăm cô đâu.

Ngày gỡ băng gạc, người nhà đều đến, ngoại trừ Dương Tuệ Luân. Nhiễm Vũ Vi rất khó chịu khi ở chung một phòng với bà ấy.

Bác sĩ kiểm tra mắt cho Tống Nhiễm, các phương diện đều không có vấn đề gì lớn, ở lại quan sát mấy ngày là có thể xuất viện, sinh hoạt làm việc bình thường. Nhưng phải chú ý không được vận động mạnh và va chạm ở vùng đầu.

Tống Nhiễm híp mắt lại thích ứng với ánh sáng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Đầu tháng mười, Lương Thành vào thu. Cửa sổ mở hé, làn gió thổi tới có chút hiu quạnh.

Chạng vạng hôm đó Tiểu Thu đến thăm cô, biết cô sẽ nhanh chóng trở lại làm việc, vui vẻ nói: “Tớ chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì, không thể đi làm nữa, tớ lo muốn chết rồi. Cũng may được ông trời phù hộ!”

Tiểu Xuân cũng kiêu ngạo nói: “Nhiễm Nhiễm, cậu bây giờ là át chủ bài của đài truyền hình chúng ta đó.”

Tống Nhiễm không rõ: “Sao vậy?”

Tiểu Hạ vừa định nói cái gì, thấy vẻ mặt kích động của mình trông không ổn lắm, hơi nghiêm túc lại, thở dài nói: “Cậu biết không, cuộc thảm sát ở ngoại ô thành phố Cấp Pha làm chết 187 người dân, trong đó có 68 người là... trẻ nhỏ. Mặt khác, còn có 13 quân nhân bị thương.”

Tống Nhiễm nghe thấy hai chữ “trẻ nhỏ”, đầu óc như bị đánh một phát, câu sau nói gì đều nghe không rõ. Những ngày này cô gắng sức khắc chế bản thân không hồi tưởng lại. Nhưng trong một chốc này, những thi thể đầy đường và máu tươi lại hiển hiện rõ ràng trước mắt cô.

Tiểu Thu không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Tống Nhiễm, nói: “Những video và bức ảnh cậu chụp được trở thành vật chứng duy nhất. Cả thế giới đều sục sôi. Cũng vì cuộc thảm sát lớn lần này, truyền thông phương tây chỉ trích mãnh liệt chủ nghĩa khủng bố. Hôm nay xem tin tức có nói, đã có mấy quốc gia hứa hẹn phái binh viện trợ chính phủ Đông Quốc, chiến sự có lẽ sẽ có những chuyển biến căn bản. Nhiễm Nhiễm, đây đều là công lao của cậu.”

Tiểu Đông cũng nói: “Lúc tớ đọc tin tức, thầy của chúng ta hay nói, phóng viên giỏi sẽ xoay chuyển được thế giới. Khi đó tớ cảm thấy rất khoa trương. Nhiễm Nhiễm, lần này cậu có thể đã góp phần vào thay đổi tình hình Đông Quốc. Cậu giỏi lắm đó. Truyền thông toàn thế giới đều đang khen ngợi cậu.”

Tống Nhiễm không phản ứng chút nào, nhớ tới lời Sasin: Mảnh đất này giống như một cái cây khổng lồ mọc đầy bi kịch vậy, mỗi con người từ phương xa đến đều có thể vươn tay bứt một nắm lá, thu hoạch một ít quả.

Cô không biết Sasin giờ ra sao, còn sống hay không.

Đầu óc cô mê man, suy nghĩ thật lâu, hỏi: “... Tớ trở về, công việc tiền tuyến hiện tại là...”

“Cậu đang hỏi Thẩm Bội sao?” Tiểu Thu hừ một tiếng, “Cô ta về nước rồi.”

“Vì sao?”

“Tớ đoán là sợ hãi nhất gan quá ấy mà, vừa phái đi đã chạy về. Mặt mũi chắc cũng mất hết, giờ được điều đến tầng mười sáu rồi.” Tầng

mười sáu của tòa cao ốc đài truyền hình Lương Thành là bộ phận giải trí tổng hợp, không chỉ thuộc truyền hình Lương Thành mà còn là thương hiệu giải trí hàng đầu cả nước, “Làm việc thành ra thế này mà còn có thể ngon ăn ở bộ giải trí, gia cảnh tốt đúng là khác biệt.”

Những người khác cũng cảm thán, chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu Thu nói: “Có điều cho cô ta ở lại cũng vô dụng thôi, lần này dù có làm thế nào cũng không vượt qua được cậu đâu.”

Tiểu Đông hoà giải: “Tiểu Thu, cậu cũng nhanh mồm nhanh miệng quá, đều là đồng nghiệp, đừng như vậy.”

Tiểu Thu liếc mắt: “Thì sao, các cậu muốn méc lại à?”

“Càng nói càng lệch, có ai méc đâu. Chuyện này nói riêng một chút là được rồi.”

Tổng Nhiệm không hỏi nhiều nữa, vài ngày sau thuận lợi ra viện.

Nhiệm Vũ Vi chăm sóc cô một hai tuần, trong lúc đó nhiều lần thể hiện bất mãn với Tổng Trí Thành. Tổng Nhiệm làm như không nghe thấy. Hạ tuần tháng mười, Nhiệm Vũ Vi về Đế Thành, Tổng Nhiệm cũng đi làm lại.

Chương 24-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Không biết có phải do nằm trên giường bệnh quá lâu mà chức năng cơ thể nảy sinh thoái hóa, Tống Nhiễm thấy năng lượng không nhiều như trước nữa, chưa đến giờ tan tầm đã cảm thấy hết sức mệt mỏi. Bản thân dù cố gắng suy nghĩ ít đi nhưng vẫn nặng nề tâm sự, ban đêm thường xuyên mất ngủ.

Trong công việc cũng bởi vì không chú ý tập trung mà phạm phải mấy lỗi nhỏ, nhưng cũng may có các đồng nghiệp thông cảm chiếu cố.

Ngày ấy, Tiểu Xuân hỏi cô: “Nhiễm Nhiễm, cậu có muốn xin cấp trên nghỉ ngơi mấy ngày không?”

“Sao vậy?”

“Bản thảo cậu viết ấy, cấp trên soi ra lỗi chính tả. Mà tớ thấy gần đây tinh thần cậu có vẻ rất kém.”

Cô mở tài liệu ra soát lại lỗi, nói: “Gần đây tiết trời có hơi lạnh, ngủ không ngon lắm.”

“Tớ cũng thế.” Tiểu Đông xen vào, “Chết rét mất thôi. Ở phương nam thời tiết lạnh ẩm đúng là không muốn sống. Tớ cũng nghĩ quần, muốn chạy tới nơi có khí hậu ấm áp một chút làm việc.”

Tiểu Thu nói: “Nhiễm Nhiễm, lúc cậu không có ở đây, tư liệu của cậu tớ đều đang xử lý giúp, bây giờ bàn giao lại cho cậu nhé?”

“Được.”

“Lúc cậu nằm trên giường bệnh bỏ qua nhiều thứ lắm nha.” Tiểu Hạ hâm mộ nói, “Cậu không được nhìn những video và ảnh chụp lúc trước cậu ghi lại tạo nên sóng gió lớn ở giới truyền thông thế nào đâu, sức ảnh hưởng còn lớn hơn CARRY lần trước.”

Tống Nhiễm vừa mở thư mục nén Tiểu Thu gửi tới, một bức hình hiện ra, chính là ngày vụ nổ cô nhấn nút chụp, kẻ đánh bom liều chết trên mặt đầy nét cười, mang theo một túi kẹo. Sáu mươi bảy mươi em bé vây quanh hắn, ngẩng cái đầu nhỏ xíu trông mong được chia kẹo. Mà bên trong quần áo của kẻ đó có khói xanh bốc lên —— chỉ trước một chút với lúc bom nổ.

Cả bức ảnh nhìn qua là sự ấm áp vui vẻ nhưng ẩn sau đó mang ý nghĩa đến đáng sợ.

Cứ như một người đeo lên chiếc mặt nạ thiên sứ, nhưng phía sau lại là tử thần nở nụ cười lạnh giá với lưỡi hái trong tay.

“Đặc sắc nhất ở đây chính là kíp nổ đốt lên khói xanh. Chụp được đến mức độ này chính là thời cơ trời ban đó.” Tiểu Xuân đánh giá.

“Tấm hình này có thể tranh cử giải thưởng tin tức quốc tế năm nay ở Hà Lan, thậm chí cả đề cử giải Pulitzer.”

Tống Nhiễm trong một giây đồng hồ cầm con chuột tắt bức ảnh đó.

Trong thư mục còn có rất nhiều ảnh chụp và video, cô không dám nhấn mở, một mạch lướt qua hết.

Tiểu Hạ nói: “Tấm hình Thẩm Bội chụp, tài liệu thực tế rất tốt, nhưng chắc do quá vội vàng mà kết cấu quá kém.”

Đó là tấm hình chụp một hàng mấy chục thi thể trẻ con được xếp bên đường, một sĩ quan ngồi bên cạnh ôm đầu khóc lớn.

Tiểu Xuân nói: “Đừng nói nữa, vì tình trạng bi thảm của những đứa bé không có đánh mã số, khi tấm hình của cô ấy phát ra ngoài suýt

bị chửi chết...”

Tiểu Thu nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Xuân, Tiểu Xuân lập tức ngậm miệng.

Tống Nhiễm nhận ra có gì đó không đúng, cô lặng yên lên mạng tìm kiếm ảnh chụp của mình, thấy những bình luận bên dưới đều là khích lệ.

Lúc chiều, Tống Nhiễm phá vỡ phong tỏa internet để vào Twitter, muốn liên lạc với Sasin và mấy người bạn phóng viên nước ngoài thì phát hiện thông báo như bùng nổ. Có rất nhiều bình luận gửi đến cô.

Cô xem qua một chút, rất nhiều lời khen ngợi, cô không muốn xem tiếp thì vô tình trông thấy một chữ tiếng Anh: “Vulture!” (Đồ kền kền!)

Trong lòng Tống Nhiễm bỗng dưng căng thẳng.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy càng nhiều những bình luận tương tự, tiếng Trung, chữ phồn thể, tiếng Quảng Đông, tiếng Anh...

“Đừng có quay lại Trung Quốc nữa! Chết mẹ mày đi!”

“Nghe nói ả phóng viên ghê tởm này bị thương về nước rồi.”

“Bệnh viện nào đấy, để tôi đi tặng vòng hoa.”

“Tai nạn và tử vong của người khác đổi lấy công danh của ả, đúng là khiến người ta muốnmửa!”

“Dùng máu tươi và thịt người để sống, mày chỉ là cái thứ kền kền! Thứ kền kền lượn dăm ba vòng trên bầu trời thấy con mồi chết thì vồ lấy!”

Còn có tiếng Tây Ban Nha, tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Ý, tiếng Đức, tiếng Ả Rập, đủ loại ngôn ngữ...

Cô không biết liệu có phải mình có chứng tự ngược hay không mà mở Google dịch ra xem hết.

“Trời ạ, thằng cha đó nhìn là biết là phần tử khủng bố. Ả phóng viên chụp ảnh vì sao lại không nhắc nhở lũ trẻ!”

“Khi nhìn thấy bọn nhỏ chạy tới xin kẹo, ả phóng viên này nhất định cực kỳ mong chờ một giây sau bom sẽ phát nổ! Thứ ác quỷ! Tôi nguyện rửa ả xuống địa ngục!”

“Nghĩ đến trong chớp mắt bom sẽ nổ, ả phóng viên này hưng phấn chờ mong chụp được ảnh, tôi thật hi vọng ả cũng bị nổ chết cho rồi!”

“Lần trước chụp một đứa bé đã chết cũng là ả đó!”

Tổng Nhiễm ngồi trước máy vi tính, máy móc lướt bình luận, sao chép rồi dán vào phần dịch, vô số những bình luận như nước chảy vào trong đầu.

Cũng có rất nhiều người vì cô phân bua cãi lại, nhưng dường như cô không thấy, chỉ thấy mình như người máy, đầu óc chao đảo.

Cô thậm chí còn ép chính mình cố gắng nhớ lại, giống như sinh ra ảo giác ——

Một giây đó từ trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhận ra hẳn ta chính là một con quỷ rồi đúng không? Tại sao cô không nhắc lũ trẻ để bọn chúng chạy đi?! Tại sao cô không nhìn ra gã đó chính là con quỷ cơ chứ!

Tại sao?!

“Nhiễm Nhiễm!” Giọng Tiểu Thu kéo cô từ trong ác mộng bừng tỉnh, cô quay đầu nhìn lại, ánh mắt sợ hãi.

Tiểu Thu nắm lấy tay cô, mỉm cười: “Tan việc rồi. Về nhà thôi.”

Tổng Nhiễm lúc này mới phát hiện cả người mình đang run rẩy, hai tay hai chân run đến không kìm chế được, giống như là mặc áo cộc ngồi giữa cả trời băng tuyết.

Khóe môi cô giật giật, nói: “Nhiệt độ lại giảm à, tớ thấy hơi lạnh.”

“Ở đây tớ có nhiều khăn quàng lắm, cậu đeo vào trước đã. Mau về nhà, trễ nữa thì càng lạnh hơn.” Tiểu Thu tiếp lấy con chuột trong tay cô, tắt máy tính.

Sáu giờ chiều, bầu trời bắt đầu đen.

Tổng Nhiễm quán khăn quàng của Tiểu Thu, đứng ở trạm chờ xe buýt run rẩy trong gió thu. Mắt cô mấy ngày nay hơi đau nhức, lái xe sẽ mệt mỏi.

Vào giữa và cuối tháng mười đã gần hết thu. Tổng Nhiễm mặc váy len mỏng với áo khoác nỉ, không mặc quần thun giữ ấm, cảm giác lòng bàn chân hơi lạnh.

Người chờ ở trạm xe buýt đều co rúm lại trong gió lạnh, mặt không biểu cảm.

Cô đứng tại chỗ, đứng yên rất lâu, không biết là đang nghĩ gì, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện đèn đường đều đã sang rồi. Biển xe buýt trong đêm tối lập lòe ánh đỏ, hình như cô phải lên xe, cô tiến lên mấy bước thì dừng lại, phát hiện tầm mắt hoa lên, 5 nhìn thành 6.

Cô lần nữa đứng lặng trên bậc thang, ánh mắt đảo qua cửa sổ xe, bỗng nhiên ngẩn ra.

Cô nhìn thấy Lý Toàn đang ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, mắt nhìn về phía trước, như đang xuất thần.

Tia sáng lờ mờ, cô không thấy rõ, vô thức vươn tay ra, cất tiếng gọi: “A Toàn!”

Cuối thu, cửa sổ xe buýt đóng chặt, anh không quay đầu lại. Xe đã khởi động.

Cô ngơ ngác hai giây, vội vã đi lên: “Lý cảnh quan!”

Nhưng anh vẫn không quay lại, xe đã chạy đi.

Tổng Nhiễm đứng trong gió lạnh nhìn chiếc xe đi xa, tâm tư như chìm xuống vực sâu.

Nhất định là anh không nghe thấy tiếng gọi của cô.

Cô mơ hồ lên chiếc xe buýt mình đi, lúc ngồi xuống nghe được âm thanh người bên ngoài nói chuyện. Thì ra dù cách một tấm kính vẫn nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Cho nên, nhất định là cô nhìn lầm rồi.

Chắc chắn anh vẫn ở Đông Quốc, vẫn chưa về.

Tổng Nhiễm về đến nhà như người mất hồn, cả người đều mệt lả. Rõ ràng không làm gì cả, nhưng cô lại mệt mỏi đến đứng không đứng thẳng được, đành ép bản thân phải ăn chút gì đó, liền đi lấy mì tôm.

Cơn gió thu ngoài phòng xào xạc, lay động lá cây rơi lả tả đầy sân, cô nhét mì vào miệng, không biết từ lúc nào mà nước mắt bỗng tuôn rơi.

Cô nhớ tới lời bác sĩ nói mắt cô đang hồi phục, không được khóc, bèn nhanh chóng ngừng đầu lau nước mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Chỉ đạo viên Trần Phong vẫn nhớ cái ngày 26 tháng 9 ấy.

Thời tiết chuyển mát mẻ, hạ đi thu tới. Khí hậu Lương Thành bây giờ rất dễ chịu, trời cao không khí trong lành.

Hơn ba giờ chiều, anh đột nhiên nhận được một cú điện thoại từ bộ chỉ huy của trụ sở lực lượng gìn giữ hòa bình Đông Quốc, là La Chiến gọi đến, nói Lý Toàn đã xảy ra chuyện lớn.

Cậu ấy bị một quả bom nổ ở khoảng cách gần khiến người bị thương nặng, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc ấy La Chiến không nói nhiều tin tức là để anh chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng thông báo cho người nhà Lý Toàn.

Nghe được năm chữ “Thông báo cho người nhà”, Trần Phong hiểu được sự nghiêm trọng của tình huống này.

Buổi chiều hôm ấy, Trần Phong gần như phát điên, tìm kiếm người khắp nơi hỏi thăm và nhờ giúp đỡ. Mãi cho đến đêm khuya mới chấp vá được toàn bộ manh mối.

Lý Toàn cách quả bom nổ quá gần, ngất ngay tại chỗ; được đưa đến bệnh viện chiến trường gần đó để cấp cứu; tổn thương sọ não, gãy xương sườn, thủng gan, gãy xương bắp chân, chưa kể đến tổn thương nhiều cơ quan nội tạng khác và ngoại thương. Nếu không phải nhờ trang phục phòng hộ thì Lý Toàn đã sớm mất mạng.

Mệnh lệnh cấp trên nói rằng dù thế nào cũng phải cứu được người. Bệnh viện chiến trường năng lực có hạn, trước tiên dùng máy bay

trực thăng của quân đội địa phương chở người đến thủ đô nước láng giềng, triệu tập các chuyên gia bác sĩ phẫu thuật ưu tú nhất cứu chữa mất mười mấy tiếng.

Lý Toàn bị thương rất nghiêm trọng, hôn mê cả một tuần mới tỉnh; sau đó chấn thương cứ lặp đi lặp lại, còn có vài lần rơi vào tình trạng nguy cấp, hơn nửa tháng sau mới dần dần ổn định, được chuyển về nước.

Một tháng sau, chấn thương trong cơ thể anh dần dần được cải thiện dưới sự điều trị của bác sĩ hàng đầu, nhưng thính lực ở cả hai tai lại tổn hại nghiêm trọng. Cấp trên mời chuyên gia điều trị tốt nhất cho anh. Mà sau các cuộc phẫu thuật, tuy thính lực có dấu hiệu khôi phục, nhưng chứng ù tai và chóng mặt nghiêm trọng gần như hành hạ anh.

Các chuyên gia thử nghiệm hết lần này đến lần khác nhưng đều bó tay.

Anh giống như một cỗ máy bị sửa đi sửa lại, gần như sắp đến cực hạn.

Đến nay, đảo mắt đã qua ba tháng. Nước Mỹ là hi vọng cứu mạng cuối cùng của anh.

Lễ Giáng Sinh vừa qua, thành phố New York gió lạnh thấu xương.

Trần Phong đứng ngắm cảnh trong thang máy bệnh viện đang đi lên, dưới lầu là đường phố nhộn nhịp của New York, trên đường có không khí ngày lễ, nhưng anh chỉ hững hờ.

Lý Toàn đứng bên cạnh Trần Phong, mặt không biểu cảm nhìn vào hư không, phong cảnh ngoài cửa sổ như nước chảy qua đôi đồng tử của anh, không để lại một chút dấu vết nào.

Trần Phong chợt nhớ tới lúc Lý Toàn được đưa về nước, ngày qua ngày nằm trên giường bệnh, rõ ràng đã tỉnh nhưng cứ nhắm mắt,

không muốn giao lưu với thế giới bên ngoài. Liên tiếp rất nhiều ngày không nói một câu. Mỗi đến lần y tá thay quần áo cho anh, Trần Phong nhìn thấy trên lưng anh chằng chịt vết sẹo như mạng nhện mà giật mình, anh có thể mang máng tưởng tượng được Lý Toàn đã trải qua vụ nổ trong chớp mắt kia thế nào.

Trần Phong nói: “A Toàn, đừng sợ, sẽ chữa khỏi mà. Jackson là quân y khoa tai giỏi nhất nước Mỹ, lúc trước ông ấy làm phẫu thuật cho cậu cũng rất có hiệu quả mà, có thể nghe được một chút đúng không? Từ từ rồi cũng sẽ khỏi thôi.”

Lý Toàn không đáp lại, cũng không nhúc nhích.

Trần Phong nắm chặt bả vai anh, xoay người anh lại, hỏi: “Không đeo máy trợ thính ư?”

“Có đeo.” Lý Toàn nói.

Trần Phong nhìn kỹ, trong tai phải anh quả thật có nhét một cái máy trợ thính màu da rất nhỏ.

Trần Phong không nói gì thêm nữa, kìm lại tiếng thở dài.

Thang máy đến tầng, hai người đi ra ngoài.

Bác sĩ Jackson đã bắt đầu phụ trách điều trị cho Lý Toàn từ một tháng trước, lần này Lý Toàn tới là để phẫu thuật một lần nữa.

Sau khi ông làm kiểm tra cho Lý Toàn, nói: “Muốn khôi phục lại trạng thái trước kia thì rất khó khăn, phải cần thời gian rất dài. Nhưng chúng ta cứ từ từ, theo kế hoạch phục hồi đã đặt ra, tranh thủ mỗi lần làm một cuộc phẫu thuật thì cải thiện một chút thính lực, cố gắng thông qua thiết bị trợ thính để đạt tới công năng sinh hoạt hàng ngày. Về phần có thể không dùng thiết bị trợ thính nữa hay không thì phải xem hiệu quả về sau.”

Khoảng thời gian trước bởi vì cơ thể suy yếu mà mắc bệnh viêm

phổi, bây giờ Lý Toàn vẫn chưa hoàn toàn khỏi, khế ho hai tiếng: “Bây giờ, so với thính lực tốt lên hay không thì chứng ù tai chóng mặt càng ảnh hưởng tới tôi hơn.”

“Tần suất và cường độ xuất hiện triệu chứng như thế nào?”

“Cách một giờ sẽ có một lần...” Lý Toàn há miệng, ánh mắt hơi tối tăm, thấp giọng nói, “Âm thanh rất to, giống như có một vụ nổ bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra.”

Bác sĩ Jackson hơi nhú mày, nhưng lại mỉm cười nói: “Trong thời kỳ dưỡng bệnh sẽ có một số chứng ù tai chóng mặt nhất định. Bây giờ cơ thể cậu rất yếu, điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả phục hồi. Không nên gấp, từ từ sẽ khỏi thôi.”

Sau khi cuộc gặp mặt kết thúc, Lý Toàn được y tá dẫn đến phòng bệnh.

Lúc anh rời đi, vị quân y liếc mắt nhìn Trần Phong.

Trần Phong ở lại một mình, hỏi bác sĩ: “Có chuyện gì sao?”

Vị quân y thở dài: “Thực ra lần trước tôi làm phẫu thuật cho cậu ấy rất thành công, như tôi vừa nói lúc nãy đấy, trong thời kỳ dưỡng bệnh sẽ có hiện tượng ù tai... Nhưng từ tình trạng cậu ấy miêu tả, mức độ cậu ấy cảm nhận được rất nghiêm trọng, đã vượt qua mức độ thực tế tôi thấy trong y học.”

Trần Phong nghe vậy chỉ cảm thấy choáng váng, anh dùng sức xoa xoa cái trán, hỏi: “Ý là, ngài cũng không có cách nào sao?”

Jackson nói: “Tôi nghĩ rằng, Lý thiếu úy... có lẽ là do một số vấn đề tâm lý đã cản trở sự phục hồi tiềm thức của cậu ấy; hoặc là, tăng sự cảm nhận về triệu chứng của cậu ấy.”

Trần Phong nói: “Cậu ấy là một lính phá bom, lại bị bom nổ bị thương, nhất định sẽ để lại bóng ma tâm lý. Bây giờ chỉ cần cậu ấy

đụng đến chuyện phá bom, hoặc chỉ cần tưởng tượng thôi thì đầu và lỗ tai sẽ rất đau đớn.”

Vị quân y nói: “Tôi đã thấy rất nhiều lính phá bom xuất hiện tình trạng như cậu ấy. Bị bom nổ ở khoảng cách gần gây thương tích sẽ lưu lại tâm lý sợ hãi nghiêm trọng. Có điều, với mức độ như cậu ấy, tôi đoán có lẽ là còn nguyên nhân khác mà các anh không biết.... Dù sao, tôi đề nghị các anh hãy thử nhiều phương pháp điều trị và cách khác.”

“Vâng. Tôi sẽ chú ý, cảm ơn ngài.”

Trần Phong ra khỏi văn phòng bác sĩ, đi đến phòng bệnh, định đẩy cửa thì nghe thấy trong phòng bỗng nhiên vang lên âm thanh, như là người nào ra sức đá vào tường một phát vậy.

Điều này đối với Trần Phong mà nói là rất xa lạ.

Anh dừng ở ngoài cửa, nhìn xuyên qua tấm kính ngang đầu.

Lý Toàn đang ngửa đầu đứng bên cửa sổ, hàm cắn chặt, lồng ngực phập phồng dữ dội, tay cũng cuộn chặt nắm đấm. Một giây sau, Lý Toàn dùng sức hít một hơi, đi đi lại lại mấy bước như muốn khống chế cái gì đó, nhưng nỗi đau trong lòng không thể tiêu tan được. Lý Toàn khom lưng thật sâu, tay chống đầu gối, dáng vẻ như muốn nôn, hô hấp nặng nề.

Một giây sau, hai ba giọt nước mắt óng ánh rơi trên nền nhà.

Trần Phong khẽ giật mình, nhưng Lý Toàn đã nhanh chóng đứng thẳng người lên, hai tay ôm lấy gáy bước lảo đảo quanh cửa sổ.

Anh quay lại, gần như là bất lực, hai tay dùng sức chống bệ cửa sổ, cúi đầu tiếp tục khống chế cảm xúc. Bỗng nhiên, anh nhận không được ho khan một cái, một phát ho này khiến anh không kìm nén được nữa, che miệng ho dữ dội.

Trần Phong lập tức đẩy cửa đi vào, lấy thuốc từ trong túi ra cho anh.

Lý Toàn ho đến mặt đỏ như máu, cố nén uống mấy ngụm nước đường, lại nuốt vài viên thuốc, lúc này mới thoáng dịu bớt.

Từ lúc Trần Phong bước vào, vẻ mặt của anh bình tĩnh đi rất nhiều, nhưng người thì mệt mỏi không còn sức lực, vừa ngã xuống giường là nhắm mắt.

Trần Phong muốn an ủi Lý Toàn vài câu nhưng anh biết, Lý Toàn sẽ không nghe.

Anh thực sự muốn biết rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì. Anh không hiểu, Lý Toàn là lính phá bom chuyên nghiệp, sao lại bị bom nổ trong khoảng cách gần khiến mình bị thương được?

Anh nhìn Lý Toàn trên giường bệnh, khuôn mặt Lý Toàn ngủ rất yên giấc, máy trợ thính đã được tháo ra.

Trần Phong khẽ thở dài một hơi, ngậm miệng.

...

Ngày đó Tống Nhiễm gội đầu, gội sạch bọt trên tóc, dùng lược chải thì một chùm tóc rối rơi xuống sàn nhà. Cô chải tiếp, lại là một chùm nữa.

Sau đó cô ý thức được rằng tóc của mình đã rụng nghiêm trọng trong khoảng thời gian này.

Giữa trưa, cô đến tiệm cắt tóc.

Thợ cắt tóc liên tục xác nhận: “Cô có chắc chắn muốn cắt tóc ngắn không?”

“Chắc. Nếu không cắt thì tóc sẽ rụng hết.”

“Cắt đến lỗ tai?”

“Vâng.”

Thợ cắt tóc khoa tay mấy lần, nói: “Tai của cô quá ngắn, không hợp lắm. Dài hơn một chút đi, đến giữa cổ nhé?”

“Cũng được.”

Cô cắt tóc xong đi làm, lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

“Nhiễm Nhiễm cắt tóc ngắn hả? Đúng là can đảm.” Tiểu Xuân có một mái tóc dài đến eo, cô yêu quý nó vô cùng, dù cho công việc có bận rộn đi nữa cũng không nỡ cắt.

“Nhìn được không?” Tống Nhiễm sờ sờ tóc.

“Đẹp lắm.” Tiểu Thu nói, “Tóc ngắn cực kỳ có khí chất... Nhưng người khác cắt ngắn sẽ trở nên chín chắn, còn cậu thì lại trẻ ra.”

Tống Nhiễm vẫn chưa quen, lúc làm việc nhiều lần lơ đãng nắm đuôi tóc, vẫn tưởng là tóc dài. Sờ mới biết ra là tóc đã cắt rồi.

Cô đã đi làm lại được hơn hai tháng, nhưng trạng thái làm việc không tốt lắm.

Cô mất ngủ thường xuyên hơn, ban đầu cứ tưởng rằng do cơ thể chưa hồi phục, nhưng kéo dài đến vài tháng mà tình trạng mất ngủ vẫn không chuyển biến tốt. Điều này khiến cô luôn mệt mỏi vào ban ngày. Ngày thường làm tin tức trong nước còn có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng chỉ cần đụng đến tin tức về tình hình chiến tranh Đông Quốc là y như rằng khó chịu. Nhưng bây giờ cô đang là chủ chốt trong lĩnh vực này, bất kỳ tin tức và chương trình nào liên quan đến Đông Quốc đều không thể rời khỏi cô.

Hôm nay cô đi làm lại gặp phải một tin tức quân đội chính phủ đã giành lại được ngoại ô đông bắc thành phố Cáp Pha.

Tổng Nhiễm nhìn thấy hình ảnh ngoại ô Cáp Pha quen thuộc trong video, cảnh tượng vào ngày 26 tháng 9 ấy lại như thác lũ tràn đến trước mặt cô.

Cô cúi đầu, dụi dụi mắt. Lúc này Lưu Vũ Phi chuyển máy điện thoại nội bộ, nói bộ trưởng Bộ thông tin tìm cô.

Tổng Nhiễm rửa mặt rồi đi lên tầng.

Bộ trưởng vừa thấy cô liền cười: “Tổng phóng viên cắt tóc rồi ư?”

Tổng Nhiễm ngượng ngùng sờ đầu một cái: “Vâng. Để tiện gội đầu ạ.”

“Rất tốt. Gọi cô tới là muốn nói cho cô biết rằng giải thưởng tin tức quốc tế Hà Lan năm nay còn có giải Pulitzer, sẽ tiến cử hai bức ảnh của cô để dự thi, một bức là Carry, bức khác thì vẫn chưa đặt tên, đang chờ cô đến đây.”

Ông ta quay màn hình máy tính sang, chính là tám hình những đứa trẻ đang chờ được phát kẹo.

Tổng Nhiễm liếc mắt liền thấy khuôn mặt của tên phần tử cực đoan và làn khói xanh bốc ra từ quần áo của gã.

Bên tai cô vang lên giọng nói nhút nhát của đứa trẻ:

“Madam, do you have candy?” (*Câu này ám ảnh quá:()*)

Nếu như ngày đó cô không mang kẹo đến, nếu tất cả phóng viên trước cô không mang kẹo đến thì kẹo của tên đánh bom tự sát có dễ dàng hấp dẫn những đứa bé đó không? Hay kết quả vẫn như nhau?

“Nghĩ ra chưa?” Bộ trưởng cười hỏi.

Tổng Nhiễm hoàn hồn, phản xạ có điều kiện nói: “Candy.”

“CANDY?” Bộ trưởng tán thưởng, “Cái tên này quá hay, quá phù hợp. Giữa Candy và Carry, cô cảm thấy bức ảnh nào có khả năng tranh thưởng?”

Tổng Nhiệm không lên tiếng.

“Tôi nghĩ là Candy. Bất kể kết cấu, màu sắc, nhân vật, câu chuyện ẩn trong đó, và đúng thời điểm nữa... Thật là tuyệt vời.” Bộ trưởng nói xong, nhìn cô, “Phóng viên Tổng, cô làm rất tốt, trong đài sẽ xem cô như một nhà báo lớn, là trọng điểm bồi dưỡng.”

Tổng Nhiệm sửng sốt.

Nhà báo lớn có nghĩa là cô sẽ được sự tự do và hỗ trợ lớn nhất, có thể tự lựa chọn các điểm nóng xã hội mà mình muốn phỏng vấn và phơi bày, những ngôn luận và ghi chép của cô cũng sẽ nhận được sự hỗ trợ của người có địa vị và sự tán thành lớn nhất.

“Cám ơn bộ trưởng.” Cô nhất thời loạn cả đầu óc, không nói ra được những lời khác, “Cám ơn.”

“Đó là những thứ cô xứng đáng có được. Nhưng làm phóng viên không hề dễ dàng, cô phải tiếp tục cố gắng, tiếp tục theo đuổi và khám phá sự thật, và tiếp tục duy trì một trái tim nghiêm túc, chân thành.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô nói.

Tổng Nhiệm ra khỏi văn phòng, đứng tại chỗ một lát, suy nghĩ trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Cô nhìn thấy cái bóng của mình trên cửa sổ thủy tinh, nhìn một lát, không hiểu sao cô cảm thấy xấu hổ, xấu hổ đến không dám đối mặt nữa, xoay người nhanh chóng đi đến thang máy.

“Đình!” Cửa thang máy mở.

Thời điểm vừa bước một bước, Tống Nhiễm và Thẩm Bội bên trong đồng thời sững sốt, lại đồng thời lễ phép mỉm cười.

Mấy tháng không gặp mặt, Thẩm Bội đã thay đổi rất nhiều. Cô ấy đến bộ phận giải trí thì ăn mặc càng thời thượng tinh tế hơn khi làm việc ở bộ phận thông tin.

Tống Nhiễm đi vào, cửa thang máy đóng lại. Hai người đứng cạnh nhau.

“Đã lâu không gặp.” Thẩm Bội nói.

“Đã lâu không gặp.”

“Kiểu tóc mới không tệ.”

“Cám ơn.”

Bầu không khí rơi vào im lặng, ánh đèn trắng sáng như tuyết chiếu vào trên thân hai người.

Một giây, một giây nữa, đôi bên đều có thể cảm giác được rõ ràng sự xấu hổ rồi cuộc cũng bị phá vỡ —— vì thang máy đã đến tầng.

Hai người lập tức đồng thời mỉm cười.

Thẩm Bội: “Có rảnh nhớ lên chơi nha.”

Tổng Nhiễm: “Được. Tạm biệt.”

Tổng Nhiễm bước ra khỏi thang máy, nhanh chóng đi vào khu làm việc, mới vừa ngồi xuống liền lật tư liệu ra, cuối cùng lật đến số điện thoại của bộ cảnh bị, là cô giữ lại từ mấy tháng trước khi liên hệ Trần Phong phỏng vấn.

Cô hít hơi bấm dãy số gọi đi.

Nhưng người nghe không phải là Trần Phong.

Về phần nơi ở của Trần Phong và Lý Toàn thì được đáp là cơ mật quân sự, không thể trả lời.

Tổng Nhiễm để điện thoại xuống, nhìn mùa đông tiêu điều u ám qua ô cửa sổ, ngây người hồi lâu.

Thực ra cô đã điều tra vụ nổ bom ở Cáp Pha, nhưng không tra ra tin tức của Lý Toàn.

Cô cũng không liên lạc với La Chiến được —— trụ sở giữ gìn hòa bình đã đổi một nhóm mới, không trả lời các vụ việc trước đó của bộ đội.

Ba tháng.

Cô không hề nghĩ rằng trong thời đại này lại dễ dàng mất liên lạc hoàn toàn với một người đến như vậy.

Ngày hôm đó, sau khi làm việc xong, Tổng Nhiễm vẫn chưa hết hi vọng chạy tới núi Lạc Vũ.

Mùa đông trên núi lạnh lạnh đều đều, khắp nơi đều là lá rụng. Bên

ngoài bộ cảnh bị là quân nhân đang đứng gác, cô đi tới hỏi thăm về Lý Toàn nhưng lại nhận được sự im lặng.

Cô bướng bỉnh ngồi xồm ở cổng đợi rất lâu, ảo tưởng có thể bắt gặp Lý Toàn ra vào.

Đương nhiên là không có kết quả.

Tháng mười hai thoáng trôi đi, chớp mắt đã đến năm mới.

Lương Thành lại lần nữa giảm nhiệt độ, gió lạnh từ mặt sông thổi khí ẩm vào tận xương.

Ở phương nam ẩm thấp, điều hoà chẳng có chút tác dụng nào.

Tống Nhiễm ở nhà làm việc có bật sưởi điện, nhưng ngay cả như vậy mà ngón tay gõ trên bàn phím vẫn cứng đến xương cốt cứng hết cả.

“Ký sự cuộc sống Đông Quốc” sáng tác không thuận lợi, khi Tống Nhiễm mở bản thảo, cô không thể đánh nổi được một câu ra hồn ra dáng.

Trong khoảng thời gian này, tình trạng của cô càng ngày càng kém. Công việc ban ngày còn có thể ráng chống đỡ. Nhưng khi ở một mình vào đêm, cô thường bất giác ngồi ngây bên cửa sổ mấy tiếng đồng hồ, cho dù nằm trên giường cũng không ngủ được.

Vừa đến đêm khuya cô lại cảm tưởng mình là một hòn đảo cô độc.

Mà Lý Toàn tựa như không tồn tại trên hòn đảo ấy. Lược của anh, táo của anh, vòng dây đỏ của anh, điệu nhảy của anh dưới ánh trăng... Tất cả như rùng ô liu màu trắng trên sa mạc ngày đó, tan biến vô tung vô ảnh.

Biến mất cùng anh là tất cả vui buồn đau khổ ở Đông Quốc, tất cả những gì xảy ra vào ngày 26 tháng 9 ấy.

Đoạn quá khứ bị thảm chưa kịp đến đã bị xóa bỏ, bị phong kín, cô không thể nói với bất kỳ ai. Bởi vì họ không trải qua, không chứng kiến, họ sẽ không hiểu —— chỉ là một cuộc chiến tranh mà thôi, có cái gì mà không thoát ra được.

Nỗi buồn và niềm vui của con người chẳng hề tương thông. Vì vậy chỉ có cô bị nhốt trên một hòn đảo cô độc, quan sát mọi người trong du thuyền ca hát nhảy múa hàng đêm.

Vào ngày cuối tuần đầu tiên của tháng giêng, Dương Tuệ Luân gọi cô về nhà ăn cơm.

Ngày đó rất lạnh, trời còn mưa, dòng xe cộ bị tắc chặt như nêm cối.

Tổng Nhiễm ngồi ở trong xe, nghe tiếng còi chói tai thường xuyên vang lên xung quanh. Lúc đầu chỉ là bất an, dần dần cô phiền muộn đau đầu, những âm thanh này giống như đao cắt vào thần kinh người vậy.

Cô không dưng bực bội, muốn dùng móng tay cào nát kính chắn gió.

Tổng Ương gọi điện thoại tới hỏi cô đến đâu rồi, cô nói bị kẹt xe.

Mười phút sau, Tổng Trí Thành gọi điện thoại hỏi cô đến đâu rồi, cô nói kẹt xe.

Hai mươi phút sau, Dương Tuệ Luân gọi điện thoại hỏi cô đến đâu rồi, cô nói kẹt xe.

Ba mươi phút sau, Dương Tuệ Luân lại gọi điện thoại tới.

Tổng Nhiễm bất ngờ mất khống chế: “Đã nói bao nhiêu lần bị kẹt xe rồi, sao các người cứ thúc giục mãi thế! Lần sau không kiên nhẫn nổi thì đừng gọi tôi!”

Cô cúp điện thoại, tức giận đến toàn thân phát run. Cơn giận qua đi,

cô lại hối hận mình quá thô lỗ, bản thân không kiềm chế được cảm xúc, xả giận lên người thân của mình.

Lúc về đến nhà đã bảy giờ rưỡi tối.

Lúc Tống Nhiễm lên cầu thang, bước chân nặng nề, tâm trí bất an. Đi đến cửa nhà, đẩy cửa đi vào, trong nhà yên lặng. Tống Trí Thành đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức trong di động, Dương Tuệ Luân đang ở trong phòng bếp hâm món ăn, Tống Ương thì ở trong phòng gọi video với bạn trai Lữ Thao.

Tất cả mọi người đang chờ cô về ăn cơm.

Mắt Tống Nhiễm ẩm ướt, càng thêm áy náy.

“Con về rồi.”

Tống Trí Thành để di động xuống, vào phòng bếp phụ bưng thức ăn, Tống Ương cũng cúp điện thoại chạy ra ngoài thân mật gọi cô: “Chị, chị không bị say xe chứ?”

“... Có chút.”

“Vậy uống cốc nước nóng trước nhé?”

“Ừm.”

Bốn người ngồi vây quanh một bàn ăn cơm, Tống Nhiễm hơi khó xử, từ đầu đến cuối không nói lời nào. Ngược lại là Tống Ương nói công việc của mình, líu ríu không ngừng. Cô làm nhân viên trong một công ty nhỏ, tiền lương không cao, lương mỗi tháng còn không đủ để chi tiêu.

Nhưng Tống Ương chịu an tâm đi làm Dương Tuệ Luân đã hài lòng lắm rồi, nói chỉ cần cô làm việc cho tốt, mỗi tháng sẽ thưởng năm trăm.

Tổng Ương hừ một tiếng: “Năm trăm có thể làm gì ạ?”

Dương Tuệ Luân nói: “Lương một tháng của con chỉ có hơn hai nghìn, còn chê gì nữa hả?”

Tổng Trí Thành hỏi Tổng Nhiễm: “Cha xem tin tức có nói, trong đài của con chuẩn bị đem ảnh con chụp đi dự thi hả?”

Tổng Nhiễm hàm hồ “Vâng” một tiếng.

“Việc quan trọng như vậy cũng không nói với cha, để cha vui vẻ chút chứ.”

“Bạn bị nên con quên mất.” Tổng Nhiễm nói, “Ảnh dự thi toàn cầu rất nhiều, chưa chắc con đoạt giải mà.”

Cô không dám tưởng tượng nếu quả thật mình đoạt giải thì cô sẽ gặp chỉ trích và chửi rủa thế nào nữa.

Mà bức hình kia rốt cuộc có phản nhân loại hay không, chính cô cũng không rõ.

“Cha thấy chắc chắc sẽ đoạt giải.” Tổng Trí Thành nói.

“Em cũng thấy vậy.” Tổng Ương nói, “Truyền thông nước ngoài đều đăng ảnh của chị đó.”

“Giải thưởng gì?” Dương Tuệ Luân không hiểu.

Tổng Ương nói: “Rất đặc biệt. Giống như Nobel về tin tức ấy ạ.”

“Mẹ biết ngay Nhiễm Nhiễm rất giỏi mà. Con đấy, lo mà học tập chị con đi. Ngày ngày lặn lội, mẹ xem con sau này lặn lội đến cấp cao được không đây.”

“Chị con tương lai thành người nổi tiếng, con còn sợ không có một ngày phát lên sao?”

“Khua môi múa mép.”

Tổng Nhiễm đang ăn cơm, không nói gì.

Sau bữa ăn, Tổng Trí Thành tìm bức ảnh CANDY trong di động, muốn cùng Tổng Nhiễm phân tích. Nhưng Tổng Nhiễm nói mình hơi mệt, không muốn bàn chuyện công việc.

Tổng Trí Thành cũng không miễn cưỡng, chỉ là không ngừng nói cô có tương lai, chắc chắn cô sẽ đoạt giải.

Mà trong phòng bếp, Dương Tuệ Luân và Tống Ương lại cãi vã, vẫn là vì chuyện kết hôn. Dương Tuệ Luân chê Lữ Thao không mua nổi nhà, lại chê gia đình Lữ Thao đưa sính lễ ít, mắng Tống Ương lấy lại. Tống Ương lại cho rằng hiện nay sính lễ là lỗi thời, Dương Tuệ Luân giống như là bán con gái.

Hai người cãi nhau túi bụi.

Tổng Nhiễm thấy thế bèn sớm rời đi.

Trên đường về nhà, điện thoại reo lên, là giám tuyển sách La Tuấn Phong.

Tổng Nhiễm xoa nhẹ cằm dưới, hít sâu một hơi, nhét tai nghe: “A lô?”

Mấy tháng qua, La Tuấn Phong luôn xem các bản tin mà Tổng Nhiễm tham dự, như lính gìn giữ hòa bình, trại dân tị nạn, đường biên giới; đồng thời cũng chú ý đến tin tức của Tổng Nhiễm, chuyện cô bị thương, danh tiếng, dẫn đến vụ việc tranh cãi đều rõ như lòng bàn tay.

Bởi vì hiểu rõ nên anh ta càng chờ mong bản thảo “Ký sự cuộc sống Đông Quốc” hoàn thành. Anh chỉ dựa vào trực giác mà tin rằng đó sẽ là một cuốn sách gây tiếng vang lớn trong xã hội.

Nhưng Tống Nhiễm nói cho anh tình hình thực tế, rằng tình hình bây giờ của cô không tốt, không viết ra được gì.

La Tuấn Phong hỏi: “Bản thảo bình thường trong công việc cũng không viết được?”

“Không quá chuyên tâm. Nhưng cố gắng một chút thì có thể viết được.”

“Nhưng không thể viết cuốn sách này?”

“Vâng.”

“Cô có xem lại hình ảnh tư liệu, đoạn phim hay ghi chép văn bản ở Đông Quốc không?”

Tống Nhiễm trầm mặc.

“Cô không xem?”

“... Vâng.” Cô sẽ không chạm vào đoạn hồi ức đó nữa.

La Tuấn Phong im lặng một hồi, lại nói: “Tống Nhiễm.”

“Hả?”

“Có phải cô cảm thấy mình có lỗi với quốc gia này, nhất là những người trong bức ảnh mà cô đã chụp đúng không?”

Tống Nhiễm lái xe, không trả lời.

“Sau khi cô về nước, có đi gặp bác sĩ tâm lý chưa?”

“Tôi không bị sao cả.”

“Ở chiến trường hai tháng, chứng kiến nhiều lần các cuộc xung đột

và người dân thương vong, còn có một lần thấy một vụ thảm sát, bị thương bởi nổ bom, phải chịu đựng sự chỉ trích của ngôn luận. Mỗi một việc trong đó đều không phải ‘Không sao cả’ mà tôi thấy rất ‘Có sao’.” La Tuấn Phong nói: “Tình trạng của cô bây giờ phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Nếu kéo dài nữa thì tôi sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Tác giả có lời muốn nói: Tình tiết Tống Nhiễm và CANDY ở chương trước bắt nguồn từ trường hợp thật ngoài đời, đó là bức ảnh “Kền kền chờ đợi” của phóng viên Kevin Carter.

Chương 26-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Tháng đầu tiên của năm mới chớp mắt đã sắp qua.

Ngày hôm ấy là 21 tháng 1, Lương Thành đổ một trận tuyết lớn.

Tống Nhiễm cầm một chiếc ô lớn màu đen đi ra từ bệnh viện. Giày giẫm trên nền tuyết. Cô dừng ở ven đường, dòng người đi bộ và xe cộ lui tới nghiền qua đám tuyết trên đất tạo thành đám bùn đen xấu xí và ẩm ướt, giống như tâm trạng của cô vào lúc này.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, xuyên qua mép ô thấy bông tuyết bay đầy, khoảng trời làmột mảng trắng xám mênh mông. Cô có chút tuyết vọng, nhưng lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Trong túi chứa bệnh án của bác sĩ: trầm cảm nặng.

Tống Nhiễm không nói cho bất kỳ ai, dù cha mẹ hay đồng nghiệp.

Cô như thường lệ đi làm rồi lại về nhà, ban ngày uống thuốc để ổn định cảm xúc, ban đêm lại mượn thuốc ngủ để say giấc.

Sau đó rất nhanh bác sĩ điều trị ở Lương Thành của cô phát hiện tình trạng của cô không có khởi sắc gì cả.

Bác sĩ Lương hỏi cô: “Người nhà cô có biết không? Bị bệnh không thể chỉ chịu đựng một mình, cần phải có người thân giúp đỡ.”

Tống Nhiễm lắc đầu.

“Không nói cho bất kỳ ai à?”

“Không nói được.”

“Vì sao?”

“Họ sẽ thất vọng vì tôi.” Cha lúc nào cũng mong mình phải giỏi hơn, mà mẹ thì luôn luôn trách mình quá yếu kém.

“Rất nhiều người bệnh đều gặp phải tình huống này, trước mặt người thân nhất lại không cách nào nói ra. Có thể cô không muốn nói với người nhà thì cũng phải nói cho bạn bè, giải tỏa một chút.”

“Tôi không biết phải nói với ai cả.” Tống Nhiễm nói, “Có lúc tôi tự hỏi đây có phải là một giấc mộng. Chỉ có tôi đang mơ, mà người trên đời đều thanh tỉnh. Có cảm thông không? Các người không tận mắt thấy họ chết đi thì đương nhiên sẽ không hiểu nổi. Tôi không muốn làm thím Tường Lâm(*), cứ xé nổi lòng của mình ra cho người khác nhìn, rồi người ta cũng chỉ nói: chỉ vậy thôi ư? Trông đáng vẻ cũng chẳng đau đớn gì cho cam. Cô thật yếu đuối, kiên cường chút đi.”

() Nhân vật chính trong tiểu thuyết Chúc phúc (祝福) của Lỗ Tấn.*

“Nhưng Nhiễm Nhiễm à,” Bác sĩ nói khẽ, “Có thể yếu đuối được. Con người vốn là động vật yếu đuối mà.”

Ngày đó tư vấn xong với bác sĩ tâm lý, Tống Nhiễm trở về nhà cha.

Hai tay cô giấu trong áo lông, trù trừ hồi lâu mới lên nhà. Tống Nhiễm không nói nhiều, chỉ im lặng đặt sổ khám bệnh lên bàn trà.

Tống Trí Thành nhìn tờ giấy, im lặng rất lâu. Ông nghe nói hiện nay rất nhiều người trẻ tuổi bị bệnh, nhưng ông cũng giống như đại gia số những người thế hệ trước, không hiểu rõ nên xử lý thế nào.

“Bác sĩ nói sao?”

“Nói là đúng hạn đến tư vấn, uống thuốc đúng giờ, tránh xa những yếu tố kích thích.”

“Yếu tố kích thích là sao?”

“Tâm trạng tiêu cực trong công việc.”

Tổng Trí Thành cau mày, hỏi: “Công việc của con không vui?”

Tổng Nhiễm không biết nên trả lời như thế nào, dụi mắt, nói: “Không có.”

“Bác sĩ kê đơn thuốc rồi?”

“Vâng.”

“Vây nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Vâng.”

Tổng Trí Thành cảm thấy rất khó xử, không biết phải ứng đối ra sao, ông ngồi im lặng một lúc rồi đứng dậy ra ban công hút thuốc.

Trong phòng bếp nước sôi vang lên, Dương Tuệ Luân đi đổ nước.

Tổng Ương nhào tới nắm chặt tay Tổng Nhiễm: “Chị, không sao đâu, bị bệnh rồi sẽ khỏi thôi. Nếu không em đến ở cùng chị một thời gian ngắn nhé?”

Dương Tuệ Luân lập tức ở trong phòng bếp mắng cô: “Con đừng mong dọn ra ngoài! Không có ai quản thúc định đi với Lư Thao hả? Người nhà người ta coi thường con mà con còn lui tới nữa hả!”

“Mẹ nghĩ gì thế?! Không phải con muốn tốt cho chị sao?” Tổng Ương cãi lại.

“Dẹp đi, trong lòng con nghĩ thế nào chẳng lẽ mẹ còn không biết? Tưởng dọn ra ngoài sẽ không có ai quản thúc con, không có cửa đâu!”

Hai người cãi nhau trong bếp, cha đang hút thuốc ngoài ban công.

Phòng khách nho nhỏ chỉ còn mình Tống Nhiễm.

Cô cũng không trông chờ họ giúp đỡ, chẳng qua là sau khi nói ra, chí ít không cần lại phải giả bộ trước mặt người ta rằng mình chẳng sao.

. . .

Năm nay Tết đến muộn bất ngờ, vào tháng hai mới đến.

Lễ tết ở Lương thành rất náo nhiệt, thêm chuyện của Tống Ương khiến cả nhà loạn cả lên, trước đêm giao thừa, Tống Nhiễm đến Đế Thành ăn Tết với mẹ.

Nhiệt độ ở Đế Thành là âm hơn mười độ nhưng mặc áo len, quần thun với áo lông khiến Tống Nhiễm cảm thấy thành phố này cũng không quá lạnh, chỉ là thời tiết vẫn không tốt. Cô ngồi trong xe Nhiễm Vũ Vi, nhìn không khí ô nhiễm vẫn lên trên đèn đường, cứ có cảm giác mắt mình lại có vấn đề.

Trước giao thừa một ngày, Nhiễm Vũ Vi mang cô đi tái khám, nói là không tin kỹ thuật chữa bệnh ở Lương Thành.

Bác sĩ khoa mắt họ Hà, hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt rất thanh tú, lúc kiểm tra cho cô động tác rất nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa, lúc cười lên mắt mày đều cong cong.

Tống Nhiễm nhìn vào mắt anh ta, không hiểu sao luôn cảm thấy anh ta và Lý Toàn có thứ khí chất rất giống nhau. Điều này khiến cho cô trong suốt quá trình khám đều im lặng.

Bác sĩ Hà cười: “Mẹ tôi với dì Nhiễm là bạn thân, cô không cần căng thẳng vậy đâu.”

Tổng Nhiễm gật đầu: “Tôi không căng thẳng.”

Anh nghe vậy, lại cười.

Tổng Nhiễm ngoan ngoãn làm xong kiểm tra, bác sĩ Hà nói trước mắt không có vấn đề gì lớn, nhưng không được làm việc quá sức, bình thường phải chú ý an toàn, đừng để bị thương.

Trên đường về nhà, Nhiễm Vũ Vi chợt hỏi: “Con cảm thấy bác sĩ Hà thế nào?”

Tổng Nhiễm không kịp phản ứng: “Dạ?”

“Học đại học Đế Thành, thạc sĩ tiến sĩ đều có rồi, mẹ cậu ấy là bộ trưởng của bộ phận bên cạnh, gia thế tốt, là một đứa trẻ rất ưu tú. Bình thường cũng thích đọc sách, thích văn học lịch sử. Mẹ đoán là mẫu người con thích.”

Tổng Nhiễm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Con không có cảm giác.”

Nhiễm Vũ Vi: “Con có cảm giác với loại đàn ông nào? Để mẹ tìm giúp con.”

Tổng Nhiễm nói: “Chuyện tình cảm phải xem duyên phận, tìm cũng không ích gì.”

Nhiễm Vũ Vi hỏi: “Con tìm thấy duyên phận của mình rồi?”

Tổng Nhiễm im lặng hai giây, quay đầu: “Mẹ có ý gì?”

“Lúc con đang được phái đến Đông Quốc, trong ống kính thường xuyên xuất hiện một người lính gìn giữ hòa bình.” Người mẹ rất nhạy cảm, “Về nước bốn năm tháng, con xem khoảng thời gian này làm việc có được tí thành tích nào không? Suốt ngày mắt hờn mắt vía, sao vậy, duyên phận dừng ở đây rồi sao?”

Tống Nhiễm như bị khoan vào tim, cổ nén nhắm mắt lại, không muốn cãi nhau với mẹ.

Nhiễm Vũ Vi nói tiếp: “Đã xác định làm phóng viên thì cố mà làm cho tốt. Tìm kiếm cơ hội phát triển ở trong nước là như nhau, đừng để cảm xúc khống chế. Nghề này người tài rất nhiều, có thể thành một phóng viên danh tiếng chỉ lác đác mấy người. Mẹ đây đã gặp quá nhiều. Bây giờ chính là lúc rèn sắt khi còn nóng, nhưng con đây, không biết trong đầu nghĩ cái gì nữa, gần nửa năm vẫn không đạt được gì cả, bảo con tới Đế Thành cũng không nghe, là bởi vì người lính gìn giữ hòa bình ở Lương Thành kia ư? Từ nhỏ con đã rất nhay cảm, mẹ chỉ sợ con vì tình mà chậm trễ phát triển sự nghiệp, lần này thì tốt rồi, sợ điều gì thì gặp điều đó. Mẹ nói con nghe, nếu con còn tiếp tục mẹ tuyệt đối không đồng ý.”

Tống Nhiễm mở to mắt, nói: “Chuyện yêu đương, nói với ai, tới hay không tới Đế Thành, làm sao phát triển, là chuyện của con. Mẹ có thể bớt lo đi được không?”

Nhiễm Vũ Vi cười mỉm: “Có chí khí, tính tình đã cứng rắn rất nhiều.”

Nội tâm Tống Nhiễm bị đè nén bỗng chốc bộc phát, mắt cô đỏ lên, gần từng chữ: “Tại sao trước giờ mẹ nói chuyện luôn quá đáng như vậy? Sao mẹ chẳng bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác!”

“Còn muốn mẹ quan tâm đến cảm nhận của con, con vẫn là đứa trẻ à? Mẹ đã nói gì chưa mà bức xúc thế? Suốt ngày chỉ giỏi thái độ, mẹ thiếu nợ gì con? Con đừng phải chuyện gì rồi ở đây giận dữ với mẹ hả? Mẹ quan tâm đến sự nghiệp của con, sức khỏe của con, nghĩ trăm phương ngàn kế vì muốn tốt cho con, con đây là thế nào?!”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa. Là con sai.” Tống Nhiễm đầu hàng, nghiêng đầu đi, lấy tay che đôi mắt, nước mắt cứ thế chảy dài.

Nhiễm Vũ Vi: “Con...”

“Đừng nói nữa!” Tống Nhiễm hét lên.

Trong xe bỗng nhiên yên tĩnh.

Nó chưa bao giờ mất khống chế như thế này. Nhiễm Vũ Vi mặt lạnh xuống, nhưng cũng không nói một lời.

Hai người về đến nhà, trở về phòng của mình. Nhưng Nhiễm Vũ Vi nhận ra gì đó, gọi điện thoại cho Tống Trí Thành.

Đêm an tĩnh, Tống Nhiễm cách hai cánh cửa vẫn có thể nghe được tiếng cha mẹ cãi nhau. Nhiễm Vũ Vi đem chuyện Tống Nhiễm đổ bệnh quy cho Tống Trí Thành: lúc trước đúng là ông ta để mặc con đi Đông Quốc.

Tống Nhiễm ngồi trên bệ cửa sổ, bên ngoài là đêm đông Đế Thành rộng lớn, bóng đêm như một cái lưới bao phủ chặt chẽ cả thành phố.

Mở lớn cửa một chút có lẽ cô sẽ nhảy xuống, như vậy là có thể không nghe tiếng bọn họ ồn ào nữa.

Nhưng cô sẽ không nhảy, lẳng lặng kéo rèm cửa lại, uống thuốc ngủ rồi ngủ mất.

Chương 26-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Trước Giao thừa một ngày, nhiệt độ ở Lương Thành lại giảm. Khí lạnh thấu xương, buốt da buốt thịt.

Lý Toàn ở trong ký túc xá thu dọn đồ đạc. Anh cố ý đến vào ngày này là vì trong đội ít người, anh không muốn phải bận rộn chia tay.

Đồ của anh cũng không nhiều.

Ngoại trừ mấy bộ quân trang, quân hàm, quân hiệu, vài cuốn sách thì không có gì khác.

Mùa đông Lương Thành vừa ẩm ướt vừa lạnh, mấy ngày nay trời đều u ám, trong ký túc xá cũng bao phủ một lớp ánh sáng âm u mịt mờ. Chiếc áo lính chói sáng thiêng liêng trước giờ cũng mờ đi ít nhiều. Trên giường của anh là chăn nệm được gấp theo tiêu chuẩn.

Lý Toàn lúc ra cửa thoáng nhìn lại rồi khóa cửa.

Trong hành lang, một cái bóng nghiêng tới, là Trần Phong. Anh biết Lý Toàn sẽ chọn hôm nay để rời đội.

Anh rõ hơn những người khác, đứa nhỏ này rất ngang bướng, bây giờ rơi vào tình trạng như thế, tất nhiên không muốn để người ta trông thấy, cho dù là chiến hữu thân thiết nhất.

Trần Phong còn nhớ rõ lúc Lý Toàn vừa mới đến trường quân đội, một học sinh mới mười tám tuổi, dáng dấp non nớt, tính tình không có gì đặc biệt, rất ôn hòa, gặp ai cũng ngại ngùng cười. Khi đó anh cảm thấy cậu không thích hợp trong quân doanh, thật không ngờ đứa bé kia có thể chịu được cực khổ, lại thông minh hiếu học. Làm

người tác phong đứng đắn, trong lòng quang minh lỗi lạc. Thực chất bên trong tính cách ôn hòa là sự mạnh mẽ, có mục tiêu và lý tưởng để theo đuổi.

Càng về sau, anh càng chắc chắn, đứa nhỏ này trong tương lai tất thành người có tài.

Trước đây anh cũng không tiếc để Lý Toàn đi Đông Quốc, đồng ý cho cậu, đơn giản là muốn cậu lập được chút công, trở về thuận lợi thăng quân hàm. Lần này thì tốt rồi, lập huân chương danh dự hạng nhất, nhưng lại...

Từ vụ nổ năm ngoái đã qua năm tháng. Những phương pháp trị liệu nào có thể dùng đều đã thử qua hết, những vị trí khác trên cơ thể Lý Toàn đều đã phục hồi, chỉ có vấn đề về tai là không có cách nào giải quyết.

Từ một phương diện nào đó mà nói, cậu đã là một người tàn tật.

Trần Phong nghĩ như vậy, trong lòng hốt hoảng. Anh cũng sợ đứa nhỏ này sẽ không có tương lai.

Nhưng anh rất nhanh bỏ qua ý nghĩ xấu này, đi lên trước nắm lấy bả vai Lý Toàn, nói: “Hồ sơ của cậu sẽ chờ để năm sau tái thẩm. A Toàn, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ nghĩ cách cho cậu làm một chức vụ trong quân...”

“Chỉ đạo viên.” Lý Toàn nhẹ giọng ngắt lời, “Cha đã tới đón tôi, đang chờ ở cửa vào. Tôi đi trước.”

Trần Phong nín lặng. Biết rõ tính cách của Lý Toàn, ở chỗ này lâu một chút sẽ càng thêm đau khổ.

Anh vỗ vai Lý Toàn: “Về sau nếu có khó khăn gì, nhớ phải tìm đến lão chỉ đạo viên này nhé.”

Lý Toàn cười ôn hòa: “Biết rồi.”

Lý Toàn đeo ba lô quân dụng ra khỏi ký túc xá, nhìn không chớp mắt vào thao trường đã trải qua bao lần huấn luyện, lúc đến cửa chính lại thả chậm bước chân —— các chiến hữu của anh đều mặc quân trang, phân làm hai đội, đứng tư thế quân đội tiến biệt anh.

Anh mấp máy môi, cười nhạt một tiếng, xuyên qua đám người.

“Cúi chào!”

Tất cả chiến hữu cùng nhau kính quân lễ.

Lý Toàn từ trong đội ngũ đi qua. Đi đến cuối cùng mới quay lại, nghiêm, đáp lễ bằng tư thế nhà binh.

Ra cửa lớn, cha Lý tiến lên đón lấy hành lý của anh.

Lý Toàn ngồi lên ghế phụ lái, thắt dây an toàn, quay đầu nhìn chỉ đạo viên cùng đồng đội của mình, vẫy tay tạm biệt.

Lúc lái xe rời đi, anh bình tĩnh thu lại ánh mắt, rồi lại nhìn qua kính chiếu hậu, chăm chú dõi theo, nhìn doanh trại ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Anh ngửa đầu tựa vào lưng ghế, bàn tay che đi đôi mắt, khóe miệng run rẩy bị ép chùng xuống; mà hai hàng nước mắt, lăn vào bên thái dương.

...

Giao thừa ngày ấy, Nhiễm Vũ Vi tự mình xuống bếp làm mâm cơm tất niên.

Có điều tài nấu nướng của bà quá kém, canh gà nấu cũng không xong, thu quỳ(*) xào bị mặn, tôm to bị hấp đến quắt lại, thịt kho tàu không cho đường, cũng may canh cải trắng không làm sao. Mặt mũi bà có chút nuột không trôi nhưng Tống Nhiễm không để ý, dù sao ăn

gì cũng như nhau.

() Thu quỳ: thứ quỳ nở về mùa hè, hoa vàng phớt có năm cánh, giữa tím.*

Sau ngày biết bệnh tình của Tống Nhiễm, thái độ của Nhiễm Vũ Vi thay đổi rõ rệt, từ hình tượng bà mẹ nghiêm khắc giờ tha thứ cho Tống Nhiễm rất nhiều, cũng không còn đưa ra nhiều yêu cầu với cô nữa. Vào ngày mừng một đầu năm ấy, bà có chút ho khan, tinh thần không tốt lắm nhưng vẫn lần đầu đưa Tống Nhiễm đi hội chùa. Chỉ là mới đi nửa đường nhưng bà chê dăm ba cái chùa chiền kia quá nhàm chán nên mua hộp mứt quả và bùa con hổ cho Tống Nhiễm rồi trở về nhà.

Nhiễm Vũ Vi trời sinh không nói mềm mỏng bao giờ, cũng sẽ không an ủi người ta; Tống Nhiễm cũng bài xích việc thành thật với người khác về vấn đề tâm lý của mình. Vì thế hai người đều tránh không đề cập tới chuyện bệnh tật lần này.

Nhiễm Vũ Vi rất cố gắng cho Tống Nhiễm không gian, không khiến cho cô khó chịu. Chỉ là tính cách một người không thể thay đổi một sớm một chiều, bản thân bà cũng đã rất kiềm chế rồi.

Tống Nhiễm cảm nhận được sự thay đổi của bà, nhưng không biết nói gì, cũng không biết làm thế nào.

Đường về ngày ấy, Nhiễm Vũ Vi đưa cô ra sân bay, hai người đều không nói lời nào.

Trong xe yên tĩnh chỉ có tiếng Nhiễm Vũ Vi thỉnh thoảng ho khan.

Tống Nhiễm nói: “Ngày mai mẹ đến bệnh viện kiểm tra đi, đừng cứ một mực lao vào làm việc.”

“Ừ.” Nhiễm Vũ Vi nói, “Con về Lương Thành cũng nhớ đi khám bác sĩ.”

“Vâng.”

Rốt cuộc không nói chuyện nữa.

Mãi đến lúc chia tay, Nhiễm Vũ Vi mới nói: “Không có chuyện gì đâu. Phải kiên cường lên.”

Nói xong, lại thêm một câu: “Tóc ngắn nhìn không đẹp, lần sau đừng cắt nữa.”

Tổng Nhiễm không phản bác được.

Trên máy bay về thành phố, cô khốn khổ muốn chết, lại không ngủ được, giống như vô số những đêm trằn trọc khác.

Buổi tối trên máy bay, các hành khách đều đang ngủ.

Ánh sáng trong khoang máy bay mờ mờ, không gian yên ắng.

Cô ngồi ở chỗ của mình, trợn tròn mắt. Bỗng nhiên, không hề báo trước, mũi cô cay cay. Từ sau khi sinh bệnh, cảm xúc nói đến là đến. Cô có chút phiền muộn bản thân.

Chỉ có điều sau một giây cảm xúc đã tan đi. Cô lại bình tĩnh một cách khó hiểu.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, là màn đêm vô tận.

Cô im lặng ở chỗ ngồi suốt hai tiếng, máy bay cuối cùng cũng đáp xuống Lương Thành.

Các hành khách mỗi một đứng xếp hàng xuống máy bay. Lúc Tổng Nhiễm đi đến cầu thang, khí lạnh ào đến, cơn gió lạnh lẽo ẩm ướt xuyên qua mấy lớp quần áo thấm vào da thịt xương cốt.

Cô che kín áo lông, co rúm lại đi ra ngoài.

Tổng Nhiễm xuống cầu thang rồi đi đến hành lang hai mặt đều là cửa sổ kính sát đất. Ngoài cửa sổ là đêm tối vô biên, những ánh đèn từ máy bay trên bãi đáp lập lòe; bên trong cửa sổ là phòng chờ đèn đuốc sáng trưng, hành khách hoặc ngồi hoặc đứng, đi lại không ngớt.

Chỗ cách cô không xa có đám người đang xếp hàng đăng ký.

Vô tình thoáng nhìn qua, cô bỗng nhiên thấy một bóng hình quen thuộc.

Lý Toàn mặc áo khoác màu tím, đứng bên trong hàng. Dáng anh cao, lưng thẳng tắp, khí chất nổi bật, rất làm người khác chú ý.

Đèn trong phòng chờ máy bay sáng như ban ngày, chiếu vào gương mặt tuần tú của anh. Trông anh trầm tĩnh, như có chút gì đó không quan tâm, theo hàng tiến lên từ từ.

Tổng Nhiễm im lặng mấy giây như có chút do dự. Nhưng chỉ ngay sau đó, nội tâm cuộn cuộn cảm xúc phá tan hết thấy, cô kéo hành lý chạy trở về, chạy đến cuối hành lang, cách một tấm kính gọi anh: “A Toàn!”

Anh không có nghe thấy, cũng không nhìn về phía này, yên tĩnh tiếp tục đi tới.

“A Toàn!” Cô cuống đến mức dùng tay gõ vào mặt kính.

Cửa kính ở sân bay rất dày, Tổng Nhiễm trông thấy phía trước các hành khách đang trò chuyện, cười đùa.

Tất cả đều im ắng —— đây là kính cách âm.

Trong lòng cô lạnh toát, há miệng nhưng không phát ra được âm thanh.

Cô dán sát vào cửa sổ kính sát đất, cứ như vậy lẳng lặng ngắm nhìn

anh, nhìn anh đi từng bước nhỏ tiến lên, phía trước anh chỉ có bốn người.

Có người trong hàng nhìn thấy cô, vẻ mặt khó hiểu nhưng cũng không biểu lộ quá rõ ràng.

Tổng Nhiệm thở hỗn hển, hơi thở nóng làm mờ đi tấm kính, cô cuống quýt lấy tay áo lau thì thấy phía trước anh chỉ còn lại hai người.

Môi cô run rẩy, cái mũi lại cay cay như muốn khóc.

Những hành khách từ hàng đi ra quay lại nửa bước nhìn cô, nhưng không rõ là Tổng Nhiệm muốn tìm ai.

Vị khách phía trước Lý Toàn đang bắt đầu xét vé.

Tổng Nhiệm vịn tấm kính ngỡ ngác nhìn anh, trong lòng bỗng dưng bình tĩnh lại. Cảm xúc lúc đầu hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ còn trống rỗng.

Cô biết không còn kịp rồi.

Nhưng ngay lúc người phía trước anh đi vào cửa lên máy bay, chẳng biết thần xui quỷ khiến thế nào mà Lý Toàn quay đầu nhìn về phía bên này. Trong phút chốc đó nhìn thấy ánh mắt của cô.

Cô khoác áo lông, đầu tóc rối bời ghé vào bên ngoài tấm kính, hai bàn tay áp vào thủy tinh, ngốc nghếch im lặng nhìn anh.

Ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc, cô mở to mắt, lập tức há to miệng, khẩu hình “A”, nhưng âm thanh lại không thể truyền ra.

Lý Toàn sững sốt mất mấy giây, vé trong tay vừa đưa tới lại rút trở về, nói: “Thật ngại quá.”

Anh rời khỏi hàng, nhanh chân chạy đến phía cô.

Mũi Tống Nhiễm đột nhiên cay xè, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Cô sợ mất mặt, tranh thủ thời gian nháy mắt để ngăn lệ, cười cười quay lại, ánh mắt lóe sáng, ngoan ngoãn cười với anh.

Lý Toàn đi đến trước tấm kính rồi đứng yên.

Cách một mặt kính, anh cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt thật sâu như ẩn giấu quá nhiều cảm xúc, lại giống như lúc lạnh nhạt bình thường.

Ánh mắt của anh trong suốt, cứ lẳng lẳng nhìn cô như cố nhân trùng phùng, lại như đặt thành tâm nguyện; cứ lẳng lẳng nhìn như vậy, cười nhạt, khóe miệng cong cong, trong mắt có một tia đau thương không nói rõ nhưng lại nhanh chóng khôi phục vẻ bình thản ban đầu.

Hai người đều im lặng nhìn đối phương, cười yếu ớt, hốc mắt ửng đỏ.

Qua trọn vẹn mười giây, ngón tay anh chọc chọc vào mặt kính, chỉ khuôn mặt cô, nói gì đó.

Tống Nhiễm nhìn không hiểu khẩu hình của anh, lắc đầu: “Anh nói gì vậy? Tôi không nghe được.”

Anh cười cười, không nói nữa, chỉ im lặng nhìn cô.

Lần trước từ biệt, không ngờ đã là bốn năm tháng. Dường như có chút xa lạ, nhưng lại quen thuộc như thuở ban đầu.

Lý Toàn hỏi: “Cô sống tốt chứ?”

Câu này cô nhìn hiểu, tranh thủ gật đầu: “Tốt. Còn anh?”

Anh cũng cười nhẹ gật đầu.

Tống Nhiễm hỏi: “Anh về khi nào?”

Không biết anh có nhìn rõ cô nói không, không trả lời, chỉ là trong mắt hàm chứa ý cười, cúi đầu nhìn hành lý của cô.

Ngay lúc đó, Tống Nhiễm chợt phát hiện bên lỗ tai phải của anh hơi khác thường. Vừa định muốn nhìn rõ hơn thì bên kia, người cuối cùng đã xét vé xong, người nhân viên nói gì đó, Lý Toàn quay đầu đáp lại.

Anh quay lại nhìn cô, im lặng nói: “Phải đi rồi.”

Tống Nhiễm trong lòng chua xót, chỉ có thể gật đầu, bỗng cuống đến mức cào trên tấm kính, nói: “Điện thoại! Điện thoại!”

Anh gật đầu.

Đầu óc cô nhất thời chập mạch, cũng không nghĩ đến dùng di động, vội vội vàng vàng dùng tay viết một dãy số trên tấm kính. Anh không chớp mắt nhìn vào ngón tay của cô, nhú mày, nhanh chóng ghi nhớ lại dãy số này.

Cô viết xong, anh vẫn còn mím môi nhăn mày, trong đầu học thuộc mấy lần.

Cô nhìn anh: “Nhớ kỹ chưa?”

Anh hồi tưởng lại một lần, gật đầu: “Nhớ kỹ.”

Trên mặt cô rớt cuộc nở một nụ cười thật tươi.

Anh cũng cười, chỉ sang bên phải, nói: “Đi nhé.”

“Ừ.” Cô liên tục gật đầu.

Anh đi đến cửa máy bay, nửa đường quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn còn ghé vào bên cửa sổ, mong ngóng nhìn anh.

Anh vẫy tay với cô, im lặng làm khẩu hình: “Bái bai.”

Cô nhanh chóng giơ tay lên, lắc lắc: “Bái bai.”

Anh kiểm phiếu rất nhanh, lúc đi vào cửa, lại quay đầu nhìn cô một cái, lúc này mới biến mất trong tầm mắt.

Chương 27-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Tống Nhiễm nhìn bóng dáng Lý Toàn biến mất ở cửa lên máy bay, sau lưng, các thành viên tổ lái trên chuyến bay mà cô ngồi đều đã xuống máy bay.

Tiếp viên hàng không kinh ngạc hỏi: “Sao cô còn ở đây? Mau đi thôi.”

“Xin lỗi.” Tống Nhiễm kéo hành lý, chạy chậm rời đi. Cô vừa mới ra khỏi hành lang thì di động đổ chuông, là một số lạ từ Lương Thành.

Cô lập tức bắt máy: “A lô? Cho hỏi là?”

Lý Toàn có lẽ không nghĩ tới cô sẽ bắt máy nhanh như vậy, dừng một chút mới thấp giọng trả lời: “Là tôi.”

Cô dừng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn ra sân bay, trong lòng nhẹ nhàng nhảy nhót, nói: “Tôi biết là anh.”

“Ừ.” Anh nói, “Tôi thử một chút, xem có nhớ nhầm số hay không.”

“Anh không nhớ nhầm.” Cô nói, “Trí nhớ của anh rất tốt.”

Nói xong mới phát hiện đây quả là câu nói thừa thãi, nếu không có sự tập trung và trí nhớ cao hơn người thường thì đâu cần phải ngàn dặm mới tìm được một tinh anh phá bom chứ.

Anh hỏi: “Cô nghỉ phép trở về à?”

“Ừm, đi thăm mẹ.” Cô nói. Nói xong lại nghĩ, anh nhất định sẽ thấy lạ vì sao mà mẹ lại không ở Lương Thành. Nhưng cô cũng không giải

thích, cảm thấy lần sau còn có cơ hội mà.

Cô hỏi: “Còn anh?”

Anh ngừng một chút, nói: “Đi công tác.”

Cô hỏi: “Lại là thứ có liên quan đến bom hả?”

Đầu dây bên kia chỉ có âm thanh ồn ào, anh không trả lời.

Lúc này, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng phát thanh trên máy bay, anh nói: “Tôi cúp điện thoại trước.”

“Được. Lên đường bình an.”

“Ừ.”

Tổng Nhiễm để điện thoại xuống, nhìn ra ngoài cửa kính, trông thấy kính phản chiếu quang cảnh mờ nhạt trong phòng, cô mím môi nhìn gương mặt lơ lửng ở bên trên.

Từ sân bay đi ra, thời gian cũng không muộn lắm, chỉ là đêm mùa đông đến sớm, còn có chút lạnh.

Trên đường về nhà, Tổng Nhiễm ngồi trong xe taxi, khí lạnh trên người vẫn chưa tản đi, bàn tay nắm thật chặt điện thoại di động, giống như cầm một viên thuốc an thần quan trọng.

Ngày kế tiếp đi làm, Tổng Nhiễm vừa mới đến đài truyền hình, những đồng nghiệp trước mặt đi qua đều mỉm cười với cô.

Tổng Nhiễm không hiểu lắm, lên tầng của Bộ thông tin, đi vào khu làm việc thì thấy chỗ mình ngồi đặt một bó hoa tươi to, các đồng nghiệp ở đó đều cười với cô.

Tổng Nhiễm càng thêm buồn bực, rút tấm thiệp bên trên ra, trên thiệp viết: “Xin chúc mừng phóng viên Tổng Nhiễm đã đoạt giải

thường lớn quý giá Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan với bức ảnh CANDY. —— Bộ thông tin đài truyền hình Lương Thành.”

Trên thiệp còn in phiên bản thu nhỏ của bức ảnh.

CANDY —— SONG RAN

“Chúc mừng!!!” Các đồng nghiệp cùng lớn tiếng hô.

Tiểu Thu đi lên cho cô một cái ôm lớn: “Nhiễm Nhiễm quá lợi hại, tớ biết nhất định sẽ đoạt giải mà! Pulitzer còn chưa công bố, nhưng nhất định sẽ là của cậu!”

Tống Nhiễm gấp thiệp lại, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Đám người nhao nhao đến chúc mừng:

“Tống Nhiễm, chúc mừng.”

“Lúc này cô là nhân vật lớn đó.”

“Không phải gấp, đây chỉ là làm nóng người. Giải Pulitzer tháng tư mới là quả bom nặng ký nè.”

Tống Nhiễm cảm ơn từng người, cô để hoa ở một bên, tấm thiệp nhét vào ngăn kéo.

Sau khi nhận điều trị, cảm xúc của cô không dễ chấp trùng như lúc trước nữa.

So với tư vấn tâm lý, cô cho rằng công lao chủ yếu là nhờ uống thuốc. Nhưng cũng có một chút tác dụng phụ, có lúc cô cảm giác mình như đang phụ thuộc. Giống như độc, uống thuốc xong thì tâm trạng rất bình tĩnh rất tích cực, nhưng qua một thời gian ngắn là lâm vào sa sút và hoài nghi bản thân.

Cô cảm giác mình không còn là Tống Nhiễm nữa, mà là một lọ thuốc

tổng hợp.

Nhưng bác sĩ nói cô không nên quá soi xét bản thân để tạo áp lực, chữa bệnh phải từ từ.

Mà bây giờ, sáng sớm vừa uống thuốc xong nên cô rất bình thản với việc đoạt giải thưởng, không vui vẻ, cũng chẳng bài xích sợ hãi.

Chỉ có điều còn chưa ngồi vững thì Lưu Vũ Phi đã đến tìm cô.

Sau khi đoạt giải, một loạt các nhà lãnh đạo đến quan tâm thăm hỏi công việc có chỗ nào khó khăn hay không, rồi lại hứa hẹn tương lai sẽ cho cô đủ loại chính sách rộng rãi cùng sự ủng hộ lớn.

Gặp xong các vị lãnh đạo cũng đã gần tới trưa rồi.

Tổng Nhiễm trở lại văn phòng cũng không có việc gấp để làm, suy nghĩ một lúc rồi phá phong tỏa internet để vào mạng bên ngoài. Lúc đầu cô chỉ xem tin tức cá nhân, Sasin và rất nhiều người bạn phóng viên quốc tế đều chúc mừng cô.

Cô lơ đãng xem xong, lại đi xem các bình luận. Lần này, phe chỉ trích chiếm một lực lượng đông đảo.

Một tòa soạn báo nước Pháp thậm chí viết một bài xã luận nhằm vào việc CANDY đoạt giải, chỉ trích giải thưởng Nhiếp ảnh Quốc tế Hà Lan đề cao tính cá nhân, lên án mạnh mẽ giải thưởng kiếm lợi nhuận dài hạn từ tai nạn của con người, đẩy từng топ phóng viên đi săn những thảm cảnh làm vinh, nhân tính vụn vụn, truy danh trục lợi.

Tổng Nhiễm không xem mấy nghìn bình luận ở bên dưới như lần trước nữa, tắt mạng.

Sắp đến giờ tan làm, Tổng Trí Thành gọi điện thoại tới nói cô về nhà ăn cơm. Ông xem tin tức thấy cô đoạt giải thưởng rồi.

Cảm xúc kích động của cha thể hiện rõ qua micro. Ông vẫn chưa tan làm nên Tống Nhiễm nghe thấy đủ tiếng khen ngợi của cả đồng người. Hẳn là của các cô chú bên đơn vị.

Tống Nhiễm không muốn về nhà lắm, nhưng cô không muốn Tống Trí Thành thất vọng nên vẫn đồng ý.

Sau khi tan việc, Tống Nhiễm lái xe về nhà.

Năm nay mùa đông chậm chạp không chịu đi, tết âm lịch đã qua, lại một đợt khí lạnh đến. Trong sân cây cối rụng lá tiêu điều, thân cành trụi lủi chỉ thẳng vào khoảng không.

Bầu trời cũng là một khoảng âm u, nghe nói qua vài ngày lại có tuyết rơi.

Vừa xuống xe thì khí lạnh thấu xương ập vào mặt.

Tống Nhiễm kéo kín khăn quàng cổ, chạy chậm vào hành lang. Cô vừa đến lên tầng ba đi đến cửa, định đẩy cửa đi vào nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện.

Dương Tuệ Luân nói: “Mấy hôm trước mẹ nghe người ta nói, bệnh trầm cảm chính là tâm tình không tốt?”

Tống Ương nói: “Phải, cũng không phải. Mẹ không hiểu đâu, mẹ muốn nghĩ vậy thì cứ coi như là thế đi.”

“Trong khoảng thời gian này con cũng khiến mẹ tâm tình không tốt, sợ là mẹ đây cũng mắc phải bệnh trầm cảm rồi đấy.”

“Được rồi, sao mẹ lại lái sang con làm gì?”

“Haiz, con nói xem sao chị con lại mắc bệnh này? Trước kia tính tình con bé cũng không cáu kỉnh, nhưng bây giờ mẹ nói chuyện với nó đều phải lo lắng đề phòng.”

Tống Ương: “Con nói rồ, mẹ không hiểu đâu, đó là tổn thương tâm lý.”

Dương Tuệ Luân: “Tổn thương tâm lý? Mẹ thấy nó vẫn ổn mà, công việc thuận lợi, còn nhận được giải thưởng lớn cấp quốc tế, tâm tình cũng nên tốt chứ. Có gì đâu mà luẩn quẩn trong lòng hả?”

Tống Ương không nói rõ được với bà, đành lảng sang chuyện khác: “Mẹ làm đồ ăn sớm vậy làm gì, chốc nữa lại phải hâm nóng lần nữa. Mẹ không thể chờ chị ấy về rồi làm ư?”

“Mẹ không phải sợ con đói nên làm sớm à.” Dương Tuệ Luân thờ dãi, “Haiz, cũng không biết lúc nào nó mới về đến nhà, mẹ cũng không dám hỏi. Ngày đó gọi điện thoại bị nó quất cho, giờ nhớ đến còn thấy chấn động. Nếu cứ vậy thêm vài lần chắc mẹ cũng trầm cảm luôn quá.”

“Trời ơi má ơi, chuyện đó qua từ đời nào rồi. Mẹ vẫn còn nhớ hả? Con ngày nào chả ồn ào, chả lẽ mẹ muốn giết con à?”

Tay Tống Nhiễm nắm chốt cửa, inox đóng băng lạnh buốt, khí lạnh từ ngón tay thẳng đến đáy lòng. Cô chậm rãi thả tay, nhét bàn tay đã lạnh buốt vào túi áo, xoay người lặng lẽ đi xuống lầu.

Trong hành lang gió bắc ù ù, cô đứng ở đầu gió một hồi, lấy điện thoại di động ra. Cô mở sổ của Lý Toàn, muốn gọi lại thôi, ngón cái run rẩy trong gió lạnh.

Mười mấy giây sau, điện thoại tự động tắt máy.

Cô cất chiếc di động lạnh lẽo vào trong túi áo, đi ra hành lang.

Mùa đông này dài dằng dặc không ngừng không nghỉ.

Hơn một tuần trôi qua, Lý Toàn trở về Lương Thành, nhiệt độ không khí vẫn dưới 0°C.

Lúc anh về đến nhà là trong đêm, từ New York đến Đế Thành, rồi lại chuyển giao về Lương Thành nên người mệt mỏi không còn hơi sức. Anh cầm chìa khoá mở cửa, trong nhà đèn sáng. Cha Lý đang nấu canh gà trong bếp.

Lý Toàn đóng cửa, cơn gió lạnh biến mất, giọng anh hơi khàn, cất tiếng gọi: “Cha.”

“Một giờ trước đã hạ cánh rồi, sao lại về trễ vậy?” Giọng cha Lý lo lắng nói vọng ra từ trong bếp.

“Kẹt xe ạ.” Lý Toàn đổi một đôi dép lê.

“Mau tới đây sưởi ấm,” Cha Lý xoa xoa tay đi đến cạnh ghế sofa, bật lò sưởi điện, rồi đặt một cái chăn bông nhỏ lên, “Thời tiết chả biết làm sao, đầu xuân còn lạnh thế này.”

Lý Toàn không nói gì, đi sang ngồi cho tay vào chăn sưởi ấm.

Cha Lý nhìn anh mấy lần, muốn hỏi bác sĩ nói thế nào, nhưng Lý Toàn chỉ xuất thần nhìn vào hư không, không nói một lời.

Người cha trong lòng hiểu rõ, không hỏi nữa.

Ông vào trong bếp tắt bật một hồi, bụng thức ăn lên bàn, ấm áp nói: “A Toàn, tới dùng cơm. Canh gà cha hầm từ trưa đấy.”

“Ài.” Lúc Lý Toàn đứng dậy, hơi vênh môi dưới, cong miệng mỉm cười.

Hai cha con ngồi cạnh bàn, ăn cơm phần mình, không nói một lời.

Lý Toàn ăn được một nửa, trông thấy trên kệ đặt một đồng thuốc bổ, hỏi: “Cha mua mấy thứ này làm gì?”

“Lãnh đạo bên bộ đội các con tặng.” Cha Lý nói, “Mấy ngày qua con đi rồi, chỉ đạo viên, chính ủy, còn có lãnh đạo bộ chính trị đều đến

đây làm công tác tư tưởng.”

Đôi đũa trong tay Lý Toàn ngừng một chút, ngược mắt nhìn ông.

“Con là binh chủng đặc biệt, còn là sĩ quan, đã lập công, hiện tại bị tàn tật, trong quân đội không cho phép con rút lui, nói điều này không phù hợp với chính sách. Con không nên làm vậy, là bộ mặt của quân khu Giang Thành, sự việc lan truyền ra ngoài sẽ không tốt.”

Lý Toàn cúi đầu lùa cơm, không lên tiếng.

“Có điều chỉ đạo viên cũng đã nói, bây giờ con không muốn quay lại quân đội, có thể ở bên ngoài làm công ích, như vậy có thể nói con vì bị thương nên tu dưỡng. Con phải giữ liên lạc với quân đội thường xuyên, báo cáo tình huống tư tưởng.” Cha Lý đứng dậy lấy ra một tờ giấy, “Đây là trong đội chỉ định vài nơi con có thể làm việc.”

Lý Toàn không nhìn, cầm tờ giấy kia hất ra hướng bên ngoài.

Giấy trắng lướt tới trên bàn trà.

Cha Lý im lặng, lặng lẽ bưng bát cơm lên.

“Cha,” Lý Toàn lại nói khẽ, “Cha trở về đi. Cha ở đây không quen, ông bà nội cũng cần cha chăm sóc. Con không sao đâu.”

Cha Lý khuyên bảo: “Không thì con quay lại Giang Thành với cha nhé? Để lãnh đạo cho con một chức ở đó?”

Lý Toàn nói: “Con không muốn về.”

Cha Lý hiểu, quē quán người quen nhiều.

“A Toàn...”

“Dạ?”

“Trong lòng con có chuyện gì, nói cho cha được không?”

Lý Toàn ngẩng đầu lên, cười nhạt: “Không có gì ạ. Cha sớm về nhà đi, không cần trông con đâu.”

Cha Lý nhìn bộ dáng của con trai, trong lòng khó chịu: Có lẽ vì vợ qua đời sớm, dẫn đến việc con trẻ thiếu cảm giác dịu dàng của người mẹ trong cuộc sống, hoặc có lẽ tính cách ôn hòa ẩn nhẫn của ông là tham chiếu duy nhất trong quá trình phát triển của con trai. Lý Toàn từ nhỏ đến lớn không giỏi bày tỏ tình cảm nội tâm của mình. Vui vẻ, yêu thích, khổ đau, tuyệt vọng, tất cả đều là ôn hòa và bình tĩnh, mỉm cười đối mặt.

Khi rất vui vẻ vẫn giấu nụ cười; khi rất đau khổ vẫn không trào nước mắt.

Thời gian sống động nhất đó là khi ở trong quân đội cùng một đám lính, Lý Toàn có thể lộ ra sự kiêu ngạo và cứng rắn từ sâu trong xương, mà bây giờ thì...

“A Toàn...” Cha Lý còn muốn nói gì nữa thì Lý Toàn chợt quay đầu nhìn TV.

TV phát một tin tức:

“... Phóng viên chiến trường nổi tiếng Tống Nhiễm của nước ta với bức ảnh tin tức ‘Candy’ đã giành được giải thưởng Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan, đây là lần đầu tiên phóng viên của Trung Quốc đoạt giải. Giải thưởng Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan là một trong những giải thưởng quan trọng nhất trong giới truyền thông thế giới, chỉ đứng sau giải Pulitzer. Mà rất nhiều nhà bình luận tin rằng ‘Candy’ rất có khả năng thắng giải Pulitzer năm nay...”

Trên màn hình chiếu bức ảnh “Candy” và hình chụp Tống Nhiễm trong thẻ căn cước.

Tấm hình trong thẻ căn cước được chụp hai năm trước khi Tống Nhiễm mới vừa đi làm, trên tấm hình là một cô gái tóc dài, khuôn mặt trắng nõn, nụ cười ngượng ngùng, đôi mắt vừa to vừa sáng.

Lý Toàn chợt nhớ tới đêm đó ở sân bay nhìn thấy cô, cô cắt tóc ngắn, bị gió thổi đến rối bời.

Anh đặt thìa xuống, đi tới bàn trà cầm điện thoại di động lên, vào danh bạ và nhấp vào một dãy số có biểu tượng hình ngôi sao. *(Đây là danh bạ yêu thích đó:v)*

Anh ở trong lòng tổ chức lại ngôn ngữ chúc mừng, khi ngẩng đầu thì trông thấy mình trong gương—— hấn kéo chiếc khăn quàng cổ, trên cổ có một vết sẹo rất dài.

Đột nhiên, tiếng gió ngoài cửa sổ ngừng thổi, âm thanh trong TV cũng biến mất.

Thế giới rất yên tĩnh.

Anh quay đầu nhìn nhánh cây lay động ngoài cửa sổ kính, cha đang ăn cơm, hình ảnh trên màn hình TV không phát ra tiếng. Anh giống như đang đứng trong một cái lồng chân không.

Anh cúi đầu nhìn điện thoại, thoát khỏi danh bạ.

Lý Toàn khom lưng đặt di động lại trên bàn trà, lại thoáng nhìn tờ giấy trắng viết những địa điểm làm việc mà chỉ đạo viên để lại, trong đó có một nơi ở đường Bạch Khê.

Chương 27-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

...

Sáng sớm hôm đó, lúc Tống Nhiễm ra cửa trông thấy tuyết rơi, từng bông từng bông thấm ướt đá xanh trong ngõ.

Năm nay thực sự rất lạ, tuyết rơi suốt cả một mùa đông. Bông tuyết từ năm trước trôi sang năm sau.

Trên đường đi bộ đến nhà ga, mấy học sinh cấp ba vui vẻ chạy ngang qua cô, cười nói: “Lại có tuyết rơi, cầu nguyện thì có linh nghiệm không nhỉ?”

Tống Nhiễm vô ý nghe được, nghĩ lại, cô cũng không có nguyện vọng gì.

Cô đi đến đài truyền hình, cả ngày đều rất bình tĩnh, xử lý các hạng mục phức tạp trong công việc đều đầu vào đấy.

Tết Nguyên đán qua đi, một năm mới vừa tới, dường như cả thế giới đều đang vui vẻ, không có chuyện xấu, cũng không có điểm nóng, chỉ có vài tin tức giải trí không ngừng.

Bộ thông tin khó có được cảnh thanh nhàn như vậy.

Tống Nhiễm chợt phát hiện, lúc phóng viên không có chuyện để làm thì thế giới mới thực sự an bình.

Cái này có tính là một kiểu châm chọc không nhỉ?

Sáu giờ lúc tan tầm, trời tối lất phất mưa.

Tuyết vẫn rơi, bay lả tả trên những chiếc xe, trên người đi đường.

Tổng Nhiễm đứng ở trạm xe buýt, một bông tuyết đọng trên mặt cô, thấm vào lòng lạnh buốt. Cô chợt nhớ tới buổi sáng trong ngõ tình cờ nghe được câu nói đó.

Thật ra cô cũng có nguyện vọng.

Cô muốn gặp một người.

Dù là đứng từ xa nhìn anh, không nói lời nào, cũng tốt lắm rồi.

Tuyết vẫn đang rơi.

Tổng Nhiễm tựa đầu vào tấm kính ướt lạnh của xe buýt, lòng không yên nhìn thành phố chìm trong tuyết qua cửa sổ.

Mới đi qua hai trạm, phía trước xuất hiện một đám người tụ tập rất đông, hình như có người muốn nhảy lầu.

Vừa lúc xe buýt vào trạm, các hành khách chen ra cửa sổ xem náo nhiệt.

Tổng Nhiễm lập tức xuống xe, móc ra máy ảnh trong ba lô chạy tới.

Tuyết lớn tung bay, trên mặt đất rất ẩm ướt.

Đám người ven đường đông nghịt, những chiếc xe trên đường cũng dừng lại xem, đường bị chắn chặt như nêm cối.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh một trung tâm mua sắm bảy tám tầng có một cô gái đang ngồi.

“Cô gái đó muốn nhảy lầu, nói là chồng chạy theo tiểu tam rồi.”

“Dạo gần nay mấy thằng đàn ông không lăng nhăng mới là hiếm lạ

đẩy!”

“Tuyệt lớn như thế, đáng thương quá.”

“Nhảy lầu thì giải quyết được cái gì? Người đau lòng không phải cha mẹ mình sao.”

Tổng Nhiễm gạt đám người chen vào, bên trong có dây cảnh báo không cho người tới gần. Tổng Nhiễm lấy thẻ phóng viên ra và xin được đi lên quay chụp. Cảnh sát nhân dân kiểm tra giấy chứng nhận rồi đồng ý cho cô qua, để cô vào hiện trường.

Gió lạnh gào thét trên mái nhà.

Trên tầng chót trống trải có bảy tám cảnh sát nhân dân, cảnh sát giúp đỡ và cảnh sát hỗ trợ đang khuyên bảo an ủi cô gái ngồi trên mép lầu.

Tổng Nhiễm sợ sự xuất hiện của mình ảnh hưởng đến cô gái nên giấu ống kính trên bệ cửa sổ trong hành lang, bản thân cũng ngồi trong đó.

Chỗ cô đứng tạo thành hình chữ L với điểm nhảy lầu, chụp rất rõ ràng.

“Cô nghĩ xem, cô mà nhảy lầu thì tên đàn ông kia cũng chẳng áy náy chút nào, càng hợp với ý hấn ta hơn. Cuối cùng người đau lòng chỉ có cha mẹ cô thôi.” An ủi cô gái là một cảnh sát nhân dân trẻ tuổi.

Lính cứu hỏa bên cạnh nói tiếp: “... Còn chúng tôi, những người đang ở đây quan tâm đến cô mà. Tuyệt lớn như thế, chúng tôi đứng ở đây với cô hẳn một tiếng đồng hồ rồi đó. Em gái à, có vài kẻ không đáng giá đâu. Nếu cô nuốt không trôi cục tức này thì xuống đây, sau này vượt qua tốt hơn, bây giờ đừng chịu thua.”

Đám cảnh sát tận tình khuyên bảo, thay nhau thuyết phục.

Chỉ có một người cảnh sát hỗ trợ đưa lưng về phía Tống Nhiễm, từ đầu đến cuối không nói một câu. Người ấy đứng bất động tại chỗ, giống như một pho tượng, hoặc như là tùy thời muốn làm cái gì đó.

“Đừng nhảy!” Bỗng nhiên dưới lầu có người hô, “Không đáng!”

“Đừng nhảy!”

Càng nhiều âm thanh thấp thoáng truyền lên.

Cảnh sát nhân dân trẻ nói: “Cô nghe đi, rất nhiều người xa lạ như vậy đều đang quan tâm cô. Tuyết lớn đang rơi, trời lại lạnh như vậy, tất cả mọi người đều trông coi, đang quan tâm cô...”

Cô gái cúi đầu, khóc lớn.

“Xuống đây đi, đến giờ cơm chiều rồi. Cô hẳn đã lạnh lắm nhỉ? Chúng tôi mời cô đi ăn lẩu nhé?”

Tống Nhiễm vừa nghe vừa vô ý đưa mắt nhìn người cảnh sát hỗ trợ lưng đưa về phía mình.

Vóc dáng anh ta rất cao, mặc áo khoác rất dày nhưng cũng có thể nhìn ra thân hình anh hơi gầy. Anh ta đứng cách cô gái mấy bước chân, từ đầu đến cuối không động đậy, độ bình tĩnh không phải bình thường. Từ tư thế của anh ta mà phỏng đoán, hẳn là quan sát cô gái từ đầu đến giờ.

Giữa những tiếng an ủi, cô gái kia cuối cùng cũng xoay người, nhấc chân trở mình.

Trên mép tòa nhà toàn là tuyết, chỗ cô gái vừa ngồi tuyết đã tan giờ lại đóng thành băng. Lúc cô gái nhấc chân lên thì bị trượt, người ngã ra phía bên ngoài.

Trên lầu lẫn dưới lầu đều kêu lên!

Nhưng ngay trong nháy mắt đó, người cảnh sát hỗ trợ đưa lưng về phía Tống Nhiễm bỗng nhiên nhào tới, đến bên lan can bắt lấy mũ áo lông của cô gái.

Tống Nhiễm hãi hùng khiếp vía, trong nháy mắt rút ngắn tiêu cự máy ảnh.

Người cảnh sát hỗ trợ đó một tay giữ lấy lan can, một tay kéo cô gái, nửa người lơ lửng bên ngoài. Các đồng nghiệp của anh ta ào ào xông lên, nhanh chóng kéo hai người.

Tống Nhiễm ôm camera chạy tới sân thượng.

Cô gái khóc không thành tiếng, được mấy người cảnh sát nhân dân trùm áo khoác quân đội dày dờ đi xuống dưới.

Tống Nhiễm ngẩn cổ nhìn quanh, xuyên qua bóng người đi tìm người cảnh sát hỗ trợ vừa cứu cô gái.

Anh quay lưng về phía cô, hơi vung tay, quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều khẽ giật mình.

Cách một trời tuyết bay, Tống Nhiễm nhìn Lý Toàn, lại nhìn đồng phục cảnh sát hỗ trợ trên người anh, vẻ mặt mê mang.

Lý Toàn muốn nói gì đó thì một cảnh sát nhân dân gọi: “A Toàn.”

“Chốc nữa tôi xuống tìm cô.” Lý Toàn nói.

Tống Nhiễm gật đầu.

Người đã cứu được. Lý Toàn cầm đơn đăng ký cứu viện đi tìm người quản lý của trung tâm mua sắm để ký tên. Ký xong đi xuống lầu, lúc trở lại xe cảnh sát thì nghe thấy sau xe cứu hỏa bên cạnh có người nói chuyện.

Lính cứu hỏa: “Cảnh sát hỗ trợ đó vừa mới tới?”

Cảnh sát nhân dân: “Ừ.”

“Thân thủ rất lợi hại, không giống người bình thường.”

“Từ trong đội đặc chiến ra. Nhìn trẻ vậy thôi chứ là thượng úy rồi đấy.”

“Vãi! Thế sao lại đến chỗ các anh?”

“Bị khuyết tật một chút, cũng vì tu dưỡng do bị thương nữa.”

“Haizz tiếc thật. Khuyết tật dù có làm dân sự cũng không có tương lai. Về sau chỉ có thể ở trong bộ đội kiếm sống.”

“Đúng vậy, nghe nói thuộc đội phá bom, tuổi còn trẻ đã lập rất nhiều công.” Cảnh sát nhân dân khoa tay, “Nếu không bị thương chẳng biết sẽ được thăng bao nhiêu quân hàm. Đáng tiếc...”

Lý Toàn đóng cửa xe cảnh sát, rời đi bằng đường vòng.

Tuyết vẫn rơi, trời đã tối rồi.

Đám người vây xem trước trung tâm mua sắm đã sớm tản đi, để lại trên mặt đất toàn là dấu chân lấm bùn đất.

Tổng Nhiệm đã cất máy ảnh xong đeo ở sau lưng. Cô đứng dưới mái hiên của trung tâm mua sắm, tay nhét trong túi áo, nhìn những bông tuyết nhảy múa trong trời đêm.

Thoáng trông thấy một bóng dáng quen thuộc tới gần.

Cô hạ tầm mắt, Lý Toàn từ xe cảnh sát ven đường chạy chậm đến chỗ cô, anh phủi tuyết dính trên lông mi, mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Rõ ràng mới gặp nhau ở sân bay không lâu, nhưng cô hiểu ý anh.

Cô nghiêm túc quan sát anh. Ngày đó ở sân bay, cô quá kích động, thành ra không nhìn kỹ dáng vẻ của anh.

Rất lâu không gặp, anh gầy đi rất nhiều, đôi mắt vẫn trong suốt như thế.

Cô nhìn anh chăm chăm, khẽ mỉm cười.

Anh cũng cười ôn hòa, hỏi: “Sao vậy?”

Cô chỉ bên tai, nói: “Tóc anh dài rồi, không giống trước kia lắm.”

Lý Toàn cười đưa tay vuốt, anh đã không để đầu đinh như lúc trước. Lại nhìn cô, nói: “Nhưng cô lại cắt tóc ngắn nhỉ?”

“Nhìn chán lắm à?”

Anh ngẩn người, chớp mắt một cái, hạ thấp giọng: “Đẹp lắm.”

Tống Nhiễm nhìn tai phải của anh, cẩn thận phân biệt một chút, xác định thứ gắn trên tai là một chiếc máy trợ thính.

Anh nhìn thấy, biểu cảm thản nhiên.

“Tai anh... sao vậy?”

“Bị thương nhẹ, hiện tại bình thường rồi.”

Tống Nhiễm thu lại nụ cười, chân thành hỏi: “Anh khỏe chứ?”

Lý Toàn nói: “Rất khỏe.”

Cô vẫn nhìn anh, anh đành phải giải thích: “Trong đội phải đi làm việc bên ngoài. Độ khó thấp, không nguy hiểm. Mỗi ngày có thể về nhà, còn được nghỉ cuối tuần, ổn lắm.”

Tống Nhiễm nhìn sắc mặt anh dịu dàng, không biết là thật hay giả.

Anh hỏi: “Cô thì sao?”

“Tôi cũng rất khỏe.” Tống Nhiễm cười, nói, “Trong nhà mọi chuyện đều ổn, công việc cũng rất thuận lợi, tâm trạng mỗi ngày cũng thế. Tóm lại là, tất cả đều rất ổn.”

Trong mắt anh chứa ý cười nhàn nhạt, từ đầu đến cuối yên tĩnh nhìn thẳng mắt cô, nghe xong, khẽ nói: “Còn được nhận giải thưởng đúng không?”

Tống Nhiễm đỏ mặt, nín lấy ngón tay, gật đầu: “Gật hái ngoài ý muốn. Tôi chưa từng nghĩ tới.”

“Chúc mừng, phóng viên Tống.” Anh nói, trong mắt là sự chân thành và dịu dàng khiến tim cô như nhũn ra.

Cô nhìn anh chăm chú, muốn nói điều gì.

Đúng lúc này, một cảnh sát nhân dân kết thúc công việc từ trong trung tâm mua sắm đi ra, đi qua gọi anh: “A Toàn, thu đội rồi.”

“À.” Lý Toàn ngẩng đầu trả lời, lại nhìn cô, thấp giọng, “Tôi đi đây.”

Tống Nhiễm không lên tiếng, máy móc gật đầu, trong lòng không nở, lại không thể nào mở miệng.

“Anh...” Cô do dự.

Lý Toàn vừa xoay người lại dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Hả?”

“Anh làm ở chỗ nào?” Tống Nhiễm mỉm cười, phe phẩy thẻ phóng viên trong tay, “Nhờ có một ngày cần anh hỗ trợ.”

Anh cười, nói: “Đường Bạch Khê.”

Tòa nhà văn phòng của Đài truyền hình Lương Thành thuộc khu vực quản lý của đồn cảnh sát ở đường Bạch Khê.

“A.” Tống Nhiễm cười nói, “Thật là trùng hợp.”

“Cô làm tin tức xã hội có chuyện gì cần hỏi cứ tìm tôi.”

“Được.”

“Tôi đi đây.” Anh chào tạm biệt lần nữa.

“Ừ, hẹn gặp lại.” Cô cười, vẫy tay với anh.

Lý Toàn bước nhanh trong gió tuyết, không quay đầu lại.

Anh ngồi bên tay lái phụ của xe cảnh sát, nhìn gương chiếu hậu.

Trong đêm tuyết trắng xóa, Tống Nhiễm đứng nhìn theo, sau mấy giây, cô mở chiếc ô màu đen, đi vào trong màn tuyết.

Anh nhìn cô từ từ biến mất, bỗng nhiên lỗ tai yên tĩnh hẳn, không nghe chút âm thanh nào. Sau mấy giây, tiếng nổ vang lại bất đầu.

Anh cúi thấp đầu, dùng sức day huyết thái dương.

Cảnh sát nhân dân Tiểu Giáp ngồi bên cạnh sờ vào gáy anh, hỏi: “Sao vậy? Đầu lại đau à?”

Lý Toàn không nghe thấy, nhưng đoán được, anh khẽ lắc đầu: “Không có. Lái xe đi.”

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 28: Chapter 28

chapter 28

Tuyết còn tại hạ.

Cán bộ kỳ cựu gia chúc viện nhà ngang trước cửa trên đất trống tích đầy tuyết trắng, chợt có mấy xâu to to nhỏ nhỏ dấu chân. Lý Toàn cúi đầu từ trên mặt tuyết đi qua, không có bung dù. Bông tuyết rơi đầy tóc của hắn cùng bả vai.

Hắn bước nhanh đi vào hành lang, vô tâm đạp trên người tuyết, mấy nhanh chân lên lầu hai, nhất chuyển cong, người ngừng một chút. Trần Phong bọc lấy quần áo khoác, một bên hút thuốc, một bên lạnh đến dậm chân, chờ ở cửa nhà hắn.

Lý Toàn bước chân dừng một chút, nói: "Chỉ đạo viên."

"Trở về." Trần Phong đưa tay thuốc lá cuống nhấn diệt tại phủ kín tuyết trắng trên lan can.

Hành lang bên trên lóe lên mờ nhạt đèn cảm ứng, mặt đất xi măng bên trên từ lâu rơi xuống tầng mỏng tuyết.

"Người đến bao lâu? Cũng không gọi điện thoại." Lý Toàn móc chìa khoá mở cửa, mở đèn.

Trần Phong đi theo vào nhà: "Người công việc kia, bận bịu; ta cũng không tốt ngắt lời. Chờ một lát cũng không cần gấp. Lương thành năm nay là gặp quý, cái này đến lúc nào rồi còn tuyết rơi."

"Rét tháng ba." Lý Toàn cái chìa khóa ném vào cửa trước trong hộc tủ trong chén, tiến phòng khách mở ra điện lò sưởi, nói, "Người trước sưởi ấm, ta chuẩn bị cho người chén trà."

Trần Phong ngồi xuống, tại lò sưởi bên trên xoa xoa nhanh đông cứng tay, hỏi: "Người ba ở đâu?"

"Hồi Giang thành." Lý Toàn thanh âm từ phòng bếp truyền đến, "Gia gia nải nải thân thể không được tốt, hấn trở về có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Người nếu là nghĩ triệu hồi Giang thành, cũng có thể. La Chiến nói ở bên kia chuẩn bị cho người cái văn chức." Trần Phong nói, "Người bây giờ cán bộ thân phận bảo lưu lấy, không có khả năng vĩnh viễn tại bên ngoài làm công nhân tình nguyện. Lui cũng đừng nghĩ, tổ chức sẽ không đồng ý."

Lý Toàn không có trả lời.

Trần Phong nhìn về phía phòng khách một góc cái bàn. Trên mặt bàn chất đầy sách, hóa học phẩm phân tích, mạch điện phân tích. . . Còn có một cặp dây điện, nhựa, kim loại, hóa học bột phần, ngoại gia cái kéo cái kẹp loại hình tiểu công cụ.

Trần Phong trong đầu không dễ chịu.

Còn muốn, Lý Toàn bưng chén trà nóng ra đưa cho hấn.

Trần Phong tiếp nhận uống trà một ngụm, lại vô ý thức liếc mắt cái bàn kia, còn đến không kịp nhìn cẩn thận, Lý Toàn một đầu khăn quàng cổ ném lên đi, đem cái bàn đập lên cực kỳ chặt chẽ.

Trần Phong cũng trang không nhìn thấy, nói: "Tình huống thân thể thế nào?"

Lý Toàn nói: "Rất tốt."

"Lỗi tại đâu?"

"Như cũ."

Hắn rõ ràng không muốn nhiều lời, Trần Phong cũng ngậm miệng.

Trần Phong đặt chén trà xuống, mặc trận nhi, móc ra điều thuốc hút, nhớ tới cái gì, lại đưa cho Lý Toàn một con.

Lý Toàn cự tuyệt.

"Vẫn là không hút thuốc lá?" Trần Phong cười nhạt một chút. Nhớ kỹ lúc trước Lý Toàn nói với hắn, hút thuốc là một loại khổng chế tinh thần. Hắn cự tuyệt loại này khổng chế.

"Đừng nghĩ nhiều." Lý Toàn nói, tại bên cạnh hắn ngồi xuống, cùng nhau sưởi ấm.

Trần Phong trên mặt ý cười tiêu tán, hút thuốc, phun ra mấy cái vòng khói, nói: "Ta từ La Chiến nơi đó tìm tới năm ngoài ngày 26 tháng 9 bịt kín đương án."

Lý Toàn cúi đầu nhìn xem điện lò sưởi, xoa ra tay cứng một chút, lại là nhìn không thấy thần sắc. Trên vai hắn tóc bên trên tuyết đã

hóa, trên quần áo lưu lại điểm điểm nước đọng, tóc cũng mấy lũ vụn cùng một chỗ.

. . .

Trần Phong năm lần bảy lượt chạy tới Giang thành tìm La Chiến, phé đi sức chín trâu hai hổ mới nhìn đến năm ngoái tuyệt mật hồ sơ.

Ngày ấy, phá bom binh Lý Toàn ý đồ không chế một cái nam tính tự sát thức nổ. Kẻ tập kích, bỏ nhào qua nghĩ ngừng lại đối phương dẫn nổ. Đạn hành vi. Bất đắc dĩ hơn mười mét có hơn nổ để hấn bị thương, kiên trì một phen vật lộn sau, vẫn không thể nào đỡ xuống tạc đạn. Mắt thấy sắp dẫn bạo, phá bom binh tướng tự sát kẻ tập kích va chạm tiến ven đường vút bỏ dân cư bên trong, kéo cửa lên chạy ra. Ngay tại cái kia một cái chớp mắt, tạc đạn bạo liệt.

Phá bom binh tại chỗ hôn mê. Mà sau đó, Đông quốc quân đội tại vút bỏ dân cư bên trong phát hiện nhiều cỗ thi thể vỡ vụn. Đãi chấp vá bắt đầu, ngoại trừ kẻ tập kích, còn có trốn ở bên trong một nhà sáu nhân khẩu —— một đôi tuổi trẻ vợ chồng, ba cái tiểu nam hài, một cái tiểu nữ hài.

Đông quốc quân đội đóng chặt hoàn toàn tin tức, duy cùng tổng bộ cũng thiết trí tuyệt mật, cũng đối Lý Toàn che giấu hết thảy.

"Vốn là nên che giấu. Nhưng là, " La Chiến nói, "Từ Lý Toàn sau khi tỉnh lại phản ứng nhìn, chính hấn biết."

"Hiện trường HP nhiều nhất địa phương là tại bên cạnh cửa trên vách tường, cũng chính là cái kia người một nhà chỗ núp. Bởi vậy phỏng đoán, rất có thể Lý Toàn tại kéo cửa lên quay đầu đi ra ngoài một nháy mắt, thấy được trốn ở cửa bên cạnh người một nhà, sáu

người. Có lẽ còn cùng bọn hắn ánh mắt nhìn nhau. . . . Có thể trong nháy mắt kia, không kịp phản ứng, cái gì cũng không kịp."

"Có lẽ liền là cái kia một cái chớp mắt cho hắn tâm lý xung kích quá lớn, hắn không thể ở sau đó trong nháy mắt làm ra một bộ đội đặc chủng chính xác phản ứng —— bắn vọt chạy xa, xéo xuống tránh né, hoặc là bỏ nhào phủ phục. Mới bị thương nặng như vậy."

. . .

Trần Phong thán một tiếng: "Người vì cái gì cùng bác sĩ tâm lý đều không nói lời nói thật? Người không nói thật, ai có thể giúp được người?"

Lý Toàn nói: "Cũng không sao cả."

"Thật không quan trọng người sẽ tự mình chạy tới nước Mỹ tìm Jackson bác sĩ? Trên mặt bàn còn bày biện những vật này?"

Không nói gì.

Trần Phong nói: "A Toàn, người không biết cái kia trong phòng có người. Mà lại, nếu như không phải người, ngày đó trong tin tức viết 13 cái quân nhân thụ thương, cũng không phải là thụ thương, mà là tử vong."

Có thể Lý Toàn không nghe thấy, trong đầu hắn đánh một tiếng.

Hắn sâu cúi đầu xuống, hai tay nắm thật chặt, mi tâm nhíu lại, kiệt lực chống cự lại đột nhiên xuất hiện một đợt ù tai.

Khi thì ông ông tác hưởng khi thì ầm ầm lôi mình, chấn động đến hắn đã mất đi bất luận cái gì năng lực suy tính.

Trần Phong nói lời hần một câu đều không nghe thấy.

Thẳng đến mấy phút sau, hần mới chậm rãi buông ra nắm chắc hai tay, có chút hư thoát thở dốc một hơi. Liền nghe Trần Phong nói: "A Toản, ngươi là vì cứu người."

Lý Toản nói: "Mục đích chính xác, không có nghĩa là kết quả chính là chính nghĩa."

Trần Phong nói: "Ngươi a, quá đa nghi thiện tâm mềm. Ta có khi thậm chí hi vọng, ngươi có thể cứng rắn nửa một điểm, lãnh khốc đến đâu một điểm."

Lý Toản thật lâu không nói chuyện, cuối cùng chỉ nói một câu: "Ta hiện tại cũng trôi qua rất tốt."

Hần nói xong, biết Trần Phong không tin.

Về phần hần chính mình tin hay không, hần không biết.

. . .

Hạ một đêm tuyết.

Dậy sớm, bên ngoài thế giới bao phủ trong làn áo bạc, sạch sẽ tuyết trắng.

Lý Toản sớm tiến đến đồn công an trực ban.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, lại là tuyết rơi thiên. Trên đường không có người nào, cả tòa thành thị bầu không khí đều có chút lười biếng quyện đãi.

Đến đồn công an, các đồng nghiệp tinh thần đầu nhí cũng không phải rất đủ. Mới vừa buổi sáng không có gì việc gấp xử lý, mấy cái cảnh sát nhân dân hiệp sĩ bắt cướp đều lịch qua trong văn phòng sưởi ấm nói chuyện phiếm, phàn nàn Lương thành năm nay khác thường khí hậu lạnh giá, nhả rãnh công việc vất vả kiếm tiền thiếu.

Lý Toàn là đặc thù ngoại phái tới người mới, vào cương vị không có mấy ngày, lại bản thân hấn không nói nhiều, cũng không có tham dự vào.

Giữa trưa lúc nghỉ ngơi, mấy cái đồng sự gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Trong văn phòng yên tĩnh im ắng.

Hấn có chút ngồi không yên, đi ra cửa đi một chút.

Trên đường xe mình còi hơi, tiếng người ồn ào náo động.

Khả năng bởi vì tuyết rơi sau không khí trong lành, những âm thanh này hấn nghe được rất rõ ràng.

Lý Toàn một đường đi tới, bất tri bất giác, đi đến một cái đường quen thuộc miệng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện là Lương thành truyền hình đài truyền hình cao ốc.

Hấn đứng tại ven đường, nhìn qua cái kia tòa nhà nhìn một hồi, quay người đi trở về.

Nửa đường đi đến một cái ngã tư đường trước, muốn băng qua đường.

Hấn rút túi chòr lấy đèn đỏ, có chút hững hờ.

Giao thông đèn chuyển xanh, hắn rút chân đi đến lối đi bộ. Gió lạnh thổi qua đến, hắn híp mắt có chút cúi đầu xuống chống lạnh, lơ đãng quay đầu nhìn nhiều một chút sau lưng Lương thành truyền hình phương hướng.

Lại quay đầu lúc, trong lòng thất kinh.

Tổng Nhiệm đang từ đối diện đi tới. Nàng nhìn lại phía sau mình, xoay quay đầu lúc khuôn mặt nhỏ ảm đạm thất lạc, lại vừa nhắc mắt đưng vào ánh mắt của hắn, nàng cũng là giật mình, có chút tròn tròn tròn mắt.

Hai người ánh mắt tương giao nhìn nhau, hướng đối phương đến gần, tại đường cái trung tâm gặp nhau bên trên. Lẫn nhau đều có chút cứng họng.

"Người. . ." Tổng Nhiệm tay từ trong túi móc ra, trước sau chỉ hai lần, lại không biết chỉ chỗ nào, cũng không biết nên nói cái gì.

Lý Toàn trước cười, nhẹ lời nói: "Người làm sao ở chỗ này?"

"Ta. . ." Nàng khó mà nói nàng nghỉ trưa đi ra tản bộ, không cần thận đi Bạch Khê đường đồn công an, "Ta ra gặp người bằng hữu. Người đây?"

"Bàn bạc nhi công sự."

"Người. . ." Nàng vừa mở miệng, sắc mặt hắn khế biến, kéo tay nàng cánh tay hướng trước người một vùng, nàng một cái lão đảo hơi kém đánh tới trong ngực hắn, nhưng hắn đã cấp tốc lui ra phía sau một bước nhường cái vị trí cho nàng.

Nguyên lai, đèn tín hiệu thay đổi, phía sau nàng cỗ xe phi tốc mà qua.

Rộng lớn đại mã trên đường, dòng xe cộ lao vùn vụt.

Hắn cùng nàng đứng tại giữa đường vàng tuyến bên trên, giống trong biển một lá đảo hoang.

Không có chút nào nguyên do, nàng bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Hắn từ đầu đến cuối cúi đầu quan sát đến nàng biểu lộ, nhẹ giọng hỏi.

Trong lời nói của nàng mang theo tiếng cười: "Hai chúng ta đứng tại đường này ở giữa, bị nhốt rồi. Thật là ngu a."

Lý Toàn ngẩng đầu nhìn, lại quay đầu ngấm. Cách dày đặc dòng xe cộ, hai bên đường người đến người đi. Hai nhóm lớn người đi đường tụ tại ven đường chờ đèn xanh. Chỉ có hai người bọn họ phiêu tại giữa lộ.

Hắn chợt cũng cười một tiếng, nói: "Đúng vậy a."

Tổng Nhiệm nói: "Ta trước kia đuổi đèn xanh thời điểm, có khi cũng sẽ kẹt tại giữa lộ, sau đó đã cảm thấy siêu cấp xấu hổ. Bất quá, hai người cùng nhau lời nói. . ."

Nàng thanh âm nhỏ dần, lời nói cũng không nói xong, mấy chữ cuối cùng bị cuộn cuộn bánh xe thanh nuốt lấy.

Lý Toàn không nghe rõ, thoáng cúi đầu xuống, hỏi: "Bất quá cái gì?"

Nàng nhìn xem hắn đến gần bên mặt cùng bên tai máy trợ thính, nhẹ nhàng rũ xuống con mắt, nói: "Bất quá, ta rất ít dạng này, cũng liền một lần."

"Úc." Hắn ngồi thẳng lên, gật gật đầu.

Lúc này, lối đi bộ bên trên lần nữa sáng lên đèn xanh, đèn chỉ thị bên trên người tí hon màu xanh lục nhi đông đưa tay chân bắt đầu đi lại. Hai bên đường, biến người tương đối lấy lao qua.

Hắn cùng nàng cùng nhìn nhau, ánh mắt an tĩnh một cái chớp mắt.

Tổng Nhiệm chỉ chỉ ven đường, nói: "Ta muốn đi qua."

"Ân." Lý Toàn cái cầm chỉ chỉ phương hướng ngược, nói, "Ta cũng muốn đi. . . Ân, tết Nguyên Tiêu vui vẻ."

Hắn bỗng nhiên nói ra một câu nói như vậy, Tổng Nhiệm ngăn người, cười khúc khích: "Đúng nga, hôm nay tết Nguyên Tiêu. Người cũng vui vẻ."

"Ân."

Lui tới người đi đường tại bên cạnh hai người gặp thoáng qua. Bóng người xuyên qua, xẹt qua hắn cùng nàng tương đối ánh mắt. Hắn từ đầu đến cuối ánh mắt không rời, nhìn xem nàng, chợt hỏi: "Người ăn cơm trưa sao?"

. . .

Ngã tư đường vừa vặn có nhà không sai quán trà, Lý Toàn cùng Tổng Nhiệm tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Lý Toàn đem thực đơn đưa cho nàng, nói: "Nhìn xem thích ăn cái gì."

Tổng Nhiễm nhìn thực đơn, vô ý thức cầm bút chì đậm mặt: "Bạch chỉ hầm đầu cá, hoặc là?"

""Được." "

Tổng Nhiễm đánh cái câu, lại hỏi: "Bạch đốt cái ngọt?"

"Tốt."

"Bên này cơm là một tiểu bát, người muốn mấy bát?"

Lý Toàn nhìn xuống bàn bên cơm, nói: "Hai bát."

Tổng Nhiễm viết cái "3", nói: "Đủ."

"Liền hai cái đồ ăn?"

"Điểm nhiều ăn không hết."

Lý Toàn cầm qua thực đơn, câu cái chao nước chưng xương sườn cùng lưu sa bao, lại hỏi: "Muốn ăn đồ ngọt sao?"

Tổng Nhiễm do dự nửa khắc, bỗng nhiên mi tâm mở ra, nói: "Hạt vừng dán nấu chè trôi nước đi, hôm nay tết Nguyên Tiêu. Bao quanh viên viên."

Lý Toàn vốn chỉ là muốn để nàng ăn đồ ngọt, nghe nàng kiểu nói này, chính mình cũng tới một bát, viết cái "2" .

Lý Toàn đem thực đơn đưa cho phục vụ viên, nói với Tổng Nhiễm: "Người vẫn là như cũ, vẫn luôn khách khí như vậy."

Tại Gia La thành thời điểm chính là. Ăn thịt nướng lần kia, nàng cũng là các loại không muốn nhiều một chút, về sau còn là hấn cho nàng thêm đồ uống.

Tổng Nhiễm nói: "Ta là không nguyện ý lãng phí."

Lý Toàn không có ở cái đề tài này bên trên truy đến cùng, chỉ là cong cong khóe môi.

Ngoài cửa sổ mỏng manh ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hấn, có loại nhàn nhạt trước đây ánh sáng hương vị.

Tổng Nhiễm lại nhìn thấy hấn trên lỗ tai máy trợ thính chiết xạ ra tới ánh sáng, nói: "Có thể khôi phục được không?"

"Cái gì?"

Tổng Nhiễm chỉ xuống lỗ tai.

"Thính lực không có vấn đề gì." Lý Toàn nói, "Có đôi khi chung quanh quá ồn, lấy xuống, có thể yên tĩnh rất nhiều. Giống ta hiện tại nếu là không muốn theo người nói chuyện, hái được liền tốt."

Tổng Nhiễm nguyên còn có chút lo lắng, một giây bị hấn chọc cho cười khế bắt đầu.

Lý Toàn nhìn xem nàng cười, ngón tay vô ý thức ở trên bàn vẽ mấy lần, rốt cục hỏi: "Người. . . Lần kia thụ thương đi?"

Hấn còn nhớ rõ ngày đó lần thứ nhất nổ sau, nàng ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch hai mắt nhắm nghiền đáng vẻ.

Hấn không quá thoải mái mà nhú mày lại, đem cái kia tia ký ức... lướt qua.

Tổng Nhiệm nói: "Con mắt đã thương một chút, nhưng không phải rất nghiêm trọng, rất nhanh liền tốt."

Lý Toàn lơ đãng coi chừng con mắt của nàng, giống như trước đây trong suốt trong suốt, hắc bạch phân minh.

"Người đây? Thụ thương nghiêm trọng không?"

Lý Toàn lắc đầu: "Không có việc gì nhi."

"Vậy là tốt rồi." Nàng tin, lại hỏi, "Người chừng nào thì trở về?"

"Không lâu về sau liền trở lại." Lý Toàn cúi đầu sờ trường chỉ gãi xuống cái trán, "Người đây?"

"Ta cũng vậy, vừa vặn phóng viên thay phiên."

Lý Toàn nghe nói, mỉm cười nói: "Gần nhất đều ở TV tin tức bên trên trông thấy người, thật nhiều lần."

Tổng Nhiệm mím môi cười: "Đều là bởi vì ảnh chụp cảm thương." Nàng ngón tay một chút một chút khuấy động lấy đĩa, nói, "Đúng, cùng người giảng a, ta bây giờ tại hướng độc lập phóng viên phát triển, có thể tự do làm rất nhiều chuyện, còn có thể tuyển chính mình cảm thấy hứng thú muốn chú ý đề tài."

Lý Toàn trong mắt ngậm lấy cười, nghiêm túc nghe nàng, thực tình nói: "Rất tốt."

Nàng gật đầu: "Ân. Bất quá, có khi cảm thấy xã hội này thật hiện thực, chỉ vì một tấm hình thành công, liền có thể thu hoạch được rất nhiều. Quá kết quả luận. Ta ngược lại cảm thấy. . ." Trong nội tâm nàng chợt nổi khổ riêng một chút, nói, "Một việc, mới đầu chân thực

chính xác mục đích cùng quá trình trọng yếu hơn. Cầm kết quả đi đẩy ngược ban đầu, có chênh lệch chút ít có phần."

Lý Toàn nghe nói, trầm mặc nửa khắc, nói: "Ta đã từng cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ cảm thấy, một số thời khắc chính xác mục đích cũng không thể cho sai lầm kết quả một cái quyền được miễn. Sai liền phải gánh trách, bất luận sơ tâm cỡ nào lương thiện."

Tổng Nhiệm an tĩnh một cái chớp mắt, rũ xuống đôi mắt, nói khẽ: "Ta là cảm thấy, bởi vì sai lầm hoặc là không hoàn mỹ kết quả, mà triệt để phủ định hoặc bề cong một người nguyên bản tốt mục đích cùng sơ tâm, có chút tàn nhẫn."

Lý Toàn nghĩ đến câu nói này, nhất thời không làm ra trả lời.

Phục vụ viên dọn thức ăn lên.

Lý Toàn múc một bát thanh canh cá cho nàng.

"Cám ơn." Tổng Nhiệm chậm rãi uống vào mấy ngụm, ngược mắt, "Đúng, La chính ủy, Giang Lâm bọn hán đâu?"

"La chính ủy vừa trở về, Giang Lâm đoán chừng tháng sau đi."

"Nha." Tổng Nhiệm gật gật đầu, cách mấy giây, lại hỏi, "Giang Lâm hiện tại còn bắt gà a?"

Lý Toàn sững sờ, cười hạ: "Hắn là còn bắt đi. Nghe nói là mới mở một mảnh đất."

"Đội trụ sở rồi?"

"Ân, Gia La cũng khai chiến. Trụ sở đi về phía nam dời 60 cây số."

"A, " nàng chợt nhớ tới đến, "Benjamin bọn hấn đâu?"

"Thụ một chút tổn thương, hồi Mỹ quốc."

"Các người còn có liên hệ?"

"Có. Lần trước đi nước Mỹ, còn thấy hấn một mặt." Lý Toàn nhìn nàng một chút, "Hấn còn hỏi lên người."

"Sao?" Tống Nhiễm con mắt hơi tròng, "Hỏi ta cái gì?"

"Cũng không có gì, liền nói có được hay không, trôi qua thế nào loại hình."

". . . Úc."

"Cái kia gọi Tát Tân phóng viên còn tốt chứ?" Lý Toàn hỏi.

Nâng lên Tát Tân, Tống Nhiễm lại cười: "Hấn không có việc gì, đã sớm cứu giúp đến đây."

"Vậy là tốt rồi." Lý Toàn nói, "Là người cứu được hấn đi."

Tống Nhiễm đang lúc ăn chè trôi nước, có chút mờ mịt ngẩn đầu, nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Ngày đó phát sinh rất nhiều chuyện, nàng đều tận lực tránh khỏi hồi tưởng.

Nàng ngậm lấy chè trôi nước, hàm hồ "Ngô" một tiếng. Gặp hấn còn không có động đồ ngọt, nhắc nhở: "Cái này chè trôi nước ăn thật ngon, người nếm một chút. Chốc lát nữa lạnh."

Lý Toàn múc một viên ngậm vào, vừa mềm lại nhu, sẽ không quá phận ngọt ngào, hương vị vừa vặn.

"Ăn ngon a?"

"Ân. Ăn ngon."

"Người sẽ ở hiện tại cương vị làm bao lâu a?"

"Trước mắt không xác định. Chỉ ít hiện tại. . ." Ánh mắt của hắn dờn về phía ngoài cửa sổ, "Cũng không tệ lắm phải không. Thật buồn lòng."

"Cũng thế. Tại trong quân đội đều không có thời gian của mình." Tổng Nhiễm rõ ràng nói, "Trở về sinh hoạt rất tốt. Không có người nào nhất định phải vì một kiện nào đó sự tình nỗ lực cả đời."

Lý Toàn nghe lời này, trầm tư một hồi nhi, hỏi: "Người sẽ còn đi Đông quốc sao? Đưa tin, loại hình."

Tổng Nhiễm xiết chặt thìa, ngược mắt mỉm cười: "Không thể nào, tạm thời. Tiền bạc bây giờ công việc còn rất nhiều, bận quá không có thời gian."

"Cũng rất tốt. Nữ sinh một người chạy ở bên ngoài, vẫn là dễ dàng thụ thương."

"Ân. Mẹ ta vẫn luôn không đồng ý ta đi Đông quốc, nói ở trong nước phát triển, hảo hảo chú ý trong nước tin tức, cũng giống như nhau."

"Đúng." Lý Toàn nói, "Nghiêm túc làm việc, cũng không cần câu nệ tại cái nào đó đặc biệt địa phương hoặc hoàn cảnh bên trong."

Tổng Nhiễm gật gật đầu.

Một bữa cơm ăn xong, đã qua một giờ chiều.

Lý Toàn tính tiền, Tổng Nhiệm lần này không nói AA: "Lần sau ta mời người có được hay không?"

Hắn nở nụ cười: "Tốt."

Đi ra phòng ăn, hai người tại giao lộ phân biệt.

Lý Toàn nói: "Lần sau gặp."

"Ân, lần sau gặp." Tổng Nhiệm hướng hắn vẫy tay.

Nàng theo người. Di chuyển hướng đường đối diện. Đi vài bước, nhìn không được quay đầu nhìn, hắn cũng tại băng qua đường, mặt bên cao cao, giữa trưa nhàn nhạt tia sáng vẩy vào đầu hắn phát lên.

Lý Toàn theo đám người đi đến ven đường, lúc này mới quay đầu nhìn thoáng qua ngã tư đường chéo đối diện. Tổng Nhiệm đã qua lập tức đường, đi xa.

Hắn thu hồi ánh mắt, tay lọt vào trong túi, tiếp tục hướng phía trước. Đi qua hai tòa nhà phòng khe hở, có gió thổi qua.

Đáy lòng của hắn yên tĩnh im ắng.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 29: Chapter 29

chapter 29

Lương thành năm nay mùa xuân tới so những năm qua trễ quá nhiều.

Cái kia một trận xuân tuyết tan sau, nhiệt độ không khí y nguyên lạnh. Đông mùa xuân tiết, nước Trường Giang vị thấp, lộ ra lòng sông từng đầu bãi bùn. Giang Châu cấp trên hình như có một tia xanh lục, có chút ít còn hơn không.

Trong thành, ngô đồng cây liễu đều chưa nảy mầm, trụi lủi. Là mùa đông sau cùng một tia khí tức.

Thứ sáu xế chiều hôm nay, Lý Toàn sớm định ra năm giờ rưỡi tan tầm. Cuối tuần này hắn không trực ban, dự định về chuyến Giang thành thăm hỏi người nhà.

Năm điểm hai mươi điểm, lại tiếp vào điện thoại báo cảnh sát, nói Bạch Khê thương trường bên trong có người vứt bỏ một phần khả nghi vật phẩm, còn cùng người bán hàng giảng là cái kia bạo. Nổ vật. Người bán hàng càng nghĩ càng sợ hãi, tranh thủ thời gian báo cảnh sát.

Lý Toàn cùng các đồng nghiệp khẩn cấp xuất động chạy tới hiện trường, sơ tán đám người. Đợi bọn hắn thanh không thương trường

kéo lên đường ranh giới lúc, phòng cháy, hình sự trinh sát, phòng bạo bộ môn cũng đều chạy tới.

Cảnh sát hình sự, nhân viên chữa cháy tại báo cảnh người dẫn đầu dưới, rất nhanh đi đến thương trường lầu hai thang cuốn cái khác một chỗ thùng rác bên cạnh.

Lý Toàn không có đi theo đi lên, đứng tại lầu một thang cuốn hạ xa xa nhìn thoáng qua.

Có người sau lưng đẩy hẳn, cảnh sát nhân dân tiểu giáp nhường mà chỉ lầu hai: "Quá khư a."

Lý Toàn gãi xuống sau cái cổ, chậm rãi đi đến thang cuốn.

Đến lầu hai, từng cái cảnh loại nhân viên đứng cách rác rưởi kia rương mấy mét có hơn địa phương, thương lượng ứng đối tình huống. Lý Toàn nhìn thoáng qua, trong thùng rác rút lấy một cái màu đen túi nhựa, bên trong vật là cái hình lập phương.

Thương trường video theo dõi rất nhanh truyền đến cảnh sát hình sự trên điện thoại di động, trong video có thể nhìn thấy một cái đội mũ khẩu trang nam tử áo đen cấp tốc đi tới, đem trong bọc đồ vật xách ra ném vào thùng rác sau đó chạy đi thật nhanh. Truy tung giám sát biểu hiện nam tử rất nhanh rời đi thương trường.

Tiểu giáp động xử Lý Toàn cánh tay, hỏi: "Người thấy thế nào?"

Lý Toàn nói: "Hẳn là giả."

Thanh âm hẳn không lớn, nhưng mấy cái kia cảnh sát hình sự nghe thấy được, quay đầu, sắc mặt có chút không vui. Có lẽ cảm thấy hẳn một cái phụ cảnh bao biện làm thay.

Mà đội cảnh sát hình sự phòng bạo viên đã võ trang đầy đủ, mang theo phòng bạo mũ giáp cùng áo giáp, mang theo thùng dụng cụ đến đây.

Cảnh sát nhân dân tiểu giáp thấy thế, nhỏ giọng hỏi Lý Toàn: "Ài, người trước kia là. . ."

"Hiện trường đều an tĩnh hạ!" Vừa rồi cái kia cảnh sát hình sự lớn tiếng nói.

Lặng ngắt như tờ.

Cảnh sát nhân dân tiểu giáp rút cổ.

Lý Toàn không nói chuyện, nhàn nhạt nhìn xem cái kia phòng bạo viên đi đến thùng rác một bên, mở ra thùng rác khóa, đem màu đen túi nhựa ôm ra.

Lý Toàn nghĩ, nếu như là hấn, hấn đầu tiên sẽ không động cái kia cái túi, hấn sẽ đem túi nhựa cắt bỏ quan sát rõ ràng bên trong tình huống sau lại làm xuống một bước xử trí.

Nghĩ đến đây, lỗ tai hấn bên trong có một tia cực nhỏ xé rách đau nhức, giống chậm rãi xé mở một trang giấy. Tiếp theo, đầu hấn đau, lỗ tai lại bắt đầu ông ông tác hưởng, kêu to không thôi.

Lý Toàn xoay người sang chỗ khác, bàn tay mãnh ấn xuống cái trán, bắt động thanh sắc dùng đến lực, ý đồ không chế.

Đúng lúc này, có người cầm hấn tay.

Tiểu giáp đem hấn lôi đi.

Ra thương trường, gió lạnh thổi qua đến, Lý Toàn thanh tỉnh nửa điểm, đầu vẫn là kéo một cái kéo một cái đau, nhưng tốt xấu lỗ tai không ong ong.

"Người không sao chứ?" Tiểu giáp hỏi.

"Không có chuyện."

Tiểu giáp để hắn đi trong xe nghỉ ngơi một lát. Lý Toàn chuẩn bị quá khứ, lại nghe thấy bên cạnh có người nói: "Lương thành truyền hình phóng viên đi lên."

Hắn quay đầu liếc mắt một cái, suy nghĩ một chút, lại không tự chủ được tiến thương trường.

Lúc này đi vào, cái kia phòng bạo viên đã bỏ đi thật dày trang phục phòng hộ. Đồ vật mở ra, là một cái trang máy bình dầu hoả nhựa rương, liền cơ bản kíp nổ đều không có, châm lửa đều nhóm không cháy, đừng nói nổ tung.

Cái gọi là tạc đạn, bất quá là sợ bóng sợ gió một trận "Lừa dối" đạn.

Một cái nữ phóng viên cùng với nàng đồng sự ở một bên tiến hành hiện trường đưa tin.

Không phải Tổng Nhiệm.

Lý Toàn nhớ lại, lấy nàng địa vị bây giờ, loại này trong thành phố tiểu tân nghe hẳn là không cần nàng phỏng vấn.

Hắn cười nhạt một chút, quay người muốn đi, lại bị vừa rồi vị kia cảnh sát hình sự gọi lại: "Đồng chí!"

Lý Toàn: "Hả?"

Cảnh sát hình sự ngữ khí đã khá nhiều: "Vừa rồi làm sao người biết đây là giả?"

Lý Toàn nói: "Tạc đạn cần dẫn bạo phương thức. Ngoại trừ trực tiếp điểm lửa, cần dẫn. Bạo trang. Đưa. Từ hấn cất đặt tạc đạn lúc tiện tay để lung tung bộ dáng, có thể bài trừ cân bằng khí máy cảm ứng; trên tay hấn không có lấy bất kỳ vật gì, lại đám người sơ tán sau còn không có bạo, bài trừ điều khiển; giả bộ như vội vàng đào tẩu, có thể tạc đạn tại hấn sau khi đi nửa giờ đều không nổ, rất rõ ràng cũng không phải máy bấm giờ; mặt khác, ta đề nghị vị kia phòng bạo binh, lần sau trước cất túi nhựa, lại di động tạc đạn."

Cảnh sát hình sự cứng họng.

Lý Toàn lược gạt đầu một cái tính làm lễ phép cáo biệt, xuống lầu đi.

Tiểu giáp đuổi theo, tán thán nói: "Ài, a Toàn, người trước kia liền là vừa rồi cái kia phòng bạo binh dáng vẻ sao? Hay là nói, các người trên quân sự, so cái này càng lợi hại hơn?"

Lý Toàn nói, hấn ở trước mặt ta, chỉ là trò trẻ con.

Lời đến khóe miệng, không có lối ra.

Tổng Nhiệm nghỉ trưa thời điểm đi một chuyến bệnh viện nhìn bác sĩ tâm lý.

Một tuần trước, bác sĩ phát hiện nàng vụng trộm cho mình thêm thuốc, cưỡng chế tính cho nàng giảm lượng thuốc.

Giảm thuốc tác dụng phụ rất rõ ràng, Tổng Nhiễm suốt ngày đề không nổi tinh thần, buổi tối cũng ngủ không được tốt. Người một mỗi mệt mệt mỗi, cảm xúc quá giá trị liền dễ dàng giảm xuống. Các loại tâm tình tiêu cực cũng tới đến dễ như trở bàn tay.

Nàng không có cách nào, chạy đi tìm bác sĩ lấy thuốc.

Lương bác sĩ không chịu cho thêm, nói liên miên lải nhải cùng với nàng hàn huyên thật lâu thiên, thành công đem nàng làm ngủ thiếp đi. Nàng một buổi trưa thức tỉnh đến, cũng không có cảm tới nhiều thuốc, bị bác sĩ đánh ra phòng khám.

Buổi chiều nhanh lúc tan việc, tiểu Thu các nàng ra ngoài trở về, trò chuyện lên tin tức, nói Bạch Khê thương trường có cùng nhau tạc đạn đe dọa sự kiện. Không biết cái nào phản xã hội người ném đi hư giả tạc đạn tại thương trường bên trong.

Tổng Nhiễm cũng không để ý, trở lại trên chỗ ngồi bật máy tính lên.

Máy tính còn tại khởi động đâu, tiểu Hạ lén qua đến, nhỏ giọng nói: "Ài, ta hôm nay nhìn thấy Thẩm Bội cái kia bạn trai cũ."

Tổng Nhiễm đầu óc dạo qua một vòng mới hiểu được bạn trai cũ là ai, vốn định giải thích, nhưng nàng không có lập trường, chỉ nói: "Làm sao đụng phải?"

"Bạch Khê thương trường a. Kỳ quái ài, hấn làm sao biến thành phụ cảnh rồi?"

Tổng Nhiễm cũng không tốt nói hấn kỳ thật không phải, hàm hồ nói: "Có thể là cân nhắc công việc cường độ cùng an toàn đi."

"Vậy cũng đúng." Tiểu Hạ nói, "Phá bom cái gì, nghe cực giỏi, nhưng tưởng tượng đều rất nguy hiểm. . . . Bất quá a, ta đoán khẳng định là bởi vì hấn làm phụ cảnh, Thẩm Bội chướng mắt hấn."

"Phụ cảnh thế nào?" Tống Nhiễm nhíu mày, "Thẩm Bội như thế nói với người?"

"Không có. Ta đoán, không phải tốt như vậy nam sinh, vì cái gì biến thành bạn trai cũ rồi?"

"Vậy vạn nhất là hấn chướng mắt Thẩm Bội đâu?"

"Thẩm Bội gia thế tốt như vậy, lại xinh đẹp, hấn có cái gì chướng mắt? Không biết ly còn có thể đi quan hệ bầm váy đâu, về phần đi làm phụ cảnh a?"

Tống Nhiễm bỗng nhiên liền không muốn cùng nàng nói chuyện, nghiêng đầu đi, di động con chuột mở ra hòm thư.

Tiểu Hạ thấy thế, cũng trở về đi làm việc.

Tống Nhiễm công việc hòm thư là công khai, để thu thập tin tức tài liệu.

Bất quá, mỗi ngày bưu kiện có nhiều hơn một nửa không phải công việc tương quan —— mộ danh hướng nàng biểu thị yêu thích cùng ủng hộ, công kích nàng mắng chửi nàng;

Về phần công việc tương quan, rất nhiều không có có thể thao tác tính, tỉ như trưng phụ xuất quỹ hi vọng nàng đưa tin tiểu tam, bị cảnh sát giao thông mở hóa đơn phạt hi vọng nàng đi điều tra, trong nhà gặp tắc cảnh sát bắt không được. . .

Tổng Nhiệm trước đó hỏi phục cái kia trượng phu xuất quỹ nữ nhân, để gia đình nàng nội bộ giải quyết, nàng không có cách nào đưa tin. Không nghĩ nữ nhân kia trở về câu: Tiểu tam người cũng mặc kệ, chính người làm qua tiểu tam a?

Hồi phục bị tắc người, nói kiên nhẫn chờ đợi cảnh sát điều tra. Đạt được phản hồi là: Cũng đúng, chỉ có chiến tranh cái kia loại người chết sự tình mới có thể vào được con mắt của ngài, chúng ta những này tiểu thí dân cũng không nhọc đến phiền ngài phí tâm.

Tổng Nhiệm tra xét xong hồi phục bưu kiện, có chút không lời nào để nói.

Lúc này, trong hộp thư tung ra một đầu tân thu bưu kiện. Gửi thư tín người gọi Vương Hàn, là Bạch Khê trung học thực nghiệm học sinh. Vương Hàn nói ngay tại vừa rồi, trường học của bọn họ một cái gọi Chu Á Nam nam sinh bởi vì không chịu nổi lão sư trưởng kỳ tự mình nhục mạ cùng thể phạt, nhảy lầu tự sát.

Hiện tại cảnh sát phong tỏa trường học, cũng phong tỏa tin tức.

Tổng Nhiệm trực giác sự tình không đơn giản, lập tức trở về điện thoại đi qua tìm hiểu tình hình.

Vương Hàn là cái nam sinh, thanh âm nói chuyện rất nhỏ, cảm xúc rất bồi rối, nói chuyện logic cũng kém, nhưng hắn miêu tả nội dung cơ bản cùng bưu kiện bên trong viết nhất trí, sự kiện rất rõ ràng.

Hắn khẩn cầu: "Tổng phóng viên, van cầu người qua đây nhìn xem, không phải chân tướng khả năng vĩnh viễn bị chôn vùi."

Sau khi để điện thoại xuống, Tổng Nhiệm tra một chút nội bộ sãn.

Vương Hàn nói Chu Á Nam nhảy lầu là một khắc đồng hồ trước sự tình, nhưng nội bộ sàc còn không có bất luận cái gì tuyến nhân mạnh mỗi cùng quần chúng mạnh mỗi tiến đến. Quả thực kỳ quặc.

Tổng Nhiệm suy nghĩ hai giây, trên lưng gói lên thân đi ra ngoài.

Trung học cách đài truyền hình không xa, chỉ cách một con đường. Bởi vì rời xa đại lộ, lại đã tan học, trên đường mười phần thanh tịnh. Hai bên đường đều là cây gỗ khô, có chút tiêu điều.

Cửa trường học quả nhiên ngừng mấy chiếc xe cảnh sát cùng xe cứu thương, lôi kéo đường ranh giới.

Tổng Nhiệm đưa ra phóng viên chứng muốn đi vào, lại bị cảnh sát ngăn lại: "Thật xin lỗi, tiếp cấp trên mệnh lệnh, không cho phép phóng viên phỏng vấn."

Tổng Nhiệm hỏi: "Vì cái gì? Điều tra chân tướng cũng không thể?"

"Chờ cảnh sát điều tra rõ ràng, tự nhiên sẽ công bố chân tướng. Đến lúc đó cũng hoan nghênh người qua đây tham gia buổi họp báo."

Tổng Nhiệm càng phát giác không đúng, nhưng nàng không có tranh luận, lui sang một bên quan sát địa hình, nhìn thấy trường học bên cạnh có một tòa sáu tầng lầu cao cư dân lầu.

Nàng suy nghĩ một chút, chui vào hành lang.

Tầng sáu ở một cái trung niên nữ nhân, mới đầu không quá nguyên ý để Tổng Nhiệm mượn trong nhà cửa sổ. Tổng Nhiệm biểu thị sẽ cho mạnh mỗi phí sau, nàng mới khiến cho nàng vào phòng.

Tổng Nhiễm đi vào trung niên nữ nhân phòng ngủ ban công, vừa vặn có thể rõ ràng địa phủ khám trường học lâu dạy học cùng trước lâu đất trống. Nhảy lâu cái kia học sinh thi thể còn tại trước lâu, che kín vải trắng, mặt đất xi măng bên trên tất cả đều là vết máu.

Cảnh sát tại thi thể phụ cận cùng lâu dạy học mái nhà điều tra lấy chứng.

Nàng chính quay chụp, sau lưng truyền đến một trận huyền não.

Hai cái cảnh sát nhân dân đi đến, sắc mặt nghiêm túc mà lãnh đạm, chiêu xuống tay, nói: "Đem vừa chụp đồ vật xóa."

Tổng Nhiễm ôm chặt máy ảnh: "Dựa vào cái gì? Đầu kia pháp luật quy định?"

Một người khác bạo rống: "Để người xóa liền xóa, chỗ nào nói nhảm nhiều như vậy!"

Tổng Nhiễm có thụ nhục nhã cắn chặt môi, máu me đầy mặt đỏ.

Cái thứ nhất cảnh sát nhân dân cũng căm giận nói: "Các người những này phóng viên suốt ngày liền sẽ mù viết, bôi đen chính phủ công tín lực."

Tổng Nhiễm mỗi chữ mỗi câu phản bác: "Công tín lực dựa vào là hoàn nguyên chân tướng, không phải giấu diếm lừa gạt."

Đối phương lười nhác cùng nàng nói nhảm: "Chính người xóa vẫn là ta đến xóa?"

Tổng Nhiễm không chịu xen lẫn nhau cơ, đối phương đi lên liền đoạt.

Tổng Nhiễm giãy dựa lấy đẩy đối phương ra muốn đi bên ngoài chạy, lại bị người sau lưng ràng buộc, lập tức ngã nhào xuống đất bên trên, máy ảnh lăn ra ngoài nện vào từ bên ngoài chạy tới một người khác dưới chân.

Người kia khom lưng muốn nhặt, Tổng Nhiễm lập tức leo đi lên mở ra hấn tay, một tay lấy máy ảnh đoạt tới ôm vào trong ngực.

"Tổng phóng viên?"

Một thanh âm từ đỉnh đầu rơi xuống. Tổng Nhiễm kinh hoảng ngẩng đầu, đúng là Lý Toàn.

Hắn có chút giật mình, đưa tay đỡ nàng dậy: "Đây là thế nào?"

"Lý cảnh quan. . ." Tổng Nhiễm vừa thấy là hắn, nghẹn ngào một tiếng, nàng không tự kìm hãm được nắm chặt hấn tay áo, cuống quýt tránh đi phía sau hắn không ra ngoài.

Cái kia hai cái cảnh sát nhân dân đi lên phía trước, nói: "Các người nhận biết? Vậy thì tốt quá, người hảo hảo nói với nàng nói, để nàng đem ảnh chụp xóa. Bên trên mệnh lệnh, chúng ta cũng làm khó không phải?"

Lý Toàn quay đầu nhìn người đứng phía sau,

Tổng Nhiễm vành mắt đều đỏ, nín lấy hấn tay áo khuỷu tay, ngạnh nói: "Ta không muốn!"

. . .

Lý Toàn nhìn về phía hai vị đồng sự, nói: "Nàng là phóng viên, quay chụp đưa tin là quyền lợi của nàng. Dạng này cưỡng chế tính

xóa bỏ, có phải hay không sẽ biến khéo thành vụng?"

Đồng sự Tiểu Ất nói: "Cấp trên ra lệnh, các loại tình huống điều tra rõ ràng sau lại cho phóng viên thông báo. Trước đó phát sinh quá nhiều lần, phóng viên viết linh tinh dẫn đến ý kiến và thái độ của công chúng khó mà khống chế. Chúng ta cũng có chúng ta đạo lý."

"Nàng sẽ không viết linh tinh." Lý Toàn rất xác định nói, "Vị phóng viên này ta hiểu rất rõ, nàng cùng những người khác không đồng dạng."

Hai vị đồng sự ngày bình thường cùng Lý Toàn chung đụng được rất tốt, cũng không cách nào không bán hấn mặt mũi, nói: "Vậy người nói với nàng một chút. Không phải, thật xảy ra chuyện gì, người ta đều là phải chịu trách nhiệm."

"Tốt."

. . .

Lý Toàn cùng tầng sáu các gia đình một giọng nói quấy rầy, đóng cửa lại.

Tổng Nhiệm đứng tại trong hành lang, cúi đầu không lên tiếng.

Lý Toàn hỏi: "Không có té bị thương chứ?"

"Không có." Nàng lắc đầu, để bàn tay nâng cho hắn nhìn, "Liên chà xát một chút tay."

Bàn tay nàng biên giới đụng đổ lên một khối lớn, còn nát phá da.

Lý Toàn mắt nhìn, cúi đầu trong túi móc móc, móc ra một đầu miếng vết thương thiếp.

Hắn nói: "Bàn tay tôi."

Nàng yên lặng đưa tới, hắn xé mở miệng vết thương thiếp, cho nàng dán lên. Nữ hài tay vừa mịn vừa mềm, nắm vuốt giống sẽ tan đi giống như.

Hắn bên cạnh dán, bên cạnh bất động thanh sắc liếc một chút mặt của nàng.

Nàng khuôn mặt nhỏ tái nhợt, buông thõng đôi mắt, vành mắt còn có chút đỏ, bờ môi nhẹ nhàng nhếch, nhỏ nhỏ mũi cũng là ửng đỏ, mũi thở nhẹ nhàng hít hít khổng chế cảm xúc.

Hắn biết nàng chịu ủy khuất.

Lý Toàn nhẹ nói: "Ta cái kia hai cái đồng sự, người là người tốt, khả năng làm việc có chút vội vàng xao động, người đừng để trong lòng."

Tổng Nhiệm không ra tiếng, biểu lộ rõ ràng là để vào trong lòng.

Hắn biết nàng cái này một lát chậm không đến, hỏi: "Người dự định viết như thế nào?"

Tổng Nhiệm nói: "Chưa nghĩ ra."

Lý Toàn cùng lời nói: "Liên đưa tin nói phát sinh chuyện này là được rồi. Về phần nguyên nhân cái chết, cảnh sát ra thông cáo trước không nên tùy tiện có kết luận. Vị thành niên, học sinh, dễ dàng dẫn phát sóng to gió lớn."

Tổng Nhiệm cũng không biết nghe cũng không có nghe, "Ân" một tiếng.

Lý Toàn quan sát đến nàng, phát hiện nàng cảm xúc vẫn có chút không đúng, muốn lại an ủi nàng vài câu, có thể dưới lầu có người gọi hắn: "A Toàn!"

Hắn đến đi xuống, không quá yên tâm, nói: "Ta đi trước."

"Ân."

Đi xuống mấy cấp nấc thang, lại quay đầu căn dặn: "Trên đường chú ý an toàn."

"Tốt."

Lý Toàn tiếng bước chân rất nhanh biến mất tại trong hành lang.

Tổng Nhiệm nâng lên máy ảnh, nhìn thấy máy ảnh vỏ ngoài té ra một đầu cái khe nhỏ.

Vừa ra hành lang, tiểu Thu gọi điện thoại tới, nói trung học thực nghiệm xảy ra chuyện, trong đài lãnh đạo để nàng nhất thiết phải điều tra ghi chép đến chân tướng.

Tổng Nhiệm lên mạng xem xét, đã có tin tức truyền thông ban bố trung học thực nghiệm học sinh nhảy lầu án.

Hoang đường là, không ít truyền thông cùng cái gọi là vạch trần tiếng người xưng, nhảy lầu học sinh bởi vì phụ mẫu gây áp lực quá lớn, trường kỳ trầm cảm, lần này nguyệt thi không có thi tốt thành đạo. Hỏa tác, rốt cục nhảy lầu tự sát.

"Khảo thí thi không khá liền tự sát? Dạng này người sống cũng vô dụng, chết càng tốt hơn."

"Chính mình không còn dùng được quái phụ mẫu đề lực, cha mẹ người cái này mười bảy năm còn không bằng nuôi đầu heo."

"Sở hữu tự sát người đều đáng chết, không có gì tốt đáng tiếc. Lãng phí chú ý độ."

Tổng Nhiệm rời khỏi xã giao sản, đưa điện thoại di động nhét vào trong túi đi trở về.

Gió lạnh thổi đến, điện thoại chấn động, là Vương Hàn.

Hắn ở trong điện thoại tức giận tới mức khóc: "Bọn hắn sao có thể nói như vậy Á Nam?"

Tổng Nhiệm cùng hắn ước tại một nhà khách nhân rất ít quán cà phê.

Cùng Tổng Nhiệm tưởng tượng đồng dạng, Vương Hàn là một cái văn tĩnh gầy yếu nam sinh, thanh âm nhỏ, không tự tin, nhét vào học sinh đóng bên trong tầm thường nhất nhất bình thường phổ thông cái chủng loại kia.

Vương Hàn vành mắt vẫn là sưng đỏ, đem hắn tại bưu kiện bên trong viết sự tình trần thuật một lần.

Tổng Nhiệm lập đi lập lại xác nhận các nơi chi tiết, phát hiện hắn đối Chu Á Nam tại tự mình gặp mấy lần trải qua, thời gian điểm rõ ràng, sự kiện rõ ràng, trả lời rất nhất trí lại chân thực. Có đến vài lần, hắn giảng đến chịu nhục chi tiết, cúi đầu bụm mặt cơ hồ không cách nào tiếp tục.

Tổng Nhiệm hỏi: "Vì cái gì lão sư nhục mạ thể phạt Chu Á Nam thời điểm, người cũng sẽ ở trận?"

Vương Hàn nâng lên đầu, rung động nói: "Bởi vì lão sư cũng đánh ta mắng ta, ta cùng Chu Á Nam cùng nhau. Hấn chửi chúng ta là đầu óc heo, nhược trí, còn muốn chúng ta quỳ xuống thừa nhận. . ."

Nguyên lai, hấn cùng Chu Á Nam đều là cao tam (3) ban học sinh, đặc cấp giáo sư Triệu Nguyên lập là bọn hấn chủ nhiệm lớp. Bởi vì hai người thành tích quá kém, nhiều lần khảo thí đều kéo thấp lớp học bình quân phân, cho nên trường kỳ tao thụ lấy Triệu lão sư nhục mạ cùng thể phạt.

Vương Hàn lau, chùi đi nước mắt, kéo ra tay áo cho nàng nhìn: "Tổng phóng viên, ta thật không có nói láo."

Hấn khuỷu tay bên trên lại có mảng lớn máu ứ đọng.

Tổng Nhiệm giật mình: "Đây là lão sư đánh?"

"Người phải trả muốn nhìn, ta trên lưng cũng có, là lão sư đập ta, ta đụng vào cái bàn góc, đụng." Hấn trong hốc mắt thẳng lăn nước mắt, "Ta khi đó đau đến sắp phải chết, lão sư còn tại mắng, mắng ta coi như xong, còn mắng ta cha mẹ, mắng rất khó nghe. . . Chu Á Nam cũng giống vậy."

"Ta chỗ này có chứng cứ." Vương Hàn đưa di động cho nàng nhìn, là Chu Á Nam cùng Triệu lão sư Wechat đối thoại,

Triệu: "Người đừng tới đi học, ta nhìn thấy người liền nổi nóng!"

Á Nam: "Lão sư, van cầu người. . ."

Triệu: "Một lớp hơn vài chục cái học sinh, làm sao lại người học không tốt? Đầu óc không dùng được đi học cái gì, trở về tìm người

cha mẹ, hỏi bọn hắn làm sao sinh người!"

Còn có một đoạn mấy giây video, rất hỗn loạn, trên tấm hình có người bị đẩy ngã đụng ngã cái bàn, hắn là trong lúc vô tình đụng phải điện thoại quay xuống. Trong video nam sinh kêu thảm: "Đừng đánh nữa!"

Trong video thanh âm không phải Vương Hàn.

"Đây là Chu Á Nam, lúc trước hắn phát cho ta. Hắn điện thoại di động bên trong cũng có, cảnh sát nhất định có thể nhìn thấy."

Tổng Nhiệm không lên tiếng, đặc biệt tỉnh táo, nàng đưa cho hắn một trương khăn giấy.

Vương Hàn tiếp nhận khăn tay lau nước mắt, bả vai hắn cung, hèn mọn mà xấu hổ, thấp giọng khóc nức nở:

"Ta muốn chết, có thể Á Nam hắn chết, ta sợ. Tổng phóng viên, hắn là đặc cấp ưu tú giáo sư, phòng giáo dục chủ nhiệm căn bản không tin tưởng chúng ta. Ta đi báo cáo, chủ nhiệm mắng ta kiếm chuyện. Van cầu người giúp chúng ta một tay đi. Á Nam từ năm trước vào cấp ba, một mực bị ngược đãi đến bây giờ, hắn là bị bức tử, không phải trên mạng nói như vậy."

Tổng Nhiệm hít một hơi, nói: "Người trước tiên đem trên tay người chứng cứ toàn bộ giao lại cho ta."

. . .

Tổng Nhiệm cùng Vương Hàn tại cửa tiệm chào tạm biệt xong.

Vương Hàn sau khi đi, Tống Nhiễm tại trong đêm đứng yên thật lâu, thẳng đến răng run lên, hai chân phát run. Nàng nhìn qua Lương thành cảnh đêm, giật mình phát hiện nguyên lai nơi này cũng là một cái nhìn không thấy chiến trường.

Nàng che kín khăn quàng cổ hướng nhà đi, trong lòng các loại cảm xúc cuồn cuộn, kiềm chế không hạ.

Nàng đi đến cửa hàng tiện lợi mua chai nước, tại cửa ra vào vặn ra cái nắp, rót một miệng lớn, lại từ trong bọc xuất ra kháng trầm cảm thuốc nhét vào miệng bên trong nuốt vào.

Nàng cho tiểu Thu treo điện thoại, để nàng tối nay tới nhà nàng, hỗ trợ chỉnh lý tư liệu viết bản thảo.

Tiểu Thu ngựa không dừng vó chạy đến, hiệp trợ nàng ghi vào văn tự, hình ảnh cùng ghi âm tư liệu.

Đêm đó mười một giờ, Tống Nhiễm viết xong bản thảo « một loại khác thanh âm (Bạch Khê trung học thực nghiệm học sinh đối thoại ghi chép) », tuyên bố tại các đại công chung trên bình đài.

Nàng dù sao hiểu được khắc chế, cũng không có nói nên lão sư cùng học sinh chết trực tiếp tương quan, cũng không có phát biểu bất luận cái gì chủ quan quan điểm, chỉ là đem mình cùng học sinh Vương mỗ đối thoại chỉnh lý thành phỏng vấn thực ghi chép, thực sự cầu thị, không chút nào thêm mắm thêm muối ghi xuống.

Tuyên bố trước đó, trong đầu thoáng qua một tia ý nghĩ, muốn hay không nói với Lý Toàn một tiếng.

Nhưng nàng không có,

Tuyên bố về sau, nàng cũng không có lại nhìn đến tiếp sau, ăn thuốc ngủ đi ngủ.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 30: Chapter 30

chapter 30

Tổng Nhiệm ngày thứ hai tỉnh lại phát hiện, trải qua một buổi tối, chuyện này đã cấp tốc lên men. Nàng viết văn chương truyền bá lan tràn đến mạng lưới các ngõ ngách, đưa tới cả nước tính chú ý.

Dư luận hướng gió trong một đêm nghịch chuyển, từ đối nhảy lầu người mềm yếu vô năng nhóm trào chuyển biến làm đối lão sư Triệu mỗ chửi rửa lên án mạnh mẽ.

"Làm người sư 'Biểu', rác rưởi."

"Vẫn là đặc cấp giáo sư đầu, không biết hấn làm sao bình chọn bên trên, giáo dục hệ thống nát đến rã."

"Loại người này không cần ngồi tù sao, đi chết!"

"Bộ giáo dục dám thừa nhận đặc cấp lão sư là cặn bã sao? Không dám đi, ha ha, lại muốn quan hệ xã hội."

Tổng Nhiệm đối kết quả như vậy nghịch chuyển không có cảm thấy nửa điểm vui mừng. Mạng lưới tựa hồ cho tới bây giờ cũng chỉ là một cái phát tiết cảm xúc địa phương.

Bất quá, tại phô thiên cái địa chửi rửa âm thanh bên trong, một cái dân mạng nhấn lại đưa tới Tổng Nhiệm chú ý:

"Trường học các lão sư khác nhóm sẽ nói nói thật sao?"

Để cho người ta tuyệt vọng là, bọn hấn muốn duy trì người có lẽ không có cỡ nào thiên đại thế lực. Bọn hấn chỉ là muốn bảo hộ chính mình chỗ quần thể lợi ích, cùng một quần thể người thế tất lẫn nhau chứa chấp. Tại xã hội này, nếu như người không thuộc về bất luận cái gì quần thể, như vậy chúc mừng người, người tứ cố vô thân."

Tổng Nhiệm đem câu nói kia nhìn thật lâu, nàng tự nhủ, cái gọi là phóng viên, bất quá là để mỗi người cũng sẽ không tiếp tục tứ cố vô thân.

Mà nàng đâu, nàng cũng không muốn dẫn dắt hoặc là thay đổi gì dư luận, nàng muốn làm chỉ là ghi chép một cái bị sơ sót thanh âm, dù chỉ là đưa đến giám sát và ràng buộc tác dụng, để quyền uy phương cuối cùng cho ra công bằng công chính kết quả.

Nhưng mà, nàng rất nhanh phát hiện sự tình không có đơn giản như vậy.

Cùng ngày buổi sáng, nàng liền bị Lưu Vũ Phi gọi tới phòng làm việc, để nàng chủ động xóa văn, làm ra xin lỗi, phát cảnh sát ban bố điều tra thông cáo, cũng giao ra học sinh Vương mỗ tin tức tự nhân.

Tổng Nhiệm không thể lý giải: "Không phải trong đài để cho ta truy tung đưa tin chân tướng sao, còn nói ủng hộ ta làm tin tức tự do?"

Lưu Vũ Phi cũng làm khó, nói: "Nhưng bây giờ, chân tướng cần từ cảnh sát điều tra."

"Cảnh sát đi điều tra a, vì cái gì để cho ta xóa văn đạo xin lỗi? Ta không có phát biểu bất luận cái gì quan điểm, chỉ là ghi chép một cái học sinh phân trần, bọn hấn chẳng lẽ không nên điều tra ta ghi chép sự tình sao?"

Lưu Vũ Phi xoa xoa mũi, cảm thấy khó giải quyết: "Bọn hấn sẽ điều tra. Nhưng người đến xóa. Trừ phụ. Mặt ảnh hưởng. Hiện tại dân mạng thảo luận đã lên cao đến giáo dục hệ thống, hệ thống công an thậm chí lại hướng lên, cho rằng bọn họ bao che lão sư."

"Đã bọn hấn không có, tra rõ ràng không phải tốt? Còn có, chân tướng ra trước đó, ta sẽ không giao ra cái kia học sinh tin tức. Hấn cung cấp video cùng screenshots, Chu Á Nam trong điện thoại di động có. Cảnh sát tra được, không cần ta cung cấp."

"Tổng Nhiệm, người đại bộ phận thời điểm làm chính là quốc tế tin tức, còn không hiểu trong nước tin tức muốn làm thế nào. Có một số việc. . . Người không thể rất cố chấp."

Tổng Nhiệm tính toán hấn lời này ý tứ, nhẹ giọng: "Là có người cho trong đài làm áp lực rồi? Một cái lão sư mà thôi, cái này cũng muốn giữ gìn, người bị hại cứ như vậy không có ý nghĩa?"

Lưu Vũ Phi không lời nào để nói. Hấn biết rõ tuổi trẻ phóng viên trong lòng lý tưởng cùng chí toàn, rõ ràng bọn hấn không khéo đưa đẩy, cũng biết quan niệm xung đột không phải một lát có thể giải quyết.

Hấn thở dài: "Tổng Nhiệm, để người xóa là vì người tốt. Chuyện này đã diễn biến thành cả nước tính tin tức, người xem một chút có bao nhiêu người tham dự vào. Nếu như tiếp tục làm lớn chuyện, trong đài sợ không gánh nổi người."

Tổng Nhiễm chần một cái. Nàng dù sao trẻ tuổi, lúc này liền dọa ra một vẻ bối rối. Có thể nàng cắn răng nứa khắc, cũng không biết từ đâu tới kiên cường, lại nhẹ nói một câu: "Vậy liền nhìn xem xử lý đi."

Tổng Nhiễm trở lại khu làm việc, tay chân đều đang đánh nhau, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Nhưng nàng vẫn là cấp tốc để cho mình tỉnh táo lại, lật ra tư liệu tiếp tục tra tìm manh mối.

Nhanh buổi trưa, nàng tìm được trung học thực nghiệm phòng giáo dục chủ nhiệm chỗ ở. Nàng đến nhà báỉ phỏng, muốn hỏi thăm học sinh lớp mười hai cùng phòng giáo dục báo cáo Triệu Nguyên Lập lão sư thể phạt học sinh sự tình.

Chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi, là nữ nhân. Nàng hôm nay đã tiếp nhận mấy phát phóng viên phỏng vấn, không quá kiên nhẫn, nhưng khá lịch sự.

Có thể vừa nghe nói Tổng Nhiễm là viết « một loại khác thanh âm » phóng viên, nàng lúc này thay đổi mặt, liền đẩy mang cướp đem Tổng Nhiễm oanh ra cửa, chửi ầm lên:

"Như người loại này gặm máu người màn thầu phóng viên, có còn lương tâm hay không? Ta bên này cho tới bây giờ liền không có học sinh báo cáo quá Triệu lão sư. Hắn nói lão mà nói người cũng tin? Vương Hàn liền là cái không còn gì khác ghi hận lão sư phế vật học sinh, hắn không cứu nổi, người cũng không có đầu óc!"

Tổng Nhiễm sững sờ, cầm ghi âm bút đuổi theo: "Ta không có nói cho người biết cái kia học sinh danh tự, vì cái gì người nói hắn gọi

Vương Hàn? Cho nên Vương Hàn hoàn toàn chính xác cùng người báo cáo quá Triệu lão sư lần. Nhục học sinh đúng hay không? Vì cái gì làm phòng giáo dục chủ nhiệm người lúc đó không xử lý, hiện tại còn giấu diếm. . ."

Chủ nhiệm lập tức lật lọng kêu lên: "Vương Hàn danh tự là người nói cho ta biết! Ta nhớ ra rồi, người chính là cái kia xú danh chiêu lấy chiến trường phóng viên, chuyên môn chờ lấy chụp chết người, ăn máu người màn thầu! Trường học của chúng ta sự tình không cần người lo, người lăn đến nước ngoài chụp chết người đi đi!"

Chủ nhiệm bỗng nhiên đẩy ra Tống Nhiễm, "Phanh" đóng cửa lại.

Tống Nhiễm một cái lão đảo đụng vào thang lầu trên lan can, lưng đau muốn ngừng. Nàng toát mồ hôi lạnh, ráng chống đỡ lấy đứng thẳng.

Nàng đứng ở bỗng nhiên tĩnh mịch trong hành lang, sắc mặt huyết hồng.

CANDY sự kiện kia, còn là lần đầu tiên có người ở trước mặt mắt nàng.

Nhưng, nàng không có sai a. Lương bác sĩ nói.

Một khắc này, nàng mục đích chỉ là vì đập tới hài tử đạt được bánh kẹo vui vẻ, kết quả lại bắt được ma quỷ. Đây không phải là nàng bản ý, nàng không có sai a.

Lương bác sĩ nói nàng không có sai.

Nàng cúi đầu xuống, tay che con mắt, khắc chế thật lâu mới ngẩng đầu lên, ửng đỏ hốc mắt, bình tĩnh đi xuống thang lầu.

Lần này, nàng nhất định sẽ bảo vệ đứa bé kia.

. . .

Vụ án này điều tra từ đội cảnh sát hình sự quân, nhưng bởi vì tác động đến phạm vi quá lớn, ảnh hưởng quá ác liệt. Thượng cấp yêu cầu cuối tuần này nhất định phải phá án cho ra bàn giao. Bạch Khê phiên khu bên trong sở hữu cảnh sát cũng bị mất nghỉ ngơi, đi hết làm phụ trợ điều tra.

Lý Toàn cả ngày đều ở bên ngoài bốn ba bận rộn.

Hắn thấy được ngày đó văn chương, cũng mất thấy nó tạo thành ảnh hưởng. Nhưng hắn thậm chí không có thời gian đi hỏi thăm Tổng Nhiệm đây là chuyện gì xảy ra. Hắn nguyên lai tưởng rằng, nàng phát cái này văn lúc chỉ ít sẽ hỏi trước một chút ý kiến của hắn.

Lý Toàn cùng các đồng nghiệp cả ngày tại trung học thực nghiệm làm sò tra, hỏi thăm Triệu Nguyên Lập lão sư các đồng nghiệp, cùng hắn dạy qua 10 cái lớp, bốn năm trăm danh học sinh.

Bởi vì là ngày nghỉ, lão sư học sinh đều rất phân tán, cho sò tra công việc tạo thành độ khó rất cao. Cũng may trường học lục tục ngo ngoe đem người triệu tập trở về.

Lý Toàn phụ trách hỏi thăm mười cái học sinh, không có đạt được bất luận cái gì hữu dụng tin tức. Hắn ngồi không yên, lại một lần nữa nghiêm túc xem hết Tổng Nhiệm viết văn.

Các đồng nghiệp đều cho rằng nàng tại tung tin đồn nhảm, nhưng Lý Toàn cảm thấy nàng ghi chép là chân thật, thậm chí có thể

từ vấn đáp trông được ra Tống Nhiễm liền dẫn đạo cùng lừa dối hiềm nghi đều không có.

Có thể, chứng cứ đâu. . .

Lý Toàn tại hoàn toàn đối thoại ghi chép bên trong tìm tới một hàng chữ nhỏ:

". . . Ta cùng phòng giáo dục chủ nhiệm báo cáo, bị mắng trở về. .
."

Hắn tiến đến tìm phòng giáo dục chủ nhiệm.

Chủ nhiệm nói cho tới bây giờ chưa lấy được quá bất luận cái gì học sinh đối Triệu lão sư khiêu nại, cũng không biết là cái nào học sinh hướng truyền thông lộ ra. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn là người phóng viên kia mù viết.

Nàng ngay trước mặt Lý Toàn, đem Tống Nhiễm hung hăng công kích một trận.

Lý Toàn trầm mặc nghe xong nàng lên án, thời điểm ra đi nhàn nhạt một giọng nói cảm ơn.

Hắn trở lại trong sở, đem các đồng nghiệp hôm nay sưu tập đến ghi chép cùng khẩu cung toàn bộ lật sách một lần, như muốn chứng minh cái gì; có thể một chữ không lọt lọt hết mấy trăm phần tư liệu, cũng không tìm được bất luận cái gì nên lão sư thể phạt cho dù là ngôn ngữ bạo lực mạnh mẽ, ngược lại có rất nhiều học sinh nói Triệu lão sư rất tốt. Thậm chí có một ít học sinh biểu đạt đối nhảy lầu Chu Á Nam phản cảm cùng chán ghét, cho là hắn chính mình yếu ớt thì thôi, còn hại lão sư, cũng hại trường học.

Chân tướng, phảng phất nghiêng hướng về phía làm hấn sợ hãi một bên.

Mà đúng lúc này, truyền đến tin tức, bởi vì sự kiện ảnh hưởng ác liệt, phiên khu bên trong từ công an đến đồn công an, sở hữu cảnh sát tháng đó tiền thưởng bị chụp.

Lúc đó, cảnh sát nhân dân tiểu Giáp đẳng người mệt mỗi một ngày vừa hồi chỗ, còn chưa kịp tọa hạ uống một ngụm nước. Nghe được chuyện này, trong phòng trầm mặc một mảnh, liền phàn nàn khí lực cũng bị mất.

Thật lâu, cảnh sát nhân dân tiểu tử thấp giọng nói: "Lúc đầu tiền lương liền không cao, mệt gần chết, đều bị đám này phóng viên làm hỏng."

Tiểu Đình nói: "Hôm nay quan vi bác ai đi giữ gìn, ta là không đi. Bình thường giải quyết sự tình không ai lý, hôm nay mắng mấy vạn đầu."

Tiểu giáp trầm mặc nhìn Lý Toàn một chút, Lý Toàn không lên tiếng. Hấn tổ chức quan hệ tại bộ đội, vẫn là cán bộ, bên này các biện pháp trừng phạt đối với hấn không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Có thể hấn. . .

Tiểu Ất cũng nhìn Lý Toàn một chút, không hề nói gì, mang theo đồng phục cảnh sát đứng dậy đi.

Lúc này, tiểu Đình tiếp vào điện thoại.

Lý Toàn nghe hấn nói nội dung, hình như là các học sinh muốn viết thư ngỏ giúp Triệu Nguyên Lập lão sư phát ra tiếng, hỏi tiểu Đình cụ thể thao tác đề nghị.

Tiểu Đình nói: "Loại sự tình này chúng ta là không thể hỏi tới. Nếu như nhất định phải cho xây nghị, nói một chút lão sư nhân phẩm là được, không nên công kích Chu Á Nam, sẽ chiêu mắng. Tốt nhất đợi ngày mai tuyên bố, người đều cần tỉnh táo thời gian."

Lý Toàn mắt nhìn đồng hồ đeo tay, sắp tan việc, hắn còn không hết hi vọng, tiến đến Bạch Khê công an phân cục.

Hắn nghĩ muốn hiểu rõ Triệu Nguyên Lập ghi chép cùng khẩu cung, có thể Triệu Nguyên Lập trực tiếp do công an thẩm vấn, Lý Toàn tại đồn công an tiếp xúc không đến.

Đi đến trong cục, các cảnh sát cũng không phản ứng hắn. Cũng may ngày đó thương trường "Lừa dối đạn" cảnh sát hình sự cũng tại, hắn là phụ trách phá án Ngô phó đội.

Hắn nhận ra Lý Toàn, hỏi: "Sao người lại tới đây?"

Lý Toàn nói rõ ý đồ đến.

Ngô phó đội nói: "Chuyện khác ta còn có thể giúp người. Nhưng vụ án này, không có định án trước đó, tình tiết vụ án liên quan mật. Xin lỗi."

Lý Toàn biết dựa theo quy trình, hắn là không thể nào tiếp xúc đến càng nhiều tin tức.

Nhưng hắn còn không chịu từ bỏ, kiệt lực tranh thủ dưới, nói: "Ngô phó đội, viết ngày đó văn chương phóng viên là bằng hữu ta. Ta lo lắng nàg. . . Bị người lợi dụng."

"Người bằng hữu?" Ngô phó đội ngần người, suy tư một lát, đưa cho hắn một phần thật mỏng văn kiện, nói, "Chúng ta làm công an,

mọi thứ, muốn nhìn chứng cứ."

"Cám ơn." Lý Toàn nhận lấy lật ra.

. . .

Buổi chiều, Tống Nhiễm văn chương bỗng nhiên ở giữa đều bị xóa.

Tống Nhiễm không phải không sợ.

Nàng là một cái chủ nghĩa lý tưởng người, nhưng cũng không phải là đối với xã hội hiện thực không hề hay biết, càng sẽ không ảo tưởng đó là cái sạch sẽ không nhuốm bụi trần thế giới màu trắng.

Nàng cũng bối rối khiếp đảm, mà ở thế giới tinh thần bên trong một phen thiên nhân giao chiến sau, nàng vẫn không chịu lui lại.

Đứa bé kia gặp lắng nhục rõ mòn một trước mắt, nàng không cách nào làm như không thấy.

Ngoài ý muốn chính là, bởi vì văn chương bị xóa, trên mạng ngược lại tất cả đều là đối nàng lên tiếng ủng hộ cùng ủng hộ, công kích quyền thế thanh âm càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí tác động đến công tín lực vấn đề, rất có không cách nào thu tay lại chỉ thế. Lão sư, học sinh, bộ giáo dục, công an, vô số người đã bị cuốn tiến đến.

Ngày kế, mười mấy vạn dân mạng cho nàng phát tin tức, chia sẻ chính mình tao ngộ giáo dục bạo lực, cảm tạ nàng, ủng hộ nàng; còn có những thành thị khác đồng hành phóng viên, biểu thị chỉ cần nàng mở miệng, nhất định hết sức giúp đỡ.

Cái này khiến Tống Nhiễm cảm nhận được một tia lực lượng.

Nhưng mà trong hiện thực sinh hoạt, không ai hướng nàng biểu đạt ủng hộ.

Các đồng nghiệp đối với chuyện này giữ kín như bưng, ngậm miệng không nói.

Nhiễm Vũ Vi gọi điện thoại tới hỏi nàng có phải điên rồi hay không, có còn muốn hay không tại một chuyến này làm.

Sau khi tan việc, Lưu Vũ Phi lần nữa tìm tới nàng. Để nàng cung cấp học sinh Vương mỗ tin tức, cũng vào hôm nay bên trong tuyên bố xin lỗi tin, triệt để ngăn chặn trên mạng phong ba.

Tống Nhiễm chỉ giữ trầm mặc.

Lưu Vũ Phi cầm nàng không có cách nào: "Tống Nhiễm người phải gấp chết ta à! Người tác phẩm văn xuôi cửa nhiều như vậy phóng viên, liền số người hiểu chuyện bớt lo, người tính tình tốt nhất, làm sao hết lần này tới lần khác lúc này khinh suất? Xin lỗi tin ta tới giúp người viết được hay không? Người nhất định phải phát."

Tống Nhiễm không nói một lời, cúi mình vái chào quay đầu bước đi.

Có thể nàng kỳ thật rất mệt mỏi.

Nàng tình trạng kiệt sức về đến nhà, mới vừa đi tới viện tử một bên, chỉ thấy Tống Trí Thành cùng Dương Tuệ Luân chờ ở cửa nhà. Dương Tuệ Luân trong tay mang theo một rổ đồ ăn.

Tổng Nhiễm tại bên ngoài chiến đấu một ngày, nhìn thấy bọn hắn một cái chớp mắt, toàn thân đều cảnh giác lên.

Tổng Trí Thành lại sờ sờ nàng đầu, ấm áp nói: "Người rất nhiều ngày không có về nhà, a di người nói đến trong nhà làm cho người bữa cơm, sợ người một người tâm tình không tốt, không ăn được cơm."

Tổng Nhiễm sửng sờ, mềm lòng hơn phân nửa, càng áy náy chính mình lòng tiểu nhân.

"Ta không sao." Nàng nhẹ nói.

Dương Tuệ Luân rất nhanh làm tốt ba món ăn một món canh, ba người quanh bàn mà ngồi.

Tổng Trí Thành lo lắng hỏi: "Gần nhất tâm tình có hay không tốt một chút?"

Tổng Nhiễm biết hắn hỏi bệnh tình, mập mờ một tiếng: "Khá hơn chút." Nói xong mới phát hiện nàng hôm nay bận rộn tới mức quên uống thuốc đi.

"Vậy là tốt rồi. Công việc cái gì, vẫn thuận lợi chứ?"

"Ân."

Hắn hỏi một đồng sinh hoạt vụn vặt vấn đề, túi một vòng tròn lớn, vòng trở về:

"Người bây giờ là danh nhân, phát biểu lực ảnh hưởng rất lớn, là chuyện tốt. Nhưng lực ảnh hưởng là đem kiếm hai lưỡi, bởi vì nổi

danh, cho nên làm việc phải càng thêm thận trọng, đừng ảnh hưởng tiền đồ của mình."

Tổng Nhiệm đôi đũa trong tay ngừng một chút, trong lòng rất rõ ràng.

Nàng nói: "Đó là của ta tiền đồ, chính ta phụ trách."

Tổng Trí Thành ngậm miệng.

Dương Tuệ Luân cũng nhin không được nữa, nói: "Có thể người ba ở đâu, người cha công việc nếu là xảy ra vấn đề gì, về sau người một nhà thời gian làm sao sống? Người làm sao phụ trách?"

Tổng Nhiệm ngẩng đầu: "Có ý tứ gì?"

Tổng Trí Thành không đáp, để đũa xuống, đầy mặt vẻ u sầu: "Nhiệm Nhiệm, người viết phong làm sáng tỏ tuyên bố đi."

"Có phải hay không có ai bức người rồi?" Tổng Nhiệm run giọng hỏi, "Ta cũng không tin. . ."

"Nhiệm Nhiệm người có thể hay không đừng sính cường rồi?" Dương Tuệ Luân vội la lên, "Người là nổi danh cái gì còn không sợ, có thể ta cùng người cha còn có Ương Ương muốn sinh hoạt nha, người không thể quá ích kỷ đúng hay không? Người đem sự tình làm lớn như vậy, thật ra cái gì sự tình, ta sợ người hối hận cũng không kịp!"

Tổng Nhiệm nắm vuốt mép bàn, thấp giọng nói: "Ta chỉ là khách quan ghi chép, ta thậm chí không có đưa vào chính mình bất cứ tia cảm tình nào. Ta chỗ nào sai rồi? Trường học đang nói dối, phòng giáo dục chủ nhiệm đang nói dối, đài truyền hình cũng nói dối, ta

cùng bọn hấn chống lại cả ngày, các người biết ta là tâm tình gì sao, các người quan tâm ta có hay không ở bên ngoài thụ ủy khuất sao? Các người là thân nhân của ta, vì cái gì không có khả năng ủng hộ ta?"

"Cái gì chống lại, với ai kháng?" Tống Trí Thành đạo, "Các người những này vừa ra xã hội không lâu người, học sinh khí nặng, động một chút lại chống lại. Có lý tưởng là chuyện tốt, thế nhưng muốn thấy rõ hiện thực. Liền sẽ hô khẩu hiệu, các người mỗi ngày treo ở bên miệng công bằng, chân tướng, đến cùng là cái gì, ta nhìn các người đều không nhất định nói được rõ ràng!"

Đèn chân không chiếu rọi trong phòng khách, tĩnh mịch im ắng.

Tống Nhiễm nhìn qua hấn, trong mắt lóe lên một tia vô tận thất vọng:

"Ta từ nhỏ viết văn tự, làm ghi chép, thuần túy chỉ là xuất phát từ thích, không có gì đại mộng tưởng. Ngược lại là người, tổng cho ta quán thâm đại đạo lý, cái gì. . . Dùng văn chương cải biến xã hội, kiên trì trong lòng chính xác, đây đều là người nói a? Hiện tại xem ra, tại trong lòng người đây là một loại mua danh chuộc tiếng thủ đoạn? Có danh tiếng liền tốt, sau đó ngoan ngoãn ngồi thu lợi ích, đúng hay không?"

"Ba!" Tống Trí Thành đưa vồ lên bàn.

Tống Nhiễm bỗng nhiên đóng hạ mắt.

"Người. . ." Tống Trí Thành hung hăng chỉ nàng hai lần, nhưng hấn chưa hề đổi nữ nhi nổi giận, rất nhanh tay lại rũ xuống, bất đắc dĩ mà đau lòng đạo, "Nhiễm Nhiễm, từ khi người bị bệnh về sau, tính

tình càng ngày càng cổ quái, càng ngày càng cực đoan, không nghe khuyên bảo. Bác sĩ nói sinh cái bệnh này không thích hợp công việc, là ta sơ sót. Người giấu diếm dài truyền hình lâu như vậy, cũng nên để bọn hăn biết, để người nghỉ ngơi dưỡng dưỡng bệnh."

Tổng Nhiệm không thể tin tưởng lớn hai mắt.

Nàng một câu không nói, đứng dậy liền hướng bên ngoài đi.

Dương Tuệ Luân muốn thuyết phục cái gì.

Tổng Nhiệm quăng lên cửa.

. . .

Cuối đông xuân sơ trong đêm, gió lạnh phun trào.

Tổng Nhiệm ôm chính mình đi tại đêm tối trên phố lớn, chưa hề cảm thấy mình sinh sống hai mươi ba năm thành thị càng như thế băng lãnh, khô bại, không nhìn thấy một chút hi vọng sống. Cái này ăn người chiến trường, cực kỳ giống ở xa ở ngoài ngàn dặm Đông quốc chiến trường, tàn nhẫn, hoang đường, lạnh lùng, điên cuồng.

Nàng không biết là bệnh mình, vẫn là thế giới này bệnh.

Nàng bỗng nhiên dừng lại, đỡ lấy một cái cây, há mồm thở dốc. Nàng giống một cái ngâm nước người, điên cuồng hô hấp lấy băng hàn không khí, có thể phổi không cách nào tiếp nhận, như muốn băng phong nổ tung.

Ai tới kéo nàng một thanh a.

Trước mắt nàng một mảnh ẩm ướt, hai viên nước mắt rơi đập xuống dưới.

Gió lạnh bên trong, di động kêu đi lên.

Nàng đứng người lên lau sạch nước mắt, là Lý Toàn.

Tổng Nhiễm chinh lắng một hồi lâu, nhận điện thoại.

Nàng không lên tiếng.

Bên kia cũng an tĩnh một chút, mới thử thăm dò hỏi: "Tổng Nhiễm?"

Hồi lâu không nghe thấy hấn gọi nàng như vậy danh tự, ánh mắt của nàng lại ướt, nhẹ nhàng địa "ân" một tiếng.

Hấn hỏi: "Người ở chỗ nào?"

Nàng không đáp, hỏi lại: "Vì cái gì gọi điện thoại? Là cảnh sát, vẫn là bằng hữu?"

"Bằng hữu." Hấn nói.

"Ta tại Hi Thần đường Bạch Tượng đường giao lộ."

. . .

Tổng Nhiễm hơi mệt chút, tại bên lề đường ngồi xuống. Nàng đợi không đầy một lát, nghe được cỗ xe lái tới tiếng vang. Gầm quang đèn đêm rách bầu trời đêm.

Con đường này rất yên lặng, xe ít người càng ít.

Xe taxi tại đường cái đối diện dừng lại, Lý Toàn xuống xe, từ đối diện đi tới.

"Ngồi chỗ này không lạnh sao?" Hấn hỏi, thanh âm không lớn.

"Không lạnh." Tống Nhiễm lắc đầu, biểu lộ có chút ngốc trệ.

Lý Toàn tại bên cạnh nàng đứng đấy, cúi đầu quan sát nàng. Nàng thần sắc không mang, rất thất bại, như bị người vứt bỏ tại bên đường tiểu động vật.

Hấn tiến lên một bước tại bên người nàng ngồi xuống, thấp giọng hỏi: "Hôm nay mệt muốn chết rồi a?"

Rất bình thường một vấn đề, lại gọi nàng thoáng chốc ướt hốc mắt.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đèn đường chiếu khô cạn thân cây, trong đêm đông không có một ngôi sao.

"Ta đoán người rất mệt mỏi, " Lý Toàn nhẹ nói, "Hấn là có rất nhiều người cho người tạo áp lực."

Tống Nhiễm vẫn là không lên tiếng, chỉ là một chút một chút nín lấy ngón tay. Nàng rất sợ hãi nước mắt sẽ ra ngoài.

"Bất quá, càng nhiều người là ủng hộ người."

"Tất cả đều là dân mạng, " nàng lần này mở miệng, "Người bên cạnh, không có. . ."

Chỉ có hấn tới. . .

Tống Nhiễm nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn hấn: "Các người lãnh đạo có hay không trách người? Người có phải hay không bị chửi thảm rồi?"

"Không có." Lý Toàn nhìn xem không có một ai đường đi, cười nhạt một chút, nói, "Bất quá, ta cho là người tuyên bố ngày đó văn chương trước sẽ nói với ta một tiếng."

"Lúc ấy quá muộn, không muốn đánh nhiều người." Tống Nhiễm lại hỏi, "Hiện tại cảnh sát điều tra đến thế nào?"

Lý Toàn bên mặt trong bóng đêm yên lặng mấy giây, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía nàng, cặp mắt kia tại trong đêm rất sáng, rất yên tĩnh, nói: "Trước mắt điều tra, còn nhìn không ra Triệu Nguyên Lập lão sư cùng Chu Á Nam đồng học chết có trực tiếp hoặc gián tiếp liên hệ."

Hắn cố kỵ nàng cảm xúc, nói chuyện dùng từ đã hết lượng châm chọc. Nhưng Tống Nhiễm vẫn là phát hiện, nàng thất thần, nhìn hắn chằm chằm một hồi lâu, biểu lộ một chút cứng ngắc, phòng bị bắt đầu: "Người cũng là tới khuyên ta làm sáng tỏ?"

Lý Toàn lẳng lặng nhìn xem nàng, không nói chuyện.

Tống Nhiễm ôm lấy chính mình, cúi đầu xuống cầm cái trán gõ gõ đầu gối, đột nhiên liền muốn khóc, nhưng nàng ngẩng đầu, lại là khẽ cười một cái, đứng lên liền đi.

Lý Toàn đứng dậy theo, giữ chặt nàng cánh tay, thanh âm thấp mà bình: "Tống Nhiễm, người lần này có thể có chút lỗ mẫn."

Tống Nhiễm trở lại kiểm hắn tay, không có tránh ra: "Nếu như ta không nói lời nào, hôm nay bị thương tổn liền là chết đi học sinh. Ngày hôm qua a nhiều người vũ nhục người chết thời điểm, các người chơi cái gì rồi? Trường học cùng phòng giáo dục đang nói

dối, cái kia học sinh đã cùng đường mặt lộ. Ta nhất định phải giúp hần."

"Ta không phải nói người sai. Ta không cảm thấy người có lỗi, ta thậm chí cảm thấy được người viết đồ vật phi thường khách quan, " Lý Toàn nắm chặt cánh tay của nàng, ý đồ trấn an, "Có thể người có nhớ hay không ta đã nói với người, tốt mục đích, cũng không nhất định bảo đảm kết quả chính là chính nghĩa."

Tống Nhiễm sâu trong nội tâm cái nào đó điểm bị đâm đau nhức, nàng máy móc lắc đầu, run giọng hỏi: "Kết quả làm sao lại không đúng? Người bị hại là yếu thế một phương, ta giúp hần phát ra tiếng, đổi lấy một cái cân bằng bình đẳng đối thoại cơ hội. Không đúng chỗ nào rồi?"

"Nhưng bây giờ cục diện không thăng bằng. Sự tình đã diễn biến thành mạng lưới bạo lực. Triệu Nguyên Lập bị thịt người lục soát, 'Thê tử của hần là bộ giáo dục làm quan', 'Hần là đồng tính luyến', 'Hần hài tử là sân trường ác bá', 'Cục trưởng công an là hần học sinh' . . . Những này lời đồn những kết quả này là người muốn nhìn đến?"

"Nhưng cái này cũng không hề là ta tạo thành!" Tống Nhiễm đau thấu tim gan, phảng phất candy sự kiện lại lần nữa trình diễn, "Ta chỉ là ghi chép ta nhìn thấy sự thật, sai là những cái kia ác ý xuyên tạc phỏng đoán, sẽ không lý tính suy nghĩ người. Sai là bọn hần, không phải ta!"

Lý Toàn cau lại lên mi, cực nhẹ rung phía dưới, thấp giọng hỏi: "Có thể người là phóng viên, người không biết tin tức truyền bá lực lượng sao? Người nói 1, truyền bá sẽ nghĩa rộng đến 10. Hậu quả như vậy ai cũng không khống chế được, bao quát chính người. Hiện

tại tất cả mọi người nhận định người nói là chân tướng, mà không tin cảnh sát nói bất luận cái gì lời nói."

"Không tin cảnh sát, cái này cũng trách ta?"

"Ta không phải quái. . ." Lý Toàn có chút ngậm miệng, hẩn lặng im xem nàng hồi lâu, rốt cục nói, "Ta xem qua kiểm tra thi thể báo cáo. Chu Á Nam trên thân không có khi còn sống vết thương cũ, không tồn tại gập thể phạt khả năng. Hẩn điện thoại di động bên trong video quá ngắn, phân tích không ra thi bạo người. Về phần ngôn ngữ bạo lực, chỉ dựa vào cái kia đoạn đối thoại, chứng cứ không đầy đủ. Cho nên ta nói với người Triệu Nguyên Lập cùng người chết ở giữa không nhìn thấy chứng cứ quan hệ."

Tống Nhiễm ngờ ngác một chút.

"Ta hiện tại rất lo lắng, sợ người sẽ. . ."

Sẽ dấn vào ta vết xe đổ.

Lý Toàn không nói tiếp, cắn răng hạ thấp đầu, lại ngẩng lên nhìn nàng, nói: "Ta sợ cái kia học sinh đang gạt người. Hẩn tạo thành hậu quả sẽ muốn một mình người gánh chịu."

"Hẩn có gạt ta hay không, ta dùng phương thức của mình nghiệm chứng quá. Người đây, của người đồng liêu có hay không lừa người?" Tống Nhiễm đề phòng mà nhìn xem hẩn, hỏi, "Vẫn là tại trong lòng người, hội học sinh nói dối, nhưng cảnh sát liền sẽ không? Nhưng nhìn nhìn hiện tại ai chột dạ? Ai đang liều mạng muốn áp chế ta, từ ta công việc sinh hoạt các mặt cho ta tạo áp lực, thậm chí ngay cả ta ba ba đều liên lụy vào."

Lý Toàn hít một hơi, cố gắng nói: "Tổng Nhiễm, ta nói lời này người khả năng cảm thấy ta là đang vì bọn hấn giải vây. Thật có chút thời điểm, khai thác áp chế thủ đoạn khả năng chỉ là không tự tin và sợ hãi tình thế chuyển biến xấu. Là bọn hấn biến khéo thành vụng, chấp hành thô bạo. Loại thủ đoạn này rất đàn rất ngu ngốc, nhưng không nhất định là chột dạ cùng có tội. Người không thể dùng hành vi của bọn hấn đến nghiệm chứng chính người chính xác."

Hấn kiệt lực muốn để nàng trở về lý tính, nhưng tại thời khắc này nàng nhìn lại, lời nói này quá mức hoang đường; hoang đường đến nàng hoài nghi hấn tới mục đích, chỉ sợ là cái thứ hai Tổng Trí Thành, cái này gọi nàng lại thất vọng lại sợ hãi, toàn thân dựng lên gai.

Nàng chột hỏi: "Là thượng cấp của người gọi người tới sao? Mượn thân phận bằng hữu?"

Lý Toàn hung hăng ngơ ngác một chút.

Hấn có chút giật mình nhìn xem nàng, tĩnh nhìn mấy giây, lại cực mỏng xấp xỉ tự giấu nở nụ cười: "Ta trước đó một mực liền biết, người là như vậy cô nương."

"Cái gì?"

"Nhìn xem yếu đuối, nội tâm kiên cường."

"Chỉ là ta không nghĩ tới, người sẽ như vậy. . . Một con đường đi đến đen. Người cho rằng hảo tâm liền có thể làm thành chuyện tốt? Trên đời này, nhiều lắm: Tự cho là tốt điểm xuất phát, lại làm ra thiên đại chuyện xấu."

Người cho rằng người cứu vớt một người, có thể có lẽ người thương hại càng nhiều người. Những cái kia vô tội dính líu vào người, bọn hấn gặp thống khổ theo ý của người không có vấn đề chút nào?"

Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy một trái tim tại gió lạnh bên trong lạnh: "Ta cũng không nghĩ tới người sẽ như vậy khẳng khẳng một mực giữ gìn sau lưng người tập thể. Cho nên Lý cảnh quan là cảm thấy vì bảo hộ một số người hi sinh một người nào đó, che chết miệng của hấn, bóp chết hấn thanh âm cũng không quan trọng? Cũng đúng. Người là quân nhân, tự nhiên vô điều kiện tuân thủ giữ gìn thượng cấp mệnh lệnh. Dù là thượng cấp cho người đi giết người, người cũng sẽ nỗ sủng, không phải sao?"

Hắc ám giá rét trong đêm, Lý Toàn sắc mặt trắng bệch.

Bọn hấn không có cãi lộn, nói chuyện cũng không lớn âm thanh, lại câu câu đâm dao thấy máu.

Hai người nhìn nhau, trầm mặc, yên tĩnh, có lẽ đến giờ khắc này, rốt cục phát giác, xa lạ.

Bọn hấn lại đứng tại mặt đối lập bên trên.

Cuối cùng, hấn lui lại một bước, nhẹ nhàng buông lỏng ra tay của nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

1. Ta biết các người không nguyện ý nhìn nghề nghiệp tương quan quá nhiều đồ vật, nhưng nghề nghiệp là nhân vật một bộ phận, mà lại là ta cho rằng phần quan trọng nhất, không viết thấu triệt sợ

cuối cùng biến thành chỉ là phê lấy một trương bối cảnh thiết định da. Bất quá yên tâm đi, khối này lập tức liền đi qua.

2. Ngày mai hòa hảo.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 31: Chapter 31

chapter 31

Tổng Nhiệm một đêm chưa ngủ.

Máy vi tính mờ ra trên mặt bàn đặt vào Lưu Vũ Phi phát cho nàng tuyên bố bản mẫu —— thừa nhận ngày hôm qua văn chương nội dung có hư giả tạo ra chi ngại, chờ đợi quyền uy điều tra.

Chín giờ sáng, nàng nhớ tới thân uống chén nước, người vừa đứng lên đến, liền choáng váng không ngừng, trước mắt đen kịt một màu. Nàng đỡ lấy cái bàn rỗng chổng đỡ một hồi lâu, mới chậm rãi chậm quá mức nhĩ tới.

Tổng Nhiệm nằm lại trên giường. Cái này cả đêm nàng đều nếm thử để cho mình khôi phục lý trí tỉnh táo, đứng tại Lý Toàn góc độ suy nghĩ vấn đề. Thế nhưng là không có kết quả.

Đương nàng đứng tại chính mình trận địa bên trong, nàng trông thấy chính mình thành lũy là không thể phá vỡ —— Vương Hàn liên quan tới thời gian địa điểm khiêu nại lời chứng chứng cứ, thầy chủ nhiệm lộ tẩy, nàng gặp nhiều mặt uy hiếp. . .

Có thể Lý Toàn nói lời cũng không phải là không hề có đạo lý.

Nàng lấy điện thoại di động ra, muốn tìm người thứ ba hỗ trợ mang nàng đi ra mê cục, dù chỉ là khách quan thoáng nhìn.

Có thể lật ra mấy ngàn người điện thoại sổ truyền tin, không có một cái có thể làm cho nàng đánh ra cái kia thông điện thoại.

Duy nhất một cái, tối hôm qua cũng. . .

Nàng đang muốn để điện thoại di động xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy La Chiến danh thiếp.

Tổng Nhiệm nhớ tới Lý Toàn nói hắn đã hỏi nước, hiện tại có thể liên hệ.

Điện thoại đánh tới, La Chiến vừa vặn có rảnh rỗi.

Tổng Nhiệm thoát đầu thăm hỏi vài câu, do dự thời điểm, La Chiến đã đoán ra nàng mục đích, nói: "Đứng tại phong bạo trung tâm, không dễ chịu a?"

"Người cũng biết rồi?"

"Tổng phóng viên hiện tại cả nước nghe tiếng a." Hắn còn có tâm tình nói đùa.

Tổng Nhiệm trực tiếp hỏi: "Người cảm thấy ta làm sai sao?"

La Chiến châm chước nửa khắc, nói: "Ta xem của người đối thoại ghi chép, nhân chứng lời chứng rất rõ ràng, sự kiện thời gian địa điểm bao quát mấy lần khiếu nại đều rất rõ ràng, cảnh sát chỉ cần nguyện ý tra, nhất định có thể tra ra thật giả. Cho nên ta cảm thấy người là đúng. Bất quá, người chỉ cấp một phương cơ hội nói chuyện."

Tổng Nhiệm nói: "Có thể một phương khác bọn hắn có chính mình phát ra tiếng con đường."

"Công chúng tin tưởng phía kia sao?" La Chiến hỏi lại.

Tổng Nhiễm ngậm miệng.

"Có lẽ người tra được chính là một bộ phận chân tướng, nhưng người là phóng viên, so ta rõ ràng đại chúng truyền bá uy lực. Đương một góc độ chân tướng bị vô hạn phóng đại thời điểm, cái khác góc độ chân tướng rất có thể sẽ vô hạn áp súc, bởi vì đại chúng không để ý tới trí chỉ có cảm xúc."

Tổng Nhiễm không có lên tiếng.

Hôm qua Lý Toàn biểu đạt quá ý tứ này, nhưng nàng không nguyện ý nghe.

"Bất quá nói đi thì nói lại, đám người hợp lực mới có thể làm đến nhiều mặt chiếu cố, chỉ dựa vào một người làm sao có thể? Cá nhân ta cho rằng người đã làm được khách quan phát ra tiếng. Chân tướng điều tra là cảnh sát sự tình, lý trí phân biệt là dân mạng sự tình. Chỉ bất quá đương hạ công tín lực thấp, mạng lưới không để ý tới tính. Bọn hần làm không được, tất nhiên trách người không có đem đáp án viết xong chỉnh, cái này rất không công bằng."

Nàng nói: "Khi đó ta là sợ hãi nếu như không ra, đối phương sẽ bao che, đưa bé này liền xong rồi."

"Đúng. Người quyết định mục đích, cho nên liều mạng cũng muốn vượt qua. Thế nhưng là Tổng phóng viên, " La Chiến bỗng nhiên đổi đề tài, "Nhấn hạ cửa chớp là không có tình cảm, CANDY tấm hình kia là nhất khách quan chân thực ghi chép. Người lúc đó mục đích đến tột cùng là cái gì, không trọng yếu. Người không cần vì thế tự trách, từ chứng. Bất luận Vương Hàn vẫn là Chu Á Nam,

bọn hấn đều không phải lúc ấy chết đi hài tử. Người có thể ghi chép, nhưng người không có trách nhiệm đi bảo hộ. Khi người muốn bảo hộ thời điểm, người liền có tư tâm, cũng không phải là một khách xem người."

Tổng Nhiệm sững sốt.

. . .

Lý Toàn một đêm ngủ không ngon.

Hắn đem sự kiện sở hữu manh mối vẽ cắt tĩa một lần, phát hiện hấn cùng Tổng Nhiệm khác nhau chủ yếu tại thẻ học sinh theo, bộ giáo dục phòng giáo dục chủ nhiệm, Triệu Nguyên Lập lão sư cùng cảnh sát hành vi bên trên.

Một là thẻ học sinh nói, Lý Toàn đối Vương mỗ tự thân tao ngộ bạo lực cũng không dị nghị, cảnh sát rất dễ dàng chứng thực.

Hắn không xác định là Chu Á Nam hai nơi chứng cứ, cái kia tại pháp luật bên trên không đạt được tiêu chuẩn.

Hai là bộ giáo dục khiếu nại cùng phòng giáo dục chủ nhiệm, Tổng Nhiệm nói nàng nghiêm chứng quá; nhưng Lý Toàn chưa phát hiện.

Ba là Triệu Nguyên Lập lão sư, bởi vì chức vị có hạn, tạm thời tiếp xúc không đến ghi chép của hấn cùng khẩu cung.

Bốn là cảnh sát hành vi, Tổng Nhiệm cho rằng là uy hiếp, Lý Toàn lại có thể hiểu được kia là loại vụng về phương pháp xử sự. Bất quá hấn thấy, cùng đài truyền hình chào hỏi là đủ rồi. Liền phụ thân nàng cũng nhận ảnh hưởng, cái này không khỏi quá mức.

. . .

Phân tích đến, hẳn có thể ném thủ đào móc điểm là phòng giáo dục chủ nhiệm cùng Triệu Nguyên Lập lão sư.

Đi làm trước, Lý Toàn lần nữa bái phỏng phòng giáo dục chủ nhiệm.

Có thể chủ nhiệm trương phu nói, chủ nhiệm mẫu thân sinh bệnh, nàng chạy về sát vách tỉnh quê quán đi.

Lý Toàn trong lòng sinh nghi, hỏi: "Nàng có hay không nói cho người, Vương bạn học đã từng hướng nàng báo cáo quá Triệu lão sư?"

Trương phu khoát tay: "Chúng ta xưa nay không giảng chuyện làm ăn, không biết." Nói vội vàng đóng cửa.

Đến đồn công an đi làm, cảnh sát nhân dân tiểu giáp trông thấy Lý Toàn trên ánh mắt trùng điệp mắt quầng thâm, cũng không chịu nổi, tới vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Chuyện này không trách người, đều do người phóng viên kia. Người đừng để trong lòng, coi như ngày đó xóa nàng ảnh chụp, nàng cũng là sẽ viết linh tinh."

Lý Toàn gạt tia dáng tươi cười, không có trả lời.

Phòng làm việc khe hở, hắn ấn mở Tổng Nhiệm dãy số, đánh chữ: "Hôm qua ta không phải khuyên người, là muốn nhắc nhở, kiểm tra thi thể biểu hiện người chết khi còn sống không có gặp thể phạt bạo lực. Ta sợ người tốt bụng xử lý chuyện xấu, về sau không chịu nổi. . ."

Hắn còn không có đánh xong, điện thoại tin tức ra tin tức ——
Triệu Nguyên Lập các học sinh viết thư ngỏ, chứng cứ có sức thuyết
phục lão sư trong sạch.

Lý Toàn ẩn mở nhìn, là trên trăm danh học sinh liên danh sách,
dùng rất nhiều ví dụ giảng thuật Triệu Nguyên Lập lão sư như thế
nào sư đức cao thượng, yêu mến học sinh; đồng thời trích dẫn quốc
tế dân mạng đánh giá đối Tổng Nhiễm tiến hành công kích. Đối
CANDY lấy được thưởng chiếu phía sau động cơ phát ra chất vấn,
cứ thế mà suy ra, đối Tổng Nhiễm viết « một loại khác thanh âm »
động cơ phát ra chất vấn. Kết luận cuối cùng nhất: Tổng Nhiễm là
một cái lợi dụng cực khổ tranh thủ chú ý phóng viên.

Từ đó, dư luận lại bắt đầu điên cuồng nghịch chuyển.

Lý Toàn thu hồi điện thoại, đứng dậy ra chuyển cửa.

. . .

Học sinh cấp 3 chủ nhật muốn học bù, trung học thực nghiệm số
ba lần dạy học bên trong thỉnh thoảng truyền đến lão sư giảng bài
thanh âm.

Triệu Nguyên Lập như thường lệ lên lớp, không có bởi vì chuyện
gần nhất xin phép nghỉ.

Lý Toàn cầm túi đứng ở trong phòng làm việc chờ, ánh mắt từ
trên giá khắp tường ưu tú giáo sư giấy khen cúp bên trên dờ, lại
quét mắt trong phòng bàn làm việc.

Đợi đại khái hơn mười phút, Triệu Nguyên Lập mới tan học trở
về.

"Lý cảnh quan, ngại ngừng đợi lâu." Triệu Nguyên Lập đầy mặt xin lỗi dung.

"Không có việc gì, ta cũng mới vừa tới." Lý Toàn mỉm cười, hàn huyên một câu, "Thi đại học không có mấy tháng đi."

"Đúng vậy a, cao tam khóa quá trọng yếu, không thể bị dở dang. Ta mang theo cao tam mấy cái ban đầu." Triệu Nguyên Lập vừa ngồi xuống, lại đứng dậy, "Ta cho người rót cốc nước."

Lý Toàn ngăn lại: "Không cần."

Triệu Nguyên Lập vẫn là rót cho hán cốc nước nóng, nói: "Năm nay thật là lạnh a, đều đầu xuân, nhiệt độ không khí vẫn là thấp như vậy."

Lý Toàn cười cười, nói chuyện phiếm vài câu sau, nói rõ ý đồ đến: "Lần này tới là làm đến tiếp sau điều tra. Chậm trễ ngại thời gian."

"Không có sự tình, ngài nói."

"Trên mạng ngày đó văn chương ngài hán là thấy được chưa, không biết ngài thấy thế nào?"

Triệu Nguyên Lập thở dài: "Ta dạy học nhiều năm như vậy, chỉ muốn hảo hảo bồi dưỡng học sinh, hết sức nỗ lực. Không nghĩ tới lần này, thế mà đến phiên bọn này nhóc con vì ta ra mặt, viết liên danh sách thay ta giải oan. Ta thật sự là lại hổ thẹn, lại vui mừng."

Lý Toàn nhìn xem hán, ánh mắt khẽ nhúc nhích: "Ta nói chính là Tổng phóng viên viết « thanh âm », lên án ngài nhục mạ thể phạt học sinh ngày đó văn chương." Hán nhìn xuống điện thoại, "Học

sinh liên danh sách là nửa giờ trước phát, khi đó ngài không phải đang đi học sao? Làm sao lại biết?"

Triệu Nguyên Lập treo cười: ". . . Học sinh trước đó nói với ta muốn làm chuyện này, ta có tư tâm, liền không có ngăn đón, thật sự là người cả nhà bị quấy rối đến quá thảm rồi. Về phần người phóng viên kia viết văn, hoàn toàn là giả dối không có thật. Hôm qua tiếp nhận điều tra lúc ta nói đến rất rõ ràng, ta đối học sinh không then với lương tâm, bất luận là cái nào Vương mỗ vẫn là Chu Á Nam, ta chưa từng làm qua phóng viên viết những sự tình kia."

Lý Toàn hỏi: "Ngài biết cái kia Vương mỗ là cái nào học sinh sao?"

Triệu Nguyên Lập: "Vương là thế gia vọng tộc, ta làm sao có thể đoán được."

"Bình thường có hay không cái nào học sinh đối với ngài có oán khí?"

"Không có, ta cùng mỗi cái học sinh quan hệ đều rất tốt. Hắn nói sự tình ta chưa làm qua, ta không có khả năng biết Vương mỗ là ai. Nhất định là học sinh kia nói dối."

Lý Toàn chính ghi chép, từ vở bên trong giường mắt mắt, ánh mắt xem kỹ.

"Thế nào?"

Lý Toàn nói: "Tổng phóng viên chịu đựng nhiều mặt tạo áp lực, nhưng cho tới bây giờ đều không có hướng cảnh sát lộ ra học sinh bất kỳ tin tức gì."

"Cho nên?" Triệu Nguyên Lập không nghĩ ra.

"Cho nên ta đồng liêu đều cho rằng phóng viên tại viết linh tinh, cung cấp không ra tin tức. Cái kia cái gọi là Vương mỗ là hư cấu. Nhưng ngài làm người trong cuộc, trong lòng lại thừa nhận làm, có như thế một cái nói dối học sinh tiếp nhận phỏng vấn?"

Triệu Nguyên Lập sững sờ.

"Có thể ngài còn nói, mỗi cái học sinh đều cùng ngài quan hệ rất tốt, đây có phải hay không là mâu thuẫn?"

"Còn có, " Lý Toàn cái cằm chỉ xuống bên cạnh bàn làm việc, "Triệu lão sư, cái bàn này góc tổn hại đến lợi hại như vậy, ngài không cẩn thận đụng vào quá?"

Triệu Nguyên Lập sắc mặt thay đổi, nói: "Ta nên nói đều nói qua, Lý cảnh quan nếu như đối ta có cái gì nghi vấn, lần sau ta tự mình đi cục công an phối hợp điều tra. Hiện tại ta muốn đi lên lớp."

Việc này không tại Lý Toàn quản hạt phạm trù, Triệu Nguyên Lập hiển nhiên rất rõ ràng.

Lý Toàn cười nhạt một tiếng: "Quấy rầy, ngài hảo hảo lên lớp, đừng ảnh hưởng tâm tình."

Hắn đứng người lên, gật đầu cáo từ.

Lý Toàn không có trì hoãn, lập tức tiến đến cục công an tìm tới Ngô đội phó, đem bút ký cùng ghi âm giao cho hắn:

"Ngô phó đội, Triệu Nguyên Lập nhất định có chỗ giấu diếm."

Ngô phó đội nghe xong ghi âm, biểu lộ nhưng không có bất kỳ gợn sóng nào, nói: "Lý Toàn, hôm qua ta đã nói với người, Chu Á Nam trên thân không có bất kỳ cái gì khi còn sống tạo thành bạo lực vết thương."

"Có thể nói ngữ bạo lực cùng tinh thần bạo lực cũng thế. . ."

"Người nói hai loại bạo lực phương thức, Chu Á Nam phụ mẫu thừa nhận, nói tháng này ở nhà mắng quá hài tử. Bọn hắn cũng rất hối hận."

Lý Toàn có chút vắn mi, nói: "Cái kia không có nghĩa là Triệu Nguyên Lập liền là vô tội. Triệu Nguyên Lập đối họ Vương học sinh thực hiện quá bạo lực, người chết Chu Á Nam có lẽ không thể may mắn thoát khỏi. Mặc dù cả hai trước mắt không có trực tiếp quan hệ, nhưng đường dây này vẫn là phải tra. . ."

"Chứng cứ đâu? Ai nhìn thấy, nghe thấy được? Triệu Nguyên Lập cùng Chu Á Nam cái kia đoạn đối thoại chỉ có thể nói ngữ khí nghiêm khắc điểm, pháp luật bên trên không dậy được bất cứ tác dụng gì. Lý Toàn, người không có đọc qua trường cảnh sát, không rõ ràng mọi thứ giảng chứng cứ, không thể nghe bằng lời nói của một bên. Không nói chứng có hậu quả liền là chấp pháp bạo lực. Chỉ cần không có chứng cứ, dù là Triệu Nguyên Lập thật cùng Chu Á Nam chết có quan hệ, pháp luật cũng sẽ không trừng phạt."

"Ta hiểu." Lý Toàn lặng im nửa khắc, hỏi, "Nhưng không có chứng cứ, không nên đi tìm sao?"

Hắn nói: "Dù sao, chứng cứ sẽ không chính mình bay tới."

Ngô phó đội hơi nhú lên mắt, nhìn hấn chăm chăm một lát, nói: "Tình huống bây giờ là Triệu Nguyên Lập cùng Chu Á Nam ở giữa không có chứng cứ liên. Tạo thành Chu Á Nam tử vong liền là cha mẹ của hấn. Vụ án này lập tức liền muốn kết án thông cáo. Người phóng viên kia là bằng hữu của người, liền mời người nói cho nàng, ký giả bây giờ, tổng vọng tưởng thông qua dư luận đến chỉ huy thậm chí không chế pháp luật cùng người chấp pháp, quyết không có thể nào."

Lý Toàn ánh mắt thay đổi: "Cho nên người đây là tại cùng một cái phóng viên phân cao thấp hờn dỗi à. . ."

"Lý thượng úy!" Ngô phó đội bỗng nhiên một câu xưng hô.

Lúc trước hấn nhìn cái này phụ cảnh bất quá là cái ôn hòa không còn cách nào khác người, có thể giờ phút này, hấn đón Lý Toàn ánh mắt —— cái kia quả nhiên là quân nhân mới có ánh mắt, lưỡi đao đồng dạng sắc bén im ắng ánh mắt.

"Ngày đó tại Bạch Khê gặp người quá lợi hại, lúc đầu muốn đem người đào đi phòng bạo đại đội, kết quả sau khi nghe ngóng, là cái đại nhân vật. Có thể làm thủ lĩnh của ta."

Lý Toàn tỉnh táo nhìn xem hấn.

"Chúng ta hệ thống bên trong sự tình, cũng không nhọc đến phiền người phí tâm. Bất quá. . . Lý thượng úy, người là trường quân đội xuất thân, có phải hay không so với bình thường cảnh sát càng hiểu, như thế nào tuân thủ cùng chấp hành thượng cấp mệnh lệnh?"

Vậy ta nói cho người, vụ án này, hôm nay kết án."

. . .

Lý Toàn từ trong viện ra, đứng tại ven đường chờ đèn đỏ.

Ngã tư đường, dòng xe cộ như dệt.

Hắn nhìn xem nhà cao tầng, người đến người đi, lại tại một cái nháy mắt cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút hư ảo, giống hiện lên ở Đông quốc trên sa mạc ảo ảnh.

Đèn đường chuyển xanh, Lý Toàn không có theo biển người tiến lên. Hắn lưu tại ven đường, giống một cái dị loại.

Sau một lúc lâu, hắn lấy điện thoại di động ra, bấm Tổng Nhiệm điện thoại.

. . .

Trường Giang từ Lương thành lưu chuyển mà qua, đem tòa thành thị này một phân thành hai.

Đông xuân chi giao, trời đông giá rét. Nước sông xanh xanh, mặt sông thấp bé.

Tổng Nhiệm cầm túi ngồi tại bờ sông trên tảng đá hóng gió, mấy khối cục đá từ phía sau nàng lăn xuống tới. Nàng quay đầu nhìn, Vương Hàn chính cẩn thận từng li từng tí giẫm lên đột ngột nghiêng đá vụn hướng nàng đi tới.

Bờ sông sắc trời chường mắt, Tổng Nhiệm hí mắt hỏi hắn: "Hôm nay không có học bù?"

"Xin nghỉ." Vương Hàn đến bên người nàng tìm tảng đá ngồi xuống, hỏi, "Chờ lâu lắm rồi sao?"

"Không có." Tống Nhiễm lấy điện thoại di động ra, ở trước mặt hắn đập máy, lại lấy ra ghi âm bút, hủy đi bên trong pin.

Vương Hàn nhìn nàng điệu bộ này, không hiểu: "Thế nào?"

"Hàn huyền với người một ít ngày." Tống Nhiễm mỉm cười, "Không phải phóng viên cùng người bị hại quan hệ, liền là bằng hữu. Đương nhiên, ta không biết người có phải hay không coi ta là bằng hữu."

Vương Hàn sửng sò, nói: "Là bằng hữu. Ngoại trừ người, ta không dám cùng bất luận kẻ nào giảng những sự tình này. Ta cũng biết người không có lộ ra tin tức của ta, không phải hiện tại đồng học khẳng định đều cô lập ta."

"Ta cũng cùng người giảng sự kiện đi." Tống Nhiễm nhẹ cạn cười một tiếng, nhìn về phía màu xanh mặt sông, nói, "Biết ta tại sao phải giúp người sao?"

Vương Hàn ngơ ngác lắc đầu.

"Người biết CANDY sao?"

"Đương nhiên biết."

Tống Nhiễm đưa tay, nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu của hắn, Vương Hàn rụt cổ lại giống con chim cú nhỏ, con mắt nghi hoặc mà nhìn xem nàng, nhưng không có tránh.

"Người tựa như những cái kia ta muốn cứu được tiểu hài tử."
Tống Nhiễm nói.

Vương Hàn cũng không hiểu, nhưng vẫn là nói: "Người đã đã cứu ta. Hiện tại Triệu lão sư cũng không dám tới gần ta."

"Có lẽ vậy. Bất quá, ta có thể muốn bị truyền hình đài khai trừ."

"Vì cái gì?" Nam hài kinh ngạc lại sợ, "Là có người hay không uy hiếp người? Đúng, ta nhìn thấy văn chương của người đều bị xóa bỏ." Hắn vừa tức vừa phẫn, có thể hắn có cái gì lực lượng, chỉ có thể đỏ hồng mắt, "Ta thấy được đồng học thỉnh nguyện sách. Kia là giả, bọn hắn đều không nhìn thấy chân tướng!"

Tổng Nhiệm quay đầu nhìn hắn, ánh mắt yên tĩnh: "Ta cũng không biết, ta nhìn thấy chính là không phải chân tướng."

"Người. . ." Vương Hàn sửng sốt, "Có ý tứ gì?"

"Ta gần nhất sinh bệnh, đầu óc quá loạn, không để ý đến một kiện chuyện rất trọng yếu. Vương Hàn, Triệu lão sư ấu đã người, người cho xác thực tin tức cùng chứng cứ. Có thể Triệu lão sư đối Chu Á Nam bắt nạt, ngoại trừ người căn cứ chính xác nói, cái kia không rõ ràng screenshots, hỗn loạn thiên cận nhiều lần, người còn có thể cho ta càng nhiều chứng cứ sao? Dù là người nói cho ta Chu Á Nam thân thể bộ vị nào đụng bị thương quá, máu ứ đọng quá. Người nói cho ta, "

Nàng nói, "Chỉ cần người cho, ta có thể lại đi viết văn. Dù là bị truyền hình đài khai trừ, bị mấy trăm triệu người mắng.

Bằng hữu của ta nói phóng viên không muốn đại nhập cảm tình, nhưng nếu như người cam đoan nói với ta mỗi câu lời nói đều là thật, không có nửa điểm khoa trương. Vương Hàn, ta có thể liều lên

ta hết thầy bảo hộ người, giúp người đối kháng bọn hắc. Người có thể bảo chứng sao?"

Trước mặt, cái kia gầy yếu nam hài kinh ngạc, tóc ngắn bị gió sông thổi đến gương nanh múa vuốt, hắc há hốc mồm, muốn nói gì.

Nhưng lại tại hắc chần chờ cái này một cái chớp mắt, Tống Nhiễm hướng hắc mỉm cười, dáng tươi cười so thời khắc này gió sông còn thê lương.

Nàng nhìn lại xanh xanh nước sông, nói mới bình thường: "Ta tưởng rằng chuộc tội, không nghĩ tới, lại là một lần phạm tội."

Vương Hàn không hiểu nàng lời này, nhưng cũng lo sợ không yên bắt đầu, ướm hốc mắt: "Tỷ tỷ, ta thề!" Hắc hung ác đạo, "Triệu lão sư hắc thật đánh ta mắng ta, gần nửa năm! Địa điểm, thời gian, mỗi một lần, ta không có nói dối! Trên người ta trong lòng tổn thương đều là thật! Ta lúc nào nhìn bác sĩ, lúc nào cùng bộ giáo dục khiếu nại, cùng phòng giáo dục khiếu nại, ta đều nói với người nha!"

"Ta biết." Tống Nhiễm nói, "Ta kiểm chứng quá, cho nên ta tin tưởng người. Thế nhưng là. . . Chu Á Nam đâu?"

"Hắc. . ."

"Người nói những này tràng cảnh bên trong, hắc ở đây sao? Hắc cùng người cùng nhau bị đánh sao?"

Vương Hàn bỗng nhiên run lên, dần dần, cúi đầu xuống: "Hắc cùng ta giảng, nói lão sư có lần, mắng hắc, giống như cũng, đẩy,. . . Ta không có thấy tận mắt. . ."

Tổng Nhiễm bên tai bỗng nhiên liên vang lên Lý Toàn mà nói: "Ta lo lắng hậu quả muốn một mình người gánh chịu."

Nàng nhìn về phía lòng sông châu, trông thấy bãi bùn bên trên tựa hồ toát ra một vòng xanh lục, cùng nước sông liên tiếp thành một mảnh, lại tinh tế xem xét, lại giống là ảo giác.

Đúng vậy a, đều lúc này, mùa xuân còn chưa tới đâu.

Gió sông băng hàn như đao, nàng bỗng nhiên nghĩ dọc theo con đường này đi xuống, chìm vào cái kia xanh nhạt sắc đáy sông, chìm vào cái kia thanh tịnh nhan sắc bên trong. Phải chăng nhảy vào trong nước, thế giới liền sẽ thông thấu trong vắt.

Nàng nói: "Vương Hàn."

"Hả?"

"Triệu lão sư mắng người những lời kia không muốn tin, ta cảm thấy người là hảo hài tử. Tuyệt đối không nên bởi vì quá khứ bị thương liền xấu đi, tiếp tục làm người tốt, có được hay không?"

". . . Tốt."

"Phải học tập thật giỏi nha."

". . . Ân."

Vương Hàn đi học.

Tổng Nhiễm đi trên đường, không biết nên đi nơi nào.

Dòng xe cộ như dật, tiếng còi hơi bên tai không dứt, thành thị ồn ào náo động âm ỉ tràn ngập lỗ tai của nàng, xé rách lấy thần kinh

của nàng.

Nàng giống đi tại một cái thế giới hoàn toàn xa lạ, biển quảng cáo, đèn xanh đèn đỏ, cao lầu cầu vượt, đối diện người đi đường mặt, toàn bộ lạ lẫm mà lạnh khốc.

Nàng đi thẳng đi thẳng, hướng phía đó đi, muốn tại cái này từ từ thành thị bên trong bắt một cọng cỏ cứu mạng, dù chỉ là bắt một tia nàng duy nhất khí tức quen thuộc.

Tổng Nhiệm xông vào Bạch Khê đường đồn công an lúc, tại gió lạnh bên trong đi vài giờ nàng đã cóng đến bờ môi tím xanh.

Chúng cảnh sát nhân dân ánh mắt cùng nhau tụ ở trên người nàng, một mặt không hiểu.

Tổng Nhiệm thanh âm cùng tia đồng dạng mờ mịt, hỏi: "Lý Toàn, Lý cảnh quan ở đây sao?"

"Hắn buổi chiều xin phép nghỉ đi ra."

"Đi đâu?"

"Không nói a."

Nàng quay người muốn đi, đối diện đụng tới cảnh sát nhân dân tiểu giáp.

Đối phương không quá khách khí: "Người đem a Toàn hại chết. Hắn cho người đảm bảo, người ngược lại tốt, quay đầu liền gửi công văn đi chương, hại chúng ta tất cả mọi người trừ tiền thưởng. Còn tốt hiện tại muốn kết án."

"Thật xin lỗi." Tống Nhiễm cực thấp một giọng nói, đầu cũng rũ xuống rất thấp, đi ra cửa đi.

Sau lưng, có cảnh sát nhân dân hô:

"Lại xảy ra chuyện! Trung học thực nghiệm một cái gọi Vương Hàn học sinh đứng ra, nói hắn liền là lên án Triệu Nguyên Lập Vương mỗ, công khai thỉnh cầu cảnh sát điều tra Triệu Nguyên Lập, còn nói trường học bộ giáo dục bao che. . ."

Tống Nhiễm không biết nghe không nghe thấy, bước chân càng không ngừng rời đi.

. . .

Tống Nhiễm đứng tại ngã tư đường, phát hiện chính mình không chỗ có thể đi. Điện thoại không có điện. Đài truyền hình, nàng không có cách nào trở về. Phụ thân nhà, nơi đó xưa nay không là hậu thuẫn của nàng.

Giữa đường đèn chuyển xanh, nàng theo biển người tiến lên, nàng không tự giác tại đối diện mà đến mặt người bên trong tìm kiếm, hi vọng thượng thiên lần nữa sáng tạo một lần duyên phận, để nàng gặp phải hắn.

Nhưng lúc này đây, giống như duyên phận đã hết.

Đối diện nhiều người như vậy mặt bên trong, không có thân ảnh của hắn.

Tống Nhiễm một mình đi qua non nửa tòa thành, trở lại cửa bắc phố.

Trời tối, trong ngõ nhỏ đầu lãnh lãnh thanh thanh.

Nàng thẽ xác dọc theo tỉnh mạch hẻm nhỏ đi lên phía trước, đi đến Thanh Chi ngõ chỗ ngoặt thời điểm, nàng ngẩng đầu một cái, ngây ngẩn cả người.

Lý Toàn đứng tại đầu ngõ, chính là năm ngoái hắn lái xe đưa nàng tới địa phương.

Bởi vì tại lạnh trong đêm chờ quá lâu, hắn có chút rụt lại bả vai, sắc mặt cũng có chút trắng bệch, ánh mắt lại y nguyên trong trẻo.

Hắn lẳng lặng nhìn xem nàng, giống nhau ban đầu ở sân bay phòng chờ máy bay cái ánh mắt kia, giống như ôn nhu, giống như bi thương, nhưng lại càng kiên định hơn.

Một nháy mắt, sở hữu lòng chua xót ủy khuất giống nước sông bàn khắp xông tới.

Tổng Nhiệm hô hấp không khoái, lập tức hướng hắn đi đến, lại là Lý Toàn mở miệng trước: "Tổng Nhiệm, ta có lời nói cho ngươi."

"Ta nói dối!" Nàng cấp bách đánh gãy, con mắt nhìn chằm chằm hắn, "Năm qua này ta trôi qua không tốt, một chút đều không tốt."

Nàng ngửa đầu hướng hắn mỉm cười: "Ta đối với ngươi cười là giả, ta nói ta rất vui vẻ là giả, cái gì người nhà đều tốt, công việc thuận lợi, hết thảy đều là giả. Là ta trang. . . . Tựa như như bây giờ. . ." Nàng nhếch miệng hướng hắn cười cười, cười đến rất khó coi, cười đến nước mắt tràn đầy hốc mắt, "Ngươi nhìn, ta hôm nay sống rất tốt. Ta đang nói láo, ta nói thật nhiều lời nói dối. Ta hôm nay trôi

qua như muốn chết rồi, ta mỗi ngày đều khó chịu giống như là muốn chết mất. Ta. . ."

Cảm xúc mãnh liệt mà lên, nàng bỗng đứng ngạnh ở, khóc không thành, cười không thành, cũng không biết nên dùng như thế nào biểu lộ đối mặt giờ phút này hoang đường chính mình.

"Ta cũng lừa người." Lý Toàn mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, dường như ánh mắt, lại như lệ quang, "Ta hiện tại sống rất tốt, rất nhẹ nhàng, phá bom rất nguy hiểm, ta không muốn làm, không cần thiết, đều là lừa gạt người. Ta kỳ thật. . ." Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, bên miệng đáng tươi cười làm lòng người nát, ". . . Ta hiện tại là người phé nhân."

Tiếng nói vang lên, hắn đau đến giống như là hướng chính mình huyết thái dương bắn một phát súng.

Hắn ngược mắt nhìn xem thiên, hít vào khí, mắt đỏ vành mắt, ngăn chặn thanh tuyến bên trong run rẩy: "Thật xin lỗi. Hôm qua ta không nên cùng người giảng những cái kia, ta không biết CANDY sự tình, không biết người chịu đựng áp lực. . . Ta chỉ vì chính mình đi qua tuyệt cảnh, sợ người cũng tao ngộ, mới đi ngăn cản người, chất vấn phán đoán của người lực. Đúng không. . ."

"Không phải!" Nàng lắc đầu, nước mắt lăn xuống gương mặt, "Là ta thật xin lỗi, nói quá phạm. Người không nên tức giận. . . Có được hay không?" Nàng khóc ròng nói, "Là tâm tình ta không ổn định. . . Cũng là ta cố chấp không nghe khuyên bảo, tạo thành cục diện bây giờ. . . Ta đã sớm không thể làm phóng viên. Đã sớm sai. . ."

Có thể người không nên tức giận, chúng ta không được âm ỉ lấp xong không tốt? Bởi vì, chỉ có người. . . Chỉ có người. . ."

Nàng đã là đầy mặt nước mắt, khóc không thành tiếng, căn bản là không có cách lại tổ chức ngôn ngữ: "Ta. . . Không có cách nào nói với bất kỳ ai. A Toàn, người có biết hay không. . . Ta không có cách nào đúng. . ."

Nàng hai tay che miệng mũi, thật sâu cúi đầu, khóc đến không kèm chế được.

Hắn mắt đỏ vành mắt, hít vào khí cắn chặt cằm, kiệt lực ngẩng đầu. Bầu trời đêm phẳng phát tại óng ánh lấp lóe.

Hắn cúi đầu xuống dựa trán nàng trong tóc

"Ta biết." Hắn nói.

Ta biết, người không có cách nào nói với bất kỳ ai.

Bởi vì ta cũng giống vậy.

Bởi vì trên đời này liền không có cảm động lây;

Bởi vì nói ra miệng thật giống như, vì cái gì chỉ có ta yếu ớt như vậy? Vì cái gì chỉ có ta vô năng như vậy?

Chinh chiến sa trường binh sĩ trở lại an bình quốc thổ, mọi người hoan thanh tiểu ngữ, không ai nghe thấy cái kia đoạn trong trí nhớ hỏa lực từng tiếng.

Tại này hòa bình niên đại, chiến tranh lại trên người bọn hắn lưu lại thật sâu lạc ấn, xấu xí, tư ẩn, không thể làm người biết.

Ngoại nhân nhìn thấy, hoặc kinh dị dòm ngó, hoặc chẳng thèm ngó tới. Bọn hắn nhìn không thấy vết sẹo kia hạ rút gân áp chế

xương; bọn hấn không biết nó nhìn như khép lại lại tại ngày mưa
dầm gọi người đau đến không muốn sống.

Mà quanh đi quẩn lại thẳng đến tối nay, mới rốt cục gặp cái kia
đồng dạng từ trên chiến trường trở về người, hình tiêu mảnh dẻ, đầy
rầy rết buốt số không; cái kia có đồng dạng vết sẹo cũng hàng đêm
phát tác đau thấu tim gan người.

Tựa như ngày đó nhìn thấy màu trắng cây olive.

Chưa thấy qua thế nhân, vĩnh viễn sẽ không tin tưởng trên đời lại
từng có như thế thịnh cảnh, vĩnh viễn sẽ không lý giải giữa thiên địa
lại từng có cái kia một cái chớp mắt ôn nhu.

Chưa thấy qua thế nhân nhóm lớn tiếng nói: "Trên đời này không
có khả năng có màu trắng cây olive!"

Có thể chỉ có hấn / nàng biết, màu trắng cây olive, là tồn tại.

Bởi vì ngày ấy, hấn cùng nàng, cùng nhau nhìn thấy.

May mắn a, một khắc này, trời xanh đất cát màu trắng cây olive
dưới, hấn / nàng ở bên người; chứng minh, nàng / hấn không phải
trong mộng.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 32: Chapter 32

chapter 32

Tháng hai chỉ còn ngày cuối cùng, thời tiết y nguyên rét lạnh.

Trong đêm nhiệt độ không đến 2°C, cái này tại ẩm ướt Lương thành, nhưng nói là hàn khí tận xương.

Tổng Nhiễm nhà lầu một nguyên bản liền râm mát, mùa hè ở dễ chịu, mùa này lại âm lãnh đến hoảng. Tổng Nhiễm mở cửa vào nhà, Lý Toàn cùng đi theo đi vào, đứng tại cửa hiên bên trong mắt nhìn.

Tổng Nhiễm khàn giọng nói: "Nhà ta là đất xi măng bãi, không cần thay đổi giày."

Lý Toàn quét trong phòng một chút, hỏi: "Một mình người ở?"

"Ân. Đây là ta ông ngoại bà ngoại phòng ở, bọn hán đều đã qua đời."

Tổng Nhiễm buông xuống bao, lập tức mở ra điện lò sưởi, nói: "Người trước sấy một chút lửa đi, ta đi tẩy cái mặt." Nàng dù không có khóc nữa, nhưng trên mặt đều là nước mắt.

Lý Toàn gật đầu, nói: "Tốt."

Tổng Nhiễm đi ra mấy bước quay đầu, gặp hán còn đứng ở tại chỗ, có chút xuất thần bộ dáng, chỉ xuống ghé sofa: "Người ngồi

a."

"Ài." Hấn đi tới.

Tổng Nhiễm đi phòng rửa tay cầm nước lạnh rót hạ mặt, lúc ngẩng đầu trông thấy trong gương chính mình con mắt sưng đỏ sưng đỏ, khó coi chết đi được.

Đội nàng ra ngoài, Lý Toàn ngồi ở trên ghế sa lon, hơi cong lấy vác tại sưởi ấm.

Hấn đôi khuỷu tay khoác lên hai đầu gối bên trên, một đôi tay cân xứng thon dài, tại lò sưởi cấp trên tùy ý xoay chuyển. Ánh lửa chiếu vào hấn giữa ngón tay, soi sáng ra phần nộn huyết nhục nhan sắc. Trên mặt của hấn cũng chiếu đến ấm áp hồng quang, chỉ là, cái kia biểu tình bình tĩnh bên trong lại có loại không nói ra được cô đơn.

Từ năm nay gặp lại, Tổng Nhiễm liền chưa thấy qua hấn giờ phút này dạng thần sắc; hoặc là nói lúc trước liền chưa thấy qua hấn vẻ mặt như vậy, phẳng phất cái kia cực nóng ánh lửa đều không thể đem hấn đáy mắt tịch mịch hòa tan mất giống như.

Nàng nghĩ, nửa năm qua này, đương nàng không có đối mặt tắm gương, không có đối mặt bất luận người nào thời điểm, cũng hấn là vẻ mặt như vậy.

Tổng Nhiễm đi qua ngồi ở bên cạnh sofa nhỏ bên trên, cũng hơi cong lấy thân thể sưởi ấm. Tay của nàng cùng hấn cách một khoảng cách, không gần, cũng không xa.

Vào nhà một đoạn thời gian, trên thân vẫn là băng lạnh buốt, hàn khí chưa tiêu. Nàng hỏi: "Các người rất lâu sao?"

"Có một hồi." Hấn nói, "Điện thoại di động của người đánh không thông."

"Không có điện."

"Ân."

"Người hôm nay làm sao lại tới?"

"Vụ án kia, ta cảm thấy người nói có thể là đúng."

"Nhưng người cũng nói đúng. Vương Hàn lừa ta. . . Cũng không thể nói lừa gạt, hư cấu 1% sự thật."

Bọn hấn đều đúng, thế nhưng đều sai.

Mà giờ khắc này, lẫn nhau tựa hồ cũng không nghĩ tại vấn đề này bên trên sâu trò chuyện, giống đạt thành ăn ý nào đó.

Trong lòng có càng muốn nói hơn.

Hấn cùng nàng hiện lên góc vuông ngồi, hai người đều nhìn chăm chăm lò sưởi, tay riêng phần mình vuốt ve xoay chuyển, lộ ra nội tâm có chút không ổn định.

Rất cục, hấn ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Đi uống chút nước đi."

"Hả?"

Lý Toàn nói: "Người cuồng hộng có chút câm."

Vừa rồi khóc.

Tổng Nhiễm ngẩn người, lúc này mới ý thức được yết hầu lại làm lại chát, còn rất đau. Nàng đứng dậy đi phòng bếp điều hai chén ấm nước sôi, đưa cho Lý Toản một cốc.

Lý Toản cầm cái cốc, hỏi: "Từ Đông quốc sau khi trở về thường xuyên khóc đi?"

Tổng Nhiễm thấp mắt nói: "Sẽ không khóc thành tiếng âm."

Lý Toản nói: "Bởi vì 926 a?"

Tổng Nhiễm tay cứng một chút, nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, bản thân tỉnh lại nói: "Khả năng bởi vì ta không đủ kiên cường, cho nên luôn luôn cảm thấy rất đau nhức."

"Không quan hệ." Lý Toản nói, "Ta cảm thấy mềm mại một điểm, cũng rất tốt."

Tổng Nhiễm ngược mắt nhìn về phía hấn, hấn khẽ cúi đầu, ánh lửa chiếu vào hấn bên mặt bên trên, phá lệ nhu hòa ấm áp.

Từ nhỏ đến lớn, phụ mẫu luôn luôn phê bình sự yếu đuối của nàng, nàng không đủ kiên cường. Cho tới bây giờ không ai nói với nàng, ta cảm thấy mềm mại một chút cũng rất tốt.

Lý Toản nói: "Người biết ta lần thứ nhất nhìn thấy CANDY là tâm tình gì sao?"

"Cái gì?" Nàng tâm hơi rút lại.

"Trong tám ảnh thế giới cho người ta cảm giác bị ai, thâm lương. Nhưng cùng lúc lại rất kiều ngạo, cảm kích."

Tổng Nhiễm sửng sốt: "Vì cái gì?"

"Bởi vì ta nhận biết ảnh chụp quay chụp người. Nàng để thế giới thấy được một quốc gia cực khổ. Nhận biết nàng, ta cảm thấy rất vinh hạnh."

"Ta an ủi khả năng không được cái tác dụng gì, nhưng ta cho rằng, chỉ có cùng người kè vai chiến đấu qua người, mới có tư cách đánh giá người. Ta nghĩ, " Lý Toàn giương mắt mắt, nhìn thẳng nàng, "Ta chỉ ít so với cái kia không biết người người càng có quyền lên tiếng đi."

Ánh mắt của hắn kiên định mà ôn hòa, dường như mang theo lực lượng, xuyên thấu con mắt của nàng, ấm áp va chạm đến nội tâm của nàng chỗ sâu.

Tổng Nhiễm mũi bỗng nhiên chua chua, vội vàng cúi đầu.

Vào nhà hồi lâu, ngồi vây quanh lò sưởi một bên, vừa mới lạnh buốt hai tay đã từ từ ấm lại.

Nàng nháy đi trong mắt ướt át, phối hợp mím môi đối với mình cười một tiếng.

Hắn uống xong nửa chén nước, đứng dậy đem cái cốc để ở một bên.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía lỗ tai của hắn,

"Người đây? Vẫn là lỗ tai vấn đề sao?"

"Nghe thanh âm mà nói, không có vấn đề." Lý Toàn ngồi trở lại đến, gặp Tổng Nhiễm vẫn bướng bỉnh nhìn xem hắn, liền lại từ từ tăng thêm câu lời nói thật, "Có khi sẽ ù tai, cách âm."

Nàng vận mi: "Nghiêm trọng không?"

"Bình thường không nghiêm trọng, nhưng trong công việc, " hấn cúi đầu vuốt vuốt mũi, "Nếu như tiếp xúc đến tạc đạn. . ."

Tổng Nhiệm đã hiểu, hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Ứng kích tính thương tích. Bởi vì bị tạc đạn làm bị thương, thân thể bản năng có bài xích."

"Có thể trị hết a?"

"Không biết." Hấn dùng sức xoa xuống tay, thần sắc tối nghĩa, "Nói là nhìn thời gian, nhưng người nào cũng không biết bao lâu."

Tổng Nhiệm im lặng nhìn hấn tay, phá bom một đôi tay, thon dài, khớp xương cứng rắn. Tiểu Thu nói, kia là có thể đánh đàn dương cầm một đôi tay.

Nàng không có an ủi hấn, chợt hỏi một câu: "Người nghĩ trở lại trước kia trên cương vị đi sao?"

Hấn trầm mặc.

Nửa khắc sau, vừa muốn mở miệng, nàng lặng lẽ nói: "Muốn nói thật a, thượng thiên sẽ nghe được."

Lý Toàn nhấp cắn môi một cái, đáp: "Rất muốn."

Nửa năm, hấn bản thân gây tê, giả bộ như không quan trọng, không muốn thừa nhận chính mình là cái kẻ bại, từ đầu đến cuối trốn tránh đáy lòng khát vọng. Có thể đến giờ khắc này, hấn lại hoang đường địa tâm tồn chờ mong, nếu như thừa nhận liền có thể

mang đến hảo vận, hấn nguyện ý nhìn thẳng vào chính mình không cam lòng.

Tổng Nhiễm vẫn ở trong lòng mặc niệm câu gì, sau đó dụng lực gật gật đầu, phảng phất nói một mình: "Nhất định sẽ tốt."

Lý Toàn bỗng nhiên liền nhẹ nhàng cười một tiếng, cau mày cười ra tiếng âm: "Người cái này an ủi cũng quá lấy lệ."

"Là thật. Nếu như vô cùng vô cùng khát vọng một việc, vậy chuyện này liền nhất định sẽ thực hiện."

Lý Toàn hiển nhiên không tin loại này không phải khoa học, hỏi: "Ai nói? Người a?"

"Ta tự mình trải qua, ta vô cùng vô cùng khát vọng sự tình, đều thực hiện. . . Bất quá, " Tổng Nhiễm nhỏ giọng xuống dưới, "Cũng có người nói, muốn trạng thái chuyển biến tốt đẹp, liền phải rời xa kích thích nguyên."

"Rời xa?" Lý Toàn khẽ nâng lên cái cằm, híp híp mắt, hấn cũng không tán đồng, "Thống khổ là 'Nghĩ' mà không được. Không có 'Nghĩ', mới có thể rời xa. Cũng không 'Nghĩ', thống khổ là không có, vui vẻ cũng mất."

"Cho nên ta cũng cảm thấy đây là câu nói nhảm." Tổng Nhiễm xoa xoa đôi bàn tay chỉ, nói, "An ủi người khác rất dễ dàng, chính mình đâu, kết quả là vẫn là phải tiếp tục giãy giụa."

"Là." Lý Toàn cực kì nhặt giật môi dưới góc, cúi đầu tiếp tục xem lò sưởi.

Vừa rồi tại bên ngoài đứng mấy tiếng, lạnh đến quá sức. Hiện tại ngồi vào trong phòng dầu, lò sưởi bên trong lửa nhìn lâu, nhiệt độ kia cũng dần dần thấm vào đáy mắt.

Hai người người một lời, ta một câu, nhỏ vụn trò chuyện.

An ủi, giống như chưa, khuyên giải, cũng rất giống không có.

Chỉ là thổ lộ hết, lắng nghe; chỉ thế thôi.

Ngoài phòng gió lạnh gào thét, trong phòng dần dần ấm lại.

Bóng đêm dày đặc, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến sát vách Vương nãi nãi gõ cửa tiếng vang: "Nhiễm Nhiễm ở nhà a?"

Tống Nhiễm nhìn Lý Toàn một chút, tranh thủ thời gian đứng dậy: "Ờ."

Vương nãi nãi đã đẩy ra cửa sân đi tới.

Tống Nhiễm mở cửa, nãi nãi đem một cây kim đưa cho nàng: "Ai nha, con mắt lại không tốt, khâu kim liền là không xuyên vào được, Nhiễm Nhiễm cho nãi nãi xuyên hạ tuyến đi."

Tống Nhiễm vừa tiếp nhận kim khâu, Vương nãi nãi hướng trong phòng nhìn một chút, thấy được Lý Toàn, nhỏ giọng nói: "Trong nhà có khách a?"

"Ân." Tống Nhiễm cúi đầu cho Vương nãi nãi xuyên tuyến.

Không biết có phải hay không vừa rồi nhìn chăm chăm lò sưởi bên trong lửa nhìn lâu, Tống Nhiễm trước mắt đỏ rực một mảnh, có chút hoa mắt. Nàng không ngừng chớp mắt, chớp nửa ngày cũng không xuyên đi vào.

Vương nãi nãi cười lên: "Người nhìn các người người trẻ tuổi, nhần lực cùng ta lão bà tử này không sai biệt lắm. Gần nhất lại thức đêm không ngủ đi?"

Lý Toàn đứng dậy đi tới, nói: "Ta thử một chút."

Tổng Nhiễm đưa cho hắn, hắn nắm chặt nhỏ bé kim khâu, ngưng thần nhìn xem, nhẹ nhàng một xuyên, dây nhỏ chui vào lỗ kim.

Vương nãi nãi tiếp nhận kim khâu, cười nói: "Cám ơn nha."

"Không khách khí." Lý Toàn nhẹ lời nói, "Ngài chú ý bậc thang."

"Được rồi." Lão nhân vịn đầu gối cẩn thận đi ra ngoài, "Cám ơn a tiểu hỏa tử."

Lý Toàn nhìn một chút đồng hồ đeo tay, đã tám giờ tối.

Hắn nhìn về phía Tổng Nhiễm, không được tự nhiên nhấp môi dưới, nói: "Ta không sai biệt lắm cũng nên đi."

Tổng Nhiễm đoán ra hắn sợ hàng xóm nói nàng nhàn thoại, cho nên lời này là nói cho Vương nãi nãi nghe.

Nhưng nàng nhất thời không lên tiếng.

Nàng không trả lời, Lý Toàn liền đứng tại cạnh cửa chờ đợi.

Thẳng đến sát vách Vương nãi nãi vào nhà, nàng mới nhỏ giọng nói: "Ăn cơm tối lại đi thôi."

Lý Toàn ánh mắt lấp lóe xuống, thấp giọng: "Liền sợ phiền phức. .
."

"Không phiền phức, " Tống Nhiễm thả xuống hạ mi mắt, nắm chặt ngón tay đao, "Cũng không có đồ ăn. . . Liền là mì sợi."

. . .

Tiến phòng bếp, kéo ra tủ lạnh, bên trong ngoại trừ mì sợi cùng trứng gà, không có vật khác.

Nấu nôi đặt ở thượng tầng đỉnh trong tủ, Tống Nhiễm kiễng chân lên đủ một chút, không có đủ đến, một giây sau, sau lưng một cái bóng đè ép tới —— Lý Toàn đi tới, đứng tại sau lưng nàng đưa tay, đem cái nôi gỡ xuống.

Nắp nôi nghiêng lấy bỗng nhiên trượt, hướng nàng trên đầu rơi xuống, Tống Nhiễm dọa đến co rụt lại, cái ót cọ lên hần lồng ngực. Lý Toàn tay kia nhanh nhẹn tiếp nhận cái nắp.

Hắn tròn mắt nhìn núp ở trước ngực hần nàng, nhẹ nói câu: "Ngại ngùng."

"Là ta nên nói cảm ơn." Nàng đỏ mặt vội vàng đứng vững, hai người sát vai tương sai đi ra.

Tống Nhiễm hơi hấp khí, đi đến bếp lò bên cạnh cầm lấy hai viên trứng gà, cảm thấy quá khó coi, quay đầu nói: "Trong viện có cải trắng, muốn hay không thêm điểm nhi."

"Tốt."

Hậu viện một huề ruộng rau bên trên, cải trắng xiêu xiêu vẹo vẹo sinh trưởng, Lý Toàn quay đầu lại hỏi: "Ai loại?"

"Bà ngoại hạt giống rau, ta loạn vậy."

"Đã nhìn ra." Hấn nói.

Nàng không hiểu đỏ mặt lên.

"Ày." Nàng thanh đao đưa cho hấn, Lý Toàn tiếp nhận, nhìn một chút cải trắng, hỏi: "Muốn cái nào khỏe?"

Tổng Nhiễm kiễng chân lên chỉ một chút: "Viên kia nhỏ nhất đi."

Lý Toàn quá khư ngồi xuống, một tay hoành bắt lấy đồ ăn đấm, áp đặt xuống dưới, thanh thủy đồ ăn ngạnh đứt gãy thanh. Hấn thanh đao còn cho Tổng Nhiễm, chính mình ngồi xỏm ở ruộng bên cạnh lấy xuống trùng lá cây.

Tổng Nhiễm đi đến trên bậc thang, ngồi xỏm ở vòi nước bên cạnh thanh tẩy trên lưỡi đao bùn.

Hậu viện không có đèn, mở ra cửa sau. Một vệt ánh sáng từ trong nhà bắn ra đến, nghiêng nghiêng rải trên mặt đất. Tổng Nhiễm ngồi xỏm ở cửa sau miệng, bóng dáng của nàng thật dài một đầu cửa hàng tại tia sáng bên trong; Lý Toàn ngồi xỏm ở quang minh cùng hắc ám giao giới tuyến bên trên, cúi đầu lúc bên mặt có chút thấy không rõ thân sắc.

Tổng Nhiễm nhìn xem trên mặt đất cái bóng của mình, vụng trộm hướng một bên dời một chút —— bóng dáng của nàng tựa vào trên lưng của hấn.

Nàng "Dựa vào" lấy hấn, bỗng nhiên tiếng gọi: "A Toàn."

"Hả?" Hấn nghe được xưng hô thế này, quay đầu nhìn về phía nàng, con mắt tại trong đêm vừa đen vừa sáng.

Nàng hỏi: "Người sẽ biết sợ sao?"

Trên tay hắn còn tại hái lá rau, dừng một chút: "Sợ cái gì?"

"Không tốt lên được."

Hắn xoay quay đầu đi, nói: "Sợ."

An tĩnh trong hậu viện,

Nước chảy ào ào, cọ rửa trên tay nàng lưỡi đao, chiết xạ ra từng mảnh bạch quang.

Hắn lại tăng thêm một chữ, nói: "Rất sợ."

Rất khát vọng, cũng rốt cuộc không chiếm được, thế là cả ngày tâm thường vô vi, nhân sinh đại khái không có so đây càng xấu chuyện càng đáng sợ hơn.

Nàng cúi đầu xuống, ngón tay bơi qua thanh thủy cọ rửa lưỡi đao, nói: "Đừng sợ a, sẽ tốt." Khả năng cảm thấy lời này không quá có thể tin, lại tăng thêm câu, "Ta cảm thấy."

Lý Toàn cực kì nhặt cong môi dưới góc, níu lấy rau quả.

Tổng Nhiễm nhìn xem cái bóng dưới đất, lại nhẹ nhàng hướng hắn trên lưng "Nhích lại gần", làm bộ yên lặng cho hắn lực lượng.

Nàng ngồi xổm trên mặt đất lưng la lưng lay, không có quá đứng vững, không cẩn thận một nghiêng, ảnh tử đóng đến trên đầu của hắn, chặn hắn sáng ngời.

Hắn quay đầu nhìn qua, vừa vặn hái xong thức ăn, đứng người lên, nói: "Cái này cải trắng dung mạo không đẹp nhìn, nhưng hắn là

ăn thật ngon."

Tổng Nhiễm tranh thủ thời gian quẩn quẩn vặn hỏ thủy long đầu, đứng dậy, phụ họa nói: "Đương nhiên, năm nay mùa đông quá lạnh. Đều nói thời tiết càng lạnh, mọc ra cải trắng càng ngọt đầu."

. . .

Trở lại phòng bếp, Lý Toàn tẩy trắng đồ ăn cùng nấu nôi, tiếp nửa nôi nước đặt ở trên lò. Tổng Nhiễm vặn ra khí ga lò, hỏa diễm bốc lên đi lên.

Hai người cùng nhau lui ra phía sau một bước, chấp tay sau lưng tựa ở bên tường chờ nước mở.

Nhỏ nhỏ trong phòng bếp nhất thời lại an tĩnh lại, chỉ có hỏa diễm lay động tiếng vang, cùng với bên ngoài phong thanh.

Lý Toàn quan sát bếp lò, nhìn thấy đầy đủ hết có thể nói phi thường phong phú đồ gia vị, cùng các loại cớ chiên làm đồ ăn công cụ cùng các thức nôi bở, liền sữa bò nôi đều có.

Hắn hỏi: "Người trước kia nấu cớ a?"

Tổng Nhiễm nghe xong liền hiểu: "Ân. Nhưng gần nhất không có tâm tình gì."

"Vẫn là phải ăn cớ thật ngon." Hắn nói.

"Tốt lắm." Nàng đáp, nhìn chăm chăm ngọn lửa, ". . . Kỳ thật ta nấu cớ tay nghề rất tốt, có cơ hội để người mở mang kiến thức một chút."

"Tốt." Hắn cười nhạt nói.

Không đầy một lát nước sôi rồi, mở cái nắp, nóng hôi hổi. Tống Nhiễm xuất ra mì sợi, rút ra một tiểu đem ném vào trong nồi, lại rút ra một tiểu đem cho hắn nhìn: "Người ăn bao nhiêu? Nhiều như vậy đủ sao?"

Lý Toàn nói: "Nhiều một chút."

Nàng lại sờ trường chỉ đo một thanh, quay đầu nhìn hắn;

Lý Toàn sờ mũi một cái: "Lại nhiều một điểm."

Nàng lại nhiều nắm chặt một thanh, ánh mắt hỏi ý;

Hắn muốn cười không cười, dứt khoát tiến lên một bước, chính mình rút một thanh ném vào trong nồi, than nhẹ: "Người là thật không biết nam sinh sức ăn a."

Tống Nhiễm lược giạt mình: "Ta sợ nấu nhiều người chống đỡ."

Lý Toàn nói: "Ban đầu cái kia một tiểu đem là chính người lượng?"

"Đúng a."

Hắn cười thanh: "Cho mèo ăn meo đâu?"

Tống Nhiễm: ". . ."

Mì sợi vừa vào nước sôi liền mềm mại xuống dưới, mì nước nâng lên bong bóng. Nấu một hồi sau, Tống Nhiễm ném đi cái trắng lá cây đi vào, lại đánh hai viên trứng gà.

Lý Toàn đứng ở một bên trước bếp lò, cầm hai con bát, hướng trong chén thêm xì dầu đậu cà vò muối quả ớt tương, cho mì nước

điều ngon nguồn liệu.

Đãi rau quả nấu mềm, trứng gà thành hình, Tống Nhiễm cầm đũa chậm rãi quấy trong nồi mì sợi.

Bốc hơi nhiệt khí nhào vào trên mặt nàng, quấy lầy quấy, nàng bỗng nhiên tiếng gọi: "A Toản?"

"Hả?" Lý Toản chính hướng trong chén mức quả ớt tương, quay đầu nhìn nàng.

Nhưng nàng nhìn chăm chăm mì nước nồi, rất chân thành quấy lầy mì sợi, nói: "Ngày ấy, ngươi là vì đi cứu Thẩm Bội sao?"

Lý Toản nhìn nàng nửa ngày, cúi đầu đem tương liệu bỏ vào trong chén, rất rõ ràng nói: "Không phải."

Đâm vào trong lòng nàng một cây băng cứng bàn gai cứng chậm rãi hòa tan, nàng vô ý thức nhếch miệng lên.

Hắn thoáng nhìn, hỏi: "Cười cái gì?"

"Vui vẻ." Nàng nhìn xem trong nồi, "Mặc dù không đúng lắm, nhưng rất vui vẻ." Đôi đũa trong tay vừa dùng lực, mì sợi bẻ gãy. Nàng quay đầu nhìn hắn, con mắt lóe sáng tinh tinh, nói: "Mặt nấu xong."

Lý Toản cười một tiếng: "Tốt."

Tống Nhiễm tránh ra, đem đũa đưa cho Lý Toản. Hắn đem trong nồi mì sợi mò được trong chén, gộp lên mì nước, khuấy một chút liền thành.

Kia là bình thường nhất bất quá một tô mì sợi, ngâm ở tương trong canh, ổ một quả trứng gà cùng một đồng cải trắng lá. Hai người lại ăn đến rất thỏa mãn, giống như là thật lâu chưa ăn qua như thế vừa lòng một bữa cơm.

Đã đem phòng bếp thu thập sạch sẽ, đã qua trong đêm chín điểm.

Lý Toàn muốn đi, Tống Nhiễm tiễn hán đến cửa viện, nhìn một chút đèn sì ngõ nhỏ, chợt nói: "Người đợi ta một chút."

Nàng nhanh chóng chạy vào phòng, rất nhanh lại chạy đến, kín đáo đưa cho hán một cái đèn pin. Nàng hai gò má đỏ bừng, mím môi nói: "Trong ngõ nhỏ bên cạnh hắc."

Lý Toàn vừa muốn nói cái gì, nàng đoạt lời nói: "Trong nhà của ta rất nhiều đèn pin cầm tay."

Lý Toàn sững sờ sững sờ, tiếp theo nở nụ cười, nói: "Tốt."

Lại có chút tức sắc: "Ngày mai có cái gì phiền phức, cùng ta giảng."

"Tốt." Tống Nhiễm nói, "Nếu như có chuyện, ta có thể đánh người điện thoại a?"

Lý Toàn nói: "Đương nhiên."

Xã hội bây giờ, rất kỳ quái. Rất nhiều người rõ ràng lẫn nhau có dây số, nhưng đánh điện thoại lại giống như là một kiện tư mật mà vượt tuyến sự tình.

Hai người lẫn nhau nhìn chăm chú lên, đều là hiểu rõ mỉm cười.

"Đi." Lý Toàn nói, mở đèn pin. Một chùm bạch quang vạch phá hắc ám, xán lạn bắn ra đến trong ngõ nhỏ.

"Ân. Gặp lại." Tống Nhiễm hướng hấn khoát tay.

Hấn đi ra một khoảng cách, gặp lại sau nàng còn đứng ở cửa, xông nàng giương lên tay, nói:

"Trời lạnh. Đi vào đi!"

"Ài!" Tống Nhiễm đáp, đóng lại cửa sân.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 33: Chapter 33

chapter 33

Tổng Nhiệm đêm đó không có lại chú ý ngoại giới bất cứ tin tức gì, sớm đi ngủ. Mặc dù là mượn thuốc ngủ tác dụng, nhưng nàng ngủ được rất an tâm, ngày thứ hai bắt đầu tinh thần rất tốt.

Chờ đi đến đài truyền hình, nàng mới theo vào tin tức.

Hôm qua buổi sáng các học sinh thư ngộ, cùng buổi chiều nhảy lều án thông cáo sau khi ra ngoài, trên mạng dâng lên hai sóng nhằm vào nàng thanh thế thật lớn công kích. Nhưng tại Vương Hàn đứng ra sau, thế cục nghịch chuyển, lần nữa chuyển thành đối Triệu Nguyên Lập chửi rửa, thậm chí lan đến gần một bộ phận thực tên ủng hộ Triệu Nguyên Lập vô tội các học sinh.

Tổng Nhiệm không biết, mạng lưới phía sau kết nối những cái kia diện mục, đến tột cùng là người, vẫn là thú.

Sự tình làm lớn chuyện sau, trường học trước tiên đối Triệu Nguyên Lập làm ra tạm thời cách chức xử lý, biểu thị sẽ đem hết toàn lực phối hợp cảnh sát điều tra, đồng thời tại toàn trường phạm vi bên trong đối các loại bạo lực tiến hành loại bỏ, còn học sinh một cái tốt đẹp học tập hoàn cảnh.

Vương Hàn đã tạm nghỉ học bị phụ mẫu tiếp đi, chờ đợi cảnh sát điều tra lấy chứng. Bởi vì là vị thành niên, vụ án tiến triển sẽ không

lại đổi truyền thông công bố. Bất quá, Vương Hàn tại xã giao trên bình đài viết một câu: "Mời các người không muốn ủng hộ ta, bởi vì ta biết một khi các người không hài lòng kết quả, đao trong tay liền sẽ đâm về ta."

Tổng Nhiệm thì công khai viết một thiên lời cuối sách.

Nàng thừa nhận chính mình phạm vào kiểm tra đối chiếu sự thật không rõ sai lầm, lừa dối dư luận, hi vọng mọi người cho rằng làm gương, kiên nhẫn chờ đợi, tin tưởng, cũng giám sát ngành tương quan theo nếp điều tra. Chân tướng cuối cùng sẽ được phơi bày.

Nàng tại văn bên trong viết:

". . . Nhân vật công chúng đối dư luận có hiệu ứng hồ điệp bàn lực ảnh hưởng, nhất là phóng viên ngành nghề. Ta không để ý đến điểm này, để tình thế phát triển viễn siêu ta mong muốn. Là ta sai lầm. Nhưng các vị làm quần chúng, phải chăng cũng nên đề cao mình nghĩ phân biệt năng lực, năng lực phân tích, không muốn mù quáng đứng đội phát tiết cảm xúc. . ."

Chỉ bất quá cùng trước đó bản thảo so sánh, hô hào lý tính thiên văn chương này bình luận cùng phát ít đến thương cảm.

Nhưng Vương Hàn cho nàng gọi điện thoại tới, nói thấy được nàng ban bố văn chương.

Đầu bên kia điện thoại, nam hài rất áy náy: "Tỷ tỷ, thật xin lỗi. Khi đó ta muốn tìm người hỗ trợ, cho nên lừa người; lại sợ bị toàn trường đồng học cô lập, cũng không có kịp thời đứng ra."

Tổng Nhiệm cười: "Không có việc gì a, người bây giờ tiếp nhận áp lực cũng rất lớn, ta ngược lại có chút lo lắng người."

"Ba ba mụ mụ của ta đều bồi tiếp ta, không có chuyện gì. Người yên tâm, lần này ta nhất định sẽ nói nói thật, không giấu diếm, nhưng cũng sẽ không thêm mắm thêm muối."

"Tốt."

Hai người không có nhiều trò chuyện, cha mẹ của hắn sợ các phóng viên quấy rối, trông coi điện thoại. Vương Hàn rất nhanh liền dập máy.

Còn có phóng viên liên hệ đến Tổng Nhiệm, muốn thông qua nàng đi phỏng vấn Vương Hàn, bị Tổng Nhiệm cự tuyệt.

Người phóng viên kia trách mắng: "Trước mấy ngày người tại trên đầu sóng ngọn gió thời điểm ta còn công khai ủng hộ quá người, hiện tại phong ba quá khứ, liền trở mặt không nhận người rồi?"

Tổng Nhiệm trực tiếp đem hắn kéo đen.

Về sau, Tổng Nhiệm đóng dấu một trang giấy, đi đến Lưu Vũ Phi văn phòng.

Lưu Vũ Phi tiếp vào thật đơn giản một tờ thư từ chức, lấy làm kinh hãi: "Người làm cái gì vậy?"

Tổng Nhiệm áy náy nói: "Chủ quản, ta nghĩ từ chức."

"Người. . ." Lưu Vũ Phi không thể lý giải, "Người sao phải khổ vậy chứ? Thật vất vả Vương Hàn đứng ra chỉ chứng, chứng minh người nói đúng. Bên ngoài bây giờ rất nhiều người ủng hộ người a."

"Kết quả là đúng, quá trình lại sai." Tống Nhiễm nói, "Ta khi đó không nên tuyên bố đối người hiềm nghi có hại tin tức."

"Ta nói người tận để tâm vào chuyện vụn vặt, Chu Á Nam bản án đang thẩm vấn, không có nghĩa là thụ hại Vương Hàn liền không thể tại lúc này giải oan. Chẳng lẽ còn phải xếp hàng? Mà lại Vương Hàn sự tình nhất định phải ở thời điểm này giải quyết, mới có thể chân chính gây nên coi trọng."

Tống Nhiễm mặc trong chốc lát, muốn nói, người cùng lần trước nói không đồng dạng.

Nhưng nàng chỉ là mỉm cười nói: "Không phải là bởi vì chuyện này, ta đã sớm nên từ chức." Nàng đem bệnh của mình lịch đưa tới, "Ta hiện tại trạng thái, tiếp tục làm tin tức là không chịu trách nhiệm."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy tinh thần tật bệnh sở khám bệnh, lập tức sửng sốt.

Hắn xoa đầu, nửa ngày không có chậm tới, nói: "Người là ưu tú phóng viên, cái này phải đợi cấp trên thương lượng lại phê, ít nhất cũng phải 1-2 tuần, trước chờ thông tri đi."

"Tốt. Cho ngài thêm phiền toái."

. . .

Vương Hàn bản án từ đội cảnh sát hình sự phụ trách. Hắn lên án mười phần rõ ràng, cũng không cần tung lưới cách thức sờ tra, cho nên Bạch Khê đường đồn công an dân cảnh môn không tiếp tục tham dự vào.

Ngược lại là một chút có ý khác các phóng viên, án lấy liên danh trên sách học sinh tính danh ngăn ở cửa trường học, muốn ngắt thăm những cái kia "Bao che" Triệu lão sư thay Triệu lão sư nói chuyện học sinh, đã dẫn phát nhiều lần xung đột.

Chỉ là một buổi sáng, Bạch Khê đường dân cảnh môn liền đi giải quyết đến mấy lần.

Lý Toàn bận đến nhanh giữa trưa mới kết thúc công việc. Vừa trở lại đồn công an, nước cũng không kịp uống một ngụm, đồng sự nói sở trưởng gọi hắn.

Lý Toàn đi đến cửa phòng làm việc, nghe thấy sở trưởng đang đánh điện thoại: "Hải! Chúng ta chiến hữu cũ nhiều năm như vậy, người còn khách khí với ta? Đứa nhỏ này biểu hiện rất tốt, làm việc trầm ổn lại an tâm, trạng thái cũng không tệ, người yên tâm đi. Ta nhìn đâu."

Lý Toàn biết kia là hần bộ đội chính trị bộ lãnh đạo.

Chờ sở trưởng cúp điện thoại, Lý Toàn gõ xuống cửa: "Sở trưởng."

"A Toàn a, " sở trưởng đầy mặt đáng tươi cười, hướng hắn ngoắc, "Mau vào."

Lý Toàn đi vào tọa hạ: "Ngài tìm ta có việc?"

"Không có khác, người tới đây nhi gần nửa nguyệt. Người trong đội bảo người trở về làm thể năng cùng tâm lý khảo thí. Thân thể của người tâm lý tình trạng, bên kia là phải định kỳ giám sát. Người biết a?"

"Biết." Lý Toàn áy náy cười một tiếng, nói, "Chỉ đạo viên nói qua. Nhưng cuối tuần trước bận quá, đem quên đi."

"Không có chuyện. Ta chỗ này cho người nghỉ, người về trước bộ đội báo cáo chuẩn bị đi. Không phải ta cái kia chiến hữu lại tới thúc, cho là ta chụp lấy người không thả đâu."

Lý Toàn cười: "Đi. Cảm ơn sở trưởng."

Lý Toàn về nhà gội đầu tắm rửa, đem chính mình sửa sang lại một lần, lại đổi thân màu xanh quân đội huấn luyện phục. Lấy giá áo lúc trải qua bàn đọc sách, hẩn nhìn nhiều một chút, đầy bàn sách vở công cụ cùng dây điện.

Hẩn nhớ tới trong khoảng thời gian này cơ sở công việc chân thực bận quá, đi sớm về trễ, cơ hồ không có thời gian của mình. Cứ thế mãi, sợ cuối cùng cũng có một ngày sẽ hoang phế.

Vang lên bên tai Tống Nhiễm mà nói: "Người sẽ biết sợ sao?"

Lý Toàn lấy điện thoại di động ra ngồi vào trên ghế sa lon, cầm khăn mặt xoa xoa chính mình nửa làm hơi ướt tóc, hẩn bấm Trần Phong điện thoại.

Ngón tay chộp vào khăn mặt bên trên vuốt ve, "Bữu" vài tiếng sau, Trần Phong nhận: "A Toàn?"

"Chỉ đạo viên." Lý Toàn há hốc mồm, cúi đầu sờ một cái lông mày, nói, "Ta buổi chiều hồi bộ đội làm khảo thí, được sao? Hoặc là hôm nay không tiện, ngày mai cũng được. . ."

"Thuận tiện a!" Trần Phong lớn tiếng nói, "Người đều ở đây. Người mấy điểm đến?"

Lý Toàn mắt nhìn đồng hồ đeo tay: "Hai giờ chiều?"

"Được."

Một giờ rưỡi chiều, Lý Toàn khởi hành xuất phát.

Tháng ba ngày đầu tiên, nhiệt độ không khí rất cục có ẩm lại dấu hiệu.

Mưa rơi trên núi tuy là cây gỗ khô một mảnh, nhưng thiên không rất xanh, ánh nắng cũng ẩm áp. Không khí thấm vào ruột gan.

Lý Toàn đi hướng bộ đội đại môn lúc, chuẩn bị tâm lý tốt tiếp nhận hỏi thăm, thật không nghĩ lính gác nhận ra hắn, không hỏi một tiếng, trực tiếp kính quân lễ.

Lý Toàn trở về cái quân lễ, tay phải nâng đến thái dương lúc, tâm cũng đi theo đi lên nhắc nhắc.

Đến Trần Phong văn phòng, hai điểm kém một phần.

Trần Phong mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nói: "Cũng không tệ lắm, quy củ chưa. Không có đến trễ."

Lý Toàn cười dưới, nói: "Ta cũng không muốn phạt chạy mười cây số."

"Chỗ nào a." Trần Phong nói, "Hiện tại tăng tới mười lăm."

Lý Toàn đi theo Trần Phong xuống lầu, xuyên qua thao trường.

Trên bãi tập, từng dãy tân binh đang thao luyện."Hoắc" "Hoắc" tiếng hô khẩu hiệu kêu trung khí mười phần.

Lý Toàn không khỏi quay đầu nhìn nhiều mấy lần, Trần Phong nhìn thấy, hỏi: "Thể năng thế nào, hiện tại?"

Lý Toàn thuận miệng nói: "Chờ một lúc khảo thí chẳng phải sẽ biết."

Lời còn chưa dứt, Trần Phong bỗng nhiên một quyền hướng hấn đánh tới, Lý Toàn đưa tay chặn lại, cấp tốc vòng quanh người phản vận. Trần Phong bị đau, lập tức thu lực, Lý Toàn cũng nói lỏng hấn.

Trần Phong lắc lắc bị hấn cản đánh thủ đoạn, cau mày chất lười nói: "Tiểu tử ngươi! Đối chỉ đạo viên ra tay cũng ác như vậy."

Trong lòng lại cao hứng, cũng không tệ lắm, lực lượng tốc độ đều còn tại.

Đi đến một khối đơn độc trong sân huấn luyện, huấn luyện thân thể giáo quan đã đang đợi.

Lý Toàn cũng không có chậm trễ thời gian, thoát áo khoác ném ở một bên, người thẳng tắp hướng phía trước ngã xuống liền bắt đầu tập chống đẩy - hít đất. Giáo quan đứng ở một bên tính theo thời gian. 100 cái chống đẩy bỏ ra hai điểm mười một giây.

Về sau đo đứng nghiêm nhảy xa, hấn đứng lên hít thở, khí cũng còn không có thở đều đặn, đứng tại điểm xuất phát tuyến thượng khán mắt đất cát, lui lại đứng ngay ngắn, hai chân một chút uốn gối, bĩu một cái môi nhảy vọt mà lên, 3.0 9 m.

Sau đó dẫn thể hướng lên, 10 mét thừa 8 đi tới đi lui chạy, chạy cự li dài. . . Từng mục một qua khảo nghiệm đến, đã là nửa giờ sau.

Lý Toàn một đầu mồ hôi, giống trong nước mới vớt ra, toái phát ướt cả, dính tại thái dương bên trên.

Trần Phong gặp, nhíu mày: "Người tóc này chuyện gì xảy ra? Lưu dài như vậy, ngày mai cạo."

Lý Toàn liếc hẩn một cái, khom lưng đem trên đất áo khoác nhặt lên ném ở trên bờ vai, đi phòng cứu thương.

Cho hẩn làm tâm lý khảo nghiệm là quân đội bên trong phụ trách tâm lý trưng cầu ý kiến Trương quân y, hẩn cũng một mực là Lý Toàn bác sĩ tâm lý.

Tâm lý khảo thí chỉ có Trương quân y cùng Lý Toàn ở đây.

Trần Phong rút sạch đi tìm huấn luyện thân thể giáo quan, hỏi: "Kết quả khảo nghiệm thế nào?"

Giáo quan nói: "Rất kỳ quái."

Trần Phong trong lòng xiết chặt: "Làm sao kỳ quái?"

"Thành tích rất ưu tú."

". . ." Trần Phong một quyền muốn đánh hẩn.

Giáo quan chậm rãi nói: "Theo lý thuyết rời đội về sau, hẩn là sẽ có tiểu bức hạ xuống. Điều này nói rõ hẩn rời đi bộ đội sau cũng tại kiên trì rèn luyện, không ngừng quá."

Trần Phong nghe xong, vui vẻ ra mặt, vỗ vỗ giáo quan vai: "Vất vả."

Hẩn lại hí ha hí hửng trở về tâm lý phòng cố vấn.

Qua đại khái nửa giờ, Lý Toàn ra, biểu lộ rất bình tĩnh.

Hắn nhìn Trần Phong một chút, nói: "Không có việc gì ta đi."

Trần Phong nguyên muốn nói chút gì, cuối cùng nhú mày phát phát tay: "Đi thôi đi thôi." Gặp hắn đi xa, lại hô một câu, "Lần sau tự động đến đưa tin a, đừng để ta thúc!"

"Biết." Lý Toàn phát, cũng không quay đầu lại.

Trần Phong đi vào hỏi quân y, giọng nói nhẹ nhàng: "Tâm lý kết quả khảo nghiệm thế nào?"

Quân y nói: "Vẫn là không hợp cách."

Trần Phong sững sờ, vừa rồi nhẹ nhõm sức lực bị quay đầu một chậu nước lạnh giội tắt, hắn bất đắc dĩ thở dài.

"Bất quá. . ." Quân y giọng nói vừa chuyển.

"Bất quá cái gì?"

"Hắn nguyện ý nói ra ý nghĩ trong lòng."

Trần Phong: "Nói cái gì?"

". . ." Quân y liếc hắn, "Này làm sao có thể nói cho người?"

"Không nói thì không nói." Trần Phong đã rất hài lòng, cười nói, "Chỉ cần hắn chịu phối hợp trị liệu, đó chính là chuyện tốt, đúng không?"

"Là chuyện tốt." Quân y nói, "Tâm bệnh chuyện này, nhiễm bệnh người nguyện ý phối hợp mới có thể trị."

. . .

Tan việc, Tống Nhiễm đi ra đài truyền hình đại lâu một khắc này, lần đầu cảm nhận được nhẹ nhõm.

Nàng đi đến ven đường chờ xe buýt, ngẩng đầu một cái chợt phát hiện, cây liễu sao bên trên toát ra mầm non.

Hôm nay mùa xuân khoan thai tới chậm, lại chung quy là đến.

Nàng suy nghĩ một chút, bấm Lý Toàn điện thoại.

Đợi một hồi lâu, không ai đáp lại. Đang muốn quải điếu lúc, bên kia nhận, tiếng nói thanh trầm: "Uy?"

Tống Nhiễm trong lòng xiết chặt, nói: "Là ta."

Hắn cười khẽ bắt đầu: "Ta biết."

Nàng quay thân đưa lưng về phía đường đi, nhìn xem trạm xe buýt bài, nói: "Ta chợt nhớ tới, lần trước có phải hay không thiếu người một bữa cơm nha. Người còn nhớ rõ không?"

Hắn suy nghĩ một chút, từ từ nói: "Là có chuyện này."

"Nếu không hôm nay trả lại cho người đi." Muốn cho hôm nay thêm điểm nhi đặc biệt nhân tố, nàng nói, "Hôm nay là tháng ba ngày đầu tiên, thời tiết cũng rất tốt. Ta xem là ngày tháng tốt."

Hắn ngữ bên trong có ý cười: "Được."

"Ân, ta ngẫm lại." Nàng sở trường chỉ đậm đậm thông cáo bài, "Người thích ăn món gì? Nồi lẩu, món ăn Quảng Đông. . ."

"Đồ ăn thường ngày." Hấn nói.

"Sao?" Nàng không có kịp phản ứng, nghĩ nghĩ, "Vậy ta nhìn xem bản địa quán cơm. . ."

"Người cho ta làm đi." Cái kia bên cạnh bối cảnh rất yên tĩnh, cho nên tiếng nói phá lệ rõ ràng.

Tổng Nhiễm bên này ngựa xe như nước, hò hét ầm ĩ, nàng đắm biển quảng cáo chính sửng sờ, nghe thấy hấn nói: "Người không phải nói chính mình trù nghệ rất tốt, muốn để ta kiến thức kiến thức?" Hấn nói thật nhỏ, "Nguyên lai khoác lác đâu?"

"Vậy người chốc lát nữa nhìn xem ta có phải hay không khoác lác." Tổng Nhiễm giờ cảm, nói.

"Đi. Ta đem địa chỉ phát cho người."

. . .

Tổng Nhiễm hạ xe buýt, chỉ thấy Lý Toàn đứng ở đứng trên đài đội nàng.

Hấn hôm nay mặc thân trong quân đội đầu huấn luyện phục, người nhìn xem phá lệ thẳng tắp khí khái hào hùng. Nàng hồi lâu không thấy cái này trang điểm, lại có chút lạ lẫm, hỏi: "Người về hàng?"

"Trở về khảo thí." Hấn nói.

Hai người hạ đứng đài, xuyên qua xe đạp đạo hướng bên trong lối đi bộ bên trên đi. Tổng Nhiễm lạc hậu hấn nửa bước, nhìn nhiều

hắn vài lần. Thay đổi đồng phục quân đội hắn, khí chất cứng rắn rất nhiều.

Một cái xe đạp từ trước mặt lao vùn vụt mà qua, nàng không có chú ý, hắn nắm chặt cánh tay nàng đưa nàng kéo trở về, hỏi: "Nhìn chỗ nào đâu?"

Tổng Nhiễm không có lên tiếng âm thanh, chờ thêm lỗi đi bộ, nhỏ giọng nói câu: "Người vẫn là mặc quân trang đẹp mắt."

Lý Toàn nghiêng đầu nhìn nàng một cái, không có đáp lời.

Đi vào chợ bán thức ăn, nhân nhặt thức ăn mặn vị đập vào mặt, rau quả khu, thủy sản khu, ăn thịt khu, tương liệu khu. . . Vật liệu phong phú, người người tới tới.

Lý Toàn hỏi: "Buổi tối muốn ăn cái gì?"

Tổng Nhiễm nói: "Không phải ta mời người a, người gọi món ăn đi."

Lý Toàn cong khế cong môi, nói: "Vừa đi vừa nhìn?"

"Úc." Tổng Nhiễm cùng sau lưng hắn.

Mảnh đất này khu hồ nhiều sông rộng, loài cá phong phú, Lương thành người Giang thành người đều thích ăn cá. Chợ bán thức ăn bên trong hồ tươi thủy sản loại chiếm cứ mảng lớn giang sơn.

Từng cái quầy hàng bên trên, vài plastic hướng hộp gỗ lớn tử bên trong một cửa hàng, dội lên nước liền thành gián nghi hồ cá, không khí bơm thông qua tế quản cốt cốt hướng trong nước chuyển vận không khí mới mẻ. Các thức cá nước ngọt loại tại trong ao

trườn, lật ra cái bụng bị chủ quán nhặt ra ném qua một bên, giá rẻ bán ra.

Tổng Nhiễm đi theo Lý Toàn đi tại ước sũng hành lang bên trên, một đầu đại cá nheo bỗng nhiên từ trong hồ đụng tới, tại giữa lộ nhảy nhót tung bùng. Tổng Nhiễm dọa cái giật mình, tránh đi Lý Toàn sau lưng. Lý Toàn cầm túi đứng tại chỗ nhìn cái kia cá, chủ quán đuổi tới ôm đồm ném vào ao, nện đến ao nước vấy ra.

Lý Toàn quay đầu nhìn người đứng phía sau: "Muốn hay không đầu này, ta nhìn nó rất hoạt bát."

Tổng Nhiễm đầu lắc đến cùng trống lúc lắc, nhỏ giọng: "Ta không thích nó, khẳng định không thể ăn."

Chủ quán nhìn qua, Tổng Nhiễm mím chặt miệng, cười với hần cười.

Tiếp tục đi lên phía trước, Tổng Nhiễm hỏi: "Người thích ăn cái gì cá?"

Lý Toàn nói: "Hoàng cốt."

"Ta cũng thích, cái kia mua hoàng cốt đi."

Tìm được một nhà hoang đại hoàng cốt cá bày, trong hồ cá lại nhỏ lại non.

Hai người hóp lưng lại như mèo cầm tấm lưới túi tại bên cạnh ao bắt cá, Tổng Nhiễm đưa tay, chỉ huy: "Muốn nhỏ, cái kia. . ."

Lý Toàn nhìn đúng đuổi theo một múc, cá con nhập lưới.

"Còn có đầu kia. . ."

Cuối cùng bắt thất bát đầu ngón tay dài cá con.

Cân xong trả tiền, Lý Toàn đang muốn móc túi, Tống Nhiễm bận bịu ngăn lại nói: "Không phải nói ta mời khách sao?"

Lý Toàn đã đem tiền đưa cho chủ quán, hướng Tống Nhiễm cười một tiếng: "Cá ta mua, khác người mời đi."

Rau quả mới mẻ, đủ mọi màu sắc, Tống Nhiễm nhìn xem cái gì đều muốn mua, rất nhanh liền chọn lấy một đồng bình nấm, đậu hũ, ớt xanh, rau cải, dưa leo, tươi sông tôm, rau họ.

Lý Toàn buồn cười, nói: "Liền hai người, đừng làm nhiều, đến lúc đó ăn không hết."

Tống Nhiễm lúc này mới dừng tay.

Lý Toàn nhà tiểu khu ngay tại chợ bán thức ăn phụ cận, bên trong trồng chút thường thanh cây, trải qua một mùa đông, trên cây xanh lục có chút tối trầm, nhưng thiên không rất xanh, mây cũng rất trắng.

Gia chúc viện bên trong rất yên tĩnh, cái này chỗ ở là Lý Toàn một cái chính ủy phòng cũ, bán trao tay cho hắn. Là phòng cũ, lúc trước lúc mua giá cả cũng không cao.

Phòng ở bên ngoài nhìn qua cùng Tống Nhiễm phụ thân nhà đồng dạng cũ, nhưng mở cửa đi vào bên trong, trang trí rất mới, thu thập rất là sạch sẽ sạch sẽ. Hai phòng ngủ một phòng khách, bởi vì một mình hắn ở, lộ ra không gian rất lớn. Không giống Tống Trí Thành nhà, các loại đồ vật chen lẫn lít nha lít nhít.

Nhất là ban công, không có chất đồng bất luận cái gì tạp vật, không gian khoáng đạt.

Mùa xuân mặt trời chiếu vào, sáng sủa sạch sẽ, tựa hồ cũng có thể nghe được tế bụi ánh nắng hương vị.

Lý Toàn đem mua về đồ ăn bỏ vào phòng bếp trong hồ, Tống Nhiễm nhẹ nhàng đem hần gạt mở, nói: "Ta đến làm đi. Người giúp ta làm một chút hành gừng tỏi."

Lý Toàn thế là nghiêng dựa vào một bên, nghiêm túc lột tỏi.

Tống Nhiễm đem giết tốt hoàng cốt cá rửa sạch sẽ trang bàn, phối thái dụng đậu hũ đổ ra thanh thủy hừng hực, bình nấm, ớt xanh cũng rửa sạch sẽ xé thành đầu.

Trong nồi dầu sôi tóc nóng lên, Tống Nhiễm chợt hỏi: "Người nhà có tạp dề a?"

Lý Toàn chính lột tỏi, ngẩng đầu nghĩ nghĩ: "Có."

Hắn rất nhanh lấy ra một đầu tạp dề. Tống Nhiễm một tay cầm cái nồi, một tay bưng cá, gấp tạp dề, nhất thời không biết nên trước từng cái tay nào, tay thuận bện bị chân loạn. Lý Toàn lặng im một giây, đem tạp dề từ trên đầu nàng chụp vào xuống dưới, người quần đi phía sau nàng.

Tống Nhiễm trong tay cá rót vào trong chảo dầu, tư tư vang.

Lý Toàn đứng tại sau lưng nàng, có chút khuất thân, cúi đầu, hai tay vòng đến trước người nàng. Nàng thoát áo khoác, mặc kiện rộng rãi mỏng áo len, cọng lông rất mềm, vuốt ve cánh tay của hắn, có chút ngứa. Hắn mò tới tạp dề hai cây dây thừng, dắt đến phía sau

nàng, hệ bắt đầu nhẹ nhàng kéo một phát. Không nghĩ nàng thân thể lại như vậy tể, tạp dề dây thừng lập tức nắm chặt nàng eo, lôi ra thật dài hai cây dây thừng.

Lý Toàn ngăn người.

Tổng Nhiễm bên hông xiết chặt, tâm cũng đi theo xiết chặt.

Lý Toàn cúi đầu nhìn xem, khẽ mím môi xuống môi, trên tay thoáng buông ra nửa điểm, tại nàng sau thắt lưng đánh cái nơ con bướm.

Vừa buộc lại cái kia kết, trong nồi dầu nhỏ vẩy ra, Tổng Nhiễm tránh né lấy về sau co rút lại, cái ót đụng phải cái cằm của hắn.

Hắn nói lỏng dây thừng, đứng dậy đứng thẳng.

Nàng che lấy não chước quay đầu, mặt ửng hồng: "Thật xin lỗi."

Hắn không lên tiếng, xoay trở lại đi tiếp tục lột tỏi.

Đãi cá sắc chí kim vàng, Tổng Nhiễm hướng trong nồi thêm nước, đắp lên cái nắp, thêm gia vị, bắt đầu nấu canh.

Nàng trở lại bên cạnh ao bắt đầu bóp tôm đầu.

Lý Toàn nguyên ngồi dựa vào bên cạnh ao lột tỏi, nàng thoáng qua một cái đến, hai người trong lúc lơ đãng kề bên đến rất gần.

Từ vừa rồi buộc lên tạp dề sau, hai người đều không có nói chuyện.

An tĩnh trong phòng bếp, chỉ có trong nồi canh tại cốt cốt gọi, chọt có mấy cái tôm nhỏ tại trong túi nhựa nhảy nhót.

Tổng Nhiễm cúi đầu bóp lấy tiểu sông tôm, chợt nói: "Nói cho người một sự kiện."

"Hả?" Hấn con mắt hướng nàng phương hướng kia nhất chuyển, chỉ thấy nàng hơn phân nửa cái ót cùng non nửa trương bên mặt, buông xuống lông mi đen nhánh thật dài, cái mũi tiểu mà rất. Hấn lại lơ đãng rơi mắt mắt nhìn nàng sau thất lưng nơ con bướm, nàng xoã tung màu hồng áo len buộc ở bên trong, rất mềm mại đáng vẽ.

Nàng nói: "Ta hôm nay từ chức."

Hấn lấy lại tinh thần, suy nghĩ mấy giây, hỏi: "Là chính mình nghĩ kỹ kết quả?"

"Ân. Nghĩ kỹ." Nàng đem đậu hũ ớt xanh hòa bình nắm bỏ vào trong nồi, đắp lên cái nắp, giọng nói nhẹ nhàng nói, "Ta cảm thấy, ta hiện tại cần nhất là điều chỉnh tốt trạng thái, về sau lại nghĩ bước kế tiếp muốn làm gì."

Hấn âm giọng hỏi: "Tâm tình còn tốt đó chứ?"

Nàng nhất thời không nói chuyện, về sau, bản thân cổ vũ cười cười: "Khẳng định sẽ có một chút xú phiền muộn a, dù sao ở nơi đó chờ đợi hai năm. Bất quá. . . Hiện tại cái này ngay miệng, cuối cùng có thể buông lỏng."

Lý Toàn nói: "Vương Hàn bản án, cảnh sát đang điều tra lấy chứng, nghe nói chứng cứ rất thực. Người không cần lo lắng hấn. Liền là Chu Á Nam bản án, vẫn là thiếu khuyết mang tính then chốt chứng cứ. Chân tướng khả năng nói không rõ. Nhưng ít ra, Triệu Nguyên Lập lại nhận xử phạt. Hấn về sau không có cơ hội lại hại học sinh."

"VẬY là tốt rồi." Nàng mím môi cười dưới, đem tôm đầu ném vào giỏ rác, thanh tẩy tôm thân, lại nhỏ giọng nói, "Ta hiện tại kỳ thật còn có một chút mê mang, ha ha." Nàng cười khan hai lần.

"Nói thế nào?"

"Liên cảm giác, trong nước tin tức, ta không quá thích hợp; quốc tế tin tức đi, tạm thời cũng. . ." Nàng tự giễu nói, "Xem ra thật muốn đổi việc, đi nhà bảo tàng đương nhân viên quản lý."

Lý Toàn đem lột tốt lại một viên tỏi bày ở cái thớt gỗ bên trên sắp xếp hàng đứng vững, bên cạnh mắt nhìn nàng, nói: "Người làm việc kiện đưa tin, hoặc là chụp tin tức phim phóng sự, chẳng phải rất tốt. Chớ cho mình quá nhiều trách nhiệm, đừng lẫn vào dư luận. Ta nhìn người tại Đông quốc thời điểm, làm những công việc kia liền rất am hiểu, cũng đáng vẻ rất vui vẻ. Người khả năng càng thích hợp ghi chép loại."

Tổng Nhiệm nghe nói, nâng lên đầu, sửng sốt hai giây, nói: "Đúng nga."

Hắn nhìn nàng dạng như vậy, cười khẽ ra một tiếng: "Ngốc hay không ngốc. . ."

". . ."

Tổng Nhiệm chỉ xuống cái thớt gỗ bên trên sắp xếp đến chỉnh chỉnh tề tề hai hàng béo trắng mập tỏi cánh, nói, "Ai ngốc?"

Lý Toàn nói: "Chỗ này tại huấn luyện quân sự đâu." Chỉ xuống hành củ binh nhóm, "Đều đứng ngay ngắn cho ta!"

Tổng Nhiệm phốc phốc cười.

Nồi đun nước lần nữa sôi trào, Tống Nhiễm để lộ nắp nồi, mùi thơm ngát bốn phía.

Nàng cầm cái thìa múc một chút canh, thổi một chút hai lần, nếm thử một miếng, liếm liếm miệng, nhất thời không có nếm ra mặn nhạt đến, quay đầu: "Người đến nếm một chút."

Nàng nguyên dự định múc một chút canh tiến trong chén, có thể hần tới, trực tiếp cầm qua trong tay nàng thìa, đem còn lại nửa chút canh uống, nghiêm túc phẩm phẩm, nói: "Hương vị vừa vặn."

Tống Nhiễm tiếp hồi thìa, mặt bị hơi nước hun đến đỏ bừng, cứng lưỡi nói: "Không cần, thêm muối a?"

"Không cần."

"Vậy liền ra nồi cát."

"Ân."

Đồ ăn lên bàn, bình nắm đậu hũ hoàng cốt canh cá, rau hẹ xào sòng tôm, rau xanh xào rau cải, xào dưa leo.

Lý Toàn mỗi dạng đồ ăn đều nếm thử một miếng, lại uống bát canh cá, nói: "Thật sự có tài."

Tống Nhiễm lúc này mới cười lên: "Không có khoác lác đi."

Lý Toàn ngược mắt nhìn nàng, có lẽ là trong phòng bếp ở lâu, nàng khuôn mặt đỏ bừng, nhìn xem ấm áp vừa mềm mềm.

Ngoài cửa sổ đã là bóng đêm nặng nề, trong phòng ánh đèn chiếu xuống, có loại yên tĩnh xa xưa hương vị.

Hắn tại cái nhà này ở thời điểm không nhiều, hơn phân nửa thời điểm đều là thanh lãnh. Không giống hôm nay.

Hắn thu hồi ánh mắt, chậm rãi ăn canh: "Người ở nhà thường xuyên nấu cơm a?"

"Có rảnh rồi thời điểm liền làm. Người rất thiếu a?"

"Ân. Đại bộ phận thời điểm ăn nhà ăn."

"Trong quân đội đầu cơm nước được chứ?"

"Cũng không tệ lắm. Thường xuyên đổi thực đơn đổi đầu bếp."

"Vậy bây giờ tại đồn công an cũng ăn nhà ăn?"

"Ân." Hắn nói, "Hương vị so trong bộ đội đầu kém rất nhiều."

Tổng Nhiệm nghe được chỗ này, hỏi một câu: "Người có phải hay không cuối cùng còn phải hỏi trong bộ đội đầu đi?"

Lý Toàn hơi ngừng lại xuống, không có nghĩ lại quá. Hắn đem miệng bên trong cơm chậm rãi nuốt xuống, nói: "Có lẽ vậy."

Chuyện sớm hay muộn.

Một bữa cơm ăn xong, trong đêm chín giờ rưỡi.

Tổng Nhiệm thu thập xong đồ vật về nhà, Lý Toàn đưa nàng đi ra ngoài.

Hai người đi xuống lầu hướng bên ngoài viện đầu đi, sóng vai đi qua một đầu thật dài con đường, hai bên trồng lá rụng mọc.

Tổng Nhiễm ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, chợt nói: "Ài, người nhìn, nầy mầm."

Lý Toàn ngẩng đầu.

Dưới đèn đường, khô cạn trên nhánh cây toát ra điểm điểm xanh nhạt mầm non, tại trong đêm tụ tập lực lượng.

"Mùa đông này thật dài a, " hần than nhẹ, "Rốt cục muốn đi qua."

Ánh mắt của nàng sáng sáng, nói: "Rốt cục."

Lý Toàn tại ven đường ngăn cản chiếc xe, lưu ý mắt nhìn biển số xe.

Hần mở cửa xe, Tổng Nhiễm ngồi lên, hướng hần ngoắc: "Bái bái."

Hần đóng cửa xe, lại cúi người gõ gõ cửa sổ xe.

Pha lê rơi xuống, Tổng Nhiễm nét mặt tươi cười nhìn xem hần: "Thế nào?"

Lý Toàn nhìn xem khuôn mặt tươi cười của nàng, ngừng một giây, mới nhớ tới nói: "Đến nhà nói với ta một tiếng."

"Ân." Tổng Nhiễm gật gật đầu, con mắt lóe sáng sáng.

Hần không khỏi cười một tiếng, xông nàng vẫy vẫy tay, nói: "Bái bái."

Tác giả có lời muốn nói:

A Toàn muốn trước giải quyết một sự kiện.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 34: Chapter 34

chapter 34

Lý Toàn về đến trong nhà, đổi giày lúc nhìn thấy Tống Nhiễm vừa mới mặc qua dép lê, là hấn ba ba. Nàng xuyên thời điểm, chân nho nhỏ một con bọc tại bên trong, đi đường cộc cộc cộc.

Hấn đổi giày, chìa khoá ném vào trong chén, người vào nhà. Trong phòng đèn sáng, bàn ăn, phòng bếp thu thập đến sạch sẽ, trong không khí còn lưu dư lấy một tia cơm hương khí.

Hấn áp vào ghế sofa bên trong, ngẩng đầu lên nhìn một ít ngày, lấy điện thoại di động ra cho Trần Phong gọi điện thoại.

. . .

Hôm sau trời vừa sáng, Lý Toàn đi trong bộ đội đầu.

Tám điểm đến đúng giờ quân sự lâu dạy học dưới, Trần Phong đứng tại trên bậc thang chờ hấn.

Gặp hấn tóc cắt ngắn, Trần Phong lòng mày bay lão cao, một mặt vui mừng, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ là hít sâu lấy khí, vỗ vỗ vai của hấn, chụp đến mấy lần, nói: "Trở về liền tốt."

Trần Phong dẫn hấn tiến lâu, đi đến một gian trước phòng học, gõ cửa một cái.

Còn chưa tới thời gian lên lớp, bên trong chỉ có một cái ba bốn mươi tuổi quân nhân, chính cầm phấn viết tại trên bảng đen tô tô vẽ vẽ.

Kia là Lâm Miếu An thượng tá, Giang thành đại quân khu phá bom đệ nhất nhân, chiến công hiển hách. Lý Toàn đi trường quân đội hai năm trước một mực đi theo hấn học tập, về sau hấn điều đi cái khác địa khu chấp hành nhiệm vụ.

Lâm Miếu An gặp Lý Toàn, đem hấn trên dưới dò xét một phen, cười nói: "A Toàn trưởng thành a. Người cũng càng soái."

"Lão sư." Lý Toàn vẫn dùng đến lúc trước xưng hô, có chút ngoài ý muốn, "Ta cũng không biết ngài lại trở về."

"Nhắc tới cũng đúng dịp." Trần Phong nói, "Lão Lâm vừa triệu hồi Giang thành. Trong bộ đội đầu muốn cho quan binh ưu tú bên trên cơ sở phòng bạo chương trình học, tốt tuyển một nhóm tiến hành chuyên nghiệp bồi dưỡng. Lão Lâm là huấn luyện viên chính, thiếu cái trợ giáo. Ta suy nghĩ vừa vặn, người liền theo trợ thủ, cũng thuận tiện lên lớp, học thêm chút nhi đồ vật."

Lâm Miếu An hỏi: "Lỗi tai thế nào, hiện tại?"

Lý Toàn minh bạch hấn ý tứ, nói: "Mô phỏng không có vấn đề."

Lâm Miếu An: "Không thể đụng vào thật?"

Lý Toàn cười hạ.

Trần Phong vội nói: "Đã tốt hơn rất nhiều. Lão Lâm người là không biết vừa mới bắt đầu lúc ấy, nghĩ cũng không thể nghĩ. Tưởng tượng liền đau đến đầy giường lăn lộn."

Lâm Miếu An âm áp nói: "Thật tốt phối hợp quân y trị liệu, không vội, từ từ sẽ đến. Ta chỗ này tạm thời cũng không có thật đạn cho người."

Lý Toàn nhẹ gật đầu: "Là."

Đang nói, có tân binh đi vào phòng học, nhìn thấy bọn hắn lập tức nghiêm, kính quân lễ.

Trần Phong gấp sắp lên lớp, nói với Lâm Miếu An: "Loại kia xong xuôi thủ tục, đứa nhỏ này liền giao cho người."

Lâm Miếu An gật đầu, nói: "Học sinh của ta, ta vừa đi vừa về thu."

Trần Phong đem Lý Toàn mang lên hành lang, gặp Lý Toàn biểu lộ trầm tĩnh, không nói, hỏi: "Người nói không muốn làm văn chức, có thể cái này thế nào? Còn không hài lòng?"

Lý Toàn nghe nói, cười nhạt: "Ta chính là nghĩ hồi bộ đội sửa xe. Người ngược lại tốt, cho ta làm cái như thế vừa lòng."

Trần Phong cười lớn một tiếng, sờ trường chỉ hắn hai lần, lại thở dài: "Người tính rất cục nghĩ thông suốt, ta cho là người đến cho ta cưỡng cái một năm nửa năm đâu. Ta liên lạc qua Jackson bác sĩ, hắn nói một lần cuối cùng làm cho người giải phẫu sau, của người khôi phục tình huống tốt đẹp. Quá cái non nửa năm, trên sinh lý là có thể kháng phục. Nhưng tâm lý thương tích tạo thành ù tai, hắn không có cách nào. Hắn nên làm đều đã làm."

Lý Toàn mặc nửa khắc, chậm cười nói: "Ta biết. Một lần cuối cùng gặp hắn, hắn cùng ta giảng, đã không có cách nào lại làm giải phẫu. Có thể khi đó. . ."

Cảm thấy thống khổ thời điểm y nguyên sẽ ù tai, hấn cảm thấy không cứu nổi.

Trần Phong ôm lấy bả vai hấn, mang theo hấn đi ra ngoài, nói: "A Toản a, chuyện quá khứ để nó quá khứ, đừng ở trong đầu mãi. Người còn trẻ, ngày tháng sau đó còn rất dài. Người cái này một thân bản sự, là bao nhiêu năm chăm học khổ luyện tới, ném đi đáng tiếc a. Trong lòng người đầu nghĩ như thế nào, không cần cùng ta giảng. Chỉ cần thật tốt phối hợp quân y, kiên trì trị liệu, sẽ chuyển biến tốt đẹp. Ta biết người có đại khát vọng, không nghĩ tuổi còn trẻ nói chữ chức. Yên tâm, tổ chức quan hệ khối này ta giúp người làm, người trước đi theo lão Lâm học, chờ ngày nào khỏi bệnh rồi trở về sân huấn luyện, ta đem hết toàn lực giúp người. Nhưng người không thể chán chường nữa a."

Lý Toản lắng lặng nghe, chỉ có chớp động ánh mắt lộ ra nội tâm gợn sóng, không biết là không có cam lòng, hay là canh cánh trong lòng, hay là quyết ý đã định.

Hấn cắn cằm, dùng sức nhẹ gật đầu.

. . .

Vài ngày sau, Lý Toản tại Bạch Khê đường đồn công an đi cái đơn giản rời chức chương trình.

Cũng chính là lúc này, Triệu Nguyên Lập bị công an câu lưu. Cảnh sát đã tra được tính thực chất chứng cứ.

Chỉ là, lần này tin tức cũng không có gây nên bao lớn chú ý. Không có cái mới vạch trần, nhiệt độ cởi tán, dân mạng ánh mắt đã

chuyển hướng mới sự kiện. Điều này cũng làm cho dân cảnh môn nhẹ nhàng thờ ra.

Đồn công an công việc cũng thanh nhàn chút. Ngày đó Lý Toàn thu dọn đồ đạc lúc, tất cả mọi người tại, tụ lấy nói chuyện phiếm.

Hắn đi làm không đến một tháng, nhưng dân cảnh môn cùng hắn quan hệ rất tốt.

Tiểu giáp nói đùa nói: "Đem a Toàn chế trụ liền tốt, không thả hắn trở về."

Lý Toàn khẽ nở nụ cười, nói: "Về sau thường tụ, là giống nhau."

Tiểu Ất nói: "A Toàn là phá bom tinh anh, chỗ nào có thể tại chúng ta cái này địa phương nhỏ đãi cả một đời."

Tiểu tử thán: "Ai, ta không biết lúc nào có thể thăng chức, cơ sở công việc quá mệt mỏi. Chỉ là Triệu Nguyên Lập lúc này, mau đưa ta chơi chết đi."

Đám người nhao nhao cảm thán, không khỏi nghị luận lên bản án.

Tiểu Ất lại gần, nói: "A Toàn, không nghĩ tới người người phóng viên kia bằng hữu viết là thật, chúng ta trước đó hiểu lầm nàng, người giúp chúng ta bồi cái không phải."

Lý Toàn cười nói: "Đi. Nàng cái này nhân tính cách rất tốt, sẽ không để ý."

Một bên, tiểu Đinh cùng người nói: "Ta nghe cảnh sát hình sự bằng hữu giảng, đi bắt Triệu Nguyên Lập thời điểm, hắn chết không

thừa nhận, kêu gào muốn tố cáo. Hấn thân thuộc đều đang mắng, nói là người phóng viên kia hại hấn, mắng rất khó nghe, nói cái gì sẽ gặp báo ứng, không có kết cục tốt cái gì."

Lý Toàn chính thu thập vở, nghe nói như thế, lơ đãng nhú nhú mày.

. . .

Tổng Nhiệm đơn xin từ chức phê xuống.

Trong đài châm chước thật lâu, dù sao thật vất vả bồi dưỡng được một cái dễ nhớ người. Nhưng cân nhắc đến tình huống của nàng, sợ nàng tiếp tục tiếp tục chờ đợi bệnh tình tăng thêm, cuối cùng giúp cho phê chuẩn. Trong đài biểu thị về sau đài truyền hình có cần thời điểm, hi vọng nàng có thể lấy tự do phóng viên hoặc đặc biệt phóng viên thân phận trở về hỗ trợ.

Tổng Nhiệm nói tốt.

Này đôi song phương tới nói, đều là kết quả tốt nhất.

Từ chức định ra đến sau, bộ môn các đồng nghiệp cùng nhau liên hoan, xem như tiễn biệt yển. Thắm Bội nghe nói nàng từ chức, cũng tới dự tiệc. Nàng tại giải trí bộ làm tốt lắm, người đều so trước kia thân hòa một chút.

Các đồng nghiệp cùng nhau nếm qua nhiều như vậy bữa cơm, liền số cái này bỗng nhiên thoải mái nhất.

Tiểu Thu cùng Tổng Nhiệm quan hệ tốt nhất, rất là lưu luyến không rời, nói: "Nhiệm Nhiệm, người đi lần này, về sau chúng ta làm tuyển đề muốn vở đầu."

Lưu Vũ Phi cười: "Mấy người các người cũng nên thật tốt đề cao mình năng lực, chỗ làm việc bên trên ai có thể dựa vào ai cả một đời?"

Tiểu Đông kêu lên: "Lão Lưu lời này của người nói. Đúng đúng đúng, liền Nhiệm Nhiệm tốt, chúng ta đám người này đều là ăn không ngồi rồi."

Nói đùa không ảnh hưởng toàn cục, Tống Nhiễm cũng không nhin được cười.

Thẩm Bội bóc lấy tôm, nói: "Bất quá, vì trung học sự kiện kia liền từ chức, quá đáng tiếc. Người lúc đầu cũng không làm sai."

Đám người tiếc hận: "Đúng a, Nhiệm Nhiễm, làm gì từ chức a, người lại không làm sai."

Tống Nhiễm cười: "Là chính ta muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian a, cùng việc này không quan hệ."

Tiểu Xuân: "Bất quá, Chu Á Nam đến cùng có hay không gặp Triệu Nguyên Lập tinh thần bạo lực, là một câu đố. Không có trực tiếp chứng cứ."

Tiểu Hạ: "Nhưng Vương Hàn sự tình chắc chắn. Triệu Nguyên Lập hiện tại cũng bị câu lưu lại."

Tiểu Thu: "May mắn Vương Hàn đứng dậy, không phải Nhiệm Nhiễm lúc này xong đời. Đứa bé kia vẫn là đầy có dũng khí."

Tống Nhiễm lơ đãng nhẹ gật đầu.

Thẩm Bội hỏi: "Người về sau có tính toán gì, đi khác đài truyền hình?"

"Tổng Nhiệm sẽ đi Đế thành đi. Mụ mụ ở bên kia, hẳn là có thể cho trợ giúp rất lớn." Lưu Vũ Phi nói, "Tổng Nhiệm mụ mụ thế nhưng là cái đại nhân vật, ta là lần này nhìn hồ sơ mới phát hiện."

"Cái gì?" Đám người hiểu kì.

Lưu Vũ Phi nói Nhiệm Vũ Vi chức vị.

Đám người xôn xao.

Thẩm Bội cũng sửng sốt một chút.

Tiểu Thu sợ hãi thán phục: "Nhiệm Nhiệm, người thật thấp điều a. Điều không nghe người nói qua."

Tổng Nhiệm có chút quẫn: "Kia là công tác của nàng, cùng ta lại không quan hệ, có cái gì dễ nói."

Thẩm Bội nói: "Ta nếu là người, liền đi Đế thành phát triển."

Tiểu Đông nói: "Có thể Nhiệm Nhiệm không cần dựa vào cha mẹ, bằng danh tiếng của nàng cùng bản sự, đi chỗ nào đều dư xài."

Tổng Nhiệm mím môi cười cười, nàng ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, dưới mắt chỉ muốn nghiêm túc ăn cơm, hôm nay cái này nhà bản địa nhà hàng đồ ăn vẫn là rất không tệ. Chỉ là ăn ăn, bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đó đi Lý Toàn nhà nấu cơm quang cảnh.

Nàng không khỏi thất thần, yên lặng nghĩ thầm, lần sau. . . Còn có cơ hội a.

Cơm nước xong xuôi tan cuộc, đám người từng cái cáo biệt.

Thẩm Bội trải qua Tống Nhiễm bên người, chợt hỏi: "Lý Toàn không tại đồn công an công tác, người biết không?"

Tống Nhiễm nói: "Biết a."

Thẩm Bội sửng sốt một chút, hỏi: "Làm sao người biết?"

Tống Nhiễm nói: "Hắn cùng ta giảng a."

Thẩm Bội không có hỏi nữa, khẽ cười, nói: "Về sau hết thấy thuận lợi."

Tống Nhiễm mỉm cười: "Người cũng thế."

. . .

Trong đêm đầu gió nhẹ thanh lương.

Tống Nhiễm tại đứng trên đài đợi không đầy một lát, xe liền đến.

Ban đêm xe buýt thượng thừa khách rải rác, Tống Nhiễm ngồi tại hàng cuối cùng, liếc nhìn Lý Toàn cho nàng phát tin nhắn.

Hắn nói hắn hôm nay rời chức.

Hiện tại lúc này, đoán chừng cũng đang cùng đồng sự ăn cơm đi.

Chính nhìn xem, điện thoại một vang, tiến đến một đầu tin nhắn, là Vương Hàn.

Vương Hàn nói hiện tại bản án điều tra đến không sai biệt lắm, hắn cũng sẽ không lại hỏi nguyên trường học. Lần này phụ mẫu đầy

đủ coi trọng, chuẩn bị cho hần chuyển trường. Sau đó không lâu, hần muốn đi một cái khác thành thị, học lại một năm cao tam. Về sau sẽ học tập cho giỏi, hi vọng tương lai có thể thi cái tốt đại học.

Tin nhắn cuối cùng, hần nói: "Tỷ tỷ, Chu Á Nam nhảy lầu sau, ta cũng nghĩ nhảy. Nhưng khi đó, người gọi điện thoại cho ta. Cảm ơn người."

Tổng Nhiệm cho hần trở về một đầu: "Về sau phải thật tốt nha."

Để điện thoại di động xuống, Tổng Nhiệm kéo ra cửa sổ thủy tinh nhìn bên ngoài, ban đêm rất cục không còn rét lạnh.

Xe buýt tại cửa bắc phố đứng dừng lại.

Tổng Nhiệm xuống xe, từ trong bọc lấy ra đèn pin, hướng Thanh Chi ngõ đi.

Hai ngày này nhiệt độ không khí ấm lại, cuối cùng có chút khoan thai tới chậm mùa xuân khí tức, chỉ là hiện tại đêm dài, y nguyên có chút ý lạnh.

Tổng Nhiệm y phục mặc mỏng, ôm chính mình có chút phát run lấy hướng ngõ nhỏ chỗ sâu đi.

Tiếng bước chân gõ vào đá xanh ngõ bên trên, thanh thúy mà lộn xộn. . .

Bỗng nhiên, nàng cảnh giác nghe được không thuộc về mình tiếng bước chân.

Tổng Nhiệm quay đầu nhìn quanh, sau lưng cách đó không xa trong bóng tối có hai đạo nhân ảnh, đội mũ, chính bước nhanh đi

đường.

Tổng Nhiễm tại cái này một mảnh ở lâu, cảm thấy hai người kia thân hình lạ lẫm. Có lẽ là phụ cận chép gần đạo tiểu thanh niên.

Nhưng nàng vẫn là bất an bước nhanh hơn, cơ hồ chạy chậm bắt đầu —— ngõ hẻm này hai bên là trường học nhỏ tường viện, không có cư dân. Thanh Chi ngõ còn xa ở phía trước.

Có thể nàng cái này vừa chạy, người đứng phía sau cũng bỗng nhiên tăng tốc, hướng nàng đuổi theo.

Tổng Nhiễm ra sức chạy, có thể nàng chạy đi đâu qua được nam nhân. Áo khoác mũ rất nhanh bị người kéo lấy, Tổng Nhiễm trong lòng giật mình, quan diệt đèn pin, quay đầu hướng chuẩn ánh mắt người nọ cấp tốc nhấn hai lần chốt mở. Tăng cường ngăn đèn pin chiếu sáng bắn xuyên qua, đối phương không có chút nào phòng bị, kích thích buông tay che mắt.

Đèn pin chiếu sáng lấy trên tay đối phương dao gọt trái cây, chiết xạ ra ánh sáng âm lãnh.

"Cứu mạng!" Tổng Nhiễm liều mạng chạy về phía trước, người đứng phía sau lần nữa đuổi theo.

Tổng Nhiễm vọt tới chỗ rẽ miệng, dùng hết sở hữu khí lực đang muốn hô to, đối diện lại đụng vào một đạo hắc ảnh. Nàng cả kinh yên lặng nghẹn ngào, coi là tai họa trước mắt, lại không nghĩ một giây sau nhào vào một cái khí tức quen thuộc người trong ngực. Lý Toàn một tay đem đập vào mặt nàng tiếp ổn chuyển tới sau lưng bảo vệ, nhắc chân liền là một cái uất ức đập, đem chính diện mà đến một người đập bay mấy mét xa. Một người khác chấp trên đao

trước muốn đâm, Lý Toàn lượn vòng một đá, vừa chuẩn lại hung ác, đá bay trong tay hấn dao gọt trái cây.

Đối phương biết đụng phải hành gia, sợ hành tích bại lộ, trạch lộ mà chạy.

Lý Toàn muốn đi truy, quần áo lại bị người đứng phía sau gắt gao nắm chặt.

Tổng Nhiễm nắm lấy eo của hấn, đầu chống đỡ tại hấn trên lưng, người tại run lẩy bẩy.

Lý Toàn dừng một chút, cái này một chân chờ công phu, hai người kia đã nhanh chóng chạy ra ngõ nhỏ.

Hấn quay đầu hướng sau lưng nhìn, ngữ khí còn có chút cứng rắn tức, nói: "Không sao."

Nàng duy trì cái tư thế kia không nhúc nhích, còn tại nhẹ nhàng run lên, đầu ngón tay đem hấn quần áo nắm chặt rất chặt.

Lý Toàn liền lẳng lặng đứng tại chỗ, mặc nàng bản thân điều tiết.

Qua một hồi lâu, Tổng Nhiễm mới chậm rãi chậm quá mức nhi, buông lỏng ra hấn.

Lý Toàn quay người lại, nhẹ giọng trấn an: "Đừng sợ, không có chuyện gì."

Tổng Nhiễm vẫn có chút mộng, hỏi: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Lý Toàn sững sờ, cúi đầu sờ lên cái ót, nói: "Triệu Nguyên Lập bị bắt. Khối này tập tục không tốt, lấy tiền làm việc lưu manh nhiều,

luôn có phóng viên bị trả thù án lệ. . ."

Hắn là lên lòng nghi ngờ, chuyên sang đây xem một chút, dự định xác định nàng an toàn ở nhà liền đi. Nhưng nàng nhà không ai. Hắn suy đoán sẽ về muộn, liền dứt khoát tại nhà nàng phụ cận trong ngõ nhỏ tuần tra.

Hắn nói: "Ta cũng là vừa vặn tan tầm, thuận đường trải qua đến xem. Đang chuẩn bị đi đâu, không nghĩ tới trùng hợp như vậy đụng tới. . ."

Tổng Nhiệm vậy mới không tin, nhẹ nói: "Ta lại không phải người ngu."

Lý Toàn: ". . ."

Nàng ngược nhìn hắn, nữ hài con mắt trong đêm tối đen nhánh thanh thanh.

Lý Toàn dừng một chút, nhất thời không biết tiếp xuống nên nói cái gì.

Hắn mím mím môi, nói: "Bọn hắn lần này không thành, hắn là sẽ không lại đến. Bất quá, vì lý do an toàn, vẫn là không muốn một người ở nơi này. Cha mẹ ngươi nhà ở đâu?"

Tổng Nhiệm cũng không muốn về nhà ở, có thể một người ở nàng đây cũng sợ hãi, chỉ có thể trước đem liền.

Nàng nói: "Tại hồ sơ quán bên kia."

"Ta đưa ngươi quá khứ."

Tổng Nhiệm gật đầu: "Tốt."

Lý Toàn tại ven đường ngăn cản chiếc xe, cùng sư phó đi nói hồ sơ quán.

Tổng Nhiệm tựa ở chỗ ngồi phía sau, còn có chút không bình tĩnh nổi, buồn bã nói: "Hoàn toàn không nghĩ tới, lại bị người trả thù."

Lý Toàn nói: "Người làm nghề này, cũng hẳn là nghe nói một chút."

"Nghe nói qua. Cũng không phát sinh trên người mình, luôn cảm thấy rất xa xôi." Nàng có chút ngơ ngác nhìn qua hư không. Ngoài cửa sổ xe đèn đường quang lưu chuyển, vẩy vào trên mặt nàng, nổi bật lên gương mặt của nàng phá lệ nhu hòa mà thuần túy.

Lý Toàn lẳng lặng nhìn nàng nửa ngày, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay làm sao hồi muộn như vậy?"

Nàng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn hắn: "Đơn vị đồng sự ăn cơm, tiễn đưa."

Hắn cười nhạt: "Từ chức phê xuống?"

"Ân." Tổng Nhiệm nói, lơ đãng hướng phương hướng của hắn uốn éo hạ bả vai, tới điểm nhi tinh thần, "Ta về sau đại khái sẽ làm tự do phóng viên. Bất quá. . . Ý nghĩ này ta còn không có cùng bất luận kẻ nào nói, sẽ nói cho người biết."

Lý Toàn khóe môi đáng tươi cười chậm rãi phóng đại, nói: "Vậy ta rất vinh hạnh."

"Còn muốn cảm ơn người đâu. Người ngày đó nói lời nhắc nhở ta, ta thích hợp nhất làm vẫn là ghi chép loại. Cuối cùng làm rõ."

Tổng Nhiễm thỏa mãn cười một tiếng, lại hỏi, "Người đây, tin nhắn bên trong đều không rảnh hỏi người, vì cái gì rồi chứ."

"Ta phải về đội." Lý Toàn nói, chậm rãi đem sự tình trước sau đều nói cho nàng, bao quát trở về học tập, tiếp nhận trị liệu, chờ đợi trở về nguyên cương vị.

Tổng Nhiễm kinh hãi: "Thật?"

"Thật."

"Thật tốt." Nàng vẫn trở về chỗ, nói. Một bên nói, một bên nhin cười không được, trên mặt mang nụ cười thật to.

Lý Toàn nhìn chăm chú lên nàng, chậm thanh hỏi: "Có cao hứng như vậy sao?"

"Ta mừng thay cho người a." Nàng rõ ràng đạo, "Đây không phải là người vẫn muốn làm sự tình sao? Bây giờ có thể một lần nữa trở về học tập, chậm rãi chờ đợi khôi phục, tốt bao nhiêu nha."

Đúng vậy a, tốt bao nhiêu nha.

Lý Toàn cười, dời con mắt nhìn mắt ngoài cửa sổ ánh đèn. Liên cái kia đèn đường mờ vàng đều nhìn ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Cục hồ sơ không xa, rất nhanh liền đến.

Xe taxi vòng vào gia chúc viện, Tổng Nhiễm nghiêng đầu một cái, hướng ngoài cửa sổ nhìn.

Tháng ba thượng tuần, hai bên đường cây cối sớm đã rút ra mầm non. Đầu mùa xuân trong đêm, không khí mát lạnh, cỏ cây tự lực sinh trưởng.

Bồn hoa bên trong, nghênh xuân hoa trở cảnh, màu vàng sáng tiểu hoa Lô từng đoá từng đoá vắn tại xanh mới cảnh bên trên.

Tổng Nhiễm nằm sắp đi bên cửa sổ, nói: "Nghênh xuân hoa ài."

Lý Toàn thấp bả vai, dò xét nhìn một chút, nói: "Có lẽ ngày mai liền có thể nở hoa rồi."

Xe taxi dừng ở nhà ngang trước trên đất trống.

Lý Toàn để sự phó chờ một chút, nói đưa nàng lên lầu liền xuống tới. Lái xe một bộ rất hiểu rõ dáng vẻ, cười híp mắt nói: "Được rồi, không vội."

Tổng Nhiễm không tốt lắm ý tứ, nói: "Không cần đưa ta đi lên nha."

Nhưng Lý Toàn đã xuống xe.

Tổng Nhiễm nhếch miệng ba, yên lặng đi vào hành lang.

Hành lang cũ bại, chất đống tạp vật, không người quản lý. Trong không khí tràn ngập một cỗ mốc meo khí tức.

Bóng đèn cũng hỏng, chỉ có bên ngoài dạ quang xông vào đến, lờ mờ một mảnh.

Tổng Nhiễm tuy nói không gọi hắn đưa, nhưng giờ phút này hắn đi ở bên người, trong nội tâm nàng thật sự rõ ràng cảm nhận được an toàn cùng an tâm, liền lên lầu bước chân đều không tự giác thả chậm.

Hắn cầm túi, chú ý đến nàng dưới chân bộ pháp, sợ nàng không cẩn thận đạp hụt.

"Từ chỗ này hỏi người nhà phải bao lâu a?"

"Không xa, hơn mười phút."

"Vậy là tốt rồi." Nàng đi qua chỗ ngoặt, "Người trở về phải sớm đi ngủ nha."

"Ân."

"Hôm nay tạ. . ." Nàng đạp vào thang lầu, quay đầu nhìn hấn, dưới chân không có giầy ổn, bỗng nhiên trượt xuống bậc thang. Hấn cấp tốc đi đỡ. Nàng bỗng nhiên nhào vào trong ngực hấn, gương mặt từ hấn cảm lướt qua, thân thể mặt đối mặt ma sát thân thể của hấn rơi xuống cấp một bậc thang đi.

Lý Toàn cả người cứng một giây.

Tổng Nhiễm tâm đều tê, toàn thân tựa như một cây trong nháy mắt bị nhen lửa diêm, vẫn là một cây trộn lẫn nháy nhót đường diêm; trên mặt của nàng, trên thân, đáy lòng bên trên, nổ hỏa hoa giống như vừa mềm vừa tê.

Nàng có chút sợ run, một cử động nhỏ cũng không dám.

Cùng hấn tiếp xúc gần gũi quá mấy lần, nhưng lại chưa bao giờ giống giờ phút này đồng dạng cảm thấy thân thể của hấn cứng rắn như thế.

Nàng rất không có tiền đề nghĩ, nếu như hấn hiện tại đối nàng làm cái gì, bất luận làm cái gì, nàng đại khái chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc kệ. Có lẽ càng không tiền đề một chút, nàng có thể biến thành một đoàn mềm oặt bùn thiếp ở trên người hấn.

Mờ tối tia sáng bên trong, Lý Toàn đồng tử ảm đạm mà tĩnh mịch. Hắn yên lặng đỡ cầm nàng, cái kia một chút chính diện mà đến ma sát, một loại nào đó mềm mại mà đẩy đà xúc cảm đánh vào trên lồng ngực của hắn, vung đi không được. Liệt hỏa sắc dầu bình thường, thiêu đốt lấy hắn thân.

Hắn khó khăn nuốt một chút cuồng hống, hầu kết trên dưới nhấp nhô một lần. Hắn đưa nàng đỡ lấy đứng vững, lại nói tiếp lúc, tiếng nói trở nên ảm trầm, hỏi: "Không có bị trật a?"

"Không có." Nàng nhỏ giọng ong ong, lắc đầu, mặt đã đốt thành lửa.

Quá gần, bọn hắn thiếp đến quá gần.

Nàng một chân lui về sau, phóng tới trên bậc thang, nghĩ đứng lên trên kéo dài khoảng cách.

Nhưng lại tại nàng trọng tâm bên trên rời một cái chớp mắt, hắn bàn tay đến nàng sau thắt lưng, đưa nàng nhẹ nhàng ôm xuống dưới. Một giây sau, nàng lại lần nữa rơi xuống trong ngực hắn. Hắn cúi đầu xuống, đem cằm dán gương mặt của nàng, một cái tay khác cũng ngả vào phía sau nàng, đưa nàng ôm vào trong ngực.

Tổng Nhiễm hoàn toàn mộng rơi. Nàng ngẩng lên đầu, phát ra sững sờ, bên tai truyền đến hắn trầm thấp một tiếng gọi: "Nhiễm Nhiễm. . ."

"Ta rất thích ngươi nha."

Hắn ảm áp ảm ướt khí tức tiến vào nàng trong lỗ tai, nàng toàn thân bị điện giật bàn mà run lên một chút.

Nàng nhẹ nhàng nhắm lại mắt, liền hô hấp đều là rung động.

Nàng thử thăm dò đưa tay ôm lấy eo của hắn, cảm giác có chút mộng, có chút hư ảo, có thể hắn cực nóng hữu lực thân thể là chân thật như vậy. Nguyên lai đây chính là thích, rất sâu rất sâu thích. Vền vền chỉ là ôm mà thôi, đã cảm thấy rất hạnh phúc, liền hạnh phúc toàn thân đều ngọt ngào sợ run, hạnh phúc trong đầu vô số tiểu vui vẻ chen chúc lấy như muốn nổ tung tràn đầy.

Nàng rất nhỏ giọng, giống nói một cái bí mật: "Ta cũng là ài."

Hắn bỗng nhiên liền khẽ cười một cái, có chút như trút được gánh nặng.

Hắn thoáng nghiêng đầu, cái cảm sát qua nàng nóng hổi gương mặt, lẫn nhau môi đã gần đến tại gang tấc.

Hô hấp dồn dập, khí tức giao hòa. Nàng bỗng dừng ngừng thở, cương lấy thân thể chờ hắn tới gần.

Hắn hơi quay đầu, cái cảm vừa nhắc, môi của hắn khẽ chạm chiếm hữu nàng. Tống Nhiễm run rẩy hai mắt nhắm nghiền.

Lý Toàn nhẹ nhàng cầm bờ môi đụng nàng, rất cẩn thận, rất nhẹ nhàng, hô hấp quán giao, là chỉ thuộc về lẫn nhau thân mật mập mờ.

Kia là rất đơn giản thuần túy một nụ hôn, càng giống là con dấu.

Hồi lâu, Lý Toàn buông nàng ra nửa điểm, hắn ánh mắt trong trẻo, nhìn chăm chú nàng.

Nàng vừa ngượng ngùng lại mừng thầm, bỗng nhiên che miệng cười, lộ ra một đôi hắc bạch phân minh đồng tử, mắt cười cong cong.

Hắn nhìn xem, cũng cong môi cười một tiếng, kéo ra tay của nàng, lại một lần nữa cúi đầu hôn lên.

"Ngô. . ." Tống Nhiễm cả kinh co lên cổ.

Lần này, là hôn sâu.

Tác giả có lời muốn nói:

【 tiểu kịch trường 】

. . .

Tống Nhiễm đỏ bừng cả khuôn mặt đi đến nhà mình cạnh cửa, chà xát nóng lên gương mặt, đang muốn mở cửa, nhớ tới cái gì, chạy đến lan can bên cạnh hướng xuống nhìn.

Lý Toàn đã đi xuống lầu, chính đi hướng xe taxi.

Nàng nhỏ giọng hô: "A Toàn."

"Hả?" Hắn dưới lầu ngẩng đầu.

"Người đến nhà nói với ta một tiếng nha."

"Tốt." Hắn ngược nhìn, đang cười.

. . .

Tổng Nhiễm rửa mặt sau, cùng Tổng Ương chen tại trên một cái giường, khoanh tay cơ chờ tin nhắn.

Đợi không đầy một lát, điện thoại di động vang lên, là Lý Toàn:
"Ta đến nhà. Người đi ngủ sớm một chút a."

Tổng Nhiễm lập tức trả lời: "Tốt đâu. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm màn hình mím môi cười, hài lòng đưa di động cất kỹ.

Một bên, Tổng Ương hỏi: "Có biến a người? Không phải là yêu đương đi?"

"Không nói cho người." Tổng Nhiễm trở mình, nghiêng đi đi ngủ, qua mấy giây, trong bóng đêm cười thầm, nói,

"Đúng thế, yêu đương."

"Ta rất thích hẳn."

"Rất thích nha."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 35: Chapter 35

chapter35

Tống Nhiễm một đêm đều đang nằm mơ, chân thực mộng —— tia sáng mờ tối trong hành lang, hấn cúi đầu hôn nàng, bờ môi mềm mại; trên mặt hấn có rất dễ chịu khí tức. Nguyên lai khuôn mặt dễ nhìn nghe bắt đầu cũng rất dễ chịu.

Nàng híp mắt mở một đầu con mắt khe hở vụng trộm nhìn hấn, trông thấy hấn buông xuống khép hờ lông mi thật dài, nhắm mắt đáng vẻ cũng gọi nàng tâm động.

Tống Nhiễm cả đêm giống ngủ ở trên đám mây, thân thể xoắn tung mềm mềm, tỉnh lại lúc nhịp tim phanh phanh, mặt lại đỏ lại hồng.

Nàng phát ra ngốc, trên giường lại trong chốc lát, điện thoại đình một vang. Nàng lúc này tỉnh, lay sang đây xem, quả nhiên là Lý Toàn tin nhắn.

"Tỉnh rồi sao?"

"Tỉnh đâu."

"Hôm nay dự định làm gì?" Hôm nay thứ bảy.

"Không có gì an bài ài."

"Có muốn hay không đi Giang thành chơi?"

Tổng Nhiễm sững sờ, lập tức trả lời: "Nghĩ nha!"

"Chín điểm ta đi tìm người?"

"Tốt."

Tổng Nhiễm rời khỏi giường. Tổng Trí Thành cùng Tổng Ương ở phòng khách ăn điểm tâm, nỏ bánh dày cùng Kim Cốc đầu. Tổng Nhiễm bình thường buổi sáng muốn ăn kén, dầu mỡ đồ vật dễ dàng gọi nàng buồn nôn. Nàng cắn hai cái Kim Cốc đầu, không ăn được, đi rửa mặt.

Bên ngoài hò hét âm ỉ, Dương Tuệ Luân tiến đến, phía sau theo mấy cái thợ sửa chữa người, nói là muốn đem Tổng Ương gian phòng trang trí một phen. Mặc dù nàng một mực không đồng ý Tổng Ương cùng Lữ Thao, nhưng cũng ngăn không được hai người này muốn kết hôn.

Tổng Nhiễm nhìn tư thế kia, gian phòng muốn đại động.

Tổng Ương nhú mày: "Hôn kỳ đều không có định, người làm sớm như vậy làm gì? Trùng tu ta ở đến nơi đâu?"

"Người hỏi ta? Còn không trách Lữ Thao không có sớm một chút mua nhà, người đi nhà hán ở đi."

Tổng Ương phát điên: "Ta phục người!"

Dương Tuệ Luân vừa cười nói: "Nhiễm Nhiễm, người đem đồ vật thu thập một chút a, ta sợ các công nhân chân tay lóng ngóng, làm hư hoặc làm ném đi."

"Ài." Tống Nhiễm rất nhanh chỉnh lý tốt mình đồ vật, kéo lấy gương ra cửa.

Thời gian là tám giờ rưỡi sáng.

Nàng cho Lý Toàn phát cái tin nhắn ngắn: "Ước tại Thanh Chi ngõ được chứ, ta không tại cục hồ sơ."

Bên kia rất mau trở lại phục: "Tốt."

Tống Nhiễm trở lại Thanh Chi ngõ, vừa thu thập xong, nghe thấy dưới lầu cổng sân mở. Nàng chạy đến bên cửa sổ xem xét, Lý Toàn vừa đóng lại cửa sân, trở lại lúc ngẩng đầu nhìn một cái, hướng nàng cười.

Cách sơn chi cây phát ra chồi non chạc cây, mặt của hắc tại xuân quang bên trong sạch sẽ lại tươi đẹp.

Tống Nhiễm nhanh chóng chạy xuống thang lầu, nghênh đón trước mặt hắc: "Ta vừa thu thập xong người liền đến, thật là khéo."

Lý Toàn rất tự nhiên sờ một cái gương mặt của nàng, hỏi: "Chỉ ở một đêm liền chuyển về tới?"

Nàng hơi đỏ mặt, nói: "Muội muội ta sắp kết hôn rồi, trong nhà bên cạnh trang trí, ở không hạ."

Lý Toàn theo nàng vào nhà, nghe nói như thế ngoài ý muốn nói: "Thân muội muội?" Hắc cho là nàng là con gái một.

"Ân. Cùng cha khác mẹ." Tống Nhiễm dứt khoát duy nhất một lần nói cái rõ ràng, "Mẹ ta tại Đế thành công việc. Người nhớ kỹ lần

trước chúng ta tại sân bay đừng phải sao, lần kia ta vừa xem hết mục mục trở về."

"Nha." Hấn gật gật đầu biểu thị ra đã hiểu, vừa vào nhà ánh mắt liền nhìn về phía chỗ khác.

Tổng Nhiệm trong lòng miễn cảm, hỏi nhiều câu: "Có phải hay không cảm thấy rất phiền phức?"

Lý Toàn ngay tại bên cửa sổ đẩy cửa sổ hộ, nghe lời này buồn bực quay đầu: "Thứ gì? . . . Nha." Hấn mi tâm giãn ra, cười lên, "Cái này có cái gì mà không phiền phức." Lại nhíu mi, dùng sức đẩy hạ cửa sổ bên ngoài hàng rào sắt, thử một chút vững vàng độ, phiền phiền đẩy xong cái khác cửa sổ, lại kéo một chút cửa sau.

Tổng Nhiệm lúc này mới phát hiện, hấn đang kiểm tra nhà nàng cửa sổ lao không bền chắc.

Trong nội tâm nàng đầu ám áp, hỏi: "Triệu Nguyên Lập lại nhận cái gì xử phạt?"

"Chờ thẩm phán. Tại Lương thành là làm không được lão sư."

"Úc." Nàng nhìn thời gian, nhanh chín giờ, hỏi, "Chúng ta làm sao đi Giang thành a?"

"Đường sắt cao tốc." Lý Toàn liếc nhìn nàng một cái, "Người nghĩ hôm nay hồi, vẫn là ngày mai hồi?"

Hấn nguyên chỉ là thuận miệng hỏi một chút, Tổng Nhiệm lại không hiểu tim đập rộn lên, hỏi lại: "Hôm nay đi Giang thành, chủ yếu là chơi cái gì?"

"Mang người nhìn xem ta từ nhỏ đến lớn sinh hoạt địa phương, còn có nhà ta người."

"Úc. . ." Nàng chần chờ, "Hôm nay trở về. . . Thời gian sẽ có hay không có một chút đười?"

"Là có chút."

"Nhưng ngày mai. . . Người muốn công việc a?"

"Ngày mai chủ nhật."

Tổng Nhiễm nghĩ nghĩ, thận trọng nói: "Nếu không tới thời điểm lại nhìn đi. Dù sao đường sắt cao tốc phiếu tốt mua cũng tốt lui."

"Được." Lý Toàn nói xong, tựa ở nửa người trong học tủ đánh giá nàng hai mắt.

"Thế nào?" Nàng hỏi, không chút nào biết vừa rồi một phen đối thoại công phu, đổ mặt thành táo.

Hắn tiến lên một bước, giữ chặt tay của nàng đưa nàng kéo đi trước người mình, thấp giọng hỏi: "Nói chuyện với ta, người đổ mặt cái gì?"

Hắn tựa ở trong học tủ, bởi vì chiều theo chiều cao của nàng, hai chân chuyển hướng đứng đấy. Nàng nhào trong ngực hắn, thân eo chống đỡ lấy hắn, cái này suồng sã tư thế gọi nàng càng thêm nóng mặt.

"Có a?" Tổng Nhiễm sờ sờ mặt mình. Một giây sau, Lý Toàn nghiêng đầu, bàn tay đến sau lưng nàng đẩy hạ sống lưng của

nàng, nàng cúi về phía trước một cái, hắn có chút đón lấy, môi của nàng cùng hắn va chạm bên trên.

Nhẹ nhàng, mập mờ đụng một cái.

Lý Toàn im lặng nhếch miệng cười mở, lộ ra bạch bạch răng.

Tổng Nhiễm xấu hổ đánh cánh tay hắn một chút.

Hắn tay lại tại sau lưng nàng đẩy một đạo, lần này nàng đã có kinh nghiệm, hai tay chống đỡ lấy bả vai hắn. Trên tay hắn hơi dùng sức, nàng cũng bướng bỉnh chống đỡ, hai người so sánh dùng sức.

Hắn dứt khoát đỡ lấy nàng cái ót, người tiến lên trước hôn nàng. Người trẻ tuổi trả thù tính cạy mở môi của nàng, đầu lưỡi công thành mà vào, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng hung hăng một mút. Tổng Nhiễm bị đau ô một tiếng, đầu óc ông nổ tung, thân thể trận trận run lên. Nàng nhón chân lên, không tự chủ được ôm cổ của hắn, không lưu loát mà vụng về đón hắn, hôn cắn môi của hắn, mềm mại, ấm áp.

Thẳng đến một đoạn thời khắc, nàng bỗng nhiên cảm nhận được cùng hắn kề sát nơi nào đó, có loại ngo ngoe muốn động lực lượng, tiểu thú bàn đem tỉnh. Nàng giật mình, thân thể cứng đờ; Lý Toàn cũng ổn định lại, sau đó, chậm rãi buông nàng ra.

Cổ lực lượng kia lại ẩn núp đi xuống.

Lý Toàn mặt cũng có chút đỏ lên, ngậm miệng, nhẹ nhàng nhìn xem nàng.

Ánh mắt của nàng ngập nước, giả ngu.

Hắn mắt tự nhiên sờ lấy cái mũi, ánh mắt dời về phía một bên, chân thực nhìn không được lại cười xuống, lại nhìn về phía nàng. Cảm ngón cái vuốt xuống nàng đỏ đỏ bờ môi, lại đưa tay sửa sang nàng tóc tán loạn, lúc này mới đứng thẳng người, nói: "Xuất phát."

. . .

Lương thành đến Giang thành đường sắt cao tốc hơn một giờ. Đường sắt hai bên cây cải dầu hoa đua nở, trời xanh tiếp theo phiến xán lạn vàng sáng.

Tổng Nhiệm nhìn qua đầu xuân phong quang, một đường tâm tình tươi đẹp đến Giang thành.

Đón xe đi Lý Toàn nhà trên đường, đường tắt Trường Giang Giang thành đoạn. Nước sông xanh xanh, bãi bùn phía trên xuân thảo sinh trưởng tốt.

Tổng Nhiệm vui vẻ nhìn ra xa, chợt quay đầu: "Người nói đúng, chúng ta trong viện nghênh xuân hoa, sáng nay thật mở."

"Phải không?" Lý Toàn tay khoác lên nàng sau đầu, chơi lấy tóc của nàng. Tóc của nàng lớn chút, đã qua bả vai.

Tổng Nhiệm lại nghĩ tới cái gì, nói: "Chốc lát nữa trải qua tiệm trái cây, mua chút hoa quả đi."

Lý Toàn hiểu rõ, nói: "Không cần, nhà ta không có nhiều như vậy cấp bậc lễ nghĩa."

"Vẫn là nên. Dù sao lần thứ nhất đến nhà." Lại hỏi, "Người ba ba uống rượu a?"

"Không hút thuốc lá không uống rượu."

Tổng Nhiệm con mắt khế cong: "Nguyên lai là di truyền."

"Thật không cần mua. Cha ta đặc biệt tốt ở chung, trông thấy người liền đủ cao hưng." Lý Toàn nói, đưa tay gỡ xuống nàng bị gió sông thổi loạn phát.

Tổng Nhiệm mặc hấn tay tại nàng trong tóc quần tới quần đi, lại hỏi: "Vậy người mù mù đâu? Ai nha đều tại người, cũng không nói trước nói, hại ta không chuẩn bị lễ vật."

Lý Toàn nói: "Mẹ ta không có ở đây, cũng không cần mua."

Tổng Nhiệm sững sờ.

Lý Toàn nhạt nói: "Đi vài chục năm."

Tổng Nhiệm gật gật đầu, không có hỏi lại.

Lý Toàn nhà ở kiến công tập đoàn gia chúc viện, ngoài viện liền có tiệm trái cây.

Tổng Nhiệm chọn lấy một đồng nhập khẩu ô mai, cherry, táo đỏ, quả cam; còn phải lại chọn, Lý Toàn ngăn lại, nói: "Cha ta cũng không phải hầu tử, ăn không được nhiều như vậy hoa quả."

Tổng Nhiệm lúc này mới coi như thôi.

Đi vào gia chúc viện, chỉ thấy từng dãy sáu tầng cao đơn nguyên lâu, tám tám ròng rã, tất cả đều là cửa sổ lớn đại ban công. Tổng Nhiệm nhìn một vòng, nói: "Quả nhiên là kiến công, thiết kế gia chúc lâu đều tương đối tốt."

"Cái này tiểu khu thập kỷ 90 xây, ta từ xuất sinh liền ở nơi này."

"Thập kỷ 90? Nhìn xem rất mới ài."

"Năm trước đổi mới quá tường ngoài."

Hai người vừa đi vừa nói, xuyên qua tiểu khu vườn hoa, đi đến đối diện vườn hoa một tòa trước lầu, chỉ thấy một cái bốn mươi năm mười tuổi trung niên nam nhân chờ ở đơn nguyên cửa.

Lý Toàn cách thật xa nói: "Người chuyên môn chạy xuống làm cái gì, sợ ta không nhớ rõ gia môn?"

Phụ thân hấn Lý Thanh Thần ầm áp cười nói: "Ta xuống lầu tản bộ, trùng hợp."

Tổng Nhiệm nhìn hấn chăm chăm mấy giây, kinh ngạc tiếng gọi: "Lý bá bá?"

Lý Thanh Thần cũng kinh hỉ, cười nói: "Tổng tiểu thư?"

Tổng Nhiệm mặt đỏ lên, tranh thủ thời gian khoát tay: "Ngài gọi ta Nhiệm Nhiệm là được rồi."

Lẫn nhau đều có chút khấn trương hai người lần này ngược lại là một cái chớp mắt liền không có xấu hổ, ngược lại Lý Toàn hơi nghi hoặc một chút.

Lý Thanh Thần thế là nói, năm ngoái tại Lương thành cho Tổng Nhiệm nhà cửa hàng quá phòng ầm tàng.

Lý Toàn hơi nhú mi, nói với hấn lên tiếng địa phương: "Ta liền hiểu được người lại cống ta gây sự, nói với người rồi rất nhiều lần, về hưu cũng không cần làm."

"Ta bận bịu quen a, rảnh đến không có việc gì nha. Hiện tại tập đoàn lại muốn mời trở lại ta, trong phòng cũng là không có việc gì làm, ta muốn trở về nha." Lý phụ hiền lành cười nói, đi đón Lý Toàn trong tay hoa quả cái túi; Lý Toàn không cho hắn đề, hắn tranh giành nửa ngày không phải là cướp đi.

Tổng Nhiễm ở một bên nhìn xem, nghĩ thầm cái này hai cha con thật rất giống.

Lý Toàn nhà ở lầu ba, là đơn nguyên lâu bên trong tốt nhất tầng lầu, mà tòa nhà này cũng là trong khu cư xá vị trí tốt nhất một tòa, đại khái có thể suy đoán ra Lý phụ tại chức thời kỳ công việc biểu hiện, chắc là cái căn trọng ưu tú đột xuất người. Bằng không thì cũng sẽ không dạy dỗ Lý Toàn hài tử như vậy.

Trong nhà ba phòng hai sảnh, hộ hình ngay ngắn, sáng sủa sạch sẽ. Trên ban công nuôi các loại hoa hoa thảo thảo. Bởi vì người trong nhà ít, hai cái hướng nam gian phòng làm phòng ngủ, hướng bắc làm thư phòng.

Tổng Nhiễm vào nhà ngồi không đầy một lát, liền hiếu kỳ chạy tới Lý Toàn phòng ngủ nhìn. Bên trong thu thập đến sạch sẽ chỉnh tề, bởi vì trường kỳ tại bên ngoài, gian phòng bên trong đã người không đến khí tức của hắn. Nhưng trên tường dán rất nhiều hồi nhỏ giấy khen, trên bàn sách còn có một số không bao lâu cất giữ mô hình.

Nàng bốn phía nhìn, nghiêm túc đọc thăm mỗi một trương giấy khen, dò xét mỗi một cái mô hình.

Lý Toàn thì dạng chân trên ghế, có chút hăng hái đánh giá nàng.

Nàng "Tuần sát" hoàn tất, lại chạy tới thư phòng nhìn; hấn theo đuôi nàng mà đi.

Đi vào thư phòng, một phòng thư hương.

Tổng Nhiễm ánh mắt tại trên giá sách du tẩu, ngoại trừ bộ phận thế giới có tên, đại bộ phận sách vẫn là hoá học vật lý tương quan, mạch điện, chất hóa học chờ chút. Ngoài ý muốn nhất chính là, Lý Toản từ tiểu học đến sơ trung, từ cao trung đến trường quân đội các học khoa sách giáo khoa, toàn bộ chỉnh chỉnh tề tề theo thời gian sắp xếp, thu nạp tại trên giá sách.

Tổng Nhiễm tùy ý rút ra tiểu học lớp một ngữ văn sách giáo khoa lật ra nhìn, tiểu Lý toản xiêu xiêu vẹo vẹo chữ viết lưu tại bên trên; âm nhạc trên sách học thì vẽ lấy tiểu nhân nhi xe nhỏ loại hình vẽ xấu; lật ra cao trung thời kỳ hóa học sách giáo khoa, trang sách lưu bạch trên lan can lít nha lít nhít nhớ kỹ lên lớp bút ký. Khi đó, chữ của hấn đã có cạnh có góc.

Tổng Nhiễm sợ hãi thán phục: "Người thế mà đem sách toàn giữ lại."

Lý Toản cười: "Cha ta lưu. Trước kia vừa đến nghỉ hè liền có người thu sách hư, nhà hàng xóm cha mẹ đều đem sách bán, cha ta không chịu. Bây giờ quay đầu nhìn, còn rất có kỷ niệm ý nghĩa."

"Sách của ta không có địa phương thả, đã sớm bán phế phẩm, nhất là sơ cao trung sách lịch sử. . ." Tổng Nhiễm tiếc hận nói, còn nói, "Người ba ba đối người thật tốt."

"Đúng vậy a." Lý Toản nói, "Đối ta tốt nhất rồi."

Tổng Nhiễm nghe xong, nghĩ nghĩ, cấp tốc góp đi hấn bên tai, nói nhỏ: "Ta cũng sẽ đối với người tốt."

Lý Toàn sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Nàng lại cười híp mắt chạy ra ngoài —— Lý Thanh Thần gọi bọn hấn ăn cơm trưa.

Mới ba người, lại làm một bàn đồ ăn, cầu kỳ củ khoai hầm ô gà, hương sắc hồ cá, xào tôm nhỏ, tỏi dung xào rau đài, trứng muối dưa leo canh. Tất cả đều là chút thời tiết đồ ăn.

Tổng Nhiễm mới ngồi xuống, Lý phụ liền cho nàng múc bát hầm canh gà, đem chân gà đùi gà mề gà cùng gà con trứng đều múc cho nàng, trùng hợp đều là nàng thích ăn nhất. Cũng tương tự cho Lý Toàn múc một bát.

"Ăn nhiều một chút a." Lý phụ đạo, "Đây là sáng sớm đi a Toàn nhà bà nội bắt gà, ăn hạt thóc lớn lên, chính tông gà đất."

"Cám ơn bá bá ~~ "

Tổng Nhiễm rất cổ động uống hết một chén lớn canh gà, lại ăn non nửa con cá, ăn hết một chén lớn tôm nhỏ rau cải trộn lẫn cơm, xong không ngờ uống nửa bát dưa leo canh.

Lý Toàn từ từ ăn lấy đồ ăn, lấy ánh mắt liếc nàng, nói: "Trước kia không nhìn ra người có thể ăn như vậy, về sau sợ là nuôi không nổi nha."

Tổng Nhiễm ngay tại gặm đùi gà, nghe nói như thế nâng lên đầu nhìn hấn, ánh mắt ngây thơ, trên miệng còn dính lấy dầu. Nửa giây về sau kịp phản ứng, xấu hổ trừng mắt nhìn hấn một chút.

Lý Toàn cong môi cười, lại đi nài trong chén kẹp một khối bong bóng cá.

Tổng Nhiễm nhú mày: "Người không phải không cho ta ăn sao?"

Lý Toàn để đũa xuống, tay xoa xoa sau gáy nài: "Sai được hay không?"

Tổng Nhiễm mặt đỏ lên, đảo mắt lại gặp Lý phụ bản thân đang cười, mặt càng đỏ hơn.

Sau bữa cơm trưa, Lý Toàn cùng phụ thân lên tiếng chào hỏi, mang Tổng Nhiễm ra cửa, đi trên đường đi dạo.

Giang thành không lớn, dựa vào núi bành sông.

Trong thành phố đường phố giao thoa, không tính khoáng đạt, sinh hoạt khí tức lại rất đậm, khắp nơi đều là tiệm tạp hóa, tinh phẩm cửa hàng; thành nội xanh hoá rất tốt, chính vào mùa xuân, hai bên đường một mảnh xanh mới, xen lẫn mấy cây gọi không ra tên màu đỏ lá cây cây.

Lý Toàn mang theo Tổng Nhiễm dọc theo gia chúc viện cửa một con đường thẳng tắp đi đến ngọn nguồn, liền đến sông đề.

Đề đập bên kia, nước sông thanh tịnh như bích.

Đông mùa xuân tiết, nhất là đầu mùa xuân, chính là Trường Giang xinh đẹp nhất thời điểm. Dây xanh thảo bình thường chiếu vào đại địa bên trên, gió nhẹ thổi, tơ lụa lắc nhẹ lưu động, sóng nhỏ trập trập.

Chờ thêm mấy tháng mùa hạ đỉnh lũ đột kích, chính là vàng thau lẫn lộn, đục vàng một mảnh.

Trên mặt sông gió xuân thổi tới, tâm thần thanh thản.

Lý Toàn hôm nay mặc thân sweater quần bò, ôn hòa suôn sẻ, một chút nhìn không ra quá khứ trải qua, Tống Nhiễm nhìn xem hắn, nghĩ thầm, người khác khẳng định nghĩ không ra, hắn phá bom rút súng thời điểm có bao nhiêu lằng lệ.

Còn nhìn xem, hắn phát giác được ánh mắt của nàng, quay đầu, mỉm cười nhìn xem nàng. Ánh sáng mặt trời chiếu ở hắn lông mi bên trên, vàng óng ánh. Hắn hơi híp mắt: "Nhìn cái gì đấy?"

Nàng mỉm cười lắc đầu: "Không có gì." Lại hỏi, "Người khi còn bé tại trong nước bơi qua lặn a?"

"Hơi kém chết đuối quá."

"Sao? Làm sao làm?"

"Mùa hè thời điểm, rất nhiều hội phụ huynh mang theo hài tử đến trong nước chơi, ta khi đó còn nhỏ, phủ lấy bơi lội vòng mù bay nhảy, không cẩn thận từ trong vòng chui qua, hướng nước sâu bên trong cắm. Lúc ấy trong nước tất cả đều là người, cùng đuổi con vịt giống như. Cũng không ai chú ý."

"Sau đó thì sao?"

"Cũng may cha ta nhìn chăm chăm vào ta, xông vào trong nước bắt lấy chân ta đem ta cho kéo trở về."

Tống Nhiễm nghĩ đến hình ảnh kia, phốc phốc cười thanh.

"Từ đó về sau liền rút cuộc không cho phép ta đến trong nước chơi."

"Chúng ta chỗ ấy vừa đến mùa hè cũng có rất nhiều tiểu hài tại trong nước chơi, hàng năm đều có chết đuối. Bất quá ta sợ nước, không dám xuống dưới, chỉ dám tại trên tảng đá chơi."

Hiện tại là mùa xuân, nước sông thủy triều xuống, lộ ra bên bờ mảng lớn mảng lớn đá vụn, đủ mọi màu sắc, có loại xốc xếch mỹ. Trong khe đá mọc ra nhiều loại cỏ nhỏ tiểu hoa nhi, từng đầu dài nhỏ nhìn qua thiên không.

Hai người dọc theo đá vụn sườn núi đi xuống dưới, bờ sông dốc đứng, Lý Toàn đi ở phía trước, đưa cho nàng một cái tay; nàng hai tay cầm thật chặt, trong nháy mắt liền cảm nhận được hần mạnh hữu lực chèo chống.

Nàng đi theo hần nhắm mắt theo đuôi đi xuống thạch sườn núi, đi vào mép nước.

Bờ sông có người thả câu, có một hai nhà người ngồi tại thạch sườn núi bên trên, thường thức ngày xuân giang cảnh. Còn có tình lữ tại bờ sông chụp hình chứ.

Tổng Nhiễm nhìn nhiều bọn hần vài lần, Lý Toàn hỏi: "Nghĩ chụp ảnh sao?"

Tổng Nhiễm nhỏ giọng nói: "Ta muốn theo người chụp ảnh."

Lý Toàn thế là đưa nàng kéo vào trong ngực, giơ tay lên cơ. Tổng Nhiễm đầu tựa ở hần đầu vai, xông ống kính nhếch miệng cười một tiếng, Lý Toàn nhìn thấy trên màn hình khuôn mặt tươi cười của nàng, buồn cười, nhấn hạ tự chụp nút bấm.

"Còn muốn hay không tìm người hỗ trợ chụp?"

"Không cần." Nàng đối tám hình kia rất hài lòng, lại nói, nàng quan tâm vốn cũng không phải là phong cảnh.

Hai người dọc theo sông đi trở về đi, xuyên qua một mảnh ngày xuân rừng cây, đến Lý Toàn đã từng đã học qua trường học nhỏ.

Chính gặp tan học, một đồng thấp thùng thùng tiểu gia hỏa tại giáo học lâu trước trên đất trống chơi đùa. Tiểu hài tử oa oa lạp lạp thanh âm cùng thả mấy trăm con con vịt xuống sông, lại cũng không hề ồn ào, ngược lại phá lệ có sinh thú.

Tổng Nhiệm ghé vào phía ngoài cửa trường nhìn, tưởng tượng thấy mười mấy năm trước nơi này, tiểu Lý toàn cũng là nhỏ như vậy tiểu một con, cùng các bạn học tại trên bậc thang nhảy tới nhảy lui.

Nàng chợt phát sinh hiếu kì: "Người nhà có người khi còn bé ảnh chụp sao?"

"Có a, còn thật nhiều."

"Đưa qua một lát trở về cho ta nhìn."

"Tốt."

Nàng vui vẻ, nắm lấy cửa sắt tiếp tục nhìn quanh, chợt chỉ vào một cái tại góc tường cùng đồng học chơi viên bi tiểu nam hài, nói: "Ta cảm thấy người khi còn bé hẳn là hẳn cái kia bộ dáng."

Lý Toàn góp đi bên người nàng nhìn: "Vì cái gì?"

Tổng Nhiệm: "Bởi vì hẳn dáng dấp đẹp mắt nhất."

Lý Toàn cười ra tiếng, ánh mắt tại một đám đầu củ cải bên trong tìm kiếm, chỉ vào một cái ngò tại trên bậc thang yên lặng nhìn tiểu nhân sách tiểu nữ hài nói: "Vậy người khi còn bé hẳn là nàng như thế."

"Sao? Vì cái gì?"

"Ta cảm thấy nàng đặc biệt nhất, là khi còn bé ta sẽ thích đáng về."

Tống Nhiễm che miệng cười, cầm điện thoại vỗ xuống cô bé kia ảnh chụp.

Chẳng được bao lâu, chuông vào học vang lên, bọn trẻ gọi nháo hướng trong phòng học chạy. Tống Nhiễm nhìn xem bọn hắn non nớt gương mặt, chột, đáng tươi cười hơi thu chút, nói: "Đồng quốc những tiểu hài tử kia nhóm, không biết trôi qua thế nào."

Lý Toàn không nói chuyện, đưa nàng kéo qua đến, vuốt vuốt nàng đầu, mang nàng rời đi.

Trải qua quầy bán quà vặt, Lý Toàn vẫy tay, nói: "Tới, mua cho người đường ăn."

Tống Nhiễm một giây dờ đi chú ý, trong cửa hàng đầu rực rỡ muôn màu, tất cả đều là hồi nhỏ đồ ăn vặt. Nàng mua mấy đầu kéo đường, lại chọn lấy túi QQ đường.

Mở ra đóng gói, đem bánh kẹo bỏ vào trong miệng, chua xót ngọt ngào.

Nàng xuất ra một viên đưa cho hắn, hắn cúi đầu ngậm lấy, bờ môi lướt qua ngón tay của nàng.

Nàng hô hấp hơi tắc nghẽn, nhưng lại cảm thấy lại không quá tự nhiên.

Một đường ăn bánh kẹo đi đến hần cao trung, chính là khi đi học phân, trong trường học yên lặng, chợt có phòng học truyền đến bài khoá đọc chậm thanh.

Trên bãi tập có người ở trên khóa thể dục, mấy cái học sinh tại tường viện bên này khảo thí nhảy dây.

Tổng Nhiệm đứng tại ngoài tường xem bọn hần nhảy, chợt hỏi: "Người lúc đi học có phải hay không rất nhiều nữ sinh thích người?"

Lý Toàn nói: "Tạm được."

Nàng quay đầu liếc hần: "Nhận qua thư tình a?"

Hần cười một chút: "Nhận qua."

"Khi đó người có yêu mến nữ sinh a?"

Hần rung phía dưới.

Tổng Nhiệm không có hỏi lại, tiếp tục xem nhảy dây đi.

Nàng lẳng lặng nhìn xem, có lẽ tưởng tượng lấy thiếu niên Lý Toàn từng tại mảnh này trên bãi tập đáng vẻ, lại có lẽ nhớ lại chính mình thời trung học.

Lý Toàn từ sau lưng nàng ửng ôm nàng, cầm dán nàng thái dương, cùng nàng cùng nhau nhìn xem đám kia học sinh cấp ba nhóm.

Dây thừng đập mặt đất tiếng vang, bước chân khiêu động vận luật, gió xuân gọi lên ngọn cây tiếng xột xoạt, tốt đẹp như vậy một cái mùa xuân buổi chiều.

Nàng cùng hấn một đường đi, đi khắp tòa thành nhỏ này, đi qua hấn từ nhỏ đến lớn một đường trưởng thành quĩ tích, thấy được hấn khi còn bé bắt biết rồi mảnh rừng cây kia, ăn vào thời trẻ con của hấn thường ăn kẹo mạch nha. Phảng phất tại một cái buổi chiều xuyên qua hấn tại Giang thành hết thấy quá khứ, tham dự hấn đã từng.

Thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây, hai người mới về đến nhà thuộc viện.

Chính là tan tầm trở về nhà thời gian, gặp được không ít hàng xóm cũ, Lý Toản từng cái cùng bọn hấn chào hỏi. Mỗi người đều dáng tươi cười hiền lành, lại hiếu kỳ đánh giá Tống Nhiễm. Nhưng ai cũng không cần hỏi thăm, Lý Toản cùng nàng mười ngón đan xen tay nói rõ hết thấy.

Về đến nhà, Lý phụ đã đem cơm tối làm tốt. Tống Nhiễm mua được hoa quả cũng tất cả đều rửa sạch cắt gọn. Quay tới quay lui, hoa quả mãi cho tới trong bụng của nàng.

Ăn xong cơm tối, Lý Thanh Thần nói với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm ngày mai có chuyện gì hay không bận bịu? Nếu như không có, chơi nhiều một ngày đi."

Lý phụ cũng không biết hai người bọn họ quan hệ đến một bước nào, chỉ vì thích Tống Nhiễm, muốn lưu nàng chờ lâu một hồi.

Tổng Nhiễm nghĩ đến muốn ở chỗ này ở, nhất thời suy tư, cười cười, lại không tốt lên tiếng.

Lý Toàn không có tỏ thái độ, nói: "Xem trước một chút nàng ngày mai có hay không công việc."

Phụ thân nói: "Cũng tốt."

Lý phụ thu thập bát đĩa đi, Lý Toàn đem Tổng Nhiễm kéo đến một bên, nói: "Người đừng không tiện cự tuyệt. Nếu là không muốn chơi, chúng ta bây giờ dựng muôn xe tuyến trở về cũng được."

Tổng Nhiễm chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: "Ta ngày mai không có việc gì, chơi nhiều một ngày cũng được."

Tác giả có lời muốn nói:

Ta rất thích người a, cùng loại ta rất thích người a, thực tế nói ra thời điểm, là không sai biệt lắm phát âm. Một cái thán từ. Dùng độc giả cúc cúc mà nói nói, "Loại giọng nói này là thật rất thích nhưng lại không biết làm như thế nào biểu đạt sung doanh trong lòng thích thời điểm biểu đạt."

Mặt khác, đây cũng là cần nhắc đến phương nam tiếng địa phương nói chuyện quen thuộc —— cảm tình sâu thời điểm ngữ khí từ sẽ rất nhiều. Tỉ như "Tốt" "Nha" "A" "A" "Đâu" "Liệt" loại hình. Đồng dạng, bản này văn thảo luận lời nói liền cơ hồ không có uốn lượn cuối vắn âm.

Cái này cùng có phải là hay không quân nhân, có cứng hay không lãng, cũng không quan hệ, là địa phương dưỡng thành ngôn ngữ quen thuộc mà thôi. Giống viết Hàn Đình thời điểm, hần nói riêng một chút lời nói tất cả đều là Bắc Kinh khang. Đây là từ nhân

vật bối cảnh đến định, cùng tính cách không quan hệ. Đường Tống, Tiêu Diệc Kiêu, Mạnh Yến Thần đều là Bắc Kinh kang, bao quát Địch Miểu cũng thế, nhưng bọn hấn mấy người kia cũng hiển nhiên không phải một tính cách mà ~~

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 36: Chapter 36

chapter36

Lý Toàn tắm rửa xong trở về, Tống Nhiễm ghé vào trước bàn sách lật xem hôm nay chụp ảnh chụp.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân quay đầu, gạt hấn tóc hơi ướt, khuôn mặt sạch sẽ, mặc vào thân rộng rãi áo thun cùng quần đùi, lộ ra vân da trôi chảy cánh tay cùng bắp chân đường cong.

Tống Nhiễm nhịp tim lặng yên tăng tốc, xoay quay đầu lại làm bộ tiếp tục xem điện thoại.

Lý Toàn thần sắc cũng không được tự nhiên, nhất thời không nói chuyện, ngồi tại bên giường vô ý thức cầm khăn mặt xoa xoa đã nửa làm tóc; nhìn một chút nàng cuộn tại trên ghế bóng lưng.

Trầm mặc, yên tĩnh.

Một hồi lâu, hấn hỏi: "Người đi tắm rửa sao?"

Tống Nhiễm chậm rãi ngẩng đầu, lại từ từ xoay quay đầu nhìn hấn, nhỏ giọng: "Ta quên mang áo ngủ."

Lý Toàn cực mỏng giật môi dưới góc, đứng dậy từ tủ quần áo bên trong nhặt ra một đầu áo thun đưa cho nàng: "Mặc cái này đi."

Tổng Nhiễm ôm áo thun, lúc ra cửa hít hà, còn có trên người hần hương vị.

Cửa phòng đóng lại, Lý Toàn chậm rãi thở ra một hơi tới.

Hắn nằm ở trên giường suy nghĩ một hồi, lại đứng dậy đi trong thư phòng lật ra mấy quyển thật dày album ảnh trở về.

Đêm xuân bên trong còn có chút lạnh thanh, hắn ngán tay quần cụt, có chút lạnh, phá hủy chặn bọc lấy, ngồi ở trên giường phiên album ảnh.

Sau một thời gian ngắn, Tổng Nhiễm trở về, hai cánh tay siết thành nắm tay nhỏ, nắm vuốt thứ gì, có chút câu nệ hỏi: "Có giá áo sao?"

"Có a, thế nào?" Lý Toàn xuống giường đi lấy.

Tổng Nhiễm đổ lên khuôn mặt nhỏ: "Ta quên mang quần lót."

Lý Toàn: ". . ."

Hắn đem giá áo đưa cho nàng, nàng triển khai trong tay đoàn kia tiểu vải bông, một khối màu trắng tiểu tam giác máng lên móc áo. Nàng ngại ngùng đem đồ lót phơi tại bên ngoài, sợ bị bá phụ nhìn thấy, chỉ có thể treo ở gian phòng bên trong, liền treo tại Lý Toàn cái ghế trên lưng.

Lý Toàn nhìn một chút cái kia lớn chừng bàn tay quần lót, tự dưng địa tâm phù khí nóng nảy.

Tổng Nhiễm treo tốt đồ lót, trở lại nhìn hắn, lược co quắp sờ lên cánh tay, vừa tắm rửa xong, là có chút lạnh.

Lý Toàn gọi hạ phía sau lưng nàng: "Đi trong chăn đầu, đừng lạnh lấy."

"Nha." Nàng ngoan ngoãn bò lên giường.

Cái này vừa bò ngược lại tốt, cái kia đầu thuần bông vải áo thun khoan khoai ở trên người nàng, phác họa ra nàng tiêm tú lưng, tròn vo cái mông, áo thun vạt áo hai đầu thon dài cân xứng hai chân, tại dưới ánh đèn được không chói mắt, sữa bò giống như.

Nàng bên trong cái gì cũng không xuyên.

Lý Toàn yết hầu hơi khô, hấn mím chặt bờ môi, cúi đầu cào hai lần cái ót, cảm thấy hấn đêm nay xong, đừng nghĩ đi ngủ.

Tổng Nhiệm rút vào trong chăn, ngồi xếp bằng, lật ra trên giường cũ album ảnh.

Tờ thứ nhất liền là Lý Toàn hài nhi thời kỳ ảnh chụp, tròn trịa mặt, nho bần con mắt, vô cùng khả ái. Một tấm trong đó còn mặc quần yếm. Tổng Nhiệm nhìn chăm chăm chỗ kia nhìn, khanh khách cười khẽ.

"Hương chỗ nào nhìn đâu?" Lý Toàn ngồi lên giường đến, cũng tiến vào trong chăn, đem ảnh chụp phiên đi tới một tờ.

Trăm ngày, một tuổi, một tuổi rưỡi. . .

Ảnh chụp rất nhiều, nhìn ra được cái gia đình này đối đứa nhỏ này coi trọng.

Tổng Nhiệm thấy được Lý Toàn mẫu thân ảnh chụp, là cái nữ nhân rất đẹp, mảnh mai, ôn hòa, cười lên phá lệ ôn nhu. Chỉ là tại

hắn bốn năm tuổi về sau, liền không còn lại xuất hiện.

Tổng Nhiễm than nhẹ: "Mụ mụ người thật là dễ nhìn."

Lý Toàn nói: "Nàng là nhiễm bệnh đi. Trừ ra ảnh chụp, ta đối nàng chân thực trong trí nhớ, ngược lại nhớ không rõ dung mạo."

Tổng Nhiễm hỏi: "Người ba ba những năm này không có lại bắt đầu lại từ đầu a? Hắn rõ ràng đáng đáp rất đẹp trai."

Lý Toàn lắc đầu, cũng có chút tiếc hận: "Ta lúc nhỏ hắn sợ mẹ kế đối ta không tốt; về sau nói một người quen thuộc. Kỳ thật hắn công việc tiếp xúc nhiều người, muốn tìm cũng không khó. Ta biết hiện tại cũng có người rất thích hắn. Nhưng hắn liền. . . Không nguyện ý lại xây lại gia đình."

Tổng Nhiễm đoán được, tại Lý phụ trong lòng, hắn hết thấy tất cả đều là muốn lưu cho nhi tử, nơi nào sẽ lại đi cùng khác gia đình chia sẻ.

Nàng tiếp tục phiên album ảnh, nhìn xem hắn từng chút từng chút lớn lên. Hai ba tuổi thời điểm liền đã có hiện tại Lý Toàn ảnh tử, mắt to, sống mũi cao, rất đẹp một đứa bé trai. Lên tiểu học lúc càng là non nớt đáng yêu, đợi đến lên sơ trung, liền bán ra đến suất khí lại tuần tú. Cao trung tựa hồ từng có một đoạn phản nghịch kỳ, trên tám ảnh thiếu niên tổng thần sắc nhạt nhẽo, một bộ túm chảnh chứ bộ đáng.

Nàng từng tờ một phiên, hắn từng trang giải thích: "Đây là tiểu học, ngày quốc tế thiếu nhi."

"Tiểu học năm thứ ba, cha ta mang ta đi leo núi."

"Ngũ niên cấp, cùng đồng học đi chơi xuân."

"Sơ nhất, cùng bá bá cô mụ cả một nhà đi Hồng Kông chơi."

"Sơ tam, cùng ta biểu đệ đi sân chơi. Hấn nhũ danh là sữa chua."

"Cao trung. . ."

Thẳng đến về sau đi trường quân đội, khuôn mặt đường cong càng thêm sáng tỏ khắc sâu, ảnh chụp là thuần một sắc quân trang chiếu, huấn luyện, huấn luyện dã ngoại, sinh hoạt, chơi đùa. . . Từng màn sinh động hiện lên ở trước mắt nàng.

Tổng Nhiệm may mắn chính mình có phong phú sức tưởng tượng, chỉ là nhìn xem ảnh chụp liền có thể tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh lúc ấy.

Album ảnh lật đến cuối cùng, nàng nhìn thấy rất nhiều hấn học tập phá bom lúc chụp ảnh chụp.

Nàng chợt ngẩng đầu nhìn về phía hấn tai phải, Lý Toàn tâm lĩnh thần hội cười một tiếng, nói: "Gần nhất khá hơn chút."

Tổng Nhiệm nói: "Vậy là tốt rồi, có thể một lần nữa làm chính mình muốn làm chuyện."

"Bất quá ta tương đối lòng tham, muốn càng nhiều." Hấn nói, "Nghĩ hoàn toàn tốt."

Tổng Nhiệm trong lòng rõ ràng, dạy học lý luận cùng tiền tuyến thực chiến là hai chuyện khác nhau. Hấn người này nhìn xem nhiều ôn hòa vô hại, trong lòng kiên trì đồ vật là cực kỳ kiên định không

thay đổi. Để hắn tiếp nhận hiện thực nước chảy bèo trôi, không có khả năng.

Chuyện tương lai ai cũng không nói chắc được, mà nàng cũng sẽ không lấy lệ an ủi nói nhất định sẽ tốt, duy nhất có thể làm chỉ là đưa tay tới nắm chặt hắn tay. Làm bạn hắn.

Lý Toàn ngón cái vuốt mu bàn tay của nàng, cười nhạt một tiếng, nói: "Ta không sao. Hiện tại cũng rất tốt."

"Ta biết." Liền là bỗng nhiên muốn sờ sờ người mà thôi.

"Bất quá. . ." Tống Nhiễm lật ra album ảnh, chuẩn xác tìm tới trong đó một tờ, chỉ vào một tấm hình, hỏi, "Nàng là ai?"

Lý Toàn nghiêng đầu xem xét, là hắn ba năm trước đây cầm tới ưu tú tiêu binh một tấm hình. Cùng hắn cùng khung chính là một cái xinh đẹp tóc ngắn nữ binh, năm đó cùng nhau lĩnh thưởng.

Lý Toàn nói: "Chiến hữu."

Tống Nhiễm hỏi: "Bạn gái trước a?"

Lý Toàn bỗng dưng nở nụ cười, quay đầu nhìn nàng, trầm thấp hỏi: "Cái này cũng ghen a?"

Tống Nhiễm nhú mày, nói: "Không công bằng. Ta đều không có bạn trai cũ."

Lý Toàn nhìn nàng cái kia tiểu biểu lộ, im lặng cười, cười xong lại thu, thật sự nói: "Ta cũng không có bạn gái trước."

Tống Nhiễm sững sờ, gương mặt mắt, ánh mắt vội vàng cắt: "Thật?"

Hắn nói: "Ngày đó tại hành lang, ta là lần đầu tiên hôn người."

Tổng Nhiễm mím chặt môi cũng nhin không được cười, bị ánh mắt của hắn nhìn thẳng, nàng ửng đỏ mặt, quần bách đồ ngồi xuống tư. Cái này một đổi ngược lại tốt, chân không cần thận cộ đến hắn chân. Nàng vừa định thu hồi lại, hắn đã trong chần bắt được chân của nàng: "Làm sao lạnh như vậy?" Nói chân liền bưng kín nàng.

Tổng Nhiễm bỗng cảm giác một trận ấm áp. Nàng nói: "Ta cho là người khẳng định có quá bạn gái, có lẽ còn có mấy cái."

Lý Toàn đuôi lông mày khẽ nâng: "Làm sao nghĩ như vậy?"

"Bởi vì người rất tốt a."

"Người cũng rất tốt."

"Kỳ thật ta tiếp xúc nam sinh rất nhiều, nhưng đều không có cảm giác." Tổng Nhiễm nghĩ nghĩ, trong công việc lui tới nam tính rất nhiều, nhưng để nàng động tâm chậm chạp không có. Mà hắn thì sao, chỉ là nhìn thoáng qua, liền đắm vào nàng đáy lòng đầu không rút ra được.

"Ta nữ sinh tiếp xúc ít, bên người đều là nam. Chỉ đạo viên sẽ giới thiệu, nhưng giống người nói, không có cảm giác gì."

Tổng Nhiễm hỏi: "Các người chỉ đạo viên. . . Thường xuyên giới thiệu cho người đối tượng a?"

". . ." Lý Toàn nhìn ra nàng tâm tư, buồn cười, "Thường xuyên? Người nghĩ rằng chúng ta chỗ ấy là hôn nhân giới thiệu chỗ? Suốt ngày không có chuyện làm, chuyên môn ra mắt?"

". . ." Tống Nhiễm trợn mắt với hấn một cái.

Lời nói đã nói đến chỗ này, dứt khoát nói: "Ta trước đó cho là người là Thẩm Bội bạn trai."

Lý Toàn sững sờ: "Vì cái gì?"

"Chính nàng nói."

Hấn lại là sững sờ, trở lại mùi vị đến: "Khó trách tại Đông quốc khi đó, người đối ta rất lạnh nhạt."

Tống Nhiễm không ngờ tới hấn sớm đã chú ý mình, hỏi: "Người. . . Khi đó đối ta có ấn tượng?" Lại oán giận nói, "Ta còn cảm thấy, người lão là không nhớ được ta."

Lý Toàn hồi ức nửa khắc, nói: "Vừa mới bắt đầu chẳng qua là cảm thấy nữ sinh này lá gan rất lớn, về sau. . . Người gọi đầu tóc thời điểm, cảm thấy người. . . Thật đặc biệt."

Nàng cảm chân nhẹ nhàng đập hấn một chút.

Trò chuyện một chút, nàng có chút buồn ngủ, che miệng ngáp một cái.

Lý Toàn hỏi: "Đi ngủ rồi?"

Tống Nhiễm trong mắt bởi vì ngáp mà màn lệ mịt mờ, gật đầu.

Hai người nhìn nhau, nàng nhất thời lại không hiểu co quắp.

Lý Toàn cũng có một ít không được tự nhiên, dời ánh mắt, thu thập xong trên giường album ảnh, vén chăn lên xuống giường. Cái

này vén lên không sao, Tống Nhiễm vừa vặn đem chân thu hồi đi, Lý Toàn không cẩn thận liền liếc về nàng áo thun dưới đáy. . .

Một nháy mắt, có cỗ nhiệt huyết hướng trên đỉnh đầu tuôn.

Hắn bắt động thanh sắc cất kỹ album ảnh ra phòng ngủ.

Hắn nắm lấy giá sách đứng tại hắc ám trong thư phòng, cúi đầu cố gắng điều chỉnh một chút hô hấp, nhưng mới rồi đánh vào thị giác nhất thời tại trong đầu vung đi không được.

Màu hồng, non mềm.

Lý Toàn trở lại phòng ngủ lúc, Tống Nhiễm cuộn thành một đoàn nghiêng người ngủ, yên lặng.

Hắn tắt đèn, mò lên giường, vén chăn lên tại bên người nàng nằm xuống, ôm eo của nàng.

Trong bóng tối, hắn phát giác được nàng thân thể cứng ngắc lại một chút, nhưng lại chậm rãi xõp xuống dưới.

Hai người mặt đối mặt nằm nghiêng, tiếng hít thở như có như không, lẫn nhau hơi thở trong bóng đêm giống tiếng tăm đồng dạng trêu chọc. Lý Toàn ngửi thấy trên người nàng sữa tắm hương vị, là chính hắn hương vị, hắn cảm thấy hắn là tại chịu đựng một trận ý chí lực khảo nghiệm.

Dần dần, con mắt dần dần thích ứng hắc ám, hắn nhìn thấy mờ tối tia sáng bên trong, nàng cũng mở mắt nhìn xem hắn, con mắt hắc bạch phân minh, sáng tinh tinh.

Đôi mắt thật lâu, hắn đưa nàng nhẹ nhàng bao quát, nàng hướng trước người hắn chen lấn chen, rút vào trong ngực hắn.

Hắn tiến tới hôn môi của nàng, lẫn nhau mút ngậm nhẹ hút, cũng không kịch liệt, lại mang vô hạn thâm tình.

Tổng Nhiễm bị hắn hôn đến có chút ý loạn tình mê, nếu như không phải giờ phút này trong nhà còn có người khác, nàng hoài nghi mình sẽ nhấc tay đầu hàng, đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn.

Nàng hô hấp càng ngày càng lộn xộn, hơi kém nghẹn ngào lên tiếng.

Hắn khí tức cũng là càng thêm nặng nề, có chút tình khó tự điều khiển.

Hắn chung quy là khắc chế, buông lỏng ra nàng.

Hơi hồng sắc trời bên trong, nàng hai gò má ửng đỏ, con ngươi như nước, khóe miệng uốn lên mỉm cười ngọt ngào.

Hắn thấp giọng: "Cười cái gì?"

Nàng hướng trong ngực hắn chui, ôm eo của hắn, thỏa mãn hừ hừ hai tiếng, nhưng không nói lời nào.

Chỉ là ngủ trong ngực hắn, đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Hắn hôn một chút con mắt của nàng, nhỏ giọng: "Đi ngủ sớm một chút."

"Ân."

Lý Toàn hái được mấy trọt thính để ở một bên, ôm nàng nhắm mắt lại.

Yên tĩnh trong đêm, Tống Nhiễm núp ở trong ngực hắn, bỗng nhiên nói câu thì thầm: "A Toàn, ta rất thích người a. . . . Đặc biệt đặc biệt thích."

Lý Toàn chậm rãi mở to mắt.

Hắn. . . Nghe thấy được.

Người nói chuyện vẫn chưa phát giác, nhắm mắt ngủ ở trong ngực hắn, khóe môi uốn lên đường cong.

. . .

Sáng sớm hôm sau, Tống Nhiễm ngủ đến hơn chín điểm mới tỉnh. Ngoài ý muốn chính là, Lý Toàn cũng không có tỉnh, tại bên người nàng ngủ rất say.

Nàng nhìn chằm chằm hắn yên tĩnh thanh tú ngủ nhan nhìn một lúc lâu, hắn mới cảm ứng được cái gì,朦朧 lung mở mắt ra. Hắn còn không có thanh tỉnh, liền đem nàng ôm vào trong ngực, đầu chôn ở nàng hõm vai, hừ một tiếng: "Ta một đêm ngủ không ngon."

Tống Nhiễm nơi nào thấy qua hắn cái này gần như nũng nịu bộ dáng, tâm đều hóa, sờ sờ tóc của hắn: "Vì cái gì ngủ không ngon?"

Hắn bị hỏi khó, đứng im một giây, lúc này là thanh tỉnh, ngẩng đầu, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Chín giờ rưỡi."

Hắn buông nàng ra, xoay người nằm ngang, nhìn trần nhà, biểu lộ bình tĩnh mà xuất thần.

Đêm qua, nàng mềm mềm một đoàn ồ trong ngực hắn, ẩm ướt át hô hấp cùng tiếng tăm đồng dạng tại trên mặt hắn trên cổ trêu chọc, hắn khắc chế một đêm.

Tống Nhiễm gặp hắn cái này nóng lên lạnh lẽo tư thế, lại gần hỏi: "A Toàn, người có phải hay không có rời giường khí?"

"Hả?" Hắn lấy lại tinh thần, ngồi dậy vuốt vuốt tóc, "Không có."

Lý Toàn xuống giường, gặp Tống Nhiễm đồ lót còn treo trên ghế, đưa tay sờ một chút.

Tống Nhiễm núp ở trong chăn: "Làm a?"

"Còn không có." Giang thành quá ẩm ướt.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lý Toàn từ phòng chứa đồ bên trong đem điện lò sưởi lật ra đến, cho nàng sấy khô đồ lót. Sấy khô thời điểm có chút buồn bực, nữ sinh đồ lót vậy mà như thế tiểu.

Hong khô sau, Lý Toàn thu hồi lò sưởi, Tống Nhiễm cũng đổi xong quần áo.

Bữa sáng đã chuẩn bị kỹ càng, rất phong phú, có đậu da nổ khoai bánh đậu ngọt hoa, còn có rượu ngọt nấu chè trôi nước.

Lý Thanh Thần không biết Tống Nhiễm thích ăn cái gì bữa sáng, cho nên các loại đều chuẩn bị một chút nhi.

Hắn tại trên ban công quản lý hoa của hắn hoa cỏ cỏ, Lý Toàn đã ăn xong đứng dậy quá khứ, hỏi: "Chè trôi nước là Lưu a di tặng?"

"Nàng nói người trở về, làm một chút cho người ăn."

Lý Toàn nghiêng dựa vào trên tường, nói: "Ta cảm thấy Lưu a di người rất tốt."

Lý phụ tưới lấy nước, nói: "Là rất tốt."

"Ta là nói, người cũng nên tìm bạn."

"Đều qua nửa đời người, cái gì bạn không bạn." Lý phụ đạo, "Ta buổi tối hôm qua còn mộng thấy mẹ mẹ người. Cùng ta tức giận, còn khóc nữa nha."

Lý Toàn một mặt không thể tưởng tượng nổi, ghét bỏ nói: "Giảng nói dối đi người!"

"Ta nói người còn không tin." Lý phụ nói, "Mẹ mẹ người tính tình, ta rõ ràng nhất, tâm tư hẹp, lại yếu ớt. Ta quên nàng, nàng nếu không cao hứng."

Lý Toàn nói: "Lưu a di trượng phu đi nhiều năm như vậy, nàng cũng chưa a. Có thể thời gian còn rất dài, người sống luôn có đường đi của mình."

Lý Thanh Thần cắt lá héo úa, phát phát tay: "Chuyện sau này sau này hãy nói."

Tới gần giữa trưa, Lý Toàn lại mang Tống Nhiễm đi ra cửa chơi một vòng. Đợi cho hơn năm giờ chiều, hai người ăn đơn giản cơm tối, lên đường trở về.

Trước khi đi, Lý Thanh Thần kín đáo đưa cho Tống Nhiễm một cái hồng bao. Tống Nhiễm không chịu muốn, hấn nhất định phải cho.

Lý Toàn nói: "Đón lấy đi."

Tống Nhiễm lúc này mới nhận lấy.

Đến đường sắt cao tốc bên trên mở ra xem xét, lại có ba ngàn.

Tống Nhiễm biết là bọn hấn phong tục, nhưng không khỏi quá nhiều. Tống Ương cùng Lư Thao lần thứ nhất bổ sung phụ mẫu, đều là cho một ngàn.

Lý Toàn nói: "Chúng ta bên này nói, lần thứ nhất mang bạn gái gặp gia trưởng, làm sao đều phải cho một ngàn. Nếu là rất thích dâu, liền cho hai ngàn. Xem ra, lão Lý là đặc biệt thích."

Tống Nhiễm suy nghĩ một chút, nói: "Cũng đúng, ta đáng yêu như vậy."

Lý Toàn nhéo nhéo da mặt của nàng, nói: "Hôm qua cũng không có dày như vậy."

Tống Nhiễm nghiêng một cái đầu, tựa ở trên vai hấn. Ngoài cửa sổ, Trường Giang sóng biếc cuộn cuộn. Một đầu sông kết nối lấy hai tòa thành, hấn tại thượng du, nàng tại hạ du.

Chưa bao giờ giống giờ phút này bàn thích nước Trường Giang.

Đoàn tàu xuyên qua trời chiều cùng hoàng hôn, đến Lương thành lúc đã là hơn tám giờ tối.

Lên xe taxi, Lý Toàn hỏi: "Cha mẹ người nhà không thể ở rồi?"

"Ân, đang sửa chữa đâu."

Lý Toàn suy nghĩ một chút, yên tĩnh nhìn Tống Nhiễm: "Một mình người ở Thanh Chi ngõ sợ hãi a?"

Tống Nhiễm không có lên tiếng âm thanh, nghĩ đến là nên gặt đầu vẫn lắc đầu, trong này ý nghĩa khác biệt.

Lý Toàn còn nói: "Người có muốn hay không đi ta nơi đó ở?"

". . . Tốt a."

Hai người trở lại Thanh Chi ngõ, đơn giản thu thập Tống Nhiễm hành lý, đi Lý Toàn chỗ ở.

Hơn một tuần lễ không đến, gia chúc viện trên cây đã rút mất lục mầm. Trong đêm thanh phong cũng không còn lạnh.

Hai người lên tầng, Lý Toàn cầm chìa khoá mở cửa, mở đèn.

Tống Nhiễm đi theo phía sau, cúi đầu tìm dép lê.

Lý Toàn kéo ra tủ giày, xuất ra một đôi lông xù con thỏ nhỏ nhưng dép lê đặt ở nàng bên chân.

"Lúc nào mua?" Tống Nhiễm quái lạ vui vẻ nói, bàn chân tiến vào trong dép lê, vừa nhu vừa mềm giống đạp lên bông mềm.

"Tuần lễ trước. . . Cái này còn có." Lý Toàn chỉ một chút. Trong ngăn tủ có đôi màu hồng trắng đan, là giữ lại mùa hè xuyên.

Tống Nhiễm đem xăng đan cũng lấy ra, nói: "Vừa vặn. Chốc lát nữa tắm rửa có thể mặc."

Nàng đem chính mình trong rương đồ vật chỉnh lý chỉnh lý một phen, đã là hơn chín giờ đêm. Nàng tắm rửa xong, thay đổi áo ngủ ra, qua mười điểm.

Trong phòng khách đầu yên lặng.

Trong nhà có hai gian phòng, đều cửa hàng giường.

Tổng Nhiễm nhẹ hít một hơi, đóng lại đèn của phòng khách, đi vào đèn sáng gian phòng kia.

Lý Toàn ngay tại trang gối đầu, trông thấy gò má nàng ửng đỏ đi tới, mặc nửa ngày, hỏi: "Người thổi tóc sao?"

"Thôi."

"Nhìn xem vẫn là ẩm ướt." Hắn đưa tay tại nàng trong tóc sờ một đạo, quả nhiên nửa làm.

Lý Toàn đi phòng vệ sinh lấy ra hóng gió, cắm ở đầu giường ổ điện bên trên, vỗ vỗ mép giường: "Tới."

Tổng Nhiễm ngoan ngoãn ngồi xuống. Hắn mở hóng gió, cho nàng thổi tóc, một bên thổi một bên chỉnh lý. Ngón tay của hắn tại nàng trong tóc trên da đầu xuyên qua, cùng nhiệt liệt gió, tê tê đại đại.

Nàng nhin không được từng cái rụt cổ, thật ngứa.

Nàng một bên co lại, hắn một bên thổi.

Nàng trốn đi trốn tới, hắn rút cục nhốt máy sấy tóc, rút mất đầu cắm, cũng tiện tay tắt đèn, cười nhẹ: "Như thế sợ nhột a, hả?" Nói, tại nàng trên lưng gãi xuống. Nàng ngứa đến một chút cuộn mình

bắt đầu, hơi kém lặn xuống giường. Lý Toàn một tay ôm lấy đưa nàng vớt trở về, lại gãi xuống. Nàng ê a giãy dụa lấy, cùng hắn xoay thành một đoàn lặn tiến trong chăn.

Thân thể trẻ trung đùng chạm dán chặt lấy, hắn đưa nàng khép tại mang dưới, hô hấp đã là nặng nề, nói giọng khàn khàn: "Nếu như người nghĩ, có thể đi căn phòng cách vách ngủ."

Nàng nhỏ giọng: "Ta liền muốn ngủ ở nơi này."

Trong bóng tối, Lý Toàn im lặng cong môi dưới góc, che thân hôn lên.

Gắn bó như môi với răng, khẽ hôn liếm láp; nụ hôn của hắn chưa bao giờ giống giờ phút này bàn tinh tế tỉ mỉ ôn nhu, hôn đến nàng trái tim run rẩy.

Hắn tay vươn vào nàng trong quần áo, nóng hồi lòng bàn tay từ trên xuống dưới vuốt ve lồng ngực của nàng. Nàng không quá thích ứng, có chút kinh hoảng, bất an nhếch lên cái bụng, lại dán lên bụng của hắn. Lại dọa đến trong nháy mắt xụi lơ hồi giữa giường.

Mặc dù tắt đèn, nhưng con mắt rất nhanh thích ứng, nàng trông thấy hắn ngồi quỳ chân đứng dậy, cởi xuống quần áo. Nàng vẫn cho là hắn rất gầy, lần này mới nhìn rõ quần áo hạ một hàng kia sắp xếp cơ bụng, gợi cảm cứng rắn, rõ bày ra lấy nam tính lực lượng. Nàng tim đập rộn lên, mặt bỗng như lửa, còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, người khác đã là lại lần nữa hướng nàng đè ép xuống.

Thật nặng. . .

Nóng quá. . .

Nàng hô hấp khó khăn, khẩn trương, nhưng lại chờ mong. Nàng chân tay luống cuống, không biết nên như thế nào làm, chỉ có thể vụng về ôm cổ hắn, từng cái thật sâu hôn hắn liếm môi của hắn.

Hắn bị nàng trêu chọc đến có chút khó mà tự điều khiển, thân thể trẻ trung bất an rung động, tối hôm qua tại nhà hắn nhìn thấy cái kia phiến phong quang lần nữa trở lại trước mắt hắn, hắn thử thăm dò đưa tay đi tìm kiếm.

Một nháy mắt, nàng "Ô" một tiếng ngược cổ lên, nữ hài tiêm bạch nhuyễn nị thân thể kéo căng như là dây đàn.

Hắn cũng bởi vì cái kia ẩm ướt mềm ẩm áp xúc cảm thoáng chốc đỏ thắm mặt, hô hấp cũng lộn xộn bắt đầu; ánh mắt của hắn u ám, nhìn chằm chằm mặt của nàng, nhìn chăm chú lên trên mặt nàng dù là một chút xíu biểu lộ.

Gò má nàng đỏ tươi như máu, xấu hổ cơ hồ không dám nhìn hắn.

Hắn tay, linh hoạt thon dài có thể tùy tiện tách ra một chút khó phân tuyến đường tay, tại trong cơ thể nàng không chút kiêng kỵ trêu chọc, nàng giống toàn thân thông điện, lít nha lít nhít xộp giòn ngứa cảm giác trong thân thể chồng chất, nàng mở ra miệng miệng lớn hô hấp, giống con con lươn nhỏ tại dưới tay hắn lăn lộn, lòng ngứa ngáy khó nhịn, nàng nhanh không chịu nổi, nghẹn ngào lên tiếng: "A Toàn. . ."

Hắn nghe thấy nàng ưm, cả người cứng ngắc lại một chút; trong lòng đã là cháy bỏng khó nhịn, khắc chế đến mười phần vất vả. Hắn lại lần nữa hôn lên má của nàng.

Nàng đại hân chảy ròng ròng, khẽ nhếch lấy miệng, chỉ còn một chút một chút chật vật tiếng thở dốc.

Hắn tay nâng ở mặt của nàng, tiếng nói ám cảm, trầm thấp thật sâu gọi nàng: "Nhiễm Nhiễm. . ."

"Hả?" Nàng nhẹ nhàng đáp lại, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng mảnh mai khí tức.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong bóng đêm, mặt của hắn sạch sẽ mà tuấn tú, đôi mắt thật sâu nặng nề. Nàng nhìn chăm chú lên hắn, tâm sớm đã mềm thành một vũng xuân thủy. Nàng ôm thân thể của hắn, cảm thụ được hắn trên da thịt cực nóng nhiệt độ, hắn trong cơ thể ẩn hàm lực lượng. Trong lòng phun lên trước nay chưa từng có ấm áp cùng cảm giác an toàn. Nàng thật muốn đem chính mình tan vào trong thân thể của hắn, cùng hắn vĩnh viễn quán giao cùng một chỗ.

Hắn cũng cảm thụ tâm ý của nàng, đương tay của nàng xoa lên sau lưng của hắn vết sẹo, hắn hơi kém nhẹn không được run rẩy bất đầu.

Hắn rốt cục không lại chờ.

Nàng phát giác được sẽ phải chuyển phát sinh, khẩn trương, sợ hãi, mà mãnh liệt, vui vẻ. Nàng hít một hơi thật sâu, nghe thấy cái chấn bên trên, trên giường đơn, tất cả đều là của hắn khí tức. Nàng thích hương vị.

Mờ tối sắc trời, màn cửa trong khe hở nguyệt, hắn đáy mắt trong trẻo u ám quang;

Bên tai tràn ngập các loại thanh âm, thờ hào hể, hấn trùng điệp thờ dốc, nàng trong cổ họng tràn ra kiều kiều rên rỉ, ngón tay nắm chặt đất ngón chân đạp cộ lấy da thịt ma sát ga giường vù vù giống như xé vải, nàng tựa hồ còn nghe thấy được ngoài cửa sổ mèo con tiếng kêu.

Nàng cảm giác được thân thể của nàng vỡ vụn, nhưng lại tại bí mật hỗn hợp giao hòa, bổ khuyết khép lại.

Đau đớn cùng vui sướng giao thế; e lệ cùng chờ mong trùng phùng.

Giống như là một loại nào đó nghi thức, phát sinh ở mùa xuân một cái trong đêm bí mật nghi thức. Lẫn nhau thành kính dùng sức đem chính mình phó thác cho đối phương.

Là mùa xuân sao,

Vì cái gì mùa xuân cũng sẽ mờ hôi chảy rờn rờn, nóng bức cháy bỏng.

Là a Toản sao,

Nàng đắm chìm trong hấn ôn nhu thân mật yêu thương bên trong, nhưng xưa nay chưa từng phát giác thân thể của hấn sẽ như thế cứng rắn cực nóng, cơ hồ muốn đục nát linh hồn của nàng.

Nàng dần dần lâm vào mê say, xa lạ kia mà kích thích vui vẻ quay đầu mà đến, phảng phất trông thấy chói lọi xuân hoa ở trước mắt nổ tung, nguyên lai đây chính là yêu, tình lại đáy lòng thân bên trong sâu nhất chỗ vui thích.

Nàng ôm thật chặt ở cổ của hắn, tại chính mình dây tóc bàn yếu ớt tiếng rên bên trong, chậm rãi nhắm mắt lại.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 37: Chapter 37

chapter 37

Đêm ấy, Tống Nhiễm dường như từ đầu đến cuối tung bay ở đám mây, có thể nam nhân kiên cố nóng hổi thân thể lại rõ ràng nhắc nhở lấy, nàng tại trong hiện thực. Nàng thật sự rõ ràng trong ngực hắn.

Một lần lại một lần, nàng giống như là ngồi xe cáp treo, đang vùn vụt rơi xuống. Nàng cảm thấy mình sắp bị hắn chơi chết, nhưng cũng cảm thấy chết cũng nguyên ý. Vui vẻ, vui sướng, thỏa mãn, phảng phất tâm nguyện đạt thành, các loại cực hạn cảm xúc hỗn tạp, nàng cảm thấy mình thần trí không rõ. Cuối cùng, nàng mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường liên xoay người khí lực đều không có, mê man đi ngủ quá khứ. Chỉ nhớ rõ ngủ trước đó, bị hắn ôm đút một chén nước.

Nàng thật mệt muốn chết rồi, nhưng cũng trước nay chưa từng có vừa lòng thỏa ý, ghé vào nàng thích nhất người trong ngực an an ổn ổn ngủ một giấc.

Khó được một đêm không mộng.

Có lẽ bởi vì lâu dài giấc ngủ không đủ, lại có lẽ bởi vì tối hôm qua không thêm tiết chế phong lãng, sáng sớm hôm sau nàng tỉnh không đến, chỉ lờ mờ cảm giác Lý Toàn lúc rời đi hôn một chút gương mặt của nàng.

Tổng Nhiễm ngủ đến giữa trưa mười một giờ mới mở mắt tỉnh lại, nàng từ từ nhắm hai mắt nhú nhú mày, cảm giác dưới thân lại trướng vừa đau, nàng chậm một lát, không tỉnh táo lắm chậm rãi mở rộng tay chân, trong chăn cọ xát một vòng, đầy giường đều là khí tức của hắn, một đêm. Hoan hảo hương vị.

Nàng chậm rãi mở to mắt, màn cửa vá bên ngoài, trời sáng choang. Nàng kinh ngạc phát một lát ngốc, lại không tự giác cầm gương mặt trong chăn cọ xát, khóe môi hơi gáp.

Chống đỡ đau nhức vòng eo ngồi xuống, đầu giường cầm máy trợ thính ép đặt vào một tờ giấy, cấp trên là Lý Toàn bút tích:

"Trong phòng bếp có cháo, tỉnh lại ăn trước bữa sáng. Trứng gà dùng nước lạnh thấm một chút, tốt lột, nhưng đừng thấm quá lâu, sẽ lạnh."

Nàng mang lấy nàng thả nhung dép lê, chậm rãi đi đến phòng bếp, nhấn mở giữ ấm nồi cơm điện, mùi thơm ngát xông vào mũi. Chưng thể bên trong bày biện mấy cái béo trắng mập bỏ túi bánh bao nhỏ, lấy ra chưng thể, cháo gạo trắng nóng hôi hổi, bên trong còn có khoả trứng gà luộc.

Tổng Nhiễm sửng sốt một chút.

Trước đó tại Giang thành quá sớm, Lý phụ chuẩn bị các loại bữa sáng, sắc đậu da nổ khoai bánh chờ chút.

Nhưng nàng liền uống bát ngọt nhạt đậu hủ não, chè trôi nước bởi vì hạt vừng nhân bánh quá ngọt chỉ ăn hai viên. Hơi mang một ít nhĩ dầu tanh cho dù là nhiệt kiên diện, nàng cũng một ngụm không

có dính. Nửa năm qua này nàng muốn ăn rất kém cỏi, nhất là buổi sáng vừa lên, hơi dính dầu mỡ nặng vị liền buồn nôn buồn nôn.

Không nghĩ tới hẳn chú ý tới.

Tổng Nhiễm đựng màn thầu cùng trứng gà, múc cháo loãng.

Nàng theo hẳn nói ngậm hạ trứng gà, quả nhiên đặc biệt tốt lột. Dừng lại thanh đạm bữa sáng ăn xong, trong dạ dày thoải mái hơn.

Đẹp xong bát đũa, nàng đem dính vết máu bao gối ga giường cùng bị trùm tháo ra ném vào máy giặt, lại từ trong ngăn tủ tìm ra thay thế bốn kiện bộ, phát hiện Lý Toàn thích phong cách cùng nàng rất tương tự, ga giường bị trùm đều là thuần sắc, xám nhạt, đỏ sẫm, tím, màu xanh sẫm. . .

Cửa hàng sửa lại hết thấy, Tổng Nhiễm thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Chốt cửa bên trên treo một cái chìa khóa, là lưu cho nàng. Tổng Nhiễm lấy xuống, treo ở chính mình chìa khoá vòng lên.

Tổng Nhiễm đi bệnh viện gặp chuyên Lương bác sĩ. Nàng gần nhất trạng thái chuyển tốt chút, lần trước giảm thuốc hậu thân thể cùng tinh thần đều thích ứng, bác sĩ lần nữa cho nàng giảm lượng thuốc.

"Bất quá, mặc dù có chỗ chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn là phải tùy thời chú ý. Trong sinh hoạt gặp lại phiền lòng sự tình không muốn bản thân tạo áp lực, không muốn lặp đi lặp lại lại nghiêm trọng."

"Biết đến." Tống Nhiễm nói, "Ta sẽ thật tốt chú ý, kịp thời cùng người liên hệ."

Biết được nàng từ chức, bác sĩ nói: "Người xem đi, ta trước đó liền nói để người nghỉ ngơi một đoạn thời gian."

Tống Nhiễm nói: "Ta quen thuộc bận rộn, hiện tại từ chức không bao lâu, lại tẻ nhạt đến có chút hoảng hốt."

"Vẫn là muốn tìm một số chuyện tới làm, cả ngày nhàm chán, dễ dàng suy nghĩ lung tung, sinh ra tiêu cực cảm xúc."

Tống Nhiễm nói: "Yên tâm đi, ta vốn là không có ý định một mực nghỉ ngơi một chút đi."

Nàng tâm lý xây dựng hồi lâu, cảm thấy « Đông quốc phù thế kỷ » có thể bắt đầu chậm rãi cấu tư. Mặt khác nàng còn dự định tiếp một chút việc tư, đến một lần kiếm tiền nuôi sống chính mình, thứ hai vì về sau làm trở lại làm tự do phóng viên luyện tay một chút.

Buổi chiều về nhà lúc, Tống Nhiễm tại phụ cận chợ bán thức ăn bên trong mua chút đồ ăn, mò mấy đầu hoang dại tiểu cá trích. Sau khi về nhà, mấy đầu bỏ vào trong thùng nước nuôi buổi tối nấu cá tươi canh, mấy đầu rửa sạch cầm muối ướp gia vị đặt ở dưới thái dương phơi, giữ lại về sau sắc lấy ăn.

Trong máy giặt quần áo ga giường bị trùn rửa sạch, lấy ra phơi nắng tại trên ban công. Hôm nay ánh nắng rất tốt, ngoài cửa sổ, cây ngô đồng bên trên điểm đầy xanh nhạt lá mới, bị mặt trời chiếu vào cùng phi thúy giống như.

Nàng tâm tình không tệ, đem trong nhà rác rưởi thu lấy một đạo, lại đem kháng trầm cảm thuốc đóng gói đều ném đi, hộp cẩn thận

nấp kỹ. Đã tại chuyển biến tốt đẹp sự tình, cũng không cần nói cho hần biết. Sẽ chỉ tăng thêm lo lắng.

Xuống lầu ném xong rác rưởi, nàng cho mình vọt lên cốc trà chanh, bật máy tính lên xem xét bưu kiện. Ngoại trừ một chút trong ngoài nước truyền thông ước điều lệ bài viết phiến, còn có một số thỉnh cầu lộ ra ánh sáng vạch trần điểm nóng sự kiện.

Tổng Nhiệm rất rõ ràng ưu thế của mình, cũng càng rõ ràng nhược điểm của mình. Nàng cũng không thích hợp tham dự dư luận vòng xoáy, cũng không thích hợp khứ thanh trương hay là dẫn dắt cái gì; nàng chỉ cần làm nàng am hiểu nhất —— giản dị ghi chép cùng hiện ra.

Trong bưu kiện có một phần mời đưa tới chú ý của nàng, đến từ quốc gia quân sự kênh. Bởi vì năm ngoái Tổng Nhiệm cho bộ đội gìn giữ hòa bình quay chụp cái kia đoạn tin tức ghi chép video tiếng vọng rất tốt, bọn hần gần nhất tại làm một ngăn trong quân nhân vật phong vân phim phóng sự « chúng ta cờ xí » lúc, nghĩ đến Tổng Nhiệm. Hi vọng Tổng Nhiệm có hứng thú, tham gia bọn hần ước bản thảo cạnh ném.

Đây là một lần chinh tuyển tranh cử hoạt động, chọn trúng hợp báo gia nhập bọn hần sắp đặt biên đạo đội ngũ, hiệp trợ bọn hần đối mười hai cái trong quân nhân vật phong vân tiến hành ghi chép quay chụp. Phụ kiện bên trong cho nhân vật giới thiệu văn tắt tin tức. Đoạn bản thảo ngày tại mười ngày sau.

Tổng Nhiệm cảm thấy rất hứng thú, lập tức trả lời nói sẽ mau chóng viết sắp đặt bản thảo quá khứ.

Hồi xong bưu kiện, nàng phấn chấn đuổi hạ lưng mồi, dự định nhất cổ tác khí bắt đầu làm kế hoạch, chân đuổi ra, đá phải thứ gì.

Dưới đáy bàn đặt vào cái đại đại thùng giấy con, rất nặng.

Tổng Nhiễm đẩy ra ngoài xem xét, tất cả đều là giấy viết bản thảo, lít nha lít nhít vẽ đầy tuyến lộ đồ, cùng các loại hoá học vật lý công thức.

Nàng tiện tay lật ra, sợ là có mấy đậu phụ phơi khô.

Tổng Nhiễm bỗng nhiên liền nghĩ tới tại Lý Toàn nhà nhìn thấy những hình kia, nhớ tới hần mặc quân trang phá giải lấy các loại mô phỏng tạc đạn lúc nghiêm túc mà cố chấp ánh mắt. Nếu quả như thật không tốt đẹp được, nàng không biết vậy đối với hần đem ý vị như thế nào.

Còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy được tiếng mở cửa.

Nàng đem rương đẩy trở về, chạy tới nghênh: "A Toàn!"

Có thể vừa nhìn thấy hần, người lại có chút đỏ mặt.

Lý Toàn đóng cửa lại, quay đầu cười hỏi: "Một mực tại nhà?"

"Ta đều đi ra ngoài một chuyến trở về."

Hần ngẩng đầu nhìn thấy trên ban công phơi nắng ga giường, một lớp mỏng manh tại ánh nắng bên trong theo gió lắc nhẹ, rất ấm áp, giống đêm qua phát sinh hết thảy.

Hần liếc nhìn nàng một cái, nhất thời không nói chuyện, lẫn nhau trên mặt đều có chút xấu hổ.

Mặt nàng càng đỏ, vội vàng nhìn chăm chú về phía hần tay, hần mang theo mấy túi ny lon lớn.

"Mua cho người ăn chút gì." Hần đổi giày, vào nhà đem cái túi đặt ở bàn ăn bên trên.

Tổng Nhiễm lay mở xem xét, cherry ô mai quả cam, đều là ngày đó nàng đi nhà hần lúc chọn hoa quả, tất cả đều là nàng thích ăn nhất.

Một cái khác bao lớn trong siêu thị mua đồ ăn vặt, uy hóa bánh quả xoài làm lời nói mai lạt điều chân gà rong biển khoai tây chiên loại hình, còn có mấy túi lớn QQ đường.

Lý Toàn đi phòng rửa tay rửa tay. Điện thoại đặt lên bàn, còn mở.

Tổng Nhiễm mắt nhìn, là Đông quốc tin tức video, văn tự đã nói, Gia La thành giao chiến tạo thành mấy trăm tên binh dân thương vong.

Năm ngoái bọn hần tại Gia La trùng phùng lúc, nơi đó còn là một chỗ an toàn cảng tránh gió; có thể về sau cũng rất nhanh lâm vào chiến tranh.

Tổng Nhiễm nói: "Đông quốc thế cục giống như không có chuyển biến tốt đẹp?"

"Quân phản chính phủ là có chút thất bại, nhưng cực đoan tổ chức không có." Lý Toàn thanh âm từ phòng rửa tay truyền đến, "Hiện tại, quốc gia khác chỉ là giúp đỡ đánh một chút phản quân, không có chính diện cùng cực đoan tổ chức khai chiến."

Dù sao cũng là nhóm lửa thân trên sự tình. Ai cũng không muốn cho nhà mình quốc thổ đưa tới tập kích khủng bố.

Tổng Nhiệm: "Nhưng ta nghe Tát Tân nói, giống như từ năm trước cuối năm, mới toát ra một chi kho khắc phản khủng bố lực lượng vũ trang, chuyên môn đánh cực đoan tổ chức."

"Là. Bọn hấn một cái lợi hại nhất tay bắn tỉa, hiện tại đã giết hơn tám trăm cái phần tử khủng bố."

"Nhưng tổ chức khủng bố cũng tại treo thưởng đầu của hấn." Tổng Nhiệm ưu sầu nói.

Lý Toàn không có trả lời, hỏi: "Người ra ngoài làm cái gì?"

". . . Mua thức ăn đi." Tổng Nhiệm mở ra một túi quả xoài làm, hỏi, "Người đi trong bộ đội đầu?"

"Ân."

"Sự tình sắp xếp xong xuôi a?"

"Ngày mai bắt đầu lên lớp."

"Phải về đội rồi?" Nàng vừa mới ở quả xoài làm lại buông ra miệng, "Có thể về nhà a?"

"Có thể. Ta hiện tại chỉ là trợ giáo, không theo đội huấn luyện." Lý Toàn cầm khăn mặt lau tay, nói, "Ta ngược lại thật ra nghĩ sớm một chút trở về. . ."

Tổng Nhiệm đi đến cửa phòng rửa tay, nằm sắp khung cửa nhìn hấn, mỉm cười nói: "Người hôm nay không có mang máy trợ thính ài."

Lý Toàn nhìn xem trong gương nàg, cười: "Tháng trước đi nước Mỹ, bác sĩ liền cho ta đổi quá. Nói chậm rãi sẽ chuyển biến tốt đẹp."

Tổng Nhiệm lại hỏi: "Cái kia còn sẽ ù tai a?"

Hắn thở ra một hơi: "Cái này không biết."

Lý Toàn rất mau trở lại đội làm lên trợ giáo.

Phần công tác này cũng không nhẹ nhõm, Lâm Miểu An thương tá không chỉ có yêu cầu hắn chuẩn bị lên lớp giáo án cùng tư liệu, còn cho hắn ngoài định mức tăng lên các hạng độ khó cao mô phỏng bạo phá nhiệm vụ cùng sắp xếp bạo phá nhiệm vụ. Lý Toàn rất rõ ràng Lâm Miểu An đây là tại cho hắn làm tư giáo, cho nên cũng phá lệ dụng công nghiên cứu, đi theo Lâm Miểu An giải quyết mấy cái độ khó siêu cao bạo phá thiết kế cùng sắp xếp bạo phá thiết kế.

Hắn trở lại bộ đội về sau, trạng thái tinh thần đã khá nhiều, thể năng cũng không rơi xuống.

Trong đêm ở nhà tập chống đẩy - hít đất lúc, còn có thể để Tổng Nhiệm nằm tại trên lưng hắn chơi.

Tổng Nhiệm ngay từ đầu còn không dám đi lên, lo lắng đem hắn "Đè sập" .

Lý Toàn buồn cười, người chống tại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn nàg: "Người không biết đến ta thể lực?"

Tổng Nhiệm thoáng chốc mặt đỏ bừng, cắn giận nguýt hắn một cái, không nói hai lời đi qua ghé vào trên lưng hắn, hung dữ đè ép hắn một chút. Có thể hắn liền cùng lên đến cái tiểu hài nhi, vững vững vàng vàng, làm lấy chống đẩy.

Nàng ôm hấn, cảm thụ được thân thể của hấn bắt thật lực lượng, theo hấn chập trùng lên xuống, khanh khách cười không ngừng.

Hô hấp của nàng trêu chọc tại lỗ tai hấn bên trên ngựa, hấn thể là nói: "Người xuống dưới."

Nàng ôm sát không chịu hạ: "Vậy ta không cười."

Đổi lại mím môi cười.

Hấn lại tiếp tục.

Đợi đến đầu tháng tư thời điểm, Lý Toàn phát hiện chính mình thật lâu không có xuất hiện ù tai triệu chứng, bình thường thiết kế cùng giải quyết □□ cũng đều không việc gì, liền cùng Trần Phong xin phải về đội. Trần Phong an bài hấn làm khảo sát thể năng cùng tâm lý khảo thí, nhìn thấy kết quả sau, không có nói cho hấn biết cụ thể cho điểm, chỉ nói với hấn chờ một chút, đi chương trình phải cần một khoảng thời gian.

Tháng tư cái thứ hai cuối tuần, đặc chiến đội các chiến sĩ muốn đi dã ngoại tiến hành chống khủng bố huấn luyện. Lý Toàn sáng sớm liền đi bộ đội. Nhiệm vụ huấn luyện bên trong có một hạng là phòng bạo sắp xếp bạo, Lâm Miểu An phụ trách chiến thuật dạy học chỉ huy, Lý Toàn là trợ giáo, tự nhiên nhiệm vụ gian khổ.

Chống khủng bố huấn luyện tại Lạc Vũ sơn đông bắc bộ dãy núi cùng Trường Giang chỗ giao giới, kia là một nơi dấu người hi hữu đến rừng cây cùng bãi bùn khu.

Lý Toàn cùng tham gia huấn các chiến sĩ, cùng các hạng mắt giáo quan, chỉ đạo viên một sáng liền đạt tới sân huấn luyện.

Nhiệm vụ hôm nay là mô phỏng truy nã vũ trang ma túy cũng giải cứu bị nhốt con tin.

Đặc chiến đội bọn quan binh còn tại tập kết, Lâm Miểu An bỗng nhiên nói câu: "A Toản, người cùng bọn hấn cùng nhau tham dự hành động."

Lý Toản sửng sốt một chút, nhiệm vụ của hấn là ở đây bên ngoài, thông qua thiết bị giám sát kiểm tra binh sĩ trong huấn luyện gặp được tạc đạn lúc sắp xếp bạo quá trình là không chính xác.

Hấn nói: "Ta quá sẽ muốn cho mỗi cái học viên làm ghi chép."

"Việc này giao cho tiểu Vương mấy người bọn hấn." Lâm Miểu An nói, "Ta nhìn một chút phản ứng của người cùng thể năng, nhìn xem lần thực chiến có thể hay không mang lên người. Cho dù là ở hậu phương, cũng phải có thân công phu."

Lý Toản không nghĩ nhiều, cùng những binh lính khác cùng nhau thay xong trang bị, tập kết hoàn tất.

Huấn luyện viên viên nổ súng ra hiệu tác chiến bắt đầu. Lý Toản bước vào khu huấn luyện một khắc, trong lòng tự nhiên sinh ra một tia xa lạ khẩn trương cảm giác. Nhanh tám tháng, hấn không có lấy thêm quá thương, dù là giờ phút này trong tay cầm súng bên trong đạn chỉ là không phát. Hấn thậm chí không biết mình tự mình huấn luyện có hay không còn có thể để hấn đảm nhiệm thời khắc này nhân vật. Nhưng loại bất an này cảm xúc rất nhanh bị một loại khác chôn sâu tại thực chất bên trong quen thuộc cùng khát vọng thay thế.

Hấn chung quy là thuộc về cái địa phương này.

Lý Toàn rất nhanh liền quá chú tâm đầu nhập vào hôm nay kế hoạch tác chiến bên trong. Hắn tại trong rừng cây ẩn tàng ẩn núp, phân tích địa thế, lục soát vết tích, cùng các đội hữu phối hợp tốt đẹp, rất nhanh liền từ khu rừng rậm rạp bên trong tìm được "Ma túy" cất giấu manh mối.

Hắn trèo đèo lội suối, lội qua bãi bùn, từng bước thúc đẩy, từng chút từng chút tiếp cận "Ma túy" hang ổ, cũng tại thúc đẩy trên đường thành công phát hiện mấy cái ẩn tàng trạm canh gác điểm, giờ súng nhắm chuẩn, lưu loát đem theo dõi lính gác "Đánh chết" .

Sân huấn luyện bên ngoài lâm thời chỉ huy tác chiến bộ bên trong, Trần Phong đối mặt với mấy đài máy giám thị, phá lệ chú ý đến bắt giữ Lý Toàn hình tượng cái kia một đài.

Hắn vẫn là lúc trước cái kia ưu tú nhất quân nhân.

Tiến lên hơn phân nửa, có chút binh sĩ khó tránh khỏi thư giãn. Lý Toàn lại vẫn tỉ mỉ phát hiện chôn giấu mìn, vòng qua về sau còn tại mìn phụ cận lưu lại nhắc nhở đồng bạn tiêu chí. Mà khi đó, đã có ba bốn cái học viên bởi vì không cẩn thận dẫm lên "Mìn" mà "Thất bại hiển thân".

Tinh thần hắn độ cao tập trung, tại trong núi rừng thúc đẩy sau hai giờ, rốt cục cùng mấy cái khác đồng bạn đến ma túy hang ổ —— một chỗ vút bỏ trong núi nhà kho.

Mấy người lính phân công hợp tác, tạo thành hai chi tiểu phân đội, một chi ẩn núp tới gần nhà kho cửa chính, một chi cửa sau bọc đánh.

Lý Toàn lặn xuống cửa chính, cùng đồng đội điều bộ, chuẩn bị trước từ cửa sổ miệng ném sừng mù. Đạn đi vào; có thể lúc này, cửa sau đồng đội bởi vì không cẩn thận đá phải sắt lá, kinh động đến trong phòng "Ma túy" .

Mấy cái "Ma túy" lập tức rút súng, đồng thời đi bắt con tin.

Lý Toàn cùng đồng đội liếc nhau, một cước đá văng cửa chính, tại yểm hộ phối hợp bên trong nhắm chuẩn xạ kích. Phanh phanh trúng đích, hai cái "Ma túy" tại chỗ ngã xuống đất. Ma túy nhóm nổ súng đánh trả, Lý Toàn cấp tốc tránh đi sau tường tránh né, hấn lại xông đồng đội làm thủ thế, đồng đội nổ súng yểm hộ, Lý Toàn vòng vào nhà kho, mượn tập hàng hoá chuyên chở đỡ yểm hộ tới gần bên trái nơi hỏ lánh con tin.

Đồng đội đang muốn đi lên chi viện, trong tai nghe thu được chỉ đạo viên mệnh lệnh: "Bên phải có con tin, các người phân tán giải cứu."

Lý Toàn vọt tới "Con tin" trước mặt, bỗng dừng một chút.

Con tin bị trói tại trên kệ, trên thân cột tạc đạn.

Cách kệ hàng, các đồng bạn của hắn đang cùng ma túy kịch liệt giao chiến.

Lý Toàn đầu óc mòng một chút, yết hầu có chút căng lên, hắn muốn đem con tin chuyển qua bên ngoài đi, nhưng ngồi xuống xem xét, tạc đạn bên trên có thủy ngân cân bằng khí. Tùy tiện di động, sẽ phát động nổ.

"Con tin" khóc nói: "Đi không được, ta không dám đi."

Lý Toàn không nói chuyện, trầm mặc nhìn chăm chăm viên kia tạc đạn, từ quần bên cạnh trong túi rút ra dao quân dụng, để lộ tạc đạn xác ngoài. Đỏ vàng xanh xanh các loại tuyến đường bại lộ ra.

Hắn lơ đãng liếm một cái phát khô bờ môi, kiệt lực ổn định nỗi lòng, hắn theo chính mình phương thức quen thuộc sửa sang lấy tuyến đường, tìm kiếm lấy bước đầu tiên chặt đứt thủy ngân cân bằng khí dây điện.

Có thể. . . Lại tới.

Bên tai dần dần truyền đến oanh minh, ô ô ong ong, giống bi thương chuông tang;

Hắn cắn răng, cố gắng để cho mình vượt bỏ những âm thanh này. Hắn nhìn chòng chọc trong tay dây điện, trên trán đã là mồ hôi như đậu. Hắn không biết mình là dùng như thế nào lực lượng khổng lồ, gắt gao khổng lồ, cùng cái kia sóng thanh âm chống cự lại, xoạt xoạt cắt đi một đầu tuyến.

Thủy ngân cân bằng khí bị chặt đứt.

Máy giám thị trước, Trần Phong nắm chặt nắm đấm, một cái chớp mắt từ trên ghế đứng lên ôm lấy đầu.

Tạc đạn đếm ngược còn tại lưu động.

Lý Toàn trong lỗ tai oanh minh đã đến chấn tâm hồn người tình trạng, con tin đang nói cái gì, chung quanh các đội hữu đang kêu cái gì, hắn một câu cũng không nghe thấy.

Hắn dùng sức nhắm lại mắt lại mở ra, dốc hết toàn lực tập trung tinh thần. Có thể hắn tay bắt đầu run rẩy, nhanh chóng lưu động

đếm ngược để hấn trước nay chưa từng có khẩn trương, sợ hãi, thậm chí thống khổ.

Hấn đầu đầy mồ hôi, ánh mắt đỏ như máu phân tích, phân biệt, tìm kiếm lấy những cái kia rõ ràng quen thuộc tuyến đường. Có thể dù là đem hết toàn lực, hấn cũng vô pháp lại xác định. Nghiêm trọng ù tai cùng quá độ tinh thần chống cự thậm chí để ánh mắt hấn bắt đầu bỏ ra.

Hấn còn tại ngoan cố chống lại, giãy dụa lấy, thời gian không đợi hấn, quy về 00: 00: 00.

Tư một tiếng, "Tạc đạn" phun ra xanh lam sương mù, "Nổ".

Trong chớp mắt, Lý Toàn đầu óc trống rỗng, ù tai biến mất, giống như là nổ sau đó trống vắng, mờ mịt không một vật.

Hấn tinh bì lực tẫn, hư thoát ngời tới đất bên trên, co quắp tựa ở bên tường hơi ngược đầu, hai mắt trống rỗng mà mất tiêu.

Nhà kho bên ngoài cách đó không xa sườn núi bên trên, Lâm Miếu An để ống nhòm xuống, cầm lấy máy truyền tin, đối máy giám thị trước Trần Phong nói: "Thấy được chưa?"

"Thấy được." Trần Phong nói.

Lâm Miếu An nói: "Vẫn là đụng không được."

. . .

Trên đường về nhà, Lý Toàn ngồi tại xe buýt hàng cuối cùng, dựa vào thành ghế nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đã là thịnh xuân, hai

bên đường phố lá cây xanh biếc, từng chuỗi cây ngô đồng lá giống bàn tay đồng dạng vuốt cửa sổ xe.

Hắn một đường xuất thần, đến trạm lệch giờ một chút bỏ lỡ xuống xe.

Đi vào gia chúc viện, bò lên trên thang lầu, chìa khoá vừa vặn ra gia môn, đã nghe đến canh cá mùi hương.

Lý Toàn nhẹ nhàng đóng cửa lại, hướng trong phòng nhìn một chút, trên ban công cửa sổ mở ra, gió xuân nhẹ phẩy, mới tẩy ga giường treo ở trên cột treo quần áo theo gió lắc nhẹ, trên giường đơn treo đầy phấn hồng trời chiều.

Bàn ăn bên trên, bày biện một bàn tươi mới anh đào cùng quả cam, còn có rau trộn rong biển tía.

Trong phòng bếp, Tống Nhiễm vây quanh cái tạp dề, chính đưa lưng về phía hắn đang nấu canh cá. Tóc của nàng lại thật dài một chút, ôn nhu buộc ở sau ót.

Lý Toàn đi ra phía trước, từ phía sau ôm eo của nàng. Nàng chính hướng bình nắm đậu hũ hoàng cốt canh cá bên trong thêm hành thái cùng cắt thành vòng tròn tiểu ớt xanh, dọa đến run một cái.

Hắn cúi đầu đem cái cầm đặt tại bả vai nàng bên trên, âm giọng hỏi: "Nấu cái gì?"

"Của người yêu nhất. Thơm hay không?"

"Hương." Hắn nghiêng đầu, gật gật đầu. Cái cầm cọ tại cổ nàng bên trên, nàng ngửa đến rụt rụt bả vai.

Trong nồi một bên, canh cá trong vắt vàng trong suốt, điểm xuyết lấy màu xanh hành thái quả ớt, bề ngoài nghi nhân.

"Ở nhà một mình đều nhàm chán?"

"Còn tốt ài. Ta gần nhất tại chỉnh lý tư liệu."

"« phù thể ký » quyển sách kia?"

"Đúng a. Trước chậm rãi bồi dưỡng cảm giác, sau đó lại ngẫm lại dùng loại nào phương thức viết." Tống Nhiễm nói, lại nói, "Còn có quân sự kênh sự kiện kia, ta giao bản thảo hai tuần, còn không có hồi phục. Cảm giác là không được. Cũng tốt, ta còn không muốn đi Đế thành đâu."

Hắn nghiêm túc nghe, ánh mắt lại có chút chạy không; cách một chút,

Chậm rãi nói: "Gửi bản thảo nhiều người, khẳng định tuyển đến chậm. Ta ngược lại có loại dự cảm, sẽ là người."

Nàng nhẹ nhàng cười: "Thật?"

"Thật."

Nàng cầm gương mặt dán thiếp gò má của hắn.

"Người đây?" Tống Nhiễm quấy lấy canh cá, hỏi, "Hôm nay lên lớp đang làm cái gì?"

"Học viên khảo hạch."

"Một ngày có được khỏe hay không?"

"Rất tốt." Hấn mỉm cười nói, vô ý thức nghiêng đầu hôn một cái gương mặt của nàng.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Lý Toàn đứng thẳng người, buông ra Tống Nhiễm, là một cái đến từ nước Mỹ đây số.

Lý Toàn đi đến phòng khách nhấn nghe, còn chưa lên tiếng đâu, đầu kia tới phong tao một câu:

"HEY. MAN! . Do. you. miss. me? " là Benjamin.

Lý Toàn trên mặt hiện lên dáng tươi cười, ngữ khí lại bình tĩnh: "Người còn tốt chứ?"

"Khôi phục được rất không tệ." Lần kia nỗ bên trong, Benjamin đã thương con mắt, hấn giống như Lý Toàn, một mực hãm sâu khôi phục khôn nhiều. Hiện tại rốt cục đi ra vẻ lo lắng.

Benjamin thở dài: "Người biết tay bắn tỉa con mắt trọng yếu bao nhiêu sao? Thương Đế phù hộ. Rốt cục toàn tốt. Người đây?"

"Cũng được." Lý Toàn nói.

Hai người trò chuyện tình hình gần đây, nói không đầy một lát, Benjamin hỏi: "Lý, người còn muốn đi Đông quốc sao?"

Lý Toàn không có đáp, hỏi lại: "Người đây?"

"Khôi phục hơn nửa năm này, mỗi ngày đều nhớ." Benjamin nói, "Ta muốn dùng thương của ta nhắm chuẩn những cái kia phần tử khủng bố, tự tay kết thúc tính mạng của bọn hấn. Thương Đế biết, ta mỗi ngày đều nhớ, nằm mơ đều đang nghĩ."

Lý Toàn nói: "Ta hiện tại. . . Tình huống phức tạp." Hắn dùng một cái complicated giải thích hết thảy.

Benjamin không có hỏi kỹ, nói: "Hi vọng chúng ta nhiều giữ liên lạc. Ta còn muốn quay về chiến trường."

"Tốt."

Đang muốn tắt điện thoại, Benjamin chợt hỏi câu: "Đúng, ngày đó người liều tính mạng cứu vị cô nương kia đâu? Nàng hiện tại ở đâu nhi?"

Lý Toàn nhìn thoáng qua trong phòng bếp chính xào rau xanh Tống Nhiễm, âm giọng cười một tiếng, nói: "She. is. my. girl. now."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 38: Chapter 38

chapter 38

Lý Toàn trong đêm làm ác mộng.

Cùng với Tống Nhiễm sau, hẳn thật lâu không làm ác mộng.

Có thể là ban ngày, bởi vì CANDY được Pulitzer sách thưởng, hẳn mang Tống Nhiễm ra ngoài ăn cơm shopping lúc, một cái ngoại quốc tiểu hài đựng vào trên đùi hẳn bắn ngược ngã xuống đất sau oa oa khóc lớn, cái kia nước lạ tiểu hài có một đôi đen nhánh con mắt, để hẳn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Đêm đó liền làm mộng.

Trong mộng, một cái Đông quốc nam nhân ôm thê tử của hẳn, hai cái tiểu nam hài cùng một cái tiểu nữ hài nắm ba ba mụ mụ góc áo, bọn hẳn song song đứng tại trống rỗng bên trong, lẳng lặng mà nhìn xem hẳn. Ánh mắt của bọn hẳn đen nhánh mà trống rỗng.

Lý Toàn tỉnh lại lúc, cổ phía sau tất cả đều là mồ hôi, nghe thấy tiếng hít thở của mình tại an tĩnh trong đêm phá lệ gấp rút. Nhưng hẳn rất nhanh khắc chế, sợ đánh thức bên người Tống Nhiễm.

Ba giờ sáng nhiều, màn cửa ngoài có hơi mờng sắc trời. Thế giới an tĩnh có thể nghe thấy bên ngoài côn trùng tiếng kêu.

Đã cuối tháng tư, nhưng trong đêm vẫn hơi lạnh.

Lý Toàn cẩn thận từng li từng tí nghiêng người, ôm nhẹ ở Tống Nhiễm thân eo, dự định một lần nữa chìm vào giấc ngủ, tay của nàng lại đưa qua vừa đi vừa về ôm eo của hắn.

Một lát yên tĩnh sau, Lý Toàn thấp giọng: "Nhiễm Nhiễm?"

"Hả?" Nàng mở to mắt, thanh minh tròn mắt trong đêm tối sáng doanh doanh.

"Ta đem người đánh thức?"

"Không phải a, nửa đường tỉnh." Nàng nói chuyện mang theo giọng mũi, nghe vào có chút mềm nhu hồn nhiên, ". . . Người thấy ác mộng?"

"Ân."

"Mộng thấy cái gì rồi?"

Hắn xoa nhẹ hạ con mắt: "Đều là Đông quốc sự tình. Mộng thấy tạc đạn, nổ chết người."

Tống Nhiễm nói: "Ta bình thường làm ác mộng cũng là những thứ này."

"Người làm sao cũng tỉnh? Làm mộng?"

"Ân, khả năng bởi vì đoạt giải, lại nghĩ tới những sự tình kia." Nàng nhú mày lại, "Còn có một cặp người lại muốn tới phỏng vấn ta, có chút phiền."

"Vậy liền tắt máy không để ý tới bọn hắn."

"Ta cũng nghĩ như vậy."

Lý Toàn tay phát ở trên mặt nàng, ngón tay một chút một chút khẽ vuốt nàng thái dương, hỏi: "Trước đó thấy ác mộng đều là làm sao sống?"

Nàng nói: "Nằm ngang, nhìn nóc nhà. Sau đó chậm rãi, thiên liên sẽ sáng lên."

Giống như hấn.

Lúc kia là không thể nhắm mắt lại nằm thử ngủ. Sẽ ngủ không được, sau đó hình tượng chiếu lại, thống khổ hơn.

Tống Nhiễm đưa tay duỗi ra ỏ chần, duỗi lưng một cái, lại dựng xuống tới ôm cổ của hấn: "Bất quá bây giờ người ở đây."

Lý Toàn nói: "Muốn hay không đi sữa bò nóng, uống một chút có lẽ dễ chịu chút."

"Ta còn muốn ăn chưng bánh bao nhỏ."

"Tốt." Lý Toàn đứng dậy, phủ thêm áo ngủ, nói, "Người đừng xuống tới."

Nhưng Tống Nhiễm vẫn là bọc áo ngủ mang lấy dép lê đuổi theo.

Áo ngủ cùng dép lê là bộ hấn đầu tuần đi dạo siêu thị mua tình lữ khoản, xanh lam cùng màu hồng.

Tống Nhiễm trước kia cảm thấy các loại tình lữ khoản đồ vật ngốc ngốc, có thể chính mình yêu đương sau, lại cũng hứng thú bưng bưng mua một đồng, liền bàn chải đánh răng cùng cái cốc đều muốn là một đôi.

Lý Toàn từ trong tủ lạnh xuất ra sữa bò rót vào sữa nôi, đặt ở trên lò lửa nhỏ nóng, lại đi chỗ bên trong thêm nước thêm chừng thế cùng màn thầu.

Sữa bò dần dần ấm áp bắt đầu, mùi sữa bốn phía.

Tổng Nhiệm chợt nói: "Cái này tại Đông quốc muốn bán 50 đôla một cốc."

"Ân." Lý Toàn đạo, "Tối hôm qua nhìn tin tức nói, Già Mã lâm vào chiến tranh rồi."

Già Mã là Đông quốc thủ đô, mấy ngàn năm lịch sử cổ thành.

Tổng Nhiệm nói: "Liên Già Mã lý công đại học đều bị pháo. Đánh."

"Nếu như Già Mã luân hãm, Đông quốc cũng liên. . ." Lý Toàn không có nói tiếp, đem sữa bò rót vào trong chén, bánh bao nhỏ thịnh tiến đĩa, hai người ngồi vào cạnh bàn ăn.

Tổng Nhiệm ngồi chồm hồm ở trên ghế ăn màn thầu.

Lý Toàn chợt hỏi: "Người nghĩ lại hồi Đông quốc sao?"

Tổng Nhiệm nhếch sữa bò, nghĩ nghĩ, nói: "Nghĩ, nhưng thật không dám."

Lý Toàn không nói chuyện.

Tổng Nhiệm hỏi: "Người đây?"

Lý Toàn nói: "Nghĩ, nhưng không quá có thể."

Lẫn nhau lẫn nhau nhìn qua, lại đột nhiên nhìn nhau cười một tiếng.

Hắn đưa thay sờ sờ nàng đầu, lại dựa đi tới cầm cái trán chống đỡ lấy trán của nàng dùng sức cọ xát.

Nàng thở nhẹ: "Đau!"

Hai người uống xong sữa bò, một lần nữa lên giường đi ngủ, một đêm yên giấc.

Đến đầu tháng năm, Lý Toàn lần nữa cùng Trần Phong đưa ra về đơn vị thỉnh cầu. Trần Phong lần này chân thực không lay chuyển được hắn, nói muốn nghĩ biện pháp, nhìn có thể hay không để cho hắn trước về chỗ đi theo huấn luyện. Trần Phong nói là nghĩ biện pháp, nhưng Lý Toàn biết hắn buông lỏng miệng nhiều chuyện nửa liền là xong rồi.

Ngày đó là thứ năm, hắn chạng vạng tối về nhà nói cho Tống Nhiễm tin tức này, không nghĩ Tống Nhiễm cũng có tin tức cho hắn.

Nàng nhận được quốc gia quân sự kênh hồi phục.

« chúng ta cờ xí » chuyên mục tổ từ mấy trăm phần sắp đặt án bên trong chọn trúng Tống Nhiễm, cũng biểu thị hi vọng nàng có thể đến Đế thành tham dự « chúng ta cờ xí » chuyên mục chế tác. Chuyên mục tổ sẽ vì nàng cung cấp phong phú tiền lương, cao cấp chế tác sản cùng chế tác đoàn đội, cùng ngày sau lúc cần phải chân thành nhất lại quyền uy thư đề cử.

Tống Nhiễm cùng hắn giảng tin tức này lúc, vui vẻ đến cả khuôn mặt đều giống như đang phát sáng.

Lý Toàn đã lâu không gặp nàng tại sự nghiệp bên trên hưng phấn như thế, đoạn thời gian trước đoạt giải đều không có đề nàng cao hứng như vậy.

Hắn cũng cười mặt mày cong cong, nói: "Ta liền biết nhất định sẽ là người. Xem ra không có nói sai."

"Đều là bởi vì người nói mới có thể linh như vậy." Nàng nhào tới ôm cổ của hắn.

Lý Toàn cười ra tiếng: "Ta cũng không phải thần tiên."

Có thể vừa cao hứng xong, nàng lại có chút ưu sầu, đầu tại trên vai hắn cọ xát: "Thế nhưng là. . . Bọn hắn để cho ta đi Đế thành."

Hắn sờ một cái tóc của nàng, trong lòng cũng không bỏ, mỉm cười nói: "Đây là chuyện người muốn làm, yên tâm đi thôi. Đường sắt cao tốc cũng thuận tiện. Ta có thể mỗi cuối tuần đi xem người."

"Thật?" Tống Nhiễm ánh mắt sáng lên, bỗng nhíu mày, "Nhưng nếu như người về hàng, quân sự hóa quản lý, không ra được nha."

". . ." Lý Toàn sững sờ. Gần nhất tại bên ngoài nhân tản đã quen, ngược lại nhất thời quên tầng này.

Chính nhíu mày đâu, Tống Nhiễm cười lên: "Vậy ta trở về nhìn người. Người nhà thăm người thân."

Lý Toàn đột nhiên cười một tiếng: "Được."

Tống Nhiễm đem đó liền cho chuyên mục tổ hồi phục bưu kiện.

Không nghĩ ngày thứ hai liền thu được thông tri, biên đạo hi vọng nàng có thể mau chóng đi Đế thành. Chuyên mục tổ cuối tuần liền

sẽ ban đầu bước sắp đặt sẽ. Nếu như nàng có thể chạy tới, hoan nghênh tham gia.

Tổng Nhiệm rất rõ ràng, đài truyền hình quốc gia lượng công việc cùng làm việc có tác dụng trong thời gian hạn định không phải Lương thành truyền hình có thể so sánh. Nàng lập tức đáp ứng.

Lý Toàn thấy thế, giúp nàng mua đêm đó đi Đế thành đường sắt cao tốc. Buổi tối phi cơ chuyển đã tới đã không kịp. Giá trị cơ thời gian cộng lại cùng đường sắt cao tốc cũng kém không nhiều.

Tổng Nhiệm cầm rương bắt đầu chỉnh lý hành lý.

Lý Toàn gặp nàng đem áo ngủ dép lê khăn mặt đều hướng trong rương nhét, buồn cười nói: "Mang những vật này làm gì? Khách sạn bên trong, mũ mũ người trong nhà đều có a?"

"Cái kia không đồng dạng." Tổng Nhiệm nói, "Ta cái này cùng người là một đôi."

Lý Toàn để tùy, còn nói: "Ta vừa tra thời tiết, Đế thành ngày đêm độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày lớn, mang kiện áo len hoặc áo khoác."

"Ân."

Tổng Nhiệm chồng lên áo khoác, chỉ thấy Lý Toàn đem nàng thẻ ngân hàng thẻ căn cước phóng viên chứng máy ảnh pin cầm tuyến đều kiểm lại một lần. Các loại giấy chứng nhận cùng thẻ cầm điện thoại chụp hình tồn tại tin tức: "Nếu là không cẩn thận làm mất rồi, tìm ta quy hoạch quan trọng phiền." Nói cất kỹ chúng nó bỏ vào chuyên môn cái túi nhét vào rương tường kếp.

Tổng Nhiễm trong lòng ám áp dễ chịu, ngoài miệng lại nói:
"Người coi ta là tiểu hài tử a? Để thành ta đều đi qua bao nhiêu hồi,
mà lại mẹ ta cũng ở bên kia. Không cần lo lắng cho ta."

Hắn cười cười, đóng lại rương hành lý.

Tối thứ sáu, lúc ra cửa chính đứng tới muện cao phong. Lý Toàn
lo lắng kệt xe, mang nàng thừa tàu điện ngầm.

Trong xe nhiều người, không có ngòì địa phương. Lý Toàn đem
Tổng Nhiễm kéo đến nơi hẻo lánh bên trong, sở trường cánh tay
vòng nàng, để tránh ngoại nhân đụng vào nàng.

Nàng lưng tựa xe vách, đứng tại hắn cho một vùng không gian
bên trong, nhìn không được cúi đầu cười.

Lý Toàn nhìn chằm chằm nàng biểu lộ, hỏi: "Cười cái gì? Muốn
phân biệt vui vẻ như vậy?"

Tổng Nhiễm nhú mày, nhẹ nhàng đánh hắn một chút, muốn nói
cái gì, sợ người ở chung quanh nghe gặp, liền kiễng chân lên gáp đi
hắn bên tai. Hắn hơi cúi đầu xuống nghênh hợp nàng.

Nàng giảng thì thầm: "Ta trước kia đi tàu điện ngầm thời điểm,
nhìn thấy có nam sinh đối bạn gái dạng này, cảm thấy nóng quá đi."

Nói còn chưa dứt lời, tàu điện ngầm tới lui, Lý Toàn thân thể hơi
lay động, hai gò má va nhẹ chiếm hữu nàng môi. Rất mềm mại.

Nàng gót chân trở xuống đi đứng vững, hắn khóe môi mỉm cười,
ánh mắt theo mặt của nàng di động, nhìn nàng một hồi lâu, lại chậm
rãi nhìn về phía sau lưng nàng bao, nói: "Một người ngòì xe thời
điểm chú ý, đừng bị trộm đồ vật. Nhất là điện thoại."

"Ta biết."

Lý Toàn chợt hỏi: "Độc được điện thoại ta dãy số sao?"

Tổng Nhiệm: ". . ."

Lý Toàn cực nhẹ liếc nàng một cái, quay đầu chỗ khác trông xe cửa.

Tổng Nhiệm không chịu thua, ôm eo của hắn, ngẩng lên đầu, cường nói: "Chẳng lẽ người đọc được số điện thoại của ta?"

Lý Toàn nhìn cũng không nhìn nàng, nhìn qua trên cửa tuyến đường màn hình, nói: "13xxxxxx529."

Tổng Nhiệm cười khúc khích: "Đùa người chơi, ta nhớ được đâu."

Lý Toàn nói: "Không tin."

"Thật. 15xxxxxx101 "

Lý Toàn mặt không biểu tình nhìn xem tuyến lộ đồ, kéo căng một hai giây, vẫn là nhin không được nở nụ cười.

Hai người một đường nói nhỏ toái ngữ, rất nhanh liền đến đường sắt cao tốc đứng.

Lý Toàn một tay nắm Tổng Nhiệm một tay lôi kéo hành lý, hạ tàu điện ngầm.

Trước đó còn vui vẻ Tổng Nhiệm đến giờ khắc này không bỏ.

Hai người bạn hần yêu đương đến nay, đã hai tháng. Quá khứ hơn sáu mươi thiên, mỗi ngày đều cùng một chỗ, Tống Nhiễm không có thể nghiệm qua phân biệt tư vị, nhưng giờ phút này rất rõ ràng cảm giác được chua xót.

Nàng chợt nói: "Người có hay không cảm thấy, tháng ba cùng tháng tư trôi qua thật nhanh?"

"Có." Hần nói.

Từ hai người cùng một chỗ sau, thời gian cực nhanh như nước chảy, đi Giang thành còn giống như là chuyện ngày hôm qua.

"Một cái chớp mắt liền đến tháng năm." Nàng phiền muộn đạo.

Hần nói: "Hôm nay lúc xuống lầu, mùa xuân mở hoa đều rơi sạch."

Nàng lại gọi: "A Toàn."

"Hả?"

"Ta phải đi người bỏ được ta a?"

Lý Toàn nhấp môi dưới, ánh mắt trầm tĩnh xem nàng một chút, đưa nàng kéo qua đến kéo vào trong ngực, nghiêng đầu dựa vào một chút đầu của nàng, thấp giọng nói: "Ta cuối tuần nghĩ biện pháp đi xem người."

"Thật?"

"Nói xong."

Bất tri bất giác liền đi tới cửa ra vào, Lý Toản dừng lại, đem tay hãm rương đưa cho nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người nhất thời đều yên lặng, không nói chuyện.

Lý Toản nhìn nàng nửa khắc, nói: "Người trước chờ một chút."

Hắn chạy đến phụ cận tự động bán trên máy, mua hai bình nước tới cho nàng. Tống Nhiễm nhận lấy, phát hiện hắn mua là bên trong quý nhất cái chủng loại kia, nhỏ giọng: "Một bình là đủ rồi, mua nhiều như vậy làm gì?"

"Trong xe khô ráo, bốn, năm tiếng đâu."

Tống Nhiễm cúi đầu nhìn xem nước, cái mũi mỗi như, lại không lên tiếng.

Cửa ra vào đã bắt đầu xét vé, các hành khách đứng xếp hàng cấp tốc thông qua, tiếng tí tí vang lên.

Lý Toản nhẹ nói: "Đi thôi."

Tống Nhiễm ngẩng đầu, nhỏ giọng: "Người cuối tuần phải tới thăm ta nha."

Lý Toản ánh mắt cũng không bỏ, lại làm bình tĩnh mỉm cười sờ lên mặt của nàng.

Hắn đến gần một bước gần sát nàng, bưng lấy mặt của nàng, cúi đầu rất nhanh chóng hôn hạ gương mặt của nàng, nói: "Cam đoan."

Nàng cũng không biết thế nào, vành mắt chợt liền đỏ lên, chính mình lại cảm thấy không có tiền đồ, ngượng ngùng cười cười, lại

nhìn hẳn, con mắt càng ướt. Một bên mỉm cười, một bên kéo lấy đại đại rương qua cửa ra vào.

Lý Toàn biểu lộ cũng có chút khó mà duy trì, hấn cấm túi đứng tại nhìn bên này nàng, nàng đi tới, còn quay đầu hướng hấn khoát khoát tay. Lý Toàn rút tay ra ngoài vẫy vẫy.

Tổng Nhiễm trở lại hạ thang cuốn lúc, trong lòng khó chịu không được. Cùng nhau sinh hoạt hai tháng, nàng đã rất ỷ lại hắn.

Nàng kéo lấy hành lý lên xe, ngồi vào trên vị trí của mình, ừ xùi ừ xùi phát khởi ngốc.

Đoàn tàu sắp khởi động lúc, toa xe đối diện bên kia chỗ ngồi gần cửa sổ bên trên một đám người bỗng nhiên đều hướng đứng trên đài nhìn, nghị luận cái kia đạo như gió từ trên thang lầu đứng trên đài thổi qua ảnh tử.

Tổng Nhiễm không để ý. Nàng ngồi ở cạnh ngoại tầng bên cạnh cửa sổ, thần sắc mệt mỏi mà nhìn xem đoàn tàu chậm chạp khởi động, bỗng nhiên, trên đầu bị ai nhẹ nhàng vỗ một hồi.

Tổng Nhiệm buồn bực quay đầu,

Lý Toàn đứng ở trong hành lang, thở phì phò, cười nhìn lấy nàng. Bởi vì vừa rồi cao tốc chạy, hấn gương mặt đều đỏ.

"Sao người lại tới đây?" Tống Nhiễm kinh ngạc đứng dậy.

Ngồi bên cạnh nàng chính là cái hai mươi tám. Chín tuổi cô nương, thấy thế dời đến bên trong, nói: "Ta đổi với người vị trí đi."

Tổng Nhiễm vội vàng nói: "Cám ơn."

Cô nương kia rất hiểu, trêu chọc nói: "Quả nhiên là người trẻ tuổi a."

Lý Toàn khí còn không có thở đều đặn, gật đầu lại bổ thanh: "Cám ơn."

Cách gần đó các lữ khách nhao nhao quăng tới mỉm cười thân thiện.

Một cái hơn ba mươi tuổi nam nhân từ vờ bên trong ngẩng đầu, nói: "Ta hơn mười năm trước cũng đã từng làm loại sự tình này, khi đó vẫn là da xanh xe lửa đầu. Lấn vào đứng đài phiếu, sau khi lên xe mới bỏ."

Tổng Nhiễm nghe xong, vội hỏi Lý Toàn: "Người mua vé sao?"

"Mua. May mắn có thể thoát thẻ căn cước, không phải không dự được." Lý Toàn đỏ bừng cả khuôn mặt, con mắt trong trẻo nhìn xem nàng, thở nói, "Ta chợt nhớ tới, hôm nay liền là cuối tuần. Ta trước cùng người quá khứ, chủ nhật trở lại."

Tổng Nhiễm lập tức lại nghĩ rơi lệ vừa muốn cười, cố kỵ người trên xe nhiều, nhìn xuống đi, chỉ chăm chú bắt lấy hần tay.

Bởi vì là cuối tuần, phiếu nguyên khẩn trương, Lý Toàn chỉ mua đến trạm phiếu. Tổng Nhiễm muốn đem vị trí cho hắn, hắn không chịu, lại liền một đường đứng lại Đế thành.

Tổng Nhiễm nguyên bản muốn về mụ mụ nhà ở, nhưng bây giờ Lý Toàn tới, tạm thời không muốn để cho nàng biết, liền đi khách sạn.

Làm vào ở lúc, Tống Nhiễm áy náy nói: "Mẹ ta rất khùng bố, vẫn là trước không muốn gặp nàng tốt."

Lý Toàn không có ý kiến, nói: "Ở bên ngoài rất tốt, tự tại."

Tống Nhiễm đáy lòng vẫn cảm giác khó chịu, lại tiến đến hấn bên tai nhẹ giọng an ủi nói: "Ở mẹ ta nhà, hai chúng ta liền không thể ngủ một cái phòng."

". . ." Lý Toàn khóe môi im lặng giương lên.

Cầm thẻ phòng lên lâu, cửa thang máy đóng lại, hai người không hề cố kỵ nhìn chăm chú đối phương. Tống Nhiễm mím môi cười, trong mắt đầu là không che giấu chút nào vui sướng cùng yêu thương.

Lý Toàn bị nàng thấy tâm loạn, đưa nàng hướng trong ngực ôm một chút.

"Người đã tới Đế thành a?" Tống Nhiễm hỏi.

"Rất nhiều lần."

"Đều là làm gì tới?"

"Đi công tác. Giao lưu. Lĩnh thưởng. Các loại."

"Úc."

Ra thang máy lúc, Tống Nhiễm nghĩ đến cái gì, nói: "Ta vừa rồi chợt phát hiện, người chạy tới kỳ thật không có lời."

"Nói thế nào?" Lý Toàn đi tới cửa một bên, đối căn phòng một chút hào.

Quét thẻ, "Nhỏ" một tiếng.

Nàng áy náy nói: "Ta cuối tuần phải bận rộn, khả năng không có thời gian cùng người. Không phải còn có thể cùng đi đi dạo cảnh một chút điểm, hoặc đi chung quanh một chút cái gì."

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

Hắn đẩy cửa phòng ra, đem thẻ cắm vào khe thẻ, nhẹ lời nói: "Ta tới chỗ này không phải là vì ngắm cảnh du lịch."

Tổng Nhiễm sững sờ.

"Lại nói, ta cũng không phải khách nhân của người, không cần người hao tâm tổn trí an bài hành trình."

Hắn liền là muốn theo nàng đi tại cùng một nơi, dù là cái gì đều không làm, không nói lời nào đều được.

Lý Toàn đóng cửa lại, đang muốn quay người, Tổng Nhiễm bỗng nhiên một bước tiến lên, kiễng chân lên, ôm lấy cổ của hắn, ngửa đầu hôn lên môi của hắn.

Lý Toàn mộng một đạo, nụ hôn của nàng lại càng thêm dùng sức, tinh tế tay nhỏ cũng tiến vào hắn cổ áo. Hắn lưng bên trên chợt nổi lên một chuỗi xộp giòn. Ma.

Bởi vì nàng khó được chủ động, hắn trong tim một cái chớp mắt vén lên lửa, hắn cúi xuống lưng, hôn sâu lấy nàng; hắn cung hạ eo, ôm nàng đưa nàng bế lên.

Tổng Nhiễm trong lòng vừa sợ lại kích thích, bàn trên hần, cao hơn hần ra một đoạn. Nàng ôm đầu của hần, cúi đầu thật sâu hôn lấy hần, thẳng đến hần lấn người đưa nàng ép đến cái kia trắng nõn xoã tung giường lớn phía trên.

Thân thể trẻ trung khi thì tách rời bứt ra, khi thì chặt chẽ gắn bó. Phảng phất hôm nay cái này cũng không thành công phân biệt tình lại thể xác tinh thần càng sâu chỗ càng nồng nặc ràng buộc cùng yêu thương. Nàng không còn như dĩ vãng như vậy thẹn thùng ngây ngô, lớn mật đòi hỏi nghênh hợp, hần cũng không giống dĩ vãng quan tâm ôn tồn, phá lệ bá đạo mà dùng sức, phảng phất chỉ có lực lượng cùng xung kích mới có thể đem trong lòng bất an nhớ nhung không cách nào nói ra khỏi miệng không bỏ yêu phát tiết sạch sẽ. Hần cùng nàng hữu lực mềm mại quấn lấy nhau, nàng tâm lần nữa bị hần quen thuộc kiên cố cường ngạnh lấp đầy.

Bị trùm ga giường phiên quấy thành một chỗ, bao trùm nàng mảnh mai rên rỉ, ngón tay của nàng phí công tại ga giường bắt tác, cuối cùng nhưng lại tóm chặt lấy hần vết sẹo.

Đêm đó, hai người giống sẽ không ngừng ham chơi hài đồng, lại điên cuồng giày vò một đêm.

Tổng Nhiễm càng về sau cuống hòng đều cam, đi đứng càng là hoàn toàn không thuộc về mình nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tổng Nhiễm hơi kém không có kịp thời tỉnh lại. Vẫn là Lý Toàn tại bên tai nàng nhẹ nhàng hoán mấy thanh: "Nhiễm Nhiễm."

"Nhiễm Nhiễm."

Nàng hô hấp nặng nề mở to mắt, nghênh tiếp hấn thanh nhuận tuần tú mặt mày. Nhìn nhau cười một tiếng, nàng hướng trong ngực hấn rụt rụt, dính sát hấn.

Đều nói da thịt ra mắt, là vì yêu thương.

Bây giờ đã yêu đến nội tâm tràn đầy vui vẻ, cái kia phần thân mật cơ hồ muốn từ trong tim tràn đầy ra.

Lý Toàn nhẹ nhàng hôn nàng một hồi, hô hấp quẩn giao, da thịt vuốt ve, lại có chút kìm lòng không được.

Có thể cân nhắc đến nàng còn có chính sự, hấn cuối cùng là nhịn xuống, theo nàng rời khỏi giường.

Bọn hấn ở khách sạn cách đài truyền hình không xa, Lý Toàn đi bộ đưa Tống Nhiễm quá khứ.

Tống Nhiễm một đường phiên muộn, vẫn lo lắng hấn không có chuyện để làm.

Lý Toàn cười nhạt: "Người thật tốt làm người sự tình, đừng quan tâm ta, ta cũng không phải ba tuổi tiểu hài."

Chín giờ sáng, Tống Nhiễm gặp được « chúng ta cò xí » chuyên mục tổ biên đạo cùng chế tác đoàn đội.

Bên này truyền thông người làm đều rất hòa thuận tự do, cho dù là nghiệp nội nổi tiếng đại biên đạo đại sắp đặt đều không có chút nào giá đỡ, thậm chí còn trêu chọc nói cầm Pulitzer sách thưởng Tống Nhiễm mới là đại minh tinh.

Tổng Nhiễm mỉm cười lấy đúng, có một nháy mắt suy đoán có phải hay không CANDY lấy được thưởng giúp nàng lấy được cơ hội lần này. Nhưng nàng cấp tốc... lướt qua, không có lại nghĩ sâu.

Đám người từng cái nhận biết sau cũng không chậm trễ thời gian, cấp tốc tiến vào chính đề, thảo luận lên đối chuyên mục tạo dựng các loại ý nghĩ.

Tổng Nhiễm tham dự trong đó, rất nhanh bị bọn hắn lập dị ngôn luận cùng quan điểm hấp dẫn. Tốt ý nghĩ va chạm luôn có thể bắn ra hỏa hoa, nàng cũng tại chỗ từ đám người phát biểu bên trong thu được tư tưởng mới cùng mới sáng ý.

Bởi vì nàng tự thân tri thức dự trữ phong phú, nhân văn lịch sử, văn học quân sự, chính trị địa lý đều có đọc lướt qua, rất nhanh liền dung nhập đoàn đội bên trong.

Cũng chính là tại lúc này, Tổng Nhiễm chợt phát hiện mẫu thân nói vẫn luôn là đúng.

Đãi tại Lương thành, nàng sẽ trở thành ếch ngồi đáy giếng.

Một ngày sắp đặt biết lái xuống tới, Tổng Nhiễm lại nửa điểm không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại như đã thông hai mạch nhâm đốc bình thường tinh thần sáng láng rộng mở trong sáng.

Lấy lại tinh thần, rời ngoài cửa sổ, ánh bình minh đã biến thành cảnh đêm, tám giờ tối.

Tổng Nhiễm tranh thủ thời gian lấy điện thoại cầm tay ra, nhưng không có bất cứ tin tức gì. Nàng biết Lý Toàn sẽ không thúc nàng quấy rầy nàng, lập tức gửi nhắn tin hỏi: "Người ở chỗ nào?"

Tin nhắn rất mau trở lại tới: "Dưới lầu. Quán cà phê."

Tổng Nhiệm trong lòng một nắm chặt, vừa muốn lại hỏi một lần, chuyên mục tổ các đồng nghiệp gọi nàng ra ngoài liên hoan.

Tổng Nhiệm nói: "Ta thì không đi được, bạn trai ta dưới lầu chờ ta."

"Không có chuyện, kêu lên bạn trai cùng nhau a."

Tổng Nhiệm không có trả lời ngay, trước cho Lý Toàn phát cái tin, hỏi hẳn có nguyện ý hay không cùng với nàng các đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm.

Lý Toàn nói: "Được."

Tổng Nhiệm cùng đám người đi xuống lầu, chỉ thấy Lý Toàn đứng tại ven đường, trong tay mang theo một tờ cái túi sách.

Tổng Nhiệm lập tức chạy lên đi, thấp giọng hỏi: "Người hôm nay đều làm cái gì? Chờ lâu sao?"

Hắn cười nói: "Đi một chuyến quân sự nhà bảo tàng gặp cái chiến hữu, mua một chút sách, nửa bản đều chưa xem xong."

Tổng Nhiệm ngắm một chút hẳn cái túi, đều là hẳn bình thường nhìn những cái kia chuyên nghiệp thư tịch, lúc này mới thoáng yên tâm.

Nàng trở lại cùng đồng nghiệp mới nhóm giới thiệu: "Đây là bạn trai ta, Lý Toàn."

Tất cả mọi người nhiệt tình chào hỏi.

Lý Toàn cũng lễ phép mỉm cười, thoáng qua gật đầu.

Ăn cơm địa điểm tại đài truyền hình bên cạnh đồ Nhật phòng ăn, không có mấy bước liền đi tới.

Mới nhập tọa, biên đạo đều không ngừng xem Lý Toàn, chợt nói: "Người có phải hay không năm ngoái. . . Cái kia duy cùng đặc chiến đội tiết mục bên trong?"

Đám người nhao nhao nhìn qua: "Đúng, đúng, liền là Lý Toàn."

"Danh tự này ta vừa rồi nghe liền quen tai."

"Lúc trước thả cái kia kỳ tiết mục thời điểm, trong đài thật nhiều nữ đồng sự hoa si đâu."

Chuyên mục tổ hậu màn đa số nữ sinh, nghề này người làm, biểu đạt yêu thích đều rất trực tiếp.

Lý Toàn chỉ là cười không nói.

Tổng Nhiệm thì vụng trộm câu một chút lòng bàn tay của hắn.

"Cái kia kỳ tiết mục liền là Nhiệm Nhiệm chụp a?" Tiểu A nói, "Lúc ấy trụ sở bên trong có chúng ta phóng viên, có thể trụ sở chính ủy phải dùng tự chọn. Chúng ta còn nhả rãnh đâu, không nghĩ tới liên miên ra, thật rất tuyệt. Nhân vật nam chính chụp đến quá tốt rồi, bây giờ suy nghĩ một chút, nguyên lai là một đôi đâu."

Tổng Nhiệm giải thích nói: "Kỳ thật khi đó không có ở cùng nhau."

Tiểu B xen vào: "Nhưng ta đoán, người khi đó khẳng định thích hắn, đúng hay không?"

Lý Toàn nghiêng đầu nhìn Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm mím môi cười, gật đầu: "Ân."

Tiểu C cười: "Các vị đang ngồi độc thân cô nương đều học a."

Đám người thiện ý cười lên.

Tống Nhiễm cũng cười, nhẹ nhàng hướng Lý Toàn trên vai nhích lại gần.

Lúc này, biên đạo hỏi: "Lý thượng úy hiện tại cái nào quân đội?"

Lý Toàn nói: "Giang thành."

Nàng thuận miệng hỏi: "Về sau sẽ đến Đế thành sao? Nhiễm Nhiễm thực lực này, chỉ có Đế thành phát triển xứng với nàng."

Tống Nhiễm căng thẳng trong lòng, nàng còn không có nghĩ tới vấn đề này, nhìn xem Lý Toàn, đang muốn giúp hấn hoà giải.

Lý Toàn đã cười nhạt tiếp lời đến: "Trong quân đội đầu đổi đi nơi khác không dễ dàng như vậy, nhưng cũng có thể thao tác không gian, lưu cho những cái kia chuẩn bị đầy đủ người. Ta đang từ từ kế hoạch dự định, khả năng cần cái một hai năm."

Tống Nhiễm sửng sò, cũng không biết trong lòng của hấn vì nàng làm qua loại này trù tính.

Người chung quanh đã nhẹ giọng ồn ào: "Hạnh phúc a ~~ "

"Thật tốt a. Lý thượng úy, ta mời người một chén." Biên đạo cầm lấy thanh tửu, nói, "Kính lính gìn giữ hòa bình, kính quân nhân."

Chung quanh đồng sự cũng nhao nhao bưng chén rượu lên:
"Chúng ta cũng muốn, kính quân nhân."

"Cám ơn." Lý Toàn bưng chén lên, cùng mọi người khế chạm một chút, thu tay lại lúc, Tổng Nhiệm hai tay dâng nho nhỏ thanh tửu cốc, ánh mắt tươi sáng chờ lấy hần: "Ta cũng kính người, Lý thượng úy."

Lý Toàn cong môi cười một tiếng, cùng nàng cụng ly một cái tử, đem trong cốc thanh tửu uống một hơi cạn sạch.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 39: Chapter 39

chapter 39

Chủ nhật, Lý Toàn thừa máy bay trở về Lương thành.

Tổng Nhiệm cũng từ khách sạn dọn đi mụ mụ nhà, nói láo chính mình vừa tới.

Nàng rất cục chịu đến Đế thành, Nhiệm Vũ Vi tự nhiên cao hứng, lần đầu tiên kỹ càng hỏi thăm cùng với nàng kết nối chuyên mục tổ thành viên tin tức. Còn có ý vô ý nói, ai ai ai đang làm việc bên trong đều nhận được nàng nào ân huệ.

Tổng Nhiệm trong lòng miễn cảm, lúc này nói câu: "Người yên tâm. Ta làm chính ta sự tình, không cần dựa vào người."

Nhiệm Vũ Vi lạnh nhạt nói: "Cũng đúng. Cầm Pulitzer sách, người đã là một mình đảm đương một phía phóng viên. Không dựa vào ta cũng có thể làm được rất tốt."

Giọng nói của nàng dù không dễ nghe, nhưng cũng không phải châm chọc.

Tổng Nhiệm thế mà không quá quen thuộc, thầm nghĩ mẫu thân có phải hay không bởi vì bệnh của nàng mới phá lệ chiều theo.

Cũng không luận như thế nào, Tống Nhiễm chuyển tới sau, hai mẹ con ở chung khó được hòa hợp một chút.

Phiền toái duy nhất là, Tống Nhiễm trong nhà không tốt lắm cùng Lý Toàn liên hệ, muốn trốn tránh Nhiễm Vũ Vi. Điện thoại cơ bản yên tĩnh âm, nói chuyện trời đất thời điểm nghiêm trang giả bộ như đang làm việc, ngẫu nhiên cho tới muốn cười thời điểm chỉ có thể chịu đựng kìm nén.

Gọi điện thoại cũng phải thừa dịp Nhiễm Vũ Vi trở về phòng trốn vào trong chăn.

Đến cuối tuần Lý Toàn đến Đế thành nhìn nàng, nàng liền cùng mẫu thân nói vùng ngoại ô thả phong, đêm không về ngủ.

Nàng từ nhỏ đến lớn rất ít nói dối, Nhiễm Vũ Vi nửa điểm không có hoài nghi.

Chỉ là Lý Toàn mới thăm nàng một lần, hắn liền về hàng. Quân sự hóa quản lý, không có cách nào trở ra.

Tống Nhiễm cũng vội vàng lấy chuyên mục tổ quay chụp sự tình, giành không được thời gian hồi Lương thành nhìn hắn, chỉ có thể ở trong đêm thông điện thoại phát video.

Đến tháng năm hạ tuần thời điểm, Lý Toàn nói, bọn hắn trong quân doanh muốn làm hôn lễ, hỏi nàng có muốn hay không đến xem.

Tống Nhiễm kỳ quái: "Ai kết hôn?"

"Giang Lâm." Lúc nói lời này, Lý Toàn tại video đầu kia cầm khăn mặt xoa tóc. Hiện tại Lương thành đã sang hè, hắn vừa tắm rửa

xong, bởi vì tại quân doanh trong tức xá đầu, thân trên không mặc quần áo, lộ ra đẹp mắt xương quai xanh.

Nàng chăm chú nhìn mấy giây, mới kinh ngạc nói: "Giang Lâm? Hắn tại Đông quốc lúc ấy đều không có bạn gái đâu. Hắn không phải ba tháng mới hồi nước?"

"Sau khi về nước chỉ đạo viên giới thiệu." Lý Toàn hơi đứng dậy đem khăn mặt ném đi trên kệ, trong màn hình lộ ra một loạt gợi cảm hữu lực cơ bụng.

Tổng Nhiễm nháy hai lần con mắt, không hiểu nhớ tới chính mình cái bụng cùng chỗ của hắn lẽ mà lúc xúc cảm, nghĩ như vậy, bụng có chút nóng lên. Nàng lại thất thần hai giây sau, mới càng thêm kinh ngạc nói: "A? Nhận biết hai tháng liền kết hôn?"

Lý Toàn ngồi trở lại tới, vừa tắm rửa qua, khuôn mặt càng thêm sạch sẽ thanh tú, hướng về phía màn hình đầu này nàng nở nụ cười, nói: "Bọn hắn là lóe hôn. Chỉ đạo viên lúc ấy cũng giật nảy mình, nói, người có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút."

Tổng Nhiễm cười khanh khách, lại hỏi: "Là thứ bảy buổi tối?"

"Đúng."

"Ta buổi sáng hôm đó có chút việc, buổi chiều chạy tới."

"Tốt."

Thứ bảy buổi sáng hôm đó, Tổng Nhiễm chỉnh lý tốt công việc tiểu kết, theo thường lệ cùng Nhiễm Vũ Vi nói láo ra ngoài quay chụp.

Nàng mặc vào kiện xinh đẹp màu vàng nhạt váy liền áo, đơn giản hào phóng, lại không mất ôn nhu đáng yêu. Xuất phát trước đến dưới lầu tiệm cắt tóc gọi đầu, thôi cái kiểu tóc.

Nàng ở trên máy bay đắp cái mặt nạ, đến Lương thành, lại tại sân bay bên trong phòng hóa trang đối tấm gương hoa mi, phấn thơm, tô son môi, trang cảm giác nhàn nhạt, rất tươi mát, nhưng lại so bình thường tinh xảo không ít.

Cuối cùng, cầm nước hoa trong không khí phun ra phun, đi vào trong hơi nước chậm rãi đi một vòng.

Nàng đánh xe thẳng đến đi Lạc Vũ sơn, hành sử lên núi đạo, nàng ghé vào bên cửa sổ nhìn ra xa, khắp núi xanh thẳm cây cối cùng xán lạn hạ hoa, ánh nắng tại chạc cây trong khe hở nhảy vọt.

Đến bộ đội cửa, không ít đến đây tham gia hôn lễ quân nhân người nhà từng cái đăng ký đi vào.

Tổng Nhiễm chạy chậm quá khứ, một thân màu vàng nhạt đứng tại trong đó, không tự kìm hãm được mím môi cười.

Đến phiên nàng, lính gác hỏi: "Người nhà cái nào phiên hiệu?"

Tổng Nhiễm một mộng, nói: "Không biết a. . ."

Người lính gác kia buồn cười: "Làm sao nhà mình thuộc cũng không biết?"

Phía sau người cũng cười.

Tổng Nhiễm nhỏ giọng nói: "Ta tìm Lý Toàn, Lý thượng úy."

Trong quân doanh quan binh đông đảo, nếu là cái khác danh tự lính gác khả năng không nhận ra, nhưng Lý Toàn tên nên cũng biết.

Lính gác hỏi: "Người là Lý thượng úy người nào a?"

"Nữ. . . Bằng hữu a."

"A? Bằng hữu vẫn là bạn gái?"

Tổng Nhiễm đứng tại cả đám ý cười dạt dào trong ánh mắt, còn chưa kịp mở miệng, sau lưng truyền đến một thanh âm: "Bạn gái của ta."

Tổng Nhiễm quay đầu, Lý Toàn một thân quân trang thường phục, tới đón nàng.

Cùng nói tiếp, càng giống là nhận lĩnh.

Lính gác cười thả Tổng Nhiễm đi vào.

Tổng Nhiễm nhìn thấy Lý Toàn cái kia một cái chớp mắt, ngăn người. Nàng còn chưa từng thấy hấn xuyên thường phục. Xanh olive chính thống quân trang mặc trên người hấn, ngay ngắn thẳng tắp, giống một gốc tiểu bạch dương; lưng chỗ dây lưng quần lại thật chặt, lại hẹp lại kinh, nổi bật lên hấn càng thêm người cao chân dài. Đai lưng phía dưới tất cả đều là chân, quần bút đĩnh đĩnh một tia nếp uốn đều không có.

Hấn mang theo nón lính, khuôn mặt khí khái hào hùng mà sáng tỏ, khí chất cùng trước đó ở chung cái kia hai tháng toàn vẹn khác biệt.

Nhưng hắn trông thấy nàng lúc không khỏi lộ ra ôn nhu ý cười, lại đem cái kia a Toàn mang về trước mặt nàng.

Hai người một thời gian thật dài không thấy, gặp lại đã mừng rỡ lại không quá tự nhiên, chỉ hiểu được bèn nhìn nhau cười.

"Trên đường mệt không?"

"Không mệt."

Hắn dắt tay của nàng, nàng cũng hướng bên cạnh hắn nhích lại gần, đi theo hắn đi vào trong, lại không chỗ ở ngược mắt ngắm hắn.

Lý Toàn nhìn thấy nàng cái kia dần dần dò xét bộ dáng, buồn cười: "Tổng nhìn ta làm gì? Không nhận ra?" Nói nắm chặt nàng tay, "Không biết cũng không kịp, người bị ta mang đi."

"Người xuyên cái này thân quân trang thật là dễ nhìn." Tống Nhiễm nói.

Lý Toàn mím môi cười, sờ sờ chính mình gương mặt, ánh mắt lại ở trên người nàng rơi xuống một đạo.

Hắn vừa tiến đến tiếp nàng lúc, thật xa liền chú ý tới nàng. Nàng chải nửa viên thuốc đầu, một thân màu vàng nhạt tiểu váy liền áo, thon dài tiêm bạch thân hình, tại đầu hạ ánh nắng ở bên trong tuổi trẻ xinh đẹp.

Ánh mắt của hắn trở xuống đến nàng thanh lệ mỹ lệ gương mặt bên trên, nói: "Nhìn xem giống như là người muốn kết hôn."

Tống Nhiễm: ". . . Quá mức a? Ta chỉ là hơi hóa hạ đậm trang."

"Không phải." Lý Toàn ngừng một chút, nói, "Ta là nói, người dạng này thật đẹp mắt."

Tổng Nhiễm mặt ửng đỏ, nói thầm: "Ta ở trên máy bay ngủ không được, nhàn rồi không chuyện gì liền tùy tiện hóa hạ."

Có bọn quan binh đâm đầu đi tới, quăng tới ánh mắt tò mò, nghị luận ầm ỹ.

"Nhìn xem nhìn, Lý thượng úy nắm nữ!"

Tổng Nhiễm: ". . ."

Lý Toàn giải thích nói: "Trong quân đội bên cạnh nhàm chán, chuyện gì đều hiếm lạ."

Cái này sợ là muốn trở thành một đoạn thời gian đề tài thảo luận.

Tổng Nhiễm đến thời gian không còn sớm, ly hôn lễ không bao lâu, nhưng Lý Toàn vẫn là mang nàng đi xem hạ hấn ký túc xá.

Bên trong thu thập rất sạch sẽ, tất cả vật phẩm bày ra đều tràn ngập tính kỷ luật. Màu xanh quân đội ga giường cửa hàng đến không có một tia nếp uốn.

Tổng Nhiễm nhìn không được đưa tay sờ một đạo.

Lý Toàn cười: "Ngồi đi, không có việc gì."

Tổng Nhiễm ngồi lên, đè ép ép giường, phát hiện ván giường cứng rắn vô cùng.

Lý Toàn cầm tráng men lọ cho nàng rót chén nước, nàng bưng lấy cái cốc ừng ực uống hơn phân nửa cốc.

Hắn đem cái cốc cát kỹ, trông thấy miệng chén dính một chút màu hồng nhạt son môi, quay đầu ngấm nàng, khoe miệng nàng son môi choáng nhiễm một điểm nhỏ.

Hắn nâng lên nàng cái cằm, ngón cái bụng nhẹ xóa khoe miệng nàng.

Nàng ngẩng lên đầu, ngoan ngoãn mặc hắn xử trí.

Hắn nhất thời trong lòng khó nhin, cúi người xuống, cúi đầu tại môi nàng rơi xuống một hôn.

"Lý thượng úy, hôn lễ muốn mở. . ." Một sĩ binh đi tới cửa, hóa đá một giây, "Thật xin lỗi!" Hắn hoảng hốt chạy bừa, lại dằn độn kính cái quân lễ, sau đó vất chân lên cổ chạy đi, một giây sau, trong hành lang truyền đến gào âm thanh, "Lý thượng úy tại trong túc xá thân nữ a tử! !!"

Trong hành lang lập tức các loại tiếng vang, tiếng bước chân, một bang binh dẫn tử chạy tới tham gia náo nhiệt.

Tổng Nhiệm tranh thủ thời gian đứng dậy chụp bình ga giường đứng vững, đổ mặt thành tiểu cà chua.

"Tẩu tử tốt!"

"Tẩu tử tốt!"

Một bang đại nam hài nhóm chen tại cửa ra vào cười.

Tổng Nhiệm trong lòng ấm áp, hướng bọn hắn hồi cười.

Lý Toàn ho nhẹ hai lần, giữ chặt tay của nàng đi ra ngoài, nói: "Tản tản, làm chính sự đi."

Các binh sĩ lại nhanh như chớp cười đùa lấy chạy đi: "Tẩu tử thật xinh đẹp nha!"

Tổng Nhiễm nóng mặt đến hoảng, ra lâu thổi gió hè mới tản chút nhiệt khí.

Tiệc cưới tại nhà ăn lớn bên trong cử hành, một đôi người mới tại phù dâu phù rể cùng đi, bưng lấy kẹo mừng cùng khói tan, cùng mỗi cái trình diện khách quý mỉm cười gửi tới lời cảm ơn.

Giang Lâm nhìn thấy Tổng Nhiễm, rất kinh hỉ, nói: "Tổng phóng viên, đã lâu không gặp."

"Chúc mừng a, Giang Lâm."

"Ta đi, hai người các người ở cùng một chỗ." Giang Lâm nhìn Lý Toàn, "Người giấu đủ sâu đây này."

Lý Toàn cười trở về câu: "Chúc mừng."

Tân nương tử là nữ binh, vẫn là hải quân, tóc ngắn lưu loát, tính cách sáng sủa: "Hôm nay nếu như chiêu đãi không chu đáo, xin hãy tha lỗi a."

Nhà ăn lớn ngày thường có thể chứa đựng hơn mấy trăm người dùng cơm, hôm nay bố trí thành chuyên môn hôn lễ dùng, cái bàn toàn hủy đi đi, đổi thành hôn khánh thường gặp bàn tròn lớn, phủ lên tuyết trắng khăn trải bàn; hoa tươi, chén rượu, khăn ăn đều mười phần tinh mỹ.

Trong hội trường cửa hàng thảm đỏ, hai bên là một dài mảnh từ hoa tươi dựng thành hình nửa vòng tròn cổng vòm hành lang, cuối hành lang trên bàn, bối cảnh tường treo đầy ngân sắc tua cờ. Trên

tường một mặt to lớn màu hồng hoa hồng hoa tươi tắn, bên trong cầm hoa hồng đỏ liều bước phát triển mới người tính danh.

Còn có không ít ảnh chụp cô dâu dâu. Đây đôi người mới một cái xuyên xanh quân trang, một cái xuyên hải quân màu trắng quân trang khác mang đầu sa, tại chiến hữu cùng đi chụp các loại làm quái ảnh chụp.

Hôn lễ bố trí không có nhiều xa hoa, nhưng mỹ hảo hào phóng, ấm áp lãng mạn. Nghe nói vì cuộc hôn lễ này, Giang Lâm bọn chiến hữu đặc địa đem nhà ăn vách tường một lần nữa xoát bạch sơn, trần nhà không dễ nhìn, cũng bị bọn hắn dán lên hải lam sắc tường giấy. Biểu tượng mây trắng cùng hải dương, là tiêu chí lấy nhà gái hải quân nhan sắc.

Lý Toàn mang Tổng Nhiệm tại một bàn quen biết quân nhân trước bàn ngồi xuống, ngồi cùng bàn binh sĩ hiệu kì Tổng Nhiệm lai lịch, hơi quan sát một chút.

Lý Toàn hào phóng giới thiệu nói là bạn gái. Tổng Nhiệm cũng vừa vắn cùng đám người chào hỏi.

Người trên bàn cùng Lý Toàn nói chuyện phiếm lên bộ đội việc vặt. Tổng Nhiệm ngồi một bên câu được câu không nghe, gặp trên bàn trưng bày bình lớn coke, lấy tới nhéo một cái không có vắn ra. Lại muốn thử lúc, chính cùng người nói chuyện Lý Toàn quay đầu đem coke từ trong tay nàng quất tới, vắn ra trả lại cho nàng, lại tiếp tục trả lời người khác đi.

Tổng Nhiệm rót cho mình một ly, hỏi Lý Toàn: "Người muốn coke sao?"

"Nửa chén."

Chiến hữu cười: "A Toản, uống coke không được, hôm nay muốn uống rượu."

Lý Toản gật đầu, cười: "Uống một chút nhi."

Tổng Nhiệm lược suy tư hình, Lý Toản đầu hướng nàng bên này gần lại một chút, thấp giọng: "Không uống nhiều."

"Úc."

Rất nhanh, nghi thức bắt đầu. Trong hội trường tia sáng điều ám, chỉ có thảm đỏ chỗ hào quang rực rỡ.

Giang Lâm một thân quân trang, thẳng tắp đứng tại trên bàn trở lại canh gác; tân nương cũng rất có cá tính mặc màu trắng quân trang váy ngắn, đầu khoác lụa trắng, kéo phụ thân hướng tân lang đi đến.

Hôn lễ quá trình ước định mà thành, lẫn nhau tổ lời thề, trao đổi chiếc nhẫn, hôn ôm, song phương phụ mẫu nói chuyện, phù dâu phù rể nói chuyện.

Phù dâu phù rể đều là tiểu phu thê hai trong quân bạn tốt, thuần một sắc quân trang tiểu tử, cùng anh tư ào ào váy ngắn các nữ binh.

Những người trẻ tuổi kia trên đài rất là sung sướng, một cái phù rể trên chộc nói, trước kia Giang Lâm tại trong túc xá đặc biệt sống, nhất biết giảng tiết mục ngắn lời tâm tình, để Giang Lâm hiện trường giảng một đoạn.

Dưới đài các binh sĩ tự nhiên ồn ào.

Giang Lâm thế là quay đầu nhìn về phía mình tân nương, nói: "Người biết, tâm cùng tâm ở giữa, gần nhất khoảng cách là cái gì không?"

Tân nương cười đến giống đóa hoa: "Cái gì?"

"Là như thế này a." Giang Lâm ưỡn ngực, đem tân nương kéo đến trong ngực ôm lấy, hai người bộ ngực dính sát vào cùng nhau.

"Oa a!" Dưới đài nháo thành nhất đoàn, cười điên rồi.

Tổng Nhiễm che miệng, cười đến gập cả người.

Ngồi cùng bàn chiến hữu E cười ha ha: "Giang Lâm cái này tao lãng tiện!"

Chiến hữu F không cam lòng yếu thế: "Ai không biết a, ta cũng biết."

Chiến hữu E: "Tới một cái!"

Tổng Nhiễm tràn đầy phấn khởi nhìn bọn hắn chăm chăm nhìn.

Chiến hữu F khục một tiếng, lên thế, quay đầu nhìn chiến hữu E: "Ài, nghe nói gần nhất có người truy người?"

Chiến hữu E: "Không có."

Chiến hữu F hướng hắn đưa tay: "Người tốt, nhận thức một chút, ta gọi 'Không có'."

Một bàn người phốc phốc cười, Tổng Nhiễm cười đến không dừng được.

Lý Toàn quay đầu nhìn nàng: "Buồn cười như vậy?"

Nàng gật đầu, trên hai gò má phấn tằm tã, hỏi: "Người sẽ giảng sao?"

"Sẽ." Lý Toàn nói, "Mọi người tụ cùng nhau, có đôi khi không có chuyện làm liên náo những lời này."

"Thật?" Tống Nhiễm hỏi, "Người giảng một cái."

Lý Toàn chính uống vào coke, nghe nói nhìn nàng một giây, ánh mắt tĩnh lặng, để ly xuống, nói: "Ánh mắt người thật đẹp mắt."

Tống Nhiễm: "Thật sao?"

Lý Toàn nói: "Ân, nhưng không có ta đẹp mắt."

Tống Nhiễm nhìn chằm chằm hấn con mắt nhìn nửa ngày, nghiêm túc nói: "Là ài."

". . ." Lý Toàn một cái nhin không được, nghiêng đầu đi cái mũi chống đỡ bắt đầu lưng cười không ngừng.

Chung quanh binh các ca ca cùng kêu lên lên án: "Không phải trả lời như vậy."

Tống Nhiễm không hiểu ra sao: "Trả lời thế nào?"

Lý Toàn khí còn không có cười đều đặn, nói: "Người đến phối hợp ta."

"A a, " nàng gật đầu, "Ta trả lời thế nào?"

"Người muốn hỏi ta vì cái gì."

"Tốt."

"Cái kia lần nữa tới?"

"Ân."

Lý Toàn một lần nữa nói: "Ánh mắt người thật đẹp mắt."

Tống Nhiễm: "Thật sao?"

Lý Toàn: "Ân, nhưng không có ta đẹp mắt."

"Vì cái gì?" Tống Nhiễm hỏi, con mắt lóe sáng tinh tinh.

Lý Toàn trương há miệng ra, mặt có chút đỏ lên, cắn môi dưới, ánh mắt không được tự nhiên dờn một cái chớp mắt, lại dờn về đến xem nàng, nói: "Bởi vì ta trong mắt có người a."

Tống Nhiễm thổi phù một tiếng.

Lời này chân thực quá buồn nôn quá dinh dính, chính Lý Toàn đều không chịu nổi, mặt cũng huyên náo đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác cười không ngừng; cổ cùng lỗ tai rồi đều đỏ thắm.

Tống Nhiễm một bên cười một bên nổi da gà, đánh nhẹ hấn một chút: "Về sau không cho phép học những vật này."

Lý Toàn gật đầu: "Tốt, không học được."

Trên đài, tân nương chuẩn bị ném nâng bỏ ra, không thiếu nữ khách quý tụ quá khứ.

Lý Toàn hỏi: "Người có đi hay không?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Ta sợ nhất loại này, không giành được xầu hổ chết rồi."

Cuối cùng nâng bao hoa một vị phù dâu cầm tới, nghi thức coi như kết thúc.

Tiệc tối thức ăn phong phú, là Tổng Nhiễm thích ăn quê quán đồ ăn, nàng không cần uống rượu xã giao, tự tại ăn như gió cuốn. Lý Toàn thì không có nàng như vậy tiêu dao, ngồi cùng bàn bọn chiến hữu muốn uống rượu, tân lang muốn mời rượu, còn có cái khác bàn mời rượu, ăn được không có mấy ngụm, người liền phải nhắc cái cốc đứng dậy.

Hắn uống xong hai ba cốc, mặt cũng có chút đỏ lên, Tổng Nhiễm nói: "Người tranh thủ thời gian trước dùng bữa lót dạ một chút."

"Tốt." Hắn nghe lời kẹp đồ ăn.

Tổng Nhiễm vẫn nhìn hắn chăm chăm;

Hắn quay đầu, cười: "Thế nào?"

Nàng lo lắng: "Cảm giác người phải uống quá nhiều."

"Mặt ta rất đỏ a?"

"Đúng vậy a, rất đỏ."

"Vậy ta tận lực không uống."

Tổng Nhiễm vẫn có điểm cổ ky, cũng may phía sau mời rượu người ít.

Nửa đường Trần Phong tới một chuyển, ngược lại không có để Lý Toàn uống rượu. Hắn nói đến nhìn xem Lý Toàn, nhưng thật ra là nhìn Tống Nhiễm.

Lý Toàn giới thiệu một chút, Tống Nhiễm vội nói: "Nguyên lai là chỉ đạo viên, cảm ơn ngài một mực chiếu cố a Toàn."

Trần Phong nói: "Ta chiếu cố không nhiều, đều là chính hắn cố gắng."

Lời nói nói như vậy, trong lòng lại lưu ý Tống Nhiễm mấy phần. Lúc trước hắn cũng buồn bực Lý Toàn thái độ chuyển biến, hiện tại xem ra sợ có cô gái này công lao.

Trần Phong trở lại chính mình trên bàn, nhớ tới Lý Toàn đầu tuần đưa lên duy cùng xin, hắn lúc ấy nhìn cũng không nhìn liền cho bác bỏ.

Một bên, quân y chính hưởng thụ mỹ thực.

"Ài, a Toàn chuyện kia." Trần Phong không nghĩ ra, "Hắn mới nhất tâm lý khảo thí làm sao đột nhiên không giữ quy tắc cách rồi?"

Quân y nhìn hắn một chút: "Lý Toàn đứa nhỏ này phi thường thông minh, trí thông minh rất cao."

"Có ý tứ gì?"

"Hắn đã hiểu rõ tâm lý khảo nghiệm."

"Hừ! Vậy cũng vô dụng." Trần Phong nói, "Ta là sẽ không để hắn đi Đông quốc."

"Có thể ta nghe lão Lâm nói, hấn lần trước lại tiến bộ, tại thực chiến huấn luyện bên trong rốt cục thành công phá hủy tặc đàn."

"Kia là huấn luyện. Là mô phỏng! Ai biết lên chiến trường thế nào? Muốn đột nhiên tới cái tâm lý vấn đề, người liền chết bên ngoài."

"Hấn là có tâm lý vấn đề không có giải quyết. Có thể lão Trần, trên lý luận nói, mô phỏng thực chiến sau khi thông qua, liền có thể tiến vào thực chiến. Người một mực như thế ngăn đón hấn, không phải biện pháp. Chính hấn muốn đi ra ngoài, ý nguyện rất mãnh liệt. Cũng chính là bởi vì loại này ý nguyện, hấn mới buộc chính mình không ngừng đột phá. Người có thể quan hấn cả một đời?"

"Ta là nghĩ hấn về sau. . ."

Quân y khuyên nhủ: "Người cũng đừng thay hấn suy nghĩ, hấn về sau, tương lai kế hoạch, chính hấn rất rõ ràng. Người để hấn đem trong lòng cây gai này nhỏ. Ra, hấn về sau muốn đi đường lại so với người nghĩ đến càng rộng rãi hơn lâu dài."

Trần Phong sửng sốt, như có điều suy nghĩ.

Tiệc cưới tán đến sớm, tám điểm liền kết thúc. Không ít các binh sĩ còn tại làm ồn ào, Lý Toàn đổ mắt đến kịch liệt, đầu cũng có chút choáng, nên rời đi trước.

Lý Toàn mang Tống Nhiễm đi người nhà phòng an trí. Hấn hôm nay uống năm sáu cốc, nhưng hấn tửu lượng không tốt, dễ dàng cấp trên. Vào phòng, hấn còn chống đỡ dự định giúp Tống Nhiễm trải giường chiếu, kết quả vừa trải tốt ga giường, người nhoáng một cái, chính mình ngã xuống giường, không đứng dậy nổi.

Hắn đỏ mặt, có chút lớn đầu lưỡi nói: "Nhiễm Nhiễm, ta không đứng dậy nổi. Không thể giúp người trang chần."

"Người liền hảo hảo nằm, cái gì đều không cần làm." Tống Nhiễm bộ tốt gói đầu, ôm lấy đầu của hắn, đem hai cái gói đầu đều đem ở đầu hắn dưới, lại rót chén nước cho hắn ăn uống xong.

Hắn giật một chút quần trang cổ áo, lẩm bẩm: "Nóng. . ."

Tống Nhiễm đánh tới một chậu nước, đem hắn đai lưng giải khai, quần trang thoát, cầm khăn mặt cho hắn lau mặt xoa cổ còn có cánh tay phía sau lưng, lau xong hỏi: "Dễ chịu sao?"

Hắn gạt đầu: "Dễ chịu." Quá một giây, "."

Tống Nhiễm buồn cười, chính mình cũng chà xát một đạo, đổi áo ngủ, bò lên giường trang chần.

Cửa sổ mở ra, bên ngoài ánh đèn lưu chuyển, xuyên thấu qua bóng cây chiếu vào.

Lý Toàn lệch qua gói đầu bên trong, tròn mắt đi theo Tống Nhiễm chuyển, hỏi: "Hôm nay chơi vui sao?"

"Người nói hôn lễ?" Tống Nhiễm phủ lấy vỏ chần, trở lại nhìn hắn, "Ta trước kia cảm thấy hôn lễ nhàm chán, đều là chút bệnh hình thức. Nhưng hôm nay cảm thấy không sai. Bất quá, có thể là bởi vì tham gia hôn lễ người đều rất đáng yêu."

"Nơi nào đáng yêu?" Mờ nhạt tia sáng bên trong, hắn mi thanh mắt sáng. Bởi vì một chút say rượu, đôi mắt bên trong là không che giấu chút nào tình ý.

"Thật nhiều hôn lễ đều là bên trên cử hành nghi thức đâu, người bên dưới đều đang dùng cơm, xấu hổ chết rồi." Tống Nhiễm kéo lên võ chần khóa kéo, dùng sức run lên hai lần chần, "Nhưng hôm nay mọi người rất hiểu quy củ, nghiêm chỉnh huấn luyện. Mà lại đều mặc quân trang, thật là dễ nhìn."

"Người hôm nay nói hai lần xấu hổ, " Lý Toàn hướng nàng đưa tay, thật dài ngón tay so cái V, mồm miệng không rõ ràng lắm, nói, "Người không thích xấu hổ."

"Đúng a, ta xấu hổ ung thư." Tống Nhiễm nói, "Đồng thời thường xuyên phát tác."

"Vậy sau này chúng ta kết hôn, không muốn nhiều như vậy người không liên hệ đi, không cho người xấu hổ."

Tuy là lời say, Tống Nhiễm trong lòng lại ám một lần, nói: "Tốt. Mặc kệ muốn làm không thể làm chung, ai không đi đều được. Chỉ cần không phải người không đi."

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn nở nụ cười, cười đến lộ ra chính tà tám khóa răng, cười đến híp lại trong mắt tinh quang lập loè, giống nghe được dễ nghe cỡ nào trò cười giống như.

Tống Nhiễm buông xuống chần, nhìn xem hấn bởi vì say rượu mà hết sức thuần chân đáng tươi cười, chợt nhớ tới Tát Tân đã nói: Người nói mỗi câu lời nói đều có thể chọc hấn cười, để hấn cười đến không dừng được. Nhưng là ta thân ái Tống, người cũng không phải cái hài hước cô nương.

Tống Nhiễm nằm sấp quá khứ, sờ sờ hấn nóng lên gương mặt, hỏi: "A Toàn."

"Hả?" Hấn khí tức bên trong có nhàn nhạt mùi rượu.

"Người cảm thấy ta hài hước sao?"

Hấn không có kịp phản ứng: "Cái gì?"

"Ta hài hước sao?"

". . . Còn tốt. Không tính. . . Đi."

Hấn cái này thành thật bộ dáng, để nàng nhìn không được cười, trong lòng bỗng nhiên đánh lên trống, thùng thùng vang lên.

"A Toàn, "

"Hả?"

Nàng thừa dịp hấn say rượu, đậm đậm hấn gương mặt, nghiêng đầu đùa giỡn: "Ta lại không hài hước, vậy tại sao người luôn luôn đối ta cười đâu? Hả? Vì cái gì?"

Hấn xông nàng tươi sáng cười một tiếng: "Bởi vì ta thích người a."

Tống Nhiễm lập tức tâm đều hóa, nhìn không được nhẹ mồm môi của hấn, mềm mại, nóng hằm hạp, mồm một chút lại một chút, kéo lên chần ôm chặt hấn.

Lý Toàn hô hấp nặng nề, nhắm mắt thiếp đi.

Đầu hôm ngược lại là quy củ, sau nửa đêm tỉnh táo lại, không khỏi ôm Tống Nhiễm một phen giày vò.

Mà mặc dù trước một đêm có hôn lễ, nhưng ngày thứ hai sáng sớm y nguyên muốn tập hợp. Lý Toàn sáu giờ rưỡi liền lên, trải qua đầu hôm say rượu cùng sau nửa đêm ân ái, hấn lại mười phần tinh thần sáng láng.

Muốn đuổi máy bay Tống Nhiễm liền không có tốt như vậy tinh thần, tối hôm qua bị hấn làm hơn hai giờ, nàng tỉnh tỉnh ngồi tại rồi bời trong chăn đầu không ngừng ngáp. Lý Toàn giúp nàng mặc quần áo tử tế cùng giày, cắt kỹ ba lô.

Ra cửa, sáng sớm thanh phong thổi, nàng lúc này mới tới điểm nhi tinh thần, đánh hấn một chút: "Đều là người!"

Lý Toàn cười cười, lại căn dặn: "Đồ vật đều mang tốt? Thẻ căn cước. Điện thoại. . ."

Nàng đồng dạng đồng dạng cho hấn kiểm tra.

Đi ra doanh địa, trong lòng lại không bỏ bắt đầu.

Lý Toàn cho nàng kêu xe, còn chưa tới.

Hai người đứng tại bên đường, nhìn nhau,

Hấn nhìn xem nàng,

Nàng cũng nhìn xem hấn,

Gió hè phất qua ngọn cây, lá cây vù vù vuốt ve, giống như là không muốn phân biệt hai trái tim nhẩy.

Tống Nhiễm chợt nhớ tới cái gì: "Đúng rồi."

Nàng vội vàng từ trong bọc lật ra một đầu vừa mua dây đỏ, tối hôm qua nếu không phải say rượu, liền cho hắn mang lên trên.

Kia là đơn giản nhất một loại kiểu dáng, hai cổ dây thừng quện thành một, cuối cùng đánh cái kết.

Lý Toàn vươn tay cho nàng, Tống Nhiễm đem dây thừng thắt ở trên cổ tay của hắn, dài ngắn vừa vặn, không buông cũng không kín. Nàng hài lòng nói: "Đeo lên cái này, người vĩnh viễn bình an."

Lý Toàn nói: "Chỉ đảm bảo bình an, nhân duyên đâu?"

Tống Nhiễm suy nghĩ một chút, nói: "Bình an dựa vào nó, nhân duyên dựa vào ta."

Lý Toàn cười: "Tốt."

Đường núi đầu kia, xe đến đây.

Tống Nhiễm hít một hơi, nói: "Ta đi rồi."

"Ân." Lý Toàn nhìn xem nàng, ánh mắt thật sâu, "Rơi xuống đất nói với ta một tiếng."

"Biết."

Xe đã càng ngày càng gần, lẫn nhau ánh mắt càng thêm giằng co. Lý Toàn chợt cấp tốc quay đầu nhìn thoáng qua doanh địa, không ai ra vào.

Sáng sớm trong núi rừng, không có người bên ngoài, chỉ có lẫn nhau.

Hắn một bước tiến lên nâng lên mặt của nàng, cúi đầu hôn sâu nàng môi.

Tổng Nhiễm ngồi lên xe thời điểm vành mắt có chút đỏ, lái xe không hiểu phân biệt về u sầu, rất nhanh phát động ô tô. Tổng Nhiễm ghé vào trên cửa sổ xe quay đầu nhìn hắn, Lý Toàn đi theo phương hướng của nàng đi vài bước, đứng tại quân doanh cửa đối nàng ngoắc, thẳng đến nhất chuyển cong, hắn mặc quân trang thân ảnh cũng không thấy nữa, chỉ còn lại có đầy khắp núi đồi xanh lục rừng cây.

Tác giả có lời muốn nói:

Nghe nói các người hiện tại rất phương

o(* - ▽ - *)o

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 40: Chapter 40

chapter 40

Tiến vào tháng sáu, Đế thành nóng bức. Người đi tị xi măng trên phố lớn giống đi tị cực nóng nướng trong sa mạc.

« chúng ta cờ xí » chuyên mục tạo thành công hoàn thành tiết mục chế tác, chỉ đợi nghỉ hè thượng tuyến truyền ra.

Kết thúc công việc ngày ấy, mọi người cùng nhau ăn xong bữa cơm tối.

Biên đạo tại trong tiệc phá lệ biểu dương Tống Nhiễm. Mặc dù trong quân nhân vật phong vân có mấy cái phóng viên đồng thời phỏng vấn quay chụp, nhưng Tống Nhiễm luôn có thể xuất kỳ bất ý từ chi tiết tới tay, khai quật nhân vật phía sau lệnh người động dung cổ sự, thoát khỏi vẻ mặt hóa, tăng thêm không ít thú vị hoặc cảm nhân tiểu tình tiết.

Tiểu A tán thưởng: "Tống Nhiễm nhìn xem hướng nội ôn nhu, có thể làm khởi sự đến kiên nhẫn lại nhạy cảm. Cùng người cộng sự rất thư thái. Nếu không người đến chúng ta chỗ này đi làm được."

Tống Nhiễm cười: "Ta từ chức quá lâu, buông tuồng đã quen, sợ điều chỉnh không tốt trạng thái."

Càng quan trọng hơn là, nàng muốn tay « phù thể kỷ » sáng tác.

Nàng nói bên trong từ chối nhã nhặn, mọi người cũng không nhiều lưu. Dù sao nàng nổi tiếng bên ngoài, làm tự do phóng viên càng tốt hơn.

Đám người quanh bàn mà ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện.

Trong bữa tiệc có người nói lên Lương thành truyền hình chân nhân tú « ta là huấn luyện quân sự sinh ». Cái kia ngăn tiết mục gần nhất rất hỏa, minh tinh tại bộ đội tiếp nhận huấn luyện quân sự, giáo quan đối kiều sinh quán dưỡng minh tinh chặt chẽ quản giáo.

Tiểu B nhả răng: "Mấy năm này ngành giải trí tất cả đều là chút lòe người giả vờ giả vịt, khuôn sáo cũ!"

Tổng Nhiệm ở nhà quét gập qua cái kia ngăn tiết mục, giáo quan bên trong có Lý Toàn đồng đội, phiên đuôi có Thẩm Bội danh tự.

Nàng không hiểu cảnh giác, gửi tin tức hỏi Lý Toàn có hay không tham dự tiết mục. Lý Toàn hồi không có.

"Tại sao không đi?"

"Không hứng thú."

Tổng Nhiệm chính xoắn xuýt đâu, Lý Toàn tin tức tới: "Người là muốn hỏi Thẩm Bội?"

Hắn như thế bằng phẳng, nàng cũng dứt khoát làm rõ: "Ta sợ nàng lại truy người."

Lý Toàn trở về ba chữ: "Có chủ rồi."

Hắn rất ít nói như vậy nàng xấu hổ, lại được một tác lại muốn tiến một thước: "Minh tinh truy người cũng không được."

Lý Toàn nói: "Người cho là bắt trộm a, một đồng người truy ta."

Tổng Nhiệm phốc cười, chuyện này liền đi qua.

Nghĩ được như vậy, Tổng Nhiệm không khỏi mỉm cười.

Bên cạnh, biên đạo nhìn xem điện thoại tin tức, chép miệng xuống lưỡi, nói cực đoan tổ chức tại Đông quốc trung bộ Tô Duệ thành đại khai sát giới, chém đứt trên trăm tên quân đội chính phủ từ binh cùng binh dân đầu. Còn đem ba tên Khố Khắc binh kéo tại sau xe lao vùn vụt mấy trăm cây số bụi gai, tươi sống dần vật đến chết.

Tổng Nhiệm nghe toàn thân cùng đăm đăm, rùng mình.

Tiểu C phần nói: "Những này phần tử khủng bố có phải hay không súc sinh nuôi?"

Lý Toàn nhìn thấy vậy thì tin tức lúc, vừa tắm rửa xong.

Hắn đứng tại phía trước cửa sổ nhìn ra xa núi rừng. Đầu tháng sáu, Lạc Vũ sơn bên trên cỏ cây thanh thúy tươi tốt.

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, là nước Mỹ tới.

Benjamin không có vòng vo, đi thẳng vào vấn đề nói: "LEE, người muốn gia nhập Khố Khắc vũ trang sao?"

Lý Toàn một mực có chú ý.

Đông quốc năm ngoái cuối năm toát ra một chi không phải chính phủ vũ trang, danh hiệu Khố Khắc, chuyên công phần tử khủng bố. Rất nhiều quân đội chính phủ quân phản chính phủ trước đặc chiến binh, trên quốc tế lính đánh thuê lính tình nguyện đều gia nhập.

Lý Toàn nhấp miệng môi dưới, nói: "Ta là trong biên chế sĩ quan, không có khả năng gia nhập cái khác lực lượng vũ trang. Huống hồ, ta không có cách nào tự do xuất ngoại, ngoại trừ đi nước Mỹ trị thương."

Benjamin tiếc nuối nói: "Ta hi vọng nhiều cùng người kè vai chiến đấu, hiện tại Khố Khắc vũ trang tay bắn tỉa đột kích thủ rất nhiều, có thể người dạng này ưu tú bạo phá binh lại rất khan hiếm."

Khía cạnh trên chiến trường, Lý Toàn thường dùng phá bom kỹ thuật có thể cứu người, có thể chính diện trên chiến trường hấn bạo phá kỹ thuật mới là nhất có lực sát thương vũ khí.

Đêm đó sau khi để điện thoại xuống, Lý Toàn tìm tới Trần Phong, nói lên chuyện này.

Trần Phong nghe xong liền nhíu mi: "Người điên rồi, người là Trung Quốc quân nhân, làm sao có thể chạy đến nước khác đi đánh trận? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Lý Toàn không có lên tiếng âm thanh, rũ xuống đôi mắt đang suy nghĩ cái gì.

Trần Phong một chút nhìn ra hấn tâm tư, cả giận nói: "Dù là người kiếm cớ đi nước Mỹ trị thương, ta cũng đi theo người."

Lý Toàn ngược mắt nhìn hấn.

"A Toàn, người cũng đừng khinh suất. Người nếu là mượn đi nước Mỹ, nửa đường chạy tới quốc gia khác, là muốn ra tòa án quân sự! Trừ phi người đời này đều không về nước. Người ba ba từ bỏ? Bọn gái từ bỏ?"

Lý Toàn biểu lộ nhàn nhạt, không nói.

Trần Phong sờ trường đầu ngón tay đâm hấn trán: "Ta nói người người này, bình thường hòa hòa khí khí rất tốt nói chuyện, làm sao một chút kiếm ăn nhi người tận cảm tưởng rồi?"

Lý Toàn thuận thế hướng trên ghế dựa khẽ nghiêng, nói: "Vậy người phê chuẩn ta xin, thả ta đi gìn giữ hòa bình."

Trần Phong gõ cái bàn: "Người tâm lý xác định và đánh giá đều qua không được, làm sao thả người ra ngoài? !"

"Người chớ gạt ta, ta biết qua." Lý Toàn nói, "Ta hiện tại mô phỏng thực chiến không có vấn đề. Hết thấy nhiệm vụ đều có thể đảm nhiệm. Cho dù là thực chiến, ta chủ yếu cũng không phải phá bom, mà là bạo phá."

"Người cái này. . ."

Lý Toàn thần sắc bướng bỉnh mà bình tĩnh. Trần Phong nhìn hấn chăm chăm một hồi lâu, thở dài: "Ta liền biết đây là tâm kết của người. Người nhất định phải đi cũng có thể. Ba tháng, người đi biên cảnh thực chiến ba tháng. Biểu hiện thông qua được ta thả người đi."

Lý Toàn nói: "Tốt."

Trần Phong ngậm miệng nửa khắc, chợt cười ra một tiếng: "Trả lời sớm như vậy, Tổng phóng viên muốn khác nhau ý làm sao bây giờ?"

Lý Toàn nói: "Nàng biết, ta cùng với nàng nói qua."

Trần Phong không có cách nào, nói: "Người binh chủng quá đặc thù, tổ chức điều tra bạn gái của người bối cảnh."

Lý Toàn đối với cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Nhà nàng thế và thân thuộc cũng không có vấn đề gì. Đúng, nàng mù mù là XXX Nhiệm tư trưởng."

Lý Toàn sững sờ xuống, nhưng không thêm để ý.

"Bạn gái của người hiện tại cũng đi Đế thành đi?" Trần Phong nói, "A Toàn, mặc dù ta muốn đem người lưu tại bên này, có thể Lương thành ao nhỏ, người có rộng lớn hơn lên cao không gian. Đế thành lập ứng đột kích đội tụ tập cả nước đỉnh cấp tinh anh, là người nhất nên đi địa phương. Người thông minh, trình độ lại cao, đi theo Lâm thượng tá thật tốt học, tranh thủ quá hai năm điều tới, sự nghiệp tình yêu đều chiếu cố, chẳng lẽ không tốt sao?"

"Ta cái này thượng úy, tại Lương thành tính lợi hại. Để ném tại Đế thành, vừa nắm một bó to."

"Nhưng người còn trẻ a."

"Ta chính là nghĩ thông suốt, mới làm ra hiện tại quyết định." Lý Toàn đạo, "Cái này khả năng không qua được, ta tại càng có sức cạnh tranh trên bình đài cũng sẽ không có sở tác vì, sẽ chỉ bị đào thải. Ta giả bộ như không có vấn đề, dính lấy Lâm thượng tá cùng ta đã từng phong quang đi Đế thành. Sau đó thì sao? Tại quốc gia phương diện đối mặt càng gian khổ nguy hiểm hơn thực chiến nhiệm vụ lúc, ta vẫn còn có tâm lý vấn đề, biểu hiện kém hơn bên người tinh anh chiến hữu, nói không chừng còn phạm phải nặng sai."

Chỉ đạo viên, khi đó người còn có thể giúp đỡ ta? Thời điểm đó ta, còn có cái gì tiền đồ có thể nói?"

Trần Phong sững sờ, bỗng nhiên liền hiểu quân y nói lời.

Hắn đối với mình tương lai quy hoạch, so bất luận kẻ nào đều thấy rõ lại lâu dài.

. . .

Trần Phong rất nhanh liền cho Lý Toàn sắp xếp xong xuôi ba tháng biên cảnh nhiệm vụ.

Xuất phát trước, Lý Toàn xin hai ngày nghỉ bệnh, đi Đế thành quân y chuyên gia nơi đó kiểm tra lỗ tai.

Đón xe đi Đế thành, vừa ra nhà ga đã nhìn thấy trong đám người chờ đợi Tống Nhiễm. Nàng một chút ngấm gập hắn, kiễng chân lên hướng hắn ngoắc, con mắt lóe sáng đến cùng trang nước giống như.

Lý Toàn bước nhanh hướng nàng đi đến, nàng chạy chậm tới nhào vào trong ngực hắn ôm eo của hắn.

Hắn phá lệ dùng sức kéo đi nàng một thanh, đem cằm cằm chú cọ xát nàng thái dương.

Nửa tháng không thấy, trở lại khách sạn tự nhiên lại là một phen giày vò triền miên, lấy tới nửa đêm mới ra ngoài ăn khuya.

Trung tuần tháng sáu, Đế thành rất nóng bức. Khách sạn phụ cận là văn phòng khu, ăn khuya thành phần tri thức không ít, rất náo nhiệt.

Hai người ngồi tại xâu nướng trong cửa hàng, lại giống như là đến Đế thành du ngoạn sinh viên.

Điểm các thức xâu nướng, lại muốn hai bình băng uống.

Tổng Nhiễm ngồi đối diện hắn, tâm tình không tệ, chân tại dưới đáy bàn lắc lư, thỉnh thoảng cọ chân của hắn.

Lý Toàn một cái chớp mắt không nháy mắt xem nàng.

Có lẽ là bởi vì ngoài cửa sổ bóng đêm, mặt của nàng phá lệ non mềm trắng nõn. Trước khi ra cửa vừa tắm rửa qua, càng thêm thủy linh. Gương mặt cũng trong trắng lộ hồng, phấn phấn. Mỗi lần làm. Yêu về sau, mặt của nàng đều sẽ đỏ tốt nhất lâu, con mắt cũng trong trẻo giống cầm thanh thủy tẩy qua.

Nàng dần dần chú ý tới hắn ngay thẳng ánh mắt, hỏi: "Người làm gì nhìn như vậy ta?"

Lý Toàn nói: "Rất lâu không gặp. Bổ sung."

Tổng Nhiễm cười lên, chân tại dưới đáy bàn đá hắn.

Nàng hai tay chống cằm, bằng phẳng nhìn thẳng hắn.

Thanh tú mặt mày, sống mũi cao, đôi môi thật mỏng. Nàng thích nhất ánh mắt của hắn, luôn luôn ôn nhu thanh tịnh, sạch sẽ, giống nhau nội tâm của hắn. Mà nàng biết, cặp mắt kia cũng sẽ sắc bén cứng cỏi, giống nhau hắn trên chiến trường lãng lệ quả quyết.

Lúc trước lần đầu tiên, nàng cũng chỉ thấy được mắt của hắn. Đối nàng mỉm cười lúc cong cong, nhìn tạc đạn lúc lại nghiêm túc.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Ta lần này muốn đi biên cảnh chấp hành nhiệm vụ, ba tháng."

Nàng nắm tay thu lại bình chông trên bàn: "Chỉ đạo viên đồng ý người đi gìn giữ hòa bình rồi?"

"Nói là thấy kết quả."

Nàng nhếch miệng cười: "Vậy ta cảm thấy người không có vấn đề."

Lý Toàn nhìn xem nàng, bỗng nhiên đưa tay qua đến dùng sức bóp một chút mặt của nàng.

Tổng Nhiễm: ". . ."

Phục vụ viên bưng tới xôi nướng, Tổng Nhiễm trước ném thịt nướng, nói: "Không có Đông quốc ăn ngon."

"Phải không?"

Tổng Nhiễm đưa tới bên miệng hần, hần cắn một cái, nhai mấy lần: "Ân."

"Về sau đi Đông quốc lại ăn đi."

Lý Toàn: "Người cũng muốn đi?"

Tổng Nhiễm vừa mới ở nướng màn thầu phỉn, lại buông ra, nói: "Sách của ta."

Lý Toàn nhẹ gật đầu, nói: "Người lại đi, phía sau không có đài truyền hình hỗ trợ."

"Không có việc gì. Ta liên lạc qua Đông quốc bộ ngoại giao, bọn hần có thể cho ta ủng hộ."

Hần ngược mắt: "Lợi hại như vậy?"

Nàng chọn cái cằm: "Cũng không nhìn một chút ngời trước mặt người chính là ai."

Lý Toàn nhin không được cười.

Hai người trò chuyện một chút, ăn xong xâu nướng đã là rạng sáng hai giờ. Hồi khách sạn đơn giản rửa mặt một chút liền ôm nhau ngủ.

Đúng là một đêm không mộng, ngủ yên đến sáng ngày hôm sau mười giờ hơn.

Tổng Nhiễm là bị điện thoại đánh thức, vừa nhìn thấy trên màn hình "Nhiễm mục" hai chữ, nàng nhất thời bừng tỉnh, từ Lý Toàn trong ngực nhảy dựng lên.

Lý Toàn híp mắt, thụ nhĩn mông lung.

Tổng Nhiễm làm cái im lặng thủ thế, chạy đến bên cửa sổ: "Uy, mục mục?"

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Còn đang ngủ đâu?"

Tổng Nhiễm đầu óc tê rần, nói: "Không có a. Lên."

"Đang ở đâu?"

"Tại. . . Bình huyện, không phải nói với người điều tra nghiên cứu sao?"

Nhiệm Vũ Vi: "Người bí mật hành động làm bao lâu? Là dự định về sau đều không định mang người vị bằng hữu nào gặp ta?"

Tổng Nhiệm: ". . ."

Nàng quay đầu nhìn trên giường Lý Toàn, hần mơ hồ nghe được nội dung điện thoại, từ trong chăn ngồi dậy, người để trần, đỉnh lấy một đầu loạn phát, không chút thanh tỉnh, cúi đầu sờ trường gãi gãi sau cái cổ.

. . .

Nhiệm Vũ Vi cho cơm trưa địa chỉ tại Duyệt Tâm khách sạn 33 tầng.

Đi vào thang máy, Tổng Nhiệm lòng tràn đầy vẻ u sầu, cho Lý Toàn giới thiệu sơ lược Nhiệm Vũ Vi chức vị cùng tính cách, nói: "Nàng người này khổng chế dục đặc biệt mạnh, tính cách cũng rất cương."

Lý Toàn lạnh nhạt hỏi: "Mụ mụ người làm sao đi XXX công tác?"

"Nàng lúc đầu tại Lương thành chính phủ thành phố, 98 năm cùng ta cha náo ly hôn, vừa vặn XXX có nội bộ điều động khảo hạch. Nàng một bên cùng ta cha kéo ly hôn, một bên thế mà ôn tập thi qua."

Lý Toàn trong lòng tính toán một cái: "98 năm?"

Tổng Nhiệm nói: "Muội muội ta chỉ so với ta nhỏ hai tuổi. A di ôm tới hài tử, mẹ ta liền ly hôn."

Lý Toàn không nói chuyện, không biết như thế nào đánh giá, cuối cùng nói: "Mụ mụ người thật không dễ dàng."

"Đúng vậy a. Mẹ ta cá tính rất mạnh, công việc rất lợi hại."

Lý Toàn nói: "Người hần là cùng với nàng rất giống."

Tổng Nhiệm nhú mày: "Mới không phải đâu, nàng tính tình quá cứng."

Lý Toàn: "Ta nói chính là người thực chất bên trong."

Tổng Nhiệm: "Thực chất bên trong cũng không giống."

Lý Toàn cười một tiếng: "Tốt, không giống."

Tổng Nhiệm lược ủ rũ, cho hần phòng hờ: "Chốc lát nữa mẹ ta có thể sẽ các loại nhìn người không vừa mắt. Người đừng để trong lòng, nàng nhìn ta cũng không vừa mắt."

Lý Toàn cười cười, rất mau tìm đến một đầu lý luận căn cứ: "Chúng ta chỗ ấy không phải có câu chuyện xưa a, mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thích."

Tổng Nhiệm: "Thế gian hết thảy quy luật đều không thích hợp tại mẹ ta."

"Cái kia tốt. Nếu là mụ mụ người không đồng ý, ta liền mang người bỏ trốn." Hần nói, "Người nguyện ý cùng ta bỏ trốn sao?"

". . ." Tổng Nhiệm vặn hần một chút.

Trong nhà ăn người không nhiều.

Nhiễm Vũ Vi ngồi tại cửa sổ sát đất một bên, trước mặt một cốc thanh thủy, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Nàng một thân trắng đen xen kẽ đồ bộ, tóc co lại, tai bên trên rơi lầy xanh hoa tai làm bằng ngọc trai.

Lý Toàn thật xa trông thấy, lược nghiêng cúi người, hỏi: "Đó là người mù mù?"

"Người làm sao nhìn ra được?"

"Cái mũi của người cùng nàng rất giống."

Tổng Nhiễm không tự giác sờ lên lỗ mũi mình.

Lý Toàn cười nàng: "Đẹp mắt."

Tổng Nhiễm lờm hẩn một cái, khóe miệng đáng tươi cười lại không nhin xuống. Nhất chuyển mắt, gặp Nhiễm Vũ Vi chính nhìn xem hai người bọn họ, hai người tiểu tán tỉnh toàn rơi vào trong mắt nàng.

Tổng Nhiễm đáng tươi cười hơi thu, tay lại không tự chủ được dặt gấp Lý Toàn.

Nhiễm Vũ Vi một chút dò xét xong Lý Toàn. Dù là nàng tại trong bộ môn gặp qua rất nhiều ưu tú người trẻ tuổi, cũng không thể không thừa nhận Lý Toàn ngoại hình rất tốt, khó trách tiểu nha đầu kia bị hẩn mê đến thất điên bát đảo.

"Mù mù, đây là Lý Toàn. A Toàn, ta là ta mù mù."

Lý Toàn mỉm cười gật đầu: "A di tốt."

Nhiễm Vũ Vi nhàn nhạt dương xuống khóe miệng, nói: "Ngồi."

Nàng sớm đã điểm thức ăn ngon, hai người mới ngồi xuống, phục vụ viên liền đến mang thức ăn lên.

Nhiễm Vũ Vi nói: "Không biết người thích ăn cái gì, liền điểm đặc sắc đồ ăn."

Lý Toàn cười: "Ta ăn cơm không chọn."

Nhiễm Vũ Vi công việc quá lâu, nhìn nhiều người, cũng chuẩn. Nhưng rất ít gặp đến dạng này nam hài tử, đôi mắt xanh triệt trong suốt, nước bình thường, sẽ không cho nhân tinh minh khản trương cảm giác.

Đứa nhỏ này cười lên nhìn rất đẹp, mặt mày cong cong, con ngươi vừa đen vừa sáng. Hấn tướng mạo rất không tệ, lại là hình dáng thanh tú, không có tính công kích, không hiểu cho người ta ôn hòa cảm giác thoải mái, sợ là tục ngữ nói tướng mạo tốt.

Nhiễm Vũ Vi trước đó nhìn qua Tống Nhiễm chụp phim phóng sự, Lý Toàn mặc quân trang, quân trang bao nhiêu cho người ta tăng thêm lẫm liệt anh táp khí chất. Nhưng thoát quân trang, nhìn xem bình thản mà nội liễm.

Nhiễm Vũ Vi nói: "Ta một mực không biết người đến Đế thành, không phải sẽ sớm đi mời người ăn cơm."

Lý Toàn gạt đầu rồi dưới tay, nói: "Là ta cân nhắc không chu toàn, hẳn là giành trước cửa bãi phỏng."

Tống Nhiễm hát đệm: "Mụ mụ, a Toàn ở trong bộ đội đầu không tốt ra, lần này cũng là nhìn. . . Xin phép nghỉ ra."

Nhiệm Vũ Vi nhàn nhật lườm nàng một chút, không cho phản ứng, lại nhìn Lý Toàn, hỏi: "Ta nghe Nhiệm Nhiệm ba ba nói, người là Giang thành quân khu?"

"Là."

"Tại làm trợ giáo?"

Tổng Nhiệm thầm kêu không tốt, nhất định là Tổng Ương cái kia miệng rộng, ba ba khẳng định tại mục mục trước mặt nói hấn nói xấu. Nàng giúp Lý Toàn trả lời: "Khi đó a Toàn bị thương nhẹ, cho nên làm trợ giáo. Có thể hấn đã sớm về đơn vị hơn mấy tháng."

Nhiệm Vũ Vi kẹp khóa thu quỳ, phong ba bất động hỏi: "Trở về hàng ý là tùy thời chuẩn bị trên chiến trường?"

". . ." Tổng Nhiệm không nghĩ mới từ một cái hố bên trong nhảy ra, lại giẫm vào một cái khác hố. Nàng quay đầu nhìn Lý Toàn, liền sợ hấn nói nhảm.

Lý Toàn nguyên bản muốn đáp ý tưởng chân thật, gặp Tổng Nhiệm dáng vẻ khẩn trương, chần chờ mấy giây, nói câu lập lờ nước đôi mà nói: "Quân nhân tự nhiên là tùy thời chuẩn bị chiến đấu."

Tổng Nhiệm cười phụ họa: "Bảo vệ quốc gia nha."

Nhiệm Vũ Vi lại cũng không có truy cứu, cái cầm chỉ chỉ cái bàn, nói: "Dùng bữa."

Phục vụ viên lên cầu kỹ ô canh gà.

Lý Toàn cầm thìa múc canh gà, mì nước tăng dầu đẩy ra, múc tiến trong chén canh gà lại không mang theo nửa điểm dầu mỡ. Lại đem gà truân gà lá gan cánh nhọn cùng gà chân múc tiến trong chén, đưa cho Tống Nhiễm.

Lý Toàn cầm lấy đũa đang muốn ăn cơm, dừng một chút, hậu tri hậu giác nghĩ đến cái gì, vừa muốn để đũa xuống, Nhiễm Vũ Vi nói: "Ta không ăn canh."

Lý Toàn: "Úc."

Nhiễm Vũ Vi lấy khối cá đến trong chén, hỏi: "Lý Toàn là Giang thành người?"

"Ân."

"Ba ba mụ mụ về hưu không?"

Lý Toàn rất rõ ràng nàng muốn hỏi cái gì, đáp: "Ba ba bên trong về hưu sớm, là Giang thành kiến công chất kiểm sư, mụ mụ tại ta bốn năm tuổi lúc sinh bệnh đã qua đời, trước kia là giáo viên tiểu học."

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Về sau có hay không mới. . ."

Chính gặm chân gà Tống Nhiễm ngẩng đầu: "Mụ mụ!"

Nhiễm Vũ Vi nhìn nàng: "Làm sao?"

Tống Nhiễm: ". . ."

Lý Toàn cười hạ: "Không có. Cha ta một mực là một người."

Tổng Nhiễm nói: "A Toàn ba ba có thể si tình, đời này liền thích a Toàn mụ mụ một người. Hắn rất đẹp trai, thật nhiều cô nương truy, có thể a Toàn ba ba trong lòng chỉ có a Toàn mụ mụ."

Lý Toàn ngược ngàng cười cười: "Nói với hắn rất nhiều lần tìm bạn, hắn cũng không nguyện ý. Nói mẹ ta rất keo kiệt, trăm năm sau sẽ không chịu gặp hắn."

Nhiễm Vũ Vi nghe, nhất thời không nói chuyện, cuối cùng nhàn nhạt nói: "Khó được."

Một bữa cơm xuống tới, Nhiễm Vũ Vi dù không quá nhiệt tình, nhưng cũng không có quá khó xử.

Sau bữa ăn nàng đi phòng rửa tay bỏ trang dung, Tổng Nhiễm lén qua đi hỏi: "Mụ mụ, người cảm thấy thế nào?"

Nhiễm Vũ Vi nói: "Không phải rất đồng ý."

Tổng Nhiễm dáng tươi cười tiêu tán, mặc nửa khắc, lại mi tâm giãn ra: "Không phải 'Rất' đồng ý, là bình thường đồng ý a?"

Nhiễm Vũ Vi trong gương nghiêng nàng một chút: "Các người còn trẻ, lại quan sát cái mấy năm."

Tổng Nhiễm biết nàng cũng không phản đối, thở một hơi: "Ta coi là ba ba nói hắn nói xấu nữa nha."

"Là nói."

". . . Nói cái gì rồi?"

"Người cha cảm thấy người có thể tìm mạnh hơn, tốt nhất là cái nhị đại."

". . . Khi đó a Toàn trạng thái không tốt, bọn hấn có sự hiểu lầm. A Toàn về sau còn chuẩn bị thi nghiên cứu đọc bác đầu."

"Nha."

". . ." Tống Nhiễm hỏi, "Người cũng hi vọng ta tìm quan nhị đại phú nhị đại?"

Nhiễm Vũ Vi tô tốt son môi, liếc nhìn nàng một cái: "Ta hi vọng người tìm thực tình yêu người, sẽ không phản bội của người." Nàng nói, "Người có thể thụ rất nhiều tổn thương, nhưng duy chỉ có không muốn thụ tình tổn thương."

Tống Nhiễm khẽ giật mình.

Nhiễm Vũ Vi mang theo bao đi ra.

Tống Nhiễm đi theo nàng phía sau, không biết sao, chợt nhớ tới vừa rồi trên bàn cơm, nghe được a Toàn ba ba cố sự lúc, Nhiễm Vũ Vi cái kia cô đơn thậm chí có chút tự giễu thần sắc.

Nàng tâm bỗng dưng liền đau nhói.

. . .

Xuống đất bãi đỗ xe, Nhiễm Vũ Vi nói với Lý Toàn: "Về sau đến Đế thành liền trong nhà, đừng chạy bên ngoài ở."

Lý Toàn nói: "Cám ơn a di."

Tống Nhiễm con mắt xông Lý Toàn bày ra, chạy chậm một bước tiến lên kéo lại Nhiễm Vũ Vi, thì thầm: "Hấn ở phòng ta a?"

Nhiễm Vũ Vi trợn mắt với nàng một cái: "Nghĩ hay lắm."

Tổng Nhiễm buông tay nàng ra, nghĩ thầm: Còn không bằng ở khách sạn.

Đêm đó Lý Toàn ở tại khách phòng.

Đêm khuya, Tổng Nhiễm lật qua lật lại ngủ không được, cho hẳn gửi nhắn tin: "Người cửa phòng khóa sao?"

"Không có."

Trời tối người yên, Tổng Nhiễm chân trần lén lút đi qua phòng khách, mèo đến khách phòng bên cạnh vặn ra cửa. Lý Toàn chờ ở phía sau cửa, đem nàng vớt đi vào, cực nhẹ đóng cửa lại.

Tổng Nhiễm kiễng chân lên ôm cổ của hắn, tại hắn trên cầm hôn một cái.

Hắn trong bóng đêm im lặng cười, hôn nàng con mắt, cái mũi, bờ môi, bên cạnh nhẹ chân nhẹ tay đem nàng ôm ngã ở trên giường.

Tổng Nhiễm quán lấy eo của hắn, lăn tiến ổ chăn.

Hôn, vuốt ve, ôm, xâm nhập, hết thấy đều tại ẩn nhẫn cùng trong im lặng tiến hành. Chỉ có ga giường té tóc dây dưa tiếng vang. Cầm kỳ gọi người phá lệ miễn cảm, Tổng Nhiễm không mất bao lâu liền đến. Nhúc nhích không điều bị bên trong, nhiệt độ một tia một tia bốc hơi, da thịt một lần một lần ấm lên, nhiệt ý che lại điều hoà không khí gió lạnh, không khí đồng dạng đem người vây quanh.

Yên tĩnh trong đêm, bí ẩn không phát lực lượng và tiếng vang.

Thẳng đến cái kia một tia run rẩy tiếng hít thở, da thịt tiếng ma sát, vài vóc tóe trượng thanh. . . Đương hết thấy quy về triết để bình

tĩnh, hần thở phì phò, chậm rãi đè thấp thân thể, gần sát nàng.

Nàng há hốc mồm, trong lòng ngực cuối cùng một tia không khí đều bị hần đè ép đi.

Hần hôn nàng ướt sũng con mắt, vuốt nàng thái dương mồ hôi ẩm ướt toái phát.

Trong đêm tối, Lý Toản con mắt lại thanh lại sáng, thật sâu nhìn xem nàng.

Tổng Nhiễm thân thể còn tại run rẩy sau đó trống rỗng bên trong, nàng ngênh xem hần, chợt nhẹ nhàng hỏi: "A Toản."

"Hả?"

"Có một ngày, người sẽ phản bội ta sao?"

"Sẽ không."

"Cũng sẽ không bỏ lại ta a?"

"Sẽ không." Hần nói, cư cao lâm hạ ánh mắt thâm đen mà trầm tĩnh, nói, "Nếu như ta vứt xuống người, liền để ta bị xử bắn."

Tổng Nhiễm sững sờ, một giây sau lại che miệng cười: "Điều niên đại gì, nào có chia tay. Xử bắn."

Lý Toản nói: "Vậy liền trên chiến trường bị loạn súng bắn chết. . ."

Tổng Nhiễm trừng mắt đánh xuống miệng hần.

Hần cái này nhân tính cách chăm chỉ, trách nàng liền không nên nói những thứ này.

Lý Toàn cười yếu ớt: "Ta cũng sẽ không, sợ cái gì."

"Dù sao không cho nói." Tống Nhiễm mắt húng nói, "Sờ đầu gối."

Tại bọn hắn chỗ ấy, nói không tốt, sờ đầu gối liền có thể hóa giải.

Lý Toàn bất đắc dĩ cười một tiếng, đưa tay sờ lên đầu giường mộc.

Tống Nhiễm một lần nữa tiến vào trong ngực hắn, sau một hồi, nói: "A Toàn, dù là vạn nhất có ngày chúng ta tách ra, ta cũng sẽ không hi vọng người có việc."

Lý Toàn hí hạp mắt, ánh mắt hướng đầu giường ý chào một cái.

Tống Nhiễm ngoan ngoãn đưa tay ra ồ chần sờ sờ đầu giường, cười khanh khách.

Lý Toàn tại bên người nàng nằm xuống, chột ngắc đầu nghe một trận, nói: "Mụ mụ người giống như tại ho khan."

Tống Nhiễm giật mình: "Sẽ không bị phát hiện a?"

Lý Toàn phán đoán một lát, nói: "Người trước khi đến ta chỉ nghe thấy nàng ho khan."

"Nàng mùa đông qua được cảm cúm, tết xuân thời điểm liền khục, về sau rõ ràng tốt."

"Để nàng đi bệnh viện kiểm tra dưới, kéo lâu như vậy muốn biến thành nhánh khí quản viêm. Mà lại, ta cảm giác mụ mụ người khí sắc không tốt lắm, dựa vào trang điểm che."

"Vậy ngày mai người đi bệnh viện, ta gọi nàng cùng nhau."

"Cũng được."

Sáng ngày thứ hai, Nhiễm Vũ Vi sớm liền đi đi làm, Lý Toàn Tổng Nhiễm không có gặp nàng.

Quân y nói Lý Toàn lỗ tai khôi phục tốt đẹp, nhưng phải chú ý bảo hộ.

Từ bệnh viện ra, hấn trực tiếp liền đi sân bay.

Tổng Nhiễm một mực đem hấn đưa đến xuất phát miệng, kế tiếp là dài đến ba tháng phân biệt, lẫn nhau đều rất không bỏ. Lý Toàn ôm Tổng Nhiễm tại cửa sổ sát đất vừa nói rất lâu mà nói, thẳng đến còn kém bốn mươi phút lên phi cơ, hấn mới đi vào.

Tổng Nhiễm chờ ở tuyến bên ngoài, một mực nhìn lấy hấn đi qua kiểm an trước cửa quay đầu lại hướng nàng ngoắc, nàng lập tức kiễng chân vẫy tay, lúc này mới cũng không thấy nữa bóng dáng.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 41: Chapter 41

chapter 41

Tháng sáu hạ tuần, bên trong X biên cảnh.

Rừng rậm nguyên thủy kéo dài mấy chục cây số. Nơi này tới gần nhiệt đới, trời nắng chang chang. Mặt trời đem một phương trời xanh chiếu xạ đến hư bạch một mảnh.

Trên đường chân trời, một khung quân dụng máy bay trực thăng ảnh tử từ xa mà đến gần.

Tới gần, cánh quạt nhắc lên âm âm tiếng gầm, một đợt nổi một đợt .

Trên máy lính đặc chủng nhóm võ trang đầy đủ, y phục tác chiến, khôi giáp sau lưng, treo cổ, súng đạn, mũ giáp mặt nạ.

Lý Toàn đứng tại cửa khoang một bên, đem mặt nạ kéo tới trên cằm, hướng dưới đáy mắt nhìn, hô: "Lại xuống hàng."

Máy bay trực thăng thẳng đứng rơi xuống một đoạn khoảng cách, cánh quạt cuốn lên gió quấy trong rừng rậm thân cây chạc cây như hãm sâu khí lưu vòng xoáy. Hù dọa một đám chim bay giương cánh mà đi.

"Thăng!"

Máy bay trực thăng hồi điều một khoảng cách, dưới đáy nhấp nhô ngọn cây một chút lắng lại, như gợn sóng chậm rãi lay động.

Lý Toàn xông phi công so cái OK thủ thế, đem mặt nạ một lần nữa kéo lên đi, một tay bắt lấy một bên nhanh hàng dây thừng, thả người nhảy xuống máy bay trực thăng.

Hắn mạnh mẽ thân ảnh cấp tốc rơi vào rừng cây, cũng không thấy nữa tung tích.

Nửa phút sau, dây thừng lay động một chút, phát tới tín hiệu.

Các chiến hữu của hắn liên tiếp nhảy xuống máy bay trực thăng, nhanh xuống tới trong rừng. Thẳng đến cái cuối cùng đồng đội sau khi hạ xuống cởi dây. Mấy cái dây thừng cùng nhau thu đi lên, máy bay trực thăng lên cao một khoảng cách, hướng phía đường chân trời bay đi.

Mà vừa rồi dừng lại qua địa phương, cây cối đứng im, hết thấy như thường.

Chỉ còn lại nóng bỏng ánh nắng, phảng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra đồng dạng.

. . .

Toàn bộ tháng sáu tháng bảy, Lý Toàn không có lại đến quá Đế thành. Tổng Nhiệm cũng không có cách nào đi xem hắn.

Dị địa ngăn cách, nàng thậm chí không biết hắn ở đâu.

Thời gian dài bất vô âm tín, nàng không phải không lo lắng.

Mặc dù nàng biết Lý Toàn là rất lợi hại đặc chiến binh, mà dù sao là chấp hành nhiệm vụ, đạn không có mất, liền sợ có vạn nhất. Hết lần này tới lần khác trong khoảng thời gian này tin tức cũng loạn, một hồi cảnh sát nhân dân bị đâm bỏ mình, một hồi cảnh sát hình sự bị tự chế thương cổ đánh trúng, một hồi tập đoàn cảnh sát chết bởi giao chiến.

Vừa nhìn thấy cảnh sát quân nhân tại chức vị bên trên hi sinh, nàng liền không khỏi kinh hồn táng đảm.

Cho dù là không hù dọa chính mình thời điểm, lại sẽ nghĩ hấn, nghĩ rất lợi hại.

Nhưng có lẽ đây chính là cùng với Lý Toàn, nàng nhất định phải tiếp nhận lại thói quen một bộ phận.

Hấn chấp hành nhiệm vụ địa phương tại biên cảnh, tín hiệu không kém đã nói. Một khi tiến vào nhiệm vụ trạng thái, là không thể nào cùng liên lạc với bên ngoài.

Tổng Nhiệm thỉnh thoảng sẽ tự quyết định cho hấn gửi nhắn tin, nhưng hấn không có cách nào kịp thời nhìn thấy.

Hai tháng, hấn chỉ cấp nàng đánh qua hai thông điện thoại, dùng không phải điện thoại di động của hấn, biểu hiện cũng là kỳ quái số lượng loạn mã.

Lần đầu tiên điện thoại là tại cuối tháng sáu, hai người vừa tách ra không lâu, chính là nhiệt tình dinh dính thời điểm, nói nhăng nói cuội hàn huyền gần nửa giờ. Thẳng đến hấn muốn tập hợp mới vội vàng cúp máy.

Lần thứ hai gọi điện thoại là tại trung tuần tháng tám. Gần hai tháng không có liên hệ, lẫn nhau đều có chút lạnh nhạt.

Vừa tiếp vào điện thoại lúc, Tống Nhiễm phản ứng hơi chút chậm chạp, lời nói cũng không nhiều. Hắn một không nói chuyện, nàng đầu này cũng liền đi theo ngơ ngác trầm mặc. Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, lo lắng, sợ hãi, tưởng niệm, lại không biết bắt đầu nói từ đâu; càng sợ nói ra cũng là tăng thêm ưu phiền.

Trong loa chỉ có lẫn nhau nhàn nhạt hô hấp, còn có cái kia bên cạnh hạ trùng kêu to tiếng vang.

Lý Toàn đợi một hồi, cười nhạt một tiếng, nói: "Không nhớ rõ ta rồi?"

"Nhớ kỹ a." Nàng gật gật đầu.

An tĩnh trong đêm, hắn nghe trong loa nàng gật đầu tiếng xột xoạt âm thanh, hỏi: "Ta là ai?"

"Bạn trai." Nàng ngoan ngoãn trả lời, "A Toàn."

Hắn tâm đều mềm nhũn, nhất thời không có mở miệng, rất nhẹ nở nụ cười, nói: "Ài."

Mặt nàng đỏ lên, lần này là dần dần chậm quá mức nhi tới, hỏi: "Người còn tốt chứ?"

"Đều rất tốt."

"Đều đang làm những gì nhiệm vụ?"

Hắn không có trả lời nội dung cụ thể, nói: "Cùng bình thường huấn luyện không sai biệt lắm. Không có gì độ khó. Người yên tâm."

"Nha. Vậy người có bị thương hay không?"

Hắn giọng nói nhẹ nhàng: "Không có."

Nàng lúc này mới an tâm, rất nhanh lại buồn vô cớ nói: "Gần nhất trong tin tức luôn có cảnh sát hi sinh. . ."

"Cảnh sát là cảnh sát, ta là ta."

"Người bên kia so cảnh sát còn nguy hiểm." Nàng thấp giọng nói.

Lý Toàn dừng một chút, trấn an: "Nhiễm Nhiễm, ta chỗ này chẳng có chuyện gì. Mọi chuyện đều tốt. Liền một chút vết thương nhẹ đều không có, thật. A không đúng, có. Tháng trước có lần rời giường, đầu đập vào giường trên ván giường bên trên, sưng lên."

Tống Nhiễm cười khúc khích: "Người ngốc hay không ngốc!"

Hắn nghe nàng cười, đi theo cười.

Nàng lại hỏi: "Vậy người mỗi ngày nghỉ ngơi đủ sao? Khổ cực hay không?"

"Không khổ cực." Hắn ngữ khí nhàn tản, nói, "Nghỉ ngơi cũng rất tốt, chính là. . ."

Hắn ngừng lại.

Nàng đợi mấy giây, hỏi: "Chính là cái gì?"

"Vô cùng. . . Nghĩ người." Hắn nói.

Tống Nhiễm dán điện thoại di động gương mặt đang phát nhiệt, rõ ràng trong phòng mở điều hoà không khí.

"Người nghĩ ta a?" Hấn hỏi.

"Nghĩ đâu." Nàng ông thanh đáp.

Hấn hút nhẹ một hơi, đem nội tâm cảm xúc lắng lại, lại hỏi:
"Người có được khỏe hay không?"

"Rất tốt. A, nói cho người a, người ở bên kia khả năng còn không biết. Nhưng « chúng ta cờ xí » đều đã thượng tuyến truyền hình xong."

"Nhanh như vậy?"

"Đúng a. Tiếng vọng đặc biệt tốt. Rất nhiều người trẻ tuổi đều đang nhìn đâu, mới truyền thông cũng rất thích, đoạn thời gian trước thật nhiều người nghị luận. Lần này đi theo chuyên mục tổ công việc, cảm xúc thật sâu. Bọn hấn làm việc quá nghiêm túc cẩn thận, lại chú trọng, hiệu suất làm việc cũng cao. Một chút đều không giống tại Lương thành." Nàng nói liên miên lải nhải, tế sỗ một đồng chuyện công tác cùng tiểu tin đồn thú vị.

Hấn yên tĩnh mà lắng nghe, đến thú vị chỗ, nhin không được cười hai tiếng.

". . . A, đúng rồi." Nàng kể kể, trước đó một chút tiểu lạ lẫm tiểu sa sút đã sớm tan thành mây khói, "Có đồng thời tiết mục giảng một cái trước tay bắn tỉa, hiện tại đã là thượng tá. Thê tử của hấn là cái tác gia, viết tiểu thuyết. Rất thần kỳ."

Lý Toàn ôn thanh nói: "Cái này có cái gì thần kỳ, về sau người ta phỏng vấn Lý thượng tá, thê tử của ta vẫn là cầm qua Pulitzer sách trí danh phóng viên đâu."

Hắn trong lúc vô tình thổ lộ một câu, nhàn nhạt ngữ điệu xuyên thấu qua điện thoại tuyến truyền đến, gọi nàng nghe vào trong lòng. Nàng tâm thùng thùng trực nhảy, tại thật mỏng không điều bị bên trong lật ra một vòng, nói: "Bọn hắn cùng một chỗ hơn hai mươi năm, hiện tại cảm tình còn rất tốt."

Hắn nghe, chậm rãi nở nụ cười.

"Người cười cái gì?" Nàng hỏi.

Hắn nói: "Suy nghĩ một chút chúng ta hai mươi năm sau."

Tổng Nhiễm cũng đi theo suy nghĩ một chút, mím môi cười: "Ta hi vọng đến lúc đó, chúng ta cũng giống hiện tại đồng dạng tốt."

"Sẽ." Hắn rất xác định nói, lại hỏi, "Gần nhất tâm tình thế nào?"

"Đều rất tốt nha."

"Trong khoảng thời gian này đều đang làm gì? Viết sách?"

"Ân. Một mục tại cấu tứ, chỉnh lý dàn khung. Hình thức ban đầu đã ra tới, liền chờ đi đến đầu lấp nội dung. A, bởi vì « chúng ta cờ xí » truyền ra, lại có thật nhiều chuyên mục tổ tới tìm ta. Nhưng ta còn bận không qua nổi."

"Từng loại từ từ sẽ đến, đừng quá mệt mỏi."

"Ta biết."

Đang nói, ngoài phòng truyền đến Nhiễm Vũ Vi tiếng ho khan.

Hai người đồng thời yên tĩnh một giây.

Lý Toàn hỏi: "Mụ mụ người làm sao còn tại ho khan?"

Tổng Nhiễm cũng có chút buồn bực: "Trước đó rõ ràng tốt, không ho."

"Lặp đi lặp lại, tìm chuyên gia hỏi rõ ràng đi."

"Tốt."

Lưu luyến không rời kể xong điện thoại, Tổng Nhiễm đứng dậy đi ra ngoài: "Mụ mụ?"

"Hả?" Nhiễm Vũ Vi vừa về nhà, quyen đải thanh âm từ phòng rửa tay truyền đến. Nàng ngay tại tháo trang sức. Gần nhất công việc bận quá, nàng cơ hồ mỗi ngày tăng ca.

Tổng Nhiễm tựa ở cạnh cửa, vận mi: "Tại sao lại ho khan? Không phải đều tốt a?"

"Lần trước tốt." Nhiễm Vũ Vi không treo tâm địa nói, "Nhưng trước mấy ngày mùa hạ mưa to, ăn gió. Lại bị cảm. Người gọi thức ăn ngoài cho ta đưa chút nhi thuốc tới."

"Ngày mai vẫn là đi bệnh viện xem một chút đi. Làm sao cảm giác giống như là uống thuốc liền tốt, dừng lại liền bệnh?"

"Nào có người nói phức tạp như vậy. Đại khái là hai năm này quá mệt mỏi, thể chất không tốt lắm. Khí hậu biến đổi liền dễ dàng cảm mạo."

"Vẫn là đi bệnh viện đi ngày mai. Ta hoài nghi người có phải hay không đến nhánh khí quản viêm." Tổng Nhiễm nói.

"Ngạc nhiên. Nhánh khí quản viêm ta lại không biết?" Nhiễm Vũ Vi trong gương liếc nàng một cái, nhưng có lẽ là tháo trang, mặt mũi của nàng có chút tiều tụy, cái kia bạch nhãn kém xa ngày bình thường tới lẳng lẹ.

Từ khi chuyển đến Đế thành cùng mẫu thân cùng ở, Tống Nhiễm phát hiện Nhiễm Vũ Vi tính tình nhu hòa chút. Mặc dù tại rất nhiều sinh hoạt việc nhỏ bên trên y nguyên không đổi được hùng hổ dọa người tính cách, nhưng chẳng biết tại sao, ở chỗ này so ở tại Tống Trí Thành nhà tự tại.

Dù là ý kiến không hợp, nàng chỉ ít dám cùng với nàng đấu vài câu miệng, thậm chí lớn tiếng tranh chấp.

Sáng sớm hôm sau, Tống Nhiễm thức dậy rất sớm dự định mang Nhiễm Vũ Vi đi bệnh viện, kết quả gian phòng bên trong trống trơn không người, nàng chạy đi làm.

Tống Nhiễm cảm nàng không có cách, lật ra trong ngăn kéo nàng không bình thuốc, mua cho nàng nước đường cùng mấy khoản thường dùng thuốc cảm mạo.

Vài ngày sau, Tống Nhiễm đi đài truyền hình kết toán, nhận được chuyên mục tổ duy nhất một lần đánh tới tiền lương cùng tiền thưởng, hết mấy vạn khối. Chồng đỡ nàng tại Lương thành hơn nửa năm tiền lương.

Tống Nhiễm vui vẻ không thôi, muốn lập tức nói cho Lý Toàn cái này tin tức tốt. Nhưng cùng thường ngày, nàng biết hiện tại không liên lạc được hắn. Thế là phát tin tức cho Nhiễm Vũ Vi, Nhiễm Vũ Vi trở về một cái "A" chữ, không lắm phản ứng đáng về.

Tổng Nhiễm cũng không quan trọng, xé chiều đi gặp chuyên người sắp đặt La Tuấn Phong.

Hai người ước tại quán cà phê gặp mặt, Tổng Nhiễm đem « Đông quốc phù thế ký » sơ bộ cấu tứ giảng cho hán nghe.

Nàng muốn ngắt dùng cùng loại với lữ hành bút ký phương thức, dựa theo nàng đi Đông quốc thời gian tuyển cùng thành thị tuyển tới giảng thuật. Từ trước khi chiến đấu Đông quốc cuộc sống của người bình thường viết đến chiến hậu chống lại cùng thoát đi, từ một tòa thành đặc sắc cùng lịch sử, viết đến một tòa khác thành chôn vùi cùng yên lặng.

Nàng cường điệu nâng lên khá hơn chút cái cho nàng lưu lại khắc sâu ấn tượng tiểu nhân vật, mà mỗi tòa thành thị ở trong mắt nàng đều có riêng phần mình rõ ràng đặc điểm. Đồng dạng, từ các nơi trên thế giới tràn vào tới bác sĩ phóng viên quân nhân cũng là một vòng đặc biệt phong cảnh.

La Tuấn Phong nghe xong, phi thường hài lòng, nói: "Cứ dựa theo người ý nghĩ tới. Ta chờ nhìn thành phẩm."

Hán chuẩn bị đi trở về mô phỏng hợp đồng, lại cùng Tổng Nhiễm giảng một chút điều khoản tiền nhuận bút cùng xuất bản lượng. La Tuấn Phong rất bảo vệ tác giả, đối với mình thưởng thức tác giả không chút nào keo kiệt, mở ra điều kiện cũng mười phần ưu việt.

Gặp xong La Tuấn Phong, là hơn bốn giờ chiều, cũng không kẹt xe.

Tổng Nhiễm đáp lấy xe buýt về nhà, tháng tám Đế thành hạ hoa rơi tận, cây cối rậm rì. Đầu tuần xuống mưa to, màu xanh da trời

giống bảo thạch giống như.

Giữa hè dương quang xán lạn mà chướng mắt, chiếu lên xe buýt bên trong một mảnh sáng tỏ.

Nàng ngồi một mình ở xe buýt hàng cuối cùng, thanh thản đi lại chân.

Rất nhanh tới cửa tiểu khu, nàng nhảy xuống xe buýt, đang muốn hướng ven đường đi, bỗng nhiên một cỗ xe gắn máy xông lại đưa nàng mang ngã xuống đất.

Tổng Nhiệm quăng xuống đất, đầu trùng điệp đụng vào bậc thang, đau đến nàng cơ hồ ngất.

Nàng ôm đầu ngồi dậy, trước mắt bỗng nhiên hoàn toàn mờ hồ, giống cách phủ kín nước mưa thủy tinh mờ.

Nàng kinh vội vàng dùng lực nháy mấy cái mắt, nhưng vô dụng.

Nàng lập tức luống cuống, tay tại trên mặt đất khắp nơi bắt, bắt vào tay cơ, lực lợi lập tức nhấn hạ khấn cấp người liên hệ. Điện thoại gọi thông ra ngoài. Có thể nàng lúc này mới nhớ tới thiết trí chính là Lý Toản. Hắn tiếp không đến.

Xe gắn máy sớm đã chạy xa.

Nàng ngồi dưới đất khắp nơi sờ loạn: "Giúp ta một chút. . ."

Có người hảo tâm tới hỗ trợ, đã thông Nhiệm Vũ Vi điện thoại.

Tổng Nhiệm bắt lấy điện thoại, bối rối nói: "Mụ mụ, ta nhìn không thấy."

. . .

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Nhiễm Vũ Vi nói: "Sơn Nhiên, người đã đến."

"A di."

Tổng Nhiễm ngồi tại trên giường bệnh, níu lấy chăn, lòng tràn đầy lo sợ không yên. Trước mắt thế giới vẫn là hoàn toàn mơ hồ, không có nửa điểm rõ ràng báo hiệu.

Bỗng nhiên, trước mặt quang ảnh lung lay một chút, truyền đến một đạo ôn hòa giọng nam: "Nhiễm Nhiễm, ta hiện tại cùng người kiểm tra, không nên kinh hoảng."

Tổng Nhiễm nghe thanh phân biệt nửa ngày: ". . . Hà bác sĩ?"

Hà Sơn Nhiên mỉm cười: "Người còn nhớ rõ ta?"

Nàng không nói chuyện, ngơ ngác, ánh mắt tan rã.

"Đến cấp người kiểm tra, không muốn rúc về phía sau." Hắc tử vừa nói, khom lưng tới gần mặt của nàng, mở ra trong tay một chùm sáng.

Tổng Nhiễm cảm giác trước mặt có người tới gần, một giây sau, có ánh sáng chiếu xạ tiến trong mắt.

Nàng hí hạp mắt, ráng chống đỡ lấy mở mắt.

Hà Sơn Nhiên rất nhanh kiểm tra xong, nói: "Rất nhỏ giác mạc cánh lệch vị trí, trước nhỏ một chút được thủy, quan sát một hai ngày. Không có phục hồi như cũ mà nói, làm tiểu phẫu liền tốt. Không phải vấn đề lớn." Hắc tử nói, "Đừng sợ, Nhiễm Nhiễm."

Tổng Nhiễm một trái tim chậm rãi rơi xuống, chậm rãi nhẹ gập đầu.

Nhiễm Vũ Vi nói: "Sơn Nhiên, cảm ơn người."

"Không có chuyện a di, ta hần là." Hần bàn giao, "Không phải cái đại sự gì, người để Nhiễm Nhiễm đừng quá lo lắng, nghỉ ngơi thật tốt."

"Tốt."

Hà Sơn Nhiên sau khi đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại có Tổng Nhiễm cùng Nhiễm Vũ Vi.

Đây là Nhiễm Vũ Vi tìm quan hệ mở sẵn sóc đặc biệt phòng bệnh, rộng rãi mà sạch sẽ.

Tổng Nhiễm chậm rãi nằm xuống, nghiêng người núp ở trong chăn, con mắt lặng lẽ một hồi, chậm rãi nhắm lại.

Nhiễm Vũ Vi sờ lên nàng đầu: "Đừng lo lắng, Hà Sơn Nhiên y thuật rất tốt, hần nói không có việc gì, khẳng định liền không có vấn đề."

"Ta biết." Tổng Nhiễm mặc trong chốc lát, nói, "Đã tới bệnh viện, người cũng đi kiểm tra một chút đi."

. . .

Lý Toàn kết thúc xong một lần ngắn hạn hành động, hồi doanh địa lúc là chín giờ tối. Xế chiều ngày mai muốn chấp hành trong vòng mười lăm ngày nhiệm vụ mới. Lại được mất liên lạc.

Hắn đi đến thông tin bộ cho Tổng Nhiệm gọi điện thoại, đợi rất lâu, không ai tiếp; lại gọi một lần, vẫn là không ai tiếp.

Hắn đoán nàng hắn là đang tắm hoặc cái gì.

Hắn dự định đi vọt lên lạnh trở lại thử một chút, vừa mới tiến ký túc xá, chiến hữu nói: "Doanh trưởng tìm người, nói là có người tới thăm người."

Lý Toàn suy đoán hắn là nhà mình trong bộ đội người.

Xuyên qua thao trường đi vào phòng họp, quả nhiên là Trần Phong chỉ đạo viên, còn có La Chiến.

Nhìn thấy La Chiến, Lý Toàn trong lòng hơi trầm xuống, biết chắc là đại sự.

Biên cảnh đêm ẩm ướt mà oi bức, trong phòng họp chỉ có đơn sơ đèn chân không. Hai người kia biểu lộ đều có chút nghiêm túc, lại tại nhìn thấy Lý Toàn một cái chớp mắt, đồng thời nở nụ cười, chào hỏi hắn ngồi xuống.

"Thế nào?" Lý Toàn có chút cảnh giác, sau khi ngồi xuống, đánh đòn phủ đầu nói câu, "Ta mấy tháng này biểu hiện không có vấn đề."

"Không có vấn đề không có vấn đề." Trần Phong cười nói, "Nghe bên này chỉ đạo viên nói, người biểu hiện rất ưu tú. Ta cũng hỏi qua quân y, nhìn của người các hạng biểu hiện ghi chép. Điều rất tốt."

La Chiến than nhỏ khẩu khí, nói: "Hơn mười nguyệt, người xem như rút cục muốn đi ra tới."

Lý Toàn cực kì nhặt nở nụ cười, không nói chuyện. Suy đoán bọn hắn chuyến này tới mục đích.

"Bất quá, mấy tháng này người ở vào phong bế trạng thái, khả năng đối ngoại bên cạnh tình thế không hiểu rõ lắm."

"Làm sao?"

"Đông quốc cực đoan tổ chức thế lực càng hung hăng ngang ngược, tạo thành đại quy mô đồ sát càng ngày càng tấp nập."

Lý Toàn ngược mắt, ánh mắt thay đổi một chút.

Mờ nhạt đèn chân không tại hắn mi mắt bên trên bỏ ra một đạo bóng ma, đồng tử của hắn giống thâm bất khả trắc u giếng.

La Chiến nói: "Đông quốc chính phủ hướng nhiều nước phát ra bí mật thỉnh cầu cứu viện lệnh. Mời các quốc gia phái trước duệ lính đặc chủng tiến hành chi viện, ngăn chặn cực đoan tổ chức, hứa hẹn đãi chính quyền ổn định sau, sẽ trở lại lấy đại lượng quốc tế lợi ích hồi báo. Nhưng những quốc gia này đều là không cùng cực đoan tổ chức trực tiếp giao chiến, nhiều nhất chỉ có thể đưa mấy cái tinh anh lính đặc chủng quá khứ, gia nhập không phải chính phủ Khổ Khắc phản kháng bố lực lượng vũ trang. Dù sao, đối với hiện tại binh lực nghiêm trọng hao tổn Đông quốc tới nói, một cái đỉnh cấp lính đặc chủng có thể chống đỡ một chi đội ngũ."

Lý Toàn cũng không dừng lại, nói: "Ta gia nhập."

"Người trước hết nghe hắn nói xong!" Trần Phong vội la lên, "Đây cũng không phải là gìn giữ hòa bình, xây một chút đường bảo hộ bảo hộ bình dân, sống chết mặc bây cái gì! Đây là muốn trực tiếp tác chiến, trực diện tổ chức khủng bố!"

Lý Toàn nhìn về phía hấn, rất xác định nói: "Vậy cái này chính là ta mục đích."

Trần Phong: "Người. . ."

La Chiến lẳng lẳng nhìn hấn một hồi, nói: "A Toàn, người trước hết nghe ta nói xong."

Ngày mùa hè con muỗi tại đèn chân không phao hạ xoay nhanh, Lý Toàn nhìn thẳng cái bàn đối diện quân đội chính ủy.

"Quốc gia chúng ta không công khai cùng bất kỳ quốc gia nào, địa khu, tổ chức giao chiến. Không dẫn chiến, không kết thù. Cho nên, đi ra lính đặc chủng phía sau sẽ không đạt được quốc gia bất luận cái gì ủng hộ. Từ đây, hành vi của người đem cùng quốc gia này không có bất cứ quan hệ nào. Hồ sơ của người sẽ bị bịt kín tiến vào tuyệt mật hồ sơ, người là xuất ngoại trị thương. Phía sau đi đâu nhi, làm cái gì, tất cả đều là cá nhân của người hành vi. Sáu tháng. Nếu như người còn sống trở về, còn tốt, ta có thể đem người trực tiếp đưa đi Đế thành lập ượng đột kích đội, không cần đợi thêm hai năm. Nhưng đây không tính là công tích, về sau toàn bộ nhờ chính người."

"Mà nếu như người chết. . ." La Chiến nói, "Người là phản bội tổ chức tự tiện thoát đi cương vị làm lính đánh thuê."

"Người lập được công cứu được người, không có vinh dự, không có ghi chép; người bị bắt, sẽ không có người cứu người, thậm chí tốt nhất tự sát; người chết, không có hi sinh đãi ngộ, trên thi thể cũng sẽ không đóng quốc kỳ."

"Người duy nhất có thể được đến, là đối kháng tổ chức khủng bố, giải cứu bình dân, nhưng bản thân cái này sẽ không cho người mang đến bất luận cái gì vinh quang. Người suy nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ cho ta trả lời chắc chắn."

La Chiến đứng dậy đi ra ngoài.

Nhiệt đới đêm hè, trong rừng rậm côn trùng không biết mệt mỏi kêu to. Không khí nóng ướt giống ngâm mình ở nóng nước đường bên trong, La Chiến vừa đi đến cửa miệng, nghe được Lý Toàn rất rõ ràng một câu:

"Ta gia nhập."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 42: Chapter 42

chapter 42

Tổng Nhiễm tại mục mục nâng đỡ rửa mặt hoàn tất, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Nàng vừa đắp lên chăn mỏng, Nhiễm Vũ Vi cảm yên lặng điện thoại, nói: "Hôm nay làm sao nhiều như vậy điện thoại quấy rầy? Lại đánh tới."

Tổng Nhiễm sửng sò: "Ai điện thoại?"

"Của người."

"Cho ta!"

"Đã treo."

Tổng Nhiễm lục lọi đoạt lấy điện thoại, vội la lên: "Người làm gì treo người điện thoại?"

"Dãy số xem xét liền là rác rưởi chào hàng." Nhiễm Vũ Vi không hiểu thấu, bỗng đạo, "Nhìn, lại đánh tới."

Tổng Nhiễm trước một giây còn tức giận, sau một giây liền hoang mang rối loạn đưa di động màn hình cho nàng nhìn: "Người giúp ta theo nghe, sau đó người ra ngoài."

Nhiễm Vũ Vi đại khái hiểu, vừa muốn nói cái gì.

Tổng Nhiễm nói: "Chuyện của ta người đừng quản."

Nhiễm Vũ Vi cho nàng nhấn nghe, Tổng Nhiễm đưa di động cầm tới bên tai.

"Uy?" Lý Toàn thanh trầm tiếng nói truyền đến.

Tổng Nhiễm không lên tiếng, trước mắt nàng vẫn là mơ hồ một mảnh, nhưng nghe thấy Nhiễm Vũ Vi ra cửa.

"Nhiễm Nhiễm?" Hấn lại tiếng gọi.

"Ta ở đây." Nàng trả lời ngay, "Vừa rồi không cẩn thận nhấn sai."

"Úc. Hôm nay rất bận a?" Hấn hỏi.

"Về sau đang tắm đâu, liền không có tiếp vào." Nàng lục lọi, chậm rãi nằm đến trên giường bệnh.

Lý Toàn nghe thấy được chặn tiếng xột xoạt tiếng vang, hỏi: "Ngủ đến trên giường rồi?"

"Đúng a." Nàng cuộn tròn tiến trong chăn, đã mất đi thị giác, thính lực phảng phất phá lệ nhạy cảm. Nàng có thể nghe thấy cái kia bên cạnh tiểu côn trùng tại trong rừng cây kêu to tiếng vang, cũng cảm thấy bên tai thanh âm của hấn phá lệ thanh cùng trầm duyệt, phảng phất liên âm thanh bên trong đều có ôn nhu lực lượng.

Nàng không hiểu an lòng một chút, nói: "Nói cho người một tin tức tốt."

"Cái gì?"

"Ta cần tới tiền lương. Thật nhiều tiền, chờ người trở về, ta mời người ăn cơm."

"Tốt." Hấn cười nhạt một chút, lại than nhẹ một tiếng, "Ta chỉ muốn ăn người làm cơm. . . . Muốn uống canh cá."

Nàng ăn một chút cười ngây ngô: "Tốt lắm, chờ người trở về ta cùng người làm."

"Ân." Lý Toàn nói, chợt trầm mặc xuống.

Vài giây đồng hồ yên tĩnh sau, Tống Nhiễm hỏi: "Thế nào?"

Hấn chậm rãi cười dưới, nói: "Ta phía sau có tầm một tháng đặc thù phong bế huấn luyện, khả năng một tháng không có cách nào cùng người liên hệ."

". . . Úc." Trong giọng nói của nàng có chút thất lạc, vội hỏi, "Nguy hiểm a?"

"Là huấn luyện."

"Úc úc, ta nghe lầm. Cái kia không có chuyện gì." Tống Nhiễm lại dễ dàng chút, nhưng quá mấy giây, kịp phản ứng, "Có phải hay không huấn luyện về sau, muốn đi Đông quốc rồi?"

". . . Ân."

"Bao lâu?"

"Sáu tháng."

"Các người bình thường đi một lần không phải tám tháng a?"

Lý Toàn dừng một chút, không có nhận lời nói. Tống Nhiễm đã lăm bằm lằm bầu: "Không có chuyện, qua một thời gian ngắn ta cũng muốn đi Đông quốc, khi đó còn có thể đi tìm người đây."

Hắn cười cười, nói: "Ta tranh thủ một chút, nhìn có thể hay không lại xuất phát trước xin cái ba bốn ngày, đi Đế thành nhìn người."

"Thật?" Nàng mừng rỡ.

"Ta hết sức."

"Tốt. Bất quá nếu là tranh thủ không đến, cũng không có gì."
Nàng trở mình, nói, "Ta chỗ này hết thấy đều rất tốt, người yên tâm đi. . . . Không nên quá nghĩ ta."

Hắn khẽ cười một tiếng, cũng rất là không bỏ, tiếng nói trầm thấp: "Tại sao lại không muốn chứ?"

Tống Nhiễm tâm ám đến sắp tan đi, cái mũi lại chua. Bác sĩ nói hiện tại không thể khóc, nàng tranh thủ thời gian nằm thẳng tốt, mở to hai mắt nhìn. Trước mắt vẫn là hoàn toàn mơ hồ.

Chốc lát nữa y tá sẽ đến kiểm tra phòng, Tống Nhiễm sợ hắn phát hiện, hàn huyền không đầy một lát liền ngáp một cái.

"Muốn ngủ sao?"

"Ân." Nàng nhỏ giọng, "Hôm nay chạy ở bên ngoài một ngày."

"Vậy người sớm nghỉ ngơi một chút."

"Tốt đâu, người cũng thế."

"Ân. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Điện thoại dập máy, bốn phía bỗng nhiên lâm vào hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có điện thoại tản ra nhiệt lượng thừa, dán tại gò má nàng bên cạnh.

Tổng Nhiệm trợn tròn mắt nằm một hồi, tay mò tìm tòi tác đến đầu giường, sờ đến chốt mở, tắt đèn.

Mơ hồ tầm nhìn hắc ám xuống dưới.

Qua quan sát kỳ, Tổng Nhiệm con mắt không có tự động phục hồi như cũ dấu hiệu.

Hà Sơn Nhiên cho nàng làm cái tiểu phẫu.

Qua thuật hậu quan sát, nàng mở to mắt, thấy được Hà Sơn Nhiên gần trong gang tấc mỉm cười. Hắn hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Tổng Nhiệm nháy một chút con mắt, kinh hỉ nói: "Tốt!"

Hà Sơn Nhiên lui lại một bước, hỏi: "Thị giác rõ ràng sao?"

"Rõ ràng." Nàng gật đầu.

Hà Sơn Nhiên lại tới gần chút, mở ra tia sáng, khoảng cách gần kiểm tra đồng tử của nàng.

Nàng ngoan ngoãn ngửa đầu phối hợp.

Hắn nói: "Giải phẫu rất thành công. Nhiều chú ý nghỉ ngơi, những ngày này đừng dùng mắt quá độ."

Nhiệm Vũ Vi ở một bên hỏi: "Nếu như lần sau lại đụng vào đầu, sẽ không xảy ra chuyện a?"

"Loại chuyện này nói không chính xác. Có người khả năng đụng rất nhiều lần cũng không thành vấn đề, có chạm thử liền trúng chiêu. Chỉ có thể nói bình thường nhiều chú ý đi. Nhưng không cần lo lắng, " Hà Sơn Nhiên trấn an nói, "Xuất hiện dạng gì tình huống đều sẽ có tương ứng phương pháp trị liệu. Không phải cái vấn đề lớn gì."

"Vậy là tốt rồi."

Hà Sơn Nhiên còn làm việc, cùng Tống Nhiễm lên tiếng chào liên đi.

Nhiệm Vũ Vi hỏi Tống Nhiễm: "Lý Toàn có biết không?"

Tống Nhiễm nói: "Cũng không phải cái đại sự gì, cho hắn biết cũng chỉ là lo lắng."

Nhiệm Vũ Vi thán: "Cho nên người chọn cái nào được không tốt, hết lần này tới lần khác chọn cái quân nhân. Sinh mạng của quân nhân ngoại trừ quốc gia liền là quân lệnh, ngoại trừ quân lệnh liền là quốc gia, người chỉ có thể xếp thứ ba."

Tống Nhiễm lại cười dưới, nói: "Không phải. Ta cùng a Toàn ba ba cùng nhau xếp thứ ba."

Nhiệm Vũ Vi liếc nàng một cái, không lời nào để nói.

Tống Nhiễm không nói cái này, nói: "Lần trước bảo người kiểm tra, người có phải hay không lại không có đi."

"Ta bận rộn tới mức muốn chết, còn phải rút sạch nhìn người, người cũng đủ không bớt lo." Nhiễm Vũ Vi muốn đi, "Không có việc gì ta về trước."

Tổng Nhiễm kéo lấy nàng tay: "Người cũng đến bệnh viện, đi kiểm tra một chút đi. Hôm nay nói cái gì nhất định phải đi."

Nhiễm Vũ Vi cầm nàng không có cách nào.

Đăng ký xếp hàng lúc, Nhiễm Vũ Vi điện thoại đều nhanh đánh nổ, một mực tại nghe bàn giao công việc. Nàng vội xong ảnh chụp liền đi. Tổng Nhiễm giữ lại đến tiếp sau kết thúc công việc. Kết quả muốn ngày kế tiếp ra.

Sáng ngày hôm sau, Hà Sơn Nhiên tới kiểm tra phòng, kiểm tra Tổng Nhiễm con mắt sau, nói có thể xuất viện.

Hắn chính cùng nàng bàn giao chú ý hạng mục đầu, Tổng Nhiễm điện thoại di động vang lên.

"Ngại ngừng ta nhận cú điện thoại. . . . Uy, người tốt?"

Thanh âm của đối phương lạ lẫm mà bình tĩnh: "Nơi này là XX bệnh viện phóng xạ khoa, xin hỏi là Nhiễm Vũ Vi nữ sĩ sao?"

"Ta là con gái nàng, hôm qua chụp ảnh lưu điện thoại ta."

Hà Sơn Nhiên quay đầu nhìn qua.

"CT biểu hiện Nhiễm Vũ Vi nữ sĩ phổi có đại diện tích bóng ma, mời các người nhanh chóng tìm bệnh viện cầm kết quả trưng cầu ý kiến hô hấp khoa chuyên gia. . ."

Tổng Nhiễm nhất thời mộng ngay tại chỗ.

. . .

Hô hấp khoa chuyên gia Đồng chủ nhiệm xem hết ảnh chụp sau, chẩn đoán chính xác là ung thư phổi, đã phát triển đến trung kỳ.

Tổng Nhiệm bắt đầu lo lắng lại trầm, nàng không hiểu y học, chỉ có thể từng lần một hỏi: "Nghiêm trọng không?"

"Có thể trị hết không?"

"Xác suất lớn không lớn?"

"Hiện tại còn nói không tốt, phải xem người thân thể cùng trị liệu phản hồi tình huống, trước lập tức nằm viện đi." Đồng chủ nhiệm đạo, "Ung thư phổi cùng cái khác ung thư không đồng dạng, chuyển biến xấu hoặc chuyển biến đều là rất nhanh chóng sự tình. Đã phát triển đến trung kỳ, liền không thể lại trì hoãn."

Tổng Nhiệm vừa ra văn phòng đầu óc liền mộng. Người vịn vách tường, hai chân như nhũn ra, cơ hồ muốn đứng không vững.

Nhiệm Vũ Vi biểu lộ cũng rất bình tĩnh, thở dài, nói: "Một đồng công việc muốn giao tiếp, có chút còn phải chính mình. . ."

"Đến lúc nào rồi rồi?" Tổng Nhiệm thấp giọng kêu lên, "Còn tại nói công việc công việc. Mệnh không có đều muốn không có ta nhìn người còn thể nào công việc!"

Nhiệm Vũ Vi liếc nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: "Mệnh của ta bên trong cũng nếu không có chuyện gì khác."

Nhiệm Vũ Vi rất nhanh nằm viện.

Trị được liệu trong lúc đó, phòng bệnh của nàng liền chưa từng yên tĩnh quá.

Đến thăm lãnh đạo của nàng đồng sự nổi liền không dứt, hoa tươi mỗi ngày đều đến thanh lý.

Ôm máy tính và văn kiện đến bàn công việc thuộc hạ thì càng nhiều.

Nàng chức vị cao, nhiệm vụ nặng. Mặc dù bệnh, nhưng bộ môn nghiệp vụ không thể tê liệt. Phòng bệnh cơ hồ thành văn phòng. Nàng một bên uống thuốc chích tiếp nhận trị liệu, còn phải nằm tại trên giường bệnh cho thuộc hạ họp. Bên này muốn bàn giao, bên kia muốn căn dặn.

Bác sĩ nói bệnh nhân muốn nghỉ ngơi, nhắc nhở qua nhiều lần; nhưng cân nhắc đến chức vị của nàng không có cách, về sau cũng mặc kệ. Chỉ nói với Tổng Nhiệm, ung thư trị liệu rất thương thể lực, Nhiệm Vũ Vi thân thể quá hư, tận lực để nàng nghỉ ngơi nhiều, chí ít buổi tối đừng lại công việc.

Tổng Nhiệm thoát đầu còn đối mụ mụ đơn vị bên trên đồng sự tương đối khách khí, nhưng một ngày một ngày, Nhiệm Vũ Vi ngày càng gầy gò.

Đương nàng ngày đêm đau đến sắc mặt tái nhợt thời điểm, Tổng Nhiệm càng ngày càng nhanh, càng ngày càng sợ; đương những cái kia thuộc hạ còn không ngừng đến hỏi công tác thời điểm, Tổng Nhiệm rốt cục nhịn không được phát thông tiểu tỳ khí.

Ngày ấy, Tổng Nhiệm đi vào phòng bệnh, gặp Nhiệm Vũ Vi bận rộn tới mức quên uống thuốc, viên thuốc còn ở trên bàn bên trên.

Nàng cầm cốc nước bỗng nhiên hướng trên bàn vừa để xuống, nói: "Lại quên uống thuốc. Người bệnh này còn có trị hay không rồi? Đau đến như vậy còn không nghỉ ngơi, XXX bên trong không có ai sao, có phải là không có người liên phải sụp đổ mất rồi?"

Một phòng bọn thuộc hạ im lặng không nói.

Tổng Nhiệm nói: "Hơn nửa tháng, công việc giao tiếp cũng nên giao tiếp xong, về sau không có việc lớn gì điện thoại báo cáo là được, để cho ta mụ mụ nghỉ ngơi nhiều đi."

Bọn thuộc hạ xin lỗi: "Cũng là chúng ta không tốt, quá ỷ lại tư trưởng, đừng tới một chút đại sự liên lụy không chừng phương hướng."

Nhiệm Vũ Vi lại cười nói câu: "Nữ nhi của ta gần nhất chiếu cố ta, không chút nhắm mắt. Người mệt mỏi liên dễ dàng phát cáu. Bất quá, ngày nào nếu là ta đi, nàng có gì cần, các người gặp được, khả năng giúp đỡ nhất định phải giúp đỡ nàng."

Tổng Nhiệm sững sờ, lòng chua xót đến không được.

Chờ người sau khi đi, Nhiệm Vũ Vi thở dài: "XXX áp lực công việc lớn, một điểm nhỏ chỗ sơ suất liền là thiên đại vấn đề. Bọn hần đám con nít này tận chức tận trách, công việc cũng không dễ dàng, người cùng bọn hần phát cái gì tính tình đâu?"

Tổng Nhiệm hốc mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không lên tiếng. Nhớ tới vừa rồi từ bác sĩ văn phòng ra, bác sĩ nói hiệu quả trị liệu không quá lý tưởng, không thể khống chế lại tế bào ung thư, cũng giết chết đại lượng bình thường phổi tế bào.

Bác sĩ nói: "Mụ mụ người cũng là đủ kiên cường, nam bệnh nhân đều không có nàng có thể chịu. Nếu là người bình thường, giai đoạn này đã đau đến trên giường kêu khóc lẫn lộn. Nàng còn có thể kiên trì công việc."

Tống Nhiễm không nói lời nào, hít sâu lấy khí, ngẩng đầu lên.

Nhiễm Vũ Vi tiếng nói suy yếu, ngữ khí lại nghiêm khắc: "Thật tốt người vừa khóc cái gì? Như thế mềm yếu, một chút đều không giống ta."

"Ai khóc?" Nàng quay đầu nhìn nàng, "Ta một lần đều không có khóc qua."

Nhiễm Vũ Vi nhìn nàng nửa ngày, không lên tiếng. Tống Nhiễm lại tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tháng chín Đế thành, bóng đêm sáng chói như ngân hà.

"Mụ mụ, " Tống Nhiễm nhìn qua bầu trời đêm, chợt hỏi, "Người không đau không?"

"Cũng là bởi vì quá đau, mới công việc a." Nhiễm Vũ Vi nói,

"Ta mặc dù đến thanh này niên kỷ, không trẻ, có thể ta cũng có ta ý nghĩ cùng theo đuổi. Vì sự nghiệp vất vả cả đời, còn có thành tựu, ta rất vui mừng, cũng rất đắc ý. Có thể lưu thêm chút đồ vật cho ta thả hạ người trẻ tuổi, ta là nguyện ý."

Tống Nhiễm nghe, lại chợt hỏi một câu: "Người còn hận ba ba a?"

"Hận." Câu trả lời của nàng rất xác định.

"Người vẫn yêu hấn a?"

"Không yêu. Đã sớm không thương." Nhiễm Vũ Vi thần sắc có bệnh tái nhợt, nói, "Có người nói cái gì, không yêu liền sẽ không hận, hận liền đại biểu vẫn yêu. Đều là già mồm lời nói dối."

Hận liền là hận, không phải yêu. Về sau những năm này ta từng có vài đoạn khắc cốt铭心 tâm cảm tình. Mà đối Tổng Trí Thành là đánh đáy lòng cừu hận. Ta hận hấn, đã không phải là bởi vì cảm tình nắm chặt kéo, tình tình yêu yêu đáng là gì, ta hận hấn đầy xéo tự tôn của ta. Ta cả một đời thành công mạnh hơn, lại bị hấn nhục nhã. Dù là ta chết đi, người cũng không cho phép hấn đến ta tang lễ. Ta là tính cách gì, người phải biết."

Cương liệt kiêu ngạo, ninh chiết chớ cong. Tôn nghiêm cùng nhân cách đem so với mệnh nặng.

Tổng Trí Thành biết được nàng sinh bệnh sau phải tới thăm nhìn, Nhiễm Vũ Vi không chịu.

Lúc trước rời đi Lương thành lúc nói đời này không thấy hấn, liền tuyệt không gặp lại. Tuần lễ trước Tổng Trí Thành chạy đến, Nhiễm Vũ Vi chết sống không cho phép hấn tiến phòng bệnh. Tổng Trí Thành cuối cùng chỉ ở bên ngoài nhìn thoáng qua.

Tổng Nhiễm nhẹ nói: "Tốt."

Thời gian không còn sớm, nàng đang muốn rời đi để nàng nghỉ ngơi nhiều.

Có thể Nhiễm Vũ Vi bỗng nhiên nói câu: "Đế thành phòng ở viết tên của người. Giấy tờ bất động sản tại phòng ta tủ quần áo tầng cao nhất."

Tổng Nhiệm vội la lên: "Người nói cái này làm gì?"

Nhiệm Vũ Vi phảng phất giống như không nghe thấy, nói: "Nhiệm Nhiệm a, yêu đương, liền vui vẻ lắm; công việc, liền nghiêm túc lắm. Người mặc dù một yêu đương liền hết hi vọng sập móc tim móc lá gan, nhưng ta cũng không lo lắng người sẽ bị lạc chính mình mất đi bản thân. Ta biết người có giá trị của người theo đuổi, nội tâm cũng kiên định.

Cả đời này, liền hảo hảo theo đuổi thứ người muốn, đừng sống uổng phí một chuyến. Sinh mệnh giá trị, xưa nay không là lấy dài ngắn để cân nhắc. Nghĩ thông suốt điểm này, người muốn thực hiện giá trị gì hoặc lý tưởng, dù chỉ là rất khát vọng tâm nguyện, người cứ yên tâm lớn mật chạy tới, tiến lên. Mặc kệ đến cái nào niên kỷ, tuyệt đối đừng bị thế tục chỗi làm. Phải nhớ kỹ."

Tổng Nhiệm chỉ là nhìn qua ngoài cửa sổ, không chịu nhìn nàng.

Cái này nhìn như xưa nay không ủng hộ nàng chỉ hiểu được phản đối nàng mẫu thân. . .

"Mụ mụ."

"Hả?"

"Người theo đuổi người muốn sinh hoạt. Tiếc nuôi quá sao? Hối hận qua sao?"

"Không có." Nàng nói.

Nàng nhìn xem nữ nhi bên mặt, trong lòng bỗng nhiên nói, nhưng ta hiện tại có chút hối hận, duy nhất một chút hối hận —— không có

từ tiểu đem người mang theo trên người, cùng người thời gian chung đụng quá ít.

Hơn hai mươi năm trước, nho nhỏ mới hai ba tuổi Nhiễm Nhiễm, nhiều đáng yêu hài tử a, nàng làm sao lại bỏ được vút xuống đây này. Đi ngày ấy, cái kia nho nhỏ hài tử đuổi theo đá xanh ngổ lảo đảo chạy, một đường khóc thét, nàng làm sao lại bỏ được đây này?

Không có nuôi dưỡng ở bên người, thực chất bên trong lại cũng là một cái khác hiển nhiên Nhiễm Vũ Vi. Nửa chút không giống Tống Trí Thành.

Y tá tiến đến thúc giục tắt đèn, Tống Nhiễm đi tới cửa, quay đầu: "Cứu cứu cứu mụ nói muốn đi qua nhìn người."

"Tốt." Nhiễm Vũ Vi nói, cau mày trở mình.

Tống Nhiễm ở ngoài phòng bệnh đứng một hồi, bên trong yên lặng.

Có thể lại đứng một hồi, nàng liền nghe được. Nghe được mụ mụ bởi vì đau đớn khó nhịn mà thật sâu kéo dài tiếng thở dốc, thống khổ, kiềm chế, phảng phất khí tức đem tuyệt.

Tống Nhiễm im lặng hít sâu, tim giống như là đâm mấy cái đao nhọn.

Nàng cũng nhịn không được nữa, chạy đến trong hành lang, ôm mình ngồi ở trên bậc thang, đem đầu chôn thật sâu xuống dưới.

Nàng từ trong bọc lấy ra kháng trầm cảm thuốc nhét vào miệng cứng rắn nuốt vào yết hầu, trong bóng đêm ngồi không biết bao lâu,

muốn dựa vào tác dụng của dược vật cực lực giải quyết sợ hãi trong lòng cùng thống khổ. Không có kết quả.

Nàng không có biện pháp, rốt cục lấy điện thoại di động ra cho Lý Toàn gọi điện thoại, dù là biết bên kia chỉ có vô tận bữu bữu thanh.

Nàng đối không người nghe điện thoại há hốc mồm, lại cái gì cũng nói không nên lời. Thẳng đến đầu kia nói: "Thật xin lỗi, ngài kêu gọi người sử dụng tạm thời không cách nào nghe."

Nàng nắm chặt điện thoại, đem đầu vùi vào trong khuỷu tay. Hồi lâu sau, thấp nuốt một câu:

"A Toàn, mẹ ta giống như. . . Sắp không được."

Có thể nàng không người đáp lại.

Liên đèn cảm ứng đều không nghe thấy, không chịu sáng lên. Chỉ còn nàng lẻ loi trở lại ôm chính mình co quắp tại trong bóng tối.

. . .

Cửu cửu cửu mục xử lý xong trong tay công việc, cùng riêng phần mình đơn vị mời nghỉ dài hạn, mang theo Nhiệm Trì rất nhanh chạy đến Đế thành.

Cửu cửu đều hơn bốn mươi tuổi người, nhìn thấy trên giường bệnh tỷ tỷ, gầy gò thành dáng vẻ đó, khóc đến không dừng được. Cửu mục đi theo khóc. Nhiệm Trì cũng đỏ hồng mắt rơi nước mắt.

Nhiệm Vũ Vi nghe được phiền, nói: "Còn chưa có chết đâu, khóc cái gì? Lại khóc đều đi ra ngoài cho ta."

Cứu cứu cứu mẹ ở tại Đệ thành, cứu cứu luân phiên trông coi Nhiễm Vũ Vi. Cứu mẹ mỗi ngày tra thực đơn, nấu cơm nấu canh, cho nàng bổ sung dinh dưỡng.

Bên người nhiều thân nhân hỗ trợ, Tống Nhiễm rất cực dễ chịu chút.

Có thể hơn mười ngày sau, Nhiễm Vũ Vi đột nhiên lâm vào hôn mê. Bác sĩ nói phổi ngoài ý muốn lây nhiễm vi khuẩn đã dẫn phát nghiêm trọng viêm phổi, chỉ có thể cho bệnh nhân thượng nhân công phổi.

Tống Nhiễm không hiểu y học, nhưng ở mùa đông cảm cúm lúc nhìn qua cùng loại tin tức, biết tình huống lần này nguy cấp.

Cứu cứu cứu mẹ đều hoảng hồn. Tống Nhiễm cũng dọa đến không được, cùng đường mặt lộ cho La Chiến gọi điện thoại, hỏi Lý Toàn ở nơi nào.

La Chiến nói hẩn hiện tại cũng không cách nào tìm tới Lý Toàn, chỉ có thể chờ đợi hẩn một tuần sau hồi doanh mới có thể thông tri đến hẩn.

Tống Nhiễm để điện thoại xuống, ngồi tại trong thang lầu bên trong thẳng phát run, lại sửng sốt một giọt nước mắt không có lưu.

Một ngày lại một ngày, Nhiễm Vũ Vi chậm chạp không có từ ICU bên trong ra.

Tống Nhiễm đã không nhớ rõ nàng tiến vào bao nhiêu thiên, chỉ biết là mỗi ngày nhìn xem nàng toàn thân cắm đầy cái ống, liền hô hấp đều muốn dựa vào máy móc duy trì bộ dáng, nàng đau đến sắp chết lặng.

Mà xế chiều hôm nay, nguy cơ đột nhiên bộc phát.

Nhiễm Vũ Vi nhịp tim cấp tốc hạ xuống, các chuyên gia khẩn cấp xông vào phòng bệnh cứu giúp.

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm ra ra vào vào y tá, sắc mặt trắng bệch.

Nhiễm Trì tới đưa nàng ôm chặt, một chút một chút vỗ nhẹ phía sau lưng nàng.

Mà nàng chỉ là nhìn chăm chăm cửa, gắt gao nhìn chăm chăm.

Ngay tại khi đó, trong túi điện thoại chấn động. Lần này trên màn hình không phải loạn mã, liền là rõ ràng hai chữ "A Toàn" .

Trong chốc lát, lòng tràn đầy ủy khuất xông tới, nàng nước mắt ẩm ướt hốc mắt, mới nhận điện thoại, cái kia âm thanh vùng biên cương âm là nàng chưa từng nghe qua vội vàng cùng khẩn trương: "Nhiễm Nhiễm, ta lập tức chạy tới. Đừng sợ, a?"

Nàng ghen ngào: "A Toàn, mẹ ta hiện tại rất nguy hiểm. . ."

"Đừng khóc. Không có chuyện gì." Hấn ngữ tốc rất nhanh, cực lực trấn an, "Người đừng sợ. Cho người mù mù phân phối chuyên gia đoàn đội là tốt nhất, từ phương án trị liệu đến dùng thuốc đều là tốt nhất. Cái bệnh này có thể trị hết. Người yên tâm, thật. Lâm thượng tá năm trước qua được ung thư phổi, so mù mù người còn trẻ một điểm nhi. Nhưng hấn cũng chữa hết. Mù mù người chắc chắn sẽ không có vấn đề."

Tổng Nhiễm nghe lời này, thoáng ổn định chút. Đúng vậy a, Nhiễm Vũ Vi sinh bệnh sau, XXX đã điều động Đế thành tốt nhất

chữa bệnh tài nguyên.

Nàng dụi mắt một cái, quắt lấy cái mũi nói: "Vậy người cũng muốn nhanh lên tới."

"Sáu giờ." Hấn nói, "Sáu giờ ta liền đến."

Sáu giờ, thời gian chưa từng như này gian nan.

Chạng vạng tối thời điểm, Nhiễm Vũ Vi tạm thời vượt qua một đợt nguy cơ.

Nàng đơn vị bên trên mấy cái tư trường đều tới, Tổng Nhiễm lần này rất bình tĩnh, cùng bọn hấn nói rõ chi tiết xuống tình huống.

Hà Sơn Nhiên mụ mụ cũng tại, đau lòng đem nàng ôm vào trong ngực, nói: "Nhiễm Nhiễm vất vả. Đừng sợ a, mụ mụ người sẽ sẽ khá hơn. Toàn Đế thành tốt nhất chuyên gia đều tại, nhất định sẽ sẽ khá hơn."

Tổng Nhiễm gật gật đầu.

Chờ bọn hấn đều đi, nàng mới rút cục có khe hở, ôm mình ngồi ở hành lang trên ghế ngẩn người. Nghĩ đến nếu như xấu nhất tình huống phát sinh, nàng nên làm cái gì.

Còn muốn, áo khoác trắng vạt áo xuất hiện trong tầm mắt.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu, là Hà Sơn Nhiên.

Hấn vừa làm xong một đài giải phẫu xuống tới, có chút mỏi mệt, mỉm cười nhìn xem nàng: "Không phải nói con mắt vừa vặn không muốn thường xuyên khóc a?"

Tổng Nhiễm sờ lên bởi vì mỗi mặt mà đỏ bừng mắt, nói: "Ta không có khóc a. Vẫn luôn không có khóc."

"Đừng lo lắng. Nhiễm a di rất kiên cường. Ung thư trị liệu sẽ có một đoạn kém nhất thời kì. Có thể sống qua cửa này, sẽ tốt."

"Ân." Tổng Nhiễm nói, "Đúng, hôm nay mụ mụ người tới."

"Thật sao? Ta cũng không biết." Nói đến chỗ này, Hà Sơn Nhiên nói, "Ta nghe ta mẹ nói, đoạn thời gian trước đến thăm lãnh đạo đồng sự, a di đều nhắc nhở quá bọn hấn."

"Nhắc nhở cái gì?"

"Nói vạn nhất, chỉ là vạn nhất a. Để bọn hấn về sau có thể giúp đỡ địa phương, quan tâm chiếu cố người. Nói người là phóng viên, lại yêu chạy ra ngoại quốc. Đụng tới phiền toái gì, còn xin trong bộ môn đầu giúp một tay."

Tổng Nhiễm sững sờ, con mắt chua.

Nàng dờn ánh mắt, dùng sức hít vào khí, rụt lại cái mũi, cố gắng khắc chế.

Hà Sơn Nhiên nhìn xem nàng nhẹ nhàng run rẩy gầy yếu bả vai, chợt đưa tay tới, tại trên đầu nàng sờ lên.

"Nhiễm Nhiễm!" Một đạo quen thuộc giống như là chờ đợi một thế kỷ thanh âm.

Tổng Nhiễm quay đầu, chỉ thấy Lý Toàn xuất hiện tại cuối hành lang, thở phì phò, một thân đồ rần rĩ cũng không kịp đổi.

"A Toàn!"

Nàng lập tức đứng dậy tiến lên, nhào vào trong ngực hắn, ôm lấy hắn liền ô ô khóc rống lên.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 43: Chapter 43

chapter 43

Đêm khuya an tĩnh trong hành lang, Tống Nhiễm nằm trong ngực Lý Toàn, nước mắt đem hấn mê thả phục vật áo trước đánh cho ướt đầm.

Lý Toàn hốc mắt cũng đỏ lên, khoác vai của nàng bàng, cúi đầu tại bên tai nàng không chỗ ở nói xin lỗi. Hấn sờ lấy sau gáy nàng, tại bên tai nàng nhẹ giọng an ủi.

Tống Nhiễm tiếng khóc dần dần hơi, quất lấy cái mũi.

Mụ mụ sinh bệnh một tháng này, nàng một mực ráng chống đỡ, không muốn tại mụ mụ trước mặt biểu hiện được quá mức mềm yếu. Dù là tại trong đêm khuya cũng không chịu vụng trộm lau nước mắt. Hiện tại nhìn thấy Lý Toàn, kiềm chế dưới đáy lòng một tháng sợ hãi bị thương và bất lực đều phát tiết ra ngoài, phảng phất trống không hết thảy cảm xúc.

Phát tiết sau đó, nàng bình tĩnh rất nhiều, thần sắc cũng trông trơn menh mông.

Lý Toàn lúc này mới hỏi: "Tình huống bây giờ thế nào?"

Tống Nhiễm con mắt ướt sũng nhìn qua hấn, người còn tại giặt mình lo lắng bên trong, không bình tĩnh nổi.

Một bên, Hà Sơn Nhiên cùng lời nói: "Bởi vì lây nhiễm vi khuẩn, lên nhân công phổi. Chờ vi khuẩn giết chết, liền không thành vấn đề. Chỉ là cụ thể lúc nào, còn nói không chính xác."

Lý Toàn nhìn về phía hắn, ánh mắt hơi tuôn, vẫn lễ phép gật đầu rồi dưới tay.

Hắn hiển nhiên là bác sĩ, nhưng làm khối u khoa bác sĩ không khỏi còn quá trẻ.

Lý Toàn hỏi một câu: "Ngài là. . ."

Hà Sơn Nhiên: "Nhiệm a đi cùng ta mục mục là bằng hữu. Ta ở chỗ này công việc, thuận đường sang đây xem một chút."

Lý Toàn lại lần nữa gật đầu: "Cám ơn."

"Hắn là." Hà Sơn Nhiên nhìn về phía Tống Nhiễm, mỉm cười, "Vậy ta đi trước. Có việc lại tìm ta."

Tống Nhiễm nói: "Cám ơn người. Hà bác sĩ."

Đã Hà Sơn Nhiên đi, Lý Toàn cúi đầu nhìn Tống Nhiễm, lau lau vệt nước mắt trên mặt nàng, lại đưa nàng kéo vào trong ngực dính sát một chút nàng thái dương.

Trong đêm cứu cứu tới thay ca trông coi, để Tống Nhiễm cùng Lý Toàn về nhà trước nghỉ ngơi, sáng mai lại đến.

Lý Toàn đem Tống Nhiễm giao cho cứu cứu nhìn xem, đi trước bãi phỏng chủ trị chuyên gia, về sau mới mang theo Tống Nhiễm trở về nhà.

Cữ mụ nóng lên đồ ăn, nhưng Tống Nhiễm cái gì đều ăn không vô, vẫn là Lý Toàn trông coi khuyên hồi lâu, nàng mới miễn cưỡng ăn một bát.

Trong đêm trước khi ngủ, Tống Nhiễm vụng trộm tại Nhiễm Vũ Vi phòng ngủ phòng rửa tay ăn kháng trầm cảm thuốc cùng thuốc ngủ. Nàng trong khoảng thời gian này cảm xúc lại bắt đầu không kiểm soát, mắt ngủ cũng lợi hại.

Nàng trở lại gian phòng của mình, bò lên giường đem Lý Toàn ôm quá chặt chẽ, giống không nơi nương tựa hài tử ôm có thể cho nàng cảm giác an toàn đại nhân.

Lý Toàn biết nàng tháng này đều ngủ không ngon, vỗ nhẹ lưng của nàng, chậm rãi hống nàng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng nàng ngủ không được, con mắt trợn trừng lên, chỉ là ngẩn người.

Hắn thế là nệm thử để nàng nói chuyện phiếm: "Đang suy nghĩ gì?"

Nàng ngây người một hồi lâu, nói: "Sợ nàng xảy ra chuyện, ta liền không có mụ mụ."

Lý Toàn nói: "Còn chưa tới kết quả kia, trước không muốn dọa chính mình. Mụ mụ người trị liệu đoàn đội là tốt nhất, áp dụng thuốc đặc trị vật cũng là tốt nhất. Chỉ là nửa đường ngoài ý muốn lây nhiễm, sống qua cửa này, kháng phục tỉ lệ rất lớn."

Nàng đôi mắt nâng lên: "Nhưng nếu là, vạn nhất, không có đi qua đâu?"

"Tỉ lệ không lớn."

"Vạn nhất đâu?" Nàng bướng bỉnh đạo.

Lý Toàn trầm mặc nửa khắc, nói: "Vây cũng chỉ có thể phân biệt."

Tổng Nhiễm hít vào khí, ngạnh thanh: "Ta còn không muốn cùng nàng tách ra."

"Ta biết." Hấn nhích tới gần, bờ môi cọ xát hạ con mắt của nàng.

"A Toàn, người nghĩ tới người mù mù sao?"

"Nghĩ. Nhưng đã thành thói quen." Lý Toàn nói, "Cha ta cho là ta khi đó tuổi còn nhỏ, cái gì đều không nhớ rõ. Có thể kỳ thật ta nhớ được."

Ta nhớ được nàng qua đời ngày đó sáng sớm, là cái mùa thu, ngoài cửa sổ lá cây tất cả đều là vàng, ánh nắng cũng vàng óng ánh. Nàng rất xinh đẹp, đang cười, nàng sờ sờ đầu của ta, nói: 'Ta a Toàn còn như thế tiểu.' khi đó nàng một bên cười một bên rơi lệ. Ta không hiểu nàng vì cái gì khóc, liền leo đến trên giường đi cho nàng lau nước mắt. Về sau, nàng đã không thấy tăm hơi."

"Sau đó thì sao, về sau sinh hoạt có cái gì khác biệt?"

"Không có gì khác biệt, liền là nhớ tới thời điểm, trong lòng đau. Cầm tới thành tích, đạt được khen ngợi thời điểm, đặc biệt tiếc nuối, nếu như nàng có thể nhìn thấy liền tốt."

Có đôi khi một người, cảm thấy vất vả, liền muốn nếu như nàng tại liền tốt, còn có thể phát cáu, thậm chí có thể khóc. Có nàng tại, ta vẫn là cái tiểu hài; không có nàng, ta chính là cái đại nhân."

Nhưng, hắn đã làm hai mươi năm đại nhân, quen thuộc.

Tổng Nhiễm thương cảm không thôi, nhưng cũng bình tĩnh chút. Nàng đem đầu vùi vào trong ngực hắn.

Xấu nhất khả năng đại khái chính là nàng trong lòng sẽ vĩnh viễn trống chỗ một khối. Có thể nàng vẫn chờ mong kỳ tích.

Về phần giờ này khắc này, có hắn bồi tiếp, cho nàng lực lượng, để nàng không nên một mình đối mặt đây hết thảy, đã là lớn nhất an ủi.

Đêm đó, hai người câu được câu không trò chuyện, Tổng Nhiễm thuốc ngủ có tác dụng, nàng rốt cục khó được sớm vào ngủ. Chỉ là vẫn vụn vụn vặt vặt làm rất nhiều mệt mỏi.

Mà Lý Toàn cùng quá khứ hơn mười ngày đồng dạng, không được yên giấc.

Gần nhất, cái kia người một nhà lại bắt đầu tập nập xuất hiện tại hắn trong mộng. Bọn hắn vẫn là song song đứng tại một mảnh hư bạch bên trong, sắc mặt cũng trắng bệch, chỉ có cái kia từng đôi lỗ đen giống như mắt to nhìn chằm chằm hắn, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm hắn.

Lý Toàn nửa đêm tỉnh lại lúc, bên người Tổng Nhiễm trong giấc mộng hơi nhú lấy mi. Ngón tay hắn phủ một chút nàng giữa lông mày, chợt có lòng tràn đầy áy náy, lại không biết làm như thế nào cùng nàng bây giờ giảng.

Quá khứ hai tháng thực chiến, hắn không có gặp được phá bom, tất cả đều là đột kích cùng bạo phá nhiệm vụ; mà quá khứ một tháng trong khi huấn luyện, hắn gặp phải phá bom, hắn biết rõ kia là giả.

Hắn đi ra thân phận là bạo phá binh, mà không phải phá bom binh. Chỉ là bạo phá nhiệm vụ từ một loại nào đó trình độ đã nói nguy hiểm hơn.

Hắn tâm loạn như ma, lẫn lộn khó ngủ. Thẳng đến trời đã nhanh sáng rồi, mới mơ hồ ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, chuông điện thoại đem hai người đánh thức.

Tổng Nhiệm đưa di động sờ qua đến, phát hiện là cứu cứu, nhất thời sắc mặt tái nhợt, không dám nhận, cố gắng nhét cho Lý Toàn.

Lý Toàn sắc mặt cũng ngưng trọng, nhưng rất nhanh nhận điện thoại: "Uy, cứu cứu?"

Bên kia lớp bốp nói một chuỗi dài, Lý Toàn nhìn về phía Tổng Nhiệm, nàng biểu lộ khẩn trương.

"Tốt. Chúng ta tới ngay." Lý Toàn để điện thoại di động xuống, cấp tốc nói, "Mụ mụ người thoát khỏi nguy hiểm."

. . .

Hai người đuổi tới bệnh viện, bác sĩ nói lây nhiễm vi khuẩn đã triệt để thanh trừ, bệnh nhân dù còn suy yếu, nhưng không có nguy hiểm tính mạng. Chờ thật tốt điều dưỡng một đoạn thời gian, tiếp tục bia hướng trị liệu, tình huống sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Bác sĩ nói: "Gian nan nhất thời điểm đã qua."

Cứu cứu kích động đến lệ nóng doanh tròn, Lý Toàn trấn an hắn rất lâu, mới khuyên hắn đi về nghỉ bổ sung thể lực.

Tổng Nhiệm thì phải canh giữ ở bệnh viện chờ mụ mụ tỉnh lại.

Lý Toàn theo nàng trông coi. Bởi vì lúc đến quá vội vàng, cái gì đều không mang, hăn hôm nay đi ra ngoài mặc vào Nhiễm Trì áo sơ mi trắng cùng quần bò.

Giữa trưa, Nhiễm Vũ Vi tỉnh. Không tiện quan sát, Lý Toàn cùng Tống Nhiễm chỉ là đứng tại ICU phòng bệnh bên ngoài nhìn xa xa. Tống Nhiễm còn cùng Nhiễm Vũ Vi chiêu tay.

Một đêm kia, Tống Nhiễm cuối cùng ngủ ngon giấc.

Nhưng Lý Toàn lại không quá. An ổn, sắp sửa trước điện thoại liên tiếp, một mực tại dùng di động.

Tống Nhiễm nói: "Người có phải hay không cũng nên xuất phát đi Đông quốc rồi?"

"Ân." Lý Toàn nói, "Còn có bốn năm ngày. Bởi vì tình huống đặc thù, tìm trong đội muốn giả lâu một chút nhi."

"Người an tâm đi thôi." Tống Nhiễm nói, "Ta bên này không có chuyện gì."

Lý Toàn nở nụ cười, không nói chuyện.

Nàng bỗng hỏi: "Đúng, người đem người phiên hiệu nói cho ta. Vạn nhất mẹ ta bệnh tình ổn định, ta muốn đi Đông quốc, còn có thể tìm người đây."

". . . Tốt."

. . .

Tình huống ổn định sau, Nhiễm Vũ Vi chuyển tới phòng bệnh bình thường, bắt đầu thân thể an dưỡng. Cứu cứu một nhà cũng

khởi hành rời đi Đế thành.

Tổng Nhiễm cả ngày canh giữ ở bệnh viện.

Người tại mang bệnh, Nhiễm Vũ Vi so ngày thường yếu thể rất nhiều, chỉ bất quá thân thể không tốt, khó tránh khỏi tính tình cũng không tốt, thường xuyên nổi giận. Tổng Nhiễm cố kỵ nàng là bệnh nhân, để nàng đi.

Ngày đó Nhiễm Vũ Vi ngại bệnh viện nhà ăn đánh tới đồ ăn khó ăn, Tổng Nhiễm liền đi về nhà nấu cơm cho nàng. Trong phòng bệnh chỉ có Lý Toàn trông coi.

Lý Toàn coi là Nhiễm Vũ Vi đang ngủ, cầm quyển sách lật ra nhìn.

Nửa đường, nghe Nhiễm Vũ Vi nói: "Nhiễm Nhiễm nói, người còn muốn thi nghiên cứu cái gì?"

Lý Toàn ngẩng đầu, gặp Nhiễm Vũ Vi nằm tại trên giường bệnh, sắc mặt bình tĩnh nhìn xem hắn.

"Là có quyết định này, bất quá hẳn là sang năm sự tình."

Nhiễm Vũ Vi ở trong lòng quên đi hạ thời gian.

"A di." Hắn để sách xuống, chuẩn bị đứng dậy, "Ngài muốn uống nước sao?"

"Hiện tại không cần. Người ngồi đi. Ta nói với người một lát lời nói."

Lý Toàn ngồi xong: "Ài. Ngài nói."

"Người thích Nhiễm Nhiễm cái gì?" Nhiễm Vũ Vi hỏi.

Lý Toàn sững sốt một chút, chậm rãi nói: "Không nghĩ tới. Chính là, rất thích đi cùng với nàng."

Nàng vui vẻ, hắn liền theo vui vẻ; nàng khổ sở, trong lòng của hắn liền đau. Không thể không chế.

"Dù sao cũng phải có chút cụ thể lý do chứ."

"Nàng đặc biệt tốt. Nơi nào đều tốt."

Nhiễm Vũ Vi: "Ta lại cảm thấy nàng một thân mao bệnh, quá yếu ớt, lại miễn cảm, hết lần này tới lần khác có đôi khi còn không hiểu thấu tính tình cương, rất cố chấp."

Lý Toàn sờ lên đầu, nói: "Ta cảm thấy đều rất tốt."

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Vậy nếu là về sau cảm thấy không xong đâu?"

Lý Toàn thoải mái cười một tiếng: "Người đều sẽ có khuyết điểm. Tính cách cũng đều là có tính hai mặt. Yếu ớt mặt khác, có lẽ là mềm lòng thiện lương. Cường đại mặt khác, có lẽ là lạnh lùng. Trên đời này nhiều như vậy loại tính cách, nhưng không có loại kia tính cách đặt ở sở hữu tình cảnh bên trong đều hoàn mỹ."

Nhiễm Vũ Vi im lặng nửa khắc, lại hỏi: "Đã mỗi cái tính cách đều có tốt có xấu, vậy người cảm thấy, là cái gì có thể để người bao dung nàng tính cách mặt khác?"

Lý Toàn nói: "Ta rất thích nàng. Thích vô cùng."

Nhiễm Vũ Vi đổ ra hồ dự liệu, nguyên lai tưởng rằng hắn sẽ trả lời mục tiêu tương tự tam quan gần loại hình luận chứng.

Thôi, cũng không cần, nàng nhìn ra được.

Hiện tại xã hội này, xé ra một cái thuần túy đơn giản lại ôn lương chất phác người đều khó, kết quả cái này hai đều là. Đụng nhau có thể không yêu nhau a. Liền cùng trong biển người mệnh mông hai cái khác loại giống như.

Nàng chưa mở miệng, Lý Toàn ôn hòa cười nói: "A di, ta biết người muốn nói cái gì. Ta sẽ không xin lỗi Nhiễm Nhiễm."

Nhiễm Vũ Vi không hỏi nữa, chờ một lúc, nói: "Nhiễm Nhiễm nói người muốn đi gìn giữ hòa bình rồi?"

Lần này, thần sắc hẩn hơi thu: ". . . Ân."

"Sáu tháng?"

". . . Ân."

"Hành động gì là sáu tháng? Nếu như ta không có bệnh hồ đồ, quốc gia chúng ta gìn giữ hòa bình hành động bình thường đều là tám tháng."

". . ." Lý Toàn chuẩn bị tổ chức ngôn ngữ, Nhiễm Vũ Vi giờ lên ra tay ra hiệu không cần.

Nàng cũng không muốn khó xử đứa nhỏ này nói dối.

Quân lệnh như núi.

Nếu là chấp hành nhiệm vụ đặc thù, không có khả năng cùng bất luận kẻ nào nói ra tình hình thực tế, cho dù là chí thân.

Nàng chỉ hỏi: "Nguy hiểm không?"

"Cũng được. . ." Gặp nàng ánh mắt sáng tỏ, lại tăng thêm câu, "Có chút."

Nàng lại hỏi: "Sang năm có thể đến Đế thành?"

Lý Toàn không ngờ tới nàng như thế thấy rõ, gật đầu, bổ sung: "Cũng không hoàn toàn là vì cái này."

"Người hảo hảo đi 'Gìn giữ hòa bình' đi." Nhiệm Vũ Vi nói. Chỉ là nhớ tới Tống Nhiễm trong khoảng thời gian này chuyển biến xấu úc chứng, không khỏi nóng lòng, đạo, "Ta mọc lên bệnh, nàng hẳn là sẽ ở trong nước đợi một thời gian ngắn. Người trước như thế cùng với nàng nói a. Nàng gần nhất cảm xúc tương đối yếu ớt."

Ân tình tự bất ổn thời điểm, bị kích thích liền dễ dàng mất lý trí.

Lý Toàn cuối cùng nói câu: "Cám ơn a di."

Nhiệm Vũ Vi thở dài một hơi: "Giúp ta rót cốc nước."

"Ài."

. . .

Vài ngày sau, Lý Toàn lên đường tiến về Già Mã.

Buổi trưa máy bay, Tống Nhiễm sáng sớm đứng lên cho hắn làm điểm tâm, nấu cháo gạo trắng, chưng một thể bánh bao nhỏ, lại sắc hai cái trứng gà.

Chính nàng không có gì tâm tư ăn, ngồi ở một bên ba ba nhìn xem hắn.

Lý Toàn trong lòng đắng chát, nói: "Ta có cơ hội liên điện thoại cho người."

Tổng Nhiệm gật gật đầu, còn nói: "Cái này đều không cần gấp, chủ yếu là chú ý an toàn."

"Ân."

Đang nói, Lý Toàn điện thoại di động vang lên. Hắn nhìn một chút, nói: "Ta đi đón điện thoại."

Hắn cầm điện thoại tiến phòng ngủ.

Tổng Nhiệm điện thoại cũng tại lúc này vang lên, là Giang thành quân đội bộ tuyên truyền.

« chúng ta chờ xí » trong đó đồng thời tiết mục phỏng vấn thượng tá chính là Giang thành quân khu, truyền ra sau thụ chúng tiếng vọng tốt đẹp. Lần này quân khu nội bộ muốn làm quân đội ưu tú tiêu binh phim phóng sự, hi vọng mời Tổng Nhiệm đi qua hỗ trợ sắp đặt.

Tổng Nhiệm áy náy nói mình mẫu thân sinh bệnh, tạm thời đi không được.

Đối phương biểu thị ra lý giải cùng thăm hỏi, nói hi vọng lần sau có cơ hội hợp tác.

Tổng Nhiệm cười nói, chờ thêm mấy tháng nàng đi Đông quốc, có lẽ có thể phỏng vấn đến Giang thành quân khu lính gìn giữ hòa bình.

"Vậy cũng được." Đối phương nhiệt tình nói, "Người biết chúng ta quân khu là cái nào phiên hiệu a?"

"Ta biết." Tống Nhiễm nói ra.

"Xem ra Tống phóng viên tin tức rất linh thông."

"Bạn trai ta ngay tại đây." Nàng nói.

"Là?"

"Lý Toàn."

"Lý Toàn?" Đối phương chần chờ một chút.

Tống Nhiễm phát giác không đối: "Thế nào?"

"Lý Toàn hấn bởi vì tổn thương xuất ngoại trị liệu đi a, mời nghỉ dài hạn. Không có khả năng đi gìn giữ hòa bình, hấn tâm lý xác định và đánh giá qua không được."

Tống Nhiễm sững sờ, vốn muốn nói người có phải hay không sai lầm, lại sợ nói nhằm cho Lý Toàn thêm phiền phức, vội nói: "A, kia là ta tính sai. Ta cho là người đi nói năm. . ."

"Đúng thế." Đối phương âm áp nở nụ cười.

Tống Nhiễm thu hồi điện thoại, trở lại cạnh bàn ăn ngồi xuống, nghe thấy trong phòng ngủ mơ hồ truyền đến giảng Anh ngữ thanh âm, nàng càng thêm nghi hoặc bất an.

Cũng không lâu lắm, Lý Toàn ra, một lần nữa cầm lấy thìa húp cháo.

Tống Nhiễm nhìn hấn một hồi, chợt hỏi: "A Toàn, người bây giờ còn ừ tại sao?"

"Rất ít. Cơ hồ không có. Làm sao đột nhiên hỏi cái này?"

"Ta là cảm thấy, trong khoảng thời gian này không chút quan tâm thân thể của người tình huống."

Hắn cười nhạt: "Ta mọi chuyện đều tốt."

"Úc." Nàng nín lấy ngón tay, lại hỏi, "Vậy người còn muốn đi nước Mỹ trị liệu không?"

"Không cần."

"Người. . ." Nàng rốt cục hỏi, "Người thật là đi. . . Gìn giữ hòa bình sao?"

Lý Toàn trong lòng trầm xuống, ngược mắt nhìn nàng.

Tổng Nhiệm thần sắc bối rối, nàng cũng sẽ không cùng người giằng co, khoát tay giải thích: "Ta không có điều tra người, là « chúng ta cò xí » vừa vặn đến phản hồi, liền đã hỏi tới. Bởi vì chờ mục bệnh tình ổn định, ta cũng sẽ đi Đông quốc. Đến lúc đó sẽ thuận đường phỏng vấn, liền hỏi thăm. . . Có lẽ là bọn hắn tính sai."

Lý Toàn đầu óc trống không một cái chớp mắt, không ngờ tới ngoài ý muốn đến mức như thế nhanh chóng.

Hắn nhất thời không nói chuyện.

Tổng Nhiệm lại bưng bình chờ lấy hắn trả lời.

"Nhiệm Nhiệm, " hắn nói, "Ta đi Đông quốc không phải gìn giữ hòa bình."

Tổng Nhiệm không rõ: "Kia là làm cái gì?"

Hắn đón ánh mắt của nàng, há miệng khó tả, ánh mắt dờ, lại dờ về đến, nói: "Đối kháng cực đoan tổ chức."

Tổng Nhiệm sững sờ, càng thêm không rõ, vội la lên: "Nhưng chúng ta quốc gia không cùng bất luận cái gì tổ chức khai chiến. . ." Nàng bỗng nhiên đã hiểu, sắc mặt trong chốc lát trắng bệch, "Người là nói, người muốn gia nhập Khó Khắc phản khủng bố vũ trang, cái kia loại sao?"

Lý Toàn lẳng lặng nhìn xem nàng, không nói chuyện.

Tổng Nhiệm tâm từng tắc từng tắc phát lạnh, vài giây sau, phản xạ có điều kiện lắc đầu.

Hắn trong cổ đắng chát: "Nhiệm Nhiệm, cái này cùng gìn giữ hòa bình không có gì khác biệt. . ."

"Ta không phải người ngu!" Nàng tuyệt vọng kêu lên, tim giống như là bị đao hung hăng bổ ra, nàng chịu đựng, đè nén, gằn từng chữ, "Những ngày này, lính gìn giữ hòa bình tử thương bao nhiêu, Khó Khắc binh lại tử thương bao nhiêu? . . . Còn có những cái kia chặt đầu, ngược sát. . . Bọn hắn khủng bố đến mức nào người cũng không phải không biết?"

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, kịp phản ứng, càng thêm sợ hãi: "Người tự mình làm loại sự tình này, bộ đội biết sao? Nếu như bại lộ, người có phải hay không muốn ra tòa án quân sự? Đúng hay không?"

Lý Toàn trầm hít một hơi, tâm thoáng chốc giống như là bị hai cổ lực lượng đảo ngược xé rách. Hắn không biết như thế nào đem hai người ném đến tình cảnh như thế, có lẽ giờ khắc này đối với mình

lại tăng vừa hận. Có thể chuyện cho tới bây giờ, hắn chỉ có thể đối nàng nói dối: "Ta sẽ có biện pháp giấu diếm. Cái này người không cần. . ."

"Ta quan tâm không phải cái này! Ta không nghĩ ngày nào tại trong tin tức nhìn thấy bọn hắn lại giết bao nhiêu người!" Nàng sờ tròng che mắt, "Người tại sao muốn. . . Trước đó mù mù bệnh tình nguy kịch, ta cũng nhanh muốn hỏng mắt. Vì cái gì hiện tại người cũng phải như vậy? ! Người đến cùng tại sao vậy? !"

"Nhiệm Nhiệm. . ." Hắn tiến lên muốn ôm nàng, trấn an nàng.

Nàng đẩy ra hắn, quay người đi.

Nàng cuối cùng không quen kịch liệt đối kháng, một trận lớn tiếng về sau, trong nháy mắt lâm vào yên lặng, chỉ là cúi đầu, tinh tế cánh tay chống tại trên bàn, thẳng run lên, giống một giây sau liền sẽ bể gãy.

Ngoài cửa sổ, mùa thu mỏng manh ánh nắng chiếu vào, chiếu vào Lý Toàn trên mặt, hư bạch mà không chân thực.

Hắn tâm khẩu một trận lại một trận kịch liệt đau nhức. Hắn đi lên trước, khẩn trương, thấp thỏm, thử thăm dò đưa tay tới, nắm chặt nàng phát lạnh nắm đấm.

"Nhiệm Nhiệm." Hắn nắm chặt tay của nàng, rất dùng sức nói, "Quá khứ nửa năm. Ta mỗi ngày đều rất cố gắng, rất cố gắng. Để cho mình càng mạnh. Ta cũng làm được. Ta cam đoan với người, sẽ không xảy ra chuyện, có được hay không? Ta nhất định rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không. . ."

Có thể nàng đã nghe không đi vào, đột nhiên đặt câu hỏi: "Người chừng nào thì quyết định?"

Lý Toàn ngậm miệng nửa ngày, nói: ". . . Tháng trước."

Tổng Nhiễm biểu lộ cơ hồ vỡ vụn, hỏi: "Người dự định một mục giấu diếm ta đi nói gìn giữ hòa bình, kết quả chính mình tự đào ra ngoài làm lính đánh thuê?"

Lý Toàn há hốc mồm, rất khó khăn muốn nói cái gì, lại là không có kết quả.

Hắn làm sao có thể nói cho nàng chân tướng.

Không thể.

Mà có lẽ vô luận chân tướng như thế nào, đối nàng tổn thương cũng sẽ không giảm bớt nửa phần.

Nói cái gì an ủi cùng cam đoan, đều là tái nhợt.

Hắn trong lúc đó phát hiện một cái làm hắn sợ hãi sự thật, hắn không thẹn cho nước, không nợ tại nhà, lại cuối cùng là phải có thua thiệt nàng.

Hắn nói: "Là."

Rất nhẹ, một chữ.

Tổng Nhiễm ngờ ngác nhìn xem hắn, người lại đứng không vững, lắc lư một cái, giống một mặt lúc nào cũng có thể sẽ ngã xuống vỡ ra pha lê.

Hai người im ắng mà trống rỗng nhìn nhau, giống bỗng nhiên rút sạch hết thủy cảm xúc.

Thẳng đến, điện thoại di động của hấn đồng hồ báo thức vang lên, muốn đi sân bay.

Chuông báo vang lên trọn vẹn nửa phút, Lý Toàn mới đưa nó nhốt, hấn cúi đầu sờ trường che mắt, áy náy giống ngàn cân trọng thạch ép vác lấy hấn, hấn thật lâu đều nâng không nổi đầu tới.

Tổng Nhiệm vịn cái bàn chậm rãi ngồi xuống, một phút sau mới hoảng hốt tỉnh lại, hỏi: "Người nhất định phải đi sao?"

"Là."

"Vậy liền đi thôi. Ta không biết người có thể sử dụng phương pháp gì che giấu chính ủy cùng chỉ đạo viên, nhưng ta sẽ không báo cáo của người."

Lý Toàn hung hăng khẽ giật mình.

Nàng đã đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe, nói: "Đi trước sân bay đi."

. . .

Mùa thu Đế thành, dương quang xán lạn, cây ngân hạnh lá ố vàng, xanh da trời giống biển sâu. Đây là Đế thành mùa tuyết vời nhất, đẹp nhất thời tiết.

Có thể trong xe đầu hai người một đường trầm mặc im lặng, cứ như vậy xuyên qua một đường sắc thu đến sân bay.

Tổng Nhiệm đem xe ngừng tốt, tiễn hấn đi xuất phát tầng.

Bên trên thang cuốn thời điểm, Tống Nhiễm bỗng nhiên nói:
"Quần áo người mang đủ chưa? Bên kia đến tháng mười hai tháng một, nhiệt độ không khí sẽ hàng một chút."

"Đủ. Mà lại chủ yếu là mặc quân trang."

"Nha." Nàng sững sốt một hồi, lại hỏi, "Thuốc cảm mạo đâu?"

"Có lính quân y."

Nàng không nói.

Hắn muốn nói một câu, người đừng lo lắng. Chung quy là không nói ra miệng.

Hắn nói: "Nhiệm Trì bộ quần áo này ta xuyên đi, người nói với hắn một tiếng."

"Ân. Không cần gấp gáp."

Rốt cuộc không nói chuyện.

Lý Toàn đổi thẻ lên máy bay, đi đến xuất phát miệng, quay đầu nhìn nàng.

Tống Nhiễm theo đuôi sau lưng hắn, ngẩng đầu, ánh mắt sạch sẽ mà bình tĩnh, không có một tia dư thừa cảm xúc.

Hắn hít sâu lấy khí, nhếch môi nhìn ra xa xa, lại thật sâu nhìn về phía nàng, cuối cùng vẫn đi lên trước một bước, nắm ở vai của nàng đưa nàng ôm vào trong ngực.

Nàng thân thể một nghiêng áp vào trong ngực hắn, ngơ ngác ngửa đầu, hốc mắt ướt, màn lệ lại tản.

. . .

Hắn đi.

Nàng ngồi một mình ở sân bay đại sảnh trong phòng bồn hoa một bên, bưng lấy điện thoại, chờ đợi.

Cách máy bay cất cánh còn có năm phút, nàng phát một đầu tin nhắn quá khứ:

"A Toàn, người phải chú ý an toàn."

Hắn rất mau trở lại phục tời: "Tốt."

"Thời gian còn rất dài, người thật tốt ngủ một giấc. Đừng quá mệt mỏi."

"Tốt. Mụ mụ người sự tình, người không cần quá lo lắng, nàng đã tại chuyển biến tốt đẹp."

"Ân."

"Bay lên."

"Lên đường bình an."

Tổng Nhiệm vẫn ngồi tại trong phi trường, trước mặt dòng người như dẹt, nàng yên lặng, chờ đợi.

Thẳng đến máy bay cất cánh mười phút sau, nàng biên tập một đầu tin nhắn, nhìn hồi lâu, ngón cái treo tại gửi đi khóa bên trên rơi xuống lại nâng lên, lặp đi lặp lại hai lần, rút cục một điểm, gửi đi ra ngoài.

"Xem như giúp một chút, cũng không cần sẽ liên lạc lại ta."

Tác giả có lời muốn nói:

Trước đó có muội tử nhìn văn không cẩn thận, hỏi Lý Toàn tại sao muốn phản quốc. Cuồng mồm hôi. →_→ đây là bí mật hành động, không phải phản bội chạy trốn, chỉ là không công khai, đối ngoại xưng hành vi cá nhân. o(ノ □ ヽ)o

Cái này ngược lại là rất trọng yếu nước cùng quốc chi ở giữa trao đổi ích lợi nhiệm vụ đặc thù. Đi không chỉ Lý Toàn một người. Lại bên trên nhiệm vụ xuống tới, phải có quân nhân muốn đi. Hắn không đi, khác quân nhân cũng phải đi. A, có nói thương lượng, nhiệm vụ đặc thù không có khả năng cùng người nhà thương lượng.

Lúc đầu không muốn nói quá nhiều, nhưng trong mắt của ta một cái phi thường vô tư lại lệnh người kính nể hành vi, lại bị rêu rao vì không chịu trách nhiệm. emmmmmm. . . A, quên đi, kỳ thật cũng không có gì, coi như là giá trị quan va chạm luận bàn đi ~~

(⊙o⊙). . . Cũng không tiếp thụ phê bình Nhiệm Nhiệm
ノ(ノ ^ ヽ) nàng hiện tại là cảm xúc bệnh nhân, không phải nàng bản tâm. ノ(ノ ^ ヽ)

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 44: Chapter 44

chapter 44

Ngày 1 tháng 12 ngày ấy, Đế thành là cái sương mù mai thiên.
PM 2.5 chỉ số đột phá 500.

Tổng Nhiễm mang Nhiễm Vũ Vi đi bệnh viện phúc tra xong về nhà, vừa vào cửa liền đem bốn đài không khí tịnh hóa khí toàn mở ra.

"Nếu không dứt khoát hồi phương nam đi nông thôn đợi một thời gian ngắn. Đế thành đến mùa đông, hàng ngày là khí ô nhiễm, không có bệnh đều muốn mắc bệnh ung thư."

"Ta chạy đi đâu đến mở. Lại nói bên kia mùa đông vừa ướt lại lạnh, đừng bệnh phổi vừa vận, lại được phong thấp."

Tổng Nhiễm biết không khuyên nổi, không để ý tới nàng. Nàng hướng máy tạo độ ẩm bên trong rót nước lọc, cắm điện vào.

Hai tháng trước, Nhiễm Vũ Vi bệnh tình ổn định sau xuất viện, về sau theo bước trị liệu, thân thể đã khá nhiều, đã sớm trở về đi làm. Chỉ là Tổng Nhiễm chăm chăm đến gấp, phúc tra thời gian là chết sống muốn đem nàng từ trong văn phòng đẩy ra ngoài.

Nàng ngồi ở trên ghế sa lon uống một hớp, thói quen mở ti vi nhìn quốc tế tin tức.

A nước cùng B nước liền bệnh bò điên cùng thịt bò nhập khẩu kiểm dịch vấn đề tại cãi cọ;

Trung Quốc cùng D nước lẫn nhau phun ô tô chế tạo tồn tại an toàn tai họa ngầm;

E nước cùng F nước chỉ trích đối phương đề cao nông nghiệp thuế quan;

Mà Đông quốc,

". . . Trải qua một năm lễ bốn tháng chiến tranh sau, quân đội chính phủ rốt cục đoạt lại văn hóa lịch sử trọng trấn —— A Lặc thành 60% khu vực, cũng kế hoạch tại gần đây hoàn thành đổi cai thành thị chính thể thu phục. Lấy A Lặc vì đường ranh giới, như bảo vệ chiến thắng lợi, quân đội chính phủ đem thu phục Đông quốc vượt qua một nửa quốc thổ, tức nam bộ toàn bộ giàu có địa khu. Mà phản quân tướng bị buộc bắt thượng sa mạc, cùng cực đoạn tổ chức tranh đoạt địa bàn.

Đầu tuần, cực đoạn tổ chức đổi năm mươi tám tên quân đội chính phủ cùng bình dân tiến hành công khai xử quyết, cũng đem thu hình lại tuyên bố tại. . ."

Trên màn hình TV phát hình một đoạn đánh mosaic video.

Nhiễm Vũ Vi nhìn về phía Tống Nhiễm.

Nàng cho nhà xanh thực tưới nước, lại đi trên ban công thu quần áo, kéo đi một đồng lớn đặt ở trên ghế sa lon chông.

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Các người không có liên hệ rồi?"

Tổng Nhiễm: "Ân."

"Lần này dự định đi Đông quốc, cũng không có cùng hấn giảng."

"Ân."

Nhiễm Vũ Vi thở dài: "Ta lại cảm thấy không có gì có thể so tài. Muốn hấn là cái viên chức nhỏ, người là chiến trường phóng viên. Hấn cảm thấy Đông quốc nguy hiểm, không cho phép người đi. Người có phải hay không liên không làm? Người lại giẫm tạc đạn, lại gặp nổ, không nguy hiểm? Ta là mẹ người, nói bao nhiêu lần không cho người đi, người nghe? Hấn một người lính, nếu là nhận nhiệm vụ đều lè mè chậm chạp thương lượng với người, nam nhân như vậy không có tác dụng gì."

Nam nhân có thể thích nữ nhân, nhưng không thể cái gì đều nghe nữ nhân. Nữ nhân cũng giống vậy. Mọi người ai cũng không phụ thuộc ai, nghe lòng của mình. Tâm ý hợp phách, các người liên là tốt nhất một đôi; không hợp phách, sớm làm đoạn mắt đừng lẫn nhau tai họa."

Tổng Nhiễm chồng lên quần áo, nhú mày: "Ta biết. Không cần người giảng."

"Đều biết, các người náo cái gì?"

Tổng Nhiễm không lên tiếng.

Nàng đưa Lý Toàn đi sân bay, là hai ba tháng trước sự tình.

Khi đó nàng cảm xúc quá bất ổn định, các loại đột phát sự kiện quay đầu đánh tới, nàng khẩn trương sợ hãi, sờ tác sờ vì không thể tránh né mang theo phát tiết xúc động.

Ngày đó nàng một đêm không ngủ, nghĩ đến hơn mười giờ sau hẳn nhìn thấy tin nhắn đáng vẻ, chính mình lại đau lòng đến khóc một trận. Nàng chịu đựng đợi đến máy bay rơi xuống đất, chờ hẳn hồi phục chút gì.

Nguyên lai tưởng rằng theo tính cách của hẳn, dù là không hồng, chí ít sẽ nói một đôi lời. Nàng tâm mềm như vậy, khẳng định liền. . .

Có thể hẳn thật liền không có sẽ liên lạc lại nàng.

Liền đầu kia tin nhắn đều không có hồi.

Nàng lại có thể làm sao bây giờ đâu, chính mình trước nói ra khỏi miệng lời nói.

Hết lần này tới lần khác nàng tỉnh táo sau đó, có một số việc liền nghĩ minh bạch —— Lý Toàn nơi nào có thể giấu diếm được chỉ đạo viên.

Nàng từ nhỏ đến lớn nhìn xem Nhiệm Vũ Vi xử lý sự vụ, đối trên quốc tế rất nhiều thao tác cũng hiểu. Bình tĩnh trở lại tưởng tượng liền biết chuyện gì xảy ra.

Đơn giản là nước cùng quốc chi ở giữa trao đổi ích lợi ——A nước cho B nước vụng trộm quân sự viện trợ, đãi B quốc chính quyền ổn định sau hồi báo cho A nước to lớn quốc tế lợi ích, như đá dầu, khí thiên nhiên, khoáng sản, quốc tế bỏ phiếu chờ chút.

Dù là cũ chính quyền đổ, mới bắt đầu. A nước vỗ vỗ tay phình lên chường, bên ngoài cũng nhìn không ra bất cứ dấu vết gì, nắm chắc tay y nguyên hảo bằng hữu. Chỉ là khổ những cái kia vì nước chấp hành nhiệm vụ bí mật những quân nhân.

Công huân bất kể, hi sinh không đề cập tới.

Tổng Nhiệm im lặng hít một hơi, tâm một đêm một đêm đau.

"Mụ mụ."

"Làm sao?"

"Ta có khi cũng chán ghét chính ta."

Nhiệm Vũ Vi sững sờ: "Vì cái gì?"

"Khả năng người nói đúng, nếu như ta cưỡng đại một điểm, có lẽ liền sẽ không ngã bệnh." Tổng Nhiệm ngẩng đầu, cười với nàng một chút.

". . ." Nhiệm Vũ Vi trong lòng xung kích không nhỏ. Dù từ trước đến nay đối nữ nhi yêu cầu hà khắc, giờ phút này lại nhất thời hối hận nói, muốn nói cái gì. Tổng Nhiệm ôm xếp xong quần áo vào phòng, lúc trở ra cầm trang giấy, nói: "Cho người đóng dấu phúc tra bảng giờ giấc cùng chuyên gia điện thoại, điện tử bản phát người thư ký."

Nhiệm Vũ Vi nói: "Mụ mụ người còn mọc lên bệnh đầu, liền hướng Đông quốc chạy."

". . . Công tác thời điểm không gặp người nói sinh bệnh?"

". . ."

"Ta quyết định phải thật tốt viết phù thể nhớ. A Lặc địa vị quá trọng yếu. Thu phục ngày ấy, ta nhất định phải tại. Không phải người nói sao, để cho ta đi truy tầm vật chân chính mong muốn."

Nhiệm Vũ Vi thán: "Đi thôi đi thôi. Người không tại. . ."

"Ta không tại người cũng phải thật tốt trị liệu, ta sẽ đánh điện thoại hỏi thư ký tra cương vị."

"Đi."

. . .

Đông quốc, Tô Duệ thành, Đông Giao.

Đi vào tháng mười hai, khí hậu so sánh mùa hạ mát mẻ chút. Nhưng sắp tới giữa trưa, cũng có hai mươi tám. Chính độ, mặt đất nhiệt độ qua ba mươi.

Ở vào Đông Giao phía nam con đường này trống trải mà yên tĩnh. Cuối đường tổ chức khổng bố tiểu cứ điểm cửa, mấy người lính đang đi tuần.

Kia là một tòa ba tầng lầu bắt chước kiểu dáng châu Âu kiến trúc, Lý Toàn đã ẩn vào đi năm phút.

Benjamin cùng trong đội tay súng máy, yểm hộ tay phân tán tiềm phục tại hai bên đường dân cư trong cửa sổ, ngắm lấy thương, chờ đợi.

Mấy phút tĩnh mịch sau, một thân ảnh từ kiểu dáng châu Âu kiến trúc hai tầng nhanh hạ, rơi vào một cái lính tuần tra sau lưng cấp tốc bắt hấn lại đầu vận một cái, tên kia trong nháy mắt xụi lơ ngã xuống đất.

Đồng bọn quay người giờ súng.

"Thu" "Thu" vài tiếng nhẹ vang lên, Benjamin bộn hấn đạn từ trăm mét có hơn đánh xuyên địch quân đầu.

Lý Toàn quét mắt một vòng người ngã xuống, không ngừng lại bắn vọt hướng ven đường, nhảy lên nhảy lên một hộ dân cư bộ cửa sổ, giẫm lên bức tường đổ mấy lần phi bò lên trên hai ba lầu. Hấn tại xen vào nhau trên nóc nhà lật tới nhảy xuống, chạy đến một nửa, bỗng nhiên ngừng.

Hấn đứng tại một gia đình ba tầng trên nóc nhà, nhìn lại bốn phía đường đi.

Benjamin kéo qua tiểu mic: "LEE! Làm gì chứ? !"

Trong tai nghe truyền đến Anh quốc yểm hộ tay George tiếng cười: "Hấn đang thưởng thức phong cảnh."

"Người nếu không nhìn lại nhìn?" Lý Toàn thanh âm tàn mạn truyền đến. Hấn nhảy xuống bức tường đổ, mấy chục giây bên trong mặc quá mấy hộ dân cư, từ trong cửa sổ nhảy lên mà tiến, rơi xuống Benjamin bên người, vỗ vỗ đất trên người.

Benjamin từ trong ống ngắm ngẩng đầu: "Tốt?"

"Tốt." Lý Toàn mắt nhìn tính theo thời gian biểu, đem nút bịt tai nhét vào lỗ tai, nằm trên mặt đất, hai tay gối lên sau đầu, nhắm mắt lại đếm ngược, "5 ——4 ——3 ——2 ——1."

"Ầm ầm" liên tiếp ba tiếng tiếng vang, cuối đường đầu tiểu cứ điểm trong khoảnh khắc hủy diệt tại nổ dâng lên trong ngọn lửa.

Không ra mười giây, cao lầu san bằng, ngọn lửa bay múa. Phần tử khủng bố ngay cả cơ hội trốn đều không có.

Trong tai nghe, người da đen tay súng máy Morgan sòng. Gọi: "I. LOVE. YOU. LEE!" (ta yêu người, lý!)

Benjamin nói: "HE. IS. MINE!" (hắn là ta!)

Trong tai nghe mấy cái phương vị truyền đến tiếng cười.

Đột kích thủ Kevin cười nói: "Bản, nguyên lai người là vị nữ sĩ. Để cho ta nhìn xem quần của người bên trong có hay không pussy!"

"Cút!" Benjamin đối cổ áo ống nói hạ lệnh, "Ta bên này chăm chăm thủ. J, M, K, ba người các người về phía sau bên cạnh giải cứu tù binh cùng người chết."

"Là."

Ba người từ riêng phần mình ẩn núp điểm nhảy xuống, phóng tới đường đi bên kia. Bên kia giam giữ hơn hai trăm quân đội chính phủ tù binh cùng binh dân, nguyên vào khoảng ngày mai công khai tử hình.

Trong tai nghe an tĩnh xuống. Nổ điểm chỗ ấy, ngọn lửa thiêu đến lớp bốp.

Benjamin quay đầu nhìn Lý Toàn, hắn tựa hồ đang ngủ.

"Vừa rồi vì cái gì dừng ở trên lầu bất động?" Benjamin nói, "Cái này rất nguy hiểm. Người hắn phải biết."

"Cái này đường đi có chút nhìn quen mắt, giống như trước kia tới qua."

"Đến đã làm gì?"

Hắn chậm rãi mở to mắt, nói: "Cứu được nữ hài."

Benjamin còn muốn hỏi, trong tai nghe truyền đến Kevin báo cáo: "B, trong ngục giam bên cạnh có tạc đạn."

Benjamin: "Gắn ở chỗ nào?"

"Trên tường."

"Sơ tán đám người, để nó nổ đi."

"OK."

Bên kia không có dị nghị.

Quá khứ gần ba tháng, bọn hắn tiểu phân đội chấp hành nhiệm vụ chủ yếu là tiêu diệt tổ chức khủng bố phân tán cứ điểm, tiện thể nghĩ cách cứu viện con tin cùng tù binh, còn chưa từng gặp được tạc đạn tập kích. Ngược lại là chính Lý Toàn tạo không ít tạc đạn cùng bạo phá trang bị cung cấp tác chiến sử dụng.

Bọn hắn đội ngay từ đầu có cái nước Pháp phá bom binh, nhưng khi đó tập hợp không đến hai ngày, ngay tại thủ đô Già Mã nhiệm vụ tác chiến bên trong bởi vì phối hợp sai lầm, chạy sai phương hướng, bị viên đạn đánh trúng đầu, tại chỗ bỏ mình.

Bạn gái của hắn ngày kế tiếp chạy đến, ôm thi thể khóc thét không thôi.

Benjamin bọn hắn nhao nhao đi lên an ủi. Duy chỉ có Lý Toàn không có, không nói một lời quay đầu liền đi.

Benjamin đoán được cái gì, nhưng không có hỏi, cũng lại không có đề cập qua song song.

. . .

Trung tuần tháng mười hai, Tống Nhiễm ngồi lên đi hướng Già Mã máy bay.

Máy bay đuổi theo mặt trời lặn một đường hướng tây, dư huy chiếu vào cửa sổ mạn tàu rải đầy cabin. Tiếp viên hàng không tới từng cái đóng lại cửa sổ, trợ giúp hành khách tiến vào giấc ngủ.

Tống Nhiễm che kín chăn mỏng, nghiêng đầu, làm thế nào đều ngủ không được.

Xa cách hơn một năm, nàng không biết Đông quốc sẽ hay không cùng trong trí nhớ có chỗ khác biệt. Đối với muốn phát sinh hết thảy không biết, nàng thấp thỏm, bất an, nhưng lại ẩn ẩn chờ đợi.

Quả nhiên vẫn là đối mảnh đất này tràn đầy đặc thù cảm tình.

Bất luận là vì rửa sạch quá khứ, hay là chuộc tội, hay là vền vẹn vì mộng tưởng, lữ trình kế tiếp chắc chắn làm nàng cả đời đều khó mà quên được.

Đến giờ khắc này, nàng mới rốt cục nhìn thẳng vào chính mình nội tâm khát vọng.

Phảng phất có loại nhìn không thấy lực lượng thúc đẩy, nàng không tự chủ được nghĩ đến Đông quốc. Tựa như Lý Toàn, hần cũng nhất định có khát vọng mãnh liệt.

Hần lý do là cái bí mật, tựa như lý do của nàng với hần mà nói cũng là bí mật.

Bọn hắn đều đang tìm kiếm, từ đối phương trên thân tìm kiếm an ủi, tìm kiếm an tâm, tìm kiếm vui thích, tìm kiếm vượt lên đau lòng thuốc hay. Trình độ nào đó, đã tìm được rất nhiều; trình độ nào đó, lại che giấu một chút.

Cuối cùng cái kia một đạo vết thương, cuối cùng vẫn là cần nhờ chính mình.

Cứ như vậy tại một đường phiến muộn, tỉnh lại, thấp thỏm, suy nghĩ sâu xa bên trong, máy bay chống đỡ Dagama.

Nơi đó thời gian sáu giờ chiều, trời chiều bao phủ toà này có mấy ngàn năm lịch sử cổ thành.

Xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu gặp lại lần đầu tiên, Tống Nhiễm trong lòng một cái lộp bộp.

Chiến tranh đem tòa thành này phá hủy hơn phân nửa, đã từng hùng vĩ cổ kiến trúc nhóm miếu thờ nhóm cùng bia đá cổng vòm, sớm đã là vết thương chồng chất, tường đổ.

Nàng giờ máy ảnh tựa ở bên cửa sổ quay chụp, một vòng nhói nhói lóe lên trong đầu, không thua gì nhìn thấy một cái xa cách nhiều ngày lại chịu đủ tàn phá lão hữu.

Ra sân bay, quen thuộc sóng nhiệt đập vào mặt, giống lão bằng hữu nhiệt tình mà già nua ôm.

Ngoài phi trường tụ lấy ôm khách xe máy. Cùng một năm trước khác biệt, lái xe nam nhân trưởng thành ít, cơ hồ đều là mười sáu mười bảy tuổi hài tử, còn có nữ hài cùng phụ nữ.

Có cái nam hài trông thấy nàng, đi lên giúp nàng chuyển hành lý: "Nữ sĩ, người muốn đi chỗ nào, ta có thể vì ngài cống hiến sức lực sao?"

Tổng Nhiễm nói địa điểm, hỏi giá cả. Đối phương chào giá không cao, vui sướng đạt thành hiệp nghị.

Nàng rương nhiều lại nặng, nhưng đưa bé kia tay chân lanh lẹ, cầm dây thừng đem rương trói cực kỳ chặt chẽ. Hấn nhỏ gầy cánh tay đem to lớn xe máy đẩy lên. Tổng Nhiễm thấy đau lòng, lên xe thường có chút do dự.

Hài tử cho là nàng sợ hãi, an ủi: "Yên tâm đi nữ sĩ, ta lái xe rất tuyệt."

Tổng Nhiễm giẫm lên trên bàn đạp xe, cảm giác thân xe nghiêng về dưới, hài tử tranh thủ thời gian cầm chân dùng sức chống đỡ mặt đất.

Nàng cẩn thận ngồi xuống, nam hài đưa cho nàng mũ giáp. Đợi nàng mang tốt, khởi động xuất phát.

Xe gắn máy lái được nhanh, xuyên qua đường cái hẻm nhỏ.

Quen thuộc cổ kiến trúc tại trong chiến hỏa có khác biệt trình độ tồn tại.

Tổng Nhiễm đón gió, lớn tiếng hỏi: "Đây là chuyện khi nào?"

"Năm trước." Tiểu tài xế tiếng kêu từ trong gió truyền đến, "Thủ đô bảo vệ chiến đánh trọn vẹn 30 ngày! Đạn pháo đem hai ngàn năm trước Alexander cung điện đều phá hủy. Khi đó ta cho là

chúng ta quốc gia phải xong đời. Có thể nàng chịu nổi. Lão thiên gia, cái này nhất định là cái kỳ tích!"

Thiếu niên trong thanh âm mang theo hưng phấn tự hào cùng mãnh liệt.

Tổng Nhiễm mỉm cười, tại chạm mặt tới gió nóng bên trong nheo mắt lại.

Trước mắt, song phương bản đồ thế lực bất quá là miễn cưỡng trở lại năm ngoái khai chiến đêm trước, thân ở địa ngục dân chúng cũng đã lại cháy lên hi vọng.

"Người là quốc gia nào phóng viên, Trung Quốc, Nhật Bản?"

"Trung Quốc."

Tiểu tài xế kinh hỉ quay đầu, ngữ khí kích động: "Ta yêu người Trung Quốc!"

Tổng Nhiễm tưởng rằng lời khách sáo.

"Ta gặp qua mấy cái Trung Quốc Khó Khắc binh, bọn hắn thật là đẹp trai! Nhất là trong đó một cái bạo phá binh, hắn một người có thể chống đỡ một chi đội ngũ! Hắn nỗ phần tử khủng bố cứ điếm, đã cứu chúng ta trong thôn rất nhiều người, trong đó bao quát mẫu thân của ta cùng tỷ tỷ!"

Phong thanh quá lớn, Tổng Nhiễm không có quá nghe rõ.

Đứa bé kia thao thao bất tuyệt:

"Ta còn rất thích Trung Quốc phóng viên. Người biết một cái gọi SONG phóng viên sao?" Hắn quay đầu hô, "Nàng chụpCANDY, cầm

Pulitzer sách thưởng."

Tổng Nhiễm không có lên tiếng thanh.

"Bởi vì tám hình kia, rất nhiều quốc gia phái binh giúp chúng ta." Tiểu tài xế nói, "Không biết nàng vẫn sẽ hay không đến Đông quốc. Ta thật hi vọng có thể gặp nàng một chút, ta đoán nàng là cái rất đẹp nữ hài."

Tổng Nhiễm không có trả lời, ngẩng đầu lên hóng gió.

Mặt trời xuống núi, tây thiên một mảnh chói lọi ráng chiều.

Thật tốt, nàng lại tới.

Khách sạn tại Già Mã lý công đại học bên cạnh, hạ xe máy lúc, Tổng Nhiễm nhìn thấy trong đại học có học sinh ra vào, có chút buồn bực.

Tiểu tài xế đã nhìn ra, cười: "Vẫn luôn đang đi học đâu. Đó là chúng ta quốc gia tương lai. Chờ chiến tranh kết thúc, quốc gia trùng kiến toàn bộ nhờ bọn hấn."

Tổng Nhiễm nói: "Ta có một người bạn là cái này sinh viên đại học."

Nàng trước khi đến nói cho Tát Tân, nhưng Tát Tân một mực không có hồi phục tin tức.

Nàng không khỏi lo lắng, lại bản thân an ủi hấn có lẽ đi vắng về địa phương.

Mặt trời rơi xuống sau, thiên rất nhanh đen. Nhiệt độ cũng cấp tốc giảm xuống.

Tổng Nhiễm dần xếp lại, đi trong đại học thăm viếng. Trường học thư viện tại hỏa lực bên trong bị tạc rơi một nửa, chưa kịp chữa trị, lại có học sinh ngồi tại nửa lộ thiên trong tiệm sách khêu đèn đêm đọc.

Thí nghiệm trong lầu, tóc mai hoa râm giáo sư mang theo tuổi trẻ các học sinh làm thí nghiệm giảng bài đề, giành giật từng giây truyền đạo học nghề.

Đối quốc gia này học sinh tới nói, mỗi một phút mỗi một giây đều là bảo vật quý.

Tổng Nhiễm quay chụp một vòng, trong đêm mười điểm trở về khách sạn.

Nàng tại Già Mã dừng lại một đêm, sáng sớm hôm sau xuất phát tiến về A Lặc.

Lái xe một đường bắc thượng, đường tắt thành lớn tiểu trấn đều là một mảnh hôi bại. Chiến hỏa đem nguyên bản màu mỡ quốc gia tàn phá sâu vô cùng. Thành thị bên trong đầu nhà lầu làm tổn thương, con đường gập ghềnh, mọi người tại phế tích bên trong nhặt ve chai; nông thôn đồng ruộng bị mảng lớn đánh cướp, cây nông nghiệp đốt thành đen nhánh. Các lão nhân các nữ nhân quần áo cũ nát, mang theo hài tử tại trong ruộng tìm lưu lại lúa mạch lúa mì thanh khoa, để cầu đỡ đói no bụng.

Liên dọc đường rừng olive đều phủ kín cát bụi, mặt ủ mảy chau.

Đi không bao lâu, lại gặp gỡ quân đội chính phủ cửa ải. Tổng Nhiễm lấy xuống khẩu trang mũ, quay cửa sổ xe xuống, buổi trưa gió nóng thổi tới, kẹp lấy bay lên tro bụi.

Kiểm tra văn thư sĩ quan thân hình cường tráng, khuôn mặt vừa túc, nhìn văn kiện lại nhìn nàng, vừa đi vừa về dò xét.

Hắn cau mày, thử liều mạng hạ tên của nàng: "SONG RAN?"

Theo tiếng Anh phát âm, nghe giống "Xốp" .

Tổng Nhiệm gật đầu: "YES."

Sĩ quan kia híp mắt, hỏi: "CANDY?" (bánh kẹo?)

Tổng Nhiệm đang buồn bực hắn muốn bánh kẹo? Một giây sau kịp phản ứng, da mặt bên trên tê dại một hồi, điềm nhẹ xuống đầu.

Sĩ quan đem văn thư đưa trả lại cho nàng, trầm tĩnh nói: "GREAT. PICTURE!" (vĩ đại ảnh chụp!)

Tổng Nhiệm nội tâm chấn động.

Sĩ quan xông bốn phía các đồng bạn nói câu Đông quốc lời nói, nghiêm túc những quân nhân nhao nhao lộ ra thiện ý cười, có xông nàng giơ ngón tay cái.

Tổng Nhiệm vừa xấu hổ lại hạnh, hướng bọn hắn mỉm cười lên xe. Vừa đeo lên mũ khẩu trang, chuẩn bị khởi động.

Cái kia to con sĩ quan khom lưng tới gần nàng cửa sổ xe, đưa cho nàng một khối Đông quốc nơi đó bánh kẹo: "CANDY."

Tổng Nhiệm tiếp nhận khối kia mang theo nhiệt độ cơ thể hoa quả cứng rắn đường, giơ lên mặt mỉm cười: "THANK YOU!"

Nàng tại bụi gai trải rộng trên cánh đồng hoang một đường rong ruổi. Hoang mạc bên trên cực nóng gió thổi, phảng phất đưa nàng

cả người cả trái tim đều sấy khô nóng lên.

Rất ấm.

Nàng dọc theo quân đội chính phủ cho ra an toàn đoạn đường, một đường uốn lượn đi A Lặc thành.

Xa cách hơn một năm, A Lặc thành không còn là lúc trước nàng lúc rời đi bộ dáng.

Rộng lớn khí quyển trên đường phố, xi măng nở long đong bất bình; thành hàng liên miên rộng lớn cổ kiến trúc nhóm đã tàn tạ không chịu nổi; náo nhiệt ba đêm nghèo túng suy bại; trên đường cũng được người thừa thốt, không còn năm đó phồn hoa quang cảnh.

Tổng Nhiệm đặt chân tại A Lặc đại học tổng hợp ký túc xá học sinh bên trong.

Chỗ chiến tranh khu, đại học nghỉ học hồi lâu, một bộ phận ký túc xá cho thuê ngoại quốc phóng viên cùng quốc tế tổ chức.

Tổng Nhiệm vào ở sau liền liên hệ Đông quốc phóng viên Jose. Nàng lần này đạt được Đông quốc bộ ngoại giao ủng hộ, từ ngữ nghỉ đến phỏng vấn cùng nhiều phương diện đều đưa cho trợ giúp. Jose là Đông quốc bộ ngoại giao phóng viên chuyên nghiệp, từ hấn đến cung cấp cụ thể quy tắc chi tiết bên trên hiệp trợ.

Có thể Jose bởi vì lâm thời nhiệm vụ đi Tô Duệ thành, ngày mai mới có thể gấp trở về.

Trong điện thoại, Jose một trận xin lỗi.

Tổng Nhiệm vội nói không có việc gì, nàng vừa vặn cũng cần nghỉ ngơi hơi thở.

Để điện thoại xuống, Tổng Nhiệm run lên một lát, nhớ tới Tô Duệ thành chính là nàng cùng Lý Toàn lần thứ nhất gặp nhau địa phương.

Tòa thành thị kia, bây giờ cũng sợ là một vùng phế tích đi.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 45: Chapter 45

chapter 45

Năm giờ rưỡi chiều, mặt trời còn treo tại tây thiên. Ngoài cửa sổ cây cối hình chiếu trong phòng, lơ mờ.

Gian phòng vách tường rất dày, cửa sổ cũng nhỏ, râm mát mà tránh dương.

Hiện tại là tháng mười hai bên trong, đến hoàng hôn nhiệt độ không khí liền hàng chút, không cần mở quạt điện.

Tổng Nhiệm bốn ba một ngày, nhưng cũng không muốn nghỉ ngơi. Một lần nữa trở lại quốc gia này, nàng không yên ổn tĩnh, thực sự muốn đi ra ngoài đi dạo.

Nàng rất nhanh thu thập xong hành lý, ba lô trên lưng liền đi ra cửa.

Vừa khóa lại cửa phòng, cửa đối diện ký túc xá cũng có người ra, là cái á duệ nữ tính, hai mươi tám. Chín tuổi, miệng bên trong ngậm lấy điếu thuốc thơm. Hai người đối mặt bên trên, lẫn nhau hữu hảo cười một tiếng.

Nàng mặc dù là người châu Á, nhưng mày rậm mắt to cao xương gò má, tướng mạo rất đại khí Âu Mỹ phạm. Một thân đơn giản áo sơ mi trắng quần bò, dáng người đầy đà gợi cảm.

Tổng Nhiễm phán đoán nàng tướng mạo, không phải người Hàn Quốc, cũng không phải người Nhật Bản, thế là hỏi một câu: "Người Trung Quốc?"

"Ngô." Nàng gỡ xuống miệng bên trong khói, cười lên, "Người là mới tới?"

"Đúng. Hôm nay vừa tới." Tổng Nhiễm gặp được đồng hành, mặt đều sáng lên, hỏi, "Người là cái nào đài truyền hình?"

Đối phương đuôi lông mày bay lên, cười khanh khách: "Người là phóng viên a? Ta là không biên giới bác sĩ. —— Bùi Tiểu Nam."

"A, ta gọi Tổng Nhiễm. Ân, phóng viên."

Hai người cùng nhau xuyên qua râm mát hành lang, đi xuống cầu thang.

Tổng Nhiễm theo thói quen nghề nghiệp, lơ đãng quan sát đến nàng. Bùi Tiểu Nam thở nhẹ ra một điều thuốc, tư thái vũ mị mà vui vẻ, đi qua góc rẽ, vừa mới rút hai ba ngậm khói nhấn tiến thùng rác đĩnh bùn cát bên trong, nói: "Tốt xấu là cái bác sĩ, liền không cho người rút hai tay khói."

Tổng Nhiễm cười: "Không có chuyện."

Bùi Tiểu Nam vẫn phát tay, xáo trộn không trung phiêu tán sương mù, nói: "Người nhìn xem niên kỷ còn rất nhỏ. Làm chiến trường phóng viên thật cần dũng khí."

Tổng Nhiễm nói: "Người cũng rất lợi hại a, đến bên này làm bác sĩ."

"Bác sĩ vẫn là so phóng viên hệ số an toàn cao một chút. Bên này không đều lưu truyền hệ số xếp hạng a." Bùi Tiểu Nam cười lên.

"Cái gì?"

"Người tình nguyện, hội Chữ Thập Đỏ, không biên giới bác sĩ, lính gìn giữ hòa bình, phóng viên, Khố Khắc vũ trang."

Tổng Nhiệm nghe được cuối cùng bốn chữ, dáng tươi cười thu lại, hỏi: "Người đối Khố Khắc vũ trang có hiểu rõ a?"

Bùi Tiểu Nam nói: "Xem như hiểu rõ một chút, tiếp xúc qua thương binh. Bọn hấn là một chi chuyên môn đối kháng cực đoan tổ chức vũ trang quân đội."

Tổng Nhiệm hỏi: "Vũ khí chỗ nào đến?"

"Bọn hấn phía sau có ái quốc nhân sĩ chỗ dựa, rất nhiều thoát đi đi hải ngoại Đông quốc người, nhất là kẻ có tiền, tập đoàn, cho đại lượng tài chính cùng súng ống đạn dược. Chính phủ cũng là ủng hộ, rất nhiều tình báo quân sự đều cùng bọn hấn cùng hưởng. Mà lại, quân phản chính phủ cũng cùng bọn hấn không phải địch nhân."

Tổng Nhiệm gật gật đầu biểu thị ra đã hiểu, lại hỏi: "Bệnh viện các người ở đâu?"

"Người muốn ngắt thăm ta sao?" Bùi Tiểu Nam cười.

"Có thể chứ?"

"Cái này có cái gì không thể? Ta chính buồn bức đến hoảng đầu. Người nghĩ đi bệnh viện sao, hiện tại?"

"Hiện tại còn không cần, mặt trời còn không có xuống núi, ta nghỉ trước bốn phía nhìn xem. Người nói cho của ta chỉ, ta về sau đi tìm người?"

"Đi. Không qua đường khó tìm a, trên đường đều không có cột mốc đường."

Tống Nhiễm cười lên: "Ta trước kia ở chỗ này đã quá hơn mấy tháng, rất quen thuộc."

"Vậy là được. Tại lão phòng cháy cục bên kia."

"Tốt. Cám ơn." Tống Nhiễm hỏi, "Ta vừa vặn phải lái xe ra ngoài, muốn ta đưa người sao?"

"Không cần. Ta cùng đồng sự cùng nhau."

Hai người dưới lầu cáo biệt.

Tống Nhiễm phát động ô tô, mở ra sân trường, hướng thành đông đi.

Mặt đất xi măng bên trên mái mô, nàng một đường lắc lư, chậm rãi đi đến nàng đã từng nhất thường hoạt động khối kia thành khu.

Bây giờ, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Nàng năm ngoái trước khi đi ở cái kia quán trọ, có hơn ba trăm năm lịch sử lâu lâu, thành một đồng phế tích.

Nàng còn nhớ khai chiến ngày ấy, nàng đứng tại quán trọ trên lầu chót nhìn ra xa chiến trường, lại chỉ thấy xanh thẫm thiên không cùng xán lạn mặt trời.

Tổng Nhiễm tại hoang phế trên đường phố dừng xe, phân biệt lấy lúc trước bữa sáng cửa hàng, điện thoại cửa hàng, tiệm bán quần áo, xe gắn máy tiệm sửa chữa vị trí. Ánh mắt trông về phía xa, nàng phảng phất trông thấy một cỗ xe buýt hành sử đến trạm bài trước dừng lại, đeo bọc sách học sinh tiểu học nhóm nhảy xuống xe, lúu ríu lẩy hướng trường học chạy.

Chỉ là, cuối đường trường học nhỏ, tại trong hiện thực đã san thành bình địa. Cửa trường, tường viện, lầu dạy học đều sớm không thấy bóng dáng.

Tổng Nhiễm đem chung quanh phế tích quay xuống, nhớ lại lúc trước quay chụp góc độ, đi theo quay chụp nhiều trương so sánh ảnh chụp.

Chụp xong mới phát hiện, nàng tới thời gian điểm vừa vặn. Mặt trời ngã về tây, sắp xuống núi. Trời chiều cùng hoàng hôn giao hòa, cho cái này yên tĩnh suy bại thành thị tăng thêm một cỗ nồng hậu dày đặc bi thương cảm giác.

Nàng lái ô tô, trong thành vừa đi vừa ngừng, quay chụp ghi chép. Đỏ rực trời chiều bao phủ, chính là trong một ngày tia sáng tốt nhất quay chụp thời cơ.

Nàng bắt được người nhặt rác, kẻ lưu lạc, còn tại mở cửa hàng lão nhân, còn tại đi làm viên chức. . . Rất nhiều người vẫn tại chiến tranh trong khe hẹp sinh tồn, giống như đá trong khe gian nan mọc ra cỏ xanh.

Còn có một số ngôi tại ven đường nghỉ ngơi binh sĩ.

Tổng Nhiễm đi địa phương là quân đội chính phủ thu phục khu, cho nên ven đường gặp phải binh sĩ đều là quân đội chính phủ trang bị. Nhưng nàng còn chứng kiến một chút quân trang cùng quân đội chính phủ có chút tương tự nhưng lại không giống nhau lắm quân nhân, bọn hắn bình thường bảy tám người một đồng, mấy tiểu bụi nhàn nhàn tựa ở trên vách tường hút thuốc.

Có thể quang minh chính đại ở chỗ này lặc, Tổng Nhiễm phỏng đoán bọn hắn liền là Khố Khắc vũ trang. Không phải, sẽ không ở Đông quốc quân nhân bên trong hỗn tạp nhiều như vậy ngoại quốc gương mặt.

Dù chỉ là vôi vàng mấy liếc, Tổng Nhiễm cũng rõ ràng phát giác được khí chất của bọn hắn không giống với hiện tại quân đội chính phủ.

Đã đánh trận hơn một năm, nhân lực tiêu hao hầu như không còn. Bây giờ trên chiến trường thế lực khắp nơi tân sinh lực lượng đều không phải chuyên nghiệp binh sĩ, phần lớn là huấn luyện mười ngày nửa tháng liền lên chiến trường các ngành nghề bình dân.

Nhưng Khố Khắc vũ trang toàn bộ là từng cái quốc gia trước lính đặc chủng, năng lực tác chiến gọi người nghe tin đã sợ mất mật.

Chỉ là nhìn khí chất, cũng rõ ràng tức sát rất nhiều.

Nàng hiểu kì đánh giá, ven đường một cái người da trắng lính đánh thuê chú ý tới nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn mặt lạnh lùng sắc dần dần âm lại, chuyển hóa làm cười một tiếng, hướng nàng chọn lấy hạ hạ ba, nói: "hey~~beauty~~" (hải, mỹ nhân ~~)

Đồng bạn của hắn cũng nhìn qua, đi theo thổi lên gảy nhẹ huyết sáo.

Trần trụi khỏa thân đùa giỡn.

Nhưng ở hoàn cảnh như vậy dưới, Tống Nhiễm không lấy vì ngang ngược, nhàn nhạt cong xuống khóe miệng, tiếp tục lái xe tiến lên.

Lại nghe thấy đằng sau kêu lên: "STAY! I LOVE YOU!" (lưu lại ~~ ta yêu người ~~)

Tống Nhiễm lần này nhin không được cười ra tiếng, cũng không biết nghĩ như thế nào, không gây ý thức học lên Lý Toản.

Nàng đem tay trái vươn ra cửa sổ xe, nâng cao, thụ cái ngón giữa.

"WOW!" Cái kia đội Khổ Khắc binh ồn ào lấy cười ha hả.

Tống Nhiễm nhìn kính chiếu hậu, gọi hàng lính đánh thuê uốn gối ngựa đầu, tay che lấy "Trúng tên" trái tim, đã hóa đá; những người khác một bên vuốt hắn cười nhạo hắn, một bên hướng Tống Nhiễm bên này thụ ngón cái.

Tống Nhiễm đáng tươi cười phóng đại, xe còn tại tiến lên.

Nơi này cách lão phòng cháy cực rất gần, ngay tại phía trước chỗ ngoặt đường đi.

Nhưng vào lúc này, nghiêng phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng sấm vang. Chính là chỗ ngoặt phương hướng.

Tổng Nhiễm theo tiếng nhìn lại, còn không có kịp phản ứng. Vừa rồi đám kia cười đùa lính đặc chủng đã trong nháy mắt lên nhanh hơn tập mà đi. Tổng Nhiễm lái xe chuyển biến, lại không có nhanh hơn bọn hắn bao nhiêu.

Ô tô sát dừng ở chiến trường cửa bệnh viện, chỉ thấy một cái đầu vào tay bên trên quần lấy băng vải người bị thương cầm thương cường ép lấy một người mặc áo khoác trắng nữ bác sĩ, lại là Bùi Tiểu Nam.

Bùi Tiểu Nam bị cái kia người bị thương chăm chú siết chặt lấy, giữ lấy vết hầu về sau kéo, trên mặt trướng đến huyết hồng một mảnh.

Tổng Nhiễm hoảng tốc trượt xuống xe, trốn ở sau xe làm yểm hộ, tay chân lạnh lẽo trên kệ máy ảnh rút ngắn ống kính.

Người bị thương quần áo trong nháy mắt rõ ràng phóng đại. Là phần tử khủng bố.

Một giờ trước, Khó Khắc binh cùng phần tử khủng bố tại thành tây giao chiến, sợ là chiến trường cứu viện thời điểm chuyển sai bệnh viện.

Người đi trên đường người bệnh nhao nhao tránh né mà chạy, cửa bệnh viện nhắc người bị thương y tá các bác sĩ cũng trong nháy mắt rút lui chạy đến bệnh viện.

Chỉ có một người lính nghịch người. Lưu, cấp tốc nhảy xuống bậc thang vọt tới tâm đường, truy kích mà lên, cầm thương chỉ vào cái kia phần tử khủng bố, mỗi chữ mỗi câu cảnh cáo: "LET! HER! GO!" (buông nàng ra!)

Người đi đường cấp tốc thanh lui, trống trải trên phố lớn chỉ còn lại bất cóc người cùng quân nhân giằng co.

Vừa rồi mấy cái kia Khố Khắc binh đã đuổi tới, nhao nhao móc súng tiến lên, hô: "Put the gun down!" (đề súng xuống!)

Cưỡng ép người thấy thế, đột nhiên kịch liệt, cảm thương thẳng đến Bùi Tiểu Nam yết hầu, đột mắt quát: "Lui lại! Các người đều lui lại, không phải ta giết nàg!"

"Buông nàg ra!"

"Lui lại!"

"Buông nàg ra!"

"Các người lui lại!"

Hai bên đều một bước cũng không nhường, trên đường đối rống.

Cưỡng ép người thẳng bắt quá bọn hấn khí thế, lại hoảng lại sợ, kéo lấy Bùi Tiểu Nam không ngừng lùi lại suy nghĩ tìm có thể trốn đi cỗ xe.

Mà cái kia quân nhân từng bước ép sát, theo hấn tiến lên, ý đồ rút ngắn tầm bắn.

Vây quanh Khố Khắc binh cũng muốn đuổi theo, cưỡng ép người càng thêm bối rối kích động, rống to: "Lui lại!" Bỗng nhiên uy hiếp hướng Bùi Tiểu Nam trên chân bắn một phát súng.

"A! ! !" Bùi Tiểu Nam kêu thảm một tiếng, máu tươi chảy ròng.

Cầm đầu cái kia quân nhân làm thủ thế. Những người khác toàn bộ dừng lại, không theo.

Chỉ có hấn một người cầm thương theo đi lên.

Tổng Nhiễm từ máy ảnh nhắm chuẩn khung bên trong ngẩng đầu, cái kia quân nhân đưa lưng về phía nàng, thân hình nhìn xem so Âu Mỹ quân nhân muốn đơn bạc một chút, vóc dáng lại rất kiệt xuất nhỏ. Mặt trời đã trầm xuống hơn nửa cái đầu, trời chiều từ tiền phương chiếu xạ qua đến, nghịch quang bao phủ tại hấn thân ảnh cao lớn bên trên, huyền thành vàng sáng.

Hấn lạnh lùng lảng lảng, vững bước tiến lên; cưỡng ép người bồi rối hoảng sợ, từng bước lui lại.

Hai người rất mau cùng bệnh viện kéo ra một khoảng cách.

Tổng Nhiễm cẩn thận ẩn núp đi lên, trốn ở một chỗ cửa hiên sau quay chụp.

Liên nghe cái kia quân nhân tại dùng Anh ngữ cùng cưỡng ép người nói điều kiện: "Người thả nàng, ta cam đoan thả người rời đi."

Cưỡng ép người hăm sâu trong sự sợ hãi, quát: "Cho ta xe! Ta an toàn rời đi sau sẽ đem nàng thả!"

Bùi Tiểu Nam kéo lấy đồ máu tổn thương chân, kêu lên: "Không được. Không được! Lý Toàn, người cứu ta! Đừng nghe hấn!"

Tổng Nhiễm hung hăng khẽ giật mình, bỗng nhiên nhìn về phía cái kia quân nhân. Vừa vịn hấn từ phản quang dưới trời chiều đi vào một toà nhà lầu trong bóng tối. Tổng Nhiễm con mắt bị ánh nắng

chiếu lên có chút hoa, liều mạng chớp nhiều lần mắt, lúc này mới lờ mờ phân biệt ra được tấm kia quen thuộc bên mặt.

Nàng ngại không đủ rõ ràng, mau đem máy ảnh nhắm ngay hấn rút ngắn tiêu cự ——

Cái kia không phải là hấn a?

Cầm căng cứng, ánh mắt ngoan lệ, tinh thần cao độ tập trung, bưng thương ngắm chuẩn lấy cưỡng ép người.

Lý Toàn không chút nào nhả ra, giọng nói vô cùng lạnh, nói: "Bằng hữu. Ta không tiếp thụ bàn điều kiện."

"Ta cũng không tiếp thụ bàn điều kiện!" Cưỡng ép người nóng nảy quát, hống súng gắt gao chống đỡ lấy Bùi Tiểu Nam huyết thái dương, "Cho ta xe! Cho ta xe! Không phải ta liền giết nàng, đồng quy vu tận!"

"Ta đã nói rồi, " Lý Toàn tùy thời tới gần, lúc này ngữ điệu rất phẳng, mỗi chữ mỗi câu, "Người thả nàng, ta đảm bảo người an toàn."

"Đừng có lại kéo dài thời gian! Ta đếm tới 10. Ta thật sẽ nổ súng. Cùng lắm thì cùng chết!" Đối phương đã gần đến hồ điên cuồng, nắm chặt Bùi Tiểu Nam cổ.

Bùi Tiểu Nam kêu lên: "Lý Toàn —— cứu ta! Cứu ta!"

"9! 8! 7 —— "

Lý Toàn ghìim súng, chậm rãi hướng phía trước đến gần, nói: "Đi. Ta cho người tìm xe. Bên cạnh người chiếc kia thế nào?"

Đôi phương ngừng đếm ngược. Hấn rất cảnh giác, không có quay đầu, chỉ là ánh mắt hơi chần chờ một chút.

Đầy đủ.

"Ầm!" Một tiếng súng vang.

Tổng Nhiệm cả kinh nhảy một cái. Cưỡng ép người trên đầu mở cái động, thẳng tắp ngã về phía sau.

Bùi Tiểu Nam tung tóe một mặt huyết, hoa dung thất sắc, một chút té ngã trên đất, kéo lấy thụ thương chân lộn nhào đá văng ra người chết, kéo dài khoảng cách.

Lý Toàn đem thương cầm trở về, nhanh chân đi đến Bùi Tiểu Nam bên người, hỏi: "Người thế nào?"

"Chân của ta! Quá đau!" Nàng giày bị đánh xuyên một cái hố, máu tươi ứa ra.

Lý Toàn nhìn một chút, cấp tốc ôm nàng, bước nhanh đi hướng bệnh viện.

Bùi Tiểu Nam tranh thủ thời gian đưa tay ôm cổ của hấn.

Tổng Nhiệm đứng dậy theo tới.

Nàng truy vào trong bệnh viện, muốn nhìn một chút Bùi Tiểu Nam thương thế như thế nào, có thể tiến bệnh viện liền bị rồi ren đám người độn loạn ánh mắt. Rất nhanh liền không thấy hai người bọn họ bóng dáng.

Chỗ này chiến trường bệnh viện là từ trường học cải tạo, Tổng Nhiệm xuyên qua mấy tòa nhà lầu dạy học, ngắm vài lần phòng giải

phẫu, tìm không thấy Bùi Tiểu Nam ở đâu.

Mà lúc này mặt trời đã lặn, nàng suy nghĩ một chút, người ta thụ lấy tổn thương, vẫn là ngày mai lại đến. Hiện tại trước lại đi ra nhìn nhiều nhìn.

Đang muốn rút chân, ngẩng đầu lại nhìn thấy Lý Toàn.

Hắn một thân quân trang, đứng tại mười mét có hơn một cái cửa phòng học trên bậc thang, cầm túi cùng Benjamin trò chuyện cái gì.

Còn có cái kia Anh quốc binh George, tựa hồ nói vài câu buồn cười mà nói, Benjamin cười đến đưa tay khoác lên Lý Toàn trên bờ vai, gặp cả người.

Lý Toàn nhẹ dặt khóe miệng, cười nhạt một tiếng.

Bác sĩ, y tá, bóng người xuyên qua.

Hắn tựa hồ phát giác được cái gì, khóe miệng nâng lên đường cong hơi hạ xuống, quay đầu hướng bên này nhìn qua.

Tổng Nhiệm lập tức lách vào chỗ ngoặt, ghé vào trên vách tường, trán chăm chú nhấn lấy tường.

Nàng tim đập rộn lên, cảm giác trên trán mạch máu đều tại thành thịch.

Sửng sốt một hồi lâu, bỗng cảm thấy mình không nên tránh.

Có thể, hiện tại gặp, nên cùng hắn nói cái gì đó.

Giống như, không có gì có thể nói.

Nhưng. . . Chào hỏi cũng không có việc gì a. . . Nàng là rất lớn phương. . .

Nàng trong đầu hai cái tiểu nhân nhi xoắn xuýt phân cao thấp, cuối cùng, nàng nhớ tới đều không hảo hảo thấy rõ hấn ngay mặt. . .

Nàng chậm rãi thò đầu ra, hướng bên kia nhìn quanh ——

Trên bậc thang đã không ai.

Chỉ còn chân trời cuối cùng một tia lưu lại yếu ớt hào quang.

. . .

Tổng Nhiễm ôm máy ảnh, chẳng có mục đích tại trong bệnh viện đầu đạo qua một vòng, không thấy được.

Ra bệnh viện, cửa đám kia đưa nàng chơi Khố Khắc binh cũng sớm không thấy tung tích.

Nàng chậm rãi đi trở về bên cạnh xe, tựa ở trên ghế lái phát một lát giạt mình. Trong chốc lát này, ráng chiều triệt để tiêu tán, thiên không nhan sắc một lần độ làm sâu sắc, rất nhanh biến thành xanh xám.

Nhiệt độ không khí cũng cấp tốc giảm xuống.

Tổng Nhiễm ngồi ở trong xe, nguyên bản cảm giác hành trình tràn đầy, bây giờ lại có chút không biết làm thế nào.

Lúc này điện thoại di động vang lên, là Jose đánh tới, nhắc nhở nàng buổi tối có cấm đi lại ban đêm, không nên chạy loạn. Hấn buổi sáng ngày mai sẽ tìm đến nàng.

Tổng Nhiễm nói xong, lại hỏi nhiều câu: "Vì cái gì A Lặc thành bên trong có Khố Khắc binh? Bọn hấn muốn giúp quân đội chính phủ thu phục A Lặc thành?"

"Không phải." Jose nói, "Chủ yếu là A Lặc thành có cực đoan tổ chức cứ điếm, một mực chiếm tây bắc ngoại ô. Quân đội chính phủ lần này tụ lực muốn cùng phản quân đánh tổng tiến công tranh đoạt chiến. Khố Khắc binh tổng bộ cũng liền tập kết binh lực tới, dứt khoát thừa dịp khi đó cùng nhau bùng cứ điếm. Thanh lý sạch sẽ."

"Tranh đoạt chiến đại khái sẽ là lúc nào?"

"Liền cái này hai ba ngày. Nam bộ quân đội đều đã hướng A Lặc thành tụ tập."

Tổng Nhiễm đại khái hiểu rõ chút, càng nhiều thì chờ cùng Jose gặp mặt sau nói chuyện.

Nàng đem lái xe hồi trong đại học, tiến lâu ký túc xá lúc tại quán gia a di nơi đó mua phần Đông quốc đặc sắc bánh mì đêm đó bữa ăn.

Nàng đi đến âm u nặng nề hành lang, đối diện có quân nhân xuống lầu xuyên qua.

Nàng lên hành lang, mở hồ nghe được thanh âm kỳ quái.

Tổng Nhiễm cũng không quá để ý. Thẳng đến trở lại ký túc xá, đóng cửa lại, lúc này mới nghe rõ sát vách tiếng vang, a a làm. Yêu âm thanh, giống đứt quãng sợi tơ, trộn lẫn lấy Anh ngữ gọi. Tiếng giường.

Ván giường lắc lư, đụng chạm lấy vách tường.

Tổng Nhiễm: ". . ."

Hậu tri hậu giác, nàng bỗng nhiên hồi tưởng lại một cái hình tượng —— Bùi Tiểu Nam đưa tay ôm Lý Toàn cổ.

Tổng Nhiễm trước đó coi là ở tại lâu bên trong đều là phóng viên, tới mới phát hiện đây là một tòa nữ sinh ký túc xá, bên trong ở đều là nữ bác sĩ y tá còn có các quốc gia người tình nguyện.

Thường xuyên có binh sĩ ra vào.

Tại chiến trường, cả ngày đối mặt với giết chóc, đào vong, tuyệt vọng; lúc này, mập mờ, xúc động, dục vọng, đều là rất dễ sinh sôi.

Lúc trước, nàng không phải liền là dạng này yêu Lý Toàn sao.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 46: Chapter 46

chapter 46

Đông quốc mặt trời luôn luôn dâng lên đến phá lệ sớm, bốn năm điểm nhiều ngày liền bắt đầu sáng lên.

Tổng Nhiệm gian phòng chưa kịp an màn cửa, sắc trời sáng lên, kích thích mắt của nàng, đem nàng cho làm tỉnh lại.

Sát vách Bùi Tiểu Nam một đêm chưa về, hẳn là tại bệnh viện trị thương.

Tổng Nhiệm cùng Jose ước buổi sáng bảy giờ rưỡi, bây giờ còn có một đoạn thời gian. Nàng ngậm một ổ bánh bao, ngồi tại bên cạnh bàn viết nhật ký, xong đem các loại tư liệu copy đến mây tồn trữ trên bàn.

Làm xong ghi chép, 7.20.

Càng nghĩ, nàng đăng nhập thôi đặc, ban bố một câu: "Trở lại A Lặc thành."

Nàng không tâm tư xem xét lập tức tràn vào tới bình luận, lục soát Lý Toàn tài khoản nhìn thoáng qua. Hẳn thôi đặc hào rỗng tuếch, cái gì cũng không có. Lúc trước, hẳn chỉ là vì chú ý nàng động thái mới xin.

Hiện tại, nàng biến thành của hân bạn gái trước, có lẽ đã sớm không cần đi.

Còn muốn, dưới lầu truyền đến ô tô lái vào tiếng vang.

Tổng Nhiệm thu hồi suy nghĩ, trên lưng đã sớm cắt kỹ bao, cấp tốc đi xuống lầu.

Quả nhiên là Jose tới.

Hắn đặc địa xuống xe, thân thể thẳng tắp đứng tại trước xe. Nhìn thấy Tổng Nhiệm, hân nét mặt tươi cười mở rộng, tay che lấy bả vai đối nàng trịnh trọng kỳ sự hành lễ, nói: "Tổng, nhìn thấy người ta phi thường vinh hạnh. Người là mỗi cái phóng viên thần tượng."

Tổng Nhiệm trước kia cùng Tát Tân cùng nhau ở lâu, quen thuộc bọn hân nhiệt tình lại khoa trương thoạt phương cách thức, nhưng lần này vẫn là ửng đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Là ta tương đối may mắn."

"May mắn là thượng thiên chiếu cố." Jose nói, "Nhưng thượng thiên chỉ chiếu cố ưu tú mà người thiện lương."

Tổng Nhiệm nghĩ thầm nàng lại muốn khiêm tốn xuống dưới, không chừng còn có cái gì ca ngạo chi từ yếu dật xuất lai, dứt khoát liền mỉm cười tiếp nhận.

Jose là Đông quốc bộ ngoại giao đặc phái phóng viên, chừng ba mươi lăm tuổi.

Hắn thân hình cao lớn, gương mặt lẳng khuếch rõ ràng. Cao ngất mi xương, lõm sâu hốc mắt, là điển hình Đông quốc tướng mạo.

Niên kỷ của hấn ở nơi đó, không cần súc râu ria, nhìn xem liền so Tắt Tân tên kia thành thực một mảng lớn.

Hôm nay từ hấn mang Tống Nhiễm đi A Lặc thành bảo vệ chiến chỉ huy tác chiến bộ, cùng cái khác đặc biệt phóng viên cùng nhau chia sẻ chiến sự tin tức. Trước mắt, phụ cận thành trì binh lực đang theo A Lặc thành điều khiển, một trận đại quy mô ác chiến gần ngay trước mắt. Chiến trường phóng viên điều động cùng vấn đề an toàn cũng cần thống nhất bố trí.

Jose hỏi: "Người hôm qua không có đi khu giao chiến a?"

"Không có." Nàng một người vẫn là sợ không an toàn.

"Bây giờ cách tập hợp còn có một đoạn thời gian, nghĩ qua bên kia nhìn xem sao?"

"Tốt."

Jose tại giao lộ chuyển cong, quán hướng một đầu mở hướng phương bắc đường.

Quả nhiên, đi không bao lâu, chỉ nghe thấy mơ hồ tiếng súng tiếng pháo.

Tống Nhiễm mắt nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ than thở rãnh: "Tám điểm cũng chưa tới, tất cả mọi người không cần ngủ sao?"

Jose cười ha hả: "Quen thuộc liền tốt. Hiện tại quốc gia chúng ta, nơi nào còn có một mảnh có thể yên giấc thổ địa đâu?"

Tống Nhiễm nhìn về phía ngoài cửa sổ, chú ý tới đoạn đường này đi tới, rất nhiều tiểu hài tử tại ven đường phé tích bên trong tìm

kiểm thu tập cái gì.

Nàng hơi nghi hoặc một chút, thẳng đến nửa đường, phía trước một tòa lâu vũ phế tích phía trên xuất hiện hai cái quần áo tả tơi gầy trơ cả xương tiểu hài.

Tiểu nam hài năm sáu tuổi, tại phế tích bên trên bờ; phía sau hắn đi theo một cái không đến bốn tuổi tiểu nữ hài, nữ hài áo rách quần manh, dùng cả tay chân, chậm rãi tại trên tảng đá bên cạnh xê dịch.

Tiểu nam hài tại gạch đá bên trong lay lật qua lật lại, tìm nửa ngày, nhặt được một mảnh vụn bánh mì, lập tức đưa cho muội muội. Tiểu muội muội nhận lấy liền hướng bỏ vào trong miệng, mới đầu ngón tay lớn mảnh vụn trong nháy mắt tiến bụng, đã ăn xong lại ba ba nhìn qua ca ca.

Tiểu ca ca vì vậy tiếp tục dùng hắn gầy gò nho nhỏ cánh tay đi lật qua lật lại những cái kia với hắn mà nói quá mức nặng nề tấm gạch. Muội muội thất tha thất thểu đi theo phía sau muốn giúp đỡ, bắt đắc dĩ nàng quá gầy quá yếu, chỉ có thể vô ích cực khổ bỏ qua một chút hòn đá nhỏ.

Tổng Nhiễm xuất ra máy ảnh.

Jose thấy thế, chậm rãi dừng xe đợi nàng quay chụp, nói: "Dạng này chiến tranh cô nhi nhiều lắm."

"Vì cái gì không đem bọn hắn đưa đi trại dân tị nạn?"

"Những này liền là từ trại dân tị nạn chạy đến, vật tư thiếu, chiếu cố không đến. Lại là tuổi nhỏ cô nhi, không giành được đầy đủ đồ ăn."

Tổng Nhiễm tìm kiếm một chút, nhưng hôm nay đi ra ngoài trong bọc ăn cái gì cũng không có trang.

Jose cũng không có, tiếc nuối nhún vai.

Phế tích phía trên, tiểu nam hài bỗng nhiên vui vẻ hô lên một tiếng, nguyên lai hắn nhất được bánh bích quy phiền, khoảng chừng hơn phân nửa khối.

Muội muội lập tức vui vẻ bò đi bên cạnh hắn. Nàng tiếp nhận bánh bích quy, cắn một cái, một bên nhai lấy một bên đem bánh bích quy tách ra thành hai nửa. Ca ca tranh thủ thời gian ngồi xuống nhặt lên trên đất mảnh vụn bỏ vào miệng. Tiểu muội muội đưa cho hắn nửa khối bánh bích quy, tiểu ca ca lại không muốn, tiếp tục đi tìm.

Muội muội vội vàng cùng sau lưng hắn, một mực hướng trong tay hắn nhét.

Tiểu ca ca không lay chuyển được, rốt cục nhận lấy, lại cẩn thận cất vào trong túi.

Tổng Nhiễm còn nhìn xem, Jose thán thanh: "Muốn đi sao?"

Tổng Nhiễm thu hồi ánh mắt: "Đi thôi."

Jose một lần nữa phát động ô tô, chưa hành sử, phía trước tiếng súng trận trện.

Nếu như là lần đầu tiên tới chiến trường, Tổng Nhiễm đại khái sẽ hỏi Jose, những hài tử này nghe không được tiếng súng sao, vì cái gì không sợ. Nhưng bây giờ nàng rất rõ ràng, bọn hắn liền là đuổi theo tiếng súng tới. Trên chiến trường có quân nhân, quân nhân

cùng người chết nhiều địa phương mới có còn sót lại các loại tiểu vật kiện cùng đồ ăn cận bã.

Tại phế xương đối trước mặt, sợ hãi lại coi là cái gì đâu?

Jose nói: "Thế hệ này hài tử, đã không có tương lai." Nói xong lại dừng một chút, "Chúng ta cũng không có tương lai."

Ô tô khởi động một cái chớp mắt, Tống Nhiễm lần nữa nghe được tiểu nam hài reo hò, quay đầu nhìn nhiều mắt.

Nguyên lai hấn tại tấm gạch hạ nhật được một chi cái bật lửa, hưng phấn cùng muội muội chia sẻ.

Hai tiểu hài tử ngồi tại phế tích bên trên, bưng lấy cái bật lửa từ từ đánh lấy, ngọn lửa nhiều đám nhảy lên lại rơi xuống. Tiểu muội muội giống như là gặp được nhiều ly kỳ đồ chơi, vui vẻ đến khanh khách cười không ngừng, bàn chân loạn lắc. Ca ca cũng vui vẻ cười không ngừng.

Tiểu hài nhi trong lòng bàn tay ánh lửa yếu ớt kia chiếu vào bọn hấn sáng tinh tinh mắt.

Cỗ xe chuyển biến, Tống Nhiễm rút cục thu hồi ánh mắt, nói: "Nhân sinh của bọn hấn còn rất dài, còn có tương lai."

Cảm thấy bầu không khí quá mức nặng nề, lại mỉm cười tăng thêm một câu, "Đương nhiên, người lớn tuổi, liền không nói được rồi."

Jose cười ha ha: "Tống, người như thế đáng yêu!"

Ô tô dọc theo khu giao chiến bên ngoài chạy qua, tại trận trận tiếng súng bên trong, Tổng Nhiệm nhìn thấy không ít quân dân sáng sớm liền đang đào chiến hào, thanh phế tích, nổ lâu vũ, vì tiếp xuống chiến dịch làm chuẩn bị.

Tám giờ kém năm phút, bọn hắn đến A Lặc thành trung tâm thành phố chỉ huy tác chiến bộ. Kia là một tòa bốn tầng cao nhà bảo tàng.

Nơi này cách tiền tuyến không đến hai cây số, không ngừng có xe cho quân đội quân dụng xe máy cùng chạy bộ mà đến quân nhân ra ra vào vào, thông báo lấy đến từ các đầu chiến tuyến quân sự tình hình chiến đấu.

Tổng Nhiệm đi theo Jose xuống xe, đi vào nhà bảo tàng.

Sưu tập vật sớm đã bay lên không, bên trong tia sáng lơ mờ, đen sì âm trầm, không có vật gì.

Bộ chỉ huy dưới đất hai tầng hầm trú ẩn bên trong. Tổng Nhiệm đáp lấy hộp gỗ dưới thang máy đến dưới đất.

Mờ tối đèn chân không, chật hẹp hành lang, bồ câu ổ bàn tầng hầm. Quan chỉ huy, nhà quân sự, thông tin viên, ghi chép viên, tên nhân viên, từng cái trên cương vị người đều tập trung tinh thần vội vàng trong tay nhiệm vụ.

Tổng Nhiệm tại tổ kiến giống như dưới mặt đất uốn lượn một trận, đi đến một chỗ phong bế hành lang.

Cuối hành lang có một cái căn phòng bịt kín, xuyên thấu qua trên cửa tiểu pha lê, mơ hồ có thể trông thấy một đám mặc quân trang

người tựa hồ đang thảo luận an bài chiến lược, tranh đến mặt đỏ tới mang tai. Nghe không được thanh âm.

Thủ vệ binh sĩ cảnh giác nhìn nàng một chút, nàng lập tức dời ánh mắt, theo Jose chuyển tiến đầu này một cái nhỏ hẹp u ám gian phòng bên trong.

Trong phòng đã tụ tập một chút trong ngoài nước phóng viên, chỉ có nàng một cái châu Á gương mặt, cũng chỉ có nàng một nữ tính. Trong đó mấy cái Âu Mỹ nam phóng viên đối nàng quăng tới cũng không tín nhiệm ánh mắt, thậm chí có chút khinh miệt, phảng phất cho rằng gầy yếu mà thân là nữ tính nàng không cách nào xứng đôi chiến trường nhiệm vụ.

Tổng Nhiệm chỉ coi không nhìn thấy.

Còn không có hộp, có mấy người phun khói lên. Không gian thu hẹp bên trong lập tức khói mù lượn lờ.

Chiến trường áp lực quá lớn, nam nữ già trẻ, cơ hồ tất cả mọi người sẽ hút thuốc.

Có người đem một gói thuốc lá đưa một vòng, nhân thủ một chi. Đến Tổng Nhiệm chỗ này, nàng khoát khoát tay, mỉm cười: "Ta không hút thuốc lá."

"Ưu nhã tiểu thư." Cái kia phân khói nước Pháp phóng viên cười nói, nói không rõ là trêu chọc vẫn là chế giễu.

Túi kia còn lại một chi khói cùng cái bật lửa bày ở trước mặt nàng, chủ nhân vô ý lấy đi, nàng cũng nhắm mắt làm ngơ.

Tám giờ đúng, một vị Đông quốc chiến sự tin tức quan tiến đến. Hấn phụ trách lần này chiến sự quay chụp quần hạt.

Hợp nội dung rất đơn giản, quân đội chính phủ sẽ tận lực cho những này tại trên quốc tế có được nhất định quyền lên tiếng các phóng viên cung cấp tiện lợi, cũng mời bọn họ tại khách quan ghi chép đồng thời, nhiều giúp đỡ quân đội chính phủ thắng được quốc tế dư luận ủng hộ.

Cái kia nước Pháp phóng viên hô lấy khói, cười giỡn nói: "Yên tâm. Ta ống kính dưới, quân đội chính phủ đều là anh dũng, phản quân đều là tàn bạo."

Mấy cái ngoại quốc phóng viên cười thành một đoàn.

Trong phòng Đông quốc người cũng đi theo mỉm cười, dù là nghe ra chế nhạo phản phúng hương vị cũng giả bộ như không hiểu.

Tổng Nhiệm mặt không biểu tình, như là nghe được một câu nhàm chán nhất trò cười.

Cái kia nước Pháp phóng viên gập, hỏi: "Người cảm thấy thế nào, tiểu thư?"

Tổng Nhiệm ngược mắt: "Ta không quan tâm vấn đề này, tiên sinh."

"Úc? Vậy người chạy tới chiến trường, lại không quan tâm những thứ này. Xin hỏi người quan tâm cái gì?"

Tổng Nhiệm: "Ta chỉ quan tâm người nơi này lúc nào có thể kết thúc cực khổ."

". . ." Cái kia nam phóng viên phun ra một điều thuốc vòng đến, không có nói tiếp.

Chỉ chốc lát sau, hội nghị kết thúc, mọi người tan cuộc rời đi.

Tổng Nhiệm đứng dậy lúc cầm lấy bao thuốc kia cùng cái bật lửa, đưa cho người phóng viên kia: "Người đồ vật."

Hắn không thu, cười thanh: "Trên chiến trường rất đáng sợ, tiểu thư, hi vọng người không muốn hù đến chảy nước mắt. Sợ hãi thời điểm thử một chút đi, thuốc lá sẽ mang lại cho người dũng khí."

Tổng Nhiệm trả lời: "Cùng người không đồng dạng. Dũng khí của ta đến từ xương cốt, không đến từ nicotine."

Người phóng viên kia chính hút thuốc đầu, bị nàng lời này sắc đến chọn lấy mi. Hắn thu cười, không có lại nói tiếp, nhưng cũng không có nhận cái kia khói, thẳng đi.

Jose cùng mấy cái Đông quốc phóng viên muốn lưu lại nội bộ hội nghị. Tổng Nhiệm nên rời đi trước.

Nàng cầm cái kia khói cùng cái bật lửa, vốn định ném đi, suy nghĩ một chút, lại không có ném.

Nàng ra bộ chỉ huy cửa sắt lớn, đứng tại hầm trú ẩn mờ tối dưới mặt đất trong hành lang chờ thang máy.

Ngang lưới sắt cửa, màu vàng mộc kiểu toa, đây là rất già cái chủng loại kia thang máy.

Cùng ban đầu ở Ha Pha thành cái kia đồng dạng, khi đó, Lý Toàn còn dạy nàng làm sao cười.

Thang máy một mực không có xuống tới.

Nàng đợi trong chốc lát, không đợi, đi đến một bên kéo ra trong thang lầu cửa.

Đèn cảm ứng sáng lên.

Nặng nề cửa từ phía sau lưng đập tới, đụng nàng ba lô một chút, trong túi hộp thuốc lá rơi ra tới.

Tổng Nhiễm nhặt lên dò xét một chút, hộp thuốc lá bên trên vẽ lấy một cá tính cảm giác nữ lang tóc vàng, bên trong chỉ có một điều thuốc.

Nàng đem nó nhét vào tầng đá vách tường nền bên trên, vừa đi bên trên một bước bậc thang, lại quay đầu mắt nhìn.

Chi kia khói lẻ loi lơ lửng nằm tại trong hộp thuốc lá.

Nàng lại đi xuống một bước bậc thang đến, đem cây kia thuốc hút ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ một chút, thuốc lá giấy nhìn xem gắng gượng, sờ lấy lại rất mềm mại.

Nàng tiến đến bên môi hít hà, mùi thuốc lá có nó đặc biệt mùi hương. Không giống hai tay khói khó nghe như vậy.

Tổng Nhiễm xoay người nghiêng nghiêng bên cạnh tựa ở trên tường, đem chi kia khói ngậm trong miệng, "Cọ" địa điểm đốt cái bật lửa.

Nàng đối ngọn lửa chậm rãi hít một hơi, sương mù cấp tốc thuận khoang miệng tràn vào trong phổi, kích thích, khó người, thôi! Nàng nhú mi, mở to miệng đang muốn đem khói mù phun ra.

Trong thang lầu cửa bị người đẩy ra, nàng ngón tay cầm điều thuốc, vô ý quay đầu, bỗng nhiên khẽ giặt mình.

Cách thở ra màu xanh trắng sương mù, Lý Toàn ánh mắt có chút ảm đạm khó phân biệt. Hắn bỗng nhiên tại nguyên chỗ, tay nắm lấy nặng nề cửa xuôi theo; ánh mắt tại mặt của nàng cùng nàng thuốc lá trên tay ở giữa di động một lần, cuối cùng lại trở xuống trên mặt nàng.

Tổng Nhiễm kinh hãi không nhỏ, im ắng thở ra một đại khẩu khí, càng nhiều sương mù hô lên. Khói xanh phiêu phù ở trước mặt nàng, nổi bật lên mặt của nàng có loại khác tịch liêu, lại không giống nhất quán nàng.

Lý Toàn liền như thế nhìn chằm chằm mặt của nàng, mấy giây đều không lên tiếng.

Chỉ là cái kia tia chinh lăng hạ vũ mị thoáng qua liền mất, nàng thật giống như bị hắn bắt bao, chân tay luống cuống, cầm điều thuốc ngón tay lập tức giấu đi bên cạnh người; nhu nhu nghiêng ở trên vách tường tiểu thân bản cũng không tự giác đứng thẳng bắt đầu, ánh mắt khẩn trương mà cẩn thận mà nhìn xem hắn.

Ba tháng không thấy, cũng lẫn nhau không liên hệ. Trọn vẹn ba tháng.

Hắn tựa như không có thay đổi gì, đơn giản là tóc dài một chút; nhưng cẩn thận nhìn lại là thay đổi chút, mặt mày càng thâm thúy, cằm đường cong cũng càng thêm cứng rắn, nhìn xem khí chất lãnh túc chút, có lẽ là cái này một thân quân trang tác dụng.

Liền ánh mắt cũng. . . Có chút sơ lạnh.

Trong nội tâm nàng bỗng nhiên có chút nhỏ xíu nhói nhói.

Giấu ở phía sau tay lại cầm tới phía trước đến, tàn thuốc phía trên, một sợi khói xanh lượn lờ.

Lý Toàn một bước đi tới, quay đầu đi chỗ khác, nghiêng người đóng lại cửa phía sau. Hắn buông tay động tác rất chậm chạp, phảng phất cánh cửa kia là quý giá cỡ nào lịch sử di tồn.

Trợn vện năm giây,

Hắn đem cái kia quạt nặng nề cửa nhẹ nhàng đóng kỹ, thu tay lại, lúc này mới quay đầu một lần nữa nhìn về phía nàng, cười nhạt một tiếng, hỏi: "Đến đây lúc nào?"

Lại là nụ cười như thế, giống một năm trước nàng đi cảnh bị bộ lấy xe lúc dáng tươi cười.

Lẽ phép, nhưng tựa như. . . Sẽ không càng gần.

Nàng tâm đều mặc, lại đi theo gió lên khóe miệng mỉm cười: "Hôm trước."

"Muốn đợi bao lâu?"

"Ít nhất chờ A Lặc thu phục."

Hắn rõ ràng, gật đầu một cái: "Ân."

". . ."

". . ."

Không có những lời khác.

Mờ tối dưới mặt đất, yên tĩnh như chết, như dao cắt tâm.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Nhiễm cảm thấy một giây sau trên mặt nàng biểu lộ liền đem nhin không được muốn sụp đổ mất lúc, đèn cảm ứng cứu được nàng.

Ánh đèn dập tắt.

Râm mát thông đạo dưới lòng đất lâm vào tuyệt đối hắc ám.

Vô luận như thế nào thích ứng, dưới nền đất đều không nhìn thấy một tia sáng. Tàn thuốc trong tay cũng lực lượng yếu ớt.

Tống Nhiễm không lên tiếng, nàng không dám gọi tỉnh cái kia ngọn đèn, càng không dám lại đối mặt trở về rõ ràng hắc.

Mà Lý Toàn cũng không có phát ra một điểm thanh âm, ăn ý để lẫn nhau đều bao phủ tại trong bóng tối.

Hắc, che giấu hết thảy,

Chỉ có kiến trúc cổ xưa dưới nền đất mục nát mà ẩm ướt bùn đất khí tức.

Mấy giây sau, nàng nghe được hắc đi lên thang lầu, quần lính vuốt ve âm thanh, giày đạp đất âm thanh, gõ lấy thêm đá.

Thang lầu rất hẹp, Tống Nhiễm lui ra phía sau một bước, cho hắc nhường chỗ.

Một bước, hai bước. . .

Nàng đứng tại cấp thứ ba trên bậc thang, biết hắc muốn gấp thoáng qua.

Nàng tâm loạn như ma, không gảy ý thức giơ tay lên, đem khói miệng phóng tới bên môi.

Một giây sau, Lý Toàn đi lên cấp thứ ba bậc thang. Tống Nhiễm vội vàng ngược mắt, hơi sáng trong ngọn lửa, đứng tới Lý Toàn trong bóng đêm phá lệ sáng tỏ mà thâm trầm đôi mắt, nhìn chăm chú nàng. Nhưng nàng không thấy rõ, tiếp theo một cái chớp mắt, hấn đem chi kia khói từ trong tay nàng rút đi, nhấn diệt tại nền bên trên.

". . ." Tống Nhiễm trước mắt lại lần nữa lâm vào tuyệt đối hắc ám.

Cũng mất một tia tiếng vang.

Nàng biết hấn gần trong gang tấc, tự dừng khẩn trương đến cực điểm, phát nhiệt xuất mồ hôi trong lòng bàn tay nắm chặt râm mát vách tường, có chút nghiêng đầu muốn nghe thanh chung quanh một tia tiếng vang, phán đoán động tác của hấn.

Có thể nàng cái gì cũng nghe không đến, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nàng trái tim nhẫn co lại, không hiểu cảm giác có cỗ áp lực hướng nàng áp sát tới. Nàng cảm thấy mình hoảng hốt, lại hư hư thực thực ngửi được trên mặt hấn trên da thịt khí tức quen thuộc. Nàng nhịp tim cuồng loạn, ngừng thở cơ hồ không dám thở, muốn cầu chứng cái gì. Nhưng nàng cũng không có cảm giác được hơi thở của hấn. Muốn lại ngửi một cái xác nhận, lại cái gì đều nghe không thấy.

Hết thảy chỉ ở một giây ở giữa,

Hắn nhún diết đầu mẩu thuốc lá, thu tay về, đi lên cấp thứ tư bậc thang, một đường hướng lên mà đi.

Vừa rồi, có lẽ là ảo giác của nàng.

Tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, cứ như vậy trong bóng đêm gặp thoáng qua.

Nàng ngón tay keo kiệt gắp vách đá.

Chợt nghe một tiếng thanh thúy, Lý Toàn cảm thương gõ xuống lan can sắt, đông một tiếng, đèn cảm ứng sáng lên, mờ nhạt quang mang bày khắp hành lang.

Hắn đi qua thang lầu chỗ rẽ, không có nhìn nàng, ánh mắt khẽ nâng nhìn xem phía trên, đi lên lầu.

Tổng Nhiệm im lặng cúi đầu.

Mà hắn tại trên bậc thang thứ ba đứng vững, nhìn qua lối ra nhìn mấy giây, chung quy là cúi đầu xuống nhìn nàng: "Người không đi sao?"

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 47: Chapter 47

chapter 47

"Đi." Tống Nhiễm ngẩng đầu, vội vàng trả lời.

Ánh mắt cùng hắn giao thoa một cái chớp mắt, hắn liền dõng dạc, nhấc chân lên bậc thang.

Tống Nhiễm quay đầu nhìn một chút nhấn diệt tại nền bên trên đầu mẫu thuốc lá, nắm chặt lòng bàn tay cái bật lửa, theo hắn đi lên, ra dưới mặt đất.

Xuyên qua u ám một tầng đại sảnh, trắng bóng ánh nắng húc đầu mà đến, kích thích nàng híp lại mắt. Nàng đưa tay ngăn trở tia sáng, gặp Lý Toàn đã đi xuống bậc thang, dặng chân lên đường bên cạnh một cỗ gắn máy xe quân đội, đội nón an toàn lên, khẽ nâng lấy cái cầm, buộc lên mũ giáp dây lưng.

Bên mặt hình dáng có chút đậm mạc.

Tống Nhiễm lên xe của mình, bên trong bị mặt trời chói chang thiêu đốt giống phòng tắm hơi, nàng trong lòng lạnh sừ sừ, quay cửa sổ xe xuống, rất nhanh khởi động, lái xe rời đi hiện trường.

Cất bước lúc nàng liếc mắt kính chiếu hậu, Lý Toàn đang cúi đầu hướng trên tay phủ lấy màu đen tác chiến bao tay.

Lái xe ra ngoài không bao lâu, nàng sau khi nghe thấy phương hạm nặng xe gấn máy tiếng vang. Lại liếc một chút kính chiếu hậu, Lý Toàn lái xe đến đây, tựa hồ cùng nàng đi là cùng một cái phương hướng.

Tổng Nhiễm hít sâu lấy khí, mím chặt bờ môi. Đi đến phía trước ngã tư đường, vừa vặn dừng tới một bang đào chiến hào quân dân muốn băng qua đường. Tổng Nhiễm sớm né tránh dừng xe lại. Xe gấn máy tiếng mô-tơ từ xa mà đến gần, vừa vặn đến nàng ngoài cửa sổ xe, sát ngừng.

Lý Toàn nghiêng nghiêng cầm một chân chống đất, lưng hơi cong bò xồm tại xe máy bên trên, chờ lấy đám người kia đi qua. Ngón tay vô ý thức khuấy động lấy tay lái tay.

Tổng Nhiễm nhìn không chớp mắt, nhìn chằm chằm kính chắn gió bên ngoài đứng im cần gạt nước khí.

Trải qua Đông quốc quân dân trông thấy Tổng Nhiễm cái này á duệ cô nương, đều hiếu kỳ đánh giá, mang theo nụ cười thân thiện nghị luận âm ỉ.

Lý Toàn gặp, nghiêng đầu nhìn một chút Tổng Nhiễm, bên nàng nhan yên tĩnh, bởi vì đám người vây xem mà hai gò má ửng đỏ, bên tai bên trên cũng nhiễm lên tằm tã màu hồng, trên môi còn bốc lên mồ hôi rịn.

Mấy cái dân bản xứ trông thấy Lý Toàn quân trang, nhiệt tình hướng hấn chào hỏi, kính lấy cũng không tiêu chuẩn quân lễ.

Khổ Khắc binh tại Đông quốc là rất thụ tôn kính hoan nghênh.

Lý Toàn cũng hướng bọn hấn cười nhạt một chút.

Tổng Nhiễm ngược mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, vừa vận công thấy hần bên mặt bên trên nét mặt tươi cười, khóe môi cong lên độ cong không lớn, lại là chân tâm thật ý.

Hắn phát giác được cái gì, ánh mắt muốn dời qua đến, nàng đã cấp tốc dời ánh mắt nhìn về phía trước. Trái tim phanh phanh nhảy, liền sợ bị bắt bao. Trước xe đã không ai, nàng luống cuống tay chân khởi động chân ga, chạy qua ngã tư đường.

Bốn năm giây sau, hậu phương xe gắn máy cũng khởi động, tăng tốc lao vùn vụt tới.

Một xe một xe máy, tại trống trải trên phố lớn phi tốc hành sử.

Rẽ ngoặt đường vòng, xuyên phố đi ngõ, phương xa khu giao chiến sừng vang lên thành bối cảnh âm; trên đường chỉ có xe gắn máy oanh minh cùng bánh xe lăn mặt đất xi măng tiếng vang.

Nhưng ô tô chung quy là ô tô, cao tốc phía dưới khó tránh khỏi bất ổn. Tổng Nhiễm vượt qua một đầu lắc lư đại đạo, không có lại thêm nhanh. Coi là Lý Toàn sẽ siêu tốc quá khứ, có thể hắn lại cũng không có, liền như thế song song cùng nàng hành sử, một đường đến chiến trường cửa bệnh viện.

Tổng Nhiễm xe dừng ở ven đường, Lý Toàn xe máy sát dừng ở nàng trước một cái thân vị.

Hắn rút ra chìa khoá, lấy xuống dưới mũ giáp xe máy, quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Ngã bệnh?"

"Không có." Nàng lắc đầu, "Đến phỏng vấn."

"Ân."

"Người đây?"

"Nhìn bằng hữu."

"Nha."

Hắn không được tự nhiên khẽ mím môi môi, đôi nàng gật đầu xem như chào hỏi, quay người đi hướng bệnh viện.

Tổng Nhiễm từ chỗ ngồi phía sau cầm lên mình đồ vật, khóa xe.

Cửa bệnh viện, không ngừng có người bị thương từ trên chiến trường đưa tới. Tổng Nhiễm thành thói quen trường hợp như vậy. Nàng hôm nay là đến phỏng vấn Bùi Tiểu Nam. Mặc dù nàng tại Đông quốc tiếp xúc qua không ít không biên giới bác sĩ, nhưng đây là lần thứ nhất gặp Trung Quốc tịch. Lại thêm ngày hôm qua cái kia đoạn trải qua, Bùi Tiểu Nam cố sự rất đáng được viết.

Nàng thăm dò được Bùi Tiểu Nam phòng bệnh, đi qua trên đường âu sầu trong lòng, sợ tại trong phòng bệnh của nàng nhìn thấy Lý Toàn. Nhưng rất mau đánh tiêu suy nghĩ, ý nghĩ này không khỏi quá mức không rời đầu.

Chiến trường bệnh viện từ đã từng trung học cải tạo mà thành, phòng học thành phòng bệnh, trong một gian phòng trưng bày mười, hai mươi tám giường bệnh.

Tổng Nhiễm trải qua nặng chứng phòng bệnh lúc, nhìn thấy bên trong người bị thương tay cụt chân gãy, hoàn toàn thay đổi, thống khổ tiếng kêu rên, rên rỉ thanh bên tai không dứt.

Nàng bước nhanh đi qua, đi đến nhẹ chứng phòng bệnh.

Bên này hơi có vẻ nhẹ nhõm một chút.

Ngoài cửa sổ rừng cây rậm rạp, gió nhẹ nhẹ phẩy. Trong phòng quạt trần hô hô chuyển động, mát mẻ thông gió.

Có bệnh nhân tại nói chuyện phiếm, có thì tại nghỉ ngơi.

Bùi Tiểu Nam trên chân quán lấy băng gạc, ngồi ở trên giường ăn olive phiến.

Nàng chính nhàm chán đâu, gặp Tống Nhiễm đến, hào phóng đem chính mình thụ thương chân cho nàng nhìn, nói: "Không quan hệ, yên tâm chụp ảnh."

Tống Nhiễm tự nhiên không có cự tuyệt, lại hỏi: "Chân người thụ thương nghiêm trọng không?"

"Nói như thế nào đây, " Bùi Tiểu Nam tap xuống lười, "Ngón chân út đầu không có một đoạn. Nhưng cũng coi là vạn hạnh. May mắn người kia không liếc chuẩn, không phải trên chân xuyên động, có thể treo chuông lục lạc."

Nàng rộng rãi bình tĩnh, Tống Nhiễm cũng nhin không được.

Bùi Tiểu Nam biết Tống Nhiễm là vì phỏng vấn mà đến, không giữ lại chút nào cho nàng giảng chuyện xưa của mình.

Nói trong công việc đối mặt bình thường là trên chiến trường thương binh, bởi vì đối sức chống cự hạ xuống mà lây nhiễm ô nhiễm người bệnh, cùng đại lượng tại tập kích khủng bố bên trong thụ thương binh dân.

"A Lặc thành nhân khẩu nhiều, phần tử khủng bố thường xuyên làm tập kích. Ta tới này nửa năm liền chết hơn vạn bình dân, tổn thương thì càng không cần nói. Đoạn thời gian trước quân đội chính phủ yếu thế thời điểm, phần tử khủng bố tại A Lặc tây bắc ngoại ô xây cứ điểm. Không biết lần này bảo vệ chiến có thể hay không đem bọn hấn thanh, nếu không thì cái tai họa."

Bùi Tiểu Nam còn nói, chính nàng cũng không có cái gì giữ gìn hòa bình thế giới cứu vớt thương sinh đại lý tưởng, chỉ là bởi vì bạn trai xuất quỹ nàng đồng khoa phòng học muối, nàng bỗng nhiên muốn đổi cái hoàn cảnh, liền chạy đến Đông quốc, kết quả một đái liền là hơn nửa năm.

Sau đó thì sao, tại chiến trường trong bệnh viện, nàng phát hiện hết thầy đều rất thuần túy, không có bối cảnh hậu trường, không có hồng bao lợi ích, không có lục đục với nhau, không có y náo đe dọa, không có bệnh viện hệ thống hết thầy màn đen, hết thầy đều trở về đến nguyên thủy nhất thuần túy nhất trị bệnh cứu người.

Bùi Tiểu Nam sờ một chút thuốc lá, nhớ tới tại phòng bệnh, lại trả về, khẽ thở dài: "Ở chỗ này, ta mới cảm giác chính mình là cái bác sĩ, chỉ là cái bác sĩ. Người hiểu ý của ta không?"

Tổng Nhiệm gật đầu: "Ta hiểu."

Lại hỏi, "Bất quá, ở chỗ này lâu như vậy, sẽ tịch mịch sao?"

Bùi Tiểu Nam thất thần nửa ngày, bỗng nhiên khinh đạm cười một tiếng, nói: "Ta loại người này, làm sao lại tịch mịch?"

Nàng giảng một hai đoạn nàng mập mờ trải qua, không e dè nói: "Bọn hấn đều rất đáng yêu, bây giờ trở về nghĩ, rất lãng mạn. Hơn

nữa còn để cho ta phát hiện, trước kia ta cái kia nam bằng hữu liền là thứ cặn bã. Ta chỉ là sức chiến đấu."

Tổng Nhiễm tự nhiên biết cái này "Sức chiến đấu" là có ý gì, hỏi: "Cái kia có để người chân chính động tâm sao?"

Trả lời lại là lắc đầu.

"Văn hóa khác biệt, rất khó chạm đến ở sâu trong nội tâm." Bùi Tiểu Nam hơi có tiếc hận, trong mắt cũng hiện lên vẻ cô đơn, "Bất quá. . ." Nàng bỗng cực kì nhạt cong môi dưới.

"Cái gì?" Tổng Nhiễm hỏi.

Nàng nhẹ lay động ngón tay, không đáp.

Tổng Nhiễm đang muốn hỏi lại cái gì, đã thấy Bùi Tiểu Nam ánh mắt ngưng tụ một chút, nàng phui phui bên tai toái phát, không tự giác ngồi thẳng thân thể, bả vai bên ngoài khuếch trương, bộ ngực nhô lên, điều chỉnh ra tốt đẹp nhất tự tin đáng vẻ, nhìn về phía phía sau nàng.

Tổng Nhiễm thuận nàng ánh mắt quay đầu, chỉ thấy Lý Toàn đi vào phòng bệnh.

Nàng trong lòng một cái lộp bộp.

Lý Toàn nguyên bản cũng không nhìn về phía bên này, có lẽ là cảm nhận được cái gì, mắt gió quét tới. Hắn khước môi cong lên một tia chỉ có thể nói là lễ phép mỉm cười, gật đầu xem như chào hỏi, sau đó thẳng đi hướng cách hai người bọn họ giường ngủ một cái người da trắng bên cạnh. Người da trắng kia tóc vàng mắt xanh, trên cánh tay đánh lầy băng vải. Hắn là hắn đồng đội.

Bùi Tiểu Nam hạ giọng, nói: "Hắn là Khố Khắc phản kháng bố vũ trang bên trong lính đánh thuê, chỉ có trước lính đặc chủng mới có thể vào tuyến. Rất lợi hại. Người muốn hiểu rõ cái này một khối, có thể đi phỏng vấn hắn."

Tổng Nhiệm trầm thấp địa "a" một tiếng.

Nàng cài lấy đầu, không có nhìn Lý Toàn, trong đầu lại quên sau đó phải phỏng vấn vấn đề. Lỗ tai cũng không khỏi tự chủ nghe hắn cùng hắn chiến hữu nói chuyện phiếm, giống như thảo luận một cái khác chiến hữu thương thế.

Bùi Tiểu Nam hỏi: "Người xé chiều đi chỗ nào, nếu là trong bệnh viện còn có muốn ngắt thăm, ta giúp người liên hệ."

"Cám ơn." Tổng Nhiệm đạo, "Bất quá ta muốn đi tây ngoại ô phỏng vấn nhi đồng tân nương sự tình."

"Tây ngoại ô có chút loạn, phải coi chừng." Bùi Tiểu Nam nhú mày, "Chớ tự kỷ bị xem như tân nương ngọt chạy."

"Ta sẽ chú ý an toàn."

Đang nói, bên kia Lý Toàn vỗ vỗ chiến hữu của hắn, đứng dậy muốn đi. Bùi Tiểu Nam chú ý tới động tĩnh, lập tức tiếng gọi: "Lý Toàn."

"Hả?" Lý Toàn quay đầu.

Bùi Tiểu Nam chỉ xuống Tổng Nhiệm, nói: "Đây là Tổng Nhiệm, rất nổi danh chiến trường phóng viên, nếu như nàng có cái gì muốn ngắt thăm, người giúp một chút bận bịu chứ sao."

Lý Toàn ánh mắt rơi vào Tống Nhiễm trên mặt, mỉm cười, không có tỏ thái độ.

Tống Nhiễm đi theo cười yếu ớt, hướng hấn gật đầu.

Hắn đang muốn đi, Bùi Tiểu Nam kéo trên ghế bao, nói: "Chờ một chút."

Nàng lật ra thứ gì giấu ở trong tay, xuống giường, một chân nhảy qua đi, đem đồ vật nhét vào trong lòng bàn tay hắn: "Cám ơn người ân cứu mạng." Nói xong lại một chân nhảy trở về.

Lý Toàn cầm trong tay cái táo xanh, sửng sốt một chút.

Tống Nhiễm dời ánh mắt sang chỗ khác đi.

Lý Toàn đi tới phải trả, nói: "Người là bệnh nhân, giữ lại chính mình. . ."

"Người nếu là trả lại cho ta, ta liền một cước nhảy đi theo người đuổi theo ra đi." Bùi Tiểu Nam hất cằm lên, "Ta không nợ ân tình, ân cứu mạng nhất định phải trả."

"Được." Lý Toàn ước lượng một chút táo, đưa cho nàng nhìn, "Cái này coi như trả sạch."

Bùi Tiểu Nam gặp hắn nhận lấy táo, niềm nở cười một tiếng, nhưng một giây sau, lại cảm giác cái kia lời nói có chỗ nào không đúng.

Còn chưa tới kịp nghĩ sâu, Lý Toàn không có dừng lại thêm, quay người đi ra.

Bùi Tiểu Nam gặp Tống Nhiễm biểu lộ ngờ ngác, hiểu lầm, nói: "Hắn người này lời nói ít, không phải như quen thuộc tính cách, cho nên nhìn xem tương đối lãnh đạm, nhưng người muốn tìm hắn phỏng vấn, hắn sẽ giúp."

Tống Nhiễm kéo ra một tia cười, nguyên muốn hỏi nàng thế nào nhận thức, lời đến khóe miệng, cảm thấy không có ý nghĩa, liền lại nuốt xuống.

Phỏng vấn xong Bùi Tiểu Nam, lấy được khá nhiều có ý nghĩa cổ sự tư liệu.

Tống Nhiễm nói cảm ơn chào tạm biệt xong, lúc xuống lầu bước chân nặng nề. Nàng xuyên qua sân, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài.

Vừa đi ra bệnh viện, bước chân dừng lại.

Lý Toàn ngồi tại cửa ra vào trên bậc thang, bên người vây quanh mười cái Đông quốc lang thang tiểu hài; lớn nhất bảy tám tuổi, nhỏ nhất chỉ có hai ba tuổi.

Hắn cầm dao quân dụng phân cắt lấy một viên táo xanh, bòn nhỏ vây quanh ở chung quanh hắn, trông mong nhìn qua. Có cái quần áo rách rưới tiểu hài còn thân hơn mặt ghé vào Lý Toàn trên lưng, đen sì tay nhỏ ôm cổ hắn, rồi bời cái đầu nhỏ lệch qua hắn đầu vai.

Lý Toàn khóe môi ngậm lấy cực kì nhạt cười, biểu lộ kiên nhẫn mà yên tĩnh, trong tay một viên táo thụ cắt thành tám cánh, lại cắt ngang một đao. Mười sáu cánh táo phân đi ra, tiểu hài nhi nhóm từng cái đưa tay tiếp nhận, cầm riêng phần mình táo cẩn thận liếm cắn. Táo xanh chua xót ngọt ngào, bọn nhỏ nhìn lẫn nhau, chít chít

ục ục thảo luận lấy tư vị, còn hưng phấn tại ven đường nhảy nhót nhót.

Có cái tiểu nữ hài nhìn xem bên người tiểu đồng bạn, lại nhìn xem Lý Toàn, đưa tay đem chính mình quả táo nhỏ cánh đưa cho nàng. Lý Toàn cười lắc đầu.

Tiểu nữ hài thu tay lại, hướng hấn ngại ngừng cười cười, quay đầu chạy ra.

Lý Toàn ngồi tại nguyên chỗ, sờ trường khăn lau khô dao quân dụng bên trên chất lỏng, thu hồi đao.

Lúc này, có cái tiểu nam hài tại ven đường nhặt được một cái hoàn chỉnh không thiếu sót không chai bia, sung sướng chào hỏi các đồng bạn.

Tiểu bắt điểm nhóm tụ tập lại, rất nhanh đổi chai bia xử lý phương pháp sinh ra khác nhau.

Một đứa bé đem chai bia để dưới đất đá một cước, đề nghị mọi người đá bóng chơi; một cái khác tiểu hài mau đem cái bình nhật lên, vỗ vỗ tro bụi ôm vào trong ngực, chỉ vào ven đường miêng thủy tinh y y nha nha, đại ý là "Sẽ nát đồ đàn!"

Những đứa trẻ khác nhóm bày ra bàn tay nhỏ tâm, vươn thẳng tiểu bả vai, tại ven đường lú lú.

Lý Toàn đứng dậy đi qua, khom lưng hướng ôm chai bia tiểu nam hài đưa tay. Tiểu nam hài yên lòng đem bảo bối chai bia đưa cho hấn.

Hắn đi đến bệnh viện tường ngoài một bên, đem chai bia đặt ở góc tường lập tốt, ánh mắt lục soát một vòng bốn phía mặt đất, rất dễ dàng nhặt được mấy khóa hòn đá nhỏ cùng tiểu pha lê.

Hắn đứng cách chai bia hơn hai thước có hơn xi măng gạch bên trên, hai ngón tay nắm vuốt khóa miềng thủy tinh, nhắm lại mở mắt, liếc nhìn.

Hắn nhắm ngay, nhẹ nhàng quăng ra.

Miềng thủy tinh vạch ra một đạo đường vòng cung, lọt vào chai bia miềng, đình đình thùng thùng rơi vào trong bình đầu.

Cái kia chuông lục lạc bàn đình đương rung động thanh âm, tựa như tiếng trời.

"Oa!" Bọn nhỏ cực kỳ hưng phấn, giật nảy mình vỗ tay, bốn phía tìm kiếm hòn đá nhỏ cùng miềng thủy tinh.

Tại cái này liên đàn châu đều thành xa xỉ phẩm quốc gia, bọn hắn rốt cục có một cái chơi vui trò chơi.

Tổng Nhiễm nghiêm túc quay chụp, cũng không khỏi mỉm cười. Trong màn ảnh, bọn trẻ tích cực trên mặt đất họa tuyến, hưng phấn đứng xếp hàng đứng tại tuyến sau, hướng trong bình ném cục đá.

Cục đá gõ lấy bình thủy tinh, đình đình đang đang.

Bất quá một hồi, liền nhàn rồi bác sĩ cùng binh sĩ đều lên hào hứng, nhặt được miềng thủy tinh cùng bọn trẻ cùng nhau xếp hàng. Càng nhiều các đại nhân ở một bên vui vẻ vây xem.

Có tiểu hài tử quăng vào đi, vui mừng hơn hở, tựa như thành anh hùng;

Có binh sĩ ném mấy lần không tiến, bị bọn chiến hữu tập thể nói móc, tiếng cười chấn thiên.

Đại nhân những đứa trẻ nháo thành nhất đoàn.

Tổng Nhiễm kéo gần lại ống kính, vốn định cho cái đặc tả, tay run một cái, lại đập tới Lý Toàn bên mặt. Hắn đứng ở một bên, khoanh tay cánh tay cười nhạt vây xem, nâng lên đôi mắt bên trên, lông mi vừa đen vừa dài.

Nàng nhất thời không thể dời ống kính, một giây sau, hắn bên cạnh mắt hướng nàng phương hướng nhìn qua, con người trầm hắc trong trẻo, có chút híp, hình như có xuyên thấu ống kính lực lượng.

Tổng Nhiễm trong lòng phanh một chút, tranh thủ thời gian dời hình tượng đi. Mấy giây sau, mới chậm rãi từ máy ảnh bên trong gương mắt lên nhìn hắn.

Hắn nhìn chăm chú lên nàng.

Tổng Nhiễm khô cần nói: ". . . Ta đang quay tài liệu."

Lý Toàn khiên động khóe miệng, đang muốn nói cái gì, một cái tiểu nữ hài chạy tới, nắm chặt Tổng Nhiễm góc áo, lắc lắc.

Tổng Nhiễm cúi đầu, chính là vừa rồi cái kia muốn cho Lý Toàn ăn táo tiểu hài nhi.

Nàng quần áo rách rưới, khuôn mặt bẩn thỉu, nhưng hai mắt thật to cùng vừa tẩy qua nho đen đồng dạng đáng yêu, lông mi thật dài

chớp, xông nàng nhếch miệng cười một tiếng, hướng nàng vươn tay tấm tâm.

Tiểu nữ hài trong lòng bàn tay là vừa nhặt được mấy khóa pha lê tử, là bảo bối của nàng. Nàng đem những này bảo bối chia sẻ cho Tống Nhiễm, mời nàng cùng nhau chơi đùa.

Tống Nhiễm tự nhiên không thể cự tuyệt hảo ý của nàng, từ nàng mềm mại lòng bàn tay nhỏ bên trong lấy hai viên ra, nói: "Hai cái liền đủ rồi. Cám ơn."

Tiểu cô nương nghe không hiểu, nhưng cũng vui vẻ chạy ra.

Lý Toàn lui lại một bước cho nàng nhường đường. Tống Nhiễm đi đến tiểu hài trong đội ngũ xếp hàng, hiện tại ném khoảng cách so vừa rồi Lý Toàn muốn gần rất nhiều, không khó lắm đi.

Nàng quan sát đến phía trước hài tử cùng các binh sĩ, ở trong lòng yên lặng mô phỏng.

Rốt cục đến phiên nàng, nàng cầm lấy một viên cục đá,捏 lại một con mắt liếc nhìn miệng bình, chuẩn.

Nàng phát lực quăng ra.

Cục đá hoàn mỹ tránh đi chai bìa, liền thân bình đều không có đụng phải.

". . ."

Bên cạnh có người cực nhẹ một tiếng cười, rất ngắn ngủi, tựa hồ là theo lễ phép mà khắc chế một chút.

Nhưng Tống Nhiễm nghe thấy được, quay đầu nhìn Lý Toàn: ". .
."

Hắn không có cười, có thể trên hai gò má có chút kiềm chế ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng, đi tới, ánh mắt chỉ xuống nàng tay trái.

Nàng mở ra tay, trong lòng bàn tay còn lại một viên cục đá.

Đầu ngón tay hắn tại trong lòng bàn tay nàng vạch một cái, vê lên cục đá, tại trong tầm mắt của nàng rời xa lại rút ngắn, khoa tay một chút, nói: "Không thể dùng mắt đơn. Thị giác bên trên phán đoán chính xác không gian khoảng cách, là cần hai con mắt."

Tống Nhiễm hai mắt giao thế lặng lẽ một chút, phát hiện quả nhiên có không gian di động cảm giác.

"Nha. . ." Nàng giật mình, "Biết."

Hắn cục đá thả lại trong lòng bàn tay nàng.

Tống Nhiễm hai mắt ngấm lấy, không quá quen thuộc, nhưng chậm rãi tìm đúng, lần nữa hướng miệng bình quăng ra. Lúc này, cục đá đánh trúng bình cảnh, đình một tiếng bắn ra.

Tống Nhiễm từ trong đội ngũ lui ra ngoài, không chút nào tiếc nuối, còn rất thỏa mãn, nói: "Ta đánh trúng cái bình."

Lý Toàn nói: "Chơi nhiều chơi liền tốt."

Tống Nhiễm một lần nữa trở lại máy ảnh một bên, điều chỉnh ống kính.

Lý Toàn cũng lơ đãng rời khỏi đám người, kéo gần lại cùng nàng khoảng cách. Hắn đứng ở một bên, nhìn xem chơi đùa đám người,

chợt hỏi câu: "Mụ mụ người khỏi bệnh rồi sao?"

Tổng Nhiễm trong lòng khẽ nhúc nhích, ngược mắt: "Tốt hơn rất nhiều."

"Xuất viện a?"

"Đã sớm ra, đều trở về đi làm thật lâu rồi."

"VẬY LÀ TỐT RỒI."

Hai người nhất thời đều không có nói nữa.

Có tiểu hài tử chạy tới kéo kéo Lý Toàn tay, muốn hấn đi dạy một chút.

Lý Toàn thế là đi qua, ngồi xổm ở đám kia hài tử bên người, ngôn ngữ không thông dạy bắt đầu.

Tổng Nhiễm chụp một lát, thấy thời gian không sai biệt lắm, tắt máy cắt kỹ máy móc, đi hướng chính mình ô tô.

Vừa đi xuống thang, sau lưng truyền đến Lý Toàn thanh âm: "Muốn đi tây ngoại ô?"

Tổng Nhiễm quay đầu, hấn ngay tại sau lưng nàng một mét có hơn, không biết lúc nào theo tới.

Nàng gật gật đầu: "A."

"Một người?" Hấn biểu lộ rất bình thản.

". . ." Tổng Nhiễm nhưng thật ra là dự định gọi Jose cùng nhau, có thể nói lối ra, cứ như vậy dễ dàng nói dối rồi, ". . . Ân, một người."

Môi hắn nhấp thành một đầu bình mà thẳng đường cong, im lặng thở ra một hơi, nói: "Ta đi chung với ngươi."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 48: Chapter 48

chapter 48

Tổng Nhiễm dừng một chút, hỏi: "Người có rảnh a?"

Lý Toàn nói: "Mấy ngày nay trong đội chỉnh đốn."

Nàng quay đầu nhìn xuống xe của mình. Lý Toàn cho là nàng tại do dự, thẳng quá khứ cười trên xe gắn máy, quay đầu nhìn nàng, nói: "Tới."

Tổng Nhiễm ngẩn người, đưa ngón tay, nhẹ nhàng chỉ chỉ: "Không ngồi xe của ta sao?"

Lý Toàn nói: "Người xe kia quá chậm."

"Ta cảm thấy thật mau. . ." Tổng Nhiễm còn tại nói thêm, Lý Toàn đã đưa cho nàng một đầu mũ giáp.

Tổng Nhiễm đi qua, tiếp nhận mũ giáp đội lên đầu. Hậu tri hậu giác nhớ tới, hẳn làm sao biết nàng muốn đi tây ngoại ô?

Chính Lý Toàn đã mang tốt, quay đầu kiểm tra nàng, gặp nàng không quan tâm quên dây buộc tử, tay không khỏi đưa tới, sắp chạm đến lúc mới ý thức tới cái gì, ba ngón tề cong, duỗi ngón đầu chỉ một chút, nói: "Dây lưng."

"Hả?"

"Không cài tốt."

"Nha."

Tổng Nhiễm đem đầu nón trụ dây lưng thắt chặt, giẫm lên bàn đạp. Xe gắn máy khễ nghiêng một chút, hấn một chân chống đất, chống đỡ lấy nàng.

Nàng cười trên xe gắn máy ngồi xuống, hai tay nắm chặt nắm lấy sau lưng ghế, điều chỉnh một chút vị trí, cùng hấn duy trì không xa không xa khoảng cách.

Hấn hỏi: "Ngồi xong sao?"

"Ngồi xong."

Lý Toàn phát động xe máy, chở nàng rong ruổi hướng tây mà đi.

Thành nội đường xá không tốt, bánh xe xóc nảy. Tổng Nhiễm ngồi sau lưng hấn, điên đến ném đi, cái mông không ngừng trước vút đụng ép hướng hấn. Nàng mỗi lần lúng túng về sau chuyển, có thể lại rất nhanh điên tiến đến.

Như thế đụng chút đụng chút, nàng ở phía sau cực không an phận, có lần thậm chí toàn bộ nhào tới hấn trên lưng, đâm đến nàng mặt đỏ tới mang tai, tranh thủ thời gian lại chuyển sau đi.

Lý Toàn rút cục sát ngừng xe máy, có chút nghiêng đầu đến, nói: "Người ngồi cách ta gần một chút nhi, ngược lại sẽ không lắc lư."

". . . Úc. Tốt."

Nàng còn chưa tới cùng điều chỉnh, phía trước lại là một cái hố to xóc nảy, nàng lần nữa ném hấn, mềm mại trước ngực đụng vào hấn

cứng rắn phía sau lưng, tâm đều hơi kém từ trong cổ họng xô ra đến, hai chân cũng đại trương lấy thể sau lưng hẳn.

Nhưng nàng lúc này không có về sau dời, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dựa sát lấy hẳn. Giống hẳn nói, hai người liên thành chỉnh thể, một đạo chấp trùng lên xuống, ngược lại không còn lay động va chạm. Chỉ có quần áo ở giữa rất nhỏ ma sát.

Nàng hai tay vẫn cầm chặt lấy chỗ ngồi, trên mặt một mình yên lặng hỏa thiêu.

Hai người đều không nói chuyện, yên lặng hồi lâu. Một đường chỉ có nơi xa khu giao chiến thương pháo thanh.

Sau một lát, Lý Toàn chợt nói chuyện phiếm giống như hỏi nàng: "Cái kia gọi Tát Tân phóng viên đâu?"

"A?" Nàng chính thấp mắt nhìn xem phi tốc lui lại mặt đất, nghe nói ngẩng đầu nhìn về phía bờ vai của hẳn, nói, "Không biết. Ta liên lạc không được hẳn."

"Loại nào liên lạc không được?"

"Ta chỉ có hẳn thôi đặc, trước kia đều là lưu tin tức liên hệ. Hiện tại hẳn đều không trở về."

Lý Toàn mặc hồi lâu nhi, nói: "Hắn giống như tuổi không lớn lắm."

"Đúng. 20 tuổi. Hiện tại không sai biệt lắm 21."

Thật lâu, hẳn nói: "Hi vọng không có việc gì."

"Sẽ không có sự tình. . ." Tổng Nhiệm lời còn chưa dứt, trong ngõ nhỏ một ngôi nhà nhận cách đó không xa hỏa lực chấn động, một

khối tường ngoài da rụng xuống, nện ở hai người đầu vai, cát bụi vấy ra, sắc Tống Nhiễm một ngum.

Lý Toàn quay đầu nhìn nàng: "Cúi đầu."

Tống Nhiễm rũ xuống đầu, mũ giáp đè vào hấn trên lưng.

Lý Toàn đã cố ý tránh ra đường cái, chuyên đi hẻm nhỏ, nhưng tới gần phía tây, chiến hỏa càn quấy, rất khó lại rời xa chiến trường.

Tống Nhiễm lúc này mới phát hiện Lý Toàn mở xe máy là đúng, nếu như mở ô tô, có trong ngõ nhỏ bên cạnh rất khó đi tới.

Lý Toàn phán đoán lấy tiếng súng phương hướng cùng xa gần, tại dân cư trong hẻm nhỏ quán đi; Tống Nhiễm cúi đầu chống đỡ tại sau lưng của hấn, theo hấn xóc nảy tiến lên, thỉnh thoảng có hòn đá bùn khối nện ở đầu nàng nón trụ bên trên binh binh bang bang vang. Nàng lại nửa chút không sợ, trong lòng trước nay chưa từng có bình tĩnh an ổn.

Phân loạn chiến khu, hấn cùng nàng giống như là ngồi tại gợn sóng chập trùng trên mặt biển một chiếc thuyền con bên trong.

Cứ như vậy một đường có gió lại trôi chảy đi đến A Lạc thành tây ngoại ô nạn dân tân nương thôn.

Tống Nhiễm ban đầu ở Ha Pha biên cảnh liền nghe nói qua, quốc gia khác người sẽ mua một chút nạn dân nữ hài làm tân nương, những này khách hàng tiềm năng bên trong có nước láng giềng đã có tuổi còn không có cưới được nàng dâu người nghèo, cũng có eo quán bạc triệu thê thiếp thành đàn phú hào. Bị bán nữ hài phần lớn mười bốn mười lăm tuổi, ngẫu nhiên cũng có càn ấu tiểu.

Tổng Nhiễm cùng Lý Toàn đi vào tân nương thôn, chỉ gặp phòng ốc rách nát, tro bụi khắp nơi trên đất. Bọn hấn thô sơ giản lược phán đoán một chút, mấy ngày nay có chừng mười mấy hộ từ xung quanh thôn trang tụ tập tới, chuẩn bị bán đi nữ nhi thậm chí nhi tử người ta.

Hơn hai giờ chiều, mặt trời rơi xuống.

Mấy nữ hài tử ngồi tại riêng phần mình lâm thời cửa nhà, dựa vách tường, ánh mắt đờ đẫn nhìn qua tiêu điều đường đi. Trông thấy có người ngoài tới, trông mắt bên trong tràn đầy cảnh giác.

Tổng Nhiễm đi ngang qua một hộ dân cư cửa, vừa vặn gặp một cái quần áo coi như thể diện người (môi giới) đang cùng một đôi khốn cùng vợ chồng cò kè mặc cả. Mà ngồi ở trên ghế tiểu cô nương chỉ sợ mới mười hai tuổi tả hữu.

Bán nữ nhi hai vợ chồng suy nghĩ nhiều thêm 500 đô la, môi giới chết sống không chịu, cái kia khoa tay thủ thế phảng phất tại nói, đuổi nàng ra khỏi cảnh đều muốn một số tiền lớn đâu.

Thê tử vừa đau buồn lại tuyệt vọng, bỗng nhiên không chịu đựng nổi, nằm ở trượng phu trong ngực khóc rống lên;

Môi giới nhìn không được, khoát khoát tay lại cho bọn hấn tăng thêm 300 đô la.

Giao dịch rất nhanh đạt thành.

Môi giới thanh toán một tiểu chồng chất đô la, nói một tiếng, trên ghế nữ hài đứng người lên, đối với mình phụ mẫu hành lễ, liền yên lặng đi theo môi giới đi ra ngoài.

Mẫu thân không nổi, xông lên phía trước quỳ ôm lấy gầy yếu nữ nhi, gào khóc.

Nữ hài im lặng rơi nước mắt, khuôn mặt thiếp thiếp mù mù đầu, tay nhỏ khẽ vuốt mù mù tóc, an ủi nàng.

Môi giới cũng nhìn không được cảnh tượng này, đi ra cửa thẩu bồng thẩu khí. Hắn vừa quay đầu trông thấy Tống Nhiễm, gặp nàng mặc PRESS áo chống đạn, biết là phóng viên, lập tức giơ tay lên, cầm tiếng Anh nói câu: "Ta không phải người xấu."

Tống Nhiễm biết tại dạng này thế giới bên trong, không cách nào dùng đơn giản đen trắng thật xấu đi cân nhắc bất cứ người nào, mỉm cười: "Ta biết."

Môi giới ngược lại ngoài ý muốn, gặp nàng nói như vậy, hắn cũng mở rộng máy hát, khoa tay bắt đầu thế nói ra: "Trên thực tế, ta vẫn là cái có lương tâm người. Chỉ ít, ta có thể bảo chứng trải qua ta giới thiệu hài tử là đi kết hôn. Nhưng có bị bán đi làm đồng kỹ. Hôm nay cái này nhà nữ hài coi như vận khí tốt, đối tượng là Sa quốc phú hào, chỉ ít về sau không lo ăn mặc, cũng sẽ không ở trong chiến hỏa mất mạng. Mà lại, ta không bán nam hài."

Tống Nhiễm hỏi: "Đều là nhà nghèo hài tử a?"

"Không đến cùng đường mạt lộ, ai sẽ bán tiểu hài đâu. Bọn hắn cũng là vì đem hài tử đưa ra ngoài. Không phải liền phải chết tại chiến hỏa cùng đói bên trong."

Hai người hàn huyền không đầy một lát, mẫu thân kia còn tại khóc. Môi giới thúc giục một câu, nhưng cũng đứng tại ven đường chờ lấy.

Mấy cái sát vách gia trưởng tới hỏi thăm, môi giới lại qua nhìn nữ hài. Hắn nói với Tống Nhiễm, hắn cái này đơn làm đều là phú hào hộ khách, muốn dung mạo xinh đẹp. Tướng mạo bình thường chỉ có thể cho người bình thường hoặc dân nghèo, tự nhiên, giá tiền cũng thấp một chút.

Môi giới đi sát vách.

Tống Nhiễm nhìn về phía trong phòng, đôi mẹ con kia vẫn ôm quỳ trên mặt đất thút thít; phụ thân ngồi tại bên cạnh bàn, một tay che mắt, nước mắt thẳng lăn.

Còn nhìn xem, Lý Toàn chợt vô ý thức tiếng gọi: "Nhiễm Nhiễm. . ."

Tống Nhiễm sững sờ, quay đầu.

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nhẹ nhàng đem cầm chỉ chỉ phổ đối diện.

Thuận phương hướng của hắn nhìn lại, chỗ rẽ một hộ vút bỏ người ta cửa, cửa phòng nửa mở, một cái đoạn mắt một nửa chân quân đội chính phủ binh sĩ ngồi dựa vào cạnh cửa, nhìn qua đầu này tình cảnh.

Người lính kia còn trẻ, hai lăm hai sáu tuổi. Hắn không nhúc nhích ngồi tại nguyên chỗ, lẳng lặng, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn xem bên này phát sinh hết thảy.

Lý Toàn thanh âm rất thấp, nói: "Không thể bảo vệ mình quốc gia nữ nhân cùng hài tử, không có gì so cái này càng bị ai."

Cái kia môi giới cuối cùng lại coi trọng mặt khác hai nữ hài, cùng nhau mang đi.

Trên đường tiếng khóc không ngừng,

Tổng Nhiễm nhốt máy ảnh, nàng không muốn lưu lại quay chụp sau cùng tràng cảnh, cái kia phân biệt hình tượng nàng không chịu nổi. Nàng quay đầu nhìn Lý Toàn: "Chúng ta đi thôi."

"Ân."

Tổng Nhiễm một đường cúi thấp đầu sọ, có chút mặt ửng mào chau. Đi đến nửa đường, nàng rốt cục không chịu nổi, hít một hơi thật sâu, đột nhiên đi xuống bậc thang đặt mông ngồi tại ven đường, cúi đầu xuống, tay chống đỡ đầu.

Lý Toàn quá khứ bên cạnh nàng ngồi xuống, không nói chuyện, yên lặng theo nàng ngồi hai ba phút.

Nàng chậm một lát, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc hơi bình phục chút.

Hắn hỏi: "Trong lòng không thoải mái?"

". . . Ân." Nàng ngẩng đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, ánh mắt lại mê mang, "Ta bỗng nhiên thật giống như. . . Không biết mình làm những chuyện này ý nghĩa là cái gì."

"Nói thế nào?"

"Phóng viên đến cùng phải hay không một cái lấy cực khổ mà sống nghề nghiệp? Nếu như không phải, vì cái gì cái gì đều không

ngăn cản được?" Nàng khở khở cười, nói, "Tựa như không thể ngăn cản đứa bé kia bị bán đi, không thể ngăn cản chiến tranh."

Lý Toàn lại cực kì nhát dốt khóe môi, hỏi: "Trên đời này có cái gì nghề nghiệp, là có thể ngăn cản chiến tranh?"

Tổng Nhiễm sững sốt.

"Giống như, liên quân nhân đều không thể. Quân nhân có phải hay không liên lấy cực khổ mà sống?"

". . ." Tổng Nhiễm lắc đầu.

Lý Toàn nói: "Liên quan tới phóng viên, ta ngược lại nghe nói qua một câu."

"Lời gì?"

"Nếu như người không có cách nào ngăn cản chiến tranh, liền đem chân tướng của chiến tranh nói cho thế giới. Ta nghĩ, đây chính là người nên làm sự tình, cũng là người đã làm được sự tình."

"Thật là tướng liên là luôn có người tại chịu đựng gặp trắc trở, luôn có người tại chết đi. Có đôi khi ngẫm lại, bọn hấn chịu khổ, bọn hấn chết rồi, có thể trên đời này lại có ai quan tâm đâu?" Nàng nói đến chỗ này, đau thương lại mê hoặc.

Lý Toàn nhìn nàng nửa khắc, nói: "Là. Một ngày nào đó, tất cả mọi người sẽ chết, sau đó, nơi này phát sinh qua hết thảy đều sẽ trở thành lịch sử, siêu việt sở hữu cá thể sinh mệnh cực khổ, lưu giữ lại. Mà lịch sử, là cần bị ghi chép. Cái này không phải liên là người chỗ truy tìm ý nghĩa sao?"

Tổng Nhiễm nội tâm chấn động, như bị người bỗng nhiên gõ tỉnh.

Nàng nhìn qua hắn, ánh mắt rốt cục dần dần khôi phục thanh minh.

Hắn còn là hắn a,

Cái kia đáng giá nhất tin cậy người, cái kia từ đầu đến cuối ôn nhu mà thanh tỉnh người.

"Cám ơn." Nàng nhẹ nói.

Hắn vỗ vỗ bả vai nàng, đứng dậy tiếp tục đi về phía trước.

Tổng Nhiễm cũng bắt đầu, phủi mông một cái bên trên xám, đi theo hắn phía sau.

Nàng nhìn qua bóng lưng của hắn, chợt nói: "Người thật giống như luôn luôn rất kiên định, trước kia chính là."

Lý Toàn ngoại nhìn liếc nhìn nàng một cái, nói: "Chỉ là khách quan nói mấy câu mà thôi, không đến mức."

"Nha. Cái kia. . . Người sẽ có thời điểm mê mang sao?" Nàng sau lưng hắn, nhẹ giọng hỏi, "Sẽ cũng có không giải được tâm kết sao?"

Lần này, hắn không có trả lời, thậm chí không quay đầu lại.

Lý Toàn đi đến xe gắn máy một bên, lấy nón an toàn xuống vứt cho nàng, chính mình dạng chân lên xe.

Tổng Nhiễm buộc lên mũ giáp, bò ngồi đi phía sau hắn.

Một đường nhanh như điện chớp, Tống Nhiễm nhẹ dán tại hán phía sau, vẫn là cúi đầu, đầu chống đỡ lấy phía sau lưng của hán. Lần này, tay của nàng cẩn thận nắm chặt bên hông hán quân trang.

—— a Toàn, trong lòng người có phải hay không cũng có cái gì sự đau khổ, canh cánh trong lòng lại nói không ra miệng? ——

Hai người một đường trầm mặc xuyên qua bay tán loạn bụi bặm hỏa lực.

Nhanh đến chiến trường bệnh viện lúc, trải qua một cái ngã tư đường, trong đó một con phố khác có phiên chợ.

Tống Nhiễm ngẩng đầu nhìn một cái, nàng chần chờ: "Cái kia. . ." Nàng thanh âm quá nhỏ, Lý Toàn không nghe thấy, nhưng hán cảm giác được nàng đầu động, thả chậm tốc độ xe, quay đầu lại hỏi: "Muốn mua đồ vật?"

"Mua màn cửa."

Lý Toàn quay đầu xe, ngoặt đi phiên chợ phố.

Phiên chợ không lớn, là bản xứ người bày quán ven đường, bán đồ vật đủ loại, phần lớn là hai tay đồ dùng trong nhà cùng sinh hoạt vật phẩm.

Đại chiến sắp đến, một bộ phận người dự định nam dôi, đem trong nhà đồ vật lấy ra bán thành tiền. Chỉ bất quá đến cái này thời đại, lưu lại đều không có gì quá tốt vật.

Lý Toàn chở Tống Nhiễm, trên đường vừa đi vừa nghỉ, nhất thời lại không có tìm gặp có bán hai tay màn cửa. Ngược lại là thấy có

người bán nhà mình làm xám bánh mì, đất hoang bên trong hái xanh olive.

Lý Toàn một chân chống đỡ xe máy, tại một cái olive gian hàng trước dừng lại, quay đầu lại hỏi Tống Nhiễm: "Muốn ăn không?"

"Olive?"

"Ân."

"Ta chưa ăn qua đâu, không biết là mùi vị gì."

"Ném một chút?" Hấn nói, cúi người chỉ chỉ gian hàng cái trước tấm lưới túi, đối chủ quán ra hiệu muốn cái kia túi.

Trả tiền, nhận lấy. Lý Toàn đem túi lưới đưa cho Tống Nhiễm, lái xe tiếp tục tiến lên.

Quán tính mang theo Tống Nhiễm ngửa ra sau hướng lên lại trở về. Nàng xuất ra một viên olive, cắn một cái, mới ném thử chát chát chát chát, nhưng nhai một nhai, mùi thơm ngát ngọt tân hương vị liền ra.

"Ăn thật ngon." Nàng thăm dò nhìn phía trước hấn, "Người ăn một cái?"

Hấn quay đầu, nàng đưa cho hấn một viên, hấn nhận lấy bỏ vào trong miệng.

Đi đến đường đi một bên, lại đi một bên khác, vẫn là không nhìn thấy màn cửa. Đi mau đến cuối cùng lúc, Lý Toàn nhìn thấy cái gì, dừng lại hỏi Tống Nhiễm: "Cái kia được hay không?"

Tổng Nhiễm xem xét, là khối màu sắc vải hoa. Hỏi một chút không phải màn cửa, là khăn trải bàn. Có thể chủ quán đem mở ra đến, lớn nhỏ phù hợp, đương màn cửa hoàn toàn không có vấn đề.

Tổng Nhiễm cầm xuống khối kia khăn trải bàn, nhiệm vụ hoàn thành. Đảo mắt lại gặp gian hàng bên trên đặt vào một cái nho nhỏ xanh lục bình hoa, đại khái một cái tay như vậy cao, bình cảnh thon dài, nhỏ nhất chỗ chỉ có ngón cái rộng. Bình hoa tuy nhỏ, bên trên lại lữ một đạo màu sắc pha lê, tinh xảo cực kỳ.

Nhất diệu là trong bình cắm một đóa nho nhỏ màu vàng nhạt bông hoa. Đặt ở cái này hỗn loạn hai tay phiên chợ bên trên, phá lệ xuất trần.

Tổng Nhiễm nói: "Ta có thể vỗ một cái sao?"

"Không có vấn đề." Chủ quán cười nói.

Tổng Nhiễm từ Lý Toàn trên xe leo xuống, ngồi xuống quay chụp.

Lý Toàn cũng từ xe máy bên trên xuống tới, đem xe ngừng tốt, người cũng vô ý thức đứng lại Tổng Nhiễm sau lưng.

Tổng Nhiễm tán dương: "Cái này bình hoa nhỏ thật là dễ nhìn."

Chủ quán vui vẻ giới thiệu: "Đây không phải là đồ bán, ta yêu nhất. Ta dờn mấy lần nhà đều mang. Thân ái cô nương, trong sinh hoạt chỉ cần có hoa nhi, liền hết thấy đều mỹ hảo."

"Ngài những lời này là chân lý." Tổng Nhiễm ngửa đầu cười nói.

Đúng lúc này, trên không đột nhiên truyền đến một tiếng nổ tiếng vang, một viên đạn pháo nện vào ven đường nhà lầu phía trên, gạch

đá bùn cát pha lê cùng nhau vấy ra.

Lý Toàn phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt từ dưới đất cầm lên Tống Nhiễm, đưa nàng bảo hộ ở trong ngực cấp tốc rút lui mở bảy tám mét. Tống Nhiễm còn chưa hiểu tới, liền bị hắn nhấn cái đầu, đè thấp tại trong ngực hắn. Trong chớp mắt, hắn quay thân chặn vấy ra mà đến cát đá.

Nàng tim đập loạn, ngược mắt nhìn hắn; hắn cũng đã quay đầu nhìn về phía nổ phương hướng, cánh tay vẫn chăm chú siết chặt lấy, giữ lấy nàng.

Đạn pháo rơi vào hai mươi mét có hơn, nổ đoạn mất một tòa lâu, sụp đổ vách tường đập bị thương mấy người. Phụ cận người đang bận thi cứu.

Không có cái mới đạn pháo đến đây, Lý Toàn phỏng đoán là phi nhằm phương hướng.

Hắn lúc này mới buông ra Tống Nhiễm, sắc mặt lại không quá nhẹ nhõm, hỏi: "Còn có khác đồ vật muốn mua sao?"

Tống Nhiễm lắc đầu.

"Cái kia về trước đi."

"Ân."

Trở lại chiến trường bệnh viện, chỉ thấy tụ tập tại cửa bệnh viện xếp hàng ném cục đá bọn trẻ càng nhiều. Lúu rúu, theo tới một đồng chim sẻ giống như.

Như thế cái trò chơi nhỏ, bọn hấn thế mà vui vẻ chơi hơn nửa ngày.

Tổng Nhiễm xuống xe, nói: "Của người phát minh."

Lý Toàn hỏi: "Mở ra độc quyền."

Nàng mím môi cười, đem đầu nón trụ hái xuống, còn cho hấn: "Hôm nay cảm ơn."

Hấn tiếp nhận mũ giáp, chuyển mắt liếc nàng một cái: "Không có việc gì."

Nàng ôm lấy trong ngực khăn trải bàn, nhìn xem xe của mình, thanh âm thấp đi: "Ta đi trước."

"Ân." Hấn hỏi, "Người ở chỗ nào?"

"Đại học tổng hợp."

Hấn gật gật đầu: "Bên kia coi như an toàn."

"Đúng vậy a. Cái kia. . . Đi trước."

"Tốt."

Tổng Nhiễm lên xe, chậm rãi khởi động, liếc mắt kính chiếu hậu. Chỉ thấy Lý Toàn vẫn ngồi tại xe máy bên trên, cúi đầu lộng lẫy trên tay tác chiến bao tay.

Lái xe ra một con đường, chuyển cong.

Lại đi qua một con đường, đụng tới có người đi đường bằng qua đường, nàng dừng lại, phát một lát ngốc.

Trước mặt người đi đường đi, nàng còn không có ý thức tới.

Thẳng đến bỗng nhiên có xe gắn máy sát dừng ở nàng cửa sổ, có người sờ trường gõ gõ xe của nàng cửa sổ pha lê.

Tổng Nhiễm sững sờ, lập tức đem pha lê quay xuống đến, ngoảnh ngưỡng vọng ở hắn.

Lý Toàn không tốt lắm ý tứ cười dưới, nói: "Người sẽ treo màn cửa a?"

Tổng Nhiễm còn không biết nên trả lời như thế nào vấn đề này, hắn nói: "Người mua cái kia là khăn trải bàn, bên trên không có lỗ. Người nhà có công cụ?"

Nàng tranh thủ thời gian lắc đầu, cùng trống lúc lắc giống như: "Không có. . ."

Thế là, cứ như vậy một xe một xe máy song song hành sử, đi qua một đầu lại một con đường, đến đại học tổng hợp.

Tiến trong đại học đầu, trải qua lâu dạy học, Tổng Nhiễm ngoài ý muốn nhìn thấy có học sinh ra vào, giống đang đi học dáng vẻ. Nàng không dừng lại, một mực đi đến lâu ký túc xá trước.

Lý Toàn từ xe gắn máy dưới ghế ngồi lật ra một quyển thanh sắt mỏng, cùng Tổng Nhiễm cùng đi tiến hành lang.

Đối diện lại có binh sĩ từ trên lầu đi xuống.

Lý Toàn gặp, thuận miệng hỏi: "Túc xá này nam nữ hỗn ở?"

". . ." Tổng Nhiễm gỡ xuống tóc, khó mà nói chân tướng, chỉ có thể nói, "Không rõ lắm, không chú ý."

Nàng ký túc xá tại ba tầng, gian phòng không lớn, một trượng trên dưới cửa hàng, dưới giường ngủ người, giường trên cho đi lý. Bên cửa sổ một cái bàn một cái ghế, liền không có cái khác đồ vật.

Lý Toàn đem khăn trải bàn triển khai, tuyền một đầu một bên, dùng dao quân dụng tại bên cạnh đều đều chọc lấy mấy cái động ra, lại dùng thanh sắt mỏng mặc.

Hắn giẫm lên ghế đứng ở trên mặt bàn đi, đưa tay đem dây kềm quần quanh ở cửa sổ trên đỉnh hai đầu.

Tổng Nhiễm ngửa đầu nhìn hắn, đỏ rực trời chiều chiếu vào hắn thân ảnh cao lớn phía trên, phảng phất bao phủ một vệt ánh sáng. Nàng đứng tại cái bóng của hắn bên trong, thể xác tinh thần đều bị lũng, tâm tượng giờ phút này ngoài cửa sổ hơi say rượu ánh nắng, nhàn nhạt, ấm áp.

Dạng này phân loạn dị quốc thành thị bên trong, lại vô hình có loại năm tháng tĩnh hảo ảo giác.

Quang mang nhoáng một cái, nàng hơi híp mắt lại lệch phía dưới, hắn treo tốt màn cửa, từ trên bàn nhảy xuống tới.

Lý Toàn đưa tay đem màn cửa kéo động hai lần, vừa đi vừa về đều rất thông thuận, không thành vấn đề; lại đem trên bàn trên ghế dầu giầy chà xát sạch sẽ.

Hắn quay đầu nhìn nàng, mi mắt bên trên còn chiếu đến trời chiều quang mang, nói: "Làm xong."

"Cám ơn a." Tổng Nhiễm dờn ánh mắt, đi lên trước cũng đưa tay kéo hai lần, vừa quay đầu muốn nói với hắn cái gì, sát vách tường đột nhiên bị thứ gì va vào một phát.

Lý Toàn quay đầu, kinh ngạc mà không hiểu nhìn xem cái kia mặt tường, mi tâm cau lại: "Có chuột bụi?"

Một giây sau, đầu kia ván giường chi chi nha nha uốn éo.

Lý Toàn: ". . ."

Tổng Nhiễm: ". . ."

Màn cửa vừa vặn bị nàng kéo đóng lại, trong phòng tia sáng mờ lung, dư huy thấm vào tiền màn cửa, hiện ra mập mờ mà mềm mại quang mang.

Lẫn nhau khuôn mặt góc cạnh đều tan rã xuống dưới, nhìn xem phá lệ nhu hòa.

Bốn mắt nhìn nhau, nhịp tim hỗn loạn, ánh mắt đều có chút xấu hổ mà vi diệu.

Đầu kia, nữ nhân a a rên rỉ, nam nhân hữu lực thờ dốc, ần ần truyền đến.

Lý Toàn vội vàng dời ánh mắt, nói: "Không có việc gì ta đi trước."

Tổng Nhiễm: ". . . Tốt."

Nàng cũng có một ít không tiếp tục chờ được nữa, chỉ muốn ra bên ngoài trốn, nói: "Ta đưa ngươi đến đầu bậc thang."

Hai người cấp tốc ra cửa, cách xa cái kia mấy đạo tiếng vang, lúc này mới thoáng tự tại chút.

Tổng Nhiễm đổi chủ đề: "Đánh trận có phải hay không liền cái này một hai ngày rồi?"

"Ân. Chúng ta đêm mai tập hợp."

". . . Nha." Nàng nghe nói như thế, suy tư một chút.

Người đã đi đến đầu bậc thang dừng lại.

Lý Toàn nhìn xuống hành lang, lại nhìn nàng, hỏi: "Người ngày mai dự định làm gì?"

"Còn không có kế hoạch. . ." Nàng lại nói dối rồi, hỏi, "Thế nào?"

"Người không phải muốn viết sách a?" Hấn mím môi, bên miệng một vòng cực kì nhạt chỗ cong, "Dẫn người đi nhìn xem, vì cái gì A Lặc thành đối quân đội chính phủ trọng yếu như vậy. Có được hay không?"

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 49: Chapter 49

chapter 49

Bởi vì phủ lên màn cửa, Tống Nhiễm so một ngày trước ngủ nhiều hai giờ, nhanh tám điểm mới tỉnh.

Nàng mông lung mở mắt ra, trông thấy màn cửa biên giới lóe lên bên ngoài sắc trời, nàng nhớ tới hôm qua hẳn đứng tại trên mặt bàn giúp nàng treo màn cửa thân ảnh.

Nàng phát một hồi lâu ngốc, mới nhớ tới nhìn đồng hồ đeo tay, cách ước định tám điểm chỉ kém một khắc đồng hồ. Nàng lập tức bò lên giường thay quần áo, kéo màn cửa sổ ra, xán lạn ánh nắng trút xuống, chiếu lên nàng nheo lại mắt.

Trên bàn điện thoại đình một vang. Lý Toàn phát tới tin tức, nói hẳn buổi sáng lâm thời có việc, có thể hay không đem thời gian cải thành hai giờ rưỡi xế chiều.

Tống Nhiễm hồi phục nói tốt.

Đột nhiên để trống một buổi sáng, nàng cũng nếu không có chuyện gì khác muốn làm, liền chỉnh lý bút ký, bài viết cùng các loại tư liệu. Có lẽ là bởi vì buổi chiều ước hẹn, nàng có chút khó mà tập trung, nửa đường đi ra ngoài múc nước, tẩy cái đầu.

Nói là gội đầu, bắt quá là lấy mái tóc thấm ướt cầm xà phòng lau lau lại tẩy một chút —— thanh thủy chân thực quá khan hiếm. Về sau lại cầm khăn lông ướt đơn giản lau thân thể.

Đem chính mình thu thập sạch sẽ nàng mới hơi an tâm chút, trở về tiếp tục công việc.

Đăng nhập thôi đặc, Tống Nhiễm phát hiện hôm qua nàng ban bố tại phế tích phía trên nhật vụn bánh mì tiểu huynh muội ảnh chụp đã dẫn phát rộng khắp chú ý. Tối hôm qua, Gia La quốc tế từ thiện tổ chức tới đem kia đối tiểu huynh muội đón đi, còn tiện thể đón đi mấy chục danh lưu sóng cô nhi.

Từ thiện tổ chức @ Tống Nhiễm. Nàng quá khứ xem xét, đám kia tiểu hài tử an trí rất khá, thân thể rửa sạch, còn đổi quần áo mới. Trong tám ảnh, kia đối tiểu huynh muội vui vẻ ăn mì bao uống vào sữa bò.

Tống Nhiễm không khỏi cười nhạt, xem như rơi xuống một hơi.

Làm xong trong tay công việc, mới lên buổi trưa mười giờ rưỡi. Thời gian bỗng nhiên trôi qua rất chậm, nàng có chút không có chuyện để làm, mang theo máy ảnh đi xuống lầu phụ cận đi dạo.

Vòng qua lầu ký túc xá cùng lầu dạy học, phát hiện trong lễ đường nhiều rất nhiều học sinh, không biết là lúc nào tràn vào tới, ở sân trường bên trong chế tác hoành phi quảng cáo cùng bàn vẽ.

Tống Nhiễm quá khứ hỏi một chút mới biết, rất nhiều nguyên bản tại A Lặc thành đọc sách bởi vì chiến loạn mà bỏ chạy phương nam lão sư cùng học sinh đều trở về, đến cho quân đội trợ uy, cho bình

dân làm động viên hoạt động; có thậm chí chuẩn bị phải vào lớp rồi — bọn hấn tin tưởng A Lặc thành nhất định sẽ thu phục.

Ra sân trường lên phố, Tống Nhiễm bị đường đi chỗ ngoặt tiếng hò hét hấp dẫn, đuổi theo xem xét, là học sinh du. Đi. Hôm qua nàng lục tục ngo ngoe trên đường nhìn thấy không ít từ các nơi vọt tới sinh viên, nguyên lai đều là đến du. Đi tuyên truyền giảng giải. Bọn hấn cầm loa, giơ nhãn hiệu, hô hào khẩu hiệu, quơ quốc kỳ, hiệu triệu nơi đó cư dân ủng hộ quân đội chính phủ, cộng đồng thủ vệ A Lặc thành.

Các học sinh đồng dạc khẩu hiệu tại cổ lão trên phố lớn quanh quần, Tống Nhiễm ước chừng nghe hiểu "Bảo vệ" "Lịch sử" "Cực khổ" loại hình danh từ, cũng nhiệt huyết dâng trào bắt đầu.

Nàng đi theo du. Đi học sinh đi một đường, phát hiện thành thị hàm trú ẩn sớm đã dán lên mới đánh dấu, chiến hào cũng đều đào xong; không ít đi ở trên đường bình dân đều mang theo súng ống.

Đại chiến muốn đến khí tức càng ngày càng đậm hơn, nàng phảng phất có thể trong không khí nghe được khói lửa hương vị.

Giữa trưa nàng tại ven đường tùy tiện ăn một chút nhi cơm, phát hiện khắp nơi đều gặp không đến tản mát quân đội chính phủ binh lính, xác nhận toàn bộ tập hợp đi. Dân bản xứ từng cái sắc mặt ngưng trọng, kiên nhẫn chờ đợi cái gì.

Tống Nhiễm một mình tại bên ngoài sợ có ngoài ý muốn, sớm trở về trường học, lại lo lắng tình thế có biến, Lý Toàn buổi chiều hoặc là sẽ không tới.

Trở lại ký túc xá là một giờ chiều một khắc, trong điện thoại di động không có tin tức, cùng ước định của hần hần không có hủy bỏ.

Nàng sợ chính mình buổi chiều mệt mỏi không có tinh thần, bỏ lên giường ngủ cái ngủ trưa; nhưng ngủ được không tốt lắm, đến một lần lo lắng hần tới không được, thứ hai ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có Đông quốc các học sinh dồn dập tiếng gào.

Mơ mơ màng màng trần trọc đến hai điểm hai mươi, đồng hồ báo thức vang lên. Trong điện thoại di động không có biến cố tin tức. Tống Nhiễm đứng lên cầm khăn lông ướt lau lau mặt, đơn giản chỉnh đốn xuống trời lại cái đuôi ngựa, vội vàng xuống lầu; vừa đi ra lầu ký túc xá, chỉ nghe thấy xe gắn máy vang, Lý Toàn lái xe đến đây.

Ánh nắng rất xán lạn, trời cũng rất xanh.

Nàng dừng ở tại chỗ, an tâm chờ lấy hần.

Hần phanh lại đến trước mặt nàng, đưa cho nàng một cái mũ giáp, khẽ cười xuống, nói: "Vừa vặn."

"Vừa vặn." Nàng cũng trăm miệng một lời.

Hai người nhìn nhau, lặng im nửa khắc, một đạo cười khẽ bắt đầu.

Tống Nhiễm đội nón an toàn lên, xe nhẹ đường quen bò lên trên hần sau xe gắn máy tòa, nắm chặt cái hông của hần.

Ở sân trường bên trong, Lý Toàn tốc độ không nhanh, né tránh lấy lui tới học sinh. Có học sinh nhìn thấy hần quân trang, nhiệt tình chào hỏi hần, nói "Tốt" loại hình. Lý Toàn cười một tiếng đáp lại, lái

rời sân trường, xe gắn máy tăng tốc, một đường hướng tây nam phương hướng mà đi.

Trên đường vẫn có tốp năm tốp ba du. Đi hoàn tất các học sinh, hét to lấy khẩu hiệu. Tổng Nhiễm đem đầu nhô ra đi, đón gió hỏi hấn: "Cảm giác có phải hay không muốn đánh trận rồi?"

"Nhanh." Lý Toàn nói, "Người nếu là lại ra ngoài, cùng Đông quốc phóng viên cùng nhau, đừng tự tiện hành động."

". . . Nha." Nàng cẩn thận hỏi, "Vậy người mang ta ra ngoài, sẽ không chậm trễ chuyện của người a?"

"Sẽ không." Hấn cười nhạt một chút, "Hôm qua không phải nói, ta trong đêm tập hợp."

Nàng an tâm chút, nâng lên đầu đang muốn nói cái gì, phía trước một cái học sinh chạy qua đường cái, Lý Toàn sát ngừng xe. Tổng Nhiễm bỗng nhiên cúi về phía trước một cái, cái cằm đụng vào trên bả vai hấn, mũ giáp cùng hấn gõ một chút.

Loảng xoảng.

Nàng tâm động một tiếng, may mắn mang theo mũ giáp, không phải muốn đụng vào hấn bên mặt đi lên.

". . ."

Lý Toàn thật không có biểu hiện ra quá phẫn chú ý, chẳng qua là cảm thấy phía sau lưng bị cái kia mềm mại cảm giác nhấn đè ép, gọi hấn không biết như thế nào tự xử.

Học sinh chạy tới, hấn một lần nữa thúc đẩy, nàng thân thể về sau một nghiêng, xúc cảm mềm mại kia mới buông lỏng mà đi.

Tổng Nhiễm cúi đầu, đem đầu nón trụ che chính, hỏi: "Người hôm qua nói, các người gần nhất đang nghỉ ngơi?"

Lý Toàn nói: "Bên trên một trạm tại Tô Duệ thành, có đồng đội bị thương nhẹ. Vừa vặn phía sau có trận chiến muốn đánh, toàn đội tu chỉnh một chút."

Nói đến, hấn đến Đông quốc cũng có ba tháng. Sớm định ra sáu tháng, cũng bất tri bất giác qua một nửa.

Tổng Nhiễm lại cất giọng hỏi: "Chiến hữu của người nhóm khôi phục được thể nào?" Thêm một câu, "Ta nhìn người gần nhất đều đi bệnh viện."

"Vết thương nhỏ, đều khôi phục." Tới gần vùng ngoại ô, người ở giảm bớt, hấn lơ đãng tăng tốc bắt đầu.

Gió mạnh thổi, nàng rút về lại, trong lòng suy nghĩ cái gì. Hấn quay đầu cấp tốc liếc nàng một cái, lên tiếng hỏi: "Vì cái gì nói gần nhất?"

"Cái gì?" Nàng lại đem đầu đưa tới, lỗ tai khuynh hướng hấn.

Hấn hướng sau lưng nghiêng đầu, con mắt vẫn nhìn chăm chú phía trước nói đường: "Người liền hôm qua trông thấy ta tại bệnh viện, vì cái gì nói 'Gần nhất'?"

Tổng Nhiễm không nói ngày đó mắt thấy hấn cứu Bùi Tiểu Nam, hàm hồ nói: "A, ta nhìn người cùng chỗ ấy bác sĩ y tá, giống như đều rất quen."

Lý Toàn nói: "Cái kia không biên giới bác sĩ, người có thể chọn thêm thăm nàng, đủ người viết rất nhiều chuyện xưa. Một cái người Trung Quốc chạy tới chỗ này làm thầy thuốc, rất khó khăn đến."

Hắn nói "Khó được" ý tứ, là chỉ Bùi Tiểu Nam cố sự này chi nàng muốn viết sách.

Tổng Nhiệm không nghĩ tới tầng kia, tự lẩm bẩm: ". . . Ân. Ta cũng cảm thấy nàng rất khó khăn đến."

Gió thật to, hắn không nghe rõ: "Cái gì?"

"Không có việc gì." Nàng cao giọng nói, "Ta sẽ thật tốt phỏng vấn."

Đi không đến một giờ, hai người đến A Lặc thành tây nam thành khu, đi vào tới gần vùng ngoại ô một tòa cự đại sườn núi hạ.

A Lặc thành bên ngoài bốn phía đều là sa mạc hoang nguyên, hết lần này tới lần khác thành nội nguồn nước sung túc, mấy ngàn năm trước liền tụ tập thành thành trấn, về sau phát triển thành quy mô nhưng cùng thủ đô Già Mã sánh ngang đặc biệt lớn thành thị.

A Lặc địa thế bằng phẳng, không sơn không lĩnh, nguyên nhân chính là như thế, trong lịch sử mấy lần chiến tranh đều không có đất thế ưu thế có thể ỷ lại, toàn bộ nhờ các binh sĩ đỉnh lấy hỏa lực công kích mà lên.

Duy chỉ có tây nam ngoại ô chỗ này sườn núi nhỏ, trong chiến tranh trở thành tác chiến cao điểm, sau lấy trong lịch sử một vị tướng quân danh tự mệnh danh là Mã Đồ Mạn cương vị.

Lý Toàn tại núi đồi hạ ngừng xe, Tống Nhiễm nhìn ra xa một chút, trên sườn núi không có mỗi thân cây cối, chỉ có đầy khắp núi đồi xanh xanh cỏ, trong cỏ vùi đầu nước cờ không rõ màu đen khối lập phương, thấy không rõ là cái gì. Mà sườn núi đỉnh phía trên, đứng thẳng lấy một tôn to lớn giơ trường kiếm thời trung cổ chiến đấu nữ tính pho tượng.

Hai người dọc theo uốn lượn tiểu đạo đi lên.

Lý Toàn hỏi: "Biết đây là địa phương nào sao?"

"Biết." Tống Nhiễm trước đó tại A Lạc thành đãi quá mấy tháng, nghe qua Mã Đồ Mạn cương vị lịch sử, chỉ là một mực chưa từng tới.

Hai người đón mặt trời đi đến núi đồi đỉnh chóp, lúc này mới phát hiện cấp trên có mấy đội quân nhân. Súng đạn các loại quân dụng trang bị đều mười phần đầy đủ.

Từng dãy quân nhân cảnh giác bừng lên thương, Tống Nhiễm bước chân chần chờ một chút.

Lý Toàn nói: "Không cần sợ. Chúng ta xuất hiện dưới chân núi thời điểm, bọn hắc liên đã thấy được."

"Nha." Nàng thả chậm bước chân, đi theo hắc liên quá khứ.

Đối mặt đến khách tới thăm, những quân nhân ánh mắt sắc bén, cũng không hoan nghênh.

Thủ vệ binh đội trưởng là một cái hai mươi tám hai mươi chín tuổi Đông quốc sĩ quan, súc lấy râu ria, thần tình nghiêm túc, bởi vì nhìn thấy Lý Toàn quân trang, sắc mặt hơi hòa hoãn chút, nhưng

cũng trực tiếp nói ra: "Gần nhất tới ngoại quốc phóng viên quá nhiều, chúng ta không tiếp thụ phỏng vấn."

Lý Toàn nói: "Nàng là Tống Nhiễm."

Sĩ quan kia mày rậm nâng lên, nhìn về phía Tống Nhiễm, đưa nàng trên dưới dò xét một phen, hỏi: "CANDY?" (bánh kẹo)

Tống Nhiễm then thùng cười một tiếng: "Là."

Sĩ quan kia lại đoan chính hướng nàng xòe bàn tay ra, Tống Nhiễm thụ sủng nhược kinh, bẹn bẹn đưa tới cùng hấn nắm lấy tay.

Quân nhân tay rất có lực lượng.

Hấn lưu loát hỏi: "Nữ sĩ, ta có thể vì ngài cống hiến sức lực sao?"

Tống Nhiễm đỏ mặt nói muốn tìm hiểu một chút bên này lịch sử.

Sĩ quan gật gật đầu, mang theo hai người qua thủ vệ tuyến, đi đến sườn núi đỉnh.

Núi đồi độ cao so với mặt biển không quá cao, nhưng có thể quan sát địa thế bằng phẳng A Lặc thành.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng tươi sáng, tầm mắt rõ ràng, có thể rõ ràng xem đến chiến tranh đối cả tòa cổ lão thành thị tàn phá.

Sĩ quan Anh ngữ không quá lưu loát, lại rất kiên nhẫn mà phản phục đối Tống Nhiễm giảng tố, mấy cái thế kỷ trước bọn hấn quốc gia từng chịu đựng xâm lược chiến tranh. Ngay lúc đó Đông quốc gặp phải diệt quốc cùng chủng tộc đồ sát nguy cơ. A Lặc thành là cổ Đông quốc thủ đô, bao vây tiêu trừ địch chiến dịch đánh trọn vẹn một năm, tử thương hơn trăm vạn người, đặc biệt Mã Đồ Mạn

cương vị chiến dịch thảm thiết nhất, vì nước hiến thân các tướng sĩ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên hi sinh ở chỗ này.

Mà bây giờ, trời xanh vạn dặm, từng bãi cỏ xanh. Nhìn ra xa bốn phía, sớm đã không thấy mấy trăm năm trước mưa bom bão đạn cùng máu me đầm đìa.

Đứng tại chỗ cao, quan sát dốc núi, Tống Nhiễm rất mau nhìn gặp vừa rồi xuôi theo đường nhỏ mà lên lúc không thể thấy rõ cảnh tượng —— minh mông cỏ xanh bên trong, từng khối bia đá lẳng lẳng nằm.

Cùng trong nước vì người chết dựng đứng bia khác biệt, nơi này bia đá nằm thẳng trên mặt đất, giống từng trượng nghỉ ngơi giường. Một khối lại một khối, chỉnh chỉnh tề tề, phủ kín toàn bộ núi đồi.

Nguyên lai, đã từng Mã Đồ Mạn cương vị chiến trường trải qua mấy cái thế kỷ lại biến thành một cái cự đại mộ tràng. Mấy trăm năm trước tại vệ quốc trong chiến tranh người đã chết nhóm nghỉ ngơi ở chỗ này, vĩnh viễn thủ hộ lấy bọn hắn cố thổ.

Mà nàng, lại đứng tại toà này to lớn phần mộ đỉnh.

Thê lương gió thổi, một cổ bi thương nhưng lại trang nghiêm tình cảm đem Tống Nhiễm chăm chú lôi cuốn.

Nàng không khỏi đi xuống dốc núi, đạp ở bao phủ mát cá chân cỏ xanh ở giữa, chỉ gặp mỗi cái trên bia mộ đầu đều tuyên khắc trứ danh chữ cùng tuổi tác.

Năm, sáu trăm năm trước, năm 1413 ra đời những người trẻ tuổi kia, rất nhiều tốt tuổi chưa qua mười bảy mười tám tuổi.

Sĩ quan đứng tại mộ địa một bên, nói ra: "Đến tột cùng là núi đồi chôn xuống bọn hăn thi cốt, vẫn là bọn hăn thi cốt chất thành núi đồi, đã không biết."

Tổng Nhiễm đi trở về đi, lên bậc cấp lúc, bỗng nhiên trông thấy trong đó một khối mộ bia, màu đen mộ trên đá mạ vàng tuyên khắc lấy Đông quốc ngôn ngữ, viết rất dài một đoạn lời nói.

Nàng hỏi: "Đây là cái gì, mộ chí minh sao?"

Sĩ quan đi xuống, cúi đầu nhìn một chút, thì thầm:

"Đừng đem ta chôn đến quá sâu, huynh đệ. Nếu có người xâm lược quốc gia của ta, mời đánh thức ta, ta sẽ đứng lên tiếp tục chiến đấu."

Tổng Nhiễm nhất thời lại liền mất ngôn ngữ, nàng lồng ngực phập phồng, hít một hơi thật sâu. Ngẩng đầu nhìn trời, lại trông thấy đỉnh núi cái kia to lớn tượng đồng, thời trung cổ nữ chiến sĩ quơ trường kiếm, thần sắc thấy chết không sờn, la lên, lao về phía trước.

Tượng đồng chiếu đến biển đồng dạng xanh thẳm thiên không, một loại nhìn không thấy đồ vật, nặng nề, nồng đậm, nặng nề đặt ở trong lòng người.

Tổng Nhiễm giơ máy ảnh chính chụp ảnh, một bên, Lý Toàn hỏi sĩ quan: "Ta nghe nói, có một nhóm binh sĩ từ khai chiến đến bây giờ một mực đóng giữ Mã Đồ Mạn cương vị, không cho cực đoan tổ chức chiếm lĩnh mảnh đất này, là các người a?"

Tổng Nhiễm nhìn sang.

Cái kia nguyên bản nghiêm túc sĩ quan lại nở nụ cười, khoa tay ngón tay: "Chúng ta là thứ chín phê."

Tổng Nhiệm tự nhiên rõ ràng lời này là có ý gì.

Sĩ quan nói: "Bọn hấn nghĩ nổ nát ngọn núi này cương vị, hủy đi anh hùng hài cốt. Nếu như đây là cổ hương của người, người sẽ cho phép sao?"

Lý Toàn cực kì nhạt cười một tiếng, rung phía dưới.

Phong đạm vân khinh một cái tiểu động tác, trong mắt lại hiện lên một tia hung hăng kiên định.

Tổng Nhiệm trong lòng khẽ nhúc nhích.

Lý Toàn quay đầu, ánh mắt nhìn chăm chú nàng, chậm rãi cười một tiếng: "Thế nào?"

Nàng mỉm cười lắc đầu: "Không có gì."

Bọn hấn tại trên sườn núi chờ đợi đại khái hơn một giờ, nói lời cảm tạ cáo từ.

Ly biệt lúc, Tổng Nhiệm hỏi vị quan quân kia: "Người cảm thấy bảo vệ chiến sẽ thắng sao? Đông quốc sẽ thắng sao?"

Sĩ quan rất chắc chắn nói: "She will survive." (nàng sẽ gắng gượng qua tới.)

Tổng Nhiệm theo Lý Toàn xuống núi.

Buổi chiều mặt trời thiêu nướng tiểu đạo, mặt đất nhiệt độ có chút cao, nàng tâm lại phá lệ bình tĩnh, phảng phất có đôi bàn tay vô hình

tại chỗ dành lấy.

Nàng nhìn ra xa xa A Lặc thành, hỏi Lý Toản: "Người cảm thấy sẽ thắng a?"

Lý Toản nói: "Không đến chiến tranh kết thúc, hết thầy đều nói không chính xác."

Nàng không hiểu khẩn trương lên: "Nếu như thua đâu?"

"Vậy thì chờ lần tiếp theo, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngóc đầu trở lại. Chỉ bất quá, bình dân lại được tiếp tục tao ương."

"Các người là cùng bọn hấn cùng nhau hành động sao?"

"Không phải. Hấn là tại đại chiến bộc phát về sau, cách xa nhau sẽ không quá lâu." Lý Toản nói, "Chúng ta chiến trường tại tây bắc ngoại ô cực đoan tổ chức cứ điểm."

Tổng Nhiệm cúi đầu đi ở bên cạnh hấn: "Người tới đây nhi cũng ba tháng a?"

"Đúng."

"Nhận qua tổn thương a?" Nàng nhẹ giọng.

Lý Toản dừng một chút, biểu lộ không được tự nhiên, nói: "Không bị quá trọng thương."

"Trọng thương là. . ."

"Đứt tay đứt chân, muốn làm sự giải phẫu." Nói xong, phát giác được cái gì, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, cười nhạt, "Chúng ta

phương thức tác chiến cùng quân đội chính phủ không đồng dạng, thụ thương suất không cao. Đừng lo lắng."

"Đừng lo lắng" thốt ra lời này lời ra, lẫn nhau đều có chút trầm mặc.

Tổng Nhiệm tiện tay nắm chặt lên ven đường một mảnh cỏ xanh lá cây, nói: "Người thật giống như không nói với ta, vì cái gì nhất định phải tới bên này. Mặc dù đại khái nguyên nhân ta muốn lấy được, nhưng, khi đó chúng ta đều không có cẩn thận tán gẫu qua."

Lý Toàn ngừng một hồi, mới tùy ý cười cười: "Nào có cái gì đặc biệt lý do, liền là quá phiền tập kích khủng bố, xem bọn hấn khó chịu."

Tổng Nhiệm cười một cái: "Ta cũng kém không nhiều, vì viết viết sách cái gì."

Đang khi nói chuyện, đã đi đến núi đồi dưới đây, Tổng Nhiệm lần nữa nhìn lại toà này to lớn phần mộ.

Lúc này, mấy cái lang thang thiếu niên hát bài hát đi qua.

Ưu thương nhẹ nhàng chậm chạp điệu, chính là Tổng Nhiệm tại Đông quốc nghe qua vô số lần dân dao. Chỉ bất quá lần này mấy tên thiếu niên kia hát tiếng Anh, nàng bỗng nhiên nghe hiểu ca từ:

"Bọn hấn nói thời gian có thể chữa trị hết thầy bị thương,

Bọn hấn nói tương lai người luôn luôn có thể lãng quên;

Nhưng những năm gần đây đáng tươi cười cùng nước mắt,

Nhưng thủy chung để cho ta đau lòng tượng đao cắt đồng dạng!"
(chú thích 1)

Lý Toàn đưa mũ giáp đưa cho nàng, nói: "Tại Ha Pha thành hủy đi. Đạn thời điểm, đưa trẻ kia liền hát bài hát này."

"Ta vừa cũng nghĩ đến." Tống Nhiễm mang theo mũ giáp, dạng chân bên trên xe máy, tại sau lưng của hắn nhẹ nói, "Cám ơn người hôm nay dẫn ta tới."

Lý Toàn khẽ nâng lấy cái cằm, buộc lên mũ giáp dây lưng, không có trả lời, ngược lại bàn giao một câu: "Thật chờ đại chiến bạo phát, người phải chú ý an toàn. Không muốn xông ra tiền tuyến. Địa phương khác cũng không cần đi loạn. Khi đó, không có cái nào khu vực là tuyệt đối an toàn."

"Ta biết." Tống Nhiễm nói, "Ta sẽ cùng bọn hắn bốn quốc phóng viên cùng nhau, mà lại sẽ ở quân lực tương đối mạnh hậu phương. Ngược lại là người. . ." Nàng thanh âm thấp đi, tim bỗng nhiên rút đau một cái.

Lý Toàn có một hồi không lên tiếng, tựa hồ còn tại dây buộc chụp, chỉ có thanh đậm tiếng nói lúc trước đầu truyền đến: "Ta, người không cần lo lắng. Chiến tranh sau đó, ta sẽ chuyển đi đi tới cái địa điểm. Nếu như đến lúc đó người không nhìn thấy ta, không nên suy nghĩ bậy bạ, hắn là ta đi, đi những địa phương khác. . . . Cũng không cần đi tìm ta."

Tống Nhiễm căn bản không tin hắn lời này.

Có thể. . . Không tin lại có thể như thế nào đây. Tại toà này bấp bênh trong thành.

Nàng ngồi tại sau lưng của hắn, chợt phát hiện, phía sau lưng của hắn kỳ thật rất gầy, hắn cũng còn rất trẻ. Nàng vành mắt đỏ lên, nhưng hắn không quay đầu lại nữa nhìn nàng, phát động xe máy.

Gió lớn thổi qua đến, rất nhanh liền bốc hơi trong mắt nàng hơi nước, vô tung ảnh.

Tác giả có lời muốn nói:

Chú thích 1: Cái này thủ tiểu ca trích lục từ George? Orwell tiểu thuyết «1984 »

Nguyên văn: "They say that time 'eals all things, They say you can always forget; but the smiles an' the tears acrorss the years, They twist me 'earts trings yet!"

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 50: Chapter 50

chapter 50

Lái xe về thành trung tâm, Tống Nhiễm một đường đều không có được nghe lại hỏa lực thanh.

Buổi chiều sáu, bảy giờ đến chiến trường bệnh viện, phía trước nhiệt nhiệt nháo nháo. Một đại bang Đông quốc quân dân thành quần kết đội hướng một đầu dân trong ngõ đầu tuôn, không ít ngoại quốc người tình nguyện cùng không biên giới bác sĩ xen lẫn trong đó.

Lý Toàn dừng xe ở cửa bệnh viện, hỏi trải qua bác sĩ: "Chuyện gì xảy ra?"

"Tham gia hôn lễ."

"Hôn lễ?"

"Có tên lính là A Lặc người địa phương, muốn kết hôn, nghe nói là cô nương cầu cưới. Nói ở trên chiến trường trước đem hôn lễ làm."

Tống Nhiễm liếc mắt một cái đám người, hỏi: "Ai cũng có thể tham gia?"

"Đương nhiên, cái này đến lúc nào rồi rồi? Cô nương kia hiện tại kết hôn, là vì cho người trong lòng cô động. Cũng cho trong thành tất cả mọi người cô động."

Lý Toàn cùng Tống Nhiễm đều không nói chuyện, mang tâm sự riêng.

Lý Toàn dừng xe xong, quay đầu nhìn Tống Nhiễm, giống như là mời: "Nghĩ đi xem sao?"

Tống Nhiễm gật đầu.

Không nói đến hôn lễ này không phải bình thường, nàng không thể bỏ qua. Lại nói, nàng còn muốn cùng hắn chờ lâu một hồi, dù là liền một hồi.

Hai người theo bên người đi vào dân ngõ, rất bước nhanh nhập trong ngõ nhỏ một chỗ phế tích.

Nơi này nguyên là cái miếu thờ, ở giữa vốn có một tòa cao ngất đình đài, là cầu nguyện địa phương, cũng là hôn lễ hành lễ địa phương. Nhưng đình đài bị tạc hủy, chỉ còn phế tích phía trên miếu thờ mái vòm cùng sừng nhọn. Bốn phía đứt gãy trên lan can thụ đầy ngọn nến, từ vùng ngoại ô hái các loại hoa đại phủ kín vụn bạc thang, chân thực không đủ, cầm cây olive lá cho đủ số.

Đình đài di chỉ bên ngoài là một vòng đất trống. Khối lớn màu xanh quân đội chẵn chiêm trải trên mặt đất, sung làm chẵn lông cung cấp khách nhân ngồi trên mặt đất.

Đất trống ngoại tàng vốn có một vòng hành lang, nhưng hành lang, vách tường, phụ cận phòng ốc toàn san thành bình địa, nơi này thành một cái vô hạn khoáng đạt địa phương.

Phía sau vọt tới người, dù là đứng tại mấy tòa nhà phòng ở bên ngoài phế tích bên trên cũng có thể trông về phía xa hôn lễ.

Không có kẹo mừng, cũng không có rượu thuốc lá. Không ít binh sĩ cùng người ngoại quốc khăng khải cống hiến ra vụn vật ăn uống, bánh bích quy đậu phộng hoa sinh bánh mì loại hình, cung cấp cộ náo nhiệt bọn trẻ chia sẻ.

Tổng Nhiệm cùng Lý Toàn tới sớm, ở đâu tầng chần chiên bên trên tìm phiên chỗ ngồi xuống.

Lý Toàn hướng người chung quanh nghe ngóng, vì cái gì không đi khác trong miếu xử lý hôn lễ. Dân bản xứ nói, đây là này đôi người mới lúc sinh ra đời rửa tội địa phương, kỷ niệm ý nghĩa trọng đại.

Tổng Nhiệm: "Khó trách."

Lý Toàn mắt nhìn trên đất chần chiên, nói: "Nếu như không phải đánh trận, lần này bên cạnh hẳn là xinh đẹp Ba Tư chần lông."

Tổng Nhiệm: "Cửa hẳn là còn có tin mừng đường."

Đang khi nói chuyện, lẫn nhau đều nhớ tới năm ngoái tại Lương thành trong quân doanh tham gia trận kia hôn lễ.

Tổng Nhiệm có chút thổn thức: "Bất quá dạng này hôn lễ cũng rất tốt. Người xa lạ đều đến vì bọn họ chúc phúc. Tất cả mọi người chờ đợi, nhìn chăm chú, sẽ không xấu hổ."

"Là." Lý Toàn nói, "Người không thích nhất lúng túng."

Lời này, hấn cũng không biết đêm đó chính mình say rượu lúc nói qua một lần. Tống Nhiễm lại nhớ tình huống, hấn nói, chờ sau này bọn hấn kết hôn, người không có phận sự hết thấy đi ra, không cho nàng xấu hổ.

Nếu như trên đời không có chiến tranh, thật là tốt biết bao a. . .

Tống Nhiễm hơi hít vào khí, nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn lên trời một bên, mặt trời phải xuống núi, dư huy bao phủ tại miếu thờ phế tích phía trên, chiếu vào mái vòm bên trên màu sắc cửa sổ thủy tinh chiếu sáng rạng rỡ.

"Thật xinh đẹp." Nàng thì thào.

Lý Toàn trông đi qua, nhìn chăm chăm màu sắc pha lê bên trong chói lọi trời chiều.

Đêm sắp giáng lâm.

Nếu như tỉnh lại sau giấc ngủ, đã là sau ba tháng, tốt biết bao nhiêu.

Nàng hỏi: "Người cùng phần tử khủng bố đánh trận, đều làm những gì? Có phần công a?"

"Đại bộ phận thời điểm là bạo phá nhiệm vụ."

Nàng suy nghĩ một chút: "Liền là trong phim ảnh cái kia loại? Mang theo hạng nặng thuốc nổ ẩn núp đến đối phương hỏa tuyến bên trên?"

"Không sai biệt lắm."

Tổng Nhiễm tim đập đau, chấp nhất nhìn qua khối kia màu sắc pha lê, hỏi: "Có gặp được rất nguy hiểm thời điểm a?"

Lý Toàn nói: "Còn tốt."

"Nhận qua tổn thương a?"

Lý Toàn nhất thời không lên tiếng, cho tới bây giờ không ai hỏi qua hấn vấn đề này. Nhưng nàng hôm nay hỏi hai lần.

Tổng Nhiễm quay đầu nhìn hấn.

Hấn cười nhạt: "Không phải đã nói a? Tổn thương quá, nhưng tốt."

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng. Chỉ là vết thương nhỏ."

Nàng không biết tin cũng không tin, nhưng không có hỏi nữa.

Càng nhiều người tới kẻ bên này. Cảm thương quân nhân cũng tới, duy trì. Ổn định.

Tổng Nhiễm dựng lên chụp ảnh thiết bị. Mặc dù thời kỳ chiến tranh, vật tư thiếu thốn, nhưng mọi người thu thập đến sạch sẽ sạch sẽ. Có cô nương còn xuyên đến điểm lệ y phục. Lang thang bọn nhỏ cũng ở ngoài cửa rửa sạch tay, lau sạch sẽ khuôn mặt, sung sướng trong đám người chạy tới chạy lui.

Khắp nơi đều là hoan thanh tiểu ngữ.

Nếu không phải tại phế tích phía trên, sợ là nhìn không ra chiến tranh lưu lại bóng ma cùng thương tích.

Trời chiều rơi xuống, màn đêm buông xuống.

Mấy cái thân mang màu hồng váy dài nữ hài nắm lấy nến đi tới. Bốn phía dần dần an tĩnh xuống, liền tiểu hài tử đều đình chỉ chơi đùa.

Các cô gái đi đến đình đài bên cạnh, nhóm lửa trên lan can từng dãy ngọn nến. Doanh doanh ánh nến, tại mỗi người trong đồng tử nhún nhảy.

Nhạc sĩ dao lên rung chuông, tiếng chuông thanh thúy, tại trong gió đêm có tiết tấu rung động. Ánh mắt của mọi người đồng thời hướng một cái phương hướng nhìn lại, một thân áo đỏ tân lang cùng tân nương kéo tay, cười nhẹ nhàng chậm rãi đi tới.

Tân lang anh tuấn tiêu sái, tân nương xinh đẹp thẹn thùng, bọn hắn đạp trên tiếng chuông, tại tất cả mọi người nhìn chăm chú bên trong lẫn nhau nâng, cẩn thận từng li từng tí đi đến phế tích, đứng ở miếu thờ tàn tạ mái vòm bên cạnh.

Nơi đó, một vị thân mang dân tộc trang phục lão nhân bưng lấy kinh thư chờ lấy bọn hắn.

Lão nhân vuốt ve miếu thờ đỉnh nhọn, tại trong gió đêm niệm lên kinh văn.

Trên đất trống, phế tích bên trên, ô ương ương mấy trăm người, hoàn toàn yên tĩnh.

Lão nhân hiền lành mà mệnh mệnh thanh âm đang vang vọng.

Tụng kinh hoàn tất, người mới trao đổi lời thề, chứng hôn người hiện trường viết xong hôn thư, giao cho đối phương.

Người mới chấp nhất hôn thư, ôm nhau hôn.

Cho đến giờ phút này, có người vỗ tay lên. Người mới hướng xa lạ mọi người phát tay gửi tới lời cảm ơn.

Các nhạc sĩ gõ trống, kéo đàn, rung chuông, đàn hát, âm nhạc làm tràn mà lên.

Bọn trẻ hét chói tai vang lên, cười đùa, giật nảy mình.

Đại thúc đại nương nhóm tiếng nói rộng lớn lại to, hát đối lên chúc phúc tình yêu ca dao.

Ngồi tại chần chiên bên trên người đứng dậy cuốn lên chần chiên chứa lại đất trống, tân lang cùng tân nương dẫn đầu hạ tràng nhảy lên vui sướng vũ đạo; các binh sĩ, các bác sĩ, nam nam nữ nữ kết bạn phun lên đất trống, tùy ý múa.

Tổng Nhiễm cùng Lý Toàn rời ngồi đi phế tích phía trên, bị cái này nhiệt tình vui sướng bầu không khí lây nhiễm, dáng tươi cười bò lên trên khuôn mặt.

Đám kia áo trắng thiếu nữ lại tới, bụng lấy thanh thủy, tay cầm cành olive, đem thanh thủy điểm lên đỉnh đầu, cầu nguyện bình an.

Thiếu nữ đi đến Lý Toàn trước mặt, tại hấn cái trán điểm một cái, Lý Toàn gật đầu bày ra tạ. Lại tại Tổng Nhiễm trên trán điểm một cái, Tổng Nhiễm cười ngọt ngào đáp lại.

Màn đêm, ánh nến, tiếng ca, múa ảnh.

Tổng Nhiễm chống cằm nhìn qua, chợt nói: "Ta đang nghĩ, nếu như ngày mai có ngoài ý muốn, cuộc hôn lễ này đến tột cùng là

hạnh, vẫn là bất hạnh."

Lý Toàn im lặng. Nếu như hắn lưu lại gánh chịu hết thảy, hắn nguyện ý; nếu như là nàng, hắn không muốn.

Tổng Nhiễm quay đầu hỏi hắn: "Người cảm thấy thế nào?"

Hắn đón nàng sáng rực ánh mắt, nói: "Bất hạnh đi. Nếu như tận lang trên chiến trường qua đời, tận nương liền thành quả phụ. Đêm nay hết thảy hồi ức đều là sâu nhất thống khổ."

Tổng Nhiễm mỉm cười: "Ta lại cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ ít có hồi ức, không phải sao?"

Lý Toàn nói: "Nhìn xem hạnh phúc, đã cảm thấy tốt. Vừa sẽ tới thống khổ lúc, sẽ hối hận hay không?"

Tâm tư người luôn luôn thiên biến vạn hóa; tựa như ban đầu ở mẫu thân khả năng qua đời quan khẩu, nàng cơ hồ sụp đổ.

"Tựa như là cái rất khó vấn đề. Cho nên. . ." Nàng nhìn về phía đám người, giờ phút này có âm nhạc, tiếng ca.

Còn có hắn.

"Ta hi vọng ngày mai mặt trời không còn dâng lên."

Lý Toàn nhìn xem nàng, trong mắt nàng chiếu đến xa xa ánh nến, sáng ónh ónh, khóe môi cũng ngậm lấy nhàn nhạt cười; có lẽ bởi vì bóng đêm cùng tinh quang, gương mặt của nàng phá lệ trắng nõn. Phấn nộn. Tựa hồ Đông quốc ánh nắng đều cảm nàng không có cách nào.

Cầm nàng không có cách nào. . .

Hắn làm sao không hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở chỗ này.

Hắn vẫn nhìn chăm chú nàng, nàng lông mi thật dài buông xuống một chút, đôi mắt quay tới, ngênh tiếp ánh mắt của hắn.

Lý Toàn hỏi, "Nghĩ khiêu vũ sao?"

Nàng mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người đứng dậy đi đến trên đất trống. Hắn nắm ở eo của nàng, nàng dựng lấy vai của hắn. Giờ phút này âm nhạc không bị cản trở, chung quanh vũ đạo vui sướng. Nhưng bọn hắn mất điếc tai ngơ, nhắm mắt làm ngơ.

Bọn hắn trong tim có chính mình âm nhạc, du dương, chậm chạp, không cần ước định, tự hành hợp phách. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt lưng của nàng, nàng lặng lẽ tới gần vai của hắn, lẫn nhau theo bộ pháp, di chuyển về phía trước, lui lại, xoay chậm chậm.

Hắn thoáng giơ tay, nàng cùng hắn kéo dài khoảng cách, lại quay lại trong ngực hắn, theo hắn đi lại mà động.

Không gian thu hẹp bên trong, chỉ có khí tức của nhau, quen thuộc, an bình.

Trong nháy mắt đó, phảng phất âm nhạc biến mất, thời gian đình chỉ. Phế tích phía trên, tất cả mọi người dừng lại, không tồn tại.

Chỉ có hắn cùng nàng, ở trong thiên địa chậm rãi nhảy một chi múa.

Thẳng đến cuối cùng, khẽ múa hoàn tất.

Huyền não nhiệt liệt tiếng âm nhạc lại trở lại bên tai.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Toàn muốn nói cái gì, Tống Nhiễm mở miệng trước: "A Toàn."

"Hả?"

Nàng ánh mắt bình tĩnh: "Chiến tranh kết thúc, ta khẳng định sẽ đi tìm người."

Hắn gật đầu: "Tốt."

Lúc này, đám người đầu kia bộc phát ra một trận sung sướng ồn ào, rất nhiều người đang vỗ tay.

Tống Nhiễm nhìn một cái.

"Muốn đi chụp sao?"

"Ân." Nàng đi lấy máy ảnh.

Lý Toàn: "Cùng nhau."

Hai người chen qua đám người.

Nguyên lai, có cái nam sinh nhảy lên hip-hop, một nữ hài lớn mật cùng hắn đấu múa. Rất nhanh, càng nhiều nam nam nữ nữ đấu lên múa.

Tống Nhiễm bưng lấy máy ảnh, thỏa thích thưởng thức ghi chép, lại nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ——

Bùi Tiểu Nam áo thun đánh kết, lộ ra gợi cảm cái rốn, tóc tản ra, đập trên âm nhạc hấp dẫn vắn vẹo vòng eo.

Tổng Nhiễm đem ống kính nhắm ngay nàng. Phía sau lại bị đưa đẩy một chút, nhìn lại, Lý Toàn đã bị chen tán, không biết đi nơi nào.

Trở về trên đường đầy ắp người, Tổng Nhiễm bò lên trên phế tích, quần đường xa quá khứ.

Tiếng ca còn tại hát, vũ đạo còn tại nhảy, nàng đi đến tại chỗ, nhìn qua tầng tầng bóng người, Lý Toàn ngồi ở chỗ đó.

Đang chờ nàng.

Nàng vừa muốn tiến lên, đã thấy Bùi Tiểu Nam ngồi tại vị trí của nàng, tràn đầy phấn khởi cùng Lý Toàn nói chuyện. Lý Toàn cười nhạt đáp lại câu.

Bùi Tiểu Nam vui vẻ nhảy lên, theo âm nhạc vũ mị mà hấp dẫn vắn vẹo vòng eo, kéo Lý Toàn tay muốn đi.

Mấy đạo nhân ảnh thoáng qua đi, che khuất ánh mắt.

Tổng Nhiễm cuống quýt tiến lên hai bước, bóng người tản ra, nơi đó không ai.

Nàng bốn phía nhìn, không thấy Lý Toàn, cũng không thấy Bùi Tiểu Nam.

Nàng lồng ngực bỗng nhiên kịch liệt đập trùng, dùng sức hô hấp, bỗng nhiên, chung quanh hết thảy thanh âm đều trừ khử, sở hữu vũ đạo giống như là điên cuồng.

Nàng chỉ nghe được chính mình thật sâu tiếng hít thở, một chút một chút.

Nàng nghịch dám người đi ra ngoài.

Miếu thờ, hôn lễ, tiếng ca, vũ đạo, hết thảy để qua sau lưng, biến thành mộng lung bối cảnh âm.

Nàng dọc theo hẻm nhỏ đi trở về. Có thể ngõ nhỏ quá sâu quá chật, trong đêm, tường cao ngăn trở ánh trăng, con mắt của nàng thấy không rõ.

Nàng sờ lấy vách tường, nhắm mắt theo đuôi tìm không ra phương hướng. Một con ấm áp non mềm tay nhỏ luồn vào nàng lòng bàn tay. Một cái tiểu cô nương mềm nhu nói: "Người thấy không rõ lắm sao? Đi theo ta."

Tiểu nữ hài thanh âm giống một dòng thanh tuyến, trong nháy mắt cho nàng trấn an. Nàng nắm chặt con kia tay nhỏ, đi theo nàng tiến lên. Nàng nghe thấy tiểu nữ hài chân trần nha tử, bàn chân tâm đập ở bàn đá xanh thượng thanh giòn vừa mềm mềm tiếng vang, phảng phất êm tai nhất chương nhạc.

Tổng Nhiễm mặc nàng tay nhỏ nắm, chậm rãi đi ra hẻm nhỏ, đến phố lớn.

Ánh trăng bày vậy, Tổng Nhiễm thấy rõ nàng, là cái đầu phát té nhuyển quyền quyền, con mắt thật to cô gái xinh đẹp, đại khái tám chín tuổi.

Tổng Nhiễm nói: "Cám ơn người."

Nàng cười ngọt ngào lấy khoát khoát tay, lộ ra đáng yêu răng mè.

Tổng Nhiễm cho nàng chụp hình lưu niệm, tiểu hài nhi vui vẻ tiến vào ngõ nhỏ, chân trần nha chạy xa.

Nàng đem máy ảnh cất vào bảo đảm chuẩn bị rời đi, một bóng người cấp tốc từ ngõ hẻm bên trong lao ra, dọa nàng kêu to một tiếng.

Lý Toàn thở hơi hổn hển, nhìn chằm chằm nàng: "Người đi vì cái gì không nói với ta một tiếng?"

"Người bận bịu." Nàng quay người.

Lý Toàn tiến lên một bước, giữ chặt nàng cánh tay, đưa nàng tách ra tới, chợt hỏi: "Người ghen rồi?"

Tổng Nhiễm mặt một thoáng đỏ, ngón tay gấp nắm chặt ba lô dây lưng, hỏi hẩn: "Ta dựa vào cái gì ghen? Ta cùng người quan hệ thế nào?"

Hẩn lẳng lặng nhìn xem nàng, hỏi: "Không quan hệ vì cái gì tức giận chạy mất?"

Tổng Nhiễm cắn hạ răng. Nàng nhìn xem cái kia khuôn mặt, chết sống nói không nên lời ngoan thoại.

Kỳ thật nàng cũng không ghen, nàng nhiều rõ ràng hẩn không thích Bùi Tiểu Nam, hẩn sẽ đẩy ra Bùi Tiểu Nam tay. Có thể nàng chỉ là vào thời khắc ấy cảm thấy bị ai cực kỳ. Vì cái gì nàng không thể quang minh chính đại đi ra phía trước? Bọn hẩn hiện tại đến tột cùng. . . Đến cùng là cái gì?

Tim giống như là bị từng đao từng đao đâm vào, nàng phản nghịch gạt ra một câu: "Dù sao cũng là bạn trai cũ."

Lý Toàn mi tâm rút dưới, biểu lộ có một cái chớp mắt trống không, cũng không biết trả lời như thế nào. Hẩn giống như là chứng

thực: "Chúng ta chia tay sao?"

Nàng cũng choáng, nhẹ giọng hỏi lại: "Ta không biết, chúng ta chia tay sao?"

Nàng thống khổ che hạ mặt, cảm thấy tự mâu thuẫn đến đáng xấu hổ. Đề xuất lại không liên hệ chính là nàng, nàng nơi nào có mặt mũi hỏi ra loại vấn đề này. Có thể. . .

"Ta hối hận." Nàng đột nhiên nói ra câu nói này, nước mắt thoáng chốc tràn đầy hốc mắt, "Tin nhắn phát ra ngoài thời khắc đó ta liền hối hận. Ta không nghĩ chia tay! Ta cho là người sẽ. . ." Nàng nghẹn ngào, "Người vì cái gì liền thật không để ý tới ta rồi? !"

Nàng xấu hổ đến không còn mặt mũi đứng, ôm lấy ba lô xoay người bỏ chạy.

"Nhiễm Nhiễm, " hấn tâm khẩu rút đau, bối rối giải thích, "Ta không có không để ý tới người. . ."

"Ta biết! Ta biết trong lòng người có việc, có thể hỏi người người không chịu nói, ta còn có thể làm sao?" Nàng không còn dám nhìn hấn. Dạng này giằng co nàng căn bản không chịu nổi, chỉ muốn trốn.

"Nhiễm Nhiễm!" Lý Toàn dùng sức kéo ở nàng, không cẩn thận đưa nàng trong tay ba lô kéo rơi xuống đất. Hấn cuống quýt một trào, nắm chặt nàng máy ảnh dây lưng miễn bị quăng, có thể ba lô rơi xuống, ném ra một đồng vật.

Hấn ngồi xuống giúp nàng nhặt.

"Ta tự mình tới!" Nàng kinh hô. Có thể không còn kịp rồi, Lý Toàn nhặt lên một bình kháng trầm cảm thuốc.

Hắn nhìn về phía nàng. Trong đêm tối, hắn ánh mắt giật mình, nghi hoặc, đau lòng, sở hữu đáng chất cảm xúc trong mắt hắn hỗn tạp tạp thành một đoàn.

Nàng bị hắn thấy sắc mặt tái nhợt, lập tức rũ sạch: "Với người không quan hệ. Không phải là bởi vì tách ra bị bệnh."

Lời này là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Lý Toàn ánh mắt đau đớn, mỗi chữ mỗi câu: "Người cùng với ta thời điểm liên. . . Vì cái gì không nói cho ta?"

Tổng Nhiễm đã là tay chân thoát lực, lắc đầu: "Khi đó ta coi là nhanh tốt." Nàng toàn thân phát lạnh, đem thuốc từ trong tay hắn cướp về, tất cả mọi thứ lung tung hướng trong bọc nhét, giống như là nhét vào nàng khó khăn nhất mở miệng một mặt, biên tái bên cạnh lẩm bẩm nói, "Ta hiện tại cũng chuyển tốt, người không cần. . ."

"Thật xin lỗi." Hắn bỗng nhiên nói.

Tổng Nhiễm bỗng nhiên khẽ giật mình, lắc đầu.

Hắn tiếng nói đáng chất: "Ta không nên tại người cần nhất thời điểm xuất ngoại."

Nàng chỉ là lắc đầu, trái tim tan nát rồi: "Ta không muốn người nói xin lỗi, người không hề có lỗi với ta. Người là quân nhân, người lại có cái gì lựa chọn. Người không muốn áy náy, ta cực kỳ không hi vọng chính là như vậy. . . Nên nói xin lỗi chính là ta, là tâm tình ta không tốt, không nên nói lại không liên hệ." Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, cơ hồ muốn vỡ vụn. Nàng kéo lên khóa kéo, đứng dậy lại trốn.

"Nhiệm Nhiệm. . ."

"Ta nói!" Giọng nói của nàng gấp liệt, "Người không muốn bởi vì ta sinh bệnh mà thay đổi cái gì, không thể là bởi vì chuyện này!"

"Cùng chuyện này không quan hệ!" Hấn lên tiếng đánh gãy, hốc mắt đỏ lên, "Ta không có. . . Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới không để ý tới người. Ta chỉ là. . ." Hấn bỗng nhiên nghẹn ngào, cuống họng đau đến như muốn xé rách,

"Ta nói xin lỗi, không phải là bởi vì cái kia bình thuốc. Là bởi vì. . ." Hấn há hốc mồm, trong mắt thủy quang lấp lóe, "Thật xin lỗi, biết rõ nguy hiểm, nhưng ta vẫn còn tới; biết rõ người có thể đoán ra ta lừa người, nhưng ta vẫn còn lừa; biết rõ có thể sẽ chết, nhưng ta vẫn còn muốn đi lên phía trước. Nhiệm Nhiệm. . ."

Trên đời này ta nhất xin lỗi người liên là người.

Thật xin lỗi, biết rõ sẽ mang lại cho người thống khổ, nhưng ta vẫn còn yêu người, còn muốn cùng với người.

"Người nói nếu như ngày mai chết rồi, cuộc hôn lễ này hạnh vẫn là bất hạnh. Trước kia ta giống như người, cho rằng là hạnh phúc. Nếu như ngày mai muốn đi người là người, ta sẽ trân quý người ở mỗi một khắc, nhớ người cả một đời. Có thể lưu lại người quá thống khổ, nhìn của người tin nhắn, ta mới biết được là ta ích kỷ, đem khả năng phát sinh sở hữu thống khổ hậu quả đều giao cho một mình người gánh chịu. . ."

"Không phải!" Nàng đánh gãy, "A Toàn, ta và người là giống nhau. Ngày đó ta nói không phải thật tâm lời nói. Ta biết người không muốn để cho ta thương tâm. Người nói nếu như chiến hậu

tìm không thấy người. . . Người nói câu nói kia, ta liền đã xác định. Ta đã sớm xác định. Cho nên ta không hỏi người, ta phối hợp người. Ta chỉ là. . ."

Nàng che mặt, khóc đến toàn thân run rẩy: "Ta sợ hãi. . . Nếu quả như thật xảy ra chuyện, người sẽ hối hận hay không giờ khắc này không có ôm ta một cái, ta sẽ! Sẽ hối hận chết! Ta vốn là không có muốn chia tay." Nàng khóc không thành tiếng, nghĩ đến cái gì, lại cuống quýt lắc đầu, "Lúc này không nên nói những thứ này. Người không nên bị ta ảnh hưởng cảm xúc, không thể phân tâm; người khác cũng không nên nghĩ, an tâm đi chiến trường. . ."

"Nhiệm Nhiệm người nghe ta. . ."

Nhưng vào lúc này, toàn thành đột nhiên kéo vang lên chói tai mà rên rỉ phòng không cảnh báo. Tín hiệu. Đạn quang mang hiện lên bầu trời đêm.

Khai chiến.

Lý Toàn sửng sờ, sắc mặt đột biến.

Tổng Nhiệm trong nháy mắt lắng lại, trừng to mắt, run giọng: "A Toàn. . ."

Lý Toàn đột nhiên đưa nàng chăm chú ôm vào trong ngực, dùng sức nắm chặt sau gáy nàng, cầm gắt gao dán chặt mặt của nàng, phảng phất muốn sinh ly tử biệt.

Nàng nước mắt thẳng tuôn ra mà ra: "A Toàn người nhất định phải bình an!"

Nàng cuống quít ôm chặt hắn, có thể trên cánh tay xúc cảm chưa rõ ràng, hắn đã lỏng thoải mái ôm, nắm chặt bờ vai của nàng, ánh mắt giãy dụa mà thống khổ, cấp tốc nói: "Bảo vệ tốt chính mình. Chia ra tiền tuyến, chiến hậu ta tới tìm ngươi. Được không?"

Nàng ngậm lấy nước mắt cấp tốc gạt đầu: "Tốt."

Lý Toàn mím chặt môi, sờ mặt nàng, ánh mắt xé rách mà vỡ vụn, cuối cùng lại chỉ có thể đưa nàng lưu tại trên phố lớn, quay người xông về đêm tối.

Tác giả có lời muốn nói:

1. Thật là đúng dịp, chương này ban bố ngày thế mà đúng lúc là chín một tám, buổi sáng liền là tại phòng không tiếng cảnh báo bên trong tĩnh lại.

2. Bên trên chương Mã Đồ Mạn đòi, nguyên hình đến từ Liên Xô Mamayev đòi. Có biến động cùng cải biến.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 51: Chapter 51

chapter 51

Cảnh báo huyết dài, Tống Nhiễm sau lưng truyền đến gấp rút mãnh liệt tiếng bước chân.

Một lát trước còn tại tham gia hôn lễ quân dân từ ngõ hẻm bên trong tuôn ra. Máy đội binh sĩ đã cấp tốc xếp hàng hướng thương pháo thanh tới phương hướng tiến đến, cái kia mặc đồ đỏ tân lang ngay tại bên trong; các bình dân bao quát các nữ nhân hô lấy hô hào chỉ huy hậu phương; các thiếu niên thiếu nữ đem tiểu hài tử tập trung lại tránh đi hàm trú ẩn.

Mà cửa bệnh viện, Lý Toàn cùng mấy cái từ trên giường bệnh xuống tới Khổ Khắc binh lái xe máy bay đi.

Xe gắn máy đèn sau biến mất phương hướng, đạn pháo xẹt qua trời cao, tựa như đêm khuya sao băng.

Tống Nhiễm trên lưng bao liên hướng đại học phương hướng chạy, sau lưng phương xa, đạn pháo cất cánh lúc phát ra ô ô cùng loại bi thương kêu to, rơi xuống đất nổ, ầm ầm tiếng vang. Hai bên đường phòng ở run rẩy dữ dội, si rơi từng tầng từng tầng tường da bùn đất, nện ở trên đầu nàng.

Cách đại học còn có một con đường, sau lưng đột nhiên một chiếc xe hơi lao vùn vụt chạy qua, Tống Nhiễm phù yêu hô to: "Jose!"

Ta ở chỗ này! Jose!"

Ô tô đột nhiên phanh lại, chuyển hướng quay đầu, Tổng Nhiệm chạy tới phố đối diện, không chờ xe ở trước mặt nàng dừng hẳn, kéo ra ghế lái phụ nhảy tới.

Jose nói: "Ta vừa mới chuẩn bị đi trong đại học tiếp người!"

"Biết, cho nên ta hướng chạy chỗ đó." Nàng cấp tốc đội nón an toàn lên mặc vào áo chống đạn.

Đón chiến trường mà đi, phía trước bầu trời đêm đã bị chiến hỏa nhóm lửa. Trên đường chân trời, hỏa lực, sương mù nổ lên bốc lên mây hình nấm; trong bầu trời đêm, giao thoa đạn pháo như lưu tinh mưa dột thành ngân sắc lưới.

Nói chuyện chỉ có thể dựa vào rống:

"Làm sao đột nhiên liền bạo phát? !"

"Phản quân đại quy mô đánh lên!"

"Tình thế rất nghiêm trọng?"

"Không có việc gì! Quân đội chính phủ dẫn đầu đạt được tình báo, sớm đã có chuẩn bị!"

Tổng Nhiệm hỏi: "Cái kia Khố Khắc binh đâu?"

"Bọn hấn chỉ đánh phần tử khủng bố!" Jose hô, "Nếu như một trận chiến này, phần tử khủng bố không sử dụng, bọn hấn tạm thời sẽ không hành động!"

"Nếu như xuất động đâu?"

"Liên người chết ta sống!"

Tổng Nhiễm cắn chặt răng răng, tay chân run rẩy.

Ngoài cửa sổ xe, một đi ngang qua đi phẳng phát triển khai một trường phù thể bức tranh —— mười lăm mười sáu tuổi các thiếu niên cống lão nhân kéo lấy nhi đồng sơ tán tị nạn hướng hàm trú ẩn bên trong chui, các nữ nhân từ trong nhà chuyển ra thủ công chế tác giản dị cáng cứu thương chuẩn bị tùy thời đi tiền tuyến nhắc thương binh, bốn mươi năm mười tuổi các nam nhân nắm lấy thương tại trên phố lớn chạy tìm kiếm lạc đàn kẻ lưu lạc.

Mà mười tám mười chín tuổi hơn hai mươi tuổi hơn ba mươi tuổi nam nhân, tất cả trên chiến trường.

Tới gần chiến trường, dưới bánh xe thổ địa bắt đầu rung động, đá vụn tại rách rưới trên đường xi măng nhảy lên. Tổng Nhiễm nhét bên trên nút bịt tai bảo hộ lỗ tai. Jose dừng xe, Tổng Nhiễm nhanh nhẹn nhảy xuống, cùng hắn cùng nhau chạy hướng quân đội chính phủ hỏa tuyến hậu phương.

Hậu phương nhìn như hỗn loạn từng bừng, người đến người đi, tất cả mọi người biểu lộ nghiêm túc thần thái trước khi xuất phát vội vàng, nhưng hết thấy đều lại ngay ngắn trật tự. Lính thông tin lui tới đệ trình tin tức, bộ chỉ huy tạm thời bên trong các tướng lĩnh căn cứ chiến tranh tình thế khua chiêng gõ trống chế định sách lược, những quân nhân có tập kết thành hàng chờ đợi ra tiền tuyến, có đã gánh hảo thương hướng phía trước tuyến chạy, mà nơi xa trong chiến hào binh sĩ ngay tại nghênh địch. Tay bắn tỉa, pháo binh, lính thiết giáp, lính thiết giáp, từng cái binh chủng đám binh sĩ đều tại vị trí của mỗi người, như vắn chặt ốc vít gắt gao đóng giữ.

Tổng Nhiễm ở hậu phương quay chụp xong một vòng, Jose điều bộ hỏi nàng: "Muốn hay không đi chiến hào bên trong nhìn xem?"

Nàng dùng sức gật đầu.

Hai người dọc theo cầu gỗ hướng phía trước tới gần, súng pháo trện trện, nổ đá vụn bùn khối lớp bốp hướng trên mũ giáp tạt. Thật vất vả ẩn vào tới gần hậu phương một chỗ chiến hào bên trong. Dưới mặt đất đào sâu hơn một mét rộng một mét cầu, trên mặt đất chất đồng cao hơn nửa mét bao cát, khiêng súng đạn binh sĩ tiềm phục tại bên trong cấp tốc xuyên qua.

Tới gần tiền tuyến, hỏa lực tiếng điếc tai nhức óc, lẫn nhau gọi hàng cũng khó khăn. Tổng Nhiễm đi theo Jose thủ thế, dọc theo uốn lượn chiến hào một đường hướng về phía trước tìm tòi. Chiến hào bên trong, bị tạc tới tay chân, trúng thương binh sĩ bị lính quân y cáng cứu thương khiêng đi, càng nhiều vác lấy vết thương nhỏ, chảy máu binh sĩ còn tại kiên trì chiến đấu.

Tổng Nhiễm trông thấy một cái cái trán không khô huyết tay bắn tỉa chính tựa ở trên tường đất tiếp nhận đơn giản băng bó, nàng nhìn nhiều hần một chút, cái kia tay bắn tỉa nhìn thấy nàng, xông nàng cười một tiếng, chớp mắt vài cái.

Tổng Nhiễm cũng cười, nói: "Người thật dũng cảm."

Tay bắn tỉa nói: "Người càng dũng cảm, ta thân ái cô nương."

Tổng Nhiễm cùng Jose tìm tới một chỗ chỗ ngoặt vị trí xéo xuống xác định vị trí quay chụp, dùng ống kính ghi chép đầu này vượt ngang A Lặc thành kéo dài chiến tuyến bên trong một góc ảnh thu nhỏ.

Bước. Thương, lựu đạn, súng máy. . .

Pháo cối, Phích Lịch Pháo, súng lựu đạn, pháo, súng phóng tên lửa. . .

Bay tán loạn hỏa lực đêm đêm tối nhóm lửa. Thiên không xé rách, đại địa chấn chiến.

Lấp nút bịt tai cũng vô dụng, Tổng Nhiệm đầu óc chấn động, giống lung lay nửa vời. Vẩy ra cát đá bùn đất mơ hồ ánh mắt, gõ lấy nàng kính bảo hộ. Mũ giáp cùng áo chống đạn bên trên sớm đã phủ kín khói bụi bụi đất.

Nàng ghé vào chiến hào bên trong, ôm máy móc, chuyên tâm điều chỉnh tham số, quay chụp tốt nhất góc độ.

Nhưng vào lúc này, phía trước hình tượng bên trong một viên lựu đạn ném vào chiến hào, vừa vắn rơi vào một đội muốn thay bổ sung trước binh sĩ ở giữa, tất cả mọi người còn chưa tới phản ứng, bên cạnh một sĩ binh ôm lấy một cái bao cát nhào về phía lựu đạn.

"Phanh" một tiếng buồn bực nổ, hấn phần bụng bao cát nổ tung hoa, mà binh sĩ kia thân thể bỗng nhiên bắn ra, nằm rạp trên mặt đất bất động.

Lính quân y lập tức đi đem hấn lật người, Tổng Nhiệm từ trong màn ảnh thấy rõ, chính là vừa rồi bằng bó cái trán tay bắn tĩa. Hấn không có ngoại thương, nhưng sắc mặt trắng bệch, sợ là làm bị thương cái nào chỗ nội tạng.

Tổng Nhiệm chạy tới, hỏi: "Người còn tốt chứ?"

Hắn đang bị lính quân y đặt lên cáng cứu thương, biểu lộ nguyên bản thống khổ, nhìn thấy nàng lại kiệt lực cười hạ: "Nếu như ta tốt, người có thể cùng ta hẹn hò sao?"

Một bên khăn trương lo lắng bọn chiến hữu toàn phốc phốc cười lên.

Tổng Nhiễm cũng dở khóc dở cười, nói: "Có thể ta đã có bạn trai."

"Úc. . ." Hắn nắm chặt lên lông mày, ưu thương nói, "Thân ái, tin tức này có thể so sánh vừa rồi tạc đạn càng làm ta hơn đau xót. Quả thực muốn ta mệnh đâu."

Tổng Nhiễm khổ sở tình hình vết thương của hắn, hiện tại quả là nhịn không được cười.

Hắn hướng nàng phát phát tay, bị lính quân y khiêng đi.

Một mực chiến đến rạng sáng, oanh tạc thanh nhỏ dần. Các chiến sĩ bắt đầu ở phe mình xe tăng cùng đạn yểm hộ hạ vượt qua chiến hào, đem hỏa tuyến đẩy về phía trước tiến.

Tổng Nhiễm không có lại đuổi theo. Nàng lưu tại hậu phương quay chụp ghi chép, nhìn xem bọn hắn từng tấc từng tấc thúc đẩy, chiếm lĩnh trong tòa thành này càng nhiều phế tích cùng lâu vũ, một chút xíu mở trận địa.

Đều nói quân nhân là sắt thép chiến sĩ, nhưng bọn hắn ở đâu là sắt thép. Đạn cũng sẽ xuyên thấu bộ ngực của bọn hắn, liệt hỏa cũng sẽ thiêu hủy khuôn mặt của bọn hắn.

Từng cổ tuổi trẻ huyết nhục thân thể, đón mưa bom bão đạn dũng hướng thẳng lên. Cái gọi là thu phục quốc thổ, bất quá là dựa vào bọn hán từng bước một hướng phía trước, dùng thân thể thúc đẩy, dùng chân bước đo đạc, tử thủ túc hạ thổ địa.

Tiếng súng bên trong, Tống Nhiễm nghe được phía trước tiếng rống cùng tiếng kêu; nghe được chiến hào bên trong vác lấy tổn thương ngay tại thờ dốc một sĩ binh niệm tụng lấy thật dài Đông quốc ngôn ngữ; dần dần, nghe được vừa băng bó xong chuẩn bị nặng hơn chiến trường binh sĩ cũng niệm tụng lên cái kia đoạn ngôn ngữ.

Bọn hán kiên định, quyết tuyệt.

Đoạn văn này Tống Nhiễm nghe qua, tại đại học trong sân trường, ở trên đường bảo vệ chiến du. Hành lý,

Bên cạnh, Jose cũng đọc, lại là dùng tiếng Anh đang cùng Tống Nhiễm phiên dịch:

"Nếu như chúng ta thua, quốc gia chúng ta lịch sử sẽ bị xóa bỏ. Ta thân ái tổ quốc a, nếu như nàng diệt vong, phát sinh ở trên vùng đất này hết thầy cực khổ đều sẽ bị xóa đi. Nàng nhân dân chịu đựng hết thầy thống khổ tra tấn, đều sẽ bị quên mất, bị toàn thế giới lãng quên.

Tuyệt không thể lui lại a. Cho dù chết, linh hồn của ta cũng muốn đứng lên chống lại. Cho dù là chết, cũng muốn nói cho người đến sau, chúng ta từng cùng thế giới này đối kháng quá. Ta từng vì nàng cùng địch nhân đối kháng!"

Tổng Nhiễm hốc mắt phát nhiệt, trước mặt chiến trường lại có chút mơ hồ, giống ngâm mình ở thủy quang bên trong.

Nàng nói: "Jose, ta hi vọng các người thắng. Nhất định thắng."

Nhưng mà, trận chiến tranh này xa xa không có thắng được thuận lợi như vậy.

Hừng đông, trời vừa chập tối.

Mặt trời lại tăng, lại lại rơi.

Đến ngày thứ ba buổi tối, quân đội chính phủ dù kiệt lực đem hỏa tuyến hướng phía trước đẩy thất bát cây số, nhưng phản quân vẫn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, xé rách lấy còn lại A Lặc bắc thành khu.

Quân đội chính phủ cũng chết cấn không thả.

Phía trước chiến sự đã là cực kỳ thảm thiết, bọn hãn liệu lên cuối cùng một tia lực lượng, thề sống chết một trận chiến đến cùng. Các binh sĩ đầy người bùn máu, hai mắt huyết hồng, dựa vào hãn phải chết tín niệm chống đỡ chịu đựng.

Tổng Nhiễm ban ngày miễn cưỡng ngủ ba, bốn tiếng, lần nữa đi vào hậu phương lúc, phát hiện bởi vì bộ phận thương binh hạ tràng, rất nhiều tuổi trẻ học sinh cùng đi vào trung niên người đều thay thế tới, thậm chí còn có nữ nhân.

Chen chúc trong hẻm nhỏ, một sĩ binh chính cùng lâm thời xây dựng "Tân binh" nhóm giảng giải các loại tri thức cùng chú ý hạng mục. Tổng Nhiễm nhìn thấy một cái chừng hai mươi tóc ngắn nữ hài đứng ở chính giữa, nghiêm túc lắng nghe cũng tự hỏi.

Đội ngũ giải tán lúc, Tống Nhiễm đứng vào ánh mắt của nàng, hỏi: "Sợ hãi sao?"

Cái kia xinh đẹp cô nương nhún vai: "Còn có so đây càng đáng sợ thời khắc sao? Nhưng ta lựa chọn nhanh chân nhảy tới."

Tống Nhiễm cười lên, chỉ chỉ súng trong tay của nàng: "Sẽ dùng đi."

"Người đây không cần quan tâm." Cô nương cười mở cười nói, "Hiện tại Đông quốc, liền tiểu hài tử đều sẽ dùng thương. Người người đều là chuyên gia, biết các loại thương cách dùng. Chỉ là nghe thanh âm liền có thể phân biệt chủng loại cùng khoảng cách."

Sợ Tống Nhiễm không tin, nàng quay đầu nhìn chung quanh một chút, vừa vận trông thấy một cái cơ linh tiểu hài ôm từ chiến trường thu phục khu nhặt được súng ống chạy qua, tiếng gọi: "Hải, tiểu quý!"

Tiểu nam hài dừng lại, đen nhánh linh lợi mắt to nhìn xem các nàng, không quá vui lòng: "Làm gì? Ta còn có việc đâu."

Vừa vận phía trước bắn một viên đạn pháo, "Oanh" một tiếng.

Cô nương hỏi: "Nói cho vị tỷ tỷ này, vừa rồi đó là cái gì?"

Tiểu nam hài thở dài, trợn trắng mắt, nói: "M777 súng lược đạn, cách năm sáu cây số đi." Nói xong nắm chặt lên lông mày, "Ta có thể đi rồi sao?"

"Đi thôi." Gặp hắn chạy xa, tóc ngắn cô nương kêu lên, "Đừng bị đạn đánh tới!"

Tiểu nam hài quay đầu, nhả răng: "Quan tâm chính người đi!"

Tổng Nhiễm: ". . ."

"Tốt. Ta cũng phải đi." Tóc ngắn cô nương cũng thương rời đi.

Tổng Nhiễm: "Chúc người may mắn."

"Người cũng giống vậy!"

Tổng Nhiễm tìm tới Jose, hỏi hắn có biết hay không Khố Khắc binh tình huống bên kia.

Jose nói, phần tử khủng bố hôm trước sáng sớm tại tây bắc ngoại ô xuất động, chuẩn bị thừa dịp quân đội chính phủ cùng phản quân hỗn loạn chém giết len lén vào hậu phương phát động tập kích, nhưng bị đề phòng Khố Khắc binh chặn đường. Đã đánh hai cả ngày.

Tổng Nhiễm nghĩ đi quay chụp, lại sợ liên lụy Jose, đang do dự muốn hay không đơn độc hành động lúc, Jose hỏi: "Ta muốn đi xem, người dám đi không?"

Tổng Nhiễm tất nhiên là đồng ý, hỏi: "Người cũng nghĩ đi?"

Jose nói: "Đánh phần tử khủng bố, ai không muốn đi?"

Hai người lái xe dọc theo hỏa tuyến hậu phương về phía tây bắc ngoại ô mà đi. Trong thành đánh ba đêm lại ba ngày, một đường oanh minh thương pháo thanh thành vĩnh hằng bất biến bối cảnh âm.

Bay lên không trung đạn pháo giống pháo hoa đồng dạng, trận trận thấp sáng bầu trời đêm.

Đến tây bắc ngoại ô, sau lưng quân đội chính phủ cùng phản quân đối công còn đang tiếp tục, có thể phía trước Khố Khắc binh cùng phần tử khủng bố chiến sự nhưng lại có rõ ràng khác biệt.

Tổng Nhiệm nghe thanh âm phán đoán một trận, pháo cao xạ, chống tăng súng phóng tên lửa, bước. Thương, công kích. Thương, đánh lén. Thương. . . Còn có thật nhiều nghe không hiểu. Nhưng chinh thể cảm giác đạn pháo cùng đạn phát xạ phi thường có tiết tấu, cũng không phải là bắn phá.

Jose nói: "Khố Khắc binh đều là các quốc gia tinh anh nhất trước lính đặc chủng, quân sự tổ chất rất cao. Bọn hấn tác chiến phi thường chú trọng kế hoạch cùng phối hợp, mỗi tràng chiến dịch vô luận lớn nhỏ, đều có mạnh nhất quân sự chiến lược. Tăng thêm bọn hấn mỗi cái binh sĩ năng lực bản thân đều rất mạnh, cho nên lực sát thương rất lớn."

Hai người bò lên trên một tòa cao lâu, trông về phía xa một con đường bên ngoài chiến trường. Trải qua hai cái ngày đêm đối kháng, Khố Khắc vũ trang đã đem cực đoan tổ chức từ thành nội ép ra ngoài, chiến tuyến thúc đẩy đến cực đoan tổ chức bản phương cứ điểm phụ cận.

Bởi vì Khố Khắc đội ngũ tinh chuẩn đã kích, phần tử khủng bố tử thương thảm trọng. Tổng Nhiệm rút ngắn ống kính quan sát lúc, chỉ thấy bọn hấn lạc bại mà chạy thân ảnh. Bọn hấn rút vào cứ điểm đánh lên thủ vệ chiến.

Tổng Nhiệm cầm kính viễn vọng quan sát địa hình, cứ điểm là xây dựng vào thời trung cổ A Lặc thành lâu đài cổ, toàn vách đá lô cốt, bảo vách dốc đứng cao ngất, số cao mấy chục mét, có bao nhiêu chỗ hỏa lực đài.

Lô cốt dựng đứng tại một cái kéo dài sườn núi nhỏ bên trên, tầm mắt khoáng đạt. Thành lũy ba mặt đều là vô tận hoang mạc, mà cùng thành khu giao giới cái này một mặt, trên sườn núi lùm cây sớm bị dọn dẹp sạch sẽ, không có một chỗ có thể lặn nằm điểm. Nếu ai tới gần, lên sườn núi một cái chớp mắt liền sẽ trở thành bia ngắm.

Phần tử khủng bố lui giữ sau khi trở về, chiến dịch tạm thời đình chỉ.

Nơi xa mơ hồ truyền đến quân đội chính phủ hỏa lực thanh. Bên này ngược lại an tĩnh xuống dưới.

Jose cùng Tống Nhiễm phân tích tình thế, gặp nguy cơ giải trừ, đi xuống lâu, quán trừ hỏa tuyến hậu phương Khố Khắc binh bộ chỉ huy tạm thời. Kia là một cái che dấu tại nhiều chỗ phế tích bên trong lộ thiên nhà trệt.

Cách thật xa, đầu ngõ trông coi hai cái lính đặc chủng, không cho phép ngoại nhân tới gần.

Jose biểu lộ thân phận, nhưng bọn hắn không để mình bị đẩy vòng vòng.

Tống Nhiễm tiếc nuối nhìn thẳng hắn một chút, đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe một tiếng thân mật tràn đầy xưng hô: "song~~song~~" (tùng ~ tùng ~)

Đúng là Benjamin.

Tống Nhiễm kinh ngạc: "Người cũng tới Đông quốc rồi?"

"Người tưởng niệm ta sao?" Benjamin giang hai cánh tay, hướng nàng nhếch miệng cười. Hắn một mặt bùn đất hòa với một chút vết máu, biểu lộ có chút mệt mỏi, trong mắt lại tràn ngập kinh hãi, "Ta cũng không biết người lại tới Đông quốc."

Tổng Nhiễm nói: "Ta là chiến trường phóng viên, sao có thể không đến?"

Benjamin chỉ chỉ bên trong, hỏi: "Người muốn đi vào?"

Tổng Nhiễm khó xử liếc qua thủ vệ lính đặc chủng.

Benjamin phát tay ra hiệu một bữa ăn sáng, nói: "Đây là bằng hữu của ta." Lại nói, "Nhưng không cho người quay chụp nha."

Tổng Nhiễm thế là dập máy khí.

Chỉ bất quá, Jose y nguyên không thể tiến vào. Hắn phi thường lý giải, cười nói: "Tổng, người đi trước, ta tại bên ngoài chờ người."

Tổng Nhiễm đi theo Benjamin tiến bộ chỉ huy, lúc này mới phát hiện nội bộ bọn họ có chuyên môn văn tự ghi chép viên, ngồi trước máy vi tính phi tốc gõ lầy bàn phím.

Trong bộ chỉ huy bầu không khí nghiêm túc, thỉnh thoảng có tín hiệu binh tiến đến truyền lại tình báo. Nhiều chỉ tác chiến tiểu phân đội đội trưởng phó đội trưởng nhóm vây đứng tại một cái bàn lớn bên cạnh phân tích thế cục, trên bàn bày biện vì mô bản đồ địa hình cùng chiến cuộc đồ.

Chiến dịch đánh tới hiện tại, đến thời khắc quan trọng nhất. Chiến đấu trên đường phố chiến, Khó Khắc binh không thiệt

thời. Nhưng hôm nay phần tử khủng bố co đầu rút cổ xác bên trong, nạy ra xác là cái vấn đề lớn.

Tổng Nhiễm lặng lẽ di động mấy bước, một chút nhìn thấy Lý Toàn.

Hắn đứng quay lưng về phía nàng, đồ rần rí bên trên tất cả đều là bùn đất cùng vết máu, trên gương mặt cũng dính đầy tro bụi, còn có vài chỗ nhỏ xíu trầy thương, thấm huyết. Người xác nhận có chút mệt mỏi, có thể gò má của hắn nhìn qua y nguyên cứng cõi mà kiên định.

Hắn cũng không có chú ý tới Tổng Nhiễm, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú lên chiến hữu của hắn: "Toà này lô cốt xây dựng vào thời trung cổ, tất cả đều là nham thạch. Mà lại trải qua cơ học thiết kế, bề ngoài bóng loáng không có thụ lực điểm vào." Hắn ngón tay thon dài tại lô cốt bản vẽ mặt phẳng bên trên hoạt động, dùng sức chút xuống thành lũy vị trí, "Dựa vào hiện hữu đạn pháo là oanh không ra. Duy nhất nhược điểm, chỉ có nơi này."

Hắn ngón trở gõ gõ thành lũy chính diện đại môn.

Một cái khác chi phân đội đội trưởng nói: "Có thể rầy thế cao, khung cửa phạm vi nhỏ, lại kiên cố. Không có cách nào tinh chuẩn đả kích. Chúng ta thử qua mấy lần."

"Nghĩ tinh chuẩn, tự nhiên có tinh chuẩn phương pháp." Lý Toàn thu tay lại cầm. Tiến trong túi, lưng thẳng, nói, "Ta đi đưa lên bạo phá tạc đạn."

Hiện trường nhất thời yên lặng xuống. Tổng Nhiễm cũng lấy làm kinh hãi.

"Ta không đồng ý!" Benjamin lập tức phản đối, "Ta không đồng ý. Cái đồi kia căn bản không có cách nào đánh yểm trợ. Người không đến nửa đường liền sẽ bị đánh trúng."

Chiến sự tổng chỉ huy quan cũng nói: "Benjamin nói đúng."

Lý Toàn hơi nghiêng quá thân thể đổi hạ trọng tâm, cười nhạt một tiếng, nói: "Không có công sự che chắn, có thể tạo."

"Làm sao tạo?"

Lý Toàn ánh mắt khế biến, một cái chớp mắt dường như sói bình thường lắng lẹ: "Đạn pháo oanh không động hấn nhóm thành lũy, chẳng lẽ cũng oanh bất động trên sườn núi bùn đất?"

Đám người chinh lăng.

Một cái đội trưởng bỗng nhiên cả kinh nói: "Cầm đạn pháo đánh ra hố, người giấu vào trong hố làm yểm hộ?"

"Đúng." Lý Toàn dứt khoát kiên quyết.

"Nhưng nếu như bọn hấn nhìn thấy sớm đánh tốt hố, đoán được chiến lược ý nghĩ, người hấn phải chết không nghi ngờ."

"Cho nên không thể sớm đánh." Lý Toàn đạo, "Ta ẩn núp một cái, pháo binh đánh xuống một cái."

Quan chỉ huy: "Phải dựa vào chiến hữu kháng khí phối hợp, không phải nửa đường khả năng xảy ra bất trắc."

"Trên chiến trường, nếu như không thể lấy tính mệnh phó thác tin tưởng chiến hữu, dạng này đội ngũ không chịu nổi một kích." Lý

Toản nói, "Ta nổ tung cửa thành, mọi người sẽ cùng nhau xông đi vào. Cái này ồ điểm không diệt đi, hậu hoạn vô tận."

Quan chỉ huy thở dài: "Ta cho rằng vẫn là quá nguy hiểm. Lee, người là một cái rất ưu tú bạo phá binh, chúng ta tình nguyện từ bỏ cái này cứ điểm, cũng không muốn mất đi người."

Có thể lúc này, Benjamin cười khế bắt đầu, nói: "Để hấn đi thôi. Người không có cùng hấn kè vai chiến đấu quá, người không biết, hấn tuyệt đối có thể đảm nhiệm."

Lý Toản cũng nhàu gập mi tâm: "Hiện tại chúng ta chú ý điểm là, như thế nào tinh chuẩn đề cao phối hợp năng lực. Không ra nửa điểm chỗ sơ suất."

Quan chỉ huy trầm tư nửa khắc, quyết định: "Tốt, bố trí chiến lược."

Rất nhanh, pháo kích tay, đột kích thủ, tay bắn tỉa, phòng không tay chờ thành viên toàn bộ tập hợp tiến đến, mật thiết thảo luận kế hoạch tác chiến, sau đó ngay tại chỗ giải tán riêng phần mình công tác chuẩn bị.

Đám người tan cuộc lúc, Tống Nhiễm lập tức ngồi xuống, giấu ở ghi chép viên sau cái bàn. Loại này thời khắc nguy cấp, nàng không muốn đánh nhiều, ảnh hưởng hấn nửa phần, càng không muốn cho hấn trong lòng tăng thêm nửa phần tạp niệm.

Một đại bang bóng người cấp tốc ra phòng chỉ huy, nàng mới thoáng thò đầu ra, nhìn một cái, chỉ thấy Lý Toản rơi vào đội ngũ sau cùng một cái.

Hấn đi ra bộ chỉ huy, lại tại cửa ngừng một chút.

Tổng Nhiễm trong lòng khế động.

Trong bóng đêm, thân ảnh của hắn cao lớn mà sùa rất, ảnh tử quăng tại đối diện trên vách tường.

Hắn đứng vững hai giây, không quay đầu lại, cất bước đi.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 52: Chapter 52

chapter 52

Jose tại bên ngoài chờ lấy Tống Nhiễm, gặp nàng khi đi tới sắc mặt trắng bệch, hỏi: "Người thế nào, nhìn xem giống như không quá dễ chịu?"

Tống Nhiễm lắc đầu: "Không có việc gì." Nói xong lại phi tốc tiến vào ngõ nhỏ, một bên chạy một bên ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Jose theo sau: "Tống, người đang tìm cái gì?"

Tống Nhiễm bò lên trên một hộ dân cư thang lầu, kiễng chân duỗi cổ: "Ta muốn tìm cái tốt thị giác, có thể nhìn thấy dốc núi toàn cảnh."

Đã là trời vừa rạng sáng nhiều, ánh trăng lại rất tốt. Mờ tối trong ngõ nhỏ, phiền phiền không cửa sổ giống tĩnh mịch quỷ mị mắt. Hai người xuyên tìm đến đi, rốt cuộc tìm được một chỗ mái nhà, tại thành lũy nghiêng phía trước, sẽ không trực diện hỏa lực, lại thị giác rõ ràng.

Tống Nhiễm coi như khắc chế bình tĩnh, giá đỡ tử, điều chỉnh dụng cụ, hết thầy đầu vào đây. Có thể chuẩn bị cho tốt thiết bị sau, nàng bắt đầu dờ qua đến chuyển tới, đổi mấy cái thị giác điểm, nơi nào đều gọi nàng không hài lòng.

Jose nói: "Tổng, mái nhà chỉ lớn bằng bàn tay, cái nào góc độ đều không khác mấy."

Tổng Nhiễm không ra tiếng, cuối cùng định tại nhất dựa vào bên ngoài nơi hẻo lánh, đứng ngồi không yên, dứt khoát nằm xuống phủ phục tại lâu xuôi theo bên cạnh. Nàng cảm giác ngực của mình bụng sát mặt đất, chập trùng đến kịch liệt, đi đứng cũng đang phát run.

Trên sườn núi hoàn toàn yên tĩnh, tựa như song phương giao chiến đều dừng lại. Có thể nàng biết đây là bộc phát điềm báo. Nàng kéo động ống kính, có thể thấy rõ đối diện thành lũy trong pháo đài ẩn nấp lấy súng máy cùng hòng pháo.

Ánh trăng trong sáng, đem dốc núi chiếu sáng. Tối nay cực độ không thích hợp ẩn nấp.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu, còn có thể nhìn thấy mấy cây số ngoại chiến tuyến bên trên hỏa lực. Dạng này yên tĩnh mỹ hảo đêm, trong tòa thành này nhưng không có một người có thể bình yên nhập mộng. Nàng ngửa mặt nhìn lên bầu trời cái kia vòng trong sáng mà tuyên cổ minh nguyệt, sinh lòng bi thương, nhân loại tại sao muốn dạng này.

Trong mắt còn ướt át, bỗng nhiên một tiếng pháo nổ! Một viên đạn pháo rơi vào dốc núi sườn núi chân, bùn đất vấy ra nổ ra một viên to lớn hố. Tổng Nhiễm một cái chớp mắt không nháy mắt, chỉ thấy một cái thân ảnh quen thuộc khiêng bạo phá trang bị, thừa dịp bay múa bùn cát cùng khói lửa, nhanh nhẹn lưu loát lặn tiến hố đất bên trong.

Đối diện thành lũy lập tức đột đột đột nổ súng phản kích, tất cả đều là ứng kích tính biện pháp, cũng không có hiểu rõ trạng huống,

cũng không thấy rõ bóng người.

Loạn đả một trận, tiếng súng dần dần hơi, đối phương nghi hoặc phán đoán thời điểm, lại một viên đạn pháo tại hố đất nghiêng phía trên nổ tung, Lý Toàn từ trong hố nhảy ra, một cái chớp mắt lăn tiến hố mới.

Trong pháo đài phần tử khủng bố lúc này mới phát hiện có người, muốn nhắm chuẩn trong hố khai hỏa. Có thể một cái đầu người vừa xuất hiện, Khố Khắc binh bên này tay súng bắn tĩa tầm xa đã đợi đợi đã lâu, thu một tiếng đạn bay đi, trong pháo đài phần tử khủng bố trong nháy mắt nổ đầu ngã xuống. Mấy cái tay bắn tĩa ngấm lấy riêng phần mình theo dõi pháo đài miệng, gặp người ngoi đầu lên liền nổ súng, yểm hộ Lý Toàn.

Viên thứ ba đạn pháo nổ tung hố, Lý Toàn cấp tốc vượt qua mà ra, lăn tiến mới cái hố bên trong. Thân thể của hắn dán chặt tường đất, há mồm thở dốc, mặt nạ màu đen dán tại trên mặt hắn kịch liệt chập trùng, phác hoạ ra dưới chớp mũi ba lẳng lẽ đường vòng cung; hắn trên trán đã là mồ hôi chảy ròng ròng, giống từ trong nước đánh trận chiến ra. Lỗ tai hắn bên trong lấp nút bịt tai, nhưng tạc đạn khoảng cách gần nổ sóng xung kích quá cường liệt, chấn động đến trong đầu hắn lắc lư, phản phát liền nội tạng đều đang phát run.

Hắn kiệt lực bảo trì đầu não thanh tỉnh, cấp tốc thở phì phò hít sâu, chỉ nghỉ ngơi mấy giây, liền nâng tay lên bộ trên lưng lưỡi dao, hướng các đồng bạn tia sáng phản xạ.

Ba, hai, một!

Tiếp theo khóa đạn pháo nện ở mấy mét có hơn. Lý Toàn cắn chặt cằm, một bước xông lên trước chân đạp tường đất, một tay

trèo chỗ ở mặt, người bay vọt ra hồ, vọt tới hồ mới bên trong nhảy vọt đi vào.

Phần tử khủng bố ngắm thương vô dụng, phát xạ đạn pháo. Khố Khắc bình lập tức lấy sương mù. Bắn về kích, kèm theo pháo oanh hàng rào.

Vách tường chấn động, khói xanh tràn ngập.

Trong lúc nhất thời, song phương đạn pháo cắt cánh, trên sườn núi nổ tứ bề báo hiệu bất ổn.

Lý Toàn tại sương mù cùng pháo hồ yểm hộ dưới, từng bước một tới gần lô cốt đại môn.

Tổng Nhiệm chường bắt lâu xuôi theo, móng tay bóp đến huyết hồng. Cách xa mấy chục mét, nàng đều có thể cảm thấy đạn pháo đem đại địa chấn chiến, đầu nàng choáng hoa mắt, buồn nôn buồn nôn, không dám tưởng tượng Lý Toàn cứ như vậy ngạnh sinh sinh xông qua hỏa tuyến.

Bên tai bỗng nhiên liên vang lên hấn ngòi tại trên xe gắn máy nói câu nói kia: "Nếu như chiến hậu không nhìn thấy ta, không nên suy nghĩ bậy bạ, hấn là ta đi những địa phương khác."

Nàng đột nhiên hô hấp khó khăn, mở to miệng đại lực hấp khí, trong lòng ngực đầu một trái tim đều đau đến chết lặng, mất tri giác.

Sa mạc khí hậu đêm, quá lạnh. Nàng toàn thân run lên, không cách nào khống chế.

Mà Jose trán chống đỡ tại nắm chắc trên hai tay, từ từ nhắm hai mắt phi tốc nhớ kỹ kinh văn hướng lên trời cầu nguyện.

Rốt cục, Lý Toàn nhảy ra cái cuối cùng hố đất, tiến vào tòa thành cửa hiên, triệt để tiến vào xạ kích góc chết.

Hắn đầy đầu mồ hôi cùng bụi đất, trong đầu trong lồng ngực sóng biển lẫn lộn bàn chân động; có thể mặt nạ màu đen phía trên, cặp mắt kia vẫn như cũ sắc bén sáng tỏ, thậm chí lộ ra tia ngoan ý quyết tuyệt. Hắn gấp vạn mi tâm, kịch liệt sâu thở phì phò, người không có nửa phần trì hoãn, cấp tốc quan sát trước mặt cửa sắt cầu tạo.

Hắn mò xuống mặt đất, cửa là chìm xuống thủng, không có khe hở, không cách nào đột phá. Lại sờ hai cánh cửa ở giữa, có thừa cố tường kép bao trùm khe cửa, dù có thể đột phá, nhưng còn chưa đủ.

Trên sườn núi hỏa lực trận trận, hắn nhỏ một bên nút bịt tai, đem lỗ tai dán tại trên cửa sắt, bên cạnh gõ vừa nghe, các ngõ ngách gõ gõ đập đập mấy chục lần, hắn rất nhanh ở trong lòng vẽ ra cánh cửa này phía sau cầu tạo bản thiết kế —— nơi nào có điểm chống đỡ, ở đâu là xà ngang thụ lương, nơi nào có gia cố điểm —— lập thể hình ba chiều 3D giống hiển hiện trước mắt. Hắn cấp tốc tìm đúng trên cửa sắt năm sáu cái lực lượng yếu nhất địa điểm.

Hắn một lần nữa nhét bên trên nút bịt tai, nhanh nhẹn mà thuần thục đem bạo phá tạc đạn an trí tại trên ván cửa.

Vừa cố định lại cái cuối cùng, trong tai nghe truyền đến cảnh cáo: "Quân địch pháo đài nhanh hàng! Chặn đường thất bại!"

Lý Toàn trong nháy mắt rút súng quay người, nhưng hai cái từ trên lầu nhanh hàng mà đến phần tử khủng bố đã đem họng súng nhắm chuẩn hắn.

Thành lũy cửa tất cả đều là khói xanh, tay bắn tỉa đã mất đi tầm mắt.

Thuận Lý Toàn con đường ẩn núp mà lên đột kích thủ nhóm cũng mới vừa xuất phát.

Sương mù tràn ngập, Lý Toàn chậm rãi giơ hai tay lên, ngón cái tay phải cắm ở cò súng trong miệng, năm ngón tay buông lỏng, tay. Thương treo ngược tại hấn ngón cái bên trên.

Phản tử khủng bố một cái hình vuông mặt, một cái râu quai nón, song song ghìm súng hiện lên góc vuông đối hấn.

Bên phải, hình vuông mặt mũi quang như đuốc, dùng súng sẹo Anh ngữ trách mắng: "Dẫn bạo khí ở đâu? !"

Lý Toàn một cái chân quỳ một chân trên đất xuống dưới, tay chậm rãi sờ về phía quần bên cạnh túi, dư quang đã thoáng nhìn bên trái râu quai nón ngón tay rơi vào trên cò súng, chỉ chờ nhìn thấy dẫn bạo khí liền nổ súng.

Hấn nhẹ nhàng kéo ra túi bên trên khóa kéo, ngừng một chút.

Hình vuông trên mặt trước một bước, hòng súng chống đỡ tại hấn cái trán: "Người đừng có đùa. . ."

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn bắt hấn lại tay. Thương dùng sức một chiết, râu quai nón lập tức nổ súng! Có thể Lý Toàn sớm có dự phán, phản ứng cực nhanh, đứng dậy thuận thể đem hình vuông mặt kéo tới trước người ngăn cản, râu quai nón đạn xuyên thấu hình vuông mặt phản lưng. Lý Toàn cấp tốc bắt hấn lại đuổi tới tay. Thương, hòng súng chỉ lên trời vắn một cái, "Phanh" một tiếng đánh

tới trên vách tường, hất một cước đập hướng râu quai nón ngực, đem hất đá bay đến mấy mét.

Râu quai nón thương bay ra ngoài thật xa, nhặt không tới.

Lý Toàn trong tay tay. Thương nhất chuyển, trở về chính vị nắm tiền trong lòng bàn tay, hất môi mỏng bấu một cái, hướng râu quai nón cái trán nhắm chuẩn.

Râu quai nón giơ hai tay lên, quỳ xuống đất khấn cầu: "Van cầu người!"

Lý Toàn bờ môi mím thành một đường, ngón trở giật giật, không có nhún xuống dưới, lạnh lùng nói: "Đây chính là dẫn bạo khí."

Râu quai nón không hiểu, quỳ gối cửa hiên bên trong sững sờ, không rõ dẫn bạo khí ở đâu.

Lý Toàn cũng đã phi tốc lao ra cửa hành lang, chạy về phía hồ đất, nhảy xuống thời điểm, trở lại cửa trước bên trên phanh phanh phanh liên bắn mấy phát. Trong chớp mắt, trên cửa cường lực thuốc nổ trong nháy mắt nổ, mà hất rơi vào hồ sâu.

Trong hồ đã có đột kích thủ ả núp tới, tiếp được hất, nói: "Còn tốt chứ?"

Lý Toàn đóng hạ mắt, nói: "Ta cần đi ngủ."

Đội George cười ha ha: "Năm mơ đi, ác chiến vừa mới bắt đầu."

Cái kia đạo nặng nề cửa sắt lớn đã bị nổ phá thành mảnh nhỏ, đột kích đội ôm công kích. Thương, vượt qua hình vuông mặt cùng

râu quai nón thi thể xông vào lô cốt.

Lý Toàn tiếp nhận đồng bạn đưa tới bước. Thương, cắn răng một cái, lên nhảy trèo vách, tay chống đất mặt lại nhảy ra hố đất.

Tổng Nhiễm ghé vào trên lầu, nhịp tim như lời, nàng tại tiêu tán trong sương khói rất nhanh lần nữa tìm tới Lý Toàn thân ảnh. Cửa bị nổ tung, các đồng bạn của hắn toàn tràn vào lô cốt, trên sườn núi thất linh bát lạc, khắp nơi là hố bom. Mà hắn cũng rất chạy mau tiến lô cốt.

Xem ra giống như không bị tổn thương, nàng một trái tim trở xuống đi nửa điểm, lại không khỏi lo lắng bên trong tình trạng.

Cũng may tràn vào đi Khổ Khắc binh càng ngày càng nhiều, mà lô cốt trên pháo đài binh lực càng ngày càng ít, biểu hiện ra tình hình chiến đấu chính hướng tốt phương hướng phát triển.

Trong đêm tối, toà kia to lớn lô cốt thành một tòa đấu thú trường. Tiếng súng, tiếng sấm, tiếng pháo, oanh tạc tại trên vách đá đưa tới tiếng vọng giống trên vùng đất này sâu nhất gầm thét, lại giống là đau nhất rên rỉ.

Tổng Nhiễm không nhìn thấy bên trong phát sinh hết thảy, hai tay nắm tay chống đỡ tại bên miệng, cắn chặt, cầu nguyện, chờ đợi. Nàng nhìn qua cánh cửa kia, con mắt một cái chớp mắt không nháy mắt.

Jose chợt nói: "Ta không cách nào biểu đạt ta cảm kích."

Qua mấy giây, Tổng Nhiễm mới từ thế giới của mình bên trong rút ra ra: "Cái gì?"

"Bọn hấn, mặc kệ là người tình nguyện vẫn là lính đánh thuê, ta đều không thể biểu đạt ta cảm kích. Cám ơn bọn hấn vì phản kháng bố tập kích làm hết thầy."

Tổng Nhiệm không nói chuyện, nàng hiện tại không tâm tư nghĩ bất cứ chuyện gì. Nàng nhìn thấy có lính quân y giờ lên thương binh ra, lập tức rút ngắn ống kính liếc nhìn, một cái, hai cái, vẫn còn may không phải là a Toàn.

Jose thở dài: "Thuận tiện nói một câu, bọn hấn tác chiến giống như là một loại nghệ thuật. Chiến lược chiến thuật, chấp hành phối hợp, hết thầy đều quá hoàn mỹ. Quả nhiên là ưu tú nhất lính đặc chủng."

Tổng Nhiệm im lặng nửa khắc, nói: "Cái thứ nhất là ưu tú nhất." Nửa ngày, lại tăng thêm một câu, "Người khả năng không biết, hấn là chúng ta người Trung Quốc."

Jose nói: "Ta thấy được châu Á gương mặt. Nhưng khoảng cách xa như thế, người làm sao xác định hấn là đồng bào của người?"

Tổng Nhiệm muốn nói, dù là hiện tại Lý Toàn cùng hấn bọn chiến hữu cùng nhau đứng tại phương xa bảo trên đỉnh, nàng đều có thể một chút phân biệt ra được hấn.

Nhưng nàng không có giải thích, tiếp tục cắn chặt hàm răng, chờ đợi.

Mặt trăng hạ xuống.

Trời tờ mờ sáng thời điểm, trong lô cốt đầu tiếng vang rất cực lắng lại.

Rất nhanh, lính quân y cầm cáng cứu thương giơ lên thương binh ra. Đón lấy, Khố Khắc binh nhóm tốp năm tốp ba đi ra, Benjamin cầm dây thừng nắm một chuỗi tù binh.

Tổng Nhiễm ánh mắt lục soát, con mắt đều đau đớn, tìm không biết bao lâu, rốt cục nhìn thấy Lý Toàn đi xuống dốc núi. Hắn khẽ cúi đầu, vừa đi vừa hủy đi trên cổ tay màu đen dây băng.

Nàng lập tức thu hồi máy móc, chạy xuống.

Tổng Nhiễm chạy như bay xuống thang lầu, xuyên qua trống trải không người ngõ sâu, một đường chạy đến bộ chỉ huy, gặp được hậu phương hỗn loạn tưng bừng, kết quả lính đặc chủng nhóm đầy người bụi đất khói bụi, chỉnh lý kiểm điểm trang bị.

Tù binh gần trăm cái cực đoan phần tử trối thành một đầu cột vào hai cây cây ở giữa. Càng nhiều dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, toàn bộ chiến tử.

"Bọn hắn thật sự là một đám tên điên." Benjamin nói.

Những người kia mắt lạnh lùng mà lãnh huyết, không có chút nào người chi tình cảm giác, thấy Tổng Nhiễm sinh lòng ác hàn.

Nàng hỏi Benjamin: "Lý Toàn ở đâu?"

"Về sau đầu đi." Benjamin chỉ phương hướng, "Đi nghỉ ngơi."

Tổng Nhiễm chạy tới hậu phương tìm, tìm một vòng lại không tìm tới doanh trướng, liền một mảnh chiêm bố đều không tìm được.

Nàng buồn bực cực kỳ, một đường tìm được vây quanh bộ chỉ huy phía sau, đã thấy trong phế tích lộ ra một chân, đồ rạn ri quần

đâm vào tràn đầy tro bụi giày bên trong, buộc quá chặt chẽ.

Tổng Nhiễm trong lòng một đập, thả nhẹ bước chân đi qua, chỉ thấy người kia một chân duỗi thẳng, một cong chân lên, nằm tại phế tích bên trong một khối trên đất trống. Hắn một tay để dưới đất, một tay khoác lên trước ngực, trên tay dính đầy tro bụi vết máu, lại vẫn là khớp xương rõ ràng mà thon dài.

Lại chậm rãi tiến lên một bước, rốt cục thấy được mặt của hắn.

Lý Toàn nằm thẳng dưới đất, đầu có chút hướng bên một bên, từ từ nhắm hai mắt, lông mi buông xuống, ngủ nhan yên tĩnh mà an tường.

Tảng sáng thời gian, sắc trời hơi sáng, hắn tuần tú gương mặt dính đầy bùn ô, không kịp lau, chạm đất liền ngủ.

Nàng lặng lẽ đi bên cạnh hắn ngồi xuống, nghiêng đầu ngóng nhìn. Cho dù là trên chiến trường, dù cho mặc quân trang, hắn ngủ bộ dáng cũng chia bên ngoài nhu hòa, rút đi lúc tác chiến đơ lẳng lẹ, nhìn xem lại có chút yếu đuối, cùng một tia không dễ dàng kỳ nhân mỗi mặt.

Nhìn xem, lại gọi nàng không hiểu mũi chua.

Nàng im lặng hít sâu, ngăn chặn nội tâm cuộn cuộn cảm xúc.

Biết rõ hắn không có việc gì, nàng nhưng vẫn là nhin không được cầm ngón trở xích lại gần hắn dưới mũi, tìm một chút hơi thở của hắn. Thẳng đến cái kia đều đều mà ấm áp ướt át khí tức phật bên trên nàng đầu ngón tay, nàng mới rốt cục an tâm.

Ngay tại nàng muốn rút về tay lúc, hấn bỗng nhiên nghiêng mặt, cầm cái mũi đụng đụng ngón tay của nàng. Rất nhẹ, cọ xát hai lần.

Tổng Nhiễm sững sờ, tâm lập tức mềm hoá thành nước ấm. Nàng bỗng nhiên liền muốn vuốt ve mặt của hấn, nhưng không thể, nàng không bỏ được đem hấn làm tỉnh lại.

Nàng ôm đầu gối ngồi tại nguyên chỗ, nghĩ một mực trông coi hấn, nhưng Jose tiếng hô truyền đến.

Nàng sợ đem hấn đánh thức, tranh thủ thời gian đứng dậy, lúc này mới sau khi nhìn thấy bên cạnh càng nhiều đặc chiến binh ngổn ngang lộn xộn ngủ ở trên mặt đất.

Một thân bụi đất rải ròi, nhưng lại một mặt an tường.

Tổng Nhiễm vỗ xuống mấy trương ảnh chụp, rón rén rời đi.

Jose muốn đi trong lâu đài đầu, hỏi nàng có đi hay không. Tổng Nhiễm thật không dám, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu.

Trời có chút sáng lên.

Đốc núi nổ nhào nhoẹt, Tổng Nhiễm tốn sức đi đi lên, theo Jose tiến vào lô cốt. Vừa xuyên qua cửa hiên, nhào tới trước mặt một cỗ khí tức âm sâm.

Gần nhất A Lạc nhiệt độ không khí không cao, nhưng không chí âm lạnh. Chỉ là cái này lâu đài cổ quá mức nặng nề phong bế, tia sáng âm u, mới tăng thêm râm mát cảm giác.

Nàng phá lệ lưu ý cái kia đạo nổ nát cửa sắt —— Lý Toàn "Kiệt tác" .

Nàng không biết hấn dùng biện pháp gì, lại đem dầy như vậy của nổ phá thành mảnh nhỏ.

Bước vào trong môn, chính là máu tươi cùng thi thể.

Tổng Nhiễm hãi hùng khiếp vía.

Đi vào thành lũy, cao ngất trên thạch bích, hố bom, vết đao, khe hở. . . Ghi chép phát sinh ở nơi này hết thấy. Trên bậc thang, cửa sổ bên trên, máu chảy thành sông. Mấy cái Khố Khắc binh ngay tại thanh lý thành lũy bên trong bị tù tù binh thi thể. Mùi máu tươi tung bay ở trong không khí, chậm chạp không tiêu tan.

Tổng Nhiễm buồn nôn, toàn thân giống như kim đâm, không có đợi một hồi liền hoá tốc thoát đi.

Nàng chạy tới trên sườn núi thờ, hút vào trong phổi vẫn là khói lửa.

Mặt trời chưa thẳng, thiên không hơi mờ.

Nàng đứng một lát, đột nhiên phát hiện thế giới rất yên tĩnh, liền xa xa hỏa tuyến bên trên cũng bị mất pháo vang.

Nàng nhắm hướng đông bên cạnh nhìn lại, trên đường chân trời có hơi phản hào quang, cách mặt trời mọc còn có một đoạn thời gian, nhưng cái này rách nát có thụ tàn phá thành trì bên trên khói lửa đã tan hết.

Yên lặng, phẳng phất chờ đợi mặt trời mọc.

"Jose!"

"Jose!" Tổng Nhiễm hô to, "Đánh xong! Đánh xong!"

Jose nghe tiếng từ bảo bên trong chạy ra, nhìn ra xa phương đông.

Phương xa, thành thị hình dáng rõ ràng hiển lộ ra.

"Trên mặt ta thiên!" Jose che đầu, ngạc nhiên xông đi lên ôm lấy Tổng Nhiễm dạo qua một vòng. Tổng Nhiễm cười khanh khách. Hai người liếc nhau, cười lớn cùng nhau lao xuống tràn đầy pháo hổ dốc núi.

Jose đẩy ta một phát, tại trên sườn núi lăn vài vòng, cười ha ha lấy đứng lên tiếp tục chạy. Bọn hấn muốn trước tiên phóng đi ghi chép quân đội chính phủ thắng được thời khắc thắng lợi.

Tổng Nhiễm chạy qua bộ chỉ huy phía sau, nhìn lại một chút, Lý Toàn còn tại ngủ yên. Chỉ là thoáng nhìn, nàng xuyên qua ngõ hẻm kia.

Lái xe đuổi tới phương đông chiến trường. A Lặc bảo vệ chiến đánh xong.

Quân đội chính phủ tình trạng kiệt sức, hậu phương một mảnh hỗn loạn.

Lính quân y giờ lên người bị trọng thương nhanh chóng chạy qua; vết thương nhẹ viên không kịp an trí, chính mình tìm nơi hẻo lánh thở dốc nghỉ ngơi; càng nhiều người kéo lấy mỗi một thân thể trở lại hậu phương, vừa vào phe mình địa bàn, ngã xuống đất liền ngủ.

Tổng Nhiễm ánh mắt chiếu tới chỗ, mảnh lớn mảnh lớn lộ thiên trên đất trống, lít nha lít nhít binh sĩ cùng nông thôn sân phơi lúa bên trong phơi hạt thóc giống như.

Trên người bọn họ trên mặt tất cả đều là bùn cùng huyết, có chút binh sĩ còn mang theo tổn thương, không quan tâm, ngủ trước lại nói.

Đi đến phía trước, thành khu tại ba ngày ba đêm trong chiến tranh oanh thành phé tích. Khắp nơi đều có vỏ đạn, lửa. Thuốc bột, bùn khối, mảnh đá. . . Cách mấy bước tiêu ra máu dấu vết loang lổ.

Phản quân đã bị đánh ra A Lặc thành, dư bộ cuốn gói chạy trốn đi phương bắc thành trì.

Vẫn có rất nhiều binh sĩ tại thanh lý chiến trường, bài trừ tai họa ngầm. Còn có một bộ phận tại thu nhặt thi thể của chiến hữu, đem bọn hắn thi thể từng cỗ kéo về.

Có tên lính ngồi tại phé tích bên trong, ôm chết đi chiến hữu lên tiếng khóc thét.

Tổng Nhiễm nguyên lai tưởng rằng chiến tranh thắng lợi sẽ lập tức có reo hò chúc mừng, có thể trước mặt chỉ có mệt mỏi, hư thoát, cùng thật sâu bất lực mệnh mông, giống như trên mặt đất một đám một đám khiêu động hỏa diễm, một sợi một sợi bốc lên khói xanh, nổi lên giữa không trung, giây lát ở giữa liền không có tung tích.

Nàng ngơ ngác nhìn quanh, bỗng nhiên không ngừng lại, quay người chạy như bay mà đi.

Giờ khắc này, nàng chỉ muốn trở lại bên cạnh hắn.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 53: Chapter 53

chapter 53

Tổng Nhiễm chạy về đại học tổng hợp, trong trường học người đến người đi, cánh cửa thương ra vào. Lầu dạy học bị đổi thành lâm thời phòng giải phẫu cùng phòng bệnh. Các học sinh sung làm lên y tá, chiếu cố người bị thương.

Tổng Nhiễm không rảnh bận tâm, nàng trở lại lầu ký túc xá cầm cái khăn lông, mấy bình nước, lại mang theo mấy túi bánh mì cùng bánh bích quy, ngoại gia hôm trước mua một viên táo, nhét vào sạch sẽ trong túi nhựa, cấp tốc đi xuống lầu.

Nàng lái xe phi nhanh, hướng thành khu tây bắc ngoại ô chạy tới. Lúc này, không biết Lý Toàn tỉnh không có tỉnh.

Mặt trời mọc, một lớp mỏng manh ẩm đỏ vàng kim, thương xót chần ìm nằm dưới đất vầy vào cái này trải qua cực khổ phía trên tòa thành cổ. Bên đường đều là nằm nghỉ ngơi binh sĩ, trong chiến loạn tẩu tán mà đau khổ tìm kiếm đám người, kéo lấy vết máu người bị thương. . .

Nhưng người ngủ khuôn mặt an tường, tìm kiếm mắt người bên trong vẫn còn tồn tại hi vọng,

A Lặc thành chiến dịch kết thúc, quốc gia này chiến tranh còn xa xa không có.

Kính chiếu hậu bên trong, phương đông thiên không ánh bình minh đầy trời, xán lạn huy hoàng.

Đọc sách lúc, lịch sử lão sư nói, có thành thị là có sinh mệnh. Dù là trải qua tai nạn, cũng sẽ cuối cùng vượt lên vết thương, trùng kiến bắt đầu.

Nàng ánh mắt từ trong kính dời, kiên định nhìn về phía trước.

. . .

A Lặc thành tây bắc ngoại ô, A Lặc bảo bên ngoài 1.5 cây số.

Tù binh phần tử khủng bố đã rời đưa cho quân đội chính phủ, giao cho bọn hắn xử trí. Khố Khắc chia ra bộ còn tại kiểm kê binh lực cùng trang bị. Lần này đại chiến có mười cái phân đội tụ tập mà đến, đến tiếp sau công việc tương đối rườm rà.

Bùi Tiểu Nam cùng một cái Ý không biên giới bác sĩ tiếp vào thông tri chạy đến cứu chữa thương binh. Hai cái trọng thương binh sĩ đã bị đưa đi bệnh viện, còn sót lại thương thế không nặng, có thể ngay tại chỗ xử lý trị liệu.

Cho dù là được chứng kiến không ít chiến tranh tròng diện Bùi Tiểu Nam, cũng không thể không sợ hãi thán phục tại Khố Khắc binh thực lực. Nếu là đổi thành phổ thông quân đội, hiện tại đã là thương vong thảm trọng.

Nàng cho thụ thương đám binh sĩ xử lý hoàn tất, bắt tri bắt giác trời đã sáng.

Mặt trời mọc.

Nàng bốn phía tìm một lần, không nhìn thấy Lý Toàn.

Nàng cố ý nghe ngóng, tìm một cái người châu Á. Khố Khắc binh bên trong hơn phân nửa là người da trắng cùng người da đen, châu Á gương mặt cực ít. Lúc này liền có người biết nàng nói là Lý Toàn, chỉ phương hướng.

Bùi Tiểu Nam vây quanh bộ chỉ huy phía sau, chỉ thấy một vùng phế tích, Lý Toàn ngã trên mặt đất ngủ thiếp đi.

Mỏng manh nắng sớm chiếu vào trên mặt hắn, hắn lại cũng không có tỉnh. Ngủ nhan yên tĩnh mà nhu hòa, không hiểu làm cho lòng người mềm, cũng không giống tỉnh dậy lúc như thế trầm mặc xa cách.

Bùi Tiểu Nam móc ra một đoạn băng gạc, vặn ra nửa bình nước đem băng gạc thấm ướt, nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, nghĩ lau đi trên mặt hắn vết máu cùng xám bùn.

Ngay tại nàng đưa tay chưa chạm đến hắn một khắc, Lý Toàn đột nhiên mở to mắt, bừng tỉnh, đứng dậy, rút súng. Trong chớp mắt, súng đã lên đạn, nhắm ngay nàng trán.

Bùi Tiểu Nam giơ hai tay, sắc mặt trắng bệch, dọa đến thanh âm đều mềm nhũn: "Lý Toàn, là ta. . ."

Lý Toàn cũng sửng sốt một chút, giết tức ánh mắt một cái chớp mắt rút đi.

Bùi Tiểu Nam biết kia là hắn thân ở chiến trường ứng kích tính phản ứng, lại cười bắt đầu: "Quả nhiên là quân nhân."

Lý Toàn hơi nhú mày không có trả lời, súng thu hồi lại đẩy hạ chốt, nhét vào bao súng; người cũng vô ý thức hướng bên cạnh ngồi xuống, kéo ra cùng nàng ở giữa khoảng cách.

Bùi Tiểu Nam có chỗ phát giác, nhưng không có nghĩ sâu.

Lý Toàn còn không có toàn tỉnh, khuỷu tay chống tại trên đầu gối, mu bàn tay giúp đỡ một lát ách.

Bùi Tiểu Nam đem băng gạc đưa cho hắn: "Xoa một chút mặt?"

Hắn lắc đầu: "Không cần, hồi doanh địa lại làm."

"Người có thụ thương sao?"

"Không có."

"Ta nhìn trên tay người, trên mặt có chút trầy da. Nếu không ta giúp người xử lý một chút?"

Hắn ngẩng đầu, lễ phép cười một tiếng: "Trong đội có lính quân y cùng cơ bản dược phẩm, ta trở về thanh tẩy bôi thuốc lần nữa cũng thuận tiện."

". . . Nha." Bùi Tiểu Nam che lại trong lòng thất lạc. Hắn đứng dậy lúc, thủ đoạn duỗi một chút. Nàng nhìn thấy cái gì, chỉ hắn ống tay áo: "Nơi này là dính thứ gì?" Còn không có đụng phải, Lý Toàn lấy tay về, hơi thân một chút, dây đỏ lộ ra.

Bùi Tiểu Nam lúc này ý thức được, miễn cưỡng nhẹ nhõm cười một tiếng: "Thân nhân tặng a?"

"Ân." Lý Toàn nói, "Bạn gái tặng."

. . .

Mặt trời gần đây thời điểm lên cao chút, chiếu vào kính chắn gió bên trên, lắc mắt người.

Tổng Nhiễm đem che nắng tấm vắn xuống đến ngăn cản tia sáng. Phương đông thiên không ánh bình minh tán đi, lưu lại mây xóa nhòa nhạt đỏ.

Nàng tiến đến tây bắc ngoại ô lúc, người toàn tản, một cái Khố Khắc binh ảnh tử đều không thấy được.

Ném thử cho Lý Toàn gọi điện thoại, là tắt máy trạng thái.

Nàng trên đường chẳng có mục đích tìm một vòng, không có tìm thấy bóng người.

Xe tùy ý dừng ở ven đường, Tổng Nhiễm tựa ở chỗ ngồi chỗ tựa lưng bên trên, có chút thở. Nàng rất mệt mỏi, ba ngày không hảo hảo đi ngủ. Chắc hẳn, Lý Toàn cũng trở về doanh địa nghỉ ngơi.

Nàng quyết định ngủ bù.

Nàng trở lại ký túc xá, đem chính mình thanh lý một phen, kéo lên màn cửa, bò lên giường, người đã là tình trạng kiệt sức, thậm chí quên uống thuốc ngủ, một đầu vùi vào giữa giường.

Tổng Nhiễm một giấc từ sáng sớm ngủ đến hoàng hôn. Nàng là bị ngoài cửa sổ đại loa thanh âm đánh thức. Quảng bá bên trong, một vị Đông quốc tin tức phát ngôn viên thanh âm to, ngữ điệu đoan chính, xuất ngôn rõ ràng nói gì đó.

Tổng Nhiễm nghe không hiểu nhiều, mơ hồ có thể phân biệt "A Lặc thành" "Phương bắc" "Quân phản chính phủ" .

Nàng xem xét thời gian không còn sớm, vội vàng thu thập mình, cõng máy ảnh xuống lầu lên xe. Nàng có chút bận tâm, sợ Lý Toàn bọn hắn đã nhờ quân đi phương bắc.

Xe đi bên ngoài mở, thanh âm càng lớn. Đến cửa trường học, gặp một cỗ chính phủ quảng bá xe cao giọng tuyên truyền giảng giải. Trên đường rất nhiều người đi đường, đi theo cỗ xe chạy, lớn tiếng reo hò.

Tổng Nhiễm kéo đến một cái học sinh, hỏi quảng bá bên trong giảng cái gì.

Học sinh nhiệt tình cho nàng phiên dịch: "201X năm ngày 25 tháng 12 ba giờ chiều, quân đội chính phủ triệt để thanh trừ A Lặc thành bên trong phản quân cùng tổ chức khủng bố dư lưu phần tử. Trải qua một năm năm tháng lễ hai mươi hai ngày chiến tranh, A Lặc thành cùng ngoại ô mười ba khu toàn diện thu phục!"

Tổng Nhiễm trên mặt mang lên nụ cười thật to, cảm ơn học sinh, lái xe vào thành khu, khắp nơi có thể thấy được quảng bá xe tại truyền đạt thắng lợi tin vui. Phố lớn ngõ nhỏ một mảnh vui chơi. Buổi sáng còn âm u đầy tử khí đường đi lúc này chật ních chúc mừng đám người.

Đại nhân tiểu hài, nam nam nữ nữ; ô tô thối còi, người đi đường hoan hát, trong tay quần áo mũ thứ gì đều hướng trên trời ném, một bên ném một bên gọi:

"Chúng ta thắng!"

Câu này Đông quốc lời nói, Tống Nhiễm nghe hiểu được.

Nàng theo đám người phun trào phương hướng, đem lái xe đến lịch sử bia kỷ niệm ngoài sân rộng, ôm máy ảnh xuống xe.

Trời chiều bao phủ cao ngất lịch sử bia kỷ niệm, bốn phía cổ kiến trúc nhóm rộng lớn mà tang thương, trên quảng trường ô ương ương tất cả đều là người, bọn hấn đầy người bụi đất nhưng cũng rất cục lỏng ra bả vai.

Bia kỷ niệm trên đài cao lại có một chi dàn nhạc, rung chuông kéo đàn lại bồn chồn, hát Đông quốc nổi danh nhất dân dao. Một khúc hoàn tất, đám người reo hò, cộng đồng hô lên một cái từ đơn.

Tống Nhiễm suy đoán, xác nhận "Quốc ca" .

Mấy giây sau, dàn nhạc âm nhạc nhất chuyển, tấu lên quốc ca khúc nhạc dạo. Chủ xướng đối mic lên tiếng, một nháy mắt, trên quảng trường đám người vô luận nam nữ già trẻ cùng kêu lên ca hát.

Một đứa bé trai ngồi tại ba ba trên cổ, ra sức chấn động lấy hấn cánh tay nhỏ;

Một đôi tình lữ ngồi tại bồn hoa một bên, bưng lấy mặt của đối phương, thật sâu hôn;

Một người phụ nữ tựa ở trượng phu trong ngực, rưng rưng nhẹ tưng, mà trượng phu của nàng sớm đã rơi lệ hai hàng;

Một cái lớn tuổi lão nhân bờ môi chậm rãi nhúc nhích, vỗ cây bàn trên khuôn mặt già nua, cái kia ánh mắt sáng ngời lóe ước át mà xán lạn quang mang;

Mấy người lính đứng ở trong góc nhỏ, cười nhạt nhìn xem hết thầy chung quanh; mà từ bên cạnh bọn họ trải qua đám người nhao nhao hướng bọn hắn kính lấy cũng không tiêu chuẩn nhiều loại quân lễ.

Tổng Nhiệm bưng lấy máy ảnh xuyên qua tại đám người, bên môi giơ lên dáng tươi cười, thẳng đến đột nhiên, trong màn ảnh xuất hiện một đạo thân ảnh quen thuộc.

Lý Toàn xuyên qua trong đám người, ánh mắt bốn phía nhìn, tìm lấy cái gì.

Hắn đổi thân sạch sẽ quân trang, diện mạo đều rửa sạch, trên cổ trên trán vết thương xước thuốc dán tiểu băng vải.

Thỉnh thoảng có người cùng hắn cúi chào, tìm hắn nắm tay, hắn lễ phép cười đúng, ánh mắt tiếp tục tìm kiếm.

Hắn tìm đến nàng.

Tổng Nhiệm lập tức ngừng đầu nhìn lại, bóng người trùng điệp, che khuất thân ảnh của hắn.

"A Toàn!"

Reo hò tiếng người, hát vang ca khúc, đưa nàng thanh âm bao phủ hầu như không còn.

"A Toàn!"

Nàng nhảy dựng lên, đẩy ra đám người, hướng phương hướng của hắn chạy tới. Một đám cao lớn Đông quốc nam nhân chạm mặt

tới, nàng nhìn không thấy hắn, gấp đến độ một bên nhảy một bên chen.

Ánh mắt nhoáng một cái, hắn chính hướng ngoài sân rộng đi đến.

Đám người liên tục không ngừng hướng quảng trường tụ tập, Tống Nhiễm giống đi ngược dòng nước cá, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, con mắt nhìn chăm chăm phía trước cái kia xóa đồ đổi màu nguy trang. Trong kích lưu, hắn là một cái khác đầu cùng nàng cùng phương hướng cá.

Nàng thật vất vả gạt ra đám người, chỉ thấy Lý Toàn đã đến đạt ven đường, dạng chân bên trên xe máy, phi tốc khởi động mà đi.

Tống Nhiễm chạy vội lên xe, trong nháy mắt thúc đẩy.

Trên đường chật ních sung sướng ăn mừng mọi người, bốn chồn rung chuông, thổi lên nhựa loa. Bọn hắn đồng đưa quốc kỳ, hát quốc ca, màu sắc trang giấy bay đầy trời vung.

Tống Nhiễm ô tô loa không có tác dụng, tại nghịch hành người. Lưu bên trong đi lại duy gian. Đồng quốc các thiếu niên thiếu nữ bỏ nhào vào nàng trước mũi xe bên trên, hướng nàng vui cười cờ tung bay: "Xuống xe cùng chúng ta cùng nhau chơi đùa a!"

Nàng cười đến lông mày nắm chặt thành một đoàn, tận dụng mọi thứ mà di động ô tô.

Phía trước, Lý Toàn xe máy càng ngày càng xa.

Nàng gạt ra khe hở thật vất vả đi qua một con đường, đám người mật độ rất cục hạ xuống. Nàng đề cao tốc độ, nhấn lấy loa lao vùn

vụt. Không quan hệ. Trên đường sở hữu cỗ xe đều tại thời còi ăn mừng, tiếng kèn vang trời. Bọn tài xế cho là nàng cũng đang ăn mừng, vui vẻ xông nàng hò hét: "Cố lên!"

Nàng dở khóc dở cười, ách mồ hôi ứa ra.

Lý Toàn xe máy càng ngày càng xa, rồi một cái nhí không thấy bóng dáng.

Tổng Nhiệm sững sờ, đột nhiên phát hiện kia là đại học tổng hợp phương hướng. Nàng chân ga dẫm lên lớn nhất, thân xe tại phiêu đều mặc kệ, một đường lao vùn vụt tiến sân trường đại học.

Ô tô sát dừng ở lâu ký túc xá trước cửa, Lý Toàn xe máy dừng ở trên đất trống.

Tổng Nhiệm nhíp tim nhanh xông phá ngực, nàng quăng lên xe cửa chạy vội tiến lầu, hai, ba bước xông lên lầu bậc thang, chạy lên hành lang ——

Tia sáng lờ mờ, Lý Toàn khẽ cúi đầu, dứt túi tựa ở nàng cửa, nghe thấy tiếng bước chân ngược mắt hướng nàng nhìn qua.

Hắn nguyên là lẳng lặng, thấy một lần nàng cả cười, đang muốn nói cái gì, Tổng Nhiệm đưa tay hướng hắn chạy tới! Hắn sững sờ, phản xạ có điều kiện giang hai cánh tay tiếp nàng. Nàng nhào vào trong ngực hắn, hai người chăm chú ôm nhau.

Nàng ôm cổ hắn, phảng phất đã dùng hết khí lực toàn thân. Nàng đang run rẩy, đang phát run, lại không phải sợ hãi; là lòng tràn đầy nháy căng, là mất mà được lại, là khó nhịn mãnh liệt. Nàng hai gò má chôn ở hắn cái cổ ở giữa, hít sâu lấy trên người hắn không thể quen thuộc hơn được nam tính khí tức, thân thể của nàng không thể

không chế sợ run, trong tim tê tê dại dại. Giờ phút này, chỉ có tựa như gông cùm xiềng xích bàn quán chặt lại ôm mới có thể với tới nội tâm sâu nhất chỗ sâu nhất thân mật cùng không muốn xa rời.

Nàng yêu hấn, nàng nhiều yêu hấn a.

Hấn cũng dùng sức quán ôm eo thân của nàng, căng cứng cánh tay giống như là có thể đem nàng bẻ gãy. Gần như đau đớn ôm nhau là yêu nhất chứng kiến. Trong ngực nữ hài mềm mại mà ấm áp. Nàng tóc đen, gương mặt của nàng, hấn thật sâu cúi đầu dán sát vào nàng cần cổ, cảm thụ được nàng phanh phanh tiếng tim đập, ấm áp, tươi sống; hấn tựa hồ cũng rốt cục nghe thấy được chính mình đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động nhịp tim, cuồng loạn mà vô chương. Thân thể là sẽ không gạt người, hấn tưởng niệm là bị đè nén mấy tháng hồng thủy, đổ xuống mà ra.

Nàng lục lợi đẩy cửa ra, hấn ôm ôm nàng vào nhà, đụng đóng lại cửa, đưa nàng chống đỡ ở trên vách tường.

Hấn chống đỡ lấy eo của nàng, Tống Nhiễm chỉ cảm thấy một lùm ngọn lửa từ bụng nhỏ chỗ nhóm lửa, bành phòng lớn, toàn thân đều nổi lên lửa.

Lý Toàn cúi đầu xuống, như thế tự nhiên liền tìm được môi của nàng, cánh môi vuốt ve quán giao, hấn khàn giọng: "Ta trong thành tìm người thật lâu."

"Ta cũng, một mực tại tìm người." Tống Nhiễm đón nụ hôn của hấn, chợt thấy gian phòng bên trong nhiệt độ không khí lên cao, không thờ nổi.

Gió từ rộng mở cửa sổ tràn vào đến, thổi không tan nóng bức không khí. Nàng tim tiết ra tinh tế mồ hôi.

Nàng hô hấp dần dần lộn xộn, ánh mắt cũng mờ lung, đã thấy ánh mắt của hắn u ám, thẳng bức tới. Trong mắt của hắn là lại minh xác lại nguyên thủy bất quá ái dục.

Hắn đối nàng cảm tình, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi.

Thậm chí, càng cường liệt.

Hắn từng nghe nàng, lại không liên hệ nàng, chỉ vì trông thấy đồng đội chết thảm chiến trường.

Nhưng bây giờ, hắn rất xác định mà chắc chắn, nàng đã đi tới bên cạnh hắn. Nếu như ngày mai sẽ chết, vậy hắn hôm nay liền muốn ở cùng với nàng.

Tổng Nhiễm hai gò má đỏ bừng, tại trong ngực hắn khó khăn hô hấp lấy.

Hết thảy bỗng nhiên đều không trọng yếu, nàng từng mãi cảm xoắn xuýt, quá khứ hơn ba tháng đến cùng cải biến cái gì. Có thể cho đến giờ phút này mới phát hiện, cái gì đều không có cải biến. Hay là sâu hơn. Cái kia sâu tận xương tủy ỷ lại cùng yêu thương trướng đầy ngực phòng, mạnh mẽ muốn tràn, chỉ có vĩnh viễn ôm hôn cùng da thịt quấn quanh có thể thư giải.

Cái gì đều không cần nói. Xin lỗi, chỉ trích, lo lắng, yêu thương, hết thảy không cần. Liên bệnh tình cũng không khẩn yếu. Quan hệ giữa bọn họ, không đến nỗi ngay cả một cái bệnh trầm cảm đều dung không được.

Nàng bị hân hôn đến đầu óc hỗn loạn, tinh thần mông lung, nàng nghe được kim loại chụp rơi xuống đất tiếng vang, vãi vóc xẹt qua, cổ chân trở nên lạnh lẽo.

Hắn có chút uốn gối, lại bỗng nhiên đứng dậy chống đỡ một chút.

"Ân ——" nàng nhón chân lên ngẩng đầu, tại hắn cùng vách tường kề hở, run rẩy không thôi.

Hắn ngậm lấy môi của nàng, cắn, quăn lấy, đảo,

Nàng từ trên xuống dưới bị hắn chặn đến cực kỳ chặt chẽ, hóa thành nước.

"A Toàn a. . ."

Tinh tế ngón tay gấp nít lấy hắn quân trang, xé rách, phiến quấy.

Nàng tâm lại lần nữa bị lấp đầy, cực kỳ chặt chẽ, cứng rắn, cực nóng, quen thuộc. Chỉ có hắn mới có thể cho cảm giác an toàn và thân mật cảm giác.

Nàng vẫn là như vậy thích hắn, so trước kia càng thích. Không phải, giờ phút này trong lòng nàng tràn đầy vui thích không thể so với chi dĩ vãng càng sâu, cơ hồ muốn để nàng không chịu nổi mà ngất.

Nàng ôm cổ hắn, nhiệt liệt hôn hắn, ngửi ngửi khí tức của hắn, gần như tham lam.

Thẳng đến trời chiều ngã về tây, hắn đưa nàng ép đến trên giường, một chút một chút hôn nhẹ nàng mông lung ướt sũng mắt. Môi của hắn hơi mỏng lướt qua mũi của nàng, gương mặt của nàng,

lỗ tai của nàng, hít sâu, giống như là tiểu động vật phán đoán lấy trở về chỗ khí tức trên người nàng, là nguyên thủy nhất không muốn xa rời cùng vòng,

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Lúc kia, là người đi?"

"Là."

"Ta liền biết, không phải nằm mơ."

Lúc kia, làm ta tình trạng kiệt sức ngủ say trong mộng, cảm giác được ngón tay của người mơ trớn tới. Tha thứ ta chân thực quá mệt mỏi, đau khổ giãy dụa, lại vẫn chưa tỉnh lại. Chỉ có thể ở trong mộng, nhẹ nhàng cọ xát người, cho người đáp lại.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 54: Chapter 54

chapter 54

Mặt trời sớm đã xuống núi.

Ráng chiều xuyên thấu qua ngoài cửa sổ bóng cây chiếu nghiêng tiến đến, phủ kín vách tường cùng sàn nhà, giống một bức tranh.

Nho nhỏ cái giường đơn bên trên, Tống Nhiễm nghiêng người nằm sấp trong ngực Lý Toàn, thái dương mồ hôi ẩm ướt, hai gò má phấn hồng. Lẫn nhau tựa sát nghỉ ngơi trong chốc lát, nàng chợt gọi hắn: "A Toàn. . ."

"Hả?" Lý Toàn chậm rãi mở to mắt, nghe nàng tiếng nói làm cảm, hơi đứng dậy, đưa tay từ trên bàn lấy ra một bình nước, vặn ra đưa cho nàng.

Nàng bưng lấy bình nước uống vào mấy ngụm, hắn cũng uống một nửa, cái bình trả về, liếc một chút trên bàn bình thuốc.

Trở lại lúc, lơ đãng đưa nàng ôm càng chặt hơn.

Thân mật ôm nhau nhất gọi nàng hưởng thụ, nàng mồ hôi ẩm ướt lòng bàn tay thuận thế nắm chặt cánh tay hắn, khoảng cách gần ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt sáng rực, bên trong không muốn xa rời, vui vẻ, yêu thương, nhìn một cái không sót gì.

Lý Toàn bỗng nhiên liền quên vừa rồi muốn nói gì.

"A Toàn, kỳ thật ta rất tốt." Nàng không rời đầu nói câu, "Thật. Trước đó bởi vì bị bệnh mới có điểm cổ quái. Có thể ta kỳ thật rất tốt."

"Ta biết." Hấn nhớ tới muốn nói lời, "Người không cần khẩn trương. Sinh bệnh không có gì, ta không thêm để ý."

Hấn nắm ở eo của nàng, đưa nàng hướng trong ngực mang theo mang. Nàng đụng vào bộ ngực của hấn, trong lòng bàn tay nhấn tại hấn tâm khẩu, sờ lấy cực nóng căng đầy da thịt, cảm nhận được hấn lòng đang nhảy lên.

Nàng còn muốn cách hấn gần thêm chút nữa, đem lỗ tai cũng ngang nhiên xông qua, nghe hấn mạnh hữu lực tiếng tim đập, không hiểu an lòng.

Hấn nói: "Ta cũng có ta khám qua không được, giống như người."

Tổng Nhiễm không lên tiếng, yên tĩnh đợi một hồi lâu, có thể Lý Toàn không có nói tiếp.

Nàng nói: "Loại kia người muốn nói thời điểm, lại nói cho ta. Thời gian còn rất dài."

Hấn cười nhẹ: "Tốt."

"A Toàn, ta muốn cho người giảng một cái chim nhỏ cùng đại thụ cố sự."

"Người giảng." Hấn thoáng điều chỉnh tư thế, cúi đầu xuống, đem mặt chôn ở khuôn mặt nàng bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền.

"Lúc trước có con chim nhỏ bị thương, từ trên trời rơi xuống. Một cây đại thụ tiếp được nó, chứa chấp nó, vì nó che gió che mưa. Chim nhỏ cánh tốt, tại trên thân đại thụ an nhàn, mỗi ngày vì đại thụ ca hát, cho nó giảng bên ngoài cổ sự. Thẳng đến mùa đông, chim nhỏ muốn đi phương nam qua mùa đông, trước khi chia tay cùng đại thụ nói, sang năm mùa xuân ta trở về tìm người.

Có thể đợi đến mùa xuân chim nhỏ trở lại, cây bị chặt đi, chỉ còn lại gốc cây."

Lý Toàn thấp giọng nỉ non: "Sau đó thì sao?"

"Chim nhỏ hỏi sát vách cỏ nhỏ, ta đại thụ đâu? Cỏ non nói, đại thụ bị đốn củi trận chém đứt, người đi đốn củi trận tìm đi. Chim nhỏ bay đi đốn củi trận, nhìn thấy rất nhiều tròn vo thân cây chồng chất thành sơn. Không có một gốc là nàng đại thụ. Nó thế là hỏi thân cây, các người có nhìn thấy hay không ta đại thụ? Thân cây nói, của người cây kia được đưa đi diêm xướng. Chim nhỏ lại bay đi diêm xướng, đây chuyện sản xuất bên trên tất cả đều là một hộp hộp diêm. Nó hỏi diêm, các người có nhìn thấy hay không ta đại thụ? Diêm nói, của người đại thụ làm thành diêm bán được trong cửa hàng đi. Nó lại bay đi cửa hàng."

Lý Toàn mở to mắt, hỏi: "Bị người mua đi rồi?"

"Ân. Cuối cùng một hộp cũng tại vài ngày trước bị bán đi. Chim nhỏ quá mệt mỏi, bay không nổi, tại một cái bão tố trong đêm, nó cánh toàn làm ướt, sắp rơi vào trên mặt đất thời điểm, trông thấy rừng cây trong phòng nhỏ có ánh lửa. Nó bay vào bỏ đi trên bàn.

Trên bàn lóe lên một cây ngọn nến, một hộp không diêm. Ngọn nến quang âm áp chim nhỏ, nó rất cục thức tỉnh, hỏi ngọn nến, người có nhìn thấy hay không ta đại thụ. Ngọn nến nói, nhìn thấy, vừa rồi nhóm lửa đến âm áp của người cuối cùng một cây diêm, chính là của người đại thụ."

Lý Toàn đóng lại mắt, cười nhạt: "Cái này cố sự thật tốt."

"Nơi nào tốt?" Tống Nhiễm nói, "Ta khi còn bé nhìn thấy cảm thấy rất bi thương. Bất quá về sau tưởng tượng, có lẽ không phải nói chuyện tình yêu? Nếu như đại thụ đại biểu cho một loại nào đó tín niệm cùng tín ngưỡng, chim nhỏ chấp nhất truy đuổi, dù là nửa đường cảnh còn người mất, cuối cùng cũng sẽ có âm áp kết quả."

Hắn đem đầu vùi vào cổ nàng bên trong, buồn cười: "Người là đang an ủi ta?"

Nàng sờ sờ đầu của hắn: "A Toàn, người liền đi con đường của người, cái gì khảm đều sẽ quá khứ."

"Biết." Hắn nhắm mắt lại, cuối cùng, khẽ nhếch lấy môi, đạo, "Bất quá, ta vẫn là cảm thấy đó là cái tình yêu cố sự."

Ngủ không đầy một lát, hắn điện thoại di động chuông báo vang, phải về đội.

Tống Nhiễm đi theo hắn một đạo rời giường, hỏi: "Các người có phải hay không rất sắp bắc thượng rồi?"

"Ân. Thời gian cụ thể còn không rõ ràng lắm, có tin tức ta thông tri người." Lý Toàn nói, lại ôm nàng hôn một lúc lâu mới rời khỏi.

. . .

A Lặc bảo vệ chiến thắng lợi tin tức truyền khắp lái đi, tại nông thôn hoặc trong sa mạc tị nạn đám người nhao nhao chạy về. Trong hai ngày, trong thành nhân khẩu gia tăng một nửa. Còn có người liên tục không ngừng vọt tới.

Thành nội bên ngoài một phái tai sau trùng kiến cảnh tượng.

Ngoài thành, nông dân một lần nữa cày gieo hạt. Thành nội, trường học cấp tốc khai giảng. Tổng Nhiễm chỗ trong đại học, lầu dạy học dàn xếp lấy tổn thương bệnh nhân, lão sư học sinh nhóm trực tiếp lộ thiên nhập học. Trên đường chạy loạn tiểu hài tử cũng hợp nhất tiến trường học nhỏ, sách thanh sáng sửa.

Trên phố lớn, cửa hàng đều khai trương, chỉ là thương phẩm y nguyên thiếu thốn. Mọi người vội vàng chữa trị lâu vũ, thanh lý phế tích, khắp nơi tại dựng giàn giáo.

Tổng Nhiễm tại thôi đặc bên trên ban bố một chút A Lặc thành hiện chiếu, thành nội nhân khẩu tăng nhiều, còn tại chiến hậu, gấp thiếu chữa bệnh vật dụng cùng thực phẩm vật tư. Tin tức phát ra không lâu sau, đạt được đông đảo quốc tế từ thiện tổ chức đáp lại, đại lượng quốc tế nguyện vọng nhân viên chạy đến A Lặc, trợ giúp chữa trị trùng kiến.

Mà đúng lúc này, bởi vì bảo vệ chiến mà tập kết quân đội chính phủ quân đội cũng muốn riêng phần mình ly tán đi mới chiến trường.

Quân đội rút lui ngày ấy, toàn thành cư dân đều phun lên đầu đường, đường hẻm vui vẻ đưa tiễn.

Binh lính trẻ tuổi nhóm xếp hàng mà qua, có sắc mặt nghiêm túc ăn nói có ý tứ, có vẻ mặt tươi cười hào phóng ngoắc. Mọi người

xung quanh mang theo bánh mì bánh mì đưa tiễn, chợt có binh sĩ tiếp được, còn lại phần lớn không thu.

Thành nội sớm đã không có hoa tươi. Các cô nương cầm màu sắc vải vóc làm thành hoa lụa. Có trực tiếp từ trên quần áo rọc xuống bố, đóa hoa ở giữa còn mang theo nút thắt, thu thập không đủ một cái nhan sắc, liền làm thành đủ mọi màu sắc bông hoa.

Thu được hoa lụa bọn tiểu tử tránh không được bị chiến hữu bên cạnh nhóm cười đùa, huyên não khuôn mặt đỏ bừng.

Còn có lão nhân đưa tay đưa các chiến sĩ, lệ nóng doanh tròng.

Tổng Nhiễm chen trong đám người quay chụp, bỗng nhiên, trong màn ảnh hiện lên một cái quen thuộc Đông quốc gương mặt, tại đội ngũ bên ngoài rìa.

Nàng mãnh ngẩng đầu, từng dãy binh sĩ từ trước mặt nàng đi qua. Nàng bị hoa mắt, đi theo đám bọn hấn hướng phía trước di động, vừa đi vừa kiễng chân, nhảy lách nhảy hướng trong đội ngũ đầu nhìn.

Rốt cục!

"Tát Tân!" Nàng nhảy dựng lên, hướng hấn ngoắc, hô, "Tát Tân!"

Tiếng người huyên não, nhưng đội ngũ sắp xếp thủ Tát Tân nghe được tiếng kêu, quay đầu nhìn qua. Tổng Nhiễm lần nữa nhảy lên, tay vung lên cao.

Tát Tân ánh mắt sáng lên: "Tổng!"

Hắn lập tức di động qua đến, tiến lên đội ngũ một chút xáo trộn, bọn chiến hữu bên cạnh đi lên phía trước vừa cho hắn nhường đường. Hắn thật vất vả từ sắp xếp thủ đi đến người đứng cuối hàng.

Hai người gặp lại, kích động không thôi, trên mặt tràn phóng nụ cười thật to, tiến lên dùng sức ôm nhau.

Tát Tân ức chế không nổi cảm xúc, thật sâu cho nàng hai lần thiếp diện lễ, lại ôm lấy nàng xoay tròn một vòng.

Tống Nhiễm ôm bờ vai của hắn, lớn tiếng cười.

Vây xem đám người nhao nhao cười cảm điện thoại máy ảnh chụp ảnh, ngoại nhân không biết bọn hắn quan hệ, nhưng giờ phút này, cái này khác biệt chủng tộc tuổi trẻ nam nữ ôm nhau hình tượng quá mức mỹ hảo.

"Nhìn thấy người ta thật cao hứng." Tát Tân đem nàng buông xuống, chỉnh ngay ngắn méo sẹo nón lính, "Đến đây lúc nào?"

"Ta cùng người lưu quá tin tức, nhưng người không có hỏi. Ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện, hiện tại nhìn thấy người, thật tốt. Người còn sống, thật quá tốt rồi!"

"Xin lỗi để người lo lắng. Ta chân thực không rảnh lên mạng."

"Không có việc gì không có việc gì. Bình an liền tốt." Tống Nhiễm lúc này mới quan sát tỉ mỉ hắn, hắn cuối cùng đem cái kia cùng tuổi tác không xứng đôi râu ria cho cạo. Trước mặt đại nam hài thanh xuân, ánh nắng, lại suất khí.

"Đặc biệt soái!"

Tát Tân ngược ngùng sờ cằm: "Quân nhân không thể lưu râu ria."

"Người liên không nên lưu, rõ ràng niên kỷ như vậy tiểu. . ." Nàng tim bỗng nhiên chua chua, nói, "Làm sao lại không làm phóng viên, chạy tới tham gia quân ngũ đây?"

Tát Tân nhu hòa cười một tiếng: "Tổng, quốc gia chúng ta gần như không còn nam nhân, người trẻ tuổi đều chết trận. Ta không lên chiến trường, liên phải 18 tuổi, 17 tuổi hài tử đi. Đây là không được. Bọn hấn là quốc gia chúng ta hi vọng."

"Có thể người cũng không đến 21 tuổi, cũng nên đi đọc sách."

"Nếu như ta không cầm lấy súng, bọn hấn còn thể nào cầm bút lên đâu?"

Tổng Nhiễm ánh mắt ướt át, biểu lộ cũng duy trì không ở, hướng hấn đưa tay.

Hai người lại lần nữa ôm, hấn tiếng nói nghẹn ngào, thấp giọng: "Thân ái Tổng, ta phải đi."

Tổng Nhiễm gật gật đầu, buông ra hấn.

Hấn hốc mắt ửng đỏ, lại mang theo nụ cười vui vẻ: "Chờ chiến tranh kết thúc, ta hồi lý công đại học đọc sách, mời người uống rượu! Trường học của chúng ta quán bar tuyệt cực kỳ."

Tổng Nhiễm dùng sức gật đầu: "Tốt!"

Tát Tân quay đầu nhìn xem tiến lên đội ngũ, lại chỉnh ngay ngắn mũ, nói: "Ta xuất phát."

"Chú ý an toàn." Tống Nhiễm nói, "Nhất định phải bình an!"

"Ta biết!" Hần khoát khoát tay, bước nhanh chạy tới chính mình một hàng kia, rất nhanh tiến vào đội ngũ, trở lại vị trí của mình, lại nhảy dựng lên xa xa xông nàng chiêu xuống tay.

Trẻ tuổi anh tuấn khuôn mặt tươi cười dưới ánh mặt trời lấp lánh một chút, hạ xuống.

Rút lui quân đội đã đi mau đến vĩ thanh, Tống Nhiễm nhìn thời gian, mười giờ sáng nhiều.

Lý Toàn bọn hắn hôm nay mười một giờ rời đi.

Tống Nhiễm vội vàng chạy về trường học, lái xe đi Khố Khắc binh trụ sở —— đại học hướng bắc ba đầu quảng trường bên ngoài nguyên sân bóng.

Nàng lúc chạy đến, Khố Khắc binh chính hướng riêng phần mình đội ngũ trên xe chuyển trang bị hành lý.

Cùng quân đội chính phủ khác biệt, Khố Khắc binh là lính đặc chủng tác chiến tiểu phân đội. Một chi đội ngũ thường thường chỉ có thất bát tên đội viên. Một cái địa khu căn cứ tổ chức khủng bố cứ điểm lớn nhỏ và số lượng, bình thường có tầm mười chi tiểu phân đội, lẫn nhau chia sẻ tình báo, khi thì từng người tự chiến, khi thì hiệp đồng tác chiến.

Mà lần này tác chiến, tập kết mấy cái địa khu chiến đội. Dưới mắt cái này cứ điểm diệt, lại riêng phần mình phân tán đi chấp hành nhiệm vụ mới.

Sân bóng bên ngoài diện tích quá lớn, chật ních xe cùng người.

Tổng Nhiệm tìm không ra phương hướng, cũng không cách nào cho Lý Toàn gọi điện thoại, bên này tín hiệu che đậy. Nàng vòng quanh lớn như vậy sân bóng chạy nửa vòng, đầy mắt Đông quốc người người da trắng người da đen người, liền là không có gặp người châu Á.

Có đội ngũ tập kết hoàn tất, lái xe lái rời sân bãi.

Tổng Nhiệm gấp đến độ không được, chợt thấy một cỗ xe việt dã tay lái phụ ngồi lấy châu Á gương mặt. Nàng cũng mặc kệ, nhào tới đỡ lấy pha lê: "Người là người Trung Quốc sao?"

"Đúng." Người kia cười nhạt, "Có chuyện gì sao?"

"Lý Toàn! Người biết Lý Toàn ở đâu cái đội sao?"

Quân nhân thò đầu ra liếc mắt một cái, nói: "Hắn là khu A, 101 khối kia. Người đi theo sân vận động cửa tiêu đi tìm."

"Cám ơn." Tổng Nhiệm vừa muốn chạy, quay đầu hô, "Lên đường bình an, chú ý an toàn a!"

"Cám ơn!" Cái kia Trung Quốc quân nhân xông nàng vung tay một cái.

Càng ngày càng nhiều lái xe bắt đầu khởi động hướng ra ngoài mở, Tổng Nhiệm một bên lo lắng liếc nhìn mỗi chiếc xe, một bên vội vàng nhìn ra xa cửa tiêu.

D249, D250, A100. . .

Nàng nhìn chăm chăm A101 nhãn hiệu, ra sức chạy tới, nhưng không ngờ một chiếc xe vừa vọt từ sau lưng nàng sát qua. . .

Xe kia đi ra hai ba mét, bỗng nhiên sát ngừng.

"Nhiễm Nhiễm!" Có người sau lưng gọi nàng.

Tổng Nhiễm quay đầu, Lý Toàn đã đẩy cửa xe ra, từ quân dụng xe việt dã tay lái phụ bên trên đi xuống, kinh ngạc, lại không thể che hết dáng tươi cười: "Người đã đến?"

"Ta đến chậm!" Nàng buồn nản không thôi, chạy bụng đều đau, vịn eo thở. Tóc nàng loạn, trên mặt cũng đổ mồ hôi.

Lý Toàn mỉm cười nhìn nàng, mấy giây sau mới nhớ tới từ trong túi lấy khăn tay ra đưa cho nàng: "Lau lau mồ hôi."

Nàng cầm khăn tại cái trán trên hai gò má nhấn ép hai lần, giải thích: "Ta lúc đầu nghĩ sớm một chút đến, có thể quân đội chính phủ lúc này rồi, trên đường đều tại vui vẻ đưa tiễn. Ta phải vội xuống. . ."

Đang nói, phía sau có xe muốn vòng qua; Lý Toàn nắm chặt nàng khuỷu tay, đưa nàng hướng bên người mang theo một chút: "Bên kia rất náo nhiệt a?"

"Ân." Nàng cách hần có chút tới gần, rũ xuống đôi mắt, "Các người bên này đều không có động tĩnh."

"Chúng ta rời đi bình thường không cho thị dân biết, yên lặng liền đi." Hần cúi đầu nhìn chăm chú nàng, đôi mắt xanh triệt mà ôn hòa, hình như có ánh nắng bàn ấm áp.

"Các người về sau đi nơi nào?" Nàng ngón tay cuộn chặt khăn, thanh âm thấp đi, ". . . Có thể nói a?"

Hần cười: "Cái này có cái gì không thể nói? Thương Định."

A Lặc thành phía bắc 80 cây số.

"Nha." Nàng gật gật đầu, bỗng nhiên cười một tiếng, "Vậ ta cũng đi!"

Hắn nói: "Chú ý an toàn."

"Người mới muốn chú ý an toàn." Nàng mi tâm vận dưới, sau lưng xe từng chiếc trải qua. Nàng biết không thể chậm trễ quá lâu, "Người muốn đi đi?"

"Không sai biệt lắm." Ánh mắt của hắn muốn nói lại thôi.

"A Toàn, người cũng không cần phải nói." Nàng cười nhẹ nhàng, "Người liền hảo hảo, toàn tâm toàn ý làm chuyện người muốn làm. Ta biết người tại, người cũng biết ta tại. Là đủ rồi."

Nói, chỉ vào xe thúc giục: "Mau lên xe đi. Chiến hữu của người chờ người đấy."

"Tốt." Lý Toàn nhìn nhiều nàng hai giây, hơi hít một hơi, vừa kéo cửa ra, trên ghế lái Benjamin đem đầu đưa qua đến, xông nàng khoát khoát tay, "Hải, song song!"

Tổng Nhiễm cười: "Hải."

Benjamin giả vờ giả vệt hướng nàng đưa tay: "Rất hân hạnh được biết người, lần thứ nhất gặp mặt xin. . ."

"Ba!"

Lý Toàn sờ trường lưng mở ra hắn tay.

Tổng Nhiễm: ". . ."

Chỗ ngồi phía sau cửa sổ xe cũng rơi xuống, một cái lạnh lùng mang theo tai nghe người da đen xông nàng dương cái cằm: "Người tốt, ta gọi Morgan. Người có thể gọi ta M."

Benjamin: "Tiện thể nói một chút, ta gọi S."

Tổng Nhiệm: ". . ."

Morgan một cước đạp đến Benjamin chỗ ngồi chỗ tựa lưng bên trên.

Còn nháo, trong đội một chiếc xe khác trải qua, ghế lái chiến hữu nói: "Đã đến giờ." Lại xông Tổng Nhiệm cười một tiếng, "Ta gọi Kevin."

Tổng Nhiệm hướng hấn gạt đầu chào hỏi, lui ra phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn Lý Toàn: "Người mau lên xe đi."

"Ân." Lý Toàn nhìn xem nàng, xông nàng cực nhẹ cười dưới, ánh mắt mới rất cực dờ.

Benjamin: "Loại thời điểm này, không nên cùng của người nữ hài hôn một chút đến cái hôn dừng sao?"

Lý Toàn: "Ngậm miệng."

Tổng Nhiệm đỏ mặt, dờ ánh mắt.

Đại đình quảng chúng, hai người bọn họ đều không phải cái kia loại tính cách người.

Lý Toàn không lên tiếng, cúi đầu lên xe, kéo lên xe cửa.

Benjamin phát động xe việt dã, khởi động thời khắc, Tống Nhiễm bỗng nhiên tiếng gọi: "A Toàn!"

"Hả?" Lý Toàn theo tiếng tiến đến bên cửa sổ, Tống Nhiễm xông lại, bưng lấy mặt của hắn, cúi đầu tại hắn trên gương mặt hôn một cái.

Trong xe nhất thời một mảnh "WOW" quỷ kêu.

Hắn cùng nàng phảng phất giống như không nghe thấy.

Rất nhẹ. Môi của nàng đụng vào bên trên mặt của hắn.

Trên mặt hắn khí tức quen thuộc, nàng phần môi mềm mại xúc cảm.

Chỉ là trong nháy mắt da thịt chạm nhau, lại là như thế thân mật thân mật, đem lẫn nhau tâm một nháy mắt hòa tan.

Nàng chậm rãi buông ra hắn, ánh mắt hai người nhìn nhau, quần lấy nhau, chậm rãi kéo xa.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 55: Chapter 55

chapter 55

Vài ngày sau, Tống Nhiễm rời đi A Lặc.

Xuất phát lúc là chín giờ sáng nhiều, vừa vận dụng tới đối diện Bùi Tiểu Nam mở cửa, một cái cao lớn Đông quốc quân nhân từ nàng trong phòng ra. Hiển nhiên là qua đêm.

". . ." Tống Nhiễm gặp được một màn này, cùng Bùi Tiểu Nam ánh mắt đối mặt bên trên, mỉm cười một chút.

Bùi Tiểu Nam trong tay kẹp lấy điều thuốc, nhắc tay: "Tuyên bố một chút, không phải bạn trai."

Tống Nhiễm cười cười, không hỏi nhiều. Nàng nhất quán không đánh giá người khác sinh hoạt.

Bùi Tiểu Nam lại phối hợp thở dài: "Ta ngược lại thật ra muốn tìm người bạn trai, một người ở chỗ này quá tịch mịch."

Tống Nhiễm nói: "Cái kia có thể chậm rãi ở chung kết giao."

Bùi Tiểu Nam đem đầu tựa ở trên khung cửa, liếc mắt nhìn nàng: "Tống Nhiễm, ta đẹp mắt không?"

". . . Đẹp mắt a."

"Nhưng người ta không thích ta." Nàng con mắt chuyển hướng thiên không, đạo, "Cũng thế, hẳn có bạn gái. . . . Thao. Ta bạn trai cũ liền không có như thế tự giác, nữ nhân khế dựa gần, dây lưng quần liền tự động rơi xuống. Rác rưởi!"

". . ." Tống Nhiễm hỏi, "Người. . . Nói ai vậy?"

"Người không biết." Bùi Tiểu Nam phát phát trước mặt sương mù, tưởng tượng, "Không đúng. Người gặp qua, liền cái kia Trung Quốc lính đánh thuê."

Tống Nhiễm con mắt có chút tròn tròn: "Làm sao người biết hẳn có bạn gái?"

"Chính hẳn giảng, còn mang theo bạn gái tặng dây đỏ đầu, bảo bối cực kì." Nói đến chỗ này, Bùi Tiểu Nam ngữ khí lược chậm, "Rất tốt một cái nam nhân, phát giác được ta đối với hẳn có ý tứ, liền rất lịch sự ám hiệu, cũng không có phật mặt mũi của ta."

Tống Nhiễm không nói chuyện, sự tình phát triển thành dạng này, làm rõ cũng quá lúng túng. Còn muốn, Bùi Tiểu Nam liếc mắt một cái nàng bên cạnh các loại rương bao, cười hỏi: "Muốn đi rồi?"

"Đúng a. Chiến trường phóng viên a, bên này đã không có đã đánh trận."

"Đi phía bắc?"

"Ân."

"Có lẽ chúng ta còn có thể gặp lại đâu. Ta về sau cũng sẽ đi phía bắc." Chiến hậu một tuần lễ, đại bộ phận người bị thương đều xuất

viện. Rất nhiều bác sĩ y tá đều chuyển di đi cách tiền tuyến thêm gần địa phương.

"Ân, hữu duyên gặp lại."

"Gặp lại, Tống Nhiễm."

Bùi Tiểu Nam cười nhìn nàng, hai người quan hệ không tính quá sâu, nhưng bởi vì thân ở dị quốc chiến trường, có loại khác thân cận. Bùi Tiểu Nam tiến lên một bước, ôm nàng một chút, nói: "Thân ái, lên đường bình an."

Tống Nhiễm âm áp nói: "Người cũng thế."

Cùng Bùi Tiểu Nam chào tạm biệt xong, Tống Nhiễm cùng Jose lái xe rời đi.

Ngắn ngủi một tuần, A Lạc thành nhân khẩu tăng lên gấp đôi, trên đường cũng náo nhiệt lên, trùng kiến công trình hùng hực khí thế. Ô tô tại mặt trời rực rỡ phía dưới hành sử ra khỏi thành, hướng phương bắc Thương Địch mà đi.

Hơn tám mươi cây số lộ trình không tính quá xa, nhưng đường xá cực kém, thật không tốt đi. Càng đi bắc, chiến tranh dấu vết lưu lại càng nặng. Mảng lớn đồng ruộng đốt thành than đen, tân sinh cỏ dại tại trong ruộng điên cuồng sinh trưởng, từng đầu màu xanh biếc tại màu đen tro than bên trong phá lệ chói mắt.

Tống Nhiễm tựa ở trên ghế ngồi, thổi gió, trong lòng suy nghĩ một người.

Cứ như vậy một đường xóc nảy, đến Thương Địch.

Thương Dịch là Đông quốc bắc bộ lớn nhất thành thị, nguyên là tổ chức khủng bố đại bản doanh. Bởi vì phản quân liên tục bại lui, không ngừng bắc thượng. Cả hai tập nập giao chiến tranh đoạt địa bàn, bây giờ thành khu từ song phương chia cắt mà theo.

Thừa thắng xông lên quân đội chính phủ tại gần đây tại Thương Dịch nam bộ vùng ngoại ô đâm trụ sở, chuẩn bị đánh đánh lâu dài.

Tổng Nhiệm cùng Jose tại nam ngoại ô một chỗ quán trọ nhỏ dàn xếp lại.

Nàng buông xuống hành lý liền cho Lý Toàn gửi nhắn tin: "A Toàn, ta tới rồi."

Thêm một đầu: "Vừa vặn cũng tới Thương Dịch, thật là đúng dịp."

Hắn không có lập tức trở về.

Đội nàng thu thập xong hành lý, điện thoại "Đinh" một tiếng.

Lý Toàn hồi phục: "Đúng vậy a, thật là đúng dịp a."

". . ." Tổng Nhiệm nhẹ nhàng cắn môi, nghĩ thầm hắn phát tin tức này lúc, khẳng định đang cười nàng.

Chính tổ chức ngôn ngữ đâu, bên kia lại tới: "Thu xếp tốt rồi?"

"Ân. Ở tại phía nam."

"Ta cũng ở phía nam."

Nàng lẫn lộn thân thể, nằm lì ở trên giường: "Người ở đâu? Ta có thể đi tìm người a?"

Hắn không có đáp, hỏi lại: "Một mình người?"

"Cùng quân đội chính phủ phóng viên cùng nhau đâu. Gọi Jose."

"Vậy là tốt rồi. Không muốn một người chạy loạn."

Tổng Nhiệm còn đọc vừa rồi vấn đề, hắn lại đánh tới một hàng chữ: "Ba giờ chiều có nhiệm vụ, đến lúc đó nói cho người vị trí. Người có hứng thú có thể đi nhìn xem, nhưng không muốn cách quá gần."

"Tốt!"

"Ta còn có việc, một hồi liên hệ."

"Ân. Đi thôi đi thôi."

Tổng Nhiệm chạy tới căn phòng cách vách, hỏi Jose có nguyện ý hay không đi quay chụp.

Jose tất nhiên là vui sướng đồng ý.

Tổng Nhiệm ăn cơm trưa, thêm thiếp tỉnh lại sau giấc ngủ, hai điểm năm mươi điểm thu được Lý Toàn gửi tới địa chỉ, không có những lời khác.

Tổng Nhiệm mang tốt trang bị liền xuất phát. Jose đổi nơi đó thế cục cùng khu quản hạt mười phần hiểu rõ, từ vùng ngoại ô tránh đi các đường thế lực địa bàn, thành công vây quanh bắc ngoại ô lái vào thành khu.

Lý Toàn cho địa chỉ là Thương Định bắc thành trung học, bọn hắn tại ba đầu quảng trường bên ngoài xuống xe. Jose dẫn đường, dọc theo dân ngõ trong triều học tới gần.

Phiến khu vực này tại cực đoan tổ chức khổng chế bên trong, hoang tàn vắng vẻ. Hai người lặn xuống cách trung học một con đường khu địa phương, tìm tới một chỗ cao điểm, trông về phía xa trung học. Bên trong có người đi lại, nhưng nhìn không thấy bên ngoài ẩn núp Khố Khắc binh.

Tổng Nhiệm nghĩ, bọn hấn đều là đặc chiến binh, làm sao có thể tùy tiện để nàng phát hiện tung tích.

Ngược lại là nàng đến rất nhanh gây nên bọn hấn chú ý. Hai người vừa tìm cái góc độ nằm xuống, có người sau lưng đập nhẹ xuống sàn nhà.

Tổng Nhiệm cùng Jose kinh bật dậy quay đầu, chỉ thấy một cái người da trắng Khố Khắc binh xuất hiện ở trước mắt, nói: "Hành động không có kết thúc trước, không nên chạy loạn."

Hai người bọn họ thống nhất gật đầu.

Cái kia quân nhân cấp tốc rời đi.

Hai người liếc nhau, lòng còn sợ hãi:

"Hấn đến đây lúc nào?"

"Không biết."

Tổng Nhiệm điều chỉnh máy ảnh, quan sát bốn phía. Đường đi không có một ai, không có bất cứ động tĩnh gì. Cuối đường trung học bên trong, mấy cái cực đoan phần tử lính tuần tra tại tiểu trên bãi tập tuần tra.

Trung học không lớn, hai tòa nhà lầu dạy học. Một tòa cửa sổ sáng tỏ, bên trong tụ tập nghỉ ngơi chơi đùa phần tử khủng bố; một cái khác tòa nhà cải tạo quá, cửa sổ toàn bộ phong kín, thấy không rõ bên trong tình huống.

Tổng Nhiệm không biết Khố Khắc binh khi nào bắt đầu tác chiến, cũng không biết bảy tám người đội ngũ như thế nào tiêu diệt cái này cũng không tính tiểu ổ điểm.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện, tác chiến đã sớm bắt đầu.

Bởi vì —— thứ nhất tòa nhà lầu dạy học sau đột nhiên phản xạ tới một đạo ánh sáng, cái kia quang dựa theo mật mã Morse tần suất lóe mấy lần. Vừa lúc ở lính tuần tra quay thân thị giác góc chết. Hai cái Khố Khắc binh thân ảnh chợt như báo săn bình thường bay khỏi lầu dạy học, ẩn vào bên cạnh lùm cây.

Ánh tử chợt lóe lên, nhưng Tổng Nhiệm khoảnh khắc phân biệt ra được một người trong đó là Lý Toàn.

Nàng trong nháy mắt minh bạch, hấn đi an trí tạc đạn.

Một giây sau, ngoài trường học đầu ẩn núp điểm tiếp vào tín hiệu, chuẩn bị sẵn sàng, ầm ầm hai tiếng, đạn pháo nện vào lầu dạy học bên trên, đem nhà lầu nổ bay một góc.

Lầu dạy học lập tức giống như xóc thối tổ kiến, lính tuần tra nhóm lập tức tiến đến tiếp viện. Tiểu trên bãi tập binh lực chợt giảm, Lý Toàn dọc theo lùm cây chạy ra, nhảy lên leo lên cao hai, ba mét tường viện vượt qua mà xuống. Đột kích thủ sau lưng hấn yểm hộ.

Trong sân trường, tiếng nổ vang lên, cái kia tòa nhà lầu dạy học tại cuồn cuộn trong liệt hỏa ầm vang ngã xuống đất.

Sào huyết lật úp, thương vong thảm trọng.

Dư lưu tán binh lưu cho trong đội tay bắn tỉa nhóm giải quyết.

Hết thấy đơn giản giống như là một trận trò chơi điện tử. Jose như là đánh giá.

Có thể Tổng Nhiễm biết, cái này nhìn như đơn giản thao tác phía sau cất giấu nhiều năm vất vả huấn luyện cùng vô số lần nguy cơ mạo hiểm.

Không ra một phút, ổ điểm bên trong không có có thể phản kháng sức chiến đấu. Benjamin bọn hắn cấp tốc ẩn núp đi vào, tuân hướng thứ hai tòa nhà phong bế lâu dạy học, giải cứu con tin.

Cái kia tòa nhà bên trong phần tử khủng bố bởi vì vừa rồi nổ chạy đến một nhóm ý đồ tiếp viện, kết quả bại lộ tại tay bắn tỉa tầm mắt bên trong bị diệt diệt. Còn lại một nhóm căn bản không phải Khố Khắc binh đối thủ.

Hành động cấp tốc đi hướng hoàn tất.

Tổng Nhiễm ánh mắt từ đầu đến cuối đi theo Lý Toàn, nhìn hắn ra trường học, chạy qua đường đi, nhảy vào một hộ vút bỏ nhà lâu, không thấy bóng dáng.

Sợ là lại đi ngủ.

Nàng cùng Jose lên tiếng chào hỏi, đi xuống lâu, xuyên phố đi ngõ, tới gần Lý Toàn biến mất cái kia tòa nhà.

Nàng dọc theo vút bỏ đường tắt tìm tòi đến lâu cửa sau, cánh cửa bị hủy đi, bỏ không công tò vò. Nàng thăm dò trong triều bên

cạnh ngắm một chút, cửa sổ nhỏ hẹp, tia sáng lờ mờ, bầu không khí âm trầm.

Nàng ngẩng đầu nhìn xuống, Lý Toàn xác thực từ cửa chính tiến nhà này phòng ở.

Nàng thử thăm dò, vừa cất bước đi vào, bên cạnh người vách tường trong bóng tối một bóng người cấp tốc tới gần, che miệng của nàng, đưa nàng kéo vào trong ngực. Nàng kinh ngạc trừng mắt, nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, nhịp tim rơi xuống trở về.

Sau lưng, Lý Toàn cúi đầu xuống, tại bên tai nàng thấp giọng: "Không phải bảo người đừng có chạy lung tung a?"

Nàng tại hân tràn đầy khói lửa khí tức lòng bàn tay ong ong: "Ta nhìn người nhiệm vụ kết thúc. . ."

"Còn không có." Hân nói, vẫn chưa buông nàng ra. Đầu hân ngửa ra sau một chút, tựa ở trên tường, thể cốt hơi buông lỏng chút.

Tổng Nhiệm cảm nhận được hân lồng ngực kịch liệt đập trùng một chút, giống mệt mỏi về sau thở phào lấy một hơi.

Nàng còn thẳng tắp đứng đấy, hân tay cầm súng nắm ở eo của nàng, đưa nàng ôm thiếp vào lòng, liền như thể từ phía sau ôm. Hân tay vẫn che lấy mặt của nàng, lại từng hiện chút, ngón tay tại trên mặt nàng sờ cào mấy lần. Nữ hài khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ mà mềm mại.

Nàng nhỏ giọng: "A Toàn, người có phải hay không rất mệt mỏi?"

"Ngô." Hân mơ hồ không rõ, chợt cúi đầu xuống, đem đầu khoác lên nàng trên vai. Hân cũng không có dùng quá sức, chỉ là nhẹ

nhàng dựng.

Tổng Nhiễm bên cạnh mắt, ngấm hấn gần trong gang tấc mắt. Hấn nhìn như buông lỏng, cũng không có. Dù đem cái cằm tựa ở nàng đầu vai, ánh mắt lại vẫn cảnh giác quan sát đến trong phòng mấy cái cửa cửa sổ quang ảnh biến hóa.

Tổng Nhiễm tùy ý hấn ôm, lơ đãng thẳng tắp thân thể, muốn cho hấn dù cho một chút yếu ớt chèo chống.

Lúc này, Lý Toàn tai nghe vang lên.

Mấy cái phương vị chiến hữu nhao nhao phát tới "clear" địch nhân thanh trừ hoàn tất tín hiệu.

Đến giờ khắc này, đầu hấn mới buông xuống xuống dưới, tìm cái thoải mái vị trí lệch ra tựa ở nàng đầu vai; che tại trên mặt nàng tay cũng rơi xuống nàng trên vai, quấn ôm thân thể của nàng. Hấn nhắm mắt lại, ấm áp mà kéo dài hô hấp phun tại cổ nàng bên trên.

Nàng thấp mắt nhìn hấn, hấn lông mi thật dài cúi thấp xuống, ngủ nhan trầm tĩnh mà an bình.

"A Toàn, người có muốn hay không nằm xuống nghỉ ngơi một lát?"

Hấn lông mi giật giật, cực nhẹ rung phía dưới. Dạng này ôm nàng tựa ở nàng đầu vai liền rất tốt.

Tổng Nhiễm mím môi cười.

Buổi chiều mặt trời rất xán lạn, phía kia bóng ma lại thanh lương. Trong không khí tràn ngập trong phòng cũ kỹ bụi đất khí tức, còn có

trên người hần quen thuộc nam tính hương vị, trộn lẫn một tia mang theo khói lửa hormone.

Nàng chỉ hi vọng hần lại nhiều nghỉ ngơi một hồi, có thể bỗng nhiên, hần trong tai nghe truyền đến tiếng vang:

"LEE?" Là Benjamin.

Lý Toàn một cái chớp mắt mở mắt, híp lại, ánh mắt lại sắc bén thanh minh: "YES?"

Benjamin nói: "Bên này có khóa tạc đạn, có lẽ người cần sang đây xem một chút."

. . .

. . .

Trong trường học một mảnh hỗn độn, phế tích phía trên, liệt hỏa tại đốt, sóng nhiệt phóng xạ đến toàn bộ sân trường. Từ thứ hai tòa nhà lầu dạy học bên trong giải cứu ra trên trăm người chất chính ra bên ngoài sơ tán.

Lý Toàn nghịch đám người chạy qua thao trường, tiến lầu dạy học. Tổng Nhiệm theo sát phía sau. Tiến hành lang, mùi hôi thối, mùi máu tươi xông vào mũi. Phòng học bị cải tạo thành ngục giam, xi măng bê tông xây thành từng cái bờ câu ổ giống như bịt kín nhà tù.

Trên tường trên mặt đất che kín loang lổ vết máu cùng bài tiết vật, thi hình công cụ thất lạc các nơi: Dao thương còn bông, cái dùi, thấu xương đinh, kim nhọn roi, dây điện. . . Cáp trên dính đầy huyết cùng thịt nát.

Tổng Nhiễm rùng mình, da thịt xương cốt đều là thấy đau.

Trải qua trong đó một gian nhà tù, trên mặt đất một bộ nữ hài thi thể, toàn thân trần trụi, che kín vết máu, sữa chổ, hạ thân vô cùng thê thảm. Một cái khác cổ nam tính thi thể cũng không tốt đến đến nơi đâu, lỗ tai, con mắt, ngón tay, mắt cá chân cũng không biết đi nơi nào.

Tổng Nhiễm thân thể phát run, chân giống giẫm lên giấu châm bông, cuống quít dờn ánh mắt, theo sát Lý Toàn.

Lý Toàn bước nhanh đuổi tới ngục giam cuối hành lang, nghe được hài tử khóc thét.

Benjamin cùng Kevin chờ ở nơi đó, lòng bàn chân là hai cái bị đánh chết phần tử khủng bố.

Nhà tù chỗ sâu nhất nhất người một nhà, trượng phu ôm nhẹ giọng khóc nức nở thê tử, mà thê tử ôm mấy cái ấu tiểu hài tử, tiểu hài khóc đến cuống họng đều câm —— bọn hắn một nhà người bị trói thành một đoàn, trên thân buộc đầy mìn. Quản tặc đạn.

Benjamin gặp Lý Toàn tiến đến, nhanh chóng nói: "Vị này nam sĩ đệ đệ là quân đội chính phủ, phần tử khủng bố bắt cóc bọn hắn, dự định xé chiều hôm nay công khai nổ video, chấn nhiếp quân đội chính phủ. Nhưng chúng ta tới." Hắn nói, cảm tức đá đặt chân bên cạnh thi thể, "Cái này cầu nương dưỡng khởi động tặc đạn. LEE, nếu như người. . ."

Lý Toàn đi lại không ngừng, từ trước mặt hắn nhanh chân đi quá.

Hắn đi đến gia nhân kia trước mặt, vận mi kiểm tra, bình tĩnh nói: "Nữ sĩ, khả năng giúp đỡ chuyện sao?"

Nức nở thê tử ngẩng đầu: "Cái gì?"

"Đình chỉ thút thít. Trấn an của người hài tử." Hấn xem xét khuấy động lấy trên người bọn họ trói dây thừng, "Ta sẽ vì các người phá bom. Nếu như các người không khóc, sẽ cho ta trợ giúp rất lớn."

"Thật có lỗi, tiên sinh." Thê tử dừng lại thút thít, cùng trượng phu cùng nhau an ủi trong ngực hài tử.

Lý Toàn nhìn ra một vòng, mình. Quản lửa. Thuộc hệ thống dây điện cùng bọn hấn trên thân mạng nhện giống như trói dây thừng quấn quanh ở cùng nhau, không có cách nào trước giải cứu bất cứ người nào. Nhưng cũng may dẫn bạo khí chỉ có một chỗ, cũng không phải là mỗi người trên thân đều đơn độc buộc có. Chỉ cần phá hủy dẫn bạo khí, liền có cơ hội.

Một vòng thẩm tra xuống tới, hấn ánh mắt bỗng nhiên thay đổi một lần.

Dây gai như lưới đồng dạng buộc cái này người nhà, trượng phu cùng thê tử ôm nhau, trong ngực ôm một đoàn hài tử, một, hai, ba, bốn. . .

Vừa vặn sáu nhân khẩu.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, trong đầu ông một tiếng. Lý Toàn cứng một chút, vô ý thức chống cự. Một giây ở giữa, cái kia réo vang tiếng vang biến mất xuống dưới.

Benjamin quan sát đến hấn, biểu lộ cẩn thận. Quá khứ ba tháng rưỡi, Lý Toàn mặc dù chế tạo một đồng tạc đạn, nhưng một lần đều không có hủy đi quá. Hấn không xác định tâm bệnh của hấn tốt chưa.

Lý Toàn hít sâu một hơi, ngồi xuống. Thân.

Dẫn bạo khí ở vào trượng phu cùng tay của vợ cánh tay ở giữa, vừa vận đổi hai cái tiểu hài đầu.

Lý Toàn không nhìn bọn hắn, chuyên tâm nhìn chăm chăm dẫn bạo khí, máy bấm giờ thượng lưu động màu đỏ thời gian như máu tươi.

"00: 12: 43 "

Hắn từ quần bên cạnh trong túi móc ra dao quân dụng, mũi đao tới gần tạc đạn xác ngoài, hắn nuốt xuống căng lên yết hầu.

Tuổi khá lớn tiểu nam hài nghẹn ngào cầm Anh ngữ hỏi hắn: "Tiên sinh, người có thể cứu chúng ta sao?"

Lý Toàn thoát đầu không nhìn hắn, qua mấy giây mới ngược mắt ngênh xem, nói: "Ta sẽ tận ta toàn bộ cố gắng."

Hắn rất nhanh hủy đi xác ngoài, lộ ra bên trong đủ mọi màu sắc dây điện, giống cầm cọ màu vẽ lên một đoàn đay rối.

Kevin thấy thế không ổn, nói: "LEE, ta đi cấp người cầm trang phục phòng hộ."

"Không còn kịp rồi." Lý Toàn nhìn chăm chăm trước mặt tuyến đường, ngón tay giống đánh đàn dương cầm bình thường phi tốc thanh lý gãy, con mắt tiện tay chỉ di chuyển nhanh chóng, trong đầu cấp tốc trí nhớ mỗi cái tuyến hướng đi, mở đầu cùng liên quan.

Đầu mấy phút, hắn từ đầu đến cuối tại phân tích phán đoán, ở trong lòng vẽ lấy tuyến lộ đồ.

Có thể,

Ông ————

Trong lỗ tai phải phát nhét vào một con ong mật,

Ông ————

Lại một con,

Càng ngày càng nhiều, ông ông trực hưởng.

Rốt cục, cái kia tiếng oanh minh lại tới.

Máy bấm giờ rất nhanh đột phá tám phút.

"00: 07: 59 "

Cái kia trượng phu gấp hần chậm chạp không cắt chỉ, khăn trượng, khăn cầu: "Tiên sinh, mời người. . ."

"Tiên sinh xin người tin tưởng ta!" Lý Toàn bỗng nhiên đánh gãy hần.

Trong phòng giam bỗng nhiên yên tĩnh như chết.

Tổng Nhiệm chưa từng nghe qua hần loại giọng nói này nói chuyện, cả người cảm ờ.

Benjamin sắc mặt nghiêm trọng, xông cái kia trượng phu làm cái ngậm miệng thủ thế. Cái kia trượng phu run rẩy gật đầu, đầu dựa vào gập trong ngực vợ con.

Lý Toàn bờ môi nhấp thành một đường thẳng, cầm dao cắt một đoạn lại một đoạn dây điện, trong tai oanh minh càng ngày càng vang. Hấn khắc chế, biểu lộ không có để lộ ra dù là một tơ một hào sợ hãi. Có thể hấn trên trán trên sống mũi trên môi bắt đầu kịch liệt đổ mồ hôi.

Hấn ép buộc chính mình không bị ảnh hưởng, bắt lấy trong đầu sơ đồ mạch điện, làm theo y chang đi; hấn ép buộc chính mình dùng tinh thần đi áp chế đi hát ra những âm thanh này.

Hấn chống cự lại, phi tốc liếc một chút máy bấm giờ,

"00: 05: 34 "

Hấn cắn chặt cằm, bấp thịt cả người căng cứng, đối kháng, run rẩy, hết lần này tới lần khác hai tay lại dựa vào kính người ý chí lực duy trì lấy ổn định,

Rốt cục,

Màu vàng tuyến đường đều bị cắt đứt,

Màu tím tuyến đường cũng đều bỏ dở,

"00: 03: 03 "

Hấn không rên một tiếng, trên người mồ hôi càng bốc lên càng nhiều, cả ngón tay đều ẩm ướt.

Tổng Nhiệm sớm đã phát hiện dị dạng, cũng không dám gọi hấn. Máy bấm giờ bên trên thời gian càng ngày càng ít, Lý Toàn trạng thái càng ngày càng không đúng.

Hắn từ đầu đến chân đều tại tế rung động, cả người ngoại trừ ngón tay, không có một chỗ là an tĩnh.

Hắn ngồi quỳ chân tại gia nhân kia trước mặt, lưng uốn lượn, hai tay nâng ở tạc đạn một bên, giống một cái cầu xin khoan thứ tội nhân.

Hắn hung ác cắn xuống quai hàm, trên trán mồ hôi không ngừng hướng xuống trôi, ướt đầm tóc mai. Hắn cắt đoạn một cây dây điện, đột nhiên mở to miệng muốn phát ra âm thanh, nhưng lại im ắng ức chế xuống dưới.

Nàng xác định hắn lại ù tai rồi; mà lại rất nghiêm trọng!

"00: 02: 01 "

Tổng Nhiệm chưa làm ra phản ứng, Benjamin rút chân hướng hắn đi đến. Tổng Nhiệm kéo lấy Benjamin, đem hắn ngăn ở sau lưng, chính mình hướng phía trước đi một bước, nhẹ nhàng tiếng gọi: "A Toàn?"

Không có trả lời.

Trong lỗ tai ầm ầm tiếng vang giống biển động, giống nổ, giống thiên địa sụp đổ. Phảng phất to lớn sóng xung kích rung động đầu của hắn, nhói nhói lấy hắn màng nhĩ, phảng phất thiên quân vạn mã đang chém giết lẫn nhau.

Hắn căn bản nghe không được.

Cái gì đều nghe không được, hắn chỉ là đau khổ kiên trì, kiệt lực triển đấu, kỳ vọng chính mình có thể chống cự lại cái kia sở hữu sợ hãi thống khổ cùng hối hận.

Không thể từ bỏ.

Không thể từ bỏ a.

"00: 00: 59 "

Benjamin khẩn trương lên, không đợi!

Hắn đẩy ra Tống Nhiễm, bước nhanh đến phía trước, đối gia nhân kia nói: "Sorry!" (thật xin lỗi!)

Nói đi kéo Lý Toàn cánh tay: "Rút lui!"

Lý Toàn mở ra hần tay, ánh mắt đỏ như máu, biểu lộ gần như điên cuồng: "Lăn."

Benjamin khẽ giật mình.

Vợ chồng hoảng sợ thút thít, hãi tử gào khóc.

"I'm so sorry! Please forgive me." (thật xin lỗi, xin tha thứ ta!)
Benjamin lại lần nữa đi kéo Lý Toàn, quay đầu rống: "Kevin! Đem hần khiêng đi!"

Kevin xông lên trước, lại cũng không thể đem Lý Toàn giật ra.

"Rút lui! Đây là mệnh lệnh!" Benjamin càng thêm cấp bách, đi kéo Lý Toàn cánh tay.

Nhưng vào lúc này, Tống Nhiễm đột nhiên tiến lên đẩy ra bọn hắn.

Nàng xông đi lên, từ phía sau lưng ôm lấy Lý Toàn. Cánh tay của nàng chăm chú vòng lấy eo của hắn, dùng hết toàn thân lực lượng

ôm hần.

Nàng sợ hãi đến phát run, lại cắn chặt răng, không rên một tiếng.

Lý Toàn tại cái kia tạc đạn trước mặt mọc rễ,

Hần giãy dụa lấy, nhìn chăm chăm tuyến đường, ngón tay một khắc không ngừng, màu xanh, màu hồng, màu đen. . .

Hần nhìn không thấy cái kia trượng phu tuyệt vọng cầm gương mặt kẻ sát vợ con, miệng bên trong không ngừng nhớ kỹ đồng ngữ ta yêu người, hần nhìn không thấy cái kia thê tử nhắm mắt lại nước mắt rơi như mưa, hần nhìn không thấy đứa bé kia đen bóng trong mắt to ngấn đầy nước mắt.

Hần chỉ nhìn thấy vô số lần trong cơn ác mộng, một mảnh hư bạch về sau, gia nhân kia trống rỗng hắc ám con mắt.

Đột nhiên, hết thảy đều không tồn tại; trượng phu, thê tử, hài tử, Benjamin, Kevin, hết thảy biến mất.

Nhà tù cũng không tồn tại, trong không gian chỉ còn lại hần cùng viên kia đếm ngược tạc đạn, vang vọng thế giới âm âm vang vọng, để hần thậm chí nghe không rõ tim đập của mình.

Viên kia tạc đạn hóa thân diện mục dữ tợn bóng đen; chết đi trượng phu, thê tử, hài tử, mặt của bọn hần giao thế lấy dung hợp, hóa thành quái thú diện mục.

Mà hần là một cái cùng quái thú xoay cổ tay người, gắt gao kiên trì, cắn răng, dù là dùng hết lực khí toàn thân, dù là bị bể gãy thủ đoạn cũng không chịu đổ xuống.

"00: 00: 29 "

Lý Toàn toàn thân bị mồ hôi thấm đến ướt đẫm, cả khuôn mặt liền con mắt đều bởi vì kịch liệt tinh thần chống lại mà sung huyết ửng hồng, hấn cường chế để cho mình thanh tỉnh, giành giật từng giây phân biệt, phân tích, cắt chỉ. . .

Tại cái này chỉ còn lại trong thế giới của hấn,

Hấn là một cái nghèo túng cô độc binh sĩ, đối mặt thiên quân vạn mã, một mình rút ra đao kiếm trong tay.

"00: 00: 19 "

Benjamin cùng Kevin buông lỏng tay, khăn cấp rút lui.

Tổng Nhiệm nắm chặt cánh tay, đóng chặt bên trên mắt.

"00: 00: 09 "

Lý Toàn mồ hôi thẳng xuống dưới, ánh mắt đỏ như máu; lỗ tai oanh minh, đầu đầu muốn nứt; tay lại như cũ ổn định, phi tốc gảy chặt đứt từng đầu dây điện.

Màu đỏ, xanh lam, xanh lục, màu cam, màu trắng,

"00: 00: 01 "

Thời gian dừng lại!

Đột nhiên, thế giới an tĩnh.

Lý Toàn buông lỏng tay bên trong đao, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Biến mất, an tĩnh, bên tai yên tĩnh như chết, hắn nghe được trong lồng ngực tựa như khôi phục trùng sinh tiếng tim đập, còn có, sau lưng Tống Nhiễm run rẩy tiếng hít thở.

Hắn trên mặt một trận hư không, tay chậm rãi hạ xuống, rơi vào bên hông, chụp lên tay của nàng.

Tay của nàng lạnh buốt, run rẩy dữ dội, ôm chặt lấy hắn.

Lý Toàn cúi đầu xuống, toàn thân thoát lực, té ngổ trên mặt đất. Tống Nhiễm cho là hắn sẽ ngã sấp xuống, tiến lên ôm hắn. Không nghĩ hắn quay người lại, đưa nàng siết chặt vào lòng.

Nhiễm Nhiễm. . .

Hắn đem đầu chôn ở cổ nàng bên trong, thật sâu chôn lấy.

"A Toàn. . ." Tống Nhiễm ôm hắn mồ hôi ẩm ướt phía sau lưng, lại bỗng nhiên khẽ giật mình.

Một loại nào đó ấm áp mà ướt át chất lỏng dừng mãnh tiến ra, trôi tiến cổ của nàng bên trong.

Là nước mắt.

Một nhóm một nhóm nước mắt.

Im ắng, thống khổ, hối hận, giải thoát.

Bả vai hắn run rẩy, muốn khắc chế, có thể nước mắt càng ngày càng nhiều, liên tục không ngừng, cũng không nén được nữa, đều chảy ra đến, ướt đầm nàng tâm.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 56: Chapter 56

chapter 56

Mặt trời lặn về phía tây, màu cam ánh nắng chiếu xéo lấy trống trải không người quảng trường.

An tĩnh dân ngõ, rách nát nhà lâu, trời chiều từ dài nhỏ trong cửa sổ bắn ra tiến đến, giống như một đầu mềm mại sa, khoác lên Tống Nhiễm cùng Lý Toàn trên đùi.

Hai người lưng tựa vách tường, ngồi ở trong phòng râm mát nơi hẻo lánh bên trong.

Lý Toàn đầu tựa ở Tống Nhiễm trên vai, nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, giống như là ngủ thiếp đi.

Tống Nhiễm đầu vô ý thức hướng phương hướng của hắn nghiêng nghiêng, gương mặt nhẹ thiếp hắn mềm mại phát.

Ánh mắt của nàng hồng hồng, đang ngẩn người.

Bỗng nhiên trong lòng bàn tay nóng lên. Lý Toàn nắm chặt tay của nàng, tiếng nói khàn khàn: "Thật xin lỗi."

Hắn khó khăn nhú mày lại, chán ghét chính mình còn nói ra ba chữ này.

"Không có." Tống Nhiễm lắc đầu, "Người tại làm người cho rằng chính xác sự tình. Người muốn cứu bọn họ."

"Không chỉ là bọn hắn." Hắn nói.

Nàng biết, nhưng không có nhận lời nói, chờ lấy hắn.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Trước người hỏi, ta có phải hay không từng có không đi khám."

"Ân."

"Người có nhớ hay không năm ngoái, ngày 26 tháng 9 ngày ấy."

Nàng giật mình, làm sao lại không nhớ rõ.

Cái kia tự sát nữ nhân dẫn nổ. Đạn, nổ một khắc này sóng xung kích giống một mặt tường hướng nàng đập tới.

"Tất cả mọi người đang lẫn trốn thời điểm, trên đường còn có viên thứ hai tạc đạn."

Nàng gật gật đầu, mơ hồ đoán được một khắc này hắn hướng nàng sau lưng bỏ nhào qua, là đằng sau có càng khẩn cấp hơn tình trạng.

"Ta nghĩ hủy đi, nhưng không thành công." Hắn khắc chế, mi tâm khẽ động một chút, "Thời gian không kịp, ta đem tự sát kẻ tập kích đẩy vào ven đường dân cư bên trong."

Tổng Nhiễm đã có thể đoán được hắn sau đó phải nói lời, trong lòng rung mình: "Bên trong có người?"

"Ân. Một nhà sáu miệng." Hắn rất bình tĩnh nói ra câu này, ngừng một hồi không nói chuyện.

Âm u nơi hẻo lánh bên trong, hình như có phù động ý lạnh.

Tổng Nhiễm nắm chặt hắn hơi lạnh tay, không rên một tiếng.

"Ta đến bây giờ còn nhớ kỹ ánh mắt của bọn hắn. Trượng phu ôm thê tử của hắn cùng hài tử, hoảng sợ, bi ai, không thể tin được vận mệnh; thê tử tuyệt vọng ôm chặt hài tử. Mà mấy cái kia tiểu hài, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn xem ta, trầm mặc tiếp nhận tử vong. Ánh mắt của bọn hắn, giống hài nhi cầm chặt tay, muốn đem ta nhớ kỹ. Khi đó ta rất muốn làm chút gì, nhưng không còn kịp rồi."

Tổng Nhiễm tâm co lại co lại đau, con mắt ướt át, nói: "Khó trách người luôn nói, mục đích chính xác, không có nghĩa là kết quả chính nghĩa."

Lý Toàn không lên tiếng, giống như là tại sức cùng lực kiệt về sau, nói xong cái kia một trường đoạn lời nói, quá mệt mỏi.

"Thế nhưng là a Toàn, " nàng dùng sức mở miệng, "Kết quả này mặc dù không chính nghĩa, nhưng cũng không tà ác. Không phải sao? Người cứu trên đường mười mấy tên lính, không phải bị tạc chết liền là bọn hắn. Mặc dù sinh mệnh là không thể trao đổi, nhưng người không phải tội phạm giết người!"

Lý Toàn mở to mắt, lẳng lặng nghe.

Nàng hít sâu một hơi, ngón tay nắm chặt hấn, khẽ run trong thanh âm mang theo hận: "Cái kia trên thân cột tạc đạn phần tử khủng bố mới là. Giết chết một nhà sáu miệng người là hấn! Hấn là người, không phải công cụ, hấn không phải người giết người công cụ. Hấn tự thân liền là tội phạm. Nên chuộc tội chính là bọn hấn!"

Lý Toàn lỗ tai dán da thịt của nàng, nghe được nàng trên cổ nhịp tim thanh âm, nhanh chóng, kịch liệt, một chút không giống ngày xưa nàng. Hấn thoáng nghiêng đầu, đem mặt vùi vào cổ của nàng, con mắt chưa xót, thật mỏng khóe môi lại có chút giơ lên.

Hấn nắm chặt nàng bởi vì xúc động phần nộ mà tay run rẩy tâm. Tay của nhau dùng sức giao ác, giống như hấp thu lực lượng, lại như cho lực lượng. Tại trong im lặng, vô hình trấn an.

Tổng Nhiệm tâm cũng dần dần lắng lại:

"A Toàn."

"Hả?"

Nàng mỉm cười, nhưng không có lên tiếng.

Hấn cũng không có hỏi tới, nhắm mắt lại, rã rời, nhưng lại buông lỏng. Hấn ngửi được trên người nàng nhàn nhạt chuyên thuộc về khí tức của nàng, không hiểu gọi hấn nội tâm an bình. Vai của nàng cũng rất nhỏ gầy, ôn nhu mà có sức mạnh. Giống ngực của nàng, giống cả người của nàng.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Ta khế dựa lấy người liền muốn đi ngủ."

Nàng nháy con mắt: "Muốn hay không gói lên ta trên đùi?"

Hắn lắc đầu.

Nàng đem bả vai thân thẳng: "Không nói, người ngủ thêm một lát nhi."

"Ân." Hắn mập mờ một tiếng, hô hấp vừa đều đều xuống dưới.

"A Toàn?" Nàng bỗng hỏi.

"Hả?"

"Ngày ấy, người bỏ nhào qua, là vì ta a?"

Hắn yên tĩnh một giây, mệt mỏi mệt mỏi mở miệng: "Không phải. . . Trên đường còn có rất nhiều những người khác, đây chẳng qua là ta theo bản năng phản ứng."

"Úc." Nàng liền biết hắn sẽ như vậy đáp, nhưng cũng không hỏi.

Bốn phía an tĩnh xuống, nàng ngồi tại u ám góc tường, ánh mắt an bình.

Bên tai là hắn chậm rãi tiếng hít thở; mà ngoài cửa sổ, một phương trời xanh, bao la cao xa; trong thoáng chốc, lại cho người ta một loại thời gian xa xưa cảm giác. Tại cái này hoang vu u ám trong phòng.

Ấm áp trời chiều chậm rãi từ bắp chân bò lên trên đầu gối.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lý Toàn lập tức tỉnh lại, cấp tốc lau con mắt cùng khuôn mặt. Lại lúc ngẩng đầu, ánh mắt thanh minh, thần sắc cứng rắn, đã nhìn không ra vừa mới nửa điểm yếu đuối.

Benjamin chạy vào, nói: "LEE, cái kia người một nhà muốn cùng người nói lời cảm tạ. Chờ lấy không đi."

Lý Toàn đứng người lên, đem Tổng Nhiễm từ dưới đất kéo lên, nói: "Đi thôi."

Đi theo Benjamin ra ngoài, cái kia một nhà sáu miệng chính chính tề tề đứng tại trong ngõ nhỏ, dù thân thể suy yếu, bị giày vò đến không nhẹ, nhưng hai vợ chồng trên mặt mang phát ra từ nội tâm mỉm cười, nhìn qua Lý Toàn.

Bọn hấn Anh ngữ không phải rất lưu loát, sẽ chỉ càng không ngừng nói cảm ơn.

Tiểu nữ hài nhào lên ôm lấy Lý Toàn chân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo nụ cười thật to, ngược nhìn hấn, nhu nhu nói: "Thank you!"

Nhỏ một chút nhi nam hài cũng chạy tới ôm lấy hấn, Lý Toàn cúi người, sờ lên bọn hấn cái đầu nhỏ.

Mặt khác hai đứa bé đứng ở một bên, cười đến ngại ngùng vừa ngượng ngùng.

Người một nhà không có càng nhiều có thể cho, bất quá là nhất định phải tự mình nói tiếng cảm tạ.

Cảm ơn xong, hai vợ chồng dẫn bọn nhỏ đi.

Benjamin nói, tới đón hiệp tù binh quân đội chính phủ sẽ đem bọn hấn mang đến địa phương an toàn.

Hấn dừng ở Lý Toàn bả vai, hỏi: "Người bây giờ xong chưa?"

Lý Toàn xúc lên hấn tay, nói: "Ta một mực rất tốt. Hiện tại càng tốt hơn."

Benjamin cười cười, không hỏi nhiều, dùng sức vỗ vỗ vai của hấn.

Mà đằng trước, hấn mấy cái bọn chiến hữu hoặc ôm súng, hoặc chống nạnh, hoặc dựa vào tường, ở trong ánh tà dương cùng nhau cười với hấn.

"Come on, man!" (Cố lên, huynh đệ!) tay súng máy Morgan đầu tiên hướng hấn đuổi cái nắm đấm, Lý Toàn bắt đắc dĩ cười cười, nắm tay cùng hấn đụng một cái.

Tiếp theo là đột kích thủ Kevin, đánh cái chưởng; sau đó là yểm hộ tay George, pháo binh tô khắc, lính quân y Ellen, từng cái vỗ tay.

Kevin cười: "Tốt! Lần này, chúng ta biệt động thắng cấp."

. . .

Tổng Nhiễm không cùng Jose cùng nhau trở về; nàng ngồi tại Lý Toàn sau xe gắn máy, từ hấn đưa về nam thành.

Nàng một đường ôm sát eo của hấn, từ từ nhắm hai mắt, đảm nhiệm gió thổi phật.

Một mực xuôi nam mà đi, thẳng đến Lý Toàn thả chậm tốc độ xe, ngừng lại.

Nàng mở mắt ra, chính là hoàng hôn, ráng chiều đầy trời.

Hắn quay đầu: "Muốn ăn thịt nướng sao?"

Trên đường khai trương cửa hàng không nhiều, lại có mấy nhà nhà hàng, thịt nướng hương bên đường phiêu đẳng.

Nàng muốn ăn, nhưng sợ hắn mệt mỏi: "Người không đi nghỉ trước sao?"

Hắn cười nhạt: "Vậy cũng không thể đói bụng."

"Vậy liền ăn đi. Cũng là cơm tối thời gian."

Lý Toàn khóa kỹ xe, mang Tổng Nhiệm tiến ven đường thịt nướng cửa hàng, giống ban đầu ở Gia La thời điểm thịt nướng, bánh mì, rau xà lách, nấu hạt đậu, ngoại gia hai bình coke.

Phương bắc sa mạc nhiều, nguồn nước thiếu. Trong cửa hàng không có thanh thủy rửa tay, chỉ cấp hai tấm ẩm ướt khăn.

Thịt nướng bùng lên, Tổng Nhiệm liền bụng đói kêu vang, cầm bánh mì cuốn thịt nướng, vừa muốn đưa vào miệng bên trong, nhớ tới cái gì đến, hướng hắn giơ lên coke cái cốc: "Đụng tới cốc, chúc mừng một chút."

"Chúc mừng cái gì?"

Tổng Nhiệm suy nghĩ một chút, nói: "Chúc mừng ta đã biết bí mật của ngươi."

Hắn dáng tươi cười có chút bất đắc dĩ, cùng nàng cộng ly một cái: "Đáng giá chúc mừng."

Tổng Nhiễm uống xong hơn phân nửa cốc coke, cắn một miếng lớn thịt nướng quynh.

"Ăn ngon không?" Hấn hỏi.

"Ân." Nàng liên tục gật đầu.

"Lần kia tại Đế thành ăn bữa khuya, người nói thịt nướng không thể ăn. Về sau tại A Lạc liền muốn mang người ăn, nhưng mấy ngày nay đánh trận, cửa hàng đều không ra."

Tổng Nhiễm không ngờ tới hấn một mực nhớ kỹ việc này, trong lòng hơi ngọt, nói: "Ta cảm thấy lần này so tại Gia La còn tốt ăn chút."

"Khả năng phương bắc thảo nguyên nhiều, chất thịt càng tốt hơn. Người ăn nhiều một chút." Hấn lại cho nàng cuốn một quynh, chính mình lại có chút mệt mỏi, khẩu vị không tốt lắm.

Ăn vào một nửa, hấn đánh mấy cái ngáp, người cũng không quá có tinh thần. Hôm nay quả thực mệt muốn chết rồi.

"Người rất vây lại a?" Tổng Nhiễm hỏi.

"Còn tốt." Hấn đứng dậy đi lấy nước đá, có thể đồ uống trong tủ nước vừa bỏ vào.

Lý Toản nói: "Ta đi đổi diện mua hai bình băng."

Tổng Nhiễm gật đầu.

Hấn ra cửa hàng, bước nhanh đi đường đi đổi diện.

Tổng Nhiễm cuốn phần thịt nướng đặt ở hán trong mâm. Lúc này, mấy cái phương tây phóng viên mang theo chai bia tiến đến, ngồi ở bên cạnh trên mặt bàn. Nàng vô ý thoáng nhìn, càng nhìn gặp ngày đó ở phòng hầm cho nàng khỏi ngoại quốc phóng viên.

Hán nhìn thấy nàng, vui cười: "Người cũng tới bắc phương? Bên này rất nguy hiểm, không sợ sao?"

Tổng Nhiễm nhặt nói: "Người không phải cũng tới? Ta có lý do gì không tới."

"Cũng đúng, chúng ta đám này phóng viên đều là nơi nào nguy hiểm chạy trốn nơi đâu. Nói một cách khác, nơi nào người chết chạy trốn nơi đâu. Ha ha." Hán mặt mũi tràn đầy rượu đỏ, cùng hán đồng bạn cười đùa.

Tổng Nhiễm căm ghét hán ngữ điệu, nhú mày lại.

Hán nhìn thấy, khinh thường nói: "Đều là phóng viên, thừa nhận đi. Chúng ta theo đuổi không phải liền là bắt lấy bạo điểm lại nhất cử nổi danh sao?"

Tổng Nhiễm nói: "Xem ra, chúng ta không đồng dạng không chỉ là dũng khí, còn có đức hạnh."

"Oa nha!" Cả bàn người lông mày bay lão cao, nhận lấy khiêu khích.

Phóng viên hừ một tiếng: "Thừa nhận nội tâm ý tưởng chân thật cứ như vậy khó? Ta biết người chụp CANDY, thế giới nghe tiếng, người không phải là từ nơi này quốc gia trong khổ nạn đến bèn sao? Chúng ta đều như thế."

Tổng Nhiễm cười nhạt một tiếng: "Ta nỗ lực đáng giá ta được đến hết thầy. Người đối ta nội tâm ý tưởng chân thật như vậy cảm thấy hứng thú? Vậy ta nói cho người ta ý nghĩ: Chính là như người loại này lấy người khác cực khổ mưu lợi phóng viên, bôi đen toàn bộ quần thể thanh danh. Xin đừng nên nói với ta 'Chúng ta', ta không cùng người thông đồng làm bậy. Người cùng ta khác nhau chính là ta có thể cầm tới Pulitzer sách, mà người không thể. Người coi như nhìn thấy lại nhiều cực khổ, người cũng cái gì đều lấy không được."

"Ba!" Phóng viên bỗng nhiên thả tay xuống bên trong chai bia, nổi giận, đứng người lên liền muốn tiến lên.

Lý Toàn lãnh đạm mà không khách khí tiếng nói truyền đến: "Is there any problem? " (người có vấn đề gì không?)

Người phóng viên kia quét mắt một vòng hẩn quân trang, nhận ra hẩn là không tốt nhất gây Khó Khắc binh, lại giờ phút này toàn thân hẩn trên dưới chỉ ít có ba thanh súng, lập tức đóng chặt miệng.

Lý Toàn đem hai bình nước đá đặt lên bàn, lại tiến lên một bước, hỏi hẩn đồng bạn: "Các người đâu? Còn có vấn đề sao?"

Ai cũng không lên tiếng, yên lặng lắc đầu.

Lý Toàn nói: "Nam nhân có bản lĩnh, cước đạp thực địa làm tốt thuộc bốn phận công việc; khi dễ nữ sĩ, tính là gì thân sĩ?"

Mấy người mặt đỏ tới mang tai, nhưng không dám phản bác.

Lý Toàn điếm đến là dừng, không đa số khó.

Hẩn trở về ngồi vào Tổng Nhiễm trước mặt, nghiêm mặt, có chút tức giận, nhìn về phía Tổng Nhiễm, thần sắc mới buông lỏng chút,

nói: "Người đừng nóng giận."

Tổng Nhiễm mím chặt môi đều nhanh cười, nơi nào sẽ tức giận. Nàng trực câu câu nhìn xem hắn, đầy mắt sùng bái cùng ái mộ, con người sáng giống điểm ngôi sao.

". . ." Lý Toàn bị nàng thấy ngẩn người, có chút quẫn.

Khóe miệng nàng cười ra lúm đồng tiền, sờ sờ hắn tay: "Người mới đừng nóng giận." Lại không thể che hết hưng phấn, "A Toàn, người vừa rồi như cái kiêu binh tử."

Lý Toàn: ". . ."

Đó là cái hảo thơ?

Lúc này, miệng đầy râu quai nón nhà hàng lão bản bưng lại một bàn thịt nướng cùng coke đi tới, hỏi Tổng Nhiễm: "Candy?" (bánh kẹo)

Tổng Nhiễm sững sờ, gật gật đầu.

Lão bản buông xuống khay, chỉ chỉ thức ăn trên bàn, hai tay khoanh lấy vung lên, hào khí làm ra NO thủ thế: "ALL! Free!" (toàn bộ miễn phí)

Hắn tiếng Anh không tốt lắm, quay người đối bàn kia phóng viên chỉ xuống: "Out!" (ra ngoài!)

Phóng viên lập tức tranh luận, lão bản căn bản không nghe, không kiên nhẫn phát tay để bọn hắn đi; trong cửa hàng cái khác Đông quốc khách nhân nhao nhao nhìn qua, ánh mắt bất thiện; có mấy cái đứng dậy dự định tới.

Đám người kia hùng hù hỏ hỏ nói quốc gia mình ngôn ngữ, rồi cửa hàng.

Lão bản chính lý tốt cái ghế, quay đầu đối Tổng Nhiệm cùng Lý Toàn cười tủm tỉm.

". . ." Lý Toàn mím môi hướng hấn gật đầu.

Tổng Nhiệm thụ sủng nhược kinh nhếch miệng cười.

Nàng nhỏ giọng: "Chúng ta thật không trả tiền a?"

Lý Toàn thấp giọng: "Có thể vụng trộm lưu tại đĩa dưới đây."

"Người thật thông minh."

". . ." Lý Toàn nói, "Người biết mấy cái kia phóng viên?"

"Trước đó tại A Lặc gặp qua, miệng pháo lợi hại, lại rất sợ. Người không cần để trong lòng." Nàng biết trong lòng của hấn không thoải mái, đạo, "Ta không sao. Người không nhìn thấy ta vừa rồi bao nhiêu lợi hại sao?"

Hấn mỉm cười: "Là." Chỉ là hấn vẫn không muốn nhìn thấy, luôn cảm thấy nàng bị khi dễ.

Tổng Nhiệm: "Cho nên người về sau không muốn cùng ta cãi nhau, không phải khăng định người thua."

Hấn nhìn xem nàng, ánh mắt trong vắt: "Ta không cùng người cãi nhau."

"Vậy là tốt rồi." Nàng lại nói một mình, "Bất quá, nếu là thật cãi nhau, ta khăng định ồn ào không thắng người."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì. . ."

Ta rất ưa thích người. Nàng đỏ mặt: "Người nếu là nói nặng lời, ta khẳng định liền. . ."

Khổ sở chết rồi, một câu đều không nói được, còn có thể lẩn tẩn cái gì.

Lý Toàn hồi tưởng một chút, hỏi: "Ta lần nào nói chuyện với người người cảm thấy nặng?"

"Bây giờ còn chưa có. Ta nói về sau."

"Vậy ta về sau đều không cùng người giảng lời nói nặng."

Nàng cười: "Tốt."

Chỉ là lời vừa mới dứt, lại nghĩ tới lúc trước chia tay lúc không có cãi lộn, cũng không nói nặng bao nhiêu mà nói, cứ như vậy. . .

Nàng đem cái này tia ý nghĩ... lướt qua sau đầu.

Cơm nước xong xuôi trở lại chỗ ở của nàng, Lý Toàn lúc này là thật mệt mỏi, vừa vào nhà liền ngã trên giường không đứng dậy nổi.

Tổng Nhiệm cho hần thoát quân trang, hỏi: "Người ngủ ta chỗ này không sao a?"

"Không có việc gì. Phía sau mấy ngày không có nhiệm vụ." Hần tránh thoát rơi quân trang tay áo, nghiêng người đi đến đầu lẩn một chút, mơ hồ đạo, "Một lần nhiệm vụ có thể tu chỉnh mấy ngày. Muốn mỗi ngày đánh, người không phé đi."

Tổng Nhiệm chính cho hắn cởi quần, dùng sức kéo một phát, đem người khác một vùng, hắn lăn đến bên cạnh nằm lỳ ở trên giường, mặt vùi vào gối đầu bên trong, phía sau mấy câu mơ hồ không rõ.

Mà hắn mệt mỏi thậm chí không có tinh lực đem đầu quay tới, cái mũi cứ như vậy đặt ở gối đầu bên trong.

Tổng Nhiệm giúp hắn đem thân thể nghiêng đi đến, hắn từ từ nhắm hai mắt, hô hấp lại thâm sâu lại chậm.

Bên này nước không đủ, không có cách nào tắm rửa. Nàng bưng tới một chậu nước, vắt khăn lông, cho hắn lau mặt xoa cổ, hắn bị nước lạnh làm cho tỉnh nửa phần, thoáng mở mắt, nhớ tới chính mình làm.

Nàng đem hắn nhấn xuống dưới: "Người nằm đừng nhúc nhích." Lại dốc lòng cho hắn chà xát người.

Hắn cong môi dưới góc, nghiêng đầu giống như là đã ngủ.

Tổng Nhiệm một bên cho hắn chà xát người, một bên kiểm tra vết sẹo. Trên đùi có vài chỗ mới máu ứ đọng, còn có chút nhỏ bé bị thương ngoài da; trên cánh tay cũng thế.

Nàng kiểm tra một đạo, đều là một ít tổn thương, không có đặc biệt sâu vết thương mới, nàng tốt xấu yên tâm chút.

Chỉ là trên lưng giữ lại năm ngoái nổi sẹo, nhìn xem vẫn là đau lòng.

Nàng phủ sát lưng của hắn, đột nhiên nhớ tới hắn phá bom lúc nàng nhào tới ôm lấy cái kia một cái chớp mắt.

Một khắc này, nàng sợ hãi, sợ hãi, bất lực; nhưng lại kiên định, quyết tuyệt, liều lĩnh, chỉ muốn cùng hắn liền cùng một chỗ. Nàng cho là nàng sẽ cho hắn lực lượng, lại không nghĩ, lòng của mình bị chấn động.

Khi đó, nàng ôm thật chặt hắn, cảm nhận được sợ hãi của hắn tuyệt vọng, hắn thống khổ hối hận, nhưng cũng cảm nhận được hắn đau khổ giãy dụa, hắn kiên định bất khuất, hắn chiến đấu, sứ mạng của hắn, hắn thiện lương. Thế giới an tĩnh một khắc này, nàng cảm nhận được lực lượng vô tận. Liên tục không ngừng, tràn đầy nàng nội tâm.

A Toàn, người là ta gặp qua người tốt nhất.

. . . Thích nhất người.

Tổng Nhiễm đem hắn dọn dẹp sạch sẽ, chính mình cũng lau một đạo, lúc này mới kéo lên màn cửa bò lên giường, nằm nghiêng tại bên cạnh hắn.

Lý Toàn hô hấp nặng nề, đầu lệch qua trên gối đầu, chỉ lộ ra non nửa bên cạnh mặt, lông mi thật dài chạm đến gối đầu.

Tổng Nhiễm lặng lẽ nhìn chăm chú hắn.

Bất quá mấy giây, hắn cảm nhận được khí tức của nàng, lực lợi đưa nàng ôm vào trong ngực.

Thời gian rất sớm, bên ngoài còn có trời chiều. Nhưng Tổng Nhiễm đi theo hắn an tâm nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ.

Hắn lại chợt trong giấc mộng bỗng nhúc nhích, giống như kỹ tâm sự, ngủ không bình yên.

"Người mới vừa rồi là không phải còn có lời muốn nói với ta?"

Tổng Nhiệm không nhớ rõ.

"Nhiệm Nhiệm."

"Hả?" Nàng còn tại hồi tưởng.

"Chúng ta về sau không biệt ly."

Nàng khẽ giật mình, còn không có kịp phản ứng, hấn vẫn thì thào, "Lần trước không tính, không có phân."

Hấn mệt mỏi con mắt đều không có trợn, kéo dài hô hấp lấy:
"Định tốt. Về sau bất luận phát sinh cái gì, dù là cái kình, cãi nhau, rùng mình. . . Dù sao, đều không biệt ly."

Nàng nhẹ giọng: "Tốt."

Hấn đem đầu hướng gối đầu bên trong chôn chôn, lần này, an tâm đi ngủ.

Nàng cũng đi theo hai mắt nhắm nghiền, cứ như vậy tại hoàng hôn bên trong ngủ thiếp đi, một đêm yên giấc.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 57: Chapter 57

chapter 57

Tháng mười hai thoáng qua một cái, một năm mới lại tới. Nhưng ở Đông quốc, Tống Nhiễm không cảm giác được một tia năm mới khí tức.

Một tháng cái thứ hai cuối tuần, Thương Địch quân đội chính phủ, phản quân cùng tổ chức khủng bố ba cổ giữa lực lượng bạo phát đại quy mô giao chiến, các phương đều là thương vong thảm trọng.

Chiến hậu Tống Nhiễm đi một chuyến tiền tuyến, ánh mắt chiếu tới chỗ, tường đổ, thân ngã khắp nơi trên đất. Nàng đã không biết dạng này thời gian khi nào là cái cuối cùng.

Hồi quán trọ trên đường, đám người rộn ràng. Rất nhiều gia đình xách hành lý dự định chạy nạn. Trong đó không ít người ban đầu liền là từ những thành thị khác trốn qua tới, sớm thành thói quen phiêu bạt chi đạo.

Tống Nhiễm tại ven đường tìm cái quan sát điểm, quay chụp lấy chiến loạn phía dưới phù thể quang ảnh.

Một cái thê tử đứng tại trước xe cùng trượng phu phản nân, nàng muốn mang theo cái kia xinh đẹp sứ trắng bình hoa, trượng phu cho rằng không cần thiết;

Tiểu hài tử ngồi xổm ở bên cạnh xe, nước mắt rưng rưng vuốt ve hấn yêu dấu chó con; chó con không biết nó sẽ bị vứt bỏ, móng vuốt khoác lên tiểu chủ nhân trên đầu gối, thân liếm an ủi tiểu chủ nhân, gấp vù vù ngoắt ngoắt cái đuôi;

Tóc trắng xóa lão nhân ngồi tại cửa hiên bên trên, nhìn qua dưới ánh mặt trời đường đi, ánh mắt bình tĩnh mà không mang.

Nửa đường, Tống Nhiễm di động kêu lên.

Nhiễm Vũ Vi gọi điện thoại tới, không đến một tháng liền muốn quá mùa xuân, hỏi nàng lúc nào hồi nước.

Tống Nhiễm áp ứng: "Còn sớm đâu, đến lúc đó lại nhìn đi."

"Nhìn thấy Lý Toàn rồi?" Nhiễm Vũ Vi hỏi.

"Ta cùng a Toàn hòa hảo rồi." Nàng nói, lại nói, "Không phải hòa hảo, chúng ta vốn là không có chia tay."

". . ." Nhiễm Vũ Vi không lời nào để nói, chỉ căn dặn chú ý an toàn.

Tống Nhiễm quay chụp hoàn tất, vừa trở lại chỗ ở, thu được Lý Toàn tin tức. Bọn hấn đội mấy ngày nay tu chỉnh, đi trên núi cắm trại dã ngoại huấn luyện, hỏi nàng có muốn hay không đi. Cuối cùng thêm một câu: "Người có thể làm tài liệu ghi vào trong sách."

Tống Nhiễm buồn cười. Hấn mời nàng, nơi nào cần "Viết sách" dự hoặc. Đầu ngón tay nhất câu, liền vui vẻ chạy tới.

Nửa giờ sau, Lý Toàn tới đón nàng.

Hắn đeo cặp kính râm, lộ ra anh tuấn mi xương cùng sóng mũi thật cao, nổi bật lên khuôn mặt tuấn lãng, còn có một chút khốc.

Tổng Nhiễm chạy chậm quá khứ, nhìn chăm chăm hắn nhìn, sóng mắt doanh doanh.

Lý Toàn buồn cười: "Không nhận ra?"

"Người đeo kính râm rất đẹp trai." Tổng Nhiễm không chút nào che lấp nói.

"Không đều như thế?" Hắn không có gì biểu lộ quay đầu đi chỗ khác, nhìn về phía một bên, khoe miệng lại nhin không được cong lên, gương mặt phiếm hồng.

"A Toàn!" Tổng Nhiễm tiến đến hắn bên cạnh người dán sát vào hắn, hắn quay đầu: "Hả?"

Nàng giương lên đầu, miệng đựng lên đi hôn một cái gương mặt của hắn. Hôn xong nhanh nhẹn bò lên trên sau xe gắn máy tòa, vòng lấy eo thân của hắn, một chuỗi động tác nước chảy mây trôi.

Lý Toàn cười nhạt, quay đầu: "Ngồi xong sao?"

Nàng đem hắn eo ôm sát: "Ngồi xong."

Lý Toàn phát động xe máy.

Dọc theo rách rưới đường xi măng hành sử, chỉ chốc lát sau liền ra khỏi thành hướng tây mà đi, rất mau đuổi theo bên trên hai chiếc quân dụng việt dã.

Xe máy cùng việt dã sánh vai cùng, xếp sau cửa sổ xe rơi xuống, mang theo kính râm Morgan xông Tổng Nhiễm chào hỏi: "Hi, ruan

ruan!"

ran ran trong Anh ngữ phát âm là "Mềm mềm".

Tổng Nhiễm lười nhác uốn nắn, cười: "Hi, Morgan."

Morgan ngón tay tại lẫn nhau ở giữa lượn quanh một chút:
"Người muốn cùng ta đổi vị trí sao?"

Tổng Nhiễm đem Lý Toàn eo ôm sát, lắc đầu: "Không muốn."

Trên ghế lái, Benjamin đề nghị: "Có lẽ người muốn cho ta cùng LEE đổi chỗ?"

Lý Toàn quay đầu, cầm Anh ngữ hỏi nàng: "Có lẽ người muốn rời xa bọn này đáng ghét gia hỏa?"

Tổng Nhiễm cười khanh khách gạt đầu, đầu tại hấn trên lưng vuốt ve.

Lý Toàn đột nhiên tăng tốc, xe máy lao vùn vụt hướng về phía trước, giơ lên một trận cát đất bay vào cửa sổ xe.

Trong xe đám người: "FUCK!" (Thao!)

Xanh thắm thiên không, mênh mông vô bờ vùng quê, hấn lái xe máy mang nàng một đường rong ruổi. Gió đang thổi, nâng lên quần áo của hấn, giơ lên mái tóc dài của nàng.

Tổng Nhiễm bỗng nhiên ngồi thẳng thân thể, ngửa đầu đem cái cằm dựng đi bả vai hấn: "A Toàn!"

"Hả?"

"Nếu là con đường này có thể đi thẳng xuống dưới liền tốt." Nàng trong gió cười, lớn tiếng nói, "Ta muốn theo người đi thẳng!"

Đi cả một đời.

Thanh âm của hắn từ trong gió truyền đến: "Trở về nước mua chiếc xe máy có được hay không?"

"Sao?"

"Còn có hai tháng liền về nước. Khi đó vừa vặn ba tháng. Cây cải dầu hoa nở, nước sông cũng thanh, đến lúc đó ta cưỡi motor mang người, dọc theo tỉnh đạo từ Lương thành đi Giang thành, có được hay không?"

Nàng híp mắt nhìn trời, tưởng tượng cảnh tượng đó, cười đến khóe mắt cong cong: "Tốt lắm."

Nàng dùng sức ôm eo của hắn, mặt tựa ở hắn phía sau lưng. Nàng rất ưa thích thời khắc này cảm giác, ôm chặt thân thể của hắn, liền phẳng phất có được hắn hết thảy, tràn đầy tất cả đều là an tâm.

Có trời mới biết, nàng nguyện ý vĩnh viễn dạng này ôm hắn, cùng hắn một đường lao vùn vụt đi thiên không cuối cùng.

Xe gắn máy nhanh rất nhiều, dẫn đầu tới mục đích.

Kia là một nơi hiếm vết người cằn cỗi núi rừng. Trên núi đều là bụi gai bụi cây, ngoại trừ ngẫu nhiên vài cọng olive, không có khác hoang dại quả, là lấy hoang tàn vắng vẻ.

Lý Toàn dừng xe xong, nói: "Bọn hắn còn có một hồi, chúng ta đi phụ cận đi một chút."

"Tốt." Tống Nhiễm trượt xuống xe, đi mấy bước hoạt động gân cốt, duỗi một chút lưng mỏi. Sau lưng răng rắc răng rắc vang.

Lý Toàn từ xe tòa dưới đáy xuất ra mấy tiết khối sắt linh kiện, ken kết vài tiếng, nhanh nhẹn tạo thành một thanh bước. Súng.

Tống Nhiễm con mắt thẳng, Lý Toàn liếc nàng một cái: "Rất đơn giản."

Nàng hỏi: "Các người chốc lát nữa muốn luyện súng?"

"Ân." Hấn đem súng nâng lên, liếc một cái, quay đầu nhìn nàng, hỏi, "Người muốn chơi a?"

Tống Nhiễm kinh hãi: "Ta có thể đựng sao?"

Lý Toàn cúi đầu để lên xe tòa, vẫn cười yếu ớt: "Người cho rằng ta vì cái gì trước mang người tới."

Hấn dắt tay của nàng, mang nàng đi đến dốc núi.

Lý Toàn tại trên sườn núi tuyển cái địa điểm, ngồi xuống, đem bước. Súng ống trên mặt đất, cái cầm chỉ chỉ mặt đất: "Nằm xuống."

Tống Nhiễm rất nghe lời, lập tức ở trên đồng cỏ nằm sấp tốt. Lý Toàn đi theo úp sấp bên người nàng, cánh tay phải đưa nàng bả vai lũng bắt đầu. Hấn nghiêng đầu tới gần nàng, cho nàng giảng giải: "Nơi này là họng súng, nơi này là nhắm chuẩn khung; mục tiêu, họng súng, nhắm chuẩn khung, ba điểm trên một đường thẳng. Nhắm chuẩn thời điểm, dùng mắt đơn."

"Nha." Tống Nhiễm ngấm một chút, từ khoanh tròn bên trong nhìn thấy xa xa chạc cây. Nàng vừa muốn bắt cò súng, "Gấp cái gì?"

Lý Toàn nắm chặt nàng tay phải, lại đem nàng tay trái kéo đến phía trước, nâng thân thương, nói, "Đỡ."

"Tốt."

"Bả vai chỗ này, đỉnh lấy báng súng."

Tổng Nhiệm điều chỉnh tư thế, cầm bả vai đứng vững.

Hắn lúc này mới đưa nàng tay phải nắm đến trên cò súng, căn dặn: "Nhắm chuẩn phía trước gốc cây kia, nhìn biết đánh nhau hay không đến."

Hắn nói, lơ đãng hướng nàng đầu tới gần, cả người bao phủ lại nàng.

Tổng Nhiệm co lại trong ngực hắn, không gian thu hẹp bên trong đều là khí tức của hắn, nàng có chút nhịp tim bất ổn.

Lý Toàn đợi một hồi, gặp nàng không có phản ứng, thấp mắt nhìn nàng: "Nghĩ gì thế? Lên lớp đào ngũ?"

Nàng hoàn hồn, lập tức tìm được có: "Ta là lo lắng. . . Đánh cây không tốt lắm, phá hư rừng cây."

Lý Toàn người ngay tại bên tai nàng, cười khẽ một tiếng: "Yên tâm đi, người đánh không đến."

Tổng Nhiệm: ". . ."

Nàng sở trường khuỷu tay động một chút bộ ngực hắn.

"Ờ!" Hắn thở nhẹ âm thanh, hơn phân nửa là ý cười. Nàng lực đạo này đối với hắn không thể nghi ngờ là gãi ngứa ngứa. Hắn nói:

"Người đánh ta lại không đau."

Tổng Nhiễm tăng thêm lực lượng muốn xử hấn, hấn nắm chặt cánh tay đưa nàng quần tiến trong ngực: "Tốt tốt. Thử trước một chút, nhìn có thể đánh trúng hay không. Nhắm ngay a."

Lý Toàn nắm chặt súng chỗ ngồi phía sau, giảm nhỏ đối nàng lực trùng kích.

Tổng Nhiễm cúi đầu, híp mắt nhắm chuẩn gốc cây kia, xác nhận chuẩn, bóp cò.

"Ầm!"

Không hề có động tĩnh gì.

Tổng Nhiễm nâng lên đầu: "Sao? Đạn đâu?"

Lý Toàn: "Từ bên cây bên cạnh bay qua."

"Không có khả năng." Nàng nói, "Khẳng định là đạn có vấn đề."

Hấn cười: "Người người này? Chính mình ngắm không cho phép, quái đạn?"

"Vậy người đánh cho ta một cái." Tổng Nhiễm nguyên bản muốn thoái vị đưa cho hấn, hấn trực tiếp khẩu súng lấy tới dùng cánh tay trái mang lấy, liếc một cái, "Miễn cho người nói ta phá hư rừng cây, liền đánh nhánh cây đi, dưới nhất bên cạnh cây kia."

"Đánh cho đến a?" Tổng Nhiễm chất vấn.

Lời còn chưa dứt, hấn môi mỏng bữu một cái, tròng mắt hơi híp, giơ súng nhắm chuẩn, bóp cò.

"Phanh" một tiếng, nhánh cây kia gãy xuống.

Tổng Nhiễm há to mồm, quay đầu nhìn hấn.

Hấn bị nàng cái này sùng bái ánh mắt nhìn đến quẩn bách, sờ lấy cái mũi cười cười: "Luyện nhiều liền tốt."

"Vậy ta thử lại lần nữa."

"Tới." Hấn cho nàng lắp xong súng.

Nàng ý tưởng đột phát: "Có phải hay không sở trường mang lấy càng ổn?"

"Người cảm thấy thế nào?"

". . . Không phải."

Tổng Nhiễm lần này nghiêm túc nhắm ngay, hết sức chăm chú, một hồi bày thân thương, một hồi chọn bả vai, con mắt ngấm lại ngấm, hết sức chuyên chú.

Lý Toản tròn mắt nhìn nàng, chợt cúi đầu góp đi, tại nàng mềm mại trên gương mặt hôn một chút.

Tổng Nhiễm nháy mắt mấy cái, tiếp tục múa thương, một giây sau lại không kiềm được, ghé vào trên cánh tay cười lên. Hấn gặp nàng cười đến con mắt cong cong, bả vai thẳng run, càng thêm nhịn không được lại tại trên mặt nàng mỗ hai cái. Nàng ngửa đến rụt cổ, trong ngực hấn nhích tới nhích lui, cười đến mặt đỏ rần: "Còn luyện không luyện!"

Hấn không nháo nàng.

Nàng một lần nữa nằm sấp tốt, nghiêm túc nhắm chuẩn, nổ súng.

"Ầm!"

". . ."

Đạn lại lần nữa bay vào trong không khí.

Nàng cái cảm khoác lên báng súng bên trên, ủ rũ nói: "Không được, quá khó khăn!"

Lý Toàn lại nói: "Đánh cho rất tốt a."

Nàng nâng lên đầu, buồn bực mà chờ mong: "Nơi nào tốt?"

"Người không phải liền là nhắm ngay không khí sao?"

". . ." Tống Nhiễm lập tức ném đi súng, đem hấn hất đổ trên mặt đất, đè sấp ở trên người hấn bắt hấn cào hấn. Sắc trời chiếu vào trên mặt hấn, trắng nõn trong trẻo. Hấn cười không ngừng, sờ trường ngăn cản, nhẹ nắm ở nàng mèo con bàn quấy loạn thủ đoạn, hai người trên đồng cỏ nháo thành nhất đoàn.

Cách đó không xa truyền đến xe vang, Benjamin bọn hấn đến.

Tống Nhiễm lúc này mới vội vàng ngồi xuống, trừng mắt liếc hấn một cái. Nhưng lại tại hấn đứng dậy thời điểm, tron tru giúp hấn đánh rớt trên đầu trên người dính lấy cỏ dại.

Lý Toàn cũng liễm thần sắc, thu súng.

Hấn trở lại trong đội ngũ, hoàn toàn đổi trạng thái. Dù sao cũng là đoàn đội huấn luyện, không phải du sơn ngoạn thủy.

Tổng Nhiệm cũng trở về về phóng viên thân phận, tận lực làm nhặt tồn tại cảm, đi theo phụ cận ghi chép, tuyệt không quấy rầy.

Trong đội bảy người, huấn luyện có trật tự. Đầu tiên là huấn luyện thân thể, như phụ trọng chạy, chống đẩy loại hình. Về sau là cận chiến huấn luyện, từng cái đánh nhau, luận bàn chiêu thức.

Trong đội cận chiến lợi hại nhất là Lý Toàn cùng Morgan. Morgan lực lượng mạnh nhất, nhưng tính linh hoạt cùng tốc độ phản ứng hơi kém tại Lý Toàn.

Đến xuống buổi trưa, thì là thực chiến huấn luyện, khảo nghiệm đội viên ở giữa phối hợp ăn ý độ. Cái này trên chiến trường là cực kỳ trọng yếu. Một điểm sai lầm, dù chỉ là tốc độ phản ứng bên trên một giây lỗ hổng, cũng có thể tạo thành đồng bạn thương vong.

Tổng Nhiệm ở bên quan sát, phát hiện bọn hắn trong đội quan hệ phi thường hòa hợp, nhẹ nhõm thời điểm tổng thích chơi cười lẫn nhau mắng. Nhất là Benjamin cùng Morgan, động một chút lại có thể gây bên trên. Morgan chế giễu Benjamin lực lượng không bằng hắn,

Benjamin há mồm liền mắng: "Fuck you!" (ta thao. Chết người!)

Morgan: "Fuck you!" (ta thao. Chết người!)

Sau đó Lý Toàn nhàn nhạt bù một câu: "Get a room!" (hai người gian phòng đi.)

Benjamin tính cách ngoại phóng, không đứng đắn thời điểm tao bên trong tao khí, bên này trêu chọc một chút, bên kia phát một thanh. Lý Toàn tính cách nội liễm, không yêu chủ động gây sự, chỉ ngẫu nhiên nhàn nhạt trả lời vài tiếng. Benjamin thích hắn, tổng yêu

hướng hấn tỏ tình, mỗi lần Lý Toàn cùng hấn cộng tác ăn ý, hấn liền nhiệt tình thổ lộ: "I love you!"

Lý Toàn cơ bản không nhìn, không tuân theo, ngẫu nhiên bị hấn gây phiền, cũng trở về một câu: "Fuck you!"

Benjamin một mặt kinh hãi: "Thật sao? Ngay trước song song mặt sao?"

". . ." Lý Toàn nói, "Morgan, cho ta bằng đạn."

Tổng Nhiệm cười ha ha.

Bất quá, dù chột có nhẹ nhõm cười đùa, đại bộ phận thời điểm đều nghiêm túc tỉnh táo, đem mô phỏng xem như sinh tử chiến trận, không chút sơ xuất.

Ngày kế, thể lực lượng tiêu hao cùng ngày thường nhiệm vụ cũng không kém nhiều lắm.

Đang lúc hoàng hôn, cuối cùng một hạng mô phỏng giải cứu con tin hành động hoàn thành, đám người thu thập trang bị, dự định rút về doanh địa hạ trại.

Kevin chạy tới dốc núi bên ngoài đi tiểu, ngoài ý muốn phát hiện một dòng suối nhỏ, lập tức chào hỏi đồng bạn quá khứ.

Trong khe núi đầu, nước chảy róc rách.

Bạn bệu cả ngày mệt mỏi đầu đầy mồ hôi bọn tiểu tử rầm rầm chạy xuống dốc núi.

Sườn núi bên trên dốc đứng, lùm cây sinh. Có thể đối lính đặc chủng nhóm tới nói, hoàn toàn không đáng kể. Một đám người cát

bay đá chạy, mấy giây liền nhanh hạ xuống đi.

Tổng Nhiễm đứng không vững, bị Lý Toàn nắm, vòng qua xốc xéch nhánh cây hướng xuống chuyển. Dời không có mấy bước, dưới chân trượt, Lý Toàn dứt khoát quay người ngồi xuống, nói: "Đi lên. Ta cống người càng ổn định."

Tổng Nhiễm không chịu: "Sườn núi như thế đột ngột, người ngã làm sao bây giờ?"

Lý Toàn buồn cười: "Ta ở trong bộ đội huấn luyện, cõng trên trăm cân bao phục lên xuống núi, người có một trăm cân?"

Tổng Nhiễm thế là cẩn thận leo đến trên lưng hắn, ôm cổ của hắn.

Hắn cõng nàng đứng dậy, bước chân lại nhanh lại ổn, một hồi liền hạ sườn núi.

Benjamin bọn hắn sớm lột sạch quần áo chỉ còn quần cộc tại suối nước bên trong tắm rửa.

Tổng Nhiễm: ". . ."

Chỗ này nguồn nước khan hiếm, cũng không đến vui chơi.

Nàng hơn một tuần lễ không hảo hảo tắm rửa. Nếu không có nam nhân tại, nàng đều nghĩ tẩy.

Tổng Nhiễm còn tại nhìn, Lý Toàn sờ lấy mặt nàng, đem nàng đầu nghiêng đến: "Coi trọng nghịen rồi?"

Tổng Nhiễm: ". . ."

Hắn nói: "Cũng uổng cho người tại, không phải trong bọn họ quần đều thoát."

Mặt nàng nóng lên, gập Lý Toàn cũng bắt đầu cởi giày cùng quần áo. Nàng không tự giác nhìn hắn chăm chăm, đi theo hắn động tác đem hắn từ trên xuống dưới nhìn nhiều lần.

Lý Toàn bị nàng thấy không quá tự tại, thấp giọng: "Nhìn cái gì?"

"Người. . . Vẫn có chút rắn chắc." Tống Nhiễm nhỏ giọng nói, vụng trộm đưa tay tại hắn cơ bụng bên trên lưu luyến sờ mấy móng vuốt.

Hắn lườm các đồng bạn một chút, cấp tốc xích lại gần hôn một cái nàng cái trán: "Người cũng không dưới đi. Nước lạnh, chốc lát nữa cảm lạnh."

"Ân."

Lý Toàn hạ nước, Tống Nhiễm ngồi tại bên dòng suối trên tảng đá chờ bọn hắn.

Bọn này tiểu hỏa tử thoát quân trang, đến trong nước từng cái toàn cùng hài tử, chơi nước trận chiến, đánh nhau, làm âm ỉ, chỗ nào còn có nửa chút lính đặc chủng đáng vẻ. Cũng thế, trong đội lớn tuổi nhất Benjamin cũng chưa tới hai mươi lăm tuổi.

Tống Nhiễm chụp mấy bức chiếu, trông thấy Lý Toàn quần áo tùy ý ném ở bên dòng suối.

Bên này khí hậu khô ráo, quần áo làm được nhanh. Nàng tranh thủ thời gian nhặt lên hắn quân trang, ngồi xổm đi mép nước thanh tẩy.

Quân trang vừa vào nước, xanh lam tiêu xám, vết máu màu đỏ, màu xám bụi đất một hàng thuận suối nước chảy ra đi. Nàng tìm tảng đá vồ nhẹ nhẹ đánh, rất mau đưa quần áo rửa sạch sẽ, dùng sức ép làm trình độ, lại tìm khối bị mặt trời phơi nóng lên tảng đá lớn, quần áo trải ra đi lên, nướng phơi khô.

Nàng vừa lòng thỏa ý, vừa quay người, chợt thấy một đầu cá con từ trong suối bơi qua.

Tổng Nhiễm coi là nhìn lầm, tập trung nhìn vào, quả nhiên là.

"Cá!" Nàng chỉ vào trong nước, hô, "Cá! Có cá!"

Cái này, vẫn còn đang đánh náo đại nam hài nhóm toàn cúi đầu dưới đáy nước tìm.

Quả nhiên có!

Benjamin cùng Morgan nhảy lên bờ, rút súng liền hướng trong nước đánh.

Phanh phanh phanh! Kích thích từng đợt bọt nước.

George giậm chân mắng to: "Con mẹ nó nguời hướng chỗ nào ngắm? !"

Lý Toàn: "Ngu xuẩn. Trong nước có tia sáng chiết xạ!"

Tổng Nhiễm: ". . ."

Tô khắc cùng Kevin triển khai quần áo mũ, trong nước túi. Đám người ba chân bốn cẳng, nhao nhao tìm công cụ nhảy vào trong nước bện bện thành một đoàn.

Nháo đến cuối cùng bắt được tám. Chín đầu cá con, cầm dao quân dụng chà xát vảy, mổ nội tạng, kéo vài miếng lá cây tử bao hết túi trở về.

Trở lại doanh địa, các nam nhân mắc lều bạt đi.

Tổng Nhiễm dùng lò cầm tay cùng bình dưỡng khí nấu canh cá. Nàng cũng không biết cái kia cá chủng loại, lung tung nấu. Bên ngoài không có gia vị, chỉ có thanh thủy cùng muối ăn. Nàng tùy ý ném đi mấy khỏa hoang dại xanh olive đi vào.

Không nghĩ đun sôi sau, nghe còn rất tươi.

Tổng Nhiễm đắp lên cái nắp, lặng lẽ chạy tới doanh địa bên cạnh. Lý Toàn đang giúp Benjamin mắc lều bạt. Nàng đưa cổ hướng hẩn quan sát, nghĩ hô lại không quá tốt hô.

Lý Toàn chính hướng thổ địa đâm cái đinh, ngược mắt trông thấy nàng, nàng lập tức hướng hẩn ngoắc.

Lý Toàn thả ra trong tay đồ vật, hướng nàng chạy chậm tới: "Thế nào?"

Tổng Nhiễm không đáp, dặt hẩn tay liền hướng lùm cây bên trong chạy.

Nàng đem hẩn kéo đến cạnh nôi ngồi xuống, mở cái nắp, mùi cá bốn phía. Nàng tranh thủ thời gian hướng trong hộp cơm của hẩn múc một muỗng canh cá cùng một đầu lớn nhất cá, kín đáo đưa cho hẩn: "Người ăn trước."

Lý Toàn bưng lấy bát, có chút buồn cười: "Chốc lát nữa đợi mọi người. . ."

Tổng Nhiễm nhỏ giọng: "Hết thấy tám người, chín đầu cá, nhiều một đầu. Khẳng định có người được nhiều ăn một đầu, nhưng người lại không thích tranh, tuyệt đối không phải là người."

Cho nên mở cho hấn tiểu tảo.

Lý Toàn sững sờ, vẫn là không tốt lắm ý tứ, nói: "Ai ăn nhiều không đều như thế, vẫn là người ăn đi. . ."

"Người nhanh lên một chút ăn a!" Tổng Nhiễm nhú mi, mắt hứng giáo huấn, "Trong đội liền người nhất gầy, người còn không ăn nhiều một chút!"

"Được được được." Hấn cười đến bất đắc dĩ lại ầm ập, ngoan ngoãn tiếp nhận thìa, múc lấy canh cá bắt đầu ăn.

Hấn múc một khối thịt cá cho nàng, Tổng Nhiễm lắc đầu không ăn, thương tiếc nói: "Ta cũng hoài nghi người bình thường đã ăn no chưa."

"Nào có khoa trương như vậy." Lý Toàn mỉm cười, "Ta không tính rất gầy, nhân chủng khác biệt, cùng bọn hấn không so được."

"Nhưng các người bình thường ăn đều là bánh mì loại hình đồ vật. Ngấm lại khẩu vị đều không tốt."

Như thế. Hấn nở nụ cười.

"Người cẩn thận một chút, đừng thè đến gai." Nàng đưa cổ nhìn, "Ăn ngon a?"

Lý Toàn liếm miệng môi dưới, gật gật đầu: "Bất quá không có trong nhà cá ăn ngon."

"VẬY KHẮNG ĐỊNH. NƠI NÀO CÁ CÓ CHÚNG TA QUÊ QUÁN TỐT?" TỔNG NHIỄM THÌ THẦM, "CHỜ VỀ NHÀ MỖI NGÀY LÀM CHO NGƯỜI, CÓ ĐƯỢC HAY KHÔNG?"

"TỐT."

CÁ VỐN CŨNG KHÔNG LỚN, RẤT NHANH LIỀN ĂN SẠCH SẼ. TỔNG NHIỄM LẠI CHO HẮN MÚC MỘT MUỖNG CANH, NHÌN CHĂM CHĂM HẮN ĐÃ ĂN XONG MỚI BẰNG LÒNG THẢ HẮN ĐI.

THỜI ĐIỂM RA ĐI, NÀNG LẠI GIỮ CHẶT HẮN, CẦN THẬN ĐEM HẮN MIỆNG LAU SẠCH SẼ, LÚC NÀY MỚI BUÔNG TAY.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 58: Chapter 58

chapter 58

Lộ thiên bữa tối sau, sắc trời đen.

Benjamin bộn hấn vây quanh ở một chỗ nói chuyện phiếm, Lý Toàn trên lưng hành quân bao, xách bên trên một con không đạn được thùng, cầm đèn pin, nói mang Tống Nhiễm chạy một vòng trở lại.

Đám người một bộ lòng biết rõ bộ dáng, vui cười hỏi hấn cần bao lâu trở về.

Benjamin: "Nhiều nhất hai mươi phút."

Morgan: "Ta cảm thấy chỉ ít một giờ."

Kevin: "Ta nhìn muốn sáng mai."

Lý Toàn không thêm để ý bọn hấn. Tống Nhiễm lại huyền não mặt đỏ bừng.

Đi không bao xa, Lý Toàn liền ánh trắng nhìn nàng, buồn cười: "Người đổ mặt cái gì?"

Nàng ôm lấy cánh tay hấn, tỉnh tỉnh nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta đi làm sao?"

Hắn cúi đầu xích lại gần bên tai nàng, tiếng nói ám câm: "Người nói chúng ta đi làm sao?"

". . ." Mặt nàng như hỏa thiêu. Dã. . . Dã ngoại a?

Lý Toàn nhìn nàng ánh mắt đều ngẩn ngơ, nín cười, không đùa nàng, nói: "Đến người sẽ biết."

Tầng mây che đầy nguyệt.

Trong đêm núi rừng, tia sáng lơ mờ, bóng cây lắc lư.

Mới vừa vào đêm, côn trùng còn chưa kêu to. Bốn phía yên lặng, chỉ có chân đạp cây rụng lá nhánh thanh thúy thanh vang.

Lý Toàn hỏi: "Sợ hãi sao?"

Tổng Nhiễm nói: "Có người tại ta sợ cái gì?"

Hắn cười nhạt một tiếng.

Rất đi mau đến tới ban ngày qua bên dòng suối nhỏ. Đúng lúc gặp tầng mây tản ra, ánh trăng rải đầy khe núi, suối nước giống một đầu ngân sắc sa, cửa hàng tại đá vụn phía trên.

Lý Toàn tại trên sườn núi tìm mấy chỗ địa điểm, tại cách đất chừng mười centimet độ cao kéo lên dây nhỏ, treo chuông lục lạc. Nếu có người tới gần, chuông lục lạc có thể làm vang nhắc nhở.

Làm xong, hắn mang Tổng Nhiễm xuống núi khe.

Bên này là sa mạc khí hậu, trong đêm nhiệt độ không khí thấp. Tổng Nhiễm đứng tại bên dòng suối, run lấy bầy.

Lý Toàn mở ra hành quân bao, xuất ra cái nồi cùng lều vải bao, lại từ phụ cận lục soát nhặt được nhánh cây, rất nhanh dựng lên củi đồng sinh lửa, trên kệ nồi nổi lên nước.

Nàng tiến đến cạnh đồng lửa sưởi ấm: "Làm cái gì vậy?"

Lý Toàn ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt, ánh lửa chiếu đến hán ẩm áp khuôn mặt tươi cười: "Người không phải nói thật lâu không có thật tốt gọi đầu tắm rửa sao?"

Vài ngày trước, nàng đích xác phân nản quá chỗ ở thiếu nước; hôm nay tại bên dòng suối, cũng có chút lưu luyến.

Hắn đem đan dược thùng rửa sạch sẽ, ôm non nửa thùng nước lạnh đi lên, bắt đầu mắc lều bạt. Hắn phá hủy lều vải ngọn nguồn, lấy bên dòng suối đá vụn vì sàn nhà, rất nhanh cho nàng dựng cái giản dị nhà tắm.

Trong nồi nước cũng đốt lên, đổi tiến trong thùng, hán thử hạ nhiệt độ, vừa vặn.

Lý Toàn đem thùng nước xách tiến lều vải, đem chính mình khăn mặt đưa cho nàng. Tống Nhiễm ngồi vào đi cởi quần áo. Hắn lại tiếp tục châm củi nấu nước đi.

Khăn mặt lại dày lại lớn, Tống Nhiễm đem trong thùng nước nóng mang ra bỏ nhào vào trên thân, ấm áp, toàn thân đều dễ chịu.

Nàng không ngừng hướng trên thân tưới nước, khăn mặt xoa đến xoa đi. Chỉ chốc lát sau, trong lều vải đầu liền ấm áp.

Lý Toàn tại bên ngoài cho nàng đốt tốt nước, hỏi: "Dùng hết chưa?"

"Sử dụng hết."

Hắn đem lều vải khóa kéo lôi ra một đầu khe hẹp, để tránh trong đêm gió lạnh đông lạnh lầy nàng.

Tổng Nhiễm đem thùng đưa tới, hắn tiếp nhận, kéo lên khóa kéo, cho nàng đổi nóng quá nước nhắc lại đi vào. Nàng đưa tay đón, tuyết trắng bộ ngực triển lộ trước mắt; hắn lẳng lặng nhìn một chút, kéo lên khóa kéo.

Trong đêm gió mát thổi, ngọn lửa bay múa. Lý Toàn ngồi xổm ở cạnh đồng lửa gảy củi lửa. Núi rừng yên tĩnh, chỉ có trong lều vải đầu tí tách tí tách tiếng nước.

Hắn lại tại phụ cận nhặt được chút củi, lửa bùng nổ, than mộc nổ tung. Hắn một bên cố lấy nước, một bên đề phòng bốn phía động tĩnh.

"A Toàn."

"Không có nước?"

"Ân."

Như thế lặp lại đổi gần mười thùng nước, Tổng Nhiễm tẩy xong tóc cùng thân thể, toàn thân thoải mái.

"A Toàn!"

"Hả?"

"Ta rửa sạch nha."

"Tốt."

Lý Toàn ôm y phục của nàng đi vào, đóng lại lều vải, nửa ngòl lấy cho nàng đưa quần áo. Trên tảng đá ướt sũng, không có chỗ có thể thả.

Nàng vừa tắm rửa qua, trắng nõn cơ thể trắng trẻo mũm mĩm, như bị nhiệt khí chưng, gương mặt cũng đỏ đến lợi hại. Nàng hơi nghiêng thân, có chút ngượng ngùng ở trước mặt hấn mặc nội y. Ánh mắt của hấn thanh hắc lại thâm sâu ám, tại nàng trắng nõn trên thân thể du tảo, lại đem áo thun đưa cho nàng. Nàng nhận lấy nâng ở trước ngực, do dự một chút lại không xuyên.

Tổng Nhiễm ánh mắt quay tới, một đôi mắt thanh tịnh vừa ướt nhuận, thẳng tắp nhìn qua hấn; hấn đón ánh mắt của nàng, cực nhẹ nuốt một chút cuống họng.

Nàng tiến lên một bước ngòl vào trong ngực hấn, ôm cổ của hấn.

Hấn quỳ một chân trên đất ngòl xồm trên mặt đất, ngòl trên đùi lấy nàng. Nữ hài thân thể vừa nhu vừa mềm.

"A Toàn, người nghe ta thơm hay không?" Nàng đem cái cổ tới gần cái mũi của hấn.

Hấn gần sát nàng nhẹ ngửi một chút, môi mỏng tại nàng xương quai xanh bên trên rơi xuống một hôn. Nữ hài da thịt vừa mịn lại trượt, hấn nhìn không được xâm nhập xuống dưới, đem hôn vào nàng tim. Nàng khẽ run lên, ngón tay xâm nhập hấn trong tóc, ôm hấn, cúi đầu hôn hấn gương mặt. Hấn ngẩng đầu hôn môi của nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy, liếm láp, một chút một chút mút lấy cánh môi. Hấn ngón tay thon dài xoa nàng, cách thật mỏng vải vóc, nàng ghen ngào một tiếng.

Đầu ngón tay da thịt của nàng tinh tế tỉ mỉ mà ấm áp, trong lòng hắn đã là không thể khống chế, nhưng tâm tư vẫn phân biệt lấy trong núi rừng bí ẩn tiếng vang, chung quy là khắc chế, buông nàng ra môi, tiếng nói thấp âm: "Trước tiên đem y phục mặc lên, ta sợ người lạnh."

Huống hồ, dù sao tại dã ngoại, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn cho nàng mặc lên áo thun, mỏng áo len cùng áo khoác, lại mặc vào quần và giày.

Trong lều vải nóng đầu khí tan hết, nhiệt độ cũng trở về hạ xuống.

Tổng Nhiễm rụt rụt cái mũi, đỏ mặt, con mắt như nước trong veo nhìn lại hắn. Hắn lại nhiều hôn nàng mấy lần, lúc này mới thu lều vải.

Lều vải một hủy đi, Tổng Nhiễm liền rùng mình. Nàng vừa tắm rửa xong, tóc cũng ẩm ướt. Gió thổi qua liền run. Lý Toàn đem quần trang áo khoác cởi ra, đưa nàng đầu cùng thân thể đóng cái chặt chẽ, lúc này mới dắt nàng trở về doanh địa.

Tất cả mọi người ngủ, Tô Khắc tại trực đêm.

Lý Toàn một lần nữa dựng tốt lều vải, lại tại lều vải ngọn nguồn giường trên tầng túi ngủ.

Tổng Nhiễm cởi quần áo ra tiến vào túi ngủ, giống tiến ve kén, bên trong tất cả đều là của hắn hương vị, nàng rất thích.

Lý Toàn thoát lấy quần trang, thoáng nhìn nàng cái kia hưng phấn bộ dáng, hỏi: "Lần thứ nhất ngủ lều vải?"

Nàng gật gật đầu, trong mắt quang mang lập lòe.

"Chơi vui sao?" Hấn cười nhạt.

"Ân. Các người thường xuyên như thế ngủ?"

"Chuyện thường ngày."

"A Toàn, chờ trở về nước, chúng ta cũng đi bên ngoài mắc lều bạt ngủ ngon không tốt?"

"Đi. Ngẫu nhiên mang người ra ngoài thay cái hoàn cảnh." Hấn tiến vào túi ngủ, đưa nàng tiểu thân bản vót tiến trong ngực, "Lạnh không?"

"Không lạnh." Nàng kề sát ở hấn, "Trên người người rất ấm áp."

Hấn thế là đưa nàng quần càng chặt hơn, ánh mắt đã u ám xuống dưới.

Hấn hôn nàng, xoay người đưa nàng ép đến dưới thân, tiếng nói cực thấp: "Nhiễm Nhiễm. . ."

"Hả?"

"Đừng phát xuất ra thanh âm. . ."

"Ngô. . ." Chân của nàng vuốt ve, cùng hấn cuốn lấy.

Nàng tại hấn hôn dưới, hô hấp càng ngày càng nặng; hấn cũng sợ chính mình không chế không nổi, lúc này mới buông nàng ra.

Tối nay, nhất định sẽ nhìn được rất vất vả.

. . .

Về sau rất nhiều ngày, Lý Toàn vội vàng chấp hành nhiệm vụ, Tổng Nhiệm trong tay cũng một đồng tư liệu chỉnh lý. Hai người cách thêm mấy ngày mới có thể mới gặp mặt. Cũng là còn tốt, sẽ không muốn đến hoảng. Biết lẫn nhau tại cùng một tòa thành, trong lòng liền đầy đủ an ổn.

Quân đội chính phủ dần dần chiếm cứ Thương Dịch nam thành, chiến sự có dấu hiệu chuyển biến tốt. Mà phần tử khủng bố gặp Khó Khắc binh, quân đội chính phủ, phản quân tam phương giáp công, không ít cứ điểm bị hủy.

Dù tình thế chuyển biến tốt, nhưng cũng dẫn phát điên cuồng phản công. Tự sát thức nổ tập kích càng ngày càng nhiều, vô tội quân dân thương vong thảm trọng, thậm chí còn có kẻ tập kích hướng quân đội chính phủ trong quân doanh xông. Lý Toàn bọn hắn cũng bởi vậy đổi nhiều lần chỗ ở. Dù sao, bọn hắn trong đội tay bắn tỉa, biệt động cùng pháo binh quá khứ sát thương chiến tích quá mức đột xuất, thành phần tử khủng bố cái đinh trong mắt.

Thế cục từng ngày phức tạp, trong nháy mắt liền đến mới đầu tháng hai.

Quá mùa xuân.

Tổng Nhiệm cuối cùng chưa có trở về nước ăn tết. Nhiệm Vũ Vi biết nàng nghĩ bởi Lý Toàn, cũng không nhiều lời cái gì. Chỉ giao phó nàng đừng sinh bệnh cảm lạnh.

Hiện tại là trong nước lạnh nhất thời điểm, có thể Đông quốc ban ngày có hơn hai mươi độ, nơi nào sẽ cảm lạnh.

Để điện thoại xuống, nàng nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt trời chói chang, nơi xa truyền đến giao chiến tiếng súng, nửa chút quá tiết bầu không khí đều không có.

Nhưng tốt xấu là giao thừa, chỉ là nghĩ đến hai chữ này cũng đủ để gọi người nhớ nhà.

Lý Toàn muốn tới chậm chút thời điểm mới có thể tới. Tổng Nhiệm chuẩn bị xong lò cầm tay cùng bình dưỡng khí, lại tìm kiếm trên đường mua thức ăn, hao hết khí lực chỉ mua đến một khối nhỏ thịt bò, một viên ớt ngọt, hai cây dưa leo, hai viên trứng gà, ngoại gia rất nhỏ một túi gạo. Nàng lại cố ý mua hai bình coke.

Trong nhà chỉ có một cái nồi, hai cái hộp cơm. Lý Toàn còn chưa tới, Tổng Nhiệm không tốt trước nấu cơm, sợ chốc lát nữa lạnh.

Nàng ghé vào bên cạnh bàn lên mạng, trong nước lúc này là trong đêm, tết xuân liên hoan tiệc tối thả một nửa, từng nhà đều đang ăn đoàn bữa cơm đoàn viên, vòng bằng hữu tất cả phơi bày ăn.

Tổng Nhiệm tùy ý nhìn một vòng, bên trên mạng bên ngoài lực soát phụ cận điểm nóng, vẫn là chiến tranh không ngừng cùng tập kích khủng bố. Hôm qua Thương Định phần tử khủng bố nổ nát một cỗ xe buýt, chết ba mươi một người.

Dưới lầu truyền đến xe gắn máy vang, Tổng Nhiệm vút xuống điện thoại chạy đến bên cửa sổ, cũng không chính là Lý Toàn.

Hắn dừng xe xong, rút chìa khoá từ trên xe bước xuống.

"A Toàn!" Nàng thân thể nhô ra ngoài cửa sổ.

Lý Toàn ngẩng đầu, hướng nàng cười, vàng óng ánh ánh nắng vẩy vào trên mặt hắn, tuần tú sâu sắc.

Hắn chạy vào hành lang, Tống Nhiễm ngược lại tốt một bồn nhỏ thanh thủy thả trên bàn, quá khư mở cửa, cửa kéo một phát mở, hắn vừa vịn đi tới cửa trước, hai người hơi kém đụng vào, nhìn nhau cười một tiếng.

Hắn đi tới, đưa tay phát tới cửa, cúi đầu hôn hạ chớp mũi của nàng. Nàng ngửa rụt cổ, ngửi được trên người hắn mùi mồ hôi cùng mùi khói thuốc súng.

"Trước tẩy một chút."

"Ài." Lý Toàn thoát áo khoác, cầm khăn mặt dính nước, lau mặt cùng cổ.

Tống Nhiễm nghịch gạo tốt, thả trên lò cầm tay nấu, thuận tay đem mấy vi tính trên bàn vỡ thanh đến một bên: "Người cho ba ba gọi điện thoại không?"

Lý Toàn đem chính mình thu thập nhẹ nhàng khoan khoái, cho Lý phụ phát cái video. Phụ thân tại nông thôn cùng gia gia nãi nãi cùng nhau ăn tết, các thức bá đều tại, vui vẻ hòa thuận.

Tống Nhiễm dò xét hạ đầu, nhếch miệng cười: "Lý bá bá tốt."

Lý phụ nhìn thấy nàng, vui vẻ ra mặt, nói chờ sau khi về nước để nàng lại đi trong nhà chơi.

"Tốt." Tống Nhiễm nói, "Qua một tháng nữa liền có thể về nhà."

Trò chuyện xong video, cơm cũng chưng chín, bốc lên mùi thơm ngát.

Tổng Nhiễm đem cơm toàn bộ thịnh tiến một cái hộp cơm bên trong, trước trứng ốp lếp, nói: "Chúng ta hồi việc lớn quốc gia ba tháng, năm ngoái cùng người cùng nhau hồi Giang thành vừa vặn cũng là tháng ba."

Lý Toàn suy nghĩ một chút, nắm chặt mấy hạt cơm bỏ vào trong miệng, nói: "Bất tri bất giác, hơn một năm."

"Thời gian trôi qua thật nhanh." Tổng Nhiễm nói, đem sắc tốt trứng gà đặt ở hộp cơm cái nắp bên trên, "Sao? Người làm sao lại bắt đầu ăn?"

Lý Toàn cầm cái nĩa múc lấy một đồng cơm trắng, vừa đưa tới bên miệng mở to miệng, liếc nhìn nàng một cái, ngoan ngoãn thả trở về.

Tổng Nhiễm hướng trong nôi thả dưa leo, cười nói: "Ăn đi ăn đi. Ta là cảm thấy ăn hết cơm không có hương vị."

Lý Toàn múc muối cơm tiến miệng, hàm hồ nói: "Thật lâu không ăn cơm." Ăn hết lại nói, "Bánh mì dăm bông, muốn ăn nôn. Chờ ta trở về nước, đời này đều không ăn bánh mì cùng bánh bích quy."

Tổng Nhiễm cười đem dưa leo canh rót vào hộp cơm, lại xào cái thịt bò: "Bây giờ không có trong nước cái kia loại xanh quả ớt, chỉ có ớt ngọt. Chỉ những thứ này ta tìm một ngày đâu. Có ăn ngon hay không không biết, chấp nhận đi."

Lý Toàn lại rất hài lòng.

Trứng ốp lếp, dưa leo canh, ớt đồ thịt bò, dạng này cơm tắt niên, hấn lại thỏa mãn bất quá.

Không có nhiều bát, ớt đồ thịt bò thịnh trong nồi; cũng không có đũa, hai người cầm cái nĩa cùng ăn một chén cơm.

"Hương vị giống như." Tống Nhiễm nói, "Không có muối, khác gia vị cũng đều không có."

Lý Toàn liếc mắt cười: "Ta cảm thấy ăn thật ngon."

"Ta làm cái gì người cũng nói tốt." Tống Nhiễm nói thẳm, bàn chân tại dưới đáy bàn cọ xát hấn.

Lý Toàn để lộ hai bình coke, đưa cho nàng một bình, nói: "Đụng cái cốc?"

Tống Nhiễm cầm lấy lon coke cùng hấn khẽ chạm, lon nước chống đỡ cùng một chỗ: "Hôm nay giao thừa, có phải hay không muốn nói năm mới chúc phúc?"

Lý Toàn nói: "Hi vọng thân thể người khỏe mạnh, viết sách thuận lợi, mỗi ngày đều tâm tình tốt."

Tống Nhiễm nói: "Vậy ta hi vọng người bình an, tâm tưởng sự thành, nguyện vọng gì đều có thể thực hiện."

Hấn cười lên: "Đây cũng quá lòng tham."

Nàng nói: "Không tham lam. Ta biết người nguyện vọng không nhiều, cho nên không quan hệ, đều có thể thực hiện."

"A Toàn, " nàng hỏi, "Người trong chóp nhoáng này có cái gì nguyện vọng?"

Lý Toàn nhấp hạ coke, mỉm cười, nói: "Muốn về nhà."

"Ta cũng nghĩ. Không có việc gì, rất nhanh liền trở về."

Hắn đưa tay sờ lên nàng đầu.

Là nhớ nhà.

Bất quá, có nàng tại, nơi này liền có nhà cảm giác.

Vô cùng đơn giản ba đạo đồ ăn, hai người ăn đến sạch sẽ, cơm cũng không có còn lại.

Ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống.

Lúc này trong nước đã qua 0 điểm, chính là thả pháo hoa vượt năm thời khắc.

Lý Toàn mắt nhìn thời gian, nói: "Còn sớm, ta dẫn ngươi đi cái địa phương."

"Chỗ nào?"

"Đi thì biết." Lý Toàn từ nàng trong rương lật ra một kiện dày áo khoác cho nàng thay đổi, lại cho nàng mang lên trên mũ cùng khẩu trang.

Bên này ngày đêm độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày lớn, đến trong đêm, nhiệt độ không khí có thể rơi xuống mười độ trở xuống.

Tổng Nhiễm bò lên trên xe gắn máy, ôm sát eo của hắn.

Xe máy lao vùn vụt lấy hướng nam ngoại ô chạy tới.

Xuyên qua vắng vẻ rách rưới đường đi, rất nhanh đến vùng ngoại ô một chỗ sa mạc biên giới.

Đến trong đêm, vô biên vô ngân sa mạc lại bày biện ra một loại khác phong quang.

Trong bầu trời đêm sao lốm đốm đầy trời, trên đường chân trời hơi lộ ra sắc trời, vào ban ngày trùng điệp chập chùng vàng kim sa mạc ở trong màn đêm lại có chút trắng bệch.

Gió đêm rất lớn, giơ lên trợn trợn mỏng cát, giống mông lung bay múa rèm cửa.

Tổng Nhiễm trượt xuống xe, hiếu kì nhìn quanh. Coi là đây chính là hắc mang nàng tới mục đích. Chờ hắc xuống xe, nàng hướng bên cạnh hắc cộ sát.

Lý Toàn nghiêng đầu lấy xuống khẩu trang, ôm nàng vào lòng, hỏi: "Lạnh a?"

"Có chút." Nàng cộ sát chân của hắc.

Hắc đưa nàng mũ hướng xuống lôi kéo, lại đem nàng vừa giật xuống tới khẩu trang hệ trở về: "Lạnh còn đem khẩu trang lấy xuống?"

Nàng vắn mi: "Vắn nhất người muốn hôn ta đâu?"

Lý Toàn sững sờ, trong trẻo con người tại trong đêm lóe lên ánh sáng. Hắc khước môi giơ lên dáng tươi cười, gảy lỗ tai của nàng lấy tấm che mặt xuống, cúi đầu hôn lên nàng.

Nàng ngửa đầu dựa vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng ngậm lấy môi của hắn, mềm mại trần trọc cọ xát.

Bão cát bị ngăn tại bên ngoài, không gian thu hẹp bên trong chỉ có lẫn nhau triền miên hô hấp, ấm áp hơi thở giao hòa, tại trên da thịt dần dần ấm lên.

Nàng bị hôn đến ý loạn tình mê, xương cốt đều xộp giòn.

Đãi hắn buông nàng ra, dưới bóng đêm, nàng con mắt thanh nhuận, hai gò má ửng đỏ, nhìn qua trong ánh mắt của hắn tràn đầy yêu thương.

Hắn tâm đều mềm nhũn, gương mặt từ từ nàng, trầm thấp cười hỏi: "Làn này nóng lên không?"

Nàng nhẹ nhàng đánh xuống bộ ngực của hắn.

Lý Toàn cười xốc lên xe gắn máy đệm, từ trong rừng trở về vật chuyển ra ba cái hình lập phương, song song bày ở cách đó không xa đất cát bên trên.

Đúng là pháo hoa.

Chỉ bất quá không có bao bên ngoài trang, tất cả đều là một quyển một quyển giấy quắn.

Tổng Nhiễm kinh hãi: "Người ở chỗ nào mua?"

"Mua?" Lý Toàn ngồi xổm trên mặt đất sờ kíp nổ, quay đầu nhìn nàng, "Hiện tại Đông quốc còn có cái này bán?"

Nàng lập tức kịp phản ứng: "Chính người làm? Người sẽ còn làm pháo hoa?"

". . ." Lý Toàn nhìn nàng, đuôi lông mày chớp chớp, hỏi, "Người cảm thấy thứ này, so tạc đạn kỹ thuật hàm lượng cao?"

Tổng Nhiệm phốc phốc cười, đánh tới hấn trên lưng ôm cổ của hấn, lay động hai lần: "Tài liệu rất khó tìm nha."

"Không khó." Hấn nói, "Từ bình thường làm tạc đạn tài liệu bên trong trộm chút ra. Còn tốt, không có bị phát hiện."

"Bị phát hiện bọn hấn sẽ nói người a?"

"Không phải. Đám người kia, nếu là phát hiện, đến thường thường làm cho bọn hấn chơi."

"Người không có làm cho bọn hấn chơi a?"

Lý Toàn nói: "Ta bệnh tâm thần a, làm pháo hoa hồng một đám nam nhân vui vẻ?"

Tổng Nhiệm khanh khách cười không ngừng, xích lại gần hấn bên tai, nhỏ giọng: "Vậy là người hồng ta vui vẻ a?"

". . ." Lý Toàn cảm thấy mình cho mình đào cái hố.

Nàng mở xuống lỗ tai hấn: "A Toàn, người thật tốt."

Hấn cúi đầu không có trả lời, lơ đãng nhếch lên bờ môi, lại đứng thẳng xuống bả vai, nói: "Đi lên, muốn châm lửa."

"Nha." Nàng lập tức đứng dậy, lui lại mở ba bốn mét.

Lý Toàn cọ đốt cái bật lửa, cấp tốc đem ba cây kíp nổ từng cái nhóm lửa, chạy về Tổng Nhiệm sau lưng, đưa nàng vây quanh ôm.

"Vụt!" "Vụt!" "Vụt!"

Pháo hoa đăng không mà lên, hai người đồng thời ngược đầu nhìn lên.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

Thiên không trong nháy mắt nổ tung xanh, tử, đỏ pháo hoa.

Tổng Nhiễm nét mặt tươi cười tràn ra, mấy giây sau, biến mất pháo hoa phía sau, lóe ra vàng kim chấm chấm đầy sao.

"Liền cái này cũng có? !" Nàng sợ hãi thán phục, ngược nhìn, đây là nàng lần thứ nhất đứng tại gần như thế khoảng cách thường thức pháo hoa.

Màu hồng, xanh lục, đóa hoa màu vàng óng, muôn hồng nghìn tía, từng đóa từng đóa ở trong trời đêm tràn ra, long trọng mở ra ở trước mắt. Tinh quang rơi xuống, đập vào mặt, nàng phản xạ có điều kiện rụt cổ run rẩy, nhưng những cái kia bông hoa biến mất xuống dưới. Tiếp theo đóa lại tăng đăng mà lên, phủ kín toàn bộ bầu trời đêm, toàn bộ tầm mắt.

Đầy trời đều là chấm nhỏ, nàng đã phân không rõ đến tột cùng là đầy sao vẫn là diễm hỏa.

Nàng thấy quên mình, chợt nhớ tới chuyện quan trọng, dao hấn tay: "Hiện tại có phải hay không nên hứa năm mới nguyện vọng rồi?" Nàng lập tức nói, "Nguyện vọng của ta là chúng ta bình an!"

Hấn nhưng không có lên tiếng.

Nàng quay đầu ngưỡng vọng hấn: "A Toàn, cầu nguyện a!"

Hắn trầm thấp nói một câu nói, chính gặp pháo hoa bay lên không nổ tung, nàng không có nghe tiếng.

Nàng bị pháo hoa hấp dẫn, nhìn về phía thiên không.

Cuối cùng, pháo hoa tiêu tán, không có tung tích gì nữa.

Bốn phía lâm vào một mảnh tĩnh mịch, chỉ có hô hô phong thanh. Mà nàng còn lưu luyến nhìn về phía chân trời, Lý Toàn ôm sát nàng, nói: "Nhiễm Nhiễm, tết xuân vui vẻ."

Trên đường về nhà, nàng đội mũ cùng khẩu trang, tựa ở hắn sau lưng, hạnh phúc nhắm mắt lại. Gió đêm gào thét ở bên tai, nàng phảng phất nghe không được, trước mắt chỉ có cái kia rực rỡ diễm hỏa.

Cái này giao thừa, nàng rất vui vẻ.

Về đến trong nhà đã là đêm dài, hai người đơn giản chỉnh đốn xuống, liền lên giường.

Lý Toàn đóng lại mắt nằm ngang một hồi, bỗng nhiên khóe môi cong lên: "Đếm ngược ba mươi ngày, " nói xoay người đưa nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu thì thào, "Chúng ta liền về nhà."

"Ta cũng đếm lấy thời gian đâu." Nàng nói, "Đúng, người hôm nay cho phép cái gì năm mới nguyện vọng, ta không nghe thấy."

Hắn bóc lấy nội y của nàng, nói: "Về nhà sớm."

"Nha." Nàng bàn chân đạp rơi mất quần lót, "Cái kia rất nhanh liền thực hiện."

"Đúng vậy a. Rất nhanh." Hấn nói, khoe môi cong lên cười, xoay người đưa nàng ép đi dưới thân.

. . .

Trên sa mạc không, pháo hoa nở rộ,

Nàng hô: "Ta năm mới nguyện vọng là bình an!"

Hấn nhưng không có lên tiếng.

Nàng quay đầu ngưỡng vọng hấn: "A Toàn, cầu nguyện a!"

Pháo hoa quang mang chiếu vào trên mặt nàng, hấn cúi đầu xuống, tại bên tai nàng nhẹ nói: "Cùng ngươi kết hôn."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 59: Chapter 59

chapter 59

Đông quốc không có tết xuân. "Đầu năm mừng một" đầu một ngày, Tống Nhiễm liền bị hỏa lực thanh đánh thức, nàng tại chỗ ngã bên trong nhẹ đập hai lần bàn chân. Lý Toàn cũng hít mắt tỉnh lại, nhìn một chút đồng hồ đeo tay, nơi đó về thời gian buổi trưa mười điểm.

Tống Nhiễm hôm nay muốn đi khu dân cư phỏng vấn, Lý Toàn phải về đội.

Hai người nếm qua đơn giản sớm cơm trưa, ra cửa. Lý Toàn nói cách buổi chiều còn có một đoạn thời gian, trước theo nàng đi một đường.

Tống Nhiễm biết hẳn là không yên lòng. Gần nhất Thương Địch thế cục càng thêm rung chuyển, nhiều mặt thế lực giác đấu, cách hai ngày liền có tập kích khủng bố. Đầu đường chiến đấu trên đường phố thì càng không cần nói.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng Thương Địch mười phần có cổ sự giá trị.

Nó là Đông quốc bắc bộ lớn nhất thành thị, phương bắc kinh tế trung tâm văn hóa. Càng quan trọng hơn là, nó là quân phản chính phủ cư địa, khai chiến sơ kỳ liền bị phản quân công hãm cũng cấp

tốc chiếm lĩnh. Chiến lên sau một năm lẻ tám cái nguyệt, Thương Địch phần lớn thời gian đều tại phản quân thống trị hạ. Dù một lần trở thành tổ chức khủng bố đại bản doanh, nhưng phản quân tiếp tục tới giao chiến, cũng hữu hiệu kèm chế tổ chức khủng bố thế lực.

Bởi vì tầng này nguyên nhân, Thương Địch thành nội binh dân phản kháng cùng ý thức chiến đấu cũng không mãnh liệt, đối quân đội chính phủ đến biểu hiện được cũng có chút hờ hững.

Trong khoảng thời gian này quân đội chính phủ cùng phản quân tại nam thành giao chiến tấp nập, quảng trường bị hủy, thị chính tê liệt, rất nhiều người từ nam thành di chuyển đi phía bắc.

Xe gắn máy một đường hướng Bắc hành chạy, trên đường gặp gỡ một trận cỡ lớn giao chiến. Đạn pháo cùng bay, đạn liên phát.

Lý Toàn đành phải đường vòng hướng phía đông đi.

Tổng Nhiệm nói: "Đừng quá tới gần phía đông, bên kia là phần tử khủng bố địa bàn."

Lý Toàn nói: "Trong lòng ta nắm chắc."

Hắn đối thành nội thế lực phân bố rõ như lòng bàn tay, dọc theo phản quân trong phạm vi khống chế đường tắt uốn lượn hướng bắc. Tổng Nhiệm ôm eo của hắn, cẩn thận bốn phía dò xét, trong lúc vô tình trông thấy nơi xa khẽ cong màu trắng mái vòm.

Thành nội dân cư phổ biến thấp bé, thêm nữa trời cao mây thanh, ánh mắt khoáng đạt, một cây số bên ngoài Thương Địch chùa đều có thể thấy rất rõ ràng. To lớn rộng lớn màu trắng hình vuông kiến trúc thấp thoáng tại trời xanh hạ.

"Vậy có phải hay không Thương Địch chùa?" Tống Nhiễm thán,
"Thật xinh đẹp!"

Lý Toàn liếc qua: "Đúng."

"Trước khi chiến tranh bộc phát liền muốn đến xem. Giống như có năm trăm năm lịch sử, dưới mặt đất chôn lấp cổ Thương Địch vương vương hậu. Là vì vương hậu mới sửa đá cẩm thạch chùa."

Lý Toàn nói: "Là sửa rất xinh đẹp, thiết kế phi thường tinh xảo. Lớn như vậy lãng tâm, toàn bộ dùng đá cẩm thạch không có khe hở kiến tạo."

"Người có hiểu rõ?" Nàng thò đầu ra hỏi hần.

"Hôm trước vừa nhìn qua nó kiến trúc cầu tạo đồ."

"Vì cái gì?"

"Chỗ kia hiện tại là phần tử khủng bố rất lớn một cái cứ điểm. Chúng ta đang nghĩ biện pháp đem nó bùng. Không trải qua nghiên cứu bên trên 1-2 tuần, chỉ ít cần thất bát chi phân đội hiệp đồng tác chiến."

"Rất khó a?"

"Cùng A Lặc lâu đài cổ không sai biệt lắm, oanh bất động. Mà lại cửa trước có năm trăm mét dáng dấp dẫn đạo."

"Nha." Tống Nhiễm nói, "Vậy các người chờ kế hoạch chu đáo chặt chẽ lại hành động."

Lý Toàn cười nhạt: "Yên tâm."

Đang khi nói chuyện, hỏa lực thanh đã lác tại phía sau. Sắp lái vào khu sinh hoạt lúc, đừng phải phản quân cửa ải.

Hai người bọn họ một cái là quốc tế chiến trường phóng viên, một cái là Khố Khắc binh.

Phản quân kiểm tra giấy chứng nhận, ngược lại không có làm khó hấn nhóm. Bất quá, nhìn thấy Tống Nhiễm danh tự lúc, binh sĩ nhướng mày sao hỏi một câu: "CANDY?" (bánh kẹo?)

". . ." Tống Nhiễm cười xấu hổ cười. Bởi vì tám hình kia, rất nhiều quốc gia phái binh viện trợ Đông quốc chính phủ. . . Đánh phản quân.

Binh sĩ thật hào phóng, đem giấy chứng nhận trả lại cho nàng, oan uổng nói: "Người chụp chính là phần tử khủng bố, kết quả chúng ta bị đánh, thật sự là không công bằng. Cũng không thấy những quốc gia kia trực tiếp đối tổ chức khủng bố khai chiến."

Lý Toàn nói: "Quốc tế chính trị."

Binh sĩ nhún vai, hỏi Lý Toàn: "Nghe nói các người đem thành đông tổ chức khủng bố cỡ nhỏ cứ điểm đều thanh lý đi?"

"Không sai biệt lắm." Lý Toàn nói.

"Bất quá, bọn hấn nhân số vẫn là rất nhiều. Chiến tranh tiếp tục quá lâu, nạn dân trôi dạt khắp nơi, vì kiếm tiền thuê, gia nhập tổ chức khủng bố."

"Là có tình huống như vậy."

"Ta là Thương Định người, lúc trước vì đánh tổ chức khủng bố mới gia nhập phản quân." Binh sĩ than thở, nói, "Khi đó, Thương Định chỉ có phản quân có sức mạnh cùng tổ chức khủng bố đối kháng. Quân đội chính phủ cũng không biết đi đâu."

Lý Toàn mỉm cười, không bình luận, chuyển mắt nhìn Tổng Nhiệm một chút. Nàng điểm nhẹ một chút đầu, ra hiệu chính mình nhớ kỹ tên lính này.

Tiểu nhân vật thế giới, luôn luôn so tưởng tượng muốn khúc chiết mà lập thể rất nhiều.

Qua cửa ải lại đi mấy con phố, đến bắc thành khu dân cư.

Thương Định nam thành kịch chiến hơn một tháng, phía bắc đám người sinh hoạt như trước. Trên đường người đến xe đi, xe buýt vận hành; trong trường học có học sinh ra vào; ngân hàng, tiệm cơm đồng đều tại kinh doanh; hai bên đường tiệm bán quần áo, chữ số cửa hàng, siêu thị, tiệm bánh mì cũng như thường lệ khai trương. Bất quá vật tư thiếu thốn chút. Tổng Nhiệm tiến siêu thị xem xét một vòng, loại thịt rất ít, tươi mới hoa quả rau quả cơ hồ không có, kệ hàng bên trên rất nhiều thương phẩm cũng ở vào thiếu hàng trạng thái.

Ngược lại là sát vách tiệm bánh mì bên trong khách nhân không ít, xếp hàng chờ lấy mới xuất lò bánh mì lúa mạch đen.

Tổng Nhiệm quá khứ nghe ngóng, mới biết rất nhiều người một ngày chỉ ăn một phần bánh mì. Nhà mình là làm không được, thủy điện, lò nướng, bột mì, mỡ bò, trứng gà đều rất đắt.

Một vị phụ nữ trung niên tiếp nhận nàng phỏng vấn lúc thở dài: "Năm ngoái còn có thể duy trì sinh hoạt, năm nay lại thường thường hết nước mắt điện, giá hàng lên nhanh."

Tổng Nhiệm phán đoán lấy ngữ khí của nàng, hỏi: "Ngài cảm thấy quân đội chính phủ không đến, tương đối tốt sao?"

Phụ nữ trung niên giang tay ra, biểu lộ rất khó khăn: "Nếu như có thể trong vòng một đêm trở lại trước chiến tranh, ta hết sức vui vẻ. Nhưng đây là không thể nào. Năm ngoái cuộc sống của ta còn vượt qua được, mặc dù phản quân thống trị, thu thuế rất cao, còn có bạo. Chính, nhưng ta có thể duy trì sinh hoạt. Nhưng bây giờ Thương Định trở nên một đoàn loạn, chúng ta liên tảo ương. Ta hôm qua vừa vứt bỏ công việc, tương lai một vùng tăm tối."

Tổng Nhiệm thăm viếng một vòng, phát hiện đại bộ phận dân chúng đều nắm lấy tương tự tiêu cực thái độ.

Nàng từ đầu đường đi đến cuối phố, tại ven đường tìm cái góc độ, quay chụp đường đi toàn cảnh. Nàng hít sâu một hơi, bên mặt yên tĩnh.

Lý Toàn nhìn chăm chú nàng nửa ngày, nói: "Cái này cũng không thể trách bọn hắn. Sinh tồn, là bản năng của động vật."

"Ta biết a." Tổng Nhiệm ngẩng đầu, phật hạ bị gió thổi loạn phát, nói, "Ta chỉ là tại thời khắc này cảm thấy, rất kỳ quái, con đường này thế mà rất xinh đẹp."

Lý Toàn ngược mắt nhìn sang, đây là rất phổ thông một con đường.

Cổ lão lâu vũ cùng mới xây phòng ốc cùng sáng tương ứng, bên đường sở hữu cửa hàng đều mở cửa. Đèn xanh đèn đỏ giao thế, dòng xe cộ người đi đường theo đèn chỉ thị ngừng ngừng đi một chút. Học sinh đeo bọc sách đuổi xe buýt, tình lữ kéo tay vào cửa hàng cửa hàng, trong quán cà phê còn có người đang đọc sách viết chữ.

Quá khứ rỗng rã năm tháng, hẳn đều chưa thấy qua dạng này cảnh đường phố. Lại so với bình thường còn bình thường hơn cảnh đường phố.

Hắn nói: "Đúng vậy a, con đường này rất xinh đẹp."

Tại bình thường sinh mệnh cùng vạn vật sinh hoạt trước mặt, chiến tranh, đúng sai, chính phản, lại có ý nghĩa gì.

Hoạt bát sinh mệnh, thắng qua hết thảy.

Tổng Nhiễm điều lấy giá ba chân bên trên máy móc, nói: "Lúc đi học, chúng ta thế giới sử lão sư liền nói, người trên bản chất là hoàn cảnh tù binh. Đại bộ phận thời điểm, người đều chọn làm thuận dân. Cái này không gì đáng trách, bởi vì thường thường tại trọng đại sự kiện biến đổi trước mặt, cá thể lực lượng là không có ý nghĩa." Nàng mỉm cười, "Bất quá, bởi vì dạng này, ta cũng càng cảm động."

"Cảm động cái gì?" Lý Toàn bên cạnh mắt, phát hiện tóc nàng thật dài, tự nhiên là chọn lấy một tia toái phát dừng ở bên tai nàng.

Nàng nhìn lại hắn. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt của hắn hoàn toàn như trước đây sạch sẽ ôn hòa.

Nàng nói: "Cảm động luôn có một số người có thể nghịch sinh vật bản năng đi làm một chút rất chặt vật sự tình, tuyển chọn một đầu

rất chật vật đường. Để cho người ta thấy được so sinh mệnh còn muốn càng vĩ đại ánh sáng."

Con mắt của nàng hắc bạch phân minh, thanh tịnh đen bóng trong con mắt chiếu đến cái bóng của hắn, chỉ có hắn.

Hắn cùng nàng đối mặt, ánh mắt dần dần sâu, hơn nửa ngày mới cười nhạt hỏi: "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

Nàng chột nhếch miệng cười một tiếng: "Ta không phải nói người, chớ tự làm đa tình. Ta đang nói Benjamin, nói Tát Tân."

Ánh nắng vẩy vào nàng trắng nõn trên mặt, có loại sạch sẽ trong suốt mỹ cảm. Hắn muốn cười không cười, bỗng nhiên liền đưa tay nhéo một cái mặt của nàng.

Nàng sờ sờ gương mặt, nhỏ giọng: "Người biết ta vừa rồi vì cái gì nhìn người sao?"

"Vì cái gì?"

"Chột phát hiện người thật giống như so trước kia thành thực một điểm." Nàng cầm ngón cái cùng ngón trỏ đo đạc ra nhỏ xíu khoảng cách, "Cứ như vậy một chút xíu."

Lý Toản nói: "Người còn có thể càng sống càng trở về?"

Đang nói, vừa rồi tiếp nhận phỏng vấn phụ nữ trung niên trải qua, lần nữa đứng tới, nàng cho Tổng Nhiệm cung cấp tin tức mới —— kỳ thật Thương Định thành nội vẫn có từ đầu đến cuối ủng hộ quân đội chính phủ phản kháng phản quân là đám thanh niên, bọn hắn tổ chức ngầm tại mấy cái quảng trường bên ngoài khu dân nghèo.

Tổng Nhiễm đương nhiên sẽ không buông tha cái này tài liệu, hỏi rõ ràng lộ tuyến sau, chuẩn bị xuất phát.

Mười hai giờ rưỡi trưa, Tổng Nhiễm hỏi Lý Toàn: "Người bây giờ muốn đi sao?"

Lý Toàn nhìn xuống thời gian, nói: "Ta trước tiên đem người đưa qua."

"Không cần, ta có thể hẹn Jose cùng nhau."

"Người trước hẹn hẳn quá khứ, ta cũng đi nhìn xem tình huống bên kia. Nếu là không quá tốt, người đừng đợi quá lâu. Gần nhất Thương Định quá loạn."

"Tốt a." Tổng Nhiễm bò lên trên xe máy, ôm hẳn cười khế, nhỏ giọng chắc chắn, "Như thế không yên lòng ta. Người đem ta trang người trong túi tốt."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lý Toàn nghe được, hẳn khẽ nhếch lên khóe môi, phát động xe máy: "Ta ngược lại thật ra nghĩ."

Không đến mười phút, hai người đến vùng ngoại ô khu dân nghèo.

Bên này lại là một phen khác cảnh tượng. Không có đại đạo, tất cả đều là giảng khắp nơi đường nhỏ hẻm nhỏ, tụ tập phần lớn là từ nam thành di chuyển tới đám người. Đường tắt chen chúc dơ dáy bẩn thỉu, rác rưởi khắp nơi trên đất. Con đường hẹp hai bên chật ních tiểu thương cửa hàng nhỏ, phơi áo dây thừng lộn xộn cắt đứt thiên không. Tiểu điểm tuy nhiều, sinh ý tốt nhất lại là nghề nghiệp môi giới chỗ, cửa xếp đầy hàng dài. Trong chiến tranh mất đi công

tác mọi người chờ lấy mưu một phần lâm thời việc phải làm sống tạm.

Trong đội ngũ không ít nhìn qua nhận qua giáo dục người làm công tác văn hoá, nhưng cung cấp công việc hơn phân nửa là dọn nhà đào chiến hào loại hình việc tổn thể lực, lại cung không đủ cầu.

Tổng Nhiệm không tiện một mình tìm kiếm tổ chức ngầm manh mối, muốn chờ Jose tới.

Nàng nói với Lý Toàn: "Ta trước bốn phía nhìn xem, Jose đã khởi hành tới. Người về hàng đi, không cần phải để ý đến ta."

Lý Toàn không có muốn đi dự định: "Bên này ngõ nhỏ nhiều, một mình người chạy loạn, coi chừng chốc lát nữa lạc đường."

Tổng Nhiệm đem hấn hướng phía trước đẩy: "Không cần lo lắng, người đi đi, bên ta hướng cảm giác rất tốt!"

Lý Toàn bị nàng đẩy đến đi về phía trước mấy bước, quay đầu lại đứng vững, nói, "Vẫn là chờ Jose tới ta lại đi."

Tổng Nhiệm đuổi không đi hấn, cười nói: "Vậy được rồi, không chậm trễ người sự tình là được."

Nàng tại hai đầu hẻm nhỏ giao nhau miệng quay chụp, Lý Toàn khoanh tay cánh tay nhìn nàng, nhìn một lát, gập nàng trong bình nước uống đến chỉ còn một nửa, nói: "Ta đi cấp người mua chai nước."

"Nha."

Lý Toàn nhanh chân đi đi hẻm nhỏ chéch đối diện tiểu thương cửa hàng.

Một bang tìm phòng cho thuê phòng dân bản xứ từ trong phòng giới bên trong ra, ngăn ở trước hiệu cùng môi giới cò kè mặc cả.

Hắn vòng qua đám người hướng tiểu thương cửa hàng đi, đối diện đi tới hai ba cái người qua đường, từ đồng kia trong đám người xuyên qua. Gặp thoáng qua một nháy mắt, Lý Toàn dư quang cảm giác có cái trẻ tuổi nam nhân trong lúc vô tình liếc nhìn hắn quân trang, một giây sau liền lập tức tránh đi ánh mắt.

Trực giác trong khoảnh khắc đó xem xét đến dị dạng.

Lý Toàn quay đầu, cái kia nam nhân trẻ tuổi lẫn trong đám người cúi đầu đi qua, mặc thật dày áo khoác.

Dày áo khoác?

Hắn cũng phát hiện Lý Toàn quay đầu lại, tăng tốc hướng hẻm nhỏ ngã tư đường phóng đi. Nơi đó mấy chiếc xe xích lô chần đến chật như nêm cối.

Lý Toàn trong lòng giật mình, hô to: "Nhiễm Nhiễm!"

Tổng Nhiễm đang đứng tại giao lộ chụp ảnh, gặp lại sau hình, phản xạ có điều kiện vọt vào ven đường dân cư trong hành lang.

"Ầm!" Một tiếng vang thật lớn, thịt người kẻ tập kích tại tâm đường nổ tung. Xe xích lô cùng người qua đường tại chỗ nổ nát vụn, huyết nhục vầy ra. Phụ cận người hoặc nổ tay gãy chân, hoặc ngực bụng thụ thương, co quắp mà ngã trên mặt đất kêu đau. Người đi đường, chủ quán, hộ gia đình kêu sợ hãi chạy tứ tán,

Lý Toàn phía trước một cái chớp mắt bò trên mặt đất tránh thoát nổ súng xung kích, đang muốn bò dậy phóng đi đường đi đối diện, mắt gió lại một lần nữa từ trong đám người quét đến dị dạng. Hắn sát ngừng bước chân, ôm đầu lăn hướng ven đường bậc thang, ngã nhào xuống đất."Oanh" "Oanh" hai tiếng nổ mạnh, tiểu thương cửa hàng, môi giới phòng, nóc nhà tung bay, nổ thành phé tích. Tầm gạch, huyết nhục phun ra tâm đường.

Đám người thét lên la lên, giẫm lên gặp nạn người thi thể, hướng cửa ngõ chạy tứ tán.

Lý Toàn cấp tốc lăn tiến vừa nổ ra phé tích bên trong, trốn ở ngọn lửa bay múa bức tường đồ sau rút ra súng đến, ánh mắt cấp tốc trong đám người tìm kiếm khả nghi phần tử. Nhưng đột nhiên, trên đường truyền đến liên phát súng máy vang.

Đầu ngõ, một đám áo đen che mặt phần tử khủng bố giơ lên súng, đối đám người chạy tứ tán bốn phía bắn phá. Tay không tác sát đám người vừa mới vọt tới cửa ngõ, lại chính diện đụng vào kẻ tập kích, tiếng kêu rên liên hồi.

Chật hẹp trong ngõ nhỏ đầu, tiếng súng, tiếng khóc, tiếng kêu, xé rách thành một mảnh.

Lý Toàn trên trán nổi gân xanh, ngón tay gấp bóp thân thương, giống có thể đem súng sinh sinh bẻ gãy.

Nghiêng một con đường, Tống Nhiễm đầy người pháo hôi, núp ở trong hành lang đầu, ngậm lấy nước mắt hướng hắn liều mạng lắc đầu.

Lý Toàn chăm chú nhìn nàng, vừa hận lại nhẫn, đột nhiên dùng sức cúi đầu, đầu hung hăng nện ở trên vách tường.

Đối phương nhân số đông đảo, hấn một cây chằng chống vững nhà.

Nhưng vào lúc này, hấn nhìn thấy giữa đường một mặt bể gãy ngã xuống đất dưới biển quảng cáo, một đứa bé trai trầm mặc ngồi dưới đất, bên người nằm mấy cỗ đồ máu thi thể.

Tiếng súng tới gần, mọi người gào khóc chạy qua. Lý Toàn cắn răng nhìn một chút, đột nhiên khom lưng xông ra phé tích, sát mặt đất cấp tốc phủ phục đến giữa đường tâm, ôm lấy đứa trẻ kia liền hướng Tổng Nhiệm phương hướng bò đi.

Tổng Nhiệm lập tức quỳ bắt đầu, úp sấp bên hành lang, xa xa hướng hấn đưa tay.

Nhưng lại tại trong nháy mắt đó, Lý Toàn cả khuôn mặt bỗng nhiên vận vẹo, mi tâm hung hăng nhẫn lại, hấn cứng ngắc ghé vào tâm đường, không nhúc nhích.

Trong ngực đứa trẻ kia xoay người mà lên, nắm trong tay lấy một thanh nhỏ máu đao nhọn, gọi hô hướng hấn phần tử khủng bố các đồng bạn chạy tới.

Lý Toàn che lấy bên cạnh sườn, giữa kẽ tay máu me đầm đìa, ngẩng đầu, đỏ lên hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Nhiệm phương hướng, trong hàm răng tràn ra một chữ: "Đi!"

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 60: Chapter 60

chapter 60

Tống Nhiễm nghẹn họng nhìn trần trời, hoảng sợ phía dưới trong đầu trống rỗng. Nàng cái gì cũng không nghĩ, lại tại một giây ở giữa dựa vào bản năng, không quan tâm phóng đi giữa lộ, ôm lấy Lý Toàn bả vai liền hướng ven đường kéo.

Ngõ hẻm trong người đi đường chạy tán vọt tới, hoảng hốt mà chạy; cửa ngõ kẻ tập kích từng bước tới gần, tiếng súng nhiều lần vang; đứa bé kia hướng kẻ tập kích chạy tới, hô hào kêu, dùng Đông quốc ngôn ngữ la hét: "Khó Khắc!"

Tống Nhiễm lại sợ lại sợ, cũng không biết cái kia một cái chớp mắt khí lực ở đâu ra, lại sinh sinh tại mấy giây ở giữa đem Lý Toàn kéo đi ven đường. Chợt thể lực tiêu hao nhường gương mặt của nàng trong khoảnh khắc sung huyết đỏ lên, có thể nàng một khắc không ngừng, cầm bả vai đứng vững Lý Toàn nách đem hần dìu lên đến, một tay ôm hần eo, một tay kéo lấy hần cánh tay, mang lấy hần hướng trong ngõ nhỏ trốn.

Lý Toàn tay che bên cạnh sườn, máu tươi như bốc lên xuôi bàn tuôn ra khe hở. Hần một câu cũng nói không nên lời, nằm ở Tống Nhiễm đầu vai gấp rút thở.

Tống Nhiễm cũng không nói, không còn khí lực lấy ra nói chuyện, lại không dám nhìn ngực hần miệng, chỉ mắt đỏ nhìn chăm chăm

đầu ngõ, kiệt lực chống đỡ hần dắt lấy hần đi lên phía trước.

Ngõ nhỏ một đầu lại một đầu, máu của hần rất nhanh thấm thấu đồ rần rì, giọt giọt rơi xuống trên mặt đất. Hần tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, bước chân càng ngày càng chậm, càng ngày càng nặng, bỗng nhiên hướng xuống một quỳ.

"A Toàn!" Tống Nhiễm đối diện ôm lấy hần, đem hần sắp khuynh đảo thân thể chống đỡ. Hần quá nặng đi, nàng nhanh bẻ gãy eo, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, "Người lại chống đỡ một chút, lập tức đến xe gắn máy cái kia!"

Lý Toàn sắc mặt trắng bệch, muốn nói cái gì, sát vách ngõ nhỏ truyền đến đứa bé kia gọi, ngay sau đó là phần tử khủng bố súng vang lên.

Hần khuôn mặt vận vẹo, đầu đầy là mồ hôi cắn chặt răng, ép ở trên người nàng, kéo lấy bước chân.

Tống Nhiễm trên lưng bỗng nhiên trầm xuống, lúc này mới phát hiện hần vừa rời một mực ráng chống đỡ, cũng không đem lực lượng toàn bộ ép cho nàng. Nàng hốt mất một ầm ưót, lại tranh thủ thời gian nháy đi, ôm chống đỡ hần kiệt lực hướng phía trước.

Thật vất vả lại vòng qua một đầu ngõ nhỏ, Lý Toàn bước chân khễ kéo, bỗng nhiên cả người ngã nhào xuống đất. Tống Nhiễm cuống quít ôm lấy hần: "A Toàn —— "

Hần tay từ ngực bên cạnh rủ xuống, máu tươi ứa ra. Tống Nhiễm lập tức đem hần bả vai đỡ trên chân, từ trong bọc kéo ra băng vải quấn chặt lấy hần.

"Người đi. . ."

Cách đó không xa, kẻ rượt đuổi tiếng kêu tiếng kêu lại lần nữa truyền đến. Nàng ngậm lấy nước mắt chỉ là lắc đầu, nàng đã không còn khí lực, còn ôm lấy bờ vai của hắn dùng sức ra bên ngoài kéo.

"Nghe lời, Nhiệm Nhiệm. . ." Hắn nhẹ giọng, ánh mắt thật sâu, ngưng tại mặt nàng bàng, "Thật xin lỗi."

"Không cho phép người nói!" Nàng thấp giọng thét lên.

"Đi ——" hắn tràn đầy máu tươi tay nắm lấy tay của nàng, muốn đem nàng hất ra, có thể một giây sau người liền mất đi ý thức, một đầu lệch ra tiến trong ngực nàng.

Tổng Nhiệm nước mắt rơi đập, ngẩng đầu lên cắn chặt răng phát ra giống như tiểu thú bàn rên rỉ, ra sức đem hắn khế kéo, lại sinh sinh lôi ra non nửa gạo. Nàng thừa dịp tình thế, toàn thân trên dưới dùng hết toàn lực, dắt lấy hắn từng bước một về sau chuyển.

Nàng hung ác cắn răng, hô hấp run rẩy như run rẩy; gương mặt, cổ, liên thủ chường đều bởi vì sung huyết mà đỏ bừng. Đi đứng, lưng eo đều không phải chính mình, nàng đã cảm giác không thấy đau đớn, trong đầu chỉ còn một cái ý thức, muốn dẫn hắn đi!

Đứa bé kia tiếng kêu vang lên lần nữa. Kinh khủng, làm người ta sợ hãi.

Bọn hắn đuổi tới sát vách ngõ nhỏ, tiếng súng tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Tổng Nhiệm ánh mắt đỏ như máu, mồ hôi chảy ròng, cắn nát răng đem Lý Toàn kéo tới xe gắn máy bên cạnh. Nàng xuất ra dây thừng, đem hết lực khí toàn thân đem Lý Toàn chống lên đến, hướng trên xe gắn máy đỉnh. Cuối cùng đem hắn thu được chỗ ngồi

phía sau. Hắn ngồi không vững, nàng phía sau lưng chống đỡ hắn, cầm dây thừng đem hắn cùng mình trói cùng một chỗ. Đầu hắn lệch qua nàng đầu vai, đóng chặt lại mắt, trên mặt không có một tia huyết sắc.

Đưa bé kia dẫn đầu theo tới ngõ hẻm này, la lên sau lưng đồng bạn, gặp đồng bạn không đuổi kịp đến, nhưng vẫn đi giơ súng nhắm chuẩn.

Tổng Nhiễm trong mắt rung rung, hận thấu xương, một tay nắm lấy còn không có hệ lao dây thừng, một tay rút ra Lý Toàn súng, phanh phanh hướng hắn loạn đả.

Đạn không có đánh trúng, nhưng đưa bé kia lập tức tránh khỏi đi.

Tổng Nhiễm cấp tốc đem dây thừng cột chắc, tay chân rút gân lấy nắm chặt xe gắn máy nắm tay, cũng không đợi đá văng ra chân sát, dùng hết toàn lực đạp lên mặt đất, tăng tốc bay đi.

Tiểu hài lần nữa lao ra nổ súng,

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Súng vang lên bên trong, xe gắn máy sớm đã giơ lên bụi đất, biến mất tại chỗ ngoặt.

Tổng Nhiễm điên cuồng tăng tốc, hét ra sau lưng tiếng súng cùng tiếng kêu, hướng chiến trường bệnh viện lao vút.

Rất nhanh, những cái kia làm người sợ hãi tiếng kêu gào rớt cuộc nghe không được. Có thể sau lưng nàng bắt đầu ướt đầm, Lý Toàn huyết, ẩm áp, sền sệt, dính ướt quần áo của nàng. Đầu hắn lệch qua nàng đầu vai, gương mặt lạnh buốt dán cổ của nàng, phảng phất một tia khí tức cũng không có.

Nàng tâm vừa rơi xuống lại rơi, trống không. Mà nàng thậm chí không biết rơi lệ, chỉ hiểu được như điên trên đường lao vùn vụt.

Phía trước tiếng súng trận trận, quân đội chính phủ cùng phản quân tại giao chiến.

Nàng mặc kệ, tích tích thối còi cuồng nhấn loa, hô hào: "Chinese!" Từ một cái chớp mắt ngưng chiến chính diện khu giao chiến vọt tới.

Xe gắn máy sát dừng ở chiến trường cửa bệnh viện, động cơ nóng hồi đến gần như muốn nổ.

Tổng Nhiễm hô to: "Cứu mạng!"

Cửa nói chuyện phiểm mấy người lính lập tức nghênh xuống tới hỗ trợ, cởi dây.

Lý Toàn hai mắt nhắm nghiền, bờ môi trắng bệch, băng vải nhiễm đến huyết hồng. Tổng Nhiễm không kịp nhìn nhiều hấn một chút, đám người đã cấp tốc đem người mang tới bệnh viện.

Tổng Nhiễm ngã xuống xe máy theo sau, bỗng nhiên chân nhũn ra, một phát ngã tại trên bậc thang. Nàng tay chống đỡ bậc thang, muốn đứng lên, lúc này mới phát hiện lại sợ lại sợ, một tia khí lực cũng bị mất.

. . .

. . .

Lý Toàn được cứu về.

Hắn tổn thương tới động mạch, mất máu cơn sốc, nhưng cũng may cứu giúp kịp thời, lại không có thương tổn đến nội tạng. Bác sĩ nói là vạn hạnh, tiểu hài khí lực nhỏ, nếu là lại sâu mấy centimet đâm đến phổi, liền nguy hiểm.

Bây giờ thương thế không nặng, chỉ cần tĩnh dưỡng là đủ.

Benjamin bọn hắn chạy đến, nghe được tin tức này, đều rơi xuống khẩu khí.

Tổng Nhiệm nói cho bọn hắn, đâm bị thương Lý Toàn chính là cái tiểu hài: "Nhìn qua không đến chín tuổi. Lý Toàn nhìn hắn ngồi trên đường, sợ đạn đánh tới hắn, liền đi cứu hắn. Không nghĩ tới. . ."

Benjamin: "Chúng ta trước đó cũng chỉ là nghe nói, còn không có nhìn thấy qua."

"Nghe nói?"

Kevin: "Nói tổ chức khủng bố bắt rất nhiều chiến tranh cô nhi, cùng bình dân cùng nhau bắt. Nhưng một bộ phận hài tử cũng không có bị giết chết. Từ nhỏ nuôi dưỡng."

George: "Tại loại này hoàn cảnh dưới, thế giới của trẻ con xem sẽ vụn vụn, về sau trong con mắt của bọn họ chỉ có giết chóc."

Tổng Nhiệm không ngờ tới đứa bé kia là chiến tranh cô nhi. Nhưng khi đó hắn hướng Lý Toàn đâm đao, như ác ma bình thường, trong ngõ hẻm đuổi theo bọn hắn, từng bước ép sát, thậm chí hướng bọn họ nổ súng.

Nàng đáy lòng phát lạnh.

Morgan hung dữ nói câu: "Thao!"

Lý Toàn đến trong đêm mới tỉnh lại. Tiên tiến nhất phòng bệnh chính là chiến trường bệnh viện bác sĩ tâm lý. Chờ hấn sau khi ra ngoài, đồng đội mới tràn vào phòng bệnh vẫn an.

Tổng Nhiệm đi theo trong đội ngũ, cái cuối cùng đi vào phòng bệnh, cố kỵ chiến hữu của hấn đều vây quanh ở giường bệnh một bên, nàng đứng xa xa nhìn.

Trên mặt hấn vẫn là không có gì huyết sắc, nhưng ánh mắt thanh minh, nói chuyện dù không quá hữu lực, lại rất rõ ràng. Còn có thể cùng bọn chiến hữu nhàn nhạt trò đùa.

Nàng một trái tim rớt cục rơi xuống.

Hấn thương tình không tính nghiêm trọng, chỉ là cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Lý Toàn nói với Benjamin tiếng xin lỗi.

Benjamin nhún vai, nói: "Vì cái gì? Cái này lại không phải lỗi của người."

Lý Toàn: "Ta không tại, có thể hay không cho trong đội nhiệm vụ chấp hành tạo thành khó khăn?"

"Hiệu suất bên trên khẳng định có, nhưng không phải vấn đề lớn, rất nhiều cái khác phân đội bên trong cũng không có chuyên nghiệp bạo phá binh. Khó Khắc binh bên trong, biệt động thật sự là rất thiếu a." Nói đến chỗ này, Benjamin thán, "Người tiểu tử này, về sau trở lại Trung Quốc, sẽ tiền đồ vô lượng."

Lý Toàn cười nhạt: "Vừa vặn, chờ ta nghỉ ngơi xong, không sai biệt lắm liền có thể trở về."

Ánh mắt của hắn liếc một chút đứng tại nơi hẻo lánh Tống Nhiễm. Nàng khẽ mím môi môi, từ đầu đến cuối yên lặng nhìn xem hắn, gặp hắn nhìn qua, hướng hắn nhu nhu cười một tiếng.

Ánh đèn vẩy vào trên mặt nàng, gần như thấu bạch.

Hắn đều tưởng tượng không đến, vừa gầy lại nhẹ nàng, có thể đem hắn kéo lấy vài trăm mét, trên kệ xe gắn máy.

Hắn thật sâu nhìn chăm chú lên nàng, không coi ai ra gì.

Benjamin nhìn thấy hắn ánh mắt, cười cười, lại nói: "Những ngày này liền để song song chiếu cố người đi. Chúng ta diệt trừ Thương Định chùa cái này cứ điếm, cũng đều không sai biệt lắm tại Khố Khắc vũ trang phục dịch hoàn tất." Hắn nhìn xem vây quanh ở bên giường mấy người, "Đến lúc đó, các huynh đệ ai về nhà nấy."

Morgan nói: "Ta nghĩ đi Trung Quốc chơi."

Kevin cũng nói: "Nghe nói một cái gọi nòi lẩu đồ vật, đặc biệt mỹ vị."

Lý Toàn cười: "Nhiễm Nhiễm làm đồ ăn ăn thật ngon, chờ các người đi Trung Quốc, có thể gặp biết hạ."

Vừa nói vừa nhìn về phía Tống Nhiễm, nàng mím môi đang cười.

Đám người hào hứng dạt dào, đã hẹn phục dịch xong đi Trung Quốc chơi, lại đi nước Mỹ, Anh quốc. . . Mỗi người quê hương đều đi xem một lần.

Trước giường bệnh nhất thời hoan thanh tiểu ngữ, đối tượng lai chiến hữu hành trình tràn đầy chờ mong.

Lý Toàn mỉm cười, trò chuyện vài câu liền thỉnh thoảng liếc một cái Tống Nhiễm, một tới hai đi, Benjamin không chịu nổi, chào hỏi đám người rời đi.

Tống Nhiễm gặp bọn họ trò chuyện vui vẻ, giữ lại nói: "Các người không ở thêm một lát a?"

Benjamin nói: "Bạn trai người trong mắt, chúng ta đã là không khí."

Tống Nhiễm đỏ mặt, một đám người cười ha ha lấy đi ra ngoài.

Benjamin quay đầu nhìn Lý Toàn: "Thương Định chùa đột phá phương án người cũng nghĩ nghĩ."

Lý Toàn: "Biết."

Đám người vừa đi, trong phòng liền an tĩnh xuống dưới.

Tống Nhiễm trở lại bên giường, nắm chặt Lý Toàn tay, nhỏ giọng hỏi: "Vết thương còn đau phải không?"

Lý Toàn hơi khép mắt, thấp giọng: "Đau."

Tống Nhiễm đau lòng, im lặng cầm gương mặt dán sát vào hần mu bàn tay.

Lý Toàn buông lỏng tầm mắt, ánh mắt lảng lảng khóa tại trên mặt nàng.

Nàng cười motor thời điểm, hấn mơ hồ ở giữa lại có chút ý thức, mơ hồ nghe được tiếng gió gào thét, cùng nàng gấp rút khăn trương thờ dốc. Khi đó hấn tựa ở nàng đầu vai, hoảng hốt sinh ra ảo giác —— bọn hấn về tới trong nước, hấn phảng phất say rượu, giấy dựa lại không cách nào thanh tỉnh, thế là bị nàng một đường chở về nhà.

Cái kia dựa vào ở sau lưng nàng cảm giác về nhà, cho tới bây giờ đều rất rõ ràng.

"Người nhìn như vậy ta làm gì?"

"Vất vả người." Hấn nói.

Nàng lắc đầu: "Không khổ cực, liền là hù chết. Sợ người sẽ chết mất." Nói đến chỗ này, nàng vành mắt lại đỏ lên.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Có kiện sự tình, ta không có cùng người giảng. Nhưng ta nghĩ, người hấn là cũng đoán được."

Tổng Nhiễm hỏi: "Lính đánh thuê sự tình a?"

"Ân." Hấn nói, "Ta không có tự mình phản bội chạy trốn, cũng không có bị bộ đội xoá tên."

Nàng sớm biết, nhưng nghe hấn chính miệng nói ra, hốc mắt nóng lên: "Ta liền đoán được người tại thi hành nhiệm vụ đặc thù."

Hấn bỗng nhiên cười, dáng tươi cười lại có chút ngu đần: "Chính ủy nói, nhiệm vụ hoàn thành đem ta điều đi Đế thành. Không cần đợi thêm hai ba năm."

Tổng Nhiễm sững sờ, nàng không biết có chuyện này: "Nhanh như vậy?"

"Ân." Hấn sau khi trở về còn muốn đào tạo sâu đọc sách, đem chuyên nghiệp học được tinh ranh hơn một chút. Về sau giống Khó Khắc binh dạng này cơ sở nhiệm vụ hấn đại khái là không biết làm.

Hấn bỗng gọi nàng: "Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Chờ trở về nước, chúng ta kết hôn, có được hay không?"

Tổng Nhiễm kinh ngạc nhìn hấn nửa khắc, rất tự nhiên nhẹ gạt đầu, nói: "Tốt lắm."

Nói xong lại nghiêm túc suy nghĩ, "Mẹ ta có thể sẽ cảm thấy kết hôn có chút hơi sớm, ta còn bắt mẫn 24 đâu, người cũng mới vừa đầy. Bất quá nàng kỳ thật rất thích người, ta nếu là kiên trì, nàng chắc chắn sẽ không nói thêm cái gì. Cha ta bên kia càng không sao, muội muội ta kết hôn so ta còn sớm. . ."

Nàng nói liên miên lải nhải nói xong, gặp hấn chỉ là mỉm cười nhìn xem nàng, hậu tri hậu giác ngưng ngưng nói: "Người cười cái gì?"

Hấn không đáp, đầu ngón tay chạm chạm gương mặt của nàng, nói: "Cha ta cũng không có ý kiến."

"A đúng, người kết hôn có phải hay không muốn cùng tổ chức báo cáo, để bọn hấn phê chuẩn?"

"Có cái trình tự phải đi, nhưng không có nghiêm khắc như vậy."

"Nha." Nàng nhếch môi gật gật đầu, khóe môi cong lên một tia nho nhỏ vừa lòng thỏa ý. Nàng ghé vào bên giường, tay vươn vào chăn, cách quần áo bệnh nhân khẽ vuốt miệng vết thương của hắn, "A Toàn, hôm nay ta làm một sự kiện."

"Cái gì?"

"Ta hướng đứa trẻ kia nổ súng, mặc dù không có đánh trúng." Nàng nói, "Ta lúc ấy rất sợ hãi, cũng hận hắn; nhưng bây giờ, lại rất đau xót."

Lý Toàn nói: "Những hài tử này đã không có nhân sinh. Trước đó tại Tô Duệ thành, chúng ta cứu ra quá hài tử như vậy. Nhưng càng nhiều không ai cứu, cũng không cách nào phòng ngừa dạng này vận mệnh."

Nàng hỏi: "Người gặp qua nhiều như vậy, sẽ không mê mang a?"

Lý Toàn ngừng một chút, nói: "Sẽ. Có đôi khi cũng nghĩ, lúc nào là cái đầu. Nhưng qua vài ngày lại nghĩ, có thể làm một điểm là một điểm đi."

Nàng hỏi: "Hắn là sẽ không đối tiểu hài tử có bóng ma tâm lý a?"

Lý Toàn dừng một chút, nhìn nàng: "Có ý tứ gì?"

"A Toàn, về sau, người sẽ muốn chính mình tiểu hài tử a?"

Hắn lặng lẽ nhìn nàng nửa khắc, ôn hòa cười một tiếng, lại có chút ngại ngùng: "Nghĩ a." Hắn nói, "Nếu có tiểu hài, ta nhất định sẽ thật tốt yêu hắn dạy hắn."

"Ta cảm thấy cũng thế."

"Nhiệm Nhiệm, " hấn chợt nói, "Ta đổi bên này trách nhiệm đã lấy hết, sau này sẽ là đối người trách nhiệm."

Tổng Nhiệm mỉm cười: "A Toàn, ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần bờ vai của người khiêng ta. Ta liền muốn một mực giống như bây giờ, song song đi tại bên cạnh người, cũng rất tốt."

Hấn sửng sò, lại đột nhiên cười một tiếng: "Tốt."

Đêm đó, Tổng Nhiệm một mực trông coi Lý Toàn.

Lúc nửa đêm y tá đến kiểm tra phòng, nàng cũng mặc kệ, chen trên giường cùng Lý Toàn một đạo ngủ.

Nhìn xem Lý Toàn không tính trọng thương, y tá cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Rạng sáng một hai điểm, Tổng Nhiệm mông lung tỉnh lại, híp mắt bò dậy. Lý Toàn phát giác, nắm chặt cổ tay nàng, khàn giọng: "Đi chỗ nào?"

"Nghĩ đi tiểu." Nàng nhỏ giọng nói.

Hấn hô hấp hạ xuống, buông nàng ra tay, đóng lại mắt.

Trong đêm thật lạnh, Tổng Nhiệm mặc quần áo tử tế, co rúm lại lấy ra phòng bệnh.

Nàng xuyên qua hành lang, cách một phương lùm cây, trông thấy vườn hoa cửa đối diện xem bệnh lâu y nguyên đèn đuốc sáng trưng. Chiến trường bệnh viện tại ban đêm cũng là không nghỉ ngơi. Gàn nhất bởi vì chiến tranh, người chết nhiều, tình hình bệnh dịch cũng

ng nghiêm trọng. Nửa đêm canh ba, luôn có đột phát truyền nhiễm tậ bệnh bình dân chạy đến bệnh viện cứu chữa.

Tổng Nhiễm đi nhà cầu xong, cảm thấy gió đêm càng lạnh hơn. Nàng đem chính mình ôm thành một đoàn chạy chậm trở về phòng bệnh.

Đột nhiên,

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" Súng vang lên vạch phá bầu trời đêm.

Một giây sau, cửa đối diện xem bệnh lâu bộc phát ra doạ người tiếng thét chói tai.

Tổng Nhiễm sững sờ, nhanh chóng hướng phòng bệnh chạy tới.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 61: Chapter 61

chapter 61

Tống Nhiễm chạy đến cửa phòng bệnh, gặp được Lý Toàn ra tìm nàng.

"A Toàn!"

"Đừng hoảng hốt." Hấn nắm chặt nàng tay. Đối diện phòng khám bệnh lâu bên trong, tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, xác nhận tràn vào phần tử khủng bố. Chính diện xuống lầu sợ sẽ đụng vào.

"Benjamin bọn hấn rất nhanh liền tới."

Lý Toàn kéo lên Tống Nhiễm chạy về phòng bệnh. Hai tầng không tính quá cao, hấn giật xuống ga giường cột vào đầu giường, đem giường kéo tới bên cửa sổ, cưỡi trên bệ cửa sổ, quay người ôm Tống Nhiễm; Tống Nhiễm sợ hấn khẽ động vết thương, tranh thủ thời gian chính mình leo đi lên.

"Người không cần phải để ý đến ta." Nàng bắt lấy ga giường vượt qua bệ cửa sổ, dùng cả tay chân hướng xuống bò.

Lý Toàn mấy giây nhanh xuống tới mặt đất, hướng nàng đưa tay: "Nhảy xuống."

Nàng không chịu, sợ đụng vào hắn, cắn răng một cái ôm ga giường thử trượt tuột xuống, hai chân đạp, lực trùng kích dọc theo cột sống chấn trên trán, nàng quáng mắt một chút.

Tường sau bên trên treo đầy vết thương nhẹ binh sĩ, từng cái chính nhảy cửa sổ trốn hạ.

Mà mấy chục mét bên ngoài khu nội trú số 2 lâu không hề có động tĩnh gì, bên trong đều là nặng chứng viên, không có cách nào tự hành chạy ra. Lý Toàn bắt lực đi cứu, hắn cắn hạ răng, đem Tống Nhiễm hộ tiến trong ngực, chạy đến tường sau bên cạnh.

Mấy cái leo tường mà đi người gặp hắn mang theo nữ nhân, cùng nhau đem Tống Nhiễm nâng bên trên đầu tường. Tống Nhiễm phiên bò qua đi, đầu kia mấy cái nam nhân lại tiếp được nàng.

Lý Toàn từ trên tường phiên nhảy xuống, cùng chúng nhân nói tạ, kéo lên Tống Nhiễm chạy qua đen sì đường đi, giấu vào một đầu dân ngõ. Ngõ hẻm trong cư dân tại đêm khuya bừng tỉnh, khẩn cấp chạy tứ tán.

Cách một đầu yên tĩnh phố, trong bệnh viện đầu thành nhân gian luyện ngục, đột đột đột tiếng súng không có ngừng. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc, vạch phá bầu trời đêm.

Tống Nhiễm tránh sau lưng Lý Toàn, nắm chặt cánh tay của hắn, hắn bấp thịch cả người đều căng cứng, một đôi mắt trong đêm tối lóe ẩn giận ánh sáng.

Không công kích không biên giới bệnh viện là quốc tế ngầm thừa nhận chuẩn tắc. Nhưng tại phần tử khủng bố trong mắt, nơi nào còn có chuẩn tắc.

Nhiều mặt thể lực giao chiến, bọn hán liên tục bại lui, lại phát rồ đến đối trong bệnh viện thương binh cùng binh dân phát động công kích.

Bệnh viện cửa trước truyền đến bắn nhau âm thanh, là đóng giữ phụ cận quân đội chính phủ chạy đến.

Ngay sau đó, mấy đạo xe việt dã đèn trước xuyên thấu hắc ám —— Khổ Khắc vũ trang lính đặc chủng cũng tới. Xe việt dã sát dừng ở cách bệnh viện mấy trăm mét góc đường. Ngoại trừ Benjamin bọn hán, còn có mặt khác hai chi Khổ Khắc chia ra đội.

Benjamin nhìn thấy Lý Toàn, hỏi: "Người thương thế thế nào?"

"Không có vấn đề gì lớn." Lý Toàn nói, "Khu nội trú số 2 lâu bên trong có mấy trăm trọng thương hào, trong đó hai mươi mấy cái là Khổ Khắc binh." Ý thức được cái gì, "Bọn hán treo thưởng tay bắn tỉa hôm trước mới vừa vào viện."

Benjamin biểu lộ nghiêm trọng: "Bệnh viện phụ cận có quân đội chính phủ đóng giữ, bọn hán có thể đến, nói rõ làm xong đánh trận chuẩn bị."

Morgan giơ một thanh hạng nặng súng máy từ trên xe nhảy xuống, mặt lạnh nói: "Lão tử hôm nay muốn tiêu diệt đám này tạp chủng!"

George đi theo nhảy xuống xe, vỗ vỗ Lý Toàn vai: "Người không lên trận, lưu thủ hậu phương."

"Biết." Lý Toàn vẫn là mặc lên trang bị, mặc vào áo chống đạn, đội nón an toàn lên, phối hợp máy truyền tin; cũng cho Tống Nhiễm mặc vào áo chống đạn.

Mấy chi đội ngũ lính đặc chủng cấp tốc tập kết. Thời gian cấp bách, cứu người quan trọng, bọn hấn sách lược tác chiến rất đơn giản, một đám người xác định vị trí yểm hộ, một cái khác giúp trực tiếp phiên tiến bệnh viện đối công.

Ba mươi giây sau, hai mươi tên đặc chiến chia ra tán tiến đêm tối. Một đội nhân mã chiếm trước chỗ cao tìm chỗ nấp, một cái khác đoàn người khiêng vũ khí, leo tường nhảy vào bệnh viện.

Lý Toàn trong tai nghe rất nhanh truyền đến phe mình súng vang lên, trộn lẫn lấy nhiều loại mắng chửi người thanh.

Hắn đem mấy chiếc xe tiến vào trong ngõ nhỏ yểm hộ tốt, từ trên xe cầm xuống một thanh công kích. Súng, đem Tống Nhiễm dắt đi sát vách ngõ nhỏ, ẩn thân ở dân cư cửa hiên bên trong.

Đường đi yên tĩnh, không có một ai.

Lý Toàn sắc mặt có chút nghiêm túc. Tống Nhiễm thông minh núp ở trong bóng tối, tận lực không phát ra tiếng quấy rầy hấn.

Phía trước trong bệnh viện giao chiến thanh không ngừng, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ!

"FUCK!" Trong tai nghe truyền đến George giận mắng, "Bọn hấn đến cùng tới bao nhiêu người?!"

"Đến bao nhiêu lão tử diệt bọn hấn bao nhiêu!" Morgan kêu lên.

"Cửa trước quân đội chính phủ còn có thể hay không đánh?" Đây là đừng đội đội viên chửi mắng, "Coi chừng tạc đạn!"

"Chia ra ba đường." Benjamin đạo, "Một đội tới gần bệnh viện cửa chính, ầm núp chặn đường; hai đội nghĩ biện pháp tới gần phòng khám bệnh lâu, giải cứu con tin; ba đội ở viện bộ số 2 lâu hộ tổng thương binh. Các đội tay bắn tỉa, tín hiệu binh ai vào chỗ nấy, yểm hộ chỉ đường."

"Là!"

Tiếng súng tiếng pháo một khắc chưa ngừng, Lý Toàn nhìn xuống thời gian, vừa qua khỏi đi ba phút.

Lúc này, một đội Tô Khắc truyền đến tín hiệu: "Bệnh viện tây cửa có người đánh vào! B, chúng ta khả năng cần càng nhiều tiếp viện."

Benjamin: "Thành nội mặt khác bốn chi phân đội ngay tại chạy đến, mọi người kiên trì năm phút."

"Không có vấn đề."

Lại quá không đến nửa phút, ba đội Kevin khẩn cấp nói: "Khu nội trú số 2 là nặng chứng lâu, bệnh nhân không có năng lực hành động. Không cách nào hộ tổng rời đi!"

Benjamin: "Ngay tại chỗ đâm điểm phản kích, không cho phần tử khủng bố tới gần. Hai đội phân một nửa người chi viện."

Morgan: "Là!"

Lý Toàn không sót một chữ nghe đoạn ngắn tin tức, trước mắt hiện ra tác chiến tình thế đồ.

Bệnh viện là hình vuông, cửa trước tại bắc; tường sau tại nam.

Cửa trước có quân đội chính phủ kiểm chế, nhưng phần tử khủng bố đầu nhập đại lượng binh lực, không ngừng có người tràn vào. Phòng khám bệnh lâu tới gần cửa bắc cùng tây cửa, là phần tử khủng bố giết chóc nặng nhất địa điểm, cũng là một nửa chiến hữu cố gắng chặn đường địa điểm.

Cách một mảnh vườn hoa, khu nội trú hai tòa nhà phòng tới gần phía nam, góc tây nam là số 1 nhẹ chứng lâu, góc đông nam là số 2 nặng chứng lâu.

Hắn ngoài ý muốn không bị trọng thương, bằng không thì cũng sẽ ở tại số 2 lâu. Cùng mặt khác hai mươi mấy cái tinh anh Khố Khắc binh thương binh cùng nhau...

Lý Toàn giựt mạnh tai nghe tuyến: "K! Số 2 lâu bên trong có chết hay không người?"

Kevin: "Một tầng là y tá ký túc xá, đều đã chết. Mấy cái phần tử khủng bố chuẩn bị đi lên lâu phòng bệnh, bị chúng ta đánh chết. Hiện tại hoàn toàn ở chúng ta trong khống chế."

Lý Toàn hồi hã nói: "Bọn hắn hỏa lực phân bố không đồng đều. Môn chặn bộ đại bộ phận là binh dân, khu nội trú đại bộ phận là quân nhân. Bọn hắn hôm nay đến báo thù, liền vì giết binh dân? Các người tốt nhất lập tức rút khỏi."

Kevin trầm mặc một cái chớp mắt, nói: "Lập tức loại bỏ."

Lý Toàn càng nghĩ càng hoài nghi bên trong có cạm bẫy.

Tình huống nguy cấp, Benjamin cũng ý thức được: "L, người đi số 2 lâu xem xét, không có vấn đề trở ra."

Lý Toàn: "Là!"

Hắn quay đầu nhìn Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm ta..."

"Ta sẽ ăn núp đi. Người không cần lo lắng, mau đi đi!" Tống Nhiễm thúc giục, đạo, "Người nhất định phải cẩn thận vết thương trên người, không nên miễn cưỡng!"

"Tốt." Hắn nhàu gập mi, nắm lấy mặt của nàng, "Ăn núp đi."

"Ân."

Hắn rút ra người đứng đầu. Súng nhét vào trong lòng bàn tay nàng, quay người giữ chặt tai nghe tuyến hướng phổ đối diện chạy tới, lập tức liền vượt qua cao cao vách tường, không thấy bóng dáng.

...

Trong bệnh viện tiếng súng không ngừng, nổi bật lên đường phố yên tĩnh như chết, gió đêm cuốn lên lá rụng vù vù lăn đất đi.

Tống Nhiễm giấu ở cửa hiên trong bóng tối, tay chân phát run, răng run lên.

Trong đêm nhiệt độ rất thấp, đường đi cũng trống trải phải gọi người khủng hoảng.

Nàng muốn chạy đến càng xa một chút hơn, lại sợ nửa đường gặp được phần tử khủng bố, chỉ có thể đem chính mình dán tại trên vách tường, tan vào trong bóng tối.

Đột nhiên, trên đường truyền đến nhanh chóng tiếng chạy bộ. Nàng trốn ở cửa hiên chỗ ngoặt bên trong liếc mắt một cái bệnh

viện, cũng không có người lật ra tới.

Chẳng lẽ là viện binh?

Nàng vừa muốn thăm dò, bỗng nhiên nghĩ đến Khó Khắc binh biết lái xe tới. Một giây sau, nàng nghe được tiểu hài tiếng kêu.

Một trận hàn khí từ đầu mà hàng.

Nàng tim lạnh buốt, nghe ra còn có một hai cái người trưởng thành, tìm kiếm cái gì, cấp tốc tới gần.

Trực giác đã là không đúng. Sợ hãi từ bàn chân tâm lan tràn hướng lên. Tống Nhiễm dán chặt vách tường, kiệt lực đem chính mình hướng chỗ ngoặt bên trong ép, kỳ vọng bóng ma có thể giấu ở nàng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Nàng ngừng thở, hai tay nắm chắc súng. Ánh trăng tại cửa hiên bên trong bỏ ra quang ảnh, mắt thấy một cái bóng tránh khỏi, lại đột nhiên dừng lại.

Cái bóng thật dài cửa hàng tại cửa hiên bên trong.

Nàng nhịp tim đột nhiên ngừng, toàn thân sợ hãi trong nháy mắt nổ, chỉ thấy đạo hắc ảnh kia đi vào cửa hiên.

Một cái che mặt nam nhân quay đầu nhìn vào chỗ ngoặt, bốn mắt nhìn nhau, Tống Nhiễm giơ súng bóp cò.

"Phanh" một tiếng, đôi phương máu tươi ngã xuống đất. Có thể một giây sau, một đôi tay khác nắm chặt nàng súng...

...

Lý Toàn phiên tiến bệnh viện, thẳng đến khu nội trú số 2 lầu.

Phía trước đạn bay tán loạn, hấn từ cửa sau vòng vào trong lầu.

Một tầng là nhân viên y tế ký túc xá, đẩy ra tùy ý một cánh cửa, thi thể vết máu khắp nơi trên đất, vô cùng thê thảm.

Trong hành lang rộng tuếch, một cái sống người cũng không có.

Tĩnh mạch bầu không khí và mấy chục gạo có hơn chiến trường hình thành quỷ dị so sánh.

Lý Toàn không rảnh bận tâm những cái kia chết thảm nhân viên y tế, hấn bước nhanh đi qua toàn bộ hành lang, quan sát gian phòng, liếc nhìn trần nhà, phân tích cả tòa lầu kiến trúc kết cấu, gian phòng phân bố cùng thừa trọng đi hướng.

Nếu như hấn muốn phá hủy tòa nhà này, hấn sẽ đem bạo phá trang bị sắp đặt tại...

Hấn thấy rõ ràng, cấp tốc trở lại xuyên qua hành lang, chạy vào trong thang lầu cái khác y tá đứng, được tề phòng khóa cửa quá chặt chẽ.

Lý Toàn một súng bắn mở khóa cửa, cửa bị phá tan.

Mấy hàng hạng nặng thuốc nổ, đủ để nổ nát cả tòa lầu.

Tổ chức khủng bố mục đích tối nay rất đơn giản, đem lầu bên trong thương binh cùng đến đây nghĩ cách cứu viện chiến hữu Khố Khắc binh một mẻ hốt gọn.

"Số 2 lâu rút lui! Phát hiện hạng nặng thuốc nổ! Rút lui!" Lý Toàn bước nhanh đến phía trước, nghiêng đầu kẹp lấy đèn pin, nửa quỳ xuống dưới, bắt lấy dẫn bạo khí xác ngoài, cầm dao cạy mở.

"00: 01: 28 "

Kevin: "Bao lâu thời gian?"

Lý Toàn: "Một phần nửa."

Morgan: "Lâu bên trong mấy trăm người, có chúng ta chiến hữu, còn có rất nhiều nhiệm ôn dịch tiểu hài tử!"

Lý Toàn: "Dẫn bạo khí chỉ là vì định thời gian, tuyến đường không phức tạp."

Kevin: "Người có thể hủy đi?"

"Có thể. Nhưng các người tốt nhất rút lui trước ra." Lý Toàn mi tâm khóa chặt, nhanh chóng phân tích tuyến đường, bình tĩnh nói, "Ta cần yểm hộ, nếu như dẫn bạo khí hủy đi, bọn hắc có thể sẽ ném mình dẫn bạo."

"Tốt!"

"00: 00: 31 "

Đèn pin quang bắn thẳng đến lấy đồ lam tuyến đường, Lý Toàn xe nhẹ đường quen, rất mau tìm đến cuối cùng một sợi dây.

Đột nhiên, "Phanh" một tiếng!

Đạn đánh nát được tề phòng cửa sổ, chính mặt miêng thủy tinh nứt mà xuống.

Lý Toàn ôm đầu co rụt lại, một tay bắt lấy cuối cùng cây kia tuyến, đang muốn cắt đứt.

"Soldier!" (binh sĩ!)

Một đạo tiếng kêu, xuyên thấu hắc ám, "Nếu như người muốn nhìn nàng chết!"

Lý Toàn ngừng tạm, nắm vuốt cây kia tuyến đứng người lên.

Vườn hoa cạnh góc tường, Tống Nhiễm bị người quán chặt, người đứng đầu. Súng chống đỡ tại cổ nàng bên trên.

Lý Toàn trong nháy mắt cứng đờ.

"Binh sĩ, từ bỏ cây kia tuyến! Không phải, ta sẽ đánh xuyên cổ họng của nàng." Cưỡng ép người cánh tay trắng kiện quán chặt Tống Nhiễm, nàng sớm bị lột mũ giáp cùng áo chống đạn, nàng diễm lấy chân, nắm lấy hắc tay, hô hấp khó khăn mở ra miệng, mặt mày thống khổ sửa chữa thành một đoàn.

Trong mắt của hắc bổng nhiên hiện lên hung quang, muốn đem người kia thiên đao vạn quả, có thể hắc gắt gao định tại nguyên chỗ không nhúc nhích, ngón tay run lên, nắm chặt lưỡi đao chống đỡ tại cây kia tuyến bên trên.

Màu đỏ đếm ngược phi tốc lưu động,

"00: 00: 20 "

Trong tai nghe các phe thanh âm hỗn thành một đoàn, lộn xộn, vô chương, đem hắc hướng trong vực sâu đẩy:

B: "FUCK! Vách tường chặn, xạ kích góc chết. Ta bên này không cách nào đánh trúng!"

K: "Có cây che chắn, chí ít cần hai lần xuất kích!"

M: "song tại trước người hấn. Không cách nào xạ kích!"

Lý Toàn đứng tại từng đạo thanh âm dồn dập bên trong, giống đứng tại yên tĩnh im ắng bằng nguyên, gió lạnh gào thét, rét lạnh trong tim.

Hắn ánh mắt tĩnh mịch, trên mặt không có một tia biểu lộ, toàn thân lại sớm đã căng cứng, tay trái sờ về phía sau thắt lưng súng.

Cường ép người cười lạnh, bàn tay bắt lấy Tống Nhiễm yết hầu, đưa nàng giơ lên. Đầu lâu của nàng cùng lồng ngực chặn hắn bộ vị máu chốt. Nàng thống khổ cào lấy hắn tay, huyền không hai chân gãy dựa đá đập lung tung, gương mặt bởi vì thiếu dưỡng đồ bùng lên. Nàng bị ép ngửa đầu sọ, tròn mắt nhìn xem Lý Toàn, nước mắt im lặng trượt xuống thái dương, lại một câu không nói, liền tiếng khóc cũng không chịu phát ra. Chỉ là như vậy nhìn xem hắn, bướng bỉnh mà bị ai mà nhìn xem hắn, mang theo vô tận không bỏ cùng sợ hãi.

"Bình sĩ! Buông xuống cây kia tuyến!" Cường ép người quát, hòng súng liền chết Tống Nhiễm yết hầu.

Lý Toàn trên mu bàn tay xương gân nhô lên, lưỡi đao sinh sinh cắt ngón tay, máu tươi chảy ròng, giọt giọt thuận mũi đao trôi tại màu đỏ đêm ngược máy bấm giờ bên trên:

"00: 00: 11 "

Hắn bạo khởi huyết thái dương như muốn tại một giây sau băng liệt mở. Hắn song quyền nắm chặt, cánh tay nổi gân xanh, hắn dùng hết toàn thân lực lượng đi áp chế, nhưng thân thể vẫn là run lẩy bẩy.

Hắn một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm Tống Nhiễm, nhìn xem nàng nước mắt chảy ròng lại dùng sức ngậm kín miệng không chịu phát ra một tia thanh âm, nhìn xem nàng sợ hãi sợ hãi đến khóe miệng một lần độ ép xẹp nước mắt càng chảy càng nhiều lại uốn lên con mắt nghĩ đối với hắn cười. Nàng biết mình phải chết, nàng đang cùng hắn cáo biệt, nhường hắn làm ra chính xác lựa chọn.

Xuyên thấu qua màng lung hai mắt đầm lệ, ánh mắt của nàng phảng phất xuyên thấu đêm tối cùng chiến hỏa, như thế bi thương, lại như thế không muốn xa rời.

"Không có chuyện gì." Nàng uốn lên con mắt, cực lực kêu, "A Toàn, không có chuyện gì!"

Một hàng thanh lệ thuận hai má của hắn trượt xuống.

"00: 00: 03 "

Lý Toàn diện mục gần như vặn vẹo, cắn răng cắt đứt trong tay dây điện, cướp cái kia hai giây công phu, nhảy lên giẫm lên ngăn tủ, rút ra tay. Súng, bay nhào ra cửa sổ, nhắm chuẩn kẻ tập kích cầm thương cánh tay.

"Ầm!"

"Ầm!"

Đạn đánh trúng kẻ tập kích khuỷu tay,

Đạn phóng tới Tổng Nhiễm yết hầu.

Lý Toàn trơ mắt nhìn xem nòng một nháy mắt té xuống đất, giống một bộ không có sinh mệnh bao tải.

Hắn phát ra một tiếng như thú bàn xé rách tiếng kêu, nhắm chuẩn đầu hắn nổ súng, nhưng lại tại giây lát kia, phòng khám bệnh lâu nổ tung. Một tiếng ầm vang tiếng vang, sóng xung kích đánh ngã kẻ tập kích cùng một mặt tường viện. Lý Toàn đánh ngã trên mặt đất, chịu đựng kịch liệt đau nhức đứng lên nổ súng. Kẻ tập kích kéo lấy Tổng Nhiễm, cầm nòng thân thể đương yểm hộ, lộn nhào lật ra phế tích, giá bên trên một chiếc xe hơi hốt hoảng mà chạy.

Trong bệnh viện một cái biển lửa.

Dẫn bạo khí cắt đứt, phần tử khủng bố ý đồ dẫn bạo số 2 lâu, quy mô tiến công, cùng chặn đường Khổ Khắc binh tranh phong tương đối, đạn tề phát.

Lý Toàn đuổi kịp phố lớn, chi viện mấy chi phân đội đúng lúc đuổi tới, một chiếc xe sát ngừng ven đường, hắn xông đi lên, một tay lấy người điều khiển giật xuống đến, đang muốn lên xe, sau lưng bị người ta tóm lấy.

Benjamin ấn xuống hắn: "Lý, hắn hồi cứ điểm! Người không thể..."

Lý Toàn bắt lấy trên vai bàn tay của hắn, quay người vặn một cái, "Phanh" một tiếng đem hắn quăng nhún tại trên cửa xe.

Benjamin bị hắn phản vặn lấy tay, mặt đặt ở trên cửa sổ xe, ánh mắt kinh ngạc.

Lý Toàn đẩy ra hắn, nhảy lên xe việt dã.

"Lý!" Benjamin kéo lấy cánh tay hắn, "Tổng đã chết!"

Lý Toàn trong mắt là lạ lắm khiến người ta sợ hãi khát máu khi tức: "Vậy ta cũng muốn đi đem thi thể của nàng cướp về."

"Người đây là đi chịu chết! Là tự sát!"

"Người cho rằng ta còn có thể sống?" Hắn một cước đá văng Benjamin, quăng lên xe cửa, đạp mạnh chân ga. Xe việt dã biểu nhập đêm tối, đèn sau tại chỗ ngoặt lóe lên, lại mất tung ảnh.

...

Kinh nghiệm bản thân qua vài lần cực kỳ tàn ác chiến tranh, thấy qua vô số binh sĩ huyết nhục vấy ra đầu một nơi thân một nẻo; gặp qua ngàn năm di tích cổ tại trong chiến hỏa hủy hoại chỉ trong chốc lát; gặp qua hàng ngàn hàng vạn binh dân trôi dạt khắp nơi chết thảm phơi thây.

Lý Toàn xưa nay không là một cái người có máu lạnh, hắn thông khổ, hắn phần nộ, hắn thương xót, hắn oán hận; hắn dùng hết sở hữu tâm tình đi cảm thụ mỗi cái người bị thương người chết đau nhức. Nguyên nhân chính là như thế, hắn mới có lực lượng tại mảnh này địa ngục bàn thổ địa bên trên hành tẩu.

Có thể đến giờ khắc này, hắn mới thật sự rõ ràng minh bạch, hắn xưa nay không từng cảm động lây quá.

Đến giờ khắc này, hắn mới thật sự rõ ràng thể nghiệm đến trên vùng đất này cái kia thấm tột đến cốt nhục chỗ sâu vết thương cùng cực khổ.

Hắn thậm chí lại đột nhiên hiểu được tại trong chiến hỏa sụp đổ một gian dân cư thống khổ.

Hắn giờ phút này, chính như một tòa nổ sau đó kiến trúc, san thành bình địa, bỏ không phế tích. Nổ sau đó, liền thực cốt nóng ruột hỏa diễm đều dập tắt, không có vật gì, không còn có cái gì nữa.

Bụi bặm phía trên, băng lãnh, trống trải, yên tĩnh, tĩnh đến không có một tia thanh âm, tĩnh đến làm cho người hốt hoảng, liên tâm nhảy cũng không còn tồn tại.

Xe việt dã tại hắc ám trên đường phố bão táp, hắn ánh mắt trống rỗng, chỉ có một đôi tay nắm chặt tay lái, hộp số, giẫm chân ga, đánh bàn, hết thảy đều là máy móc.

Chết lặng, không cảm giác.

Khung máy đã không chịu nổi cái kia làm người tuyệt vọng sợ hãi cùng đau đớn, đột nhiên khai thác phòng vệ chống cự biện pháp, chặt đứt hắn sở hữu tri giác.

Chỉ lưu một cái tín niệm —— mang nàng về nhà.

Phía trước trên bầu trời xuất hiện màu trắng Thương Địch chùa mái vòm, toà kia vương vức màu trắng kiến trúc chậm rãi dâng lên, chiếu vào trong bầu trời đêm —— năm trăm năm trước tu kiến Thương Địch chùa lộng lẫy. Ai có thể ngờ tới, một tòa cung cấp tín đồ tế bái đền bây giờ thành phần tử khủng bố tại Thương Địch lớn nhất cứ điểm một trong.

Lý Toàn đem xe ném ở trên đường, sắp xếp gọn băng đạn, trên lưng súng máy, treo tốt dây thừng, ẩn vào đêm tối.

Bởi vì tối nay bệnh viện tác chiến, trong chùa binh lực yếu bớt, lính tuần tra thiếu một nửa.

Thương Định chùa cửa trước có rất dài dẫn đạo, không cách nào đột phá. Phía sau ba mặt bị nước bao quanh.

Bốn cái góc đỉnh bên trên tháp lâu cải tạo thành phòng quan sát, đèn pha từ chùa xung quanh trên đất trống đảo qua.

Lý Toàn dọc theo hộ chùa ngoài thiên hà rừng olive vây quanh miếu thờ phía sau, xuống nước qua sông, tránh thoát ánh đèn lục soát, bò lên bờ, vượt qua tường, lặn xuống miếu thờ phía sau.

Hắn đối Thương Định chùa kiến trúc kết cấu rõ như lòng bàn tay.

Đây là một cái cự đại hình tứ phương miếu thờ, chĩnh thể từ đá cẩm thạch đắp lên mà thành, tường ngoài bóng loáng, có hơn hai mươi tầng lầu cao.

Chùa miếu từ bên ngoài nhìn chia làm hai tầng, Lý Toàn xạ kích dây thừng, ôm lấy tầng thứ hai bên trên lan can, lôi kéo dây thừng bò lên trên cao hai mươi, ba mươi mét tường đá, phiên tiến hành lang. Tầng hai hành lang không thông nội bộ, tất cả đều là phong bế mà nặng nề màu sắc bảo thạch cửa sổ.

Hắn lại đến ba mươi mét, vượt lên tầng cao nhất sân thượng, tránh thoát bắn phá tia sáng, lặn xuống trong chùa.

Đền nội bộ cực kỳ trống trải, có bốn tầng hình khuyên hành lang, hành lang bên trên có to to nhỏ nhỏ đếm không hết mở ra cách thức phong bế cách thức gian phòng. Trung ương là chạm rồng sân vườn, nhìn xuống, một tầng đá cẩm thạch trên sàn nhà vẽ lấy từng tầng từng tầng kinh văn đồ án; đi lên nhìn, đỉnh đầu là to lớn màu

trắng mái vòm, cầm rực rỡ bảo thạch hoa văn màu lấy các đường thần minh, chúng tâm phùng nguyệt bàn vây quanh Thương Địch vương cùng hần vương hậu.

Không khí cổ xưa mà mực nát, trộn lẫn lấy một tia mùi máu tươi. Không gian bên trong quanh quẩn phần tử khủng bố binh sĩ nói chuyện phiếm nói chuyện vui cười thanh âm. Tại loại này trống trải hình khuyên trong kiến trúc, bất luận cái gì một góc tiếng vang đều tùy tiện bị vô hạn phóng đại.

Lý Toàn dọc theo trong thang lầu từ tầng cao nhất xuống đến tầng thứ tư hành lang. Hần thoáng nhìn một đội lính tuần tra thân ảnh, nghiêng người trốn vào chỗ ngoặt.

Lính tuần tra thoáng qua một cái, hần thuận lầu mà xuống, đến ba tầng. Hành lang ngoại truyện đến một tiếng huýt sáo, một giây sau, một cái phần tử khủng bố vòng vào hành lang cùng hần đối diện đụng vào. Đối phương kinh ngạc, vừa muốn phát ra tiếng, Lý Toàn một bước tiến lên, một chưởng ấn xuống hần miệng mũi chống đỡ đến trên tường, tay phải lưỡi đao lóe lên, yết hầu phun ra máu tươi tung tóe một thân.

Hần mắt lạnh như băng, đem hần kéo vào một bên phòng xưng tội gian phòng nắp kỹ. Vừa buông xuống thi thể, cách lấp kín tường, truyền đến tín hào nghi mở ra nhỏ bé dòng điện thanh.

Một sĩ binh trông thấy trên tường vết máu, phát giác có người xâm nhập, đang muốn liên lạc.

Lý Toàn giơ lên trang tiêu. Âm khí tay. Súng, nhắm chuẩn đầu của hần, thu một tiếng nhẹ âm.

Người còn chưa ngã xuống, hấn vết được thân thể của đối phương, kéo về gian phòng vút xuống. Hấn trở lại trong thang lầu, cầm tay áo lau đi trên tường vết máu.

Đến tầng thứ nhất, đá cẩm thạch phẳng phát không có khe hở, bóng loáng phủ kín toàn bộ miếu thờ.

Các binh sĩ bước chân nhanh chóng, ra ra vào vào.

Có người chuẩn bị mà đi, có người mang huyết mà về.

Trong miếu một trận huyên náo tiếng vọng.

Lý Toàn ẩn thân tại cột đá về sau, nghiêng người mà dò xét, một đội trở về binh sĩ kéo lấy một cái chết đi quân đội chính phủ sĩ quan thi thể từ lớn như vậy sân vườn hạ đi qua, lưu lại một chuỗi vết máu.

Ánh trăng từ mái vòm chiếu xạ mà xuống, vết máu như dòng sông, tản ra âm lãnh ánh sáng.

Binh sĩ đem thi thể kéo tới nơi hẻo lánh phòng xưng tội bên trong ném, hùng hùng hổ hổ, đi lên lầu.

Bóng người tản ra, Lý Toàn liền dọc theo vách tường bước nhanh mà đi, xông vào cái kia nơi hẻo lánh.

Một nháy mắt, hấn cứng tại tại chỗ.

Tổng Nhiễm đổ vào thi thể đông bên trong, yên tĩnh mà tái nhợt, trên cổ vết máu cũng khô cạn.

Hấn hai chân như nhũn ra, bỗng nhiên quỳ xuống, ngón tay run rẩy dữ dội lấy dây vào mặt của nàng. Hấn bưng lấy mặt của nàng, khom lưng đi xuống khẽ hôn nàng, một chút một chút hôn nàng môi,

gương mặt của nàng, con mắt của nàng, trán của nàng. Có thể nàng hai mắt nhắm nghiền, bờ môi làm bạch, gương mặt lạnh buốt, tựa như không có nhiệt độ. Một nháy mắt, sở hữu băng phong tri giác hồi quy nguyên vị, đau nhức như thủy triều trào lên, khoét tâm áp chế xương. Hấn quỳ gối trước mặt nàng, lưng thật sâu ép cúi xuống đi, nước mắt im ắng, như mưa rơi bàn từng khỏa nện ở trên mặt nàng; thân thể của hấn trước sau lung lay, run rẩy, ngẩng đầu lên, khuôn mặt vụn vụn mà xé rách, hấn mở to miệng, tuyệt vọng khóc thét, lại không phát ra một tia tiếng vang.

Lý Toàn cởi mũ giáp cùng áo chống đạn cho Tống Nhiễm xuyên lao, dùng dây thừng đưa nàng áo chống đạn buộc chặt kéo, ra phòng xưng tội. Hấn dọc theo góc tường vọt tới đầu hành lang, phi tốc lên lầu.

Mới đến thứ hai lầu, một sĩ binh ngoặt vào hành lang gặp được hấn, hô to một tiếng.

Lý Toàn giơ súng xạ kích, đối phương một đầu ngã xuống.

Hấn khiêng Tống Nhiễm bò lên trên ba tầng, lính tuần tra ôm súng nghe tiếng vọt tới.

Cửa lầu chật hẹp, Lý Toàn một súng bắn chết đầu một sĩ binh, chống đỡ thi thể của hấn làm yểm hộ, cấp tốc một súng bắn chết cái thứ hai. Phía sau đội ngũ giờ dài. Súng ngăn ở bên ngoài vào không được, chật hẹp trong hành lang đạn tề phát, thi thể đánh thành cái sàng. Giằng co thời khắc, hai tầng lại xông lên một đám. Lý Toàn đoạt lấy thi thể trong tay cơ quan. Súng, một cước đá văng thi thể, bỗng nhiên hướng trên bậc thang lóe lên.

Hai tầng xông lên đội ngũ cùng ba tầng cửa hành lang binh sĩ đồng thời nổ súng, né tránh không kịp, tự thương hại một mảng lớn.

Lý Toàn thừa cơ giờ súng bắn phá, trong hành lang kêu thảm không ngừng. Đạn đả quang, hấn ném súng máy, một tay ôm lấy Tống Nhiễm hướng bốn tầng chạy.

Binh sĩ từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Mái nhà thủ vệ cũng tập kết mà xuống, không thể đi lên.

Lý Toàn thấy thế, cấp tốc ngoặt ra hành lang, xông lên hành lang, bắt lấy đối diện binh sĩ giờ lên súng, đi lên giờ lên, đạn đánh tới trần nhà, đánh nát đèn treo rơi xuống đất. Lý Toàn kéo qua hấn súng, đem người hướng trước người một vùng, một cước đạp mạnh, người đụng vào lan can. Hấn nhấc chân nhấc lên người kia hai chân, cái sau vượt qua lan can từ năm sáu mươi mét không trung đập tới tầng dưới chót đá cẩm thạch mặt đất.

Hấn một tay ôm Tống Nhiễm, trốn ở một chỗ mở ra gian phòng vách tường sau, một tay mang lấy súng máy hướng hình cung hành lang bên trên chạm mặt tới đội ngũ bắn phá, đánh chết rơi trước mặt người cuối cùng, hấn lách vào một bên không đến rộng một mét chật hẹp trong phòng kế.

Hấn nhớ không lầm, đây là một chỗ nhìn ra xa phòng, tại Thương Địch chùa mặt sau, cũng là mặt sau duy nhất một cái cửa sổ nhỏ.

Lý Toàn đem Tống Nhiễm buông ra, bỗng nhiên một cái lão đảo, hấn chống hạ mặt tường, huyết hồng dấu năm ngón tay nhấn tại bóng loáng trên vách tường.

Hắn đau đến mi tâm run rẩy, há hốc mồm, cúi đầu nhìn một chút. Hắn trúng đạn, không chỉ một chỗ. Trên cánh tay, trên bàn chân, máu tươi chậm rãi chảy ra, dính ướt hắn đồ rần rì.

Mà Tổng Nhiệm áo chống đạn bên trên cũng lưu lại mấy chỗ hố bom.

Lý Toàn dùng sức đưa nàng nâng lên đến để lên bệ cửa sổ, đây thường một chỗ khác quán chặt cánh tay của mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng; nàng buông thõng đầu, hai mắt nhắm nghiền, tóc trán tãi trong gió đêm lưu động. Ánh mắt hắn huyết hồng, ngậm lấy nước mắt, ngón tay đung đung mặt của nàng, ánh mắt ngoan cường không chịu từ trên mặt nàng dời. Tay kia lại một vòng một vòng hướng trên cánh tay quán quanh dây thừng.

Tiếng kêu, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Cao năm mươi, sáu mươi mét tường, như hai người cùng nhau, không có cơ hội.

Hắn đi không được.

Nhưng nàng không thể lưu lại, không thể gặp phần tử khủng bố lãng nhục.

Hắn đánh cược một lần, Benjamin nhất định sẽ chạy đến dưới lầu.

Hắn nước mắt lã xuống, cắn chặt răng, bờ môi bởi vì thống khổ kéo thành một đầu nhếch tuyến, hắn cuối cùng liếc nhìn nàng một cái, rốt cục đưa nàng thả ra bệ cửa sổ.

Dây thừng trong nháy mắt kéo căng, quấy chết tay trái của hắn cánh tay.

Hắn buông ra một vòng dây thừng, vừa buông ra vòng thứ hai, địch nhân từ hình khuyên hành lang xông lên đến đây. Lý Toàn một tay dõ xuống phía sau công kích. Súng, đỡ súng bắn phá. Hắn kẹt tại bên cửa sổ, tay trái bị dây thừng siết đến sung huyết đỏ bừng. Hắn quyết chống, một vòng một vòng buông xuống dây thừng.

Gian phòng chật hẹp, địch nhân không có cách nào toàn bộ tràn vào, chen chúc lấy kẹt tại cửa. Bọn hắn muốn bắt sống, nhao nhao nhắm chuẩn chân của hắn chân.

Bên này người vừa giơ súng lên, Lý Toàn một cước đá bay súng ống, bóp cò đem đó đánh chết; bên kia vừa muốn phát xạ đạn, hắn bắt lấy khác một bên dài. Súng đem người kéo tới làm tấm mộc. Hắn đỉnh lấy mấy cỗ thi thể, cận thân bác đấu, tay hủy đi chân cản, nhỏ hẹp trong phòng kế rất nhanh chát đầy thi thể.

Đạn đã quang, hắn ném công kích. Súng. Một sĩ binh cầm đao nhào lên, Lý Toàn rút ra chủy thủ, bỗng nhiên ngồi xuống, một đao cắt đứt đối phương đùi động mạch, máu tươi phun tung toé.

"Phanh" một tiếng, đạn đánh trúng Lý Toàn bắp chân, hắn bỗng nhiên một chân quỳ xuống đi.

Hắn khẽ cúi đầu, trùng điệp thở hào hển, trên trán toái phát bị mồ hôi và máu thấm ướt, rũ xuống trước lông mày. Hắn đôi mắt nâng lên, ánh mắt lạnh lùng như đao, âm tàn như sói, huyết hồng một mảnh nhìn bọn hắn chăm chăm.

Trong lúc nhất thời, lại không ai dám tiến lên; tựa hồ đang chờ hấn thể lực hao hết.

Lý Toàn trước mắt bỏ ra một chút, tay chân bắt đầu thoát lực, hấn rõ ràng cực hạn sắp tới. Còn không thể, sợi dây trên tay còn có một đoạn, hấn còn có thể cảm nhận được trọng lượng của nàng.

Hấn động cũng không động, chỉ có cánh tay trái kéo tại sau lưng, một vòng một vòng hướng xuống thả.

Dưới chân mấy chục mét địa phương, hấn đem hết toàn lực muốn đưa về nhà nữ hài chính cúi thấp đầu, tại trong gió đêm dọc theo vách đá từng chút từng chút đi xuống.

Đột nhiên, cái thứ hai cầm đao người rút đao bổ tới.

Lý Toàn hung ác cắn xuống quai hàm, trong cổ họng phát ra một tia kiệt lực buồn bực tiếng kêu, đứng người lên nhắc cánh tay đón lấy. Trường đao chém vào chủ thủ phía trên, chống đỡ lấy trán của hấn.

Hai nam nhân ánh mắt hung ác, so sánh lấy kình.

Lý Toàn môi sắc trắng bệch, bởi vì hết sức dùng sức, vết thương máu tươi thẳng tuôn. Hấn gắt gao ngăn cản, từng lấy sau lưng dây thừng.

Giằng co thời khắc, người thứ ba nâng đao đâm tới.

Hấn dùng hết toàn lực chống đỡ mở đầu đỉnh đao, lưỡi đao giao xoa, cắt tuột xuống, lóe ra một đạo lạnh lùng bạch quang. Người thứ hai một cái lão đảo, Lý Toàn nghiêng người tránh thoát người thứ ba

đao, vung mạnh tay lên cắt đứt hần động mạch cổ. Lại trở lại, chủ thủ đâm vào người thứ hai sau cái cổ.

Máu tươi phun tung toé bên trong, "Phanh" một tiếng, lại một súng bắn bên trong hần chân trái.

Hắn bỗng nhiên hướng bên một quỳ, lại không quỳ đi xuống, người bị dây thừng dắt về sau ngửa mặt lên, đâm vào trên bệ cửa sổ. Ngoài cửa sổ gió lạnh dội thẳng, thổi đến hần tràn đầy vết máu tóc đen giương nanh múa vuốt. Hắn kiệt lực đứng vững, ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

Người thứ tư cầm đao tiến lên, vung đao bổ về phía trên bệ cửa sổ dây thừng, Lý Toàn nghiêng người đi cản, lại sinh sinh cầm bả vai chịu ở một đao. Hắn huyết hồng tay trái nắm chặt lưỡi đao, máu tươi chảy ròng; hắn sức cùng lực kiệt mà rống lên ra một tiếng, bắt lấy lưỡi đao hướng phía trước kéo một cái, cầm đao người nhào tới, Lý Toàn chủ thủ vào trái tim của hắn.

Người thứ năm vung đao tiến lên, bỗng nhiên bổ về phía Lý Toàn bên cạnh sườn. Không kịp tốc độ của hắn nhanh chóng, chuyển tay huy động đoạt tới trường đao, một đao bôi qua cổ đối phương.

Hắn một cái lão đảo hướng phía trước, bỗng nhiên cầm trường đao chống đỡ thân thể; nhỏ máu mũi đao đâm vào mặt đất, giọt giọt vết máu rơi đập, không biết là địch nhân vẫn là chính hắn. Hắn chống đỡ đao, khẽ nâng lên đầu, thân thể không tự chủ được lung lay một chút.

Hắn nghe được chính mình tiếng hít thở rất nặng, phát ra rung động. Huyết, hay là mồ hôi, mê mắt của hắn. Trước mặt một mảnh huyết quang, địch nhân một cái, lại một cái, xông về phía trước. Mà

hắn giống như máy móc, thi triển suốt đời sở học, chống đỡ, chịu đựng, từng lấy tay trái dây thừng.

Hắn một lần lại một lần, dốc hết toàn lực, đâm máu mà trước. Có thể, nhanh không chịu đựng nổi. Cốt cốt tuôn ra huyết dịch mang đi hẳn thể lực. Thân thể của hắn càng ngày càng nặng, con mắt càng ngày càng mờ hồ, ý thức càng ngày càng tan rã.

Đã đến cực hạn.

Còn không đủ, nàng còn không có bình an rơi xuống đất.

Một lần lại một lần, hắn cắn hàm răng, liều mạng chống xuống tới, huyết hồng ánh mắt tan rã lại tụ lại, vung đao nghênh địch.

Trường đao chém vào trên vách đá, thanh thúy tiếng vang tại miếu thờ bên trong quanh quẩn, chấn bên trên mái vòm. Có thể hẳn cái gì đều nghe không được, chỉ nghe được tiếng thờ dốc của mình thô trọng mà chậm chạp, giống sắp trôi qua sinh mệnh.

Hắn trông thấy mái vòm một góc, màu sắc cửa sổ thủy tinh bên trên vẽ lấy vương cùng sau.

Thương Địch chùa, cổ quốc Thương Địch vương vì hắn vương hậu tu kiến vĩnh sinh chỗ.

Trên đời, thật sự có vĩnh hằng sao?

Hắn xưa nay không hi vọng xa vời vĩnh hằng.

Hắn muốn, chỉ là lại bình thường bất quá sinh hoạt. Đơn giản như vậy tâm nguyện, tại thời khắc này lại như lên trời chi nạn.

Vận mệnh vì sao đem hắn đẩy vào như vậy tuyệt cảnh?

Như thế gian thật có vận mệnh nói chuyện, hấn nghĩ chắt vắn một câu,

Đời này của hấn, chưa làm qua một chuyện xấu. Chưa từng tiếp nhận vận mệnh sớm tặng cùng lễ vật, cũng chưa từng chiếm hữu bất luận một cái nào hấn không cách nào tới xứng đôi công tích.

Đời này của hấn đến tột cùng đã làm sai điều gì, muốn để hấn tiếp nhận giờ phút này bàn vô tận tiếc nuối cùng tuyệt vọng, đem hấn lường tính cả sinh mệnh một đạo ép cong.

Đời này của hấn chưa từng phản nản ghét hận, giờ phút này lại bỗng nhiên thống hận vận mệnh bất công.

Chân hấn giẫm lên cái thứ mười hai cầm đao người thi thể, vịn bệ cửa sổ cúi đầu, một chút một chút, chậm chạp mà dùng sức thở. Ý thức của hấn đã mơ hồ, ánh mắt lại vẫn như cũ ngoan lệ, nhìn chằm chằm quán tại cửa ra vào địch nhân.

Thân thể, giống như không động được.

Cũng không thể từ bỏ, còn không thể.

Người thứ mười ba vung đao mà đến, Lý Toản lại một lần nữa đứng lên, lưỡi đao tướng xoa, bạch quang lấp lóe.

Mà liền là tại cái kia một cái chớp mắt, hấn trong tay trái lực lượng triệt để thư giãn —— Tổng Nhiễm rơi xuống đất.

Cái kia một cái chớp mắt, hấn đột nhiên liền tha thứ hết thảy.

Dây thừng bên trên truyền đến kéo động lực lượng, là Benjamin gọi hấn xuống dưới.

Không xuống được.

Hắn trong cổ phát ra một tia rên rỉ, dùng hết chút sức lực cuối cùng vung đao bổ về phía dây thừng. Dây thừng cắt ra, dính đầy máu tươi, dọc theo cao cao màu trắng đá cẩm thạch vách rơi xuống.

Một giây sau, hắn nghe thấy lưỡi đao đâm vào thân thể của hắn trầm đục, máu tươi tuôn trào dao sắc chậm rãi tràn ra.

Lần này, hắn rút cục cúi đầu, trong mắt quang mang triệt để tan rã. Hắn chậm rãi quỵ xuống, yên tĩnh, thẳng tắp, mới ngã xuống đất.

Đầy người máu tươi, một chỗ thi thể.

Cái kia không gian thu hẹp bên trong, trên vách tường, trên trần nhà, máu me đầm đìa.

Phần tử khủng bố đám binh sĩ lập tức phun lên trước.

Cầm đầu vọt tới bộ cửa sổ bên cạnh hướng xuống nhìn, dưới lầu đã trống không bóng người.

Chỉ có ánh trăng rơi tại trắng muốt in kinh văn đá cẩm thạch trên mặt đất.

Đèn pha giao thoa hiện lên; tường cao bên ngoài, hồ chứa nước sông chập trùng dạng; bờ sông rừng olive, kéo dài đi xa, vô biên vô hạn.

...

Mà mấy cây số bên ngoài bệnh viện, một mảnh hỏa lực.

Phần tử khủng bố điên cuồng tiến công lấy số 2 lâu, bom không thể thành công dẫn bạo, bọn hắn phát rồ nghĩ hết tất cả biện pháp dùng đạn, dùng lựu đạn ý đồ dẫn nổ đạn.

Mà Khổ Khắc vũ trang lính đặc chủng nhóm lại liền lấy trong hoa viên rừng cây bụi cây làm yểm hộ, cầm huyết nhục chi khu sinh sinh đem hỏa tuyến đẩy lên số 2 trước lầu mấy chục mét có hơn.

Bước. Súng, súng ngắn, súng tiểu liên, lựu đạn...

Trong hoa viên đường đạn giao thoa, ánh lửa bay múa, lá cây nhánh cây sớm bị đánh cho nháo nhọt, trên mặt đất bùn đất vấy ra.

Morgan trên mũ giáp, áo chống đạn bên trên trúng mấy súng, hắn đau đến rống mắng lấy FUCK, ôm súng máy nhắm chuẩn đối diện xông tới phần tử khủng bố bắn phá: "Mẹ nhà hắn còn có bao nhiêu?!"

George trên cánh tay trúng bắn ra, đã là máu tươi chảy ròng, máu trên mặt bùn cũng không kịp xóa, sau lưng Morgan cấp tốc thay đổi băng đạn, lập tức trên đỉnh tiến đến, nhắm chuẩn xạ kích: "Đều chống được! Không thể để cho bọn hắn tới gần số 2 lâu!"

"Mẹ nếu là số 2 lâu nổ, lão tử tự sát tạ tội!" Kevin mắng lấy, vừa đánh chết một cái phần tử khủng bố; một viên lựu đạn nện vào bên cạnh hắn, hắn lập tức nhào lăn đi một bên, bùn cát nhào tung tóe, một cái cây nện xuống tới. Hắn nhanh nhẹn tránh thoát, giấu ở phía sau cây cầm thân cây đương công sự che chắn, kẹp lấy súng máy phát xạ, "Ta thao mẹ nhà hắn!"

Sát vách đội chân người bên trên trúng một súng, đau đến gào khan: "FUCK!"

Cái khác đội từng cái Khổ Khắc binh đều là vừa đánh vừa chửi bên cạnh rống, phảng phất chỉ có tiếng mắng tiếng rống có thể cấp cho hận ý, cho dũng khí, cho bọn hấn quên huyết nhục chi khu bên trên đau đớn lực lượng.

Mà Lý Toàn cùng Benjamin máy truyền tin bên trong rốt cuộc không có thanh âm, hoàn toàn tĩnh mịch.

Có thể giờ phút này không ai có thể nghĩ, cũng không ai có thể suy nghĩ.

Bọn hấn đến chịu đựng, đỉnh lấy, dù là vết thương chồng chất, toàn thân mồ hôi và máu, cũng phải liều chết hộ hạ số 2 lầu —— nơi đó đầu có hơn một trăm cái trọng thương binh sĩ, hơn hai mươi cái chiến hữu, còn có hơn một trăm cái nhiễm bệnh binh dân cùng hài đồng.

Bọn hấn dù là cầm sinh mệnh đi liều đi cược, cũng không thể để cái kia hơn ba trăm đầu sinh mệnh tại một cái chớp mắt tiếng nổ bên trong hôi phi yên diệt.

Cho nên khi trong hoa viên cây từng cây từng cây ngã xuống không có chướng ngại; đương George nhìn thấy một cái lưu đạn lấy kinh người lực cánh tay ném qua vườn hoa, lăn xuống đến chỗ đầy tạc đạn được tề phòng lúc trước, hấn không chút suy nghĩ, trăm mét bắn vọt đuổi theo, bay nhào lấy lấy thân thể đè lại nó.

"Ầm!" một tiếng vang trầm, lưu đạn tại áo chống đạn hạ nổ tung.

Hấn biểu lộ thống khổ mà vận vẹo, cái kia tóc vàng mắt xanh Anh quốc đại nam hài trong nháy mắt phun ra một miệng lớn máu tươi.

Kevin một súng bắn chết ném mình người, rét buốt hô: "G!"

Lính quân y Ellen xông đi lên, đem hấn lật qua, cho hấn chích làm cấp cứu biện pháp. Có thể hấn hiện tại cần nhất là bác sĩ. Nhiều chòm chọc a, lớn như vậy trong bệnh viện đã không có một cái bác sĩ, chỉ còn sát thủ.

George khòe miệng máu tươi ứa ra, trắng bệch cười một tiếng: "Mẹ ta muốn khóc. Thật xin lỗi."

Hấn con mắt màu xanh lam ngóng nhìn thiên không, bi ai, không hiểu; mà bầu trời đêm tuyên cổ mà trầm mặc, chỉ có phong thanh nổi lên bốn phía, như đại địa rên rỉ.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 62: Chapter 62

chapter 62

Tổng Nhiễm làm một cái rất dài mộng, trong mộng là vô biên vô tận hắc ám.

Nàng dùng sức mở mắt, muốn nhìn rõ cái gì, có thể thế giới một tia sáng đều không có, chỉ có thỉnh thoảng truyền đến tiếng sủng, có đôi khi rất gần, có đôi khi rất xa.

Nàng bốn phía tìm tòi, muốn chạy, lại chạy không thoát, cũng tìm không thấy phương hướng —— chân của nàng không cách nào chạm đến mặt đất, có người ôm thật chặt nàng, trong bóng đêm chạy.

Nàng biết kia là a Toàn.

Nàng nghe được hắn tiếng hít thở, thô trầm, vội vàng, khẩn trương, sợ hãi; nàng nhìn không thấy hắn, nàng muốn sờ sờ hắn, nhưng cũng sờ không tới.

Nàng hoảng cực kỳ, gọi hắn, lại không phát ra được một tia thanh âm.

Nàng rõ ràng không dùng lực, lại rất mệt mỗi rất mệt mỗi, tinh thần nhoáng một cái, liền hôn mê đi.

Chờ ý thức lại hấp lại, vẫn như cũ là hắc ám. Lần này, nàng nghe thấy được tiếng khóc. A Toàn tiếng khóc.

Trầm thấp, mang theo vô tận lòng chua xót cùng khổ sở, nói: "Nhiễm Nhiễm, người dẫn ta đi."

Nàng trái tim tan nát rồi, tìm thanh âm đi tìm hắc, muốn ôm chặt hắc, có thể nàng cái gì đều bắt không được. Thanh âm của hắc phảng phất đến từ hư không, nàng không đụng tới hắc.

Vòng đi vòng lại, vô cùng vô tận.

Nàng tại dạng này mộng cảnh lặp đi lặp lại, đau khổ giãy dụa, cuối cùng vẫn là cái gì đều cầm không được, cuối cùng vẫn là lần lượt ở trong hỗn độn mất đi ý thức.

Nàng tại cái kia hắc ám thế giới bên trong đi không biết bao lâu, thẳng đến có một ngày tỉnh lại, trước mắt vẫn như cũ đen kịt một màu. Nhưng lần này, có cái gì không đồng dạng.

Nàng giật giật ngón tay, bắt được giường bệnh ga giường.

Một giây sau, truyền đến xa lạ la lên, là người Trung Quốc, nữ tính: "V số 3 phòng bệnh nhân tỉnh!"

Ngay sau đó, một đồng thanh âm xa lạ tràn vào đến, tất cả đều là tiếng Trung. Có bác sĩ cho nàng kiểm tra thân thể, hỏi nàng từng cái bộ vị cảm giác như thế nào, có y tá lôi kéo nàng tứ chi thiếp vàng thuộc phiền, nàng cái gì cũng nhìn không thấy, lại hoảng vừa sợ: "A Toàn đâu?"

Không ai biết cũng không ai quan tâm a Toàn là ai, bọn hắc nắm lấy nàng cho nàng kiểm tra, hỏi nàng vấn đề. Nàng tránh thoát bắt

động, bị nhấn trên giường, một người y tá nói: "Người cần đổi khốe mắt. Màng, nhưng trước mắt khốe mắt hiển cho phải xếp hàng, khả năng phải đợi hơn một tháng. Người không nên hoảng hốt. Chúng ta đã thông tri mụ mụ người, nàng rất nhanh chạy tới."

Đang nói, truyền đến một đạo quen thuộc tiếng nói: "Nhiễm Nhiễm?"

Là Hà Sơn Nhiên.

Tổng Nhiễm khẽ giật mình, biết mình trở lại Đế thành.

Bác sĩ cùng Hà Sơn Nhiên trao đổi cái gì, nàng một câu cũng không có nghe. Cũng không lâu lắm, phòng bệnh an tĩnh xuống, chỉ còn lại Hà Sơn Nhiên.

Hắn ngồi ở mép giường, cách tay áo nắm chặt lại nàng gầy gò cánh tay, an ủi: "Nhiễm Nhiễm đừng sợ, người trở về nước, rất an toàn. Con mắt không cần lo lắng, chờ khốe mắt. Màng. . ."

"A Toàn đâu?" Nàng theo tiếng quay đầu đi xem hắn, ánh mắt tan rã, con người đen nhánh, "Lý Toàn đâu?"

Hà Sơn Nhiên mỉm cười: "Hắn còn tại Đông quốc. Qua một tháng nữa mới có thể trở về."

Nàng giật mình, hỏi: "Ta ngủ bao lâu?"

"Không bao lâu, hôn mê hai ba ngày."

"Làm sao. . . Giống như qua thật lâu?"

"Hôn mê người đều sẽ có cảm giác này."

"Hiện tại là tháng hai?"

"Đúng. Ngày 10 tháng 2."

Nàng thì thào: "Tháng hai làm sao không lạnh?"

"Người quên, đây là phương bắc. Trong phòng có hơi ấm a."

Cửa phòng bệnh đẩy ra,

"Nhiễm Nhiễm!" Nhiễm Vũ Vi thanh âm truyền đến.

"Mụ mụ. . ." Tống Nhiễm cái mũi bỗng nhiên chua chua, cuống quýt hướng nàng đưa tay, một giây sau liền bị Nhiễm Vũ Vi ôm vào trong ngực, ôm chặt.

"Người làm ta sợ muốn chết." Nhiễm Vũ Vi trong thanh âm lại có một tia hiểm thấy run rẩy cùng ghen ngào, "Nhiễm Nhiễm, người làm cho mẹ sợ lắm rồi!"

Hà Sơn Nhiên nói, viên kia đạn mặc dù đánh tới cổ họng của nàng, nhưng cũng đánh trượt. Đạn sát qua cảm xương lúc, nàng tươi sống đau nhức hôn mê bất tỉnh, bởi vì mất máu quá nhiều mà cơn sốc. Cứu giúp sau đó, hôn mê hai ba ngày mới tỉnh lại.

Chỉ có hai ba ngày sao?

Tống Nhiễm cảm thấy vết thương một chút cũng không đau. Nàng thử đưa tay đi sờ, chỉ mò đến quần lấy băng gạc.

Cách băng gạc, nàng không dò rõ, còn sờ lấy, Nhiễm Vũ Vi chợt nói: "Buổi sáng hôm nay a Toàn điện thoại cho người."

Tay của nàng rơi xuống, đôi mắt nâng lên, trong con ngươi không có nửa điểm sáng ngời: "Người tiếp vào điện thoại?"

"Điện thoại di động của người một mực là ta cầm. Hấn nói muốn chấp hành một cái tương đối lớn nhiệm vụ, phía sau một tháng khả năng không có cách nào liên hệ người. Nhưng chờ nhiệm vụ hoàn thành, liền sẽ trở về nước."

"Thật?"

"Đúng vậy a. Ta sợ hấn lo lắng, nói với hấn người khôi phục được rất tốt, khéo mắt. Màng cũng mau tìm đến."

"Nha."

"Cho nên người trước tiên nghỉ ngơi nuôi, chờ dưỡng hảo thân thể, đổi con mắt. Hấn vừa vặn liền trở lại, có được hay không?"

Tổng Nhiệm nhẹ nhàng rơi xuống khẩu khí, nói: "Tốt. Người có hay không nói với hấn chú ý an toàn?"

"Nói."

"Vậy là tốt rồi."

Nàng không có giằng bao lâu, hơi mệt chút, nói muốn đi ngủ.

Hà Sơn Nhiên căn dặn nàng nghỉ ngơi, rời đi trước; Nhiệm Vũ Vi cũng đi theo ra hỏi thăm Tổng Nhiệm bệnh tình.

Tổng Nhiệm nằm ở trên giường, nghe thấy bọn hấn đóng cửa thanh âm, chậm rãi mở mắt ra.

Trước mặt đen kịt một màu.

Nàng nghe được trong hành lang bọn hắc triệt để đi xa, nàng chậm rãi ngồi xuống, lục lọi xuống giường. Nàng trong bóng đêm sờ lấy vách tường, từng chút từng chút dịch chuyển về phía trước. Dọc theo vách tường một đường sờ qua ghế sofa, ngăn tủ, góc tường, rốt cục mò tới bộ cửa sổ.

Nàng có chút uốn gối, ngón tay hướng xuống thăm dò, mò tới lạnh buốt máy sưởi.

Nàng trong lòng mát lạnh, cuống quýt lay ở cửa sổ, sờ một đạo, pha lê bên trên rõ ràng lộ ra ấm áp. Nàng ngón tay dọc theo góc cửa sổ cấp tốc tìm tòi, rốt cuộc tìm được chốt mở, bỗng nhiên kéo ra cửa sổ.

Nhiệt liệt phong hòa ánh nắng tràn vào.

Nàng đứng tại ban thangka đến dưới ánh mặt trời, tim lạnh buốt. Cái này thời tiết, chỉ ít đã cuối tháng năm.

Nàng hôn mê ba bốn tháng, mà Lý Toàn hắc chưa có trở về.

. . .

Lại qua một tháng sau, Tống Nhiễm rốt cuộc đã đợi được khoe mát. Màng, làm xong giải phẫu.

Giải phẫu rất thành công, mở mắt ra thời điểm, nàng nhìn thấy Hà Sơn Nhiên mỉm cười khuôn mặt.

Tống Nhiễm ngờ ngác nhìn xem hắc, cười không nổi.

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Nhiễm Nhiễm, con mắt thế nào? Có hay không không thoải mái?"

Tổng Nhiễm nhìn về phía nàng, nói: "Ta có thể xuất viện sao?"

Nhiễm Vũ Vi sững sờ, nhìn xem nữ nhi ánh mắt, đột nhiên liền hiểu. Không thể lừa qua nàng.

Từ nàng sau khi tỉnh lại một tháng này, nàng phảng phất đối thời gian mất đi khái niệm. Nàng không muốn đi ra ngoài, không muốn nói chuyện, mỗi ngày đều ngủ say trong bóng đêm, cũng không hỏi Lý Toàn sự tình. Kỳ thật nàng đã sớm biết. Chỉ bất quá nàng không nguyện ý hỏi, nàng muốn chính mình đi cầu chứng.

Hà Sơn Nhiên nói: "Trước ở lại viện quan sát mấy ngày, không có vấn đề liền có thể xuất viện. Ta cho người mở chút thuốc."

"Cám ơn bác sĩ." Tổng Nhiễm nói.

Nàng trước tiên tra xét Đông quốc tình hình chiến đấu.

Thời gian đã qua đi bốn năm tháng, Thương Địch rốt cục thu phục.

Từ đó, quân đội chính phủ thu hồi cả nước 83% lãnh thổ, quốc gia đã bắt đầu trùng kiến. Phản quân kéo dài hơi tàn, mà tổ chức khủng bố cũng gặp đả kích cực lớn cùng suy yếu, bức lui hồi bắc bộ đường biên giới bên trên.

Xuất viện ngày đầu tiên, Tổng Nhiễm ngồi lên đi hướng Giang thành máy bay.

La Chiến nhìn thấy nàng lúc, ngoài ý muốn, kinh hỉ, lại trộn lẫn lấy mấy không thể xem xét khăn trương hồ thẹn, hỏi: "Thân thể người tốt?"

"Không thành vấn đề." Tống Nhiễm mỉm cười, "Chính ủy, ta là tới tìm a Toàn."

La Chiến tuy có đoán trước, có thể trong lúc nhất thời lại cũng không cách nào đối mặt nàng: "Mụ mụ người. . . Không có cùng người giảng?"

"Giảng." Tống Nhiễm nói, "Mẹ ta nói a Toàn mất tích."

La Chiến chậm rãi ngồi vào trên ghế, cúi đầu xuống, bắt phía dưới phát: "Tống Nhiễm, có chút chuyện cụ thể người không biết. . ."

"Ta biết." Nàng nhẹ giọng đánh gãy hẳn, "Người muốn nói với ta a Toàn trái với quy định đi ra ngoài đương lính đánh thuê sao? Chính ủy, ta không tin. Ta biết a Toàn là đi chấp hành nhiệm vụ. Hẳn không có thể trở về đến, các người coi như hẳn nhiệm vụ thất bại sao? Các người cũng không cần hẳn, mặc kệ hẳn đúng hay không? Liền liền tìm đều không tìm, nhường hẳn tự sinh tự diệt đúng hay không? Chính ủy, không thể dạng này, các người không thể dạng này."

"Tống Nhiễm, chúng ta đi tìm. Cũng không tìm được hẳn." La Chiến đau lòng, "Hẳn từ năm tháng trước vào cái ngày đó lên liền biến mất."

"Cái gì gọi là biến mất? Một cái người sống sờ sờ làm sao lại biến mất?" Tống Nhiễm ngạnh một chút, hơi hít một hơi, nói, "Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Hẳn liền là chết rồi, các người cũng phải đem thi thể của hẳn trả lại cho ta."

La Chiến con mắt hơi ướt, sờ trường che, chống đỡ cái trán: "Tổng Nhiệm, a Toàn là ta thích nhất coi trọng bộ hạ, có thể nói ta là nhìn xem hấn trưởng thành. Chúng ta trên danh nghĩa nói mặc kệ, tự mình làm rất nhiều cố gắng. Mẫu thân người cũng không biết ngày đó xảy ra chuyện gì, ta cho người biết. Ngày ấy, người bị khủng bố phần tử mang về cứ điểm. A Toàn một người xông vào cứu người, giết bốn năm mươi cái phần tử khủng bố. Nhưng hấn chưa hề đi ra. Phần tử khủng bố đêm đó từ bỏ cứ điểm kia, thời điểm ra đi đem bọn hấn người chết cùng bắt tới người chết xen lẫn trong cùng nhau nát đốt đi. Video công bố sau được phong, nhưng ta chỗ này có, người bây giờ muốn xem không?"

Tổng Nhiệm trên mặt không có một tia huyết sắc, lại vẫn cố chấp nói: "Không tìm được thi thể, liền không thể chứng minh a Toàn chết rồi."

"Đông quốc điều kiện ác liệt, không có cách nào đối những cái kia hủy đi thi thể làm phân tích. Giả sử bên trong không có a Toàn, hấn còn sống khả năng cũng không lớn."

Tổng Nhiệm nghe xong, chậm rãi từ trên ghế đứng lên, nói: "Cái kia chính ủy, ta đi trước."

"Tổng Nhiệm, a Toàn thật có lẽ đã chết rồi, mà lại chết thật lâu. Gần nửa năm, rất có thể đều biến thành xương cốt."

Tổng Nhiệm bóng lưng đơn bạc mà gầy gò. Trên giường bệnh nằm nửa năm, nàng bây giờ như cái trang giấy nhí người.

Nàng không quay đầu lại, ngữ khí cũng rất nhẹ, nói: "Vậy ta đi đem hấn xương cốt kiếm về. Hấn không muốn ở lại Đông quốc. Hấn đã nói với ta, nói hấn muốn về nhà."

Tổng Nhiễm mua ngày kế tiếp vé máy bay đi Già Mã.

Mười giờ máy bay, nàng quá mệt mỏi. Mơ mơ màng màng ngủ thờn điếm, tại gần như vậy tạm trong mộng mộng thấy a Toàn.

Con mắt của nàng rõ ràng tốt, có thể trong mộng y nguyên đen kịt một màu, không nhìn thấy a Toàn mặt, cũng sờ không tới thân thể của hắn. Chỉ có hắn trầm thấp tiếng khóc.

Dạng này mộng là có ý gì?

Giống như là một loại nào đó không tốt báo hiệu.

Phảng phất hắn thật đi một cái hắc ám mà địa phương an tĩnh.

Là dưới mặt đất sao?

Tổng Nhiễm đau lòng muốn nứt, tỉnh lại thờn điếm, trên hai gò má nước mắt hai hàng.

Lúc rơi xuống đất ở giữa là ngày một tháng bảy ba giờ chiều. Già Mã nhiệt độ không khí đã vượt qua bốn mươi ba độ.

Tổng Nhiễm vừa ra sân bay liền bị đâm mục đích ánh nắng chói sáng mắt. Nhiệt độ cao bốc hơi, nàng một giây ở giữa liền toát ra đầy người mồ hôi nóng. Liền gió đều là từ trong lò lửa thổi phồng lên.

Ngoài phi trường không có xe gắn máy, đổi thành chính quy xe taxi.

Nàng đón xe đi khách sạn. Ngoài cửa sổ xe, năm ngoài nổi nát lâu vũ đại bộ phận trùng kiến bắt đầu, liền liền tổn hại Alexander

cung điện đều ở thế giới giáo khoa văn tổ chức trợ giúp dưới, từ các quốc gia văn vật chữa trị chuyên gia tại tu sửa.

Trên đường phố người đến xe đi, cửa hàng san sát, lại lộ ra một tia phồn hoa.

Nàng vẫn nhìn qua, lái xe nhiệt tình hỏi: "Nữ sĩ, người hân không phải là lần đầu tiên tới Già Mã a?"

"Tới qua rất nhiều lần." Nàng nói, "Lần trước là năm ngoái tháng mười hai."

"Khó trách người cảm thấy kinh ngạc. Chúng ta thành thị tại trùng kiến, chúng ta sinh hoạt cũng tại tiếp tục. Thương trường, văn phòng đã sớm vận chuyển bình thường." Lái xe rất kiêu ngạo, "Rất nhiều thành thị đều là như thế. Chúng ta đã thu phục 83% quốc thổ."

Tổng Nhiệm quay đầu nhìn hân, nói: "Chúc mừng các người."

"Cái này đương nhiên đáng giá ăn mừng. Mặc dù chiến tranh còn không có kết thúc, nhưng rất nhiều thành thị đã khôi phục hòa bình. Đối với chúng ta người bình thường tới nói, hòa bình là trên đời này không còn gì tốt hơn chuyện."

Tổng Nhiệm vô ý thoáng nhìn, nhìn thấy hân một nửa chi giả.

Lái xe chú ý tới ánh mắt của nàng, nhún vai cười nói: "Hiển tặng cho quốc gia."

Tổng Nhiệm ánh mắt nhu hòa chút, hỏi: "Người làm qua binh?"

"Đúng. Thương Định bảo vệ chiến đánh một tháng. Đầu này chân liền nhét vào nơi đó."

Tổng Nhiễm trong lòng khẩn trương: "Thương Định? Lúc nào?"

"Từ tháng ba đến tháng tư."

Nàng nhất thời không nói chuyện.

"Người đi qua Thương Định sao?"

Tổng Nhiễm gật gật đầu, hỏi: "Người gặp qua Khố Khắc binh sao?"

"Đương nhiên gặp qua. Gặp qua rất nhiều lần, bọn hấn tác chiến thật lợi hại." Lái xe nói lên Khố Khắc binh, thao thao bất tuyệt, trong đôi mắt thật to quang mang lập loè, "Nếu như không phải bọn hấn, phần tử khủng bố sẽ không như thế sớm bị đánh tan. Đông quốc nhân dân vĩnh viễn cảm tạ bọn hấn."

"Người gặp qua á duệ Khố Khắc binh sao?"

"Chưa thấy qua." Lái xe tiếc nuối keo kiệt keo kiệt não chước, "Á duệ quá ít, chỉ có mười mấy, ục, đều là Trung Quốc. Nhưng ta một cái cũng chưa từng thấy qua. Nghe nói có cái á duệ bạo phá / phá bom binh rất lợi hại. Hấn diệt trừ phần tử khủng bố có mấy ngàn người. Này bằng với cứu vớt hơn vạn bình dân. Đáng tiếc ta chưa thấy qua hấn, cũng không biết hấn hình dạng thế nào. Chỉ biết là là người Trung Quốc. Nữ sĩ, người là người Trung Quốc sao?"

"Là." Tổng Nhiễm mặt mày địa điểm xuống đầu, "Ta giống như hấn."

"Ta yêu các người." Lái xe nhiệt liệt đạo.

Tổng Nhiễm nhưng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nàng không muốn lại cùng người xa lạ đàm luận lên hấn.

Đau.

Tổng Nhiễm lần này tới, cuối cùng vẫn đạt được La Chiến trợ giúp. Nàng vừa đến khách sạn, liền gặp được Đông quốc chiến tranh sự vụ ủy ban Harvey thiếu tá.

Harvey thiếu tá hơn ba mươi tuổi, cao lớn mà cường tráng, một thân quân trang chờ ở khách sạn đại đường.

Hắn vừa thấy được Tổng Nhiễm, liền đứng dậy tiến lên xông nàng kính cái quân lễ, lại sâu sắc cúi mình vái chào, nói: "Tổng nữ sĩ, đối với của người mất đi, ta cảm thấy phi thường thật có lỗi."

Tổng Nhiễm lại mỉm cười: "Ta cũng không cho là ta đã mất đi hấn."

Harvey thiếu tá sững sờ, nhìn về phía ánh mắt của nàng lại kính trọng chút, nói: "Ngài tại Đông quốc hành trình đem toàn bộ hành trình từ ta phụ trách cùng làm bạn, trên đường đi có bất kỳ cần trợ giúp địa phương, xin cứ việc cùng ta nói."

Tổng Nhiễm nói: "Ta chỉ có một cái nhu cầu, liền là tìm tới hấn, dẫn hấn về nhà."

Harvey thiếu tá cáo tri Tổng Nhiễm càng nhiều chi tiết.

Năm tháng trước đêm đó, cực đoan tổ chức đầu nhập đại lượng binh lực tiến công bệnh viện, ý đồ đem thương binh cùng tác chiến

Khổ Khắc binh một mẻ hốt gọn. Nhưng cuối cùng chạy đến cứu viện Khổ Khắc binh chặn tiến công. Khu nội trú số 2 lâu được thành công cứu lại, chỉ là đêm đó tình hình chiến đấu thảm liệt, Khổ Khắc binh cũng có thương vong.

Mà lúc đó tình huống nguy cấp, Lý Toàn một mình đuổi theo Thương Định chùa lúc, đồng đội không cách nào chi viện. Chỉ có Benjamin chạy tới, tại Thương Định chùa tường sau hạ nhận được bị dây thừng xâu xuống tới Tổng Nhiệm.

"Trên người người mũ giáp cùng áo chống đạn đều là Lý thượng úy." Harvey thiếu tá nói, "Điều này nói rõ trên người hắn không có bất kỳ cái gì hộ cụ. Người không phải bị ném tới, là buông ra. Hắn sợ đem người ngã thương. Benjamin tiếp được người sau, muốn đợi Lý Toàn, nhưng hắn chặt đứt dây thừng."

Tổng Nhiệm sắc mặt tái nhợt, không có một tia biểu lộ.

"Benjamin cho là người chết rồi, nửa đường lại phát hiện còn có tâm nhảy. Cường ép người nổ súng lúc, Lý thượng úy đạn đánh trúng cánh tay của hắn, có lẽ bởi vì tầng này nguyên nhân, hắn đánh trật.

Bệnh viện chiến dịch kết thúc sau, Morgan bọn hắn tiến đến Thương Định chùa, nhưng trong chùa không có người sống. Bọn hắn tổn thất nặng nề, từ bỏ Thương Định chùa cứ điếm. Thành đồng toái thi bị thiêu hủy.

Có hơn trăm người, dán cùng một chỗ, khó mà phân biệt. Từ sau lúc đó, rốt cuộc không ai thấy qua Lý Toàn. Mấy tháng này, chúng ta ý đồ từ tù binh phần tử khủng bố miệng bên trong nạy ra một chút tin tức. Nhưng không ai biết lúc trước Thương Định chùa còn sót lại cái

kia nhóm người bỏ chạy cái nào cứ điếm, cũng một mực không tìm được đầu mối hữu dụng. Nửa năm qua, bọn hắn mỗi lần công khai xử lý tù binh video chúng ta đều nhìn, tự mình xử lý địa điếm cũng đều tìm. Nhưng đại bộ phận thi thể đều không cách nào phân biệt. .
."

Tổng Nhiệm ngừng hồi lâu, hỏi: "A Toàn bọn chiến hữu đâu?"

"Ba tháng thời điếm phục dịch kỳ đầy, ngay tại chỗ giải tán trở lại riêng phần mình quốc gia đi. Chỉ có. . ." Harvey mặt lộ vẻ không đành lòng.

"Chỉ có cái gì?"

"George cùng Benjamin chết rồi."

Tổng Nhiệm khẽ giật mình, như thế nóng bức thời tiết, nàng toàn thân rùng mình: "Làm sao lại như vậy?"

"Bệnh viện đêm đó, có hai tên Khổ Khắc binh tử vong, một cái là George, một cái khác người không biết."

"Cái kia Benjamin đâu?"

"Dịch đầy giải tán sau, hắn chưa có trở về nước, tiếp tục gia nhập cái khác tiểu phân đội. Có lần không biết vì nguyên nhân gì, tự tiện hành động, bị bắt." Harvey nói đến chỗ này, ngừng một chút, "Bị hành hạ chết."

"Video được công bố tại trên mạng, bởi vì quá mức huyết tinh, đã bị xóa cấm."

"Từ đó về sau, trong đội ngũ cái khác đồng đội cũng đều đoạn mất liên lạc. Đoạn thời gian trước, chiến sự uỷ ban ý đồ liên hệ bọn hắn, thương lượng chiến tranh thắng lợi sau trao tặng quốc gia huy hiệu sự tình, nhưng ai đều liên lạc không được. Duy nhất tìm được Kevin, hồi phục bưu kiện chính là hắn người nhà, nói hắn thể xác tinh thần lưu lại tổn thương nghiêm trọng di chứng, tinh thần tình trạng rất tồi tệ, thậm chí mấy lần tự sát. Hắn không chịu lại đến Đông quốc, còn thông qua người nhà của hắn chuyển cáo, hi vọng chúng ta mãi mãi cũng đừng lại liên hệ hắn." Harvey nói xong, im lặng hồi lâu, sầu não đạo, "Bọn hắn là sở hữu Khố Khắc chia ra trong đội ưu tú nhất một chi đội ngũ, diệt đi vô số cái tổ chức khủng bố phân cư điểm."

Tổng Nhiệm lâu dài không nói gì, ánh mắt tan rã, nhìn qua hư không. Nàng trông thấy khách sạn bên ngoài, một cỗ xe buýt đỗ đứng một bên, ôm sách giáo khoa sinh viên vừa nói vừa cười xuống xe. Ánh nắng rất chói mắt, nàng bỗng nhiên trông thấy khe núi dòng suối nhỏ bên trong, một đám hai mươi tuổi ra mặt đại nam hài nhóm thoát đến chỉ còn quần cộc, trong nước đùa giỡn, bắt cá.

"Chờ người nghỉ ngơi tốt, ta sẽ cùng người đi Thương Định, nhìn xem có thể hay không tìm tới liên quan tới hắn manh mối." Harvey thấp đôi mắt, không dám nhìn thẳng nàng, "Lý thượng úy là anh hùng của chúng ta. Tìm không thấy tung tích của hắn, chúng ta cũng rất hổ thẹn."

"Ta ngày mai là có thể xuất phát." Tổng Nhiệm nói, "Bất quá, ta hiện tại khả năng cần nghỉ ngơi một chút."

Nàng ăn ngủ vấn đề đã an bài tốt. Harvey cùng với nàng hẹn xong ngày thứ hai xuất phát thời gian, vừa rộng an ủi nàng một hồi mới rời khỏi.

Tổng Nhiễm về đến phòng, người cảm thấy hư thoát, toàn thân bất lực.

Nàng té nằm trên giường, chậm rãi hô hấp, xuất khí. Nàng rất mệt mỏi, nhưng thời gian còn sớm, nàng ngủ không được. Cũng không muốn nhắm mắt lại, lâm vào hắc ám.

Nàng nhìn trần nhà ngẩn ngơ. Kỳ thật cũng không dám nghĩ sâu lần này tới kết quả sẽ như thế nào. Nàng thậm chí không dám hỏi lòng của mình, không dám hỏi chính mình a Toàn đến tột cùng là sống lấy vẫn là đã. . .

Nàng không muốn cũng không chịu suy nghĩ. Nàng chỉ muốn đi tìm hắn, dù là đem Đông quốc đi khắp.

Chuyện cho tới bây giờ, phẳng phất chỉ có chuyện này là đối với nàng có ý nghĩa.

Nàng thậm chí không cách nào từ Đông quốc chuyển biến tốt đẹp trong cục thế thể nghiệm đến nửa phần vui sướng.

Quá chậm chạp.

Đây có phải hay không là nói rõ, có lẽ đại ái chỉ là một loại huyền tượng? Mà người chung quy là ích kỷ, chỉ có cá thể tự thân thống khổ mới là nhất là khoan tim khắc sâu?

Tổng Nhiễm đi đến ban công, nhìn ra xa dưới ánh mặt trời Già Mã thành.

Một nửa trùng kiến, một nửa thương tích.

Nàng nhìn thấy, cách một con đường, đối diện đúng là Già Mã lý công đại học.

Trong sân trường cây cối tươi tốt, tuổi trẻ học sinh lui tới, một mảnh sinh cơ.

Tổng Nhiệm bỗng nhiên nghĩ đến Tát Tân, nàng nghĩ đi gặp hần. Tát Tân gặp qua Lý Toàn. Tại Đông quốc, hần là còn sót lại một cái cùng nàng có liên quan tới Lý Toàn cộng đồng ký ức người.

Bây giờ chiến tranh tiến vào vĩ thanh, hần hần là đã sớm trở về đi học.

Tổng Nhiệm một bên xuống lầu một bên cho Tát Tân gửi tin tức, không biết hần có thể hay không kịp thời nhìn thấy thôi đặc. Không quan hệ, nàng nhớ kỹ Tát Tân dòng họ, đi trong sân trường hỏi thăm một chút là được rồi.

Đi vào lý công đại học sân trường, đối diện một đám thân mang áo sơ mi trắng tuổi trẻ sinh viên trải qua, nam nam nữ nữ ôm sách giáo khoa, kịch liệt thảo luận lấy học tập vấn đề.

Tổng Nhiệm chỉ nghe đã hiểu xy cùng $\alpha\beta$.

Nơi xa bị tạc hủy lầu dạy học đã tu bổ bắt đầu, bóng rùng hai bên đường cây cối tươi tốt, đại thụ ở giữa xen lẫn vài cọng mới trồng cây nhỏ, nghĩ là lúc đầu cây tại trong chiến hỏa hư hại chút.

Chim chóc tại ngọn cây kêu to, Tổng Nhiệm chợt nhớ tới chim nhỏ cùng đại thụ cố sự.

Khi đó, Lý Toàn nói đây là một cái tình yêu cố sự.

Chuyện xưa cuối cùng, chim nhỏ tìm được đại thụ đầu.

Tổng Nhiễm nhìn qua cây hơi, nhẹ hít một hơi, ánh mắt rơi xuống, phát hiện chủ đạo phía bên phải mới xây một cái quảng trường nhỏ. Trung ương nằm một cái cự đại màu đen hình chữ nhật bia đá. Bia đá không cao, nhưng lại rộng lại dài.

Bia đá bốn phía biên giới bày đầy hoa tươi. Trên đất trống đốt một chùm lửa, ngọn lửa nhảy vọt.

Tổng Nhiễm đi qua, chỉ gặp màu đen bia đá đỉnh trên mặt khắc lấy một nhóm vàng kim Đông quốc ký tự, nàng xem không hiểu, nhưng nàng trong nháy mắt đoán được hàng chữ kia phù ý tứ —— gửi trong chiến tranh vì nước hi sinh lý công đại học học sinh. Bởi vì bia đá bốn cái khía cạnh bên trên ấn đầy người tuổi trẻ đen trắng ảnh chân dung, mỗi cái ảnh chân dung hạ khắc lấy bọn hấn sinh tuất năm.

Tổng Nhiễm đi đến trước tấm bia đá, ánh mắt thuận từng cái tuổi trẻ mà hoạt bát khuôn mặt tươi cười hướng xuống tìm, một mục tìm tới hàng thứ ba thứ mười một cái, nàng bỗng nhiên dừng lại, tâm tượng bị đao hung hăng khoét mở ——

Tát Tân màu trắng đen khuôn mặt tươi cười dừng lại tại trên tường đá.

Cái kia có lẽ là hấn mới vừa vào tiết học ảnh chụp, mười bảy mười tám tuổi nam hài tử, dáng tươi cười ngây ngô mà ngại ngùng, trong đôi mắt thật to lóe như sao quang mang.

Ảnh chụp dưới đáy khắc lấy sinh tuất năm, khi chết 20 tuổi không 9 cái nguyệt lại 1 3 ngày.

Tổng Nhiễm đưa tay đụng đụng mặt của hắn, màu đen đại lý Thạch Kiên cứng rần mà lạnh buốt, tầm nhìn một nháy mắt mơ hồ tại thủy quang bên trong. Cái kia màu trắng đen trong tấm ảnh, khuôn mặt tươi cười của hắn giống trải qua ánh nắng bạo chiếu bình thường, mơ hồ không rõ.

Nàng ngón tay nhấn trên mặt của hắn, chống đỡ đá cẩm thạch vách, chậm chạp mà thật sâu khom lưng đi xuống. Nàng từng ngậm từng ngậm thở phì phò, ngồi dậy lại nhìn hắn một cái, đột nhiên liền quỳ rạp xuống đất, ghé vào trên tấm bia đá, gào khóc.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 63: Chapter 63

chapter 63

Trở lại Thương Định, cảnh còn người mất.

Thương Định thành chiến tranh tại tháng năm năm nay sơ mới hoàn toàn kết thúc. Bây giờ quá khứ hai tháng, thành thị chưa từ phế tích bên trong khôi phục nguyên khí, ven đường khắp nơi dựng lầy giàn giáo, chất đồng kiến trúc tài liệu. Xềng đất xe, cần cầu ầm ầm vang lên. Cả tòa thành thị giống một cái cự đại công trường.

Duy chỉ có toà kia màu trắng Thương Định chùa, yên tĩnh đứng lặng tại phương đông trên đường chân trời, không có chút nào tổn hại; liền đá cẩm thạch mái vòm hình dáng nhìn xem đều như vậy nhu hòa, chiếu vào trời xanh dưới, lộng lẫy.

"Ta có thể đi xem một chút sao?" Nàng ghé vào cửa sổ xe một bên, đột nhiên hỏi.

Harvey thiếu tá thuận nàng ánh mắt nhìn quá khứ, minh bạch: "Đương nhiên không có vấn đề."

Phần tử khủng bố rút đi về sau, Thương Định chùa trong trong ngoài ngoài rửa ráy sạch sẽ, bây giờ đã khôi phục nguyên dạng. Không ít dân bản xứ tới thăm viếng cầu nguyện, ngoại quốc gương mặt hỗn tạp trong đám người, không biết là phóng viên vẫn là du khách.

Tổng Nhiễm thuận thật dài dẫn đạo đi đến, Thương Định chùa to lớn hùng vĩ, chùa thể tuyết trắng. Tự nhiên đá cẩm thạch dưới ánh mặt trời lóe nhỏ vụn huỳnh quang, giống một con sấp đặt tại trời xanh hạ tinh xảo bảo hạp.

Nàng thoát giày, giẫm lên thảm lạnh đá cẩm thạch đi vào trong chùa, không khí râm mát xuống dưới, tia sáng cũng có chút ảm đạm.

Ngũ thải ban lan chùm sáng từ phía trên giếng bắn ra mà xuống, như thác chảy.

Nàng ngẩng đầu, cao năm mươi, sáu mươi mét mái vòm phía trên vẽ lấy Thương Định vương cùng hần sau, các đường thần linh quay chung quanh bốn phía. Ánh sáng mặt trời chiếu ở to lớn hình tròn màu sắc pha lê bên trên, rực rỡ loá mắt.

Không ít bình dân quỳ gối mái vòm phía dưới tụng kinh.

Tổng Nhiễm thuận thêm đá đi đến bốn tầng, tìm tới đèn phía sau chỗ kia nhìn ra xa đài.

Kia là một cái rất nhỏ gian phòng, đá cẩm thạch vách tầng ngoài vết máu đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng tự nhiên tầng đá mặt ngoài có hấp thu văn. Hắc ám vết máu khối lớn khối lớn, trầm mặc mà không thể huỷ bỏ rót vào sàn nhà, vách tường, thậm chí trần nhà đường vân bên trong, vậy mực.

Gió từ cửa sổ tràn vào đến, thổi đến nàng trong lòng một trận lạnh buốt.

Nàng đến bên cửa sổ hướng xuống nhìn quanh, rất cao, nàng có chút choáng váng, cố gắng phải hồi tưởng cái gì. Có thể đêm đó bị

đánh trúng sau, nàng một chút tri giác đều không có, cái gì đều không nhớ gì cả.

Sau lưng, Harvey thiếu tá hỏi: "Người cảm thấy không thoải mái sao?"

"Không có việc gì." Tống Nhiễm quay đầu, "Chúng ta đi thôi."

Tống Nhiễm rất nhanh tại Thương Định an trí xuống tới, nhưng tìm kiếm công việc cũng không thuận lợi.

Nàng đi khắp Thương Định trong thành phố trại dân tị nạn, một nhà một nhà tìm; nàng xem qua vô số nạn dân cùng tàn tật binh sĩ mặt, nhưng thủy chung không có Lý Toàn thân ảnh, liền gặp qua hẳn người đều không có.

Nàng cảm thấy có chút hoang đường, hẳn vì tòa thành thị này nỗ lực nhiều như vậy, lại không có một người biết hoặc nhớ kỹ dung mạo của hắn.

Nàng lấy Thương Định làm trung tâm, phóng xạ đến bốn Chu Thành trì, tiếp tục tìm kiếm.

Thời gian nhoáng một cái, từ đầu tháng bảy đi tới tháng bảy đuôi. Vẫn không có Lý Toàn nửa điểm tin tức.

Ngày 30 tháng 7 ngày ấy, Thương Định bắc bộ 80 cây số quốc gia đường biên giới bên trên bạo phát một lần quân đội chính phủ đối phần tử khủng bố cứ điểm vây quét hành động. Tống Nhiễm nghe hỏi tiến đến.

Cứ điểm bị hủy, quân đội chính phủ cứu ra một bộ phận tù binh.

Những cái kia tù binh đã bị giày vò đến không thành hình người, thần trí không rõ. Tổng Nhiệm tường tận xem xét khuôn mặt của bọn hần, từng cái tìm, từng cái hỏi: "Các người có nhìn thấy hay không một cái á duệ nam nhân?"

Không ai có thể trả lời nàng.

Đến lúc cuối cùng một cái tù binh được mang đi ra lúc, Tổng Nhiệm tâm rớt xuống ngàn trượng.

Ra quân đội chính phủ binh sĩ đối Harvey nói, bên trong còn có rất nhiều tù binh thi thể, là bộ phận phần tử khủng bố đào tẩu lúc vừa giết chết.

Tổng Nhiệm đi theo Harvey đi vào, đi qua từng gian nhà tù, hắc phòng, thủy lao. Nàng chịu đựng rùng mình hàn ý, tại trần đầy vết máu cùng hình cụ trên mặt đất tìm kiếm, lật qua lật lại từng cái người chết thân thể.

Không có, vẫn là không có.

La Chiến nói hần biến mất.

Hần thật tựa như biến mất bình thường, liền nửa điểm vết tích đều không có lưu lại.

Lái xe hồi Thương Định trên đường, Tổng Nhiệm mệt mỏi đóng một lát mắt, nhưng chính là trong chốc lát này, nàng mộng thấy âm u nhà tù, pha tạp vết máu, trong bóng tối truyền đến hần trầm thấp tiếng khóc.

Nàng lập tức mở mắt ra, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Một đường trở về, lặng im không nói gì.

Ô tô lái vào Thương Định thành, nàng chợt nói: "Thượng tá, cảm ơn người một tháng này hỗ trợ, nhưng về sau người không cần lại bồi tiếp ta."

Harvey sửng sốt: "Người không tìm sao?"

"Ta sẽ còn tiếp tục tìm, có thể có lẽ, đây không phải một ngày hai ngày có thể có kết quả. Người đi làm công việc của người đi, không cần ở ta nơi này nhi chậm trễ thời gian."

Harvey chần chờ nửa khắc, rốt cục nói: "Chúng ta thứ hai rời đi. Về sau người có bất kỳ cần trợ giúp địa phương, mời nhất định phải liên hệ ta."

"Ta hiểu rồi."

Cách một ngày, ngày mừng 1 tháng 8 ngày ấy, Tổng Nhiệm nghe nói Thương Định tây ngoại ô mới tăng một nhà thu nhận chỗ, chứa chấp rất nhiều gần đây từ chiến trường phương bắc thượng lưu sống mà đến người.

Nàng lập tức tiến đến.

Thu nhận trong sở xú khí huân thiên, công nhân tình nguyện nhóm không kịp cho mỗi người thanh lý, các binh sĩ các binh dân áo rách quần manh đầy người cáu bẳn ngã trên mặt đất ngủ say.

Khí trời nóng bức, con ruồi tung bay.

Nàng tìm một vòng, không tìm được Lý Toàn, lại từng cái đi hỏi: "Các người có nhìn thấy hay không một cái á duệ nam nhân?"

Liên tinh thần xảy ra vấn đề mồm miệng không rõ người nàng cũng đi hỏi.

Nhưng không có.

Ai cũng chưa từng gặp qua một cái á duệ nam nhân.

Ai cũng chưa từng gặp qua nàng a Toàn.

Hồi khách sạn trên đường, Tống Nhiễm làm quyết định, nàng dự định thu thập hành lý đi càng bắc địa phương. Ở nơi đó, nhất định có càng nhiều dạng này thu nhận chỗ.

Đi vào khách sạn, Harvey trong đại sảnh đợi nàng.

Tống Nhiễm: "Người là đến cùng ta cáo biệt sao?"

"Không phải." Harvey nói, "Có người tìm người rất lâu." Hắn chỉ chỉ phía sau nàng.

Tống Nhiễm khẽ giật mình, quay đầu lại, lại là Morgan.

Bốn mắt nhìn nhau, Tống Nhiễm trong mắt khắp lên màn lệ, bước nhanh hướng hắn đi đến.

Morgan cho nàng một cái ôm, thân cao quá một mét chín người da đen ngạnh hán tại thời khắc này đỏ mắt, cúi đầu xuống, nghẹn ngào nói: "Ruan, ta phi thường thật có lỗi."

"Không có việc gì. Người trôi qua còn tốt chứ, Morgan?"

"Không tốt." Morgan ướt con mắt, mỉm cười, "Ruan, ta nhất định phải tự mình xin lỗi người."

"Người đừng nói như vậy..."

"Chúng ta đều có tội, Ruan." Morgan thẳng tắp nhìn chăm chú lên nàng, kiên trì nói, "Một đêm kia, Lee tiếp nhận thống khổ to lớn. Hắn cứu chúng ta, cứu cái kia tòa nhà thời điểm, người bị cưỡng ép, chúng ta thân là chiến hữu của hắn, nhưng không có một người có thể giúp hắn. Hắn cắt đoạn cây kia tuyến thời điểm, ta không dám tưởng tượng một khắc này trong lòng của hắn xé rách đau nhức. Có thể về sau hắn một mình đi cứu người lúc, chúng ta vẫn không ai có thể giúp hắn. Về sau hắn mất tích, chúng ta cũng vô kế khả thi. Có thể B đi, hắn..." Morgan bờ môi ép xẹp xuống dưới, tan nát cõi lòng mà thống khổ thẳng lắc đầu, "Hắn gặp không phải người ngược đãi, có thể các chiến hữu của hắn, vẫn là không có một người có thể cứu hắn. Chúng ta có tội, Ruan, chúng ta có tội."

Tổng Nhiễm rưng rưng: "Morgan, đây không phải lỗi của các người. Trong lòng của người cũng bị thương, người cần bác sĩ trợ giúp."

"Ta biết. Tinh thần của ta tình trạng một mực không tốt lắm." Morgan cúi đầu xuống, bàn tay thật to dùng sức lau con mắt, "Ta ý đồ tự sát. Bởi vì ta tình trạng, bạn gái cũng chia tay. Ta luôn luôn đang nghĩ, G chết rồi, B chết rồi, L cũng... Vì cái gì ta vẫn còn còn sống. Vì cái gì?" Hắn mắt đen thật to ngấn đầy nước mắt, "Có lẽ, K, S, bọn hắn cũng nghĩ như vậy, cho nên chúng ta đều không liên hệ. Quá thống khổ."

"Morgan." Tổng Nhiễm dùng sức nắm chặt hắn tay, "Người nghe ta nói."

Morgan ngược mắt, cái này tại chiến trường thẳng tiến không lùi cường đại nam nhân, thời khắc này trong mắt tất cả đều là hối hận

cùng khổ sở.

"Người còn sống là vận mệnh ban ân, Morgan. Còn sống là một kiện rất tốt rất tốt sự tình, mà không phải tội. Người biết ta gặp được người lúc tâm tình sao? Một khắc này trong lòng ta nghĩ là: Còn sống liền tốt, còn sống thật là tốt a, Morgan, trông thấy người bình an, trông thấy người còn sống, người không biết ta nhiều vui vẻ."

Thật.

Giờ khắc này, nàng nhiều vui vẻ.

Morgan nước mắt trượt xuống: "Cám ơn người, Ruan, người không cách nào tưởng tượng người đối ta trọng yếu bao nhiêu."

Morgan nói, hần lần này tới là bởi vì thấy được nàng twitter. Một tuần trước, Tống Nhiễm đi Tô Duệ thành, phát trương đường đi ảnh chụp, kia là nàng cùng Lý Toàn lần đầu gặp địa phương. Morgan một mực chú ý nàng, biết nàng hồi Đông quốc, lập tức liên hệ Harvey tìm tới.

"Lee có vật phẩm tư nhân lưu tại trong đội, trước kia B cầm, ta hồi nước lúc hần giao cho ta. L còn sót lại vật phẩm, theo quy củ muốn chuyển giao thân nhân. Ta cho người phát quá rất nhiều lần tin tức, nhưng liên lạc không được." Morgan xuất ra một khối nhỏ màu xanh quân đội bao vải, "Ta nguyên bản không nghĩ lại hồi Đông quốc, nhưng hần đồ vật nhất định phải tự mình giao cho người."

Tống Nhiễm mở ra cái kia bao bố nhỏ, bên trong một thanh kèn harmonica, một cây bút, một cái màu đen vở. Chính là năm đó ở bộ đội gìn giữ hòa bình trong quân doanh, nàng đi hần ký túc xá mượn lược lúc tại hần trong ngăn kéo nhìn thấy cái kia mấy thứ vật.

Kèn harmonica có chút rơi sơn, vỏ vỏ ngoài cũng cời chút nhan sắc. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng hiện lên một tia an ủi, nói: "Cám ơn người đem bọn nó đưa tới, những này đối ta rất trọng yếu."

...

Tổng Nhiệm về đến phòng, ngồi vào trước bàn, vặn ra đèn bàn.

Trong nội tâm nàng ngoài ý muốn bình tĩnh, nhẹ nhàng lật ra vở. Lý Toàn tuần dật chữ viết xuất hiện trước mắt.

Tờ thứ nhất ngày là năm trước tháng 9 phần, chính là nàng cùng hần tại doanh địa trùng phùng, tìm hần mượn lược vào cái ngày đó.

Chỉ có ngắn ngủi hai hàng chữ:

"Bắt đầu gìn giữ hòa bình nhiệm vụ."

Nhìn thấy Tổng phóng viên, thật là đúng dịp."

Về sau mỗi ngày đều là ngắn ngủi mấy hàng, giản yếu ghi chép cùng ngày hành trình cùng nhiệm vụ. Thỉnh thoảng, có vài trang bên trong trộn lẫn lấy thân ảnh của nàng.

"Gỡ mìn thời điểm đưa Tổng phóng viên một chút."

"Tổng phóng viên cùng với nàng bề ngoài nhìn xem không giống nhau lắm."

"Tổng phóng viên làm việc rất chân thành."

"Tổng phóng viên thích đổ mặt."

...

"Tổng phóng viên có chút đáng yêu."

Tổng Nhiễm cố gắng nghĩ lại một chút, không nhớ rõ lắm, không biết có phải hay không nàng ném hấn bòn vào cái ngày đó.

Nàng liếc nhìn hấn bình thản không có gì lạ ghi chép, lật đến từ Gia La đi Ha Pha vào cái ngày đó:

"Hôm nay nhìn thấy màu trắng cây olive, cùng Tổng phóng viên cùng nhau.

Rất đặc biệt.

Bây giờ tại Đông Giao quân doanh,

Cảm giác, không tốt lắm, lo lắng an toàn của nàng. . ."

Phía sau theo ba cái không quá. An ổn dấu chấm tròn.

"Hôm nay lại gặp được Tổng phóng viên, nàng nói muốn đưa ta một cây dây đỏ. Tay của nàng rất nhỏ."

"Nàng rút cục đến quán bar."

Bút ký của hấn rất đơn giản, từ đầu tới đuôi không có ghi lại bất luận cái gì nội tâm tình cảm, nhất là bình thản.

Mà 926 về sau lưu lại trang trống không, lật qua một trang, thời gian một vượt, chính là năm sau tháng hai phần.

"Tại sân bay gặp được nàng. Nàng nhìn qua rất tốt.

Vậy là tốt rồi."

Ngay sau đó cái kia đoạn thời gian, "Nàng" tập nập xuất hiện,

"Tuyết rơi, lại gặp được nàng. Nàng đánh một thanh màu đen ô lớn."

"Bất tri bất giác đi Lương thành đài truyền hình."

"Tại giữa đường gặp được nàng."

"Nhảy lầu án, có chút lo lắng."

"Hôm nay đi nhà nàng sưởi ấm."

"Hôm nay nàng tới nhà nấu cơm."

"Hôm nay thổ lộ, có chút khẩn trương."

Từ sau lúc đó lại là rất dài rất dài trống không, thời gian lần nữa vượt qua, tiếp theo thiên bút ký chính là năm ngoái tháng chín, hần thừa máy bay đến Già Mã gia nhập Khố Khắc vũ trang vào cái ngày đó, cũng là nàng cho hần gửi nhắn tin vào cái ngày đó.

Trong sổ chỉ có hai chữ,

"Muốn chết."

Về sau chính là dài dằng dặc Khố Khắc binh ghi chép. Cái nào Thiên Khố khắc binh đồng bạn chết thảm; ngày nào lại nghe được bao nhiêu người chiến tử; ngày nào đang huấn luyện; ngày nào chế tạo nào bạo. Nổ. Trang bị; ngày nào nổ nát cái nào cứ điểm.

Mãi cho đến tháng mười hai phần,

"Nhiễm Nhiễm đến A Lặc, phát twitter."

A Lặc đoạn thời gian kia có lẽ là vội vàng, không có nhiều bút ký. Đến Thương Định sau lại trở về thường ngày ghi chép, ngẫu nhiên trộn lẫn nàng xuất hiện:

"Muốn về nhà, cùng với nàng cùng nhau."

"Hôm nay tiểu Tống đồng học như cái tiểu tức phụ."

Một lần cuối cùng nâng lên:

"Năm mới nguyện vọng, cùng với nàng kết hôn."

Khác đều không cần, chỉ cần loại này, hẳn là có thể thực hiện."

Giao thừa buổi sáng hôm đó viết, về sau mới xuất phát đi nhà nàng.

Lại lật giấy, không có;

Vỡ còn lại mảnh lớn trống không, không còn có cái gì nữa.

Bởi vì từ sau lúc đó hẳn tiến bệnh viện, lại không có trở lại doanh.

Tống Nhiễm không khóc, hoa một buổi tối thời gian, chậm chạp mà nghiêm túc xem hết hẳn ghi chép.

Kỳ thật quyền sở kia bên trong, tuyệt đại đa số đều là quân đội nhiệm vụ tương quan, nâng lên nàng là đôi câu vài lời. Nhưng không trở ngại bản bút ký này cho nàng an ủi lớn lao.

Nàng như là bưng lấy trân bảo, muốn lên giường đi ngủ, còn mở đèn bàn nằm nghiêng tại trên gối, lật xem bút tích của hẳn, thẳng đến bất tri bất giác mơ hồ thiếp đi.

Ngày mùng 2 tháng 8 buổi sáng, Tống Nhiễm lên đường đi còng bắc thành trì.

Harvey thiếu tá đưa nàng cuối cùng một đường, Morgan cũng theo nàng đạp vào hành trình. Hắn không yên lòng Tống Nhiễm một người, kiên trì theo nàng cùng nhau. Hắn nói, nếu như Tống Nhiễm xảy ra ngoài ý muốn, hắn không cách nào đối mặt Lý Toàn, càng không cách nào tha thứ chính mình.

Lúc rời đi, Tống Nhiễm cách thật xa trông thấy Thương Địch chùa mái vòm, nói: "Có thể đường vòng qua bên kia sao? Ta nghĩ đưa một bó hoa."

Tống Nhiễm mua bó hoa hồng đỏ, cẩn thận ôm vào trong ngực, đi Thương Địch chùa.

Nàng đi vào chùa miếu, lên tới bốn tầng, đem hoa hồng đỏ đặt ở nhìn ra xa chùa trong phòng nhỏ, đứng một hồi.

Màu trắng đá cẩm thạch ngoài cửa sổ, rừng olive kéo dài không bờ bến. Phong thanh ghen ngào, nàng nhớ tới vô số lần ở trong mơ, hắn trầm thấp tiếng khóc.

A Toàn, có thể hay không cho ta một chút cảm ứng?

Nhưng mà, dương quang xán lạn, gió nóng quét, trong miếu thờ yên lặng, chỉ có một tầng dưới đáy truyền đến nhẹ nhàng tụng kinh.

Tống Nhiễm đi xuống lầu, ra chùa, đi qua thật dài dẫn đạo, đi hướng đồ ven đường xe việt dã.

Vừa xuống thang, sau lưng rối loạn từng bừng.

Tổng Nhiễm quay đầu, một đám nghèo túng lôi thôi kẻ lưu lạc vây quanh ở dẫn đạo cái khác bên rìa tế đàn tranh đoạt đồ ăn. Kia là dân bản xứ cung phụng thượng thiên.

"Những cái kia đều là 'Cô quý'." Harvey nói, "Là trong chiến tranh mất đi thân nhân, tao ngộ thương tích kẻ lưu lạc. Hiện tại Đông quốc có mấy chục vạn dạng này người. Bình thường dựa vào nhặt đồ bỏ đi, tại chùa miếu phụ cận đoạt cống phẩm mà sống. Thu nhận chỗ căn bản không đủ dùng."

Chiến tranh nhìn như kết thúc, lưu lại vết thương nhưng lại xa xa không có khép lại.

Tổng Nhiễm ứng tiếng, vẫn nhìn xem. Những người kia từ sợi tóc đến bàn chân trần đều là bản thủ, lưng còng xuống, thân hình gầy gò, có chút thậm chí không biết là nam hay nữ.

Bọn hắn nhìn xem không giống như là người, càng giống là thú, điên cuồng vô tự cướp đoạt trên tế đài bánh bích quy cùng bánh ngọt.

Chỉ có một người, hai tay dâng một khối gạo bánh ngọt, cung vai, cúi thấp đầu lâu, chui ở một bên yên lặng gặm cắn.

Nàng còn nhìn xem, Harvey nói: "Tổng, lên đường đi."

"... Tốt." Tổng Nhiễm đi đến trước cửa xe, lại quay đầu mắt nhìn. Chẳng biết tại sao, nàng bỗng nhiên rất khó chịu.

Lúc này, một đội tuần tra quân đội chính phủ đi ngang qua. Binh sĩ đối đám người kia rống lên một tiếng, oanh bọn hắn đi. Đám kia kẻ lưu lạc co rúm lại lấy ôm đồ ăn dè.

Cái kia cô quý bị bóng người che chắn, nhìn không thấy.

Morgan quay cửa sổ xe xuống, hỏi: "Ruan, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì." Tống Nhiễm nói, "Ta đang suy nghĩ trên xe có hay không đồ ăn cho bọn hần, bọn hần đều là người đáng thương."

Đang nói, một cái á duệ nữ hài chạy tới cùng ven đường các binh sĩ hỏi đường, nói muốn đi xe buýt đêm. Binh sĩ chỉ vào phía trước trạm xe buýt đi nói chỗ ấy ngồi xe.

Nữ hài phát phát tay chạy tới, vừa vịn một cỗ xe buýt vào trạm.

"Liền là chiếc kia!" Binh sĩ hô, "Chạy mau!" (Run!)

Ngay trong nháy mắt này, tể đàn bên cạnh cái kia cô quý đột nhiên như gió xông lại. Hần chân trái không tiện, chạy tư quái dị, nhưng tốc độ cực nhanh lao xuống bậc thang, che cái kia á duệ nữ hài miệng, bóp chặt cổ nàng liền hướng giữa lộ chạy.

Tất cả mọi người tại chỗ kinh ngạc đến ngây người, không kịp phản ứng.

Morgan lập tức xuống xe bảo vệ Tống Nhiễm.

Các binh sĩ trong chốc lát rút súng, nhắm chuẩn cái kia cô quý, quát: "Buông nàng ra!"

"Buông nàng ra!"

Cái kia cô quý bắn thủ, quần áo tả tơi, toàn thân bầm ô. Hần chân trái tựa hồ có tổn thương, khập khiễng. Dính đầy bụi đất tóc dài che kín mặt lại, thấy không rõ biểu lộ, nhưng hần cả người đều tại cực

độ hoảng sợ cùng đề phòng bên trong, siết chặt lấy nữ hài kia ra sức chạy trốn. Hắn một mặt sợ hãi nhìn lại binh sĩ, một mặt cà thọt lấy chân kéo lấy cô bé kia hướng phía trước trốn, phảng phất sau lưng những binh lính này muốn tác mệnh của hắn.

Nữ hài ô ô kêu, giãy dụa lấy; có thể hắn cúi đầu xuống không ngừng cầm gương mặt cọ cô bé kia, lại giống như là tại trấn an.

"Buông nàng ra! Không phải chúng ta nổ súng!" Các binh sĩ đuổi theo, gầm rú, hướng đất xi măng bên trên nổ súng.

"Ầm!" một tiếng, đạn đánh nát bên chân hắn xi măng.

Cái kia cô quỷ càng thêm hoảng sợ bối rối, lập tức đem nữ hài hộ đi sau lưng. Có thể hắn chặn nữ hài, lại làm cho chính mình triệt để bại lộ.

"Ầm!"

Một súng bắn bên trong hắn bấp chân.

Hắn bỗng nhiên té ngã trên đất, lại cuống quýt đem nữ hài đặt ở dưới thân, lấy thân thể che kín nàng, không cho binh sĩ đạn "Nhắm chuẩn" nàng.

Hắn hai cái đùi đều có tổn thương, đi không được rồi, lại ôm chặt cô bé kia, giãy dụa lấy, dùng cả tay chân, liều mạng hướng phía trước bò.

"Buông nàng ra!" Các binh sĩ lớn tiếng cảnh cáo, "Không phải chúng ta nổ súng!"

"Lần này sẽ không bỏ qua đầu của ngươi!"

"Ta đếm ngược năm lần!"

"5!"

Tổng Nhiễm tâm hung hăng nắm chặt lên, xông đi lên đối binh sĩ nói: "Các người không thể nổ súng! Hắn căn bản không có vũ khí!"

"4!"

"Hắn có sức mạnh ghì chết vị nữ sĩ kia." Binh sĩ nhắm ngay, rống, "Buông nàng ra!"

"3!"

Có thể người kia không chịu dừng lại, hắn ôm nữ hài kia liều mạng hướng phía trước bò, chân của hắn cốt cốt bốc lên huyết, lòi ra thật dài một đầu da người vết máu. Hắn trên mặt đất giãy dụa, nhúc nhích, chạt vật nghèo túng giống một con chó.

Tổng Nhiễm: "Các người không thể dạng này! Không thể nổ súng!"

Harvey xông xuống xe: "Tổng, chuyện này chúng ta không quản được."

"2!"

Ngay tại cái kia một cái chớp mắt, cái kia cô quỷ có lẽ là ngờ tới vận rủi sắp tới, hắn khuỷu tay chống tại trên mặt đất, kiệt lực kéo lấy lấy cái kia cổ gầy gò mà vô lực thân thể, đi đứng đầu gối liều mạng đập, từng tắc từng tắc dịch chuyển về phía trước. Có thể hắn bò không xa, hắn còn không chịu buông tay, vừa thương xót lại thích,

ngửa đầu nhìn trời, trong cổ họng đột nhiên phát ra một tiếng tuyệt vọng tê mình: "A! !"

"1 —— "

Một nháy mắt, Tống Nhiễm tâm phảng phát bị cái kia thanh rét buốt hô xé rách. Nàng mắt lộ ra kinh ngạc, bỗng nhiên xóc lên Harvey tay, như điên hướng hấn tiến lên.

Nhắm chuẩn binh sĩ không kịp phản ứng, đã bóp cò, đuổi theo Morgan bắt lấy tay. Súng đi lên vừa nhắc.

"Phanh" một tiếng, đạn đánh về phía thiên không.

Tống Nhiễm phóng đi bên cạnh hấn, chỉ thấy hấn cúi đầu ôm cái kia á duệ nữ hài, che lấy cổ của nàng, bả vai hấn run run, thân thể kịch liệt đập trùng, nước mắt từng khỏa rơi xuống, phảng phát trong ngực nữ hài tại vừa rồi súng vang lên bên trong chết đi.

Cô bé kia bị hấn che miệng, vạn phần hoảng sợ.

Tống Nhiễm ngờ ngác nhìn hấn tay phải, thủ đoạn cùng bàn tay gầy gò đến đáng sợ, đầu ngón tay bị cắt đứt hai đoạn. Nàng đã phân phân biệt không ra.

Tống Nhiễm ánh mắt chậm rãi bên trên rời, gắt gao nhìn chăm chăm hấn, bắn phát che khuất mặt của hấn. Hấn khóc rống im ắng.

Nàng đưa tay đi, nghĩ đẩy ra tóc của hấn. Ngón tay đụng phải trán của hấn một cái chớp mắt, cả người hấn bỗng nhiên run rẩy một chút, giống như là muốn tránh, nhưng lại trong nháy mắt định trụ, không có né tránh.

Hắn đột nhiên đứng im, không nhúc nhích, hai tay chậm rãi buông ra.

Cái kia á duệ nữ hài gào khóc, rốt cục tránh thoát trời buộc, lộn nhào thoát đi ra ngoài.

Trống trải tâm đường chỉ còn lại hắn cùng nàng.

Tổng Nhiễm toàn thân run rẩy lên, liền hô hấp đều đang run rẩy, nàng đè nén, khắc chế, rốt cục chậm rãi đẩy ra che ở trước mặt hắn bắn phát.

Một nháy mắt, trước nay chưa từng có kịch liệt đau nhức húc đầu mà đến, phảng phất mang theo sinh mệnh không thể thừa nhận trọng lượng. Nàng tâm trong nháy mắt bị xé thành ngàn vạn trương mảnh vỡ, đau đến nàng cơ hồ muốn sinh sinh chết mất.

"A! ! !"

Nàng phát ra một tia giống như thú bàn thê lương kêu khóc, nhào tới đem hắn chăm chú ôm vào trong ngực, lên tiếng khóc thét,

"A Toàn, ta là Nhiễm Nhiễm. Ta là Nhiễm Nhiễm a!"

Tác giả có lời muốn nói:

Không phải mất trí nhớ. Không có mất trí nhớ.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 64: Chapter 64

chapter 64

Lý Toàn chân trúng đạn, bị lập tức đưa đi bệnh viện. Di động giường bệnh thúc đẩy phòng giải phẫu cái kia một cái chớp mắt, hần đột nhiên vọt lên đến bắt Tống Nhiễm, nhưng nhân viên y tế đem hần mạnh nhấn tại trên giường bệnh đẩy vào.

Tống Nhiễm đuổi tới cạnh cửa, bên trong truyền đến lưỡi dao đồ sát quăng tạp loạn tiếng vang. Giường bệnh, bàn giải phẫu, đưa vật đỡ, sắt bàn, giải phẫu khí giới binh binh bang bang đụng thành một đoàn. Đông quốc bác sĩ y tá nhóm kêu hô hào.

Nàng đụng cửa đi vào, chỉ thấy Lý Toàn kéo lấy trúng đạn đổ máu đùi phải, uốn lên vết thương cũ chân trái ghé vào di động giường bệnh một bên, khuỷu tay miễn cưỡng bám lấy thân thể. Cả người hần cảnh giác mà căng cứng, một cái tay khác nắm lấy nắm tay thuật đao, uy hiếp mà tự vệ mà đối với đám người.

"Người bây giờ an toàn! Chúng ta là bác sĩ, là người tốt!" Bác sĩ y tá nhóm quay chung quanh hai bên, ý đồ đi lên trấn an hần, cũng không dám chính diện đụng đao trong tay của hần lưỡi đao.

Hai tướng giăng co.

Hần nắm lấy di động giường bệnh liên tiếp lui về phía sau, nhưng hai chân không cách nào đứng thẳng, giường bệnh lăn một vòng,

hắn mất đi chèo chống, bỗng nhiên té ngã trên đất, dao giải phẫu quăng bay ra đi. Hắn lập tức đi bắt, có thể chung quanh nhân viên y tế nhìn đúng cơ hội nhào tới chế phục hắn.

Hắn tay đẩy chân đá, đẩy mở đám người từ dưới giường bệnh lăn bò qua đi, kiệt lực đứng người lên, nắm lấy giường bệnh dùng sức hất lên, quét ra đám người. Đưa vật đỡ quét đến trên mặt đất, bằng sắt giải phẫu khí giới lấp bốp, một mảnh hỗn độn.

"A Toàn!"

Phi tốc quét đến Tống Nhiễm trước mặt cuối giường đột nhiên sát ngừng, Lý Toàn nắm chặt giường bệnh, một đôi thâm đen con mắt cách dờ dáy bắn thủ toái phát nhìn xem nàng. Hắn hô hấp dồn dập, kịch liệt thở phì phò. Thụ thương đùi phải ngay tại chỗ máu; hắn tựa như không có cảm giác, ráng chống đỡ lấy đứng đấy, nhìn nàng chăm chăm.

"A Toàn. . ." Tống Nhiễm đỡ lấy di động giường bệnh cuối giường, hướng hắn đưa tay, đi lên trước, "Người không nhớ rõ ta rồi?"

Lý Toàn đôi môi khô khốc nhúc nhích một chút, trong cổ phát ra một tia thanh âm, khàn khàn mà mờ hồ: "Nhiễm Nhiễm."

Tống Nhiễm hốc mắt đột nhiên nóng, đang muốn nói cái gì, sắc mặt hắn biến đổi, lảo đảo một bước tiến lên bắt lấy nàng đưa tới tay, đưa nàng kéo tới sau lưng bảo vệ, tay kia nắm lấy giường bệnh, nhìn chăm chăm trong phòng giải phẫu một bang các bác sĩ.

"A Toàn!" Tống Nhiễm ôm lấy hắn, đưa tay đi sờ mặt của hắn.

Hắn cấp tốc quay đầu liếc nhìn nàng một cái, lại lập tức cảnh giác nhìn chăm chú về phía đám người kia.

"A Toàn người nhìn ta." Tống Nhiễm dùng sức đem hắn mặt tách ra tới, "Bọn hắn là bác sĩ, không phải người xấu. Bọn hắn là bác sĩ!"

Lý Toàn ngoắc ngoắc mà nhìn chằm chằm vào nàng nhìn, ánh mắt kia thẳng tắp mà bướng bỉnh, phảng phất hài nhi nhìn xem thế giới của mình bên trong duy nhất tồn tại.

Hắn kinh ngạc, nghe nàng.

Một cái bác sĩ thừa cơ tiến lên, cấp tốc tại cổ của hắn sau đâm một châm. Lý Toàn ánh mắt biến đổi, liền muốn quay đầu đi phản kích. Tống Nhiễm nhào tới đem hắn cổ ôm chặt lấy, Lý Toàn kiềm một chút, không có tránh ra. Bác sĩ đã đánh xong châm, cấp tốc lui ra phía sau.

"Không có chuyện gì." Nàng ôm lấy đầu của hắn, trấn an, "A Toàn, không có chuyện gì!"

Lời này vừa rơi xuống, thân thể của hắn bắt đầu kịch liệt phát run, tay nắm chặt cổ của nàng, chính là viên kia đạn lưu lại vết sẹo địa phương. Tống Nhiễm bỗng nhiên nhớ tới, đêm đó nàng trúng đạn trước, nói với hắn câu nói sau cùng liền là: "A Toàn, không có chuyện gì."

Hắn ôm chặt nàng, gắt gao che lấy cổ của nàng, đầu kê sát ở gương mặt của nàng, nước mắt mãnh liệt bàn chảy ra.

Cái kia trầm thấp tiếng khóc mang theo vô tận tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng, lại cùng nàng trong mộng tiếng khóc trùng điệp.

Thuốc tê rất nhanh có tác dụng, hấn ý thức mơ hồ lái đi, ngã sấp ở trên người nàng. Mắt thấy Tống Nhiễm nhìn không được, nhân viên y tế lập tức tới đem hấn đặt lên giường bệnh.

Tống Nhiễm đầy mặt nước mắt, đi theo sát, y tá ngăn lại nàng, đưa nàng đẩy ra phía ngoài: "Thật có lỗi, xin ngài ra ngoài."

Tống Nhiễm bị đẩy ra phòng giải phẫu, cửa "Phanh" một tiếng đóng lại.

Nàng đỡ lấy lạnh buốt cửa, chậm rãi ngồi xổm xuống ôm lấy chính mình. Thân thể không có một tia khí lực, liền nước mắt đều lưu không ra. Nàng vô lực ngồi dưới đất, đầu lệch ra dựa vào vách tường, yên tĩnh mà im lặng chờ đợi.

Morgan ngồi xổm ở bên tường, hai tay ôm chặt cái đầu cúi thấp sợ, một viên nước mắt rơi đập trên mặt đất: "Thượng Đế, hấn đến cùng trải qua cái gì?"

"Vì cái gì?" Hấn chất vấn, "Vì cái gì?"

Có thể lẳng lặng hành lang bên trong, không ai có thể cho đáp lại.

Trọn vẹn sau bốn tiếng, Lý Toàn mới từ trong phòng giải phẫu đẩy ra, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

Đầu hấn phát cứng ngắc, toàn thân cáu bẩn vết thương đều dọn dẹp sạch sẽ. Trên mặt cũng rửa đi bùn ô, gầy gò đến đáng sợ. Sau tai đến trên cổ có đạo rất dài sọc, kéo dài đến trong cổ áo.

Hấn mặc mùa hè ngắn tay quần áo bệnh nhân, lộ ra cánh tay gầy trơ cả xương, vết sẹo tầng tầng lớp lớp, tầng tầng lớp lớp.

Trong phòng bệnh, bác sĩ cùng a gìn giữ hòa bình Morgan giới thiệu bệnh tình: ". . . Thân thể phi thường suy yếu lại dinh dưỡng không đầy đủ, 187 thân cao, thể trọng gầy gò đến chỉ còn 54 kg. . . . Trên thân khắp nơi là tổn thương, từng chịu đựng thời gian dài cực hình. . . . Đoạn mất ba đoạn nhỏ ngón tay cùng hai cây ngón chân, chân trái gân chân đoạn mất. Trên người có nhiều chỗ gãy xương, nhưng không có trị liệu, cuối cùng tự động khép lại. Đầu lưỡi thiếu thốn một khối nhỏ, cũng may cũng không quá ảnh hưởng nói chuyện ăn. Trên thân thể tổn thương vẫn là tiếp theo, trước mắt cần nhất là bác sĩ tâm lý. Mặc dù từ một loại nào đó trình độ đã nói, cũng sẽ không có quá tác dụng lớn chỗ."

Tổng Nhiệm không biết nghe cũng không có nghe. Nàng nằm ở giường bệnh một bên, vuốt hấn nhỏ gầy ngón tay. Ngón tay của hấn cũng không có tận gốc chặt đứt, tay phải đầu ngón út cùng ngón áp út đoạn mất cái thứ nhất đốt ngón tay; tay trái ngón út cũng thế.

Chỉ là nhìn một chút, nàng liền đau đến cơ hồ không thể thở nổi.

Giường bệnh bên cạnh treo một chút.

Morgan hỏi: "Hấn lúc nào có thể tỉnh?"

Bác sĩ nói: "Khả năng mấy giờ. Thuốc tê còn có một đoạn thời gian. Các người phải chú ý, hấn sau khi tỉnh lại không muốn kích thích hấn, đừng cho hấn trông thấy bất luận cái gì bèn nhọn đồ vật. Tại không nhận kích thích tình huống dưới, hấn là có thể bình thường giao lưu."

Tổng Nhiệm từ đầu đến cuối canh giữ ở giường bệnh một bên, sợ hấn tỉnh lại thời điểm không nhìn thấy nàng.

Chờ đợi khoảng cách, nàng đột nhiên đối Harvey nói, nàng ngày mai liền về nước. Chờ hấn vừa tỉnh, nàng liền dẫn hấn về nhà. Một khắc không ngừng, một khắc cũng không đợi. Hi vọng thiếu tá có thể giúp nàng xử lý hồi quốc tương quan công việc.

Harvey đáp ứng, nói lập tức đi câu thông hiệp thương.

Nửa đường, Harvey ngoài ý muốn tiếp vào một tin tức. Ba ngày trước, cũng chính là ngày 30 tháng 7 ngày ấy, quân đội chính phủ tại Thương Định bắc bộ 80 cây số đường biên giới bên trên phá huỷ một cái phần tử khủng bố cứ điểm. Cũng chính là Tổng Nhiệm cùng Harvey đi tìm vào cái ngày đó.

Quân đội chính phủ tiêu diệt đại bộ phận phần tử khủng bố, lại có một phần nhỏ trốn.

Mà hôm qua, Thương Định quân coi giữ tại tuần quan lúc bắt được một cái khả nghi người, xác định là ba ngày trước từ cứ điểm bên trong chạy ra dư đảng. Thăm vấn quá trình bên trong, cái kia phần tử khủng bố nâng lên Lý Toàn, nói là tháng hai phần Thương Định trong chùa biến mất Khổ Khắc binh, bị tù gần nửa năm, thẳng đến ba ngày trước trong tập kích, cứ điểm bị tạc, từ trong lao chạy ra ngoài. Hiện tại đã chẳng biết đi đâu.

Binh sĩ phát giác tình thế nghiêm trọng, lập tức gửi điện thoại ở vào Già Mã chiến tranh sự vụ uỷ ban, nói đến đến Lý Toàn tin tức.

Mà uỷ ban sớm đã từ Harvey bên này đạt được Lý Toàn còn sống tin tức, nường Harvey lập tức liên hệ Thương Định quân coi giữ, nhất thiết phải tra rõ ràng Lý Toàn tao ngộ.

Harvey nói hắn muốn đi thăm vấn cái kia phần tử khủng bố, hỏi Tổng Nhiệm có đi hay không.

Tổng Nhiệm cầm Lý Toàn tay, không lên tiếng.

Tự tìm đến Lý Toàn sau, nàng cơ hồ liền không nói bảo, chỉ là yên lặng canh giữ ở bên cạnh hắn. Phảng phất chỉ có hắn cùng nàng mới là một thể. Cách một cái lồng thủy tinh, bên ngoài hết thấy nàng đều mặc kệ, cũng không cần thiết.

Nàng lâu dài không nói lời nào.

Harvey nói: "VẬY ta trước đi qua, tình huống cụ thể chờ trở về sẽ nói cho người biết."

A gìn giữ hòa bình Morgan vừa đi đến cửa một bên, Tổng Nhiệm buông ra Lý Toàn tay, đứng dậy quay đầu: "Ta đi chung với người."

...

...

Cách một mặt màu xám nhạt pha lê, Tổng Nhiệm nhìn thấy đối diện trong phòng thăm vấn phần tử khủng bố.

Hắn hai bốn hai lăm tuổi, tuổi trẻ, bình thường, trung đẳng cái đầu, dáng người hơi gầy, tướng mạo rất phổ thông, chột nhìn không giống hung ác người. Nếu là đặt ở trên phố lớn, cũng sẽ không có người đối với hắn trong lòng còn có đề phòng.

Hắn bây giờ đeo lên còng tay xiềng chân, lại không sợ hãi, tư thái bình thường, chỉ là trong mắt hờ hững làm cho không người nào có

thể coi nhẹ. Phảng phất sinh mà vì người, hấn vô tâm không cảm giác, vô tri vô giác.

Harvey thoát đầu còn cần bình thường đối đãi tù chiến tranh bộ kia đi chất vấn hấn vì cái gì tổn thương vô tội, vì cái gì không suy nghĩ cha mẹ của mình.

"Nếu như tổ chức cần ta, ta có thể giết chết ta mẫu thân." Thanh niên kia keo kiệt keo kiệt lỗ tai, "Người đừng cho ta giảng những này nhàm chán nhiều lời, ta nghĩ người tới mục đích cũng không phải cảm hóa ta, không phải sao?"

Harvey thiếu tá sắc mặt như sắt, từ bỏ, chuyển hỏi hấn Lý Toàn sự tình.

"Lee rất nổi danh, hấn hủy chúng ta rất nhiều cứ điểm. Chúng ta đương nhiên đối với hấn hận thấu xương, còn có Khố Khắc binh mấy cái khác tay bắn tỉa. Tiến công bệnh viện ngày ấy, chúng ta muốn đem Thương Định lợi hại nhất một bang Khố Khắc binh một mẻ hốt gọn, nhưng thất bại trong gang tấc, chúng ta chỉ có thể rút lui. Hấn đuổi theo Thương Định chùa đoạt bạn gái hấn thi thể, đây là chúng ta không ngờ tới. Dem hấn bạn gái kéo về đi, là vì nhục nhã cho hả giận."

Harvey: "Hấn ngày đó hấn là bị thương rất nặng, sống sót bằng cách nào?"

Thanh niên nhú mày: "Đương nhiên là chúng ta cứu sống. Bằng không, hấn hiện tại đã là một đồng bạch cốt. Hấn vì cứu nữ hài kia, một mình xông vào cứ điểm, còn đem đầu nón trụ cùng áo chống đạn cho nàng. Quả thực không đem chúng ta để vào mắt."

Harvey: "Cho nên đem hấn cứu sống, vì tra tấn hấn?"

"Chúng ta không có ngân thơ như vậy. Hấn chế đạn kỹ thuật nhất lưu, sao có thể lãng phí? Bất quá, chúng ta góp nhặt lâu như vậy nô khí cũng muốn phát tiết."

Harvey: "Các người làm cái gì?"

"Nữ hài kia được cứu đi. Nhưng chúng ta vừa vận giết chết một cái khác á duệ nữ hài."

Pha lê đầu này, Morgan sắc mặt thay đổi một lần, hết hồn nhìn về phía Tống Nhiễm, nàng không có một tia biểu lộ, ánh mắt vô hồn, nhìn chăm chăm pha lê đầu kia người.

"Chúng ta lần lượt từng cái cưỡng gian cổ thi thể kia, chơi chán, cắt đứt tay cùng chân của nàng, đem thân thể của nàng dán tại trên cột cờ, phơi một tháng. Hấn coi là kia là hấn nữ hài. Đoạn thời gian kia, phòng giam bên trong từ sáng sớm đến tối đều là tiếng kêu rên của hấn." Thanh niên nói đến chỗ này, cảm thấy buồn cười, liền nở nụ cười, "Về phần dùng hình nha, đều là các người thường gặp, có đôi khi tra tấn hấn, có đôi khi nường hấn nhìn xem người khác bị tra tấn. Người biết không, khi hấn nhìn thấy chúng ta tiểu hài giết người lúc, hấn sẽ rơi lệ." Thanh niên cảm thấy rất buồn cười, "Bất quá hấn xương cốt thật cứng rắn, chết sống cũng không chịu giúp chúng ta chế tạc đạn. Nếu là hấn nguyện ý gia nhập chúng ta, cũng sẽ không thụ nhiều như vậy tra tấn. Tiền tài, mỹ nữ, địa vị, cái gì không có?"

Thanh niên giằng được hơi mệt chút, ngáp một cái, áp vào trong ghế: "Vào tháng năm thời điểm, có cái nước Mỹ Khố Khắc binh tới cứu hấn, hấn là hấn bằng hữu. Nhưng thất bại. Hấn chỉ có thể trơ

mắt nhìn hấn bằng hữu thống khổ chết đi, chấp hình chính là người bạn nhỏ của chúng ta nhóm.

A đúng, hấn tự sát mấy lần, nhưng đều bị chúng ta cứu chữa trở về. Chúng ta muốn để hấn cho chúng ta sử dụng, cho tới bây giờ không có đói quá hấn, mỗi ngày đều cho đồ ăn. Chính hấn tuyệt thực mới gây thành dạng này, về sau đều dựa vào dịch dinh dưỡng một chút duy trì. Chúng ta cũng phát giác được tinh thần hấn xảy ra vấn đề, nhớ hấn không làm rõ được có lẽ sẽ giúp chúng ta chế tạc đạn, vẫn không giết hấn, chờ hấn quy thuận. Nhưng ông trời, " hấn thở dài, "Ta cũng chưa từng thấy qua xương cốt cứng như vậy người."

Dù là thân kinh bách chiến Harvey, giờ phút này cũng nghe được trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Nếu không phải muốn tiếp tục hỏi thăm, hấn nắm chắc quả đấm sợ chặn đánh nát đối phương đầu lâu."Hấn là ba ngày trước trốn tới?"

"Quân đội chính phủ tiến đánh biên cảnh cứ điểm, tường nổ, trong hỗn loạn, hấn trốn. Khi đó còn có người nào công phu quản hấn?"

"Biên cảnh cách bên này 80 cây số, mà lại tất cả đều là sa mạc, hấn là thế nào đến Thương Dịch?"

"Ta đây cũng không rõ ràng. Đi tới?" Thanh niên nói xong, chính mình cũng không tin lắm, "Sa mạc nhiệt độ hơn 50 độ, hấn một bên gân chân đoạn mất, hấn là đi không đến."

Thương Dịch chùa.

Nửa năm kiếp sống giam cầm, hắn đã thần trí không rõ, lại dựa vào xấp xỉ bản năng khu động, đi ba ngày ba đêm, trở về cuối cùng phân biệt Thương Địch chùa.

Đã không biết chiều nay gì tịch, đã không biết năm tháng biến thiên, thậm chí đã không biết chiến tranh kết thúc, lại lại vẫn như cô quỷ đồng dạng tại cái kia màu trắng lăng chùa phụ cận du đãng, không chịu rời đi.

Hỏi xong lời nói, người kia bị binh sĩ mang theo ra ngoài.

Đột nhiên, Tống Nhiễm cầm lấy trên bàn sứ bình hoa, bỗng nhiên hướng trên tường đập vỡ, nắm chặt che kín gai nhọn bình cảnh xông ra gian phòng.

Morgan thoáng nhìn nàng hận đến tội như máu ánh mắt, lập tức đuổi theo, có thể Tống Nhiễm đã xông lên hành lang, giờ trong tay mảnh sứ vỡ phiến hung hăng hướng trên mặt người kia đâm tới.

"Súc sinh!"

Thanh niên kia trên mặt thỉnh thoảng mấy đạo vết máu, da thịt phiến vênh lên, máu me đầm đìa. Còn chưa đủ, nàng lại là một đạo đâm về hắn cái cổ. Chuyện đột nhiên xảy ra, các binh sĩ hoàn toàn không có phản ứng. Trên mặt người kia trên cổ máu tươi trắng tuôn, che lấp bị gai nhọn cắt đứt động mạch cổ, lạnh lùng trong đồng tử bỗng nhiên hiển hiện hoảng sợ, huyết thủ bắt lấy binh sĩ: "Cứu ta!"

Harvey hai mắt huyết hồng, thờ ơ lạnh nhạt.

Tống Nhiễm giờ tay, hướng hắn một bên khác cổ đâm tới.

Morgan xông lên, đem Tống Nhiễm ôm lấy ra bên ngoài kéo, Tống Nhiễm đem bình sứ đập nát tại thanh niên cái trán, tay bắt chân đạp, móng tay xé keo kiệt lấy cổ họng của hắn không thả.

Nàng điên rồi, nàng là điên rồi, giờ khắc này nàng chỉ muốn giết hắn, thiên đao vạn quả đều không hiểu hận, giết một ngàn lần đều giải không được nàng giờ phút này một phần ngàn vạn đau nhức.

Nàng đau nhức a, nàng nhanh đau chết. Nàng đau đến hận không thể một giây sau sẽ chết mất, hận không thể đem lòng của mình đều khoét ra.

Nàng đau đến tại Morgan đem nàng từ người kia trên thân nắm chặt giật ra một cái chớp mắt, cũng nhìn không được nữa, tê tâm liệt phế khóc lên.

. . .

. . .

Trở lại bệnh viện, là sau hai giờ.

Morgan theo nàng đi qua hành lang, thấp giọng nói: "Ruan, thật xin lỗi, ta ngăn cản ngươi. Thượng thiên biết, ta so ngươi càng muốn giết hắn. Nhưng chúng ta không thể."

Tống Nhiễm trải qua một phen phát tiết, đã bình tĩnh lại, nói: "Ta biết. Cảm ơn ngươi."

"Ngươi yên tâm, trải qua thẩm phán sau, bọn hắn cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết."

Tống Nhiễm nhẹ gật đầu.

Đẩy cửa ra đi vào phòng bệnh.

May mắn, Lý Toàn còn tại ngũ say.

Hơn năm giờ chiều, bên ngoài mặt trời còn rất lớn, nhưng màn cửa kéo đến chặt chẽ. Trong phòng tia sáng mỏng lung, lộ ra một vòng màu da cam sắc màu ấm.

Tổng Nhiệm nhẹ nhàng đi tới bên giường. Hơn nửa năm, nàng thật lâu chưa thấy qua hấn ngũ nhan. Hấn bế hạp suy nghĩ, mi tâm chăm chú vận lầy, trong giấc mộng cũng rất thống khổ suy yếu.

Nàng bò lên giường, tiến vào chần mỏng bên trong ôm hấn, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng cũng rất mệt mỏi.

Mơ mơ màng màng ngũ đến không biết bao lâu, Lý Toàn đột nhiên từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, cả người bật lên một chút, liền muốn vọt lên. Tổng Nhiệm phản xạ có điều kiện nắm chặt cánh tay, ôm hấn.

"A Toàn, là ta."

Hấn yên tĩnh một chút, lồng ngực đập trùng, kịch liệt thở, trong đêm tối nhìn chăm chăm nàng.

Đã là ban đêm, sắc trời lơ mờ, ánh mắt của hấn sáng tỏ mà thanh hắc.

Hấn còn là hấn a.

Làm như vậy sạch mà thuần túy ánh mắt, trong con mắt chỉ chiếu đến nàng một người.

"Là ta à, " Tống Nhiễm hướng hần mỉm cười, "A Toàn, ta là Nhiễm Nhiễm."

Hần đưa tay, ba ngón tay nhẹ nhàng chạm chạm khuôn mặt của nàng, hần nói: "Người đã đến?"

"Ta tới đón người." Tống Nhiễm nói, thân thể dán chặt hần, "A Toàn, chúng ta ngày mai liền về nhà, có được hay không?"

Lý Toàn cúi đầu, cọ xát gương mặt của nàng, đem đầu chôn ở nàng cái cổ ở giữa: "Tốt. Về nhà."

Tác giả có lời muốn nói:

Chương 61: Cuối cùng tăng thêm một ngàn chữ Khổ Khắc chia ra đội tại bệnh viện tác chiến tràn diện.

Cùng, bên trên chương cuối cùng tăng thêm một câu.

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 65: Chapter 65

chapter 65

Tháng tám Lương thành, chính là trong một năm nóng bức nhất mùa. Ánh nắng phô thiên cái địa, sáng lập lòe lắt mắt người.

Tổng Nhiễm dừng xe ở cán bộ gia thuộc viện nhà ngang trước trên đất trống, vừa xuống xe, sóng nhiệt đập vào mặt, nàng ra tầng mồ hôi mỏng, từ trong cốp sau xách ra mấy bao lớn mua sắm túi, lên lầu hai.

Mở cửa đi vào, trong nhà yên lặng, trên ban công màn cửa kéo một nửa. Trong phòng khách một nửa tươi đẹp, một nửa râm mát.

Tổng Nhiễm đổi dép lê, nhẹ chân nhẹ tay đi vào, phòng ngủ chính cửa phòng che đậy đóng lại. Quá khứ ba giờ, bên trong vẫn không có động tĩnh.

Nàng đem rau quả thịt cá bỏ vào tủ lạnh, dầu muối tương dấm bỏ vào phòng bếp. Quá thời hạn đóng gói lấy đi, ném đi dưới lầu thùng rác.

Trở lại lúc, quân y từ phòng ngủ ra. Tổng Nhiễm ngênh đón, xuyên thấu qua đóng lại khe cửa liếc qua, Lý Toàn nằm ở trên giường, đóng lại con mắt.

Quân y đối nàng làm thủ thế, hai người đi khách phòng.

Tổng Nhiễm nhẹ nhàng đóng lại khách phòng cửa, quay đầu: "Lâm bác sĩ, tình huống của hấn thế nào?"

"Rất không lạc quan." Một mực phụ trách Lý Toàn tâm lý vẫn đề quân y thở dài, nói, "Ta đề nghị tiễn hấn đi bệnh viện tâm thần."

Tổng Nhiễm trong lòng mát lạnh, ở lại một hồi nhi, luống cuống cầm điều khiển từ xa mở điều hoà không khí, lại cầm điều khiển từ xa đứng một lát, mới hỏi: "Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Rất nghiêm trọng. Ta tiếp xúc qua vô số lệ hoạn có PTSD quân nhân, hấn là nghiêm trọng nhất một loại. Tương lai, hấn hoặc là sẽ giết người, hoặc là sẽ tự sát."

Hấn nói xong, lại bổ sung một câu: "Bất quá giết người cực ít, đại bộ phận đều là tự sát."

Máy điều hoà không khí gió hô hô thổi, Tổng Nhiễm trần trụi trên cánh tay tóc gáy dựng lên: "Có thể. . . Ta đem hấn từ Đông quốc mang về, hấn trên đường đi đều rất ngoan, không có làm bất luận cái gì khác người sự tình."

Quân y hỏi: "Thật sao?"

Tổng Nhiễm không ra tiếng.

Đoạn đường này trở về, nàng từ đầu đến cuối canh giữ ở bên cạnh hấn. Tại sân bay, đạt được Đông quốc chính phủ đặc cách, bất quá kiểm an. Trở về trên máy bay, khoang hạng nhất bên trong cũng không có khách nhân khác.

"Đó là bởi vì người có thể trấn an hấn, cũng bởi vì hấn không có đụng tới kích thích nguyên. Chỉ khi nào đụng tới kích thích nguyên,

trước mắt hấn thế giới sẽ lập tức biến thành chiến trường. Nhà lầu trong mắt hấn là lửa cháy phết tích, ô tô là xe tăng, tạp âm là súng vang lên, người xa lạ là quân địch, có lẽ một thanh trường ô đều là súng trường. Hấn tại loại này tình huống dưới sẽ làm ra phản ứng gì? Ta nghĩ người hấn là đoán được, có lẽ người còn gặp qua."

"Dạng này binh sĩ ta gặp quá nhiều. Chiến tranh kết thúc, nhưng bọn hấn cũng không về được." Hấn đạo, "Bởi vì chiến tranh cho tới bây giờ liên không chỉ là mang đi người chết sinh mệnh, cũng hút đi người sống sót hồn linh."

Tổng Nhiệm giật giật môi: "Đưa đi bệnh viện tâm thần. . . Là có thể trị được không?"

Quân y trăm mặc nửa khắc, chỉ nói: "Đưa đi bệnh viện tâm thần, dùng dược vật cùng quản chế đến ức chế tinh thần của hấn, giảm bớt tư duy sinh động độ, hấn có lẽ liên sẽ không làm ra cực đoan hành vi."

Tổng Nhiệm ngưng ngưng: "Cho nên trị không hết? Muốn đem hấn nhốt tại bệnh viện tâm thần bên trong. . . Cả một đời?"

Quân y không chính diện trả lời: "Ta trước kia tại nước Mỹ học tập thời điểm, gặp qua rất nhiều trên chiến trường trở về binh sĩ. Tất cả mọi người đều có hoặc lớn hoặc nhỏ tinh thần vấn đề. Chỉ bất quá nghiêm trọng trình độ khác biệt. Mà giống Lý Toàn loại trình độ này những người kia, trên cơ bản không có khả năng quay trở lại lần nữa cuộc sống của người bình thường. Người phải làm cho tốt chuẩn bị tâm lý."

Tổng Nhiệm vịn vách tường, không nói chuyện.

"Trên chiến trường có cái tù, gọi người sống sót. Người sống sót, giống như là rất may mắn ý tứ. Có thể thấy được nhiều án lệ, ta phát hiện cái tù này là cái nguyên rửa. Hi sinh đều là anh hùng, xong hết mọi chuyện, sống sót lại rất khó. Dần dần theo thời gian giảm đi, không người hỏi thăm. Rất nhiều năm trước, ta hỏi nước Mỹ thăm viếng quá một vị tù Nazi thủ hạ chạy ra tù binh, hắn là đệ nhị thế chiến lão binh, nhận hết tra tấn, thể xác tinh thần đều là vết thương chồng chất. Hắn tại bệnh viện tâm thần bên trong qua cả đời, trước khi lâm chung ký ức vẫn dừng lại tại đệ nhị thế chiến. Chết ngày đó là lễ Giáng Sinh, trên đường rất náo nhiệt, khắp nơi đều là hoan thanh tiểu ngữ, hạ rất đẹp tuyệt."

Tổng Nhiễm nghe hắn kể xong, hồi lâu, rung phía dưới, nói: "A Toàn sẽ không lẻ loi hiu quạnh quá cả đời, ta sẽ một mực tại bên cạnh hắn."

Quân y nói: "Tổng Nhiễm, hắn hiện tại đã không phân rõ hiện thực cùng huyền tượng. Hắn tâm từ đầu đến cuối không có cách nào về nhà, còn tại Đông quốc trên chiến trường phiêu bạt. Có khi trong lòng hắn, thế giới chân thật người thậm chí đều là hắn huyền tượng."

Tổng Nhiễm vành mắt đỏ lên, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Nguyên nhân chính là như thế, ta càng không thể đem hắn một người vớt xuống."

Quân y không nói chuyện.

Hiển nhiên, cô gái trước mặt vẫn không rõ tình thế tính nghiêm trọng, rất nhiều người nhà thoát đầu đều không muốn đem bệnh nhân đưa vào bệnh viện tâm thần, có thể ngày qua ngày chăm sóc

cùng nhìn không thấy ánh sáng tương lai, sẽ có điểm làm hao mòn rơi người kiên nhẫn.

Hắn nói: "Bất luận như thế nào, ta sẽ định kỳ sang đây xem nhìn, hi vọng có thể đến giúp người."

"Cám ơn." Tống Nhiễm nói, "Làm phiền người, Lâm bác sĩ."

Quân y đi.

Tống Nhiễm đóng cửa lại, tại cửa hiên bên trong lẳng lặng đứng một hồi, gấp lại sau nửa đầy màn cửa ở phòng khách lưu lại âm u khắp chốn. Nàng đi ra phía trước đem màn cửa kéo ra, nhường ánh nắng phủ kín phòng khách.

Nàng nhẹ chân nhẹ tay đi trở về phòng ngủ.

Lý Toàn vẫn chưa có tỉnh lại.

Màn cửa lồi kéo, tia sáng lờ mờ, hắn trong giấc mộng nhú lại mi, thần sắc có chút vất vả. Hai tay nắm tay đặt ở phần bụng, chăm chú nín lấy không điều bị.

Tống Nhiễm cầm lấy điều hoà không khí điều khiển từ xa, điều thấp một lần. "Nhỏ" một thanh âm vang lên, Lý Toàn trong nháy mắt mở mắt, diện mục đề phòng, đang muốn nhảy lên giường, đảo mắt trông thấy Tống Nhiễm, lại giật mình.

Hắn khẽ nhếch đầu lâu chậm rãi trở xuống gối đầu bên trong, lồng ngực đập trùng chậm xuống dưới.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu, khàn giọng nói: "Giống như thấy ác mộng."

Tổng Nhiễm liền hướng hấn khẽ cười.

Nàng hi vọng nhiều quá khứ hơn nửa năm, hấn chỉ là làm một trận ác mộng mà thôi.

"Ta muốn theo người cùng nhau ngủ, lại sợ quá nóng, liền điều thấp nhiệt độ." Nàng bò lên giường, xốc lên chăn mỏng ôm hấn.

Hấn hỏi: "Cha ta đâu?"

"Hồi Giang thành. Nói tuần sau trở lại thăm người."

"Nha."

Vừa tỉnh trong nháy mắt, môi hấn bên trên kính ra một tầng mỏng mồ hôi.

Tổng Nhiễm vuốt ve hấn mồ hôi ẩm ướt bờ môi: "A Toản, người mộng thấy cái gì rồi?"

Hấn yên tĩnh hồi lâu, nói: "Chết rất nhiều người."

Rất nhiều xa lạ người, còn có Benjamin, còn có. . .

"Còn có người."

"Có thể ta không có chết a, người nhìn, trên cổ ta tổn thương đã sớm tốt. Một chút đều không sâu." Nàng nắm chặt hấn tay, xoa lên cổ của mình.

Hấn tay tại kháng cự, nhưng nàng dùng sức đem hấn tay nhấn tại cổ nàng bên trên.

Hắn hô hấp dồn dập, nhịp tim kịch liệt, ngón tay sờ lấy nàng vết sẹo kia, đầu ngón tay cảm nhận được cổ nàng bên trên huyết mạch đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động cường độ.

"Tổn thương đã tốt, a Toàn, đã sớm tốt. Một chút cũng không đau."

Lý Toàn nhìn chăm chăm cái kia đạo sẹo nhìn hồi lâu, ánh mắt chậm rãi bên trên rời, ngón tay cũng đi theo dời lên đi, chạm vào trên mặt nàng, nhẹ nhàng bóp một chút.

Tống Nhiễm bỗng nhiên minh bạch, nói: "Bây giờ không phải là nằm mơ, ta là thật."

Nàng đưa tay nhốt điều hoà không khí, phong thanh dừng lại, gian phòng an tĩnh xuống.

Nóng bức ngày mùa hè buổi chiều, trong phòng dâng lên một tia hơi nóng.

Nàng trở mình, nằm ghé vào hắn bên cạnh người, cúi đầu nhìn chăm chú hắn. Trong lòng bàn tay nàng cực nóng vuốt ve cổ của hắn, muốn để hắn rõ ràng cảm thụ đến thân thể nàng nhiệt độ.

Nàng bắt hắn lại tay che tại ngực. Trái tim của nàng vẫn tươi sống nhảy lên, nhẹ nhàng đánh thẳng vào lòng bàn tay của hắn.

Tống Nhiễm cúi đầu, hôn môi của hắn.

Hắn lông mi run lên một cái, có chút không lưu loát, nhưng dần dần, nàng khí tức quen thuộc trấn an hắn.

Đó cũng không phải một cái hôn sâu, rất nhạt, chỉ có cánh môi chạm rãi ngậm dán, vuốt ve. Chóp mũi nhẹ nhàng cọ, khí tức quần giao.

Ánh nắng từ màn cửa trong khe hở vẩy ra đến, chắn mỏng bên trong, nhiệt độ chạm rãi lên cao, bên môi dần dần bí mồm hôi rịn. Nàng không có dừng lại, lâu dài hôn nhẹ hấn, mang theo lòng tràn đầy không muốn xa rời cùng thương yêu. Hấn hấn là có thể cảm thụ được, nàng khiêu động tâm, nàng ấm áp hôn.

Hấn cảm nhận được, cho nên hấn tay ôm ở eo của nàng; môi của hấn cho nàng đáp lại.

. . .

Ôm nhau ngủ, ngủ đến mặt trời xuống núi mới tỉnh.

Tổng Nhiễm xuống giường kéo màn cửa sổ ra, ấm áp trời chiều chiếu vào, màu cam một mảnh. Trong phòng thổi điều hoà không khí, lạnh ấm giao thế.

Lý Toàn tỉnh ngủ, vuốt mắt ngồi dậy, thân thể lung lay một chút.

Tổng Nhiễm lập tức trở về bên cạnh hấn, cầm tay hấn: "Choáng đầu a?"

"Còn tốt." Hấn biểu lộ giật mình lo lắng, giống như còn không có tỉnh.

"Uống trước một chút nước." Tổng Nhiễm đem đầu giường nước lạnh đưa cho hấn.

Hấn chậm rãi uống xong hơn phân nửa cốc.

"Ta đi cấp người nấu cơm. Hôm nay mua rất thật tốt ăn đồ ăn, còn có hoàng cốt cá. Bán món ăn gia gia nói là từ trong nước vớt, hoang đại đây này."

"Tốt."

Tổng Nhiễm đi phòng bếp, mặc lên tạp dề, rửa tay làm canh.

Lý Toàn xuống giường, vịn vách tường chậm rãi đi ra phòng ngủ.

Trong phòng khách điều hoà không khí mới mở, không khí nóng bức.

Hắn vịn khung cửa, đứng tại hơi lạnh cùng thiêu đốt giao giới tuyến bên trên, nhìn chung quanh một chút. Cái này tựa hồ là hắn quen thuộc nhà, trên ban công phủ kín trời chiều, y phục của hắn toàn rửa sạch, phơi tại trên bệ cửa sổ, theo gió nhẹ đong đưa.

Hắn nghe được trong phòng bếp nồi bát bầu bồng đang vang lên, trông thấy Tổng Nhiễm ở bên trong bận rộn, chưng gạo cơm mùi hương nhẹ nhàng tới.

Là nhà hương vị.

Một màn này, từng là hắn vô số lần mộng cảnh.

Không quá chân thực.

Lý Toàn kéo lấy không quá lưu loát bước chân, chậm rãi đi vào phòng bếp.

Tổng Nhiễm nghe thấy thanh âm quay đầu: "Người tại sao cũng tới? Ta chuyển đem ghế cho người."

Nàng quay người ra, cho hắn chuyển cái ghế.

Lý Toàn ánh mắt ba ba khóa ở trên người nàng, một khắc không rời, đuổi theo nàng đi. Bỗng nhiên, hắn trông thấy trên ban công đứng thẳng một cái cây. Một gốc màu trắng cây olive, ở trong ánh tà dương, cái kia màu trắng cành lá lũng lẩy kim quang.

Hắn lồng ngực bỗng nhiên đập trùng một chút, tập trung nhìn vào, cây kia lại biến mất không thấy.

Tổng Nhiễm xách cái ghế tới, dìu hắn ngồi xuống. Nàng nhếch miệng cười một tiếng, tiến đến hắn bên tai: "Người muốn nhìn ta nấu cơm a?"

"Ân." Lý Toàn mặt mờ ửng với, hài tử bàn vội vàng bắt hạ ngón tay của nàng, ấm áp, ướt át, dính lấy dầu trơn cùng giọt nước.

Không phải là mộng. Mộng không có khả năng như thế chân thực.

"Tay ta thật bẩn." Nàng mau đem tay rút mở, lại cúi người, cầm gương mặt dán thiếp mặt của hắn, "Bất quá, mặt ta rất sạch sẽ."

Gương mặt của nàng mềm mại cực kỳ, trên da thịt có nàng đặc hữu mùi hương, hắn rất quen thuộc, cũng nhớ kỹ rất rõ ràng. Nàng đứng dậy thời điểm, Lý Toàn thoáng nghiêng đầu, bờ môi từ gò má nàng bên trên lướt qua.

Nàng có chút mím môi cười, trên hai gò má ngậm lấy một tia nhàn nhạt đỏ ửng, xoay người đi xào hao bao.

Lý Toàn ngồi tại trong ghế nhìn nàng, ánh mắt bướng bỉnh, nhìn hồi lâu; hắn thử thăm dò, thấp đôi mắt, liếc mắt phòng khách sàn

nhà.

Tia sáng chiếu vào, trên sàn nhà phủ lên một đạo cái bóng thật dài, cây olive ảnh tử.

Hắn lập tức lại nhìn phòng bếp, trước bếp lò rỗng tuếch, giống nhau hắn bỗng nhiên không rơi tâm. Nhưng một giây, Tống Nhiễm từ chỗ ngoặt bên trong vọt ra, hắn vội vàng hô hấp lấy, lại nhìn xuống đất tấm, cây kia ảnh lại biến mất không thấy.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?" Nàng quay đầu.

"Nóng." Hắn nói, "Ban công màn cửa, đóng lại đi."

"Tốt." Tống Nhiễm tiểu bước nhanh đi ra ngoài kéo lên màn cửa, lại đem điều hoà không khí điều thấp chút.

Đồ ăn muốn ra nôi, nàng trở về trang bàn.

Lý Toàn một cái chớp mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm nàng, mặt của nàng đỏ bừng, trên chóp mũi còn có tinh tế mồ hôi.

Mà ngoài cửa sổ, phong cảnh đã che đến chật chẽ.

Hai người ăn cơm, nàng làm ba đạo đồ ăn.

Lý Toàn thân thể quá mức gầy gò, Tống Nhiễm bới cho hắn canh cá: "Người trước nếm thử, nhìn có phải hay không lúc đầu hương vị."

Hắn uống một ngụm, canh cá mùi thơm ngát, gật gật đầu: "Dễ uống."

Nàng cười, kẹp một đồng đồ ăn cho hấn: "Ta biết người khẩu vị không tốt, nhưng những này phân lượng nhất định phải toàn bộ ăn hết. Không phải ta sẽ tức giận, trừ phi người cảm thấy ta tức giận cũng không quan trọng."

Hấn cực kì nhặt cong môi dưới góc, nói: "Có cái gọi là." Ngoan ngoan cúi đầu đào cơm ăn.

Tổng Nhiễm sững sốt một chút, càng lại lần thấy được hấn nhặt nhéo nét mặt tươi cười.

"A Toàn?"

"Hả?"

"Người cùng ta về nhà, vui vẻ a?"

Lý Toàn gật gật đầu, lơ đãng ngoái nhìn mắt nhìn kéo lên màn cửa, trời chiều từ trong khe hở chiếu vào.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

Hấn đột nhiên hỏi ra một cái kỳ quái mà tư mặt vấn đề: "Người là lúc nào. . . Thích ta?"

"Người không biết a?" Nàng liếc hấn.

Trong lòng hấn khẩn trương: ". . . Không biết."

"Người tại Tô Duệ thành cứu ta thời điểm. Sau khi về nước ta còn tìm người rất lâu, về sau tại sân bay đem người mặt nạ giặt xuống đến, người có phải hay không đều không có ấn tượng?"

"Có ấn tượng." Hấn nói, "Ta đều nhớ."

"Người đây?"

Lý Toàn nói: "Người có nhớ hay không có lần cùng người các đồng nghiệp còn có Thẩm Bội, đi ăn lẩu?"

Nàng đương nhiên nhớ kỹ.

"Ngày đó rời đi thời điểm, người cùng ta nở nụ cười, có thể quay đầu đi, người có phải hay không khóc?"

Tổng Nhiệm sững sờ.

Khi đó nàng là muốn khóc. Nàng lại không nghĩ tới hấn sẽ chú ý tới nháy mắt kia.

Mà Lý Toàn, kỳ thật cũng nói không rõ ràng.

Lúc kia không biết tại sao, trong lòng bỗng nhúc nhích, có chút nhói nhói.

Lúc ấy qua, liền không cảm thấy.

Nhưng về sau lại nghĩ lên, một màn kia lại liền không hiểu, thật sâu ghi tạc trong lòng.

Cơm nước xong xuôi, Tổng Nhiệm thu thập bát đĩa hồi phòng bếp, Lý Toàn đi theo nàng đi, một tác cũng không rời.

"Người cản trở ta làm việc nha." Nàng buồn cười.

Hấn thế là hướng bên cạnh chuyển một chuyển.

Nàng phốc phốc cười, cầm lên khăn lau đi phòng ăn lau bàn.

Lý Toàn đứng tại bồn rửa tay bên cạnh muốn giúp nàng rửa chén, một chút nhìn thấy bên cạnh ao dao phay.

Hắn nhìn mấy giây, đem đao cầm lên.

Lưỡi đao sắc bén, lộ ra bạch quang.

Vang lên bên tai một thanh âm: "Tổng nàng đã chết!"

Tiếng súng, cổ, thi thể đông, sắc mặt nàng trắng bệch.

Đao nhọn, tiểu hài, tiếng cười, Benjamin trên mặt tất cả đều là huyết.

Giết ngược, tử vong, đầu lâu, thành đồng huyết nhục cùng bạch cốt.

Hắn tinh thần nhoáng một cái, cũng không biết chính mình giờ phút này người ở chỗ nào.

Trong mộng?

Đau. . .

Toàn thân, khoan tim thấu xương đau. . .

Trước mặt cây đao kia bỗng nhiên bị Tổng Nhiễm rút đi.

Hắn hoàn hồn.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cấp tốc đem đao cầm tới cách hắn xa nhất cái thót gổ bên cạnh.

Trong phòng bếp hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có trong phòng khách điều hoà không khí gió tuôn ra tiếng vang.

Nàng cúi đầu, vịn bồn rửa đứng một chút, bỗng nhiên xông lên ôm eo của hắn, hắn bị nàng đâm đến lưng lay nhoáng một cái.

"A Toàn, người về sau không được đụng loại vật này, có được hay không? Cái kéo, dao cạo râu, tiểu đao, đều không cần đụng, có được hay không?"

Hắn nắm ở nàng ấm áp mà phát run thân thể.

"Ta biết trong lòng người rất khổ, ta cũng không muốn nói 'Về sau nhất định sẽ tốt' như vậy tốt hoặc không tốt, đều không cần gấp. Coi như không thể tốt, cũng không có việc gì, đúng hay không? Chỉ là. . . Không được đụng những vật kia, chúng ta cứ như vậy chậm rãi đi xuống, có được hay không?"

Hắn nhẹ gạt đầu: "Tốt."

Lý Toàn thân thể còn rất yếu ớt, Tống Nhiễm giúp hắn tắm rửa xong, sớm dìu hắn lên giường nghỉ ngơi.

Hơn bảy điểm thời điểm, Trần Phong cùng trong quân đội bác sĩ tới. Đầu là Lý Toàn quen thuộc người, hắn không có biểu hiện ra quá lớn cảm xúc chập trùng.

Bác sĩ không có ở trước mặt hắn thảo luận bất luận cái gì bệnh tình, làm từng bước cho hắn làm kiểm tra, đổi đi trên đùi thuốc cùng băng gạc, lại cho hắn đánh mạnh tâm dinh dưỡng châm.

Trần Phong ở một bên nhìn xem bị bệnh liệt giường hắn, mặt mũi tràn đầy đau lòng.

Lý Toàn bỗng nhiên nói: "Thật xin lỗi."

Trần Phong sững sờ, đỏ ngầu cả mặt, nói: "Người cái này nói gì vậy!"

Lý Toàn nói: "Uổng phí người tài bồi."

Trần Phong vội la lên: "Xảy ra ngoài ý muốn ai cũng không dễ chịu, người đã biểu hiện rất tốt. Bí mật phái ra 13 cái lính đặc chủng, chỉ trở về 9 cái. A Toàn, có thể trở về liền tốt, trở về liền tốt a."

Lý Toàn không nói lời nào, giống như là hơi mệt chút, nhắm mắt lại.

Bác sĩ xử lý hoàn tất, ra phòng ngủ, nói với Tổng Nhiệm:

"Thân thể của hấn quá kém. Chờ thêm mấy ngày tình trạng hơi bình phục, đi quân y viện làm toàn thân kiểm tra. Chờ lấy được toàn diện số liệu, lại căn cứ tình huống thực tế nhìn làm sao trị liệu. Đoán chừng. . . Là trận đánh lâu dài đây này."

Tổng Nhiệm nói: "Tốt. Ta sẽ dẫn hấn đi."

Nàng đưa bọn hấn tới cửa: "Chỉ đạo viên, ta sợ a Toàn tìm ta, sẽ không tiễn các người xuống lầu."

"Không có chuyện, giữ đi." Trần Phong nói, dừng ở hành lang bên trên, nhìn các bác sĩ xuống lầu, mới xuất ra mấy phần tư liệu cùng mấy trương thẻ, đưa cho Tổng Nhiệm, "A Toàn trợ cấp kẹt tại chính hấn chỗ ấy, tiền lương một mực ấn lên úy cấp bậc cấp cho. Tám thẻ này là tàn tật phụ cấp, cũng là theo tháng cấp cho. Về phần hấn bệnh, tiền chữa trị dùng toàn từ bộ đội gánh chịu. Những này là

tương quan người liên hệ cùng tư liệu, có vấn đề gì, phải kịp thời mở miệng."

Tổng Nhiệm nhận lấy: "Cám ơn."

Trần Phong sắc mặt khó xử, do dự nửa khắc, rốt cục nói: "Mặc dù bây giờ, chức vị của hấn không có cách nào thăng lên, nhưng chờ ngày nào đó hấn tốt, vẫn là có hi vọng tiếp tục nhậm chức. . ."

"Chỉ đạo viên, " Tổng Nhiệm đánh gãy hấn, "Chuyện sau này, chờ sau này rồi nói sau."

"Được." Trần Phong khó khăn gật gật đầu, đạo, "Coi như về sau. . . Mặc kệ như thế nào, hấn các loại phụ cấp sẽ từng năm gia tăng. A Toàn hấn. . ."

"Chỉ đạo viên, ta sẽ không rời đi a Toàn. Hấn cũng không phải gánh vác."

Trần Phong nói: "Khổ người."

Tổng Nhiệm nói: "Không khổ. Liền là cảm thấy, đối với hấn không công bằng."

Trần Phong á khẩu không trả lời được.

"Nhưng cũng không sao cả. Hấn còn sống, ta đã rất cảm kích."

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 66: Chapter 66

chapter 66

Ngày đó sáng sớm, Lý Toàn ngủ đến tự nhiên tỉnh lại.

Hắn thật lâu không có thật tốt đi ngủ, sau khi về nước mấy ngày nay, bạch thiên hắc dạ ngủ hồi lâu.

Tỉnh lúc ước chừng buổi sáng tám điểm.

Tổng Nhiệm kéo màn cửa sổ ra, sáng sớm ánh nắng nghiêng chiếu vào, ngoài cửa sổ cây cối tươi tốt xanh tươi, nắng sớm vẩy vào lá xanh bên trên.

Nàng đẩy ra cửa sổ, thế giới còn rất yên tĩnh, không khí cũng tươi mát.

"Hôm nay khí trời tốt." Nàng cười với hắn, trở lại bên giường, nằm ở bên cạnh hắn, "A Toàn, hôm nay dẫn người đi quân y viện làm kiểm tra. Người đừng sợ."

Hắn cười, mang theo vừa tỉnh ôn nhu: "Ta cũng không phải tiểu hài tử."

Tổng Nhiệm trong lòng mềm nhũn, nắm chặt hắn tay, nhỏ giọng: "A Toàn, người biết hiện tại là mấy tháng sao?"

Hắn không lên tiếng.

"Tháng tám." Nàng nói, "Đã qua nửa năm. Thương Định chiến tranh đã sớm kết thúc, Đông quốc hiện tại khắp nơi đều tại trùng kiến, người biết không?"

Hắn nói: "Không biết."

"Không quan hệ. Người chỉ dùng biết, người đã trở về nước, chúng ta bây giờ tại Lương thành, trong nhà mình." Nàng nhẹ giọng, "Chúng ta đã về nhà. Biết sao?"

Lý Toàn thanh hắc mâu quang lồng tại trên mặt nàng, nói: "Ta biết."

Hắn nhìn thẳng nàng, đôi mắt không rời, dư quang lại thoáng nhìn bên ngoài cây bị ánh nắng chiếu lên trắng lóa như tuyết. Gió thổi cây động, chập chờn, giống biến đổi hình dạng.

Hắn không muốn đi xem.

"Người nghe." Nàng đem chân kéo lên đến tiến đến trên mặt hắn, "Đều là trong nhà hương vị."

Hắn hít hà, ánh mắt nhu hòa xuống dưới.

Nàng nằm sát tới ôm cổ của hắn, thân ảnh chặn ngoài cửa sổ xanh lục.

"A Toàn, bác sĩ nói người sẽ cảm thấy đây là huyền tượng, cho là mình còn tại Đông quốc. Không phải, ta đem người tiếp trở về. Người còn nhớ rõ không?"

Hắn gật đầu: "Ta nhớ được."

"Nếu là quên, ta nhắc lại người."

"Tốt."

. . .

Hai người ăn điểm tâm xong, thu thập xong cùng nhau ra cửa. Lý Toàn đi đứng có tổn thương, chống rế kim loại thủ trợ, bước chân không tiện lắm.

Tổng Nhiệm dìu lấy hắn chậm rãi xuống lầu.

Tám giờ rưỡi sáng, nhiệt độ không khí đã lên cao.

Hắn phí sức chuyển xuống thang lầu, cái trán toát ra mồ hôi rịn. Chậm rãi đi qua chỗ ngoặt lúc, lại không tự chủ được cong cong khóe môi.

Tổng Nhiệm nghiêng đầu đánh xuống mức bên cạnh toái phát, gặp hắn đang cười, không khỏi tâm tình cũng tốt, hỏi: "A Toàn người cười cái gì?"

Ánh mắt hắn hơi gấp: "Cảm thấy bộ dạng này, giống chúng ta già rồi đồng dạng, già bảy tám mươi tuổi."

Tổng Nhiệm nhìn chằm chằm trên bậc thang cước bộ của hắn, cười: "Vậy còn không tốt? Chờ chúng ta già rồi, cũng là bộ dạng này."

"Già rồi đôi ta dìu người." Hắn nói.

"Vậy người thân thể phải nhanh nhanh tốt, ăn nhiều đồ vật, sẽ chậm chậm rèn luyện."

"Tốt." Hắn nói, giúp nàng gỡ một chòm tóc, dừng ở nàng sau tai.

Tổng Nhiễm dìu hấn lên xe.

Thời gian còn sớm, trên đường cổ xe người đi đường không nhiều, coi như yên tĩnh, ánh nắng cũng xán lạn.

Tổng Nhiễm tránh đi giao thông giao lộ nhiều đoạn đường, cố ý quán bên trên vòng thành cao tốc, trên đường đi thỉnh thoảng liếc thoáng nhìn Lý Toàn, hấn tựa ở chỗ ngồi chỗ tựa lưng bên trên, biểu lộ bình tĩnh, ánh mắt thanh minh.

Một đường không ngại đến quân y viện.

Trong đội chuẩn bị quá, tình huống của hấn đặc thù, không cần đăng ký.

Sáng sớm, trong bệnh viện đám người chen cướp, Tổng Nhiễm lơ đãng dắt gấp hấn tay. Lý Toàn chống đỡ thủ trượng, chậm rãi xuyên qua đại sảnh, cách giữa thang máy mười mét có hơn, hấn tay run lên một cái, bỗng nhiên dừng lại, nói: "Ngồi thang cuốn được không?"

"Tốt."

Nàng ý thức được hấn bị giam quá nhà tù, hắc phòng, còn bị quan quá thủy lao.

Nàng ấn xuống trong lòng cái kia tia đau đớn, nâng hấn bên trên thang cuốn.

Thang cuốn bên trên có người đi rất gấp, Tổng Nhiễm tránh ra, đứng tại Lý Toàn phía trước.

Trải qua người gặp bọn họ không tiện, hảo tâm nhắc nhở: "Bên kia có thang bậc thang."

Tổng Nhiệm cười: "Cám ơn."

Đặc biệt cần bộ tại tầng 7.

Y sĩ trưởng cho Lý Toàn mở một đồng kiểm tra đơn, từ y tá mang theo rút máu, lấy mẫu, siêu thanh, CT chờ chút làm mấy chục hạng kiểm tra.

Kiểm tra xương mật độ lúc, bác sĩ nói trị số có chênh lệch chút ít thấp, phải chú ý bổ canxi. Tổng Nhiệm nhớ kỹ.

Đo thân cao thể trọng, dụng cụ bên trên biểu hiện 55. 6 kg, bác sĩ nói cực độ hơi gầy, nhất định phải bổ sung dinh dưỡng.

Tổng Nhiệm ưu sầu nói: "Mấy ngày nay rõ ràng ăn thật nhiều, làm sao đều không có trường thịt đâu?"

Lý Toàn mím mím môi, nói: "Vậy ta buổi tối lại nhiều ăn một bát cơm."

Sở hữu hạng mục kiểm tra hoàn tất, là mười một giờ trưa. Đại bộ phận xét nghiệm kết quả muốn chờ vài ngày sau cầm báo cáo.

Tổng Nhiệm cảm ơn bác sĩ, vịn Lý Toàn đường cũ trở về.

Lúc này, trong bệnh viện người lui tới càng nhiều, trong đại sảnh người người nhốn nháo, lại có chút chen cướp.

Tổng Nhiệm cẩn thận coi chừng lấy hấn, thật vất vả né tránh lấy đám người, xuyên qua đại sảnh đi tới cửa, tự động che đậy cửa kéo ra, hai người đang muốn đi ra ngoài. Nhưng vào lúc này, phía sau

đột nhiên có người vội vàng đi lên phía trước, cướp đi ra ngoài, tốc độ quá nhanh né tránh không kịp, không cẩn thận dồn sức đụng bên trên Lý Toàn, một cước đá bay gây chấn động của hắn.

Kim loại thủ trượng bay khỏi cách xa mấy mét, nện ở trên sàn nhà gỗ ra tiếng kim loại chói tai.

Lý Toàn thân thể lắc lư một chút, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Lưỡi đao, roi, đinh sắt, xiềng xích. . . Từng bức họa đột nhiên thoáng hiện trước mắt.

Đụng hắn là cái mười tám. Chín tuổi thiếu niên, trong lúc vội vàng không kiên nhẫn đi đến vài mét bên ngoài nhặt lên thủ trượng.

Tổng Nhiễm vội nói: "Cho ta đi."

Thiếu niên kia cũng không hiểu quy củ, vội nhấc nhiều đi mấy bước đưa cho nàng, trực tiếp giơ lên kim loại trượng hướng nàng một đòn, nhường nàng tiếp cuối cùng, giống tay cầm một thanh dài. Súng.

Tổng Nhiễm vừa muốn đưa tay, Lý Toàn đột nhiên đưa nàng kéo ra phía sau bảo vệ, một cước đá bay cây kia thủ trượng. Kim loại trượng bắn ngược trở về, bỗng nhiên gõ vào thiếu niên trên trán, chấn động đến hắn tay kêu đau gọi.

Trượng tử rơi xuống đất, bình bình bang bang vang.

"Con mẹ nó người có bệnh a!" Thiếu niên cuồng hồng. Hắn mẫu thân —— một vị phụ nữ trung niên nổi giận nói, "Người người trẻ tuổi kia chuyện gì xảy ra? Làm sao còn đánh người đâu? !" Phụ nữ

kia đau lòng nhĩ tử, tiến lên nắm chặt kéo lấy Lý Toàn tay áo: "Người lập tức cho nhĩ tử ta bồi lễ nói. . ."

Lý Toàn tránh không kịp, bỗng nhiên vùng tay xốc lên nàng. Phụ nữ lão đảo lui lại mấy bước, không thể tin kêu cứu: "Tất cả mọi người đến giúp hỗ trợ, đánh người! Đánh người!"

Chỗ ấy tử càng thêm giận. Thiếu niên trẻ tuổi nóng tính, nhậ lên thủ trượng liền hướng hấn đánh tới. Lý Toàn ánh mắt bỗng nhiên âm lãnh, dất nắm chặt Tống Nhiễm, chính mình tiến lên đón một tay tiếp được cây kia thủ trượng, bỗng nhiên kéo một cái, thiếu niên vồ lên trên. Lý Toàn nhắc chân muốn đá, Tống Nhiễm kinh bậ bị nhào tới ngăn trở hấn, dùng sức bắt lấy thủ trượng, đem thiếu niên kia đẩy ra.

"A Toàn không có chuyện gì!"

Có thể Lý Toàn ánh mắt cùng thần sắc hoàn toàn thay đổi.

Người vây xem chỉ trở, bọn hấn cầm điện thoại, toàn bộ giờ lên.

Bọn hấn giờ sủng.

Lý Toàn lập tức đem Tống Nhiễm ôm sát trong ngực, nhanh chóng chống thủ trượng, kéo lấy bước chân ra bên ngoài trốn. Lại vừa vặn gặp được một cỗ xe cứu thương sát ngừng, tai nạn giao thông bên trong gãy mất chân người bị thương bị khiêng xuống xe.

Máu tươi giống lửa đồng dạng đốt mắt của hấn.

Phụ nữ cùng thiếu niên đẩy ra đám người, kêu gọi lấy đuổi theo tới: "Đánh người còn muốn chạy, người dừng lại!"

"A Toàn!" Tống Nhiễm muốn ngăn hấn, nghĩ trấn an hấn, nhưng vô dụng.

Hấn ánh mắt kiên nghị lại sợ hãi, bắt khuất lại đề phòng, sắc mặt lạnh bạch, lồng ngực kịch liệt phập phồng, siết chặt lấy, giữ lấy nàng liều mạng hướng phía trước trốn.

Lão đảo chạy đến ven đường, xe đạp, xe gắn máy lao vùn vụt mà qua, trên đường dòng xe cộ như dật, bốn phía thối còi.

Hấn trong lúc nhất thời cũng không biết nên đi chỗ nào trốn, ngẩng đầu chung quanh.

Cái kia hạnh phúc an bình mộng cảnh đột nhiên như pha lê bàn vỡ nát, trên cột treo quần áo quần áo, trong phòng bếp bóng lưng của nàng, mang theo khí tức chần, hiện ra ánh nắng màn cửa, toàn bộ vỡ vụn.

Hấn đứng trong nhân gian địa ngục, cao lầu tại nỗ bên trong sụp đổ, chiến hỏa thiêu đốt ra đường đạo, đạn pháo bay qua thiên không, quân dụng xe tại khói lửa bên trong bay trì, các chiến hữu của hấn —— Benjamin, Morgan, George, Kevin —— từng cái tại mưa bom bão đạn bên trong chết đi.

Vô số địch nhân ôm súng vọt tới, đạn đột đột đột, một khắc không ngừng nghỉ.

Phụ nữ kia cùng thiếu niên, những cái kia giờ điện thoại di động vây xem đám người toàn đuổi theo.

Lý Toàn thất kinh, ngăn chặn Tống Nhiễm hướng một bên trốn, có thể hấn càng là cấp bách liền càng là bước chân lộn xộn, một cái lão đảo té ngã trên đất.

Tổng Nhiễm thống khổ gọi hấn: "A Toàn, không có chuyện gì, chúng ta về nhà. . ."

"Nhiễm Nhiễm, " hấn cái gì đều nghe không được, hấn cuống quít ôm chặt nàng, cánh cung cuộn tròn eo, đem nàng bảo hộ ở trong ngực, lấy thân thể ngăn trở nàng. Có thể cổ nàng bên trên huyết cốt cốt ra bên ngoài tuôn, hấn che lấy cổ của nàng, nghĩ ngăn chặn vết thương, nhưng cái kia ẩm áp chất lỏng sền sệt liên tục không ngừng thấm quá khe hở.

"Nhiễm Nhiễm. . ." Đầu của hấn buông xuống, nước mắt điên cuồng tuôn ra, "Không muốn!" Hấn lưng run run, dính sát nàng "Lạnh buốt" gương mặt, khóc đến toàn thân run rẩy, "Nhiễm Nhiễm. . ."

"A Toàn, chiến tranh kết thúc." Tổng Nhiễm nước mắt rơi như mưa, "Kết thúc, chúng ta về nhà!"

Đúng vậy a, chiến tranh kết thúc, nhưng hấn chưa có về nhà. Hấn thành cô quỷ, tại tha hương phế tích trung lưu sóng.

Mà cái này lớn như vậy trong thành thị, hấn là một tòa đảo hoang.

Người qua đường nghị luận âm ỉ, xem bọn hấn hai cái mắt tâm tên điên.

Chỗ ấy tử gặp bộ dáng này, cũng không đành lòng. Có thể phụ nữ kia không buông tha, vây quanh lý luận muốn thuyết pháp.

Bảo an cùng vọng cảnh sát nhân dân chạy đến, sơ tán đám người.

Một cái cảnh sát nhân dân tới chụp Lý Toàn vai: "Chuyện gì xảy ra. . ."

Lý Toàn bỗng nhiên trở lại, dùng sức mở ra hần tay, ôm Tống Nhiễm thối lui một khoảng cách.

Phụ nữ hô: "Ta nói hần đánh người đi, các người thấy không? Ta muốn báo cảnh!"

Tống Nhiễm nước mắt chưa khô, xin lỗi: "Ngại ngừng tinh thần hần không tốt lắm. . ."

Phụ nữ nuốt không trôi khí: "Bệnh tâm thần liên nhót tại trong nhà đừng phóng xuất! Làm bị thương người làm sao bây giờ?"

Tống Nhiễm cắn chặt răng, nắm đấm hung hăng nắm chặt, sinh sinh đem trong lòng hận nhin xuống dưới. Hần hiện tại tình trạng không tốt, nàng không muốn cùng người cãi lộn kích thích hần.

Chung quanh có người nhìn không được, nói: "Người ta cũng rất đáng thương, coi như xong đi."

"Đúng vậy nha, lại nói cũng là các người trước đụng người."

Phụ nữ kia còn muốn nói gì nữa, thiếu niên ngại mất mặt, kéo hần mù mù: "Đi thôi đi thôi."

Phụ nữ lầu bầu không phục rời đi.

"Tản a, tất cả giải tán!" Cảnh sát nhân dân xua đuổi bốn phía đám người, tới hỏi thăm Lý Toàn tình huống.

Có thể Lý Toàn ở vào tình trạng báo động, không cho bất luận kẻ nào tới gần hần cùng Tống Nhiễm.

Cảnh sát nhân dân phát hiện tình huống nghiêm trọng, nói với Tổng Nhiễm, đề nghị đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Tổng Nhiễm không dám đi, vội nói vừa mới kiểm tra ra.

Cảnh sát nhân dân phát giác tình huống không đúng, quyết định vẫn là đem người đưa vào khoa tâm thần kiểm tra.

Bác sĩ kiểm tra kết quả là cực độ nghiêm trọng PTSD triệu chứng, cực đoan tình huống dưới có giết người khuynh hướng, đề nghị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Bác sĩ cùng cảnh sát nhân dân trong phòng làm việc giao lưu, Tổng Nhiễm bồi Lý Toàn ngồi tại hành lang bên trên.

Cảnh sát nhân dân còn không ra, nàng dần dần bất an, cắn ngón tay đứng người lên. Lý Toàn lúc này đã chìm xuống, kinh ngạc nhìn xem hư không.

Nàng đi đến trước mặt hắn, sờ sờ mặt của hắn, nhẹ hồng:
"Không sợ a, a Toàn."

Hắn nâng lên khuôn mặt, cười khẽ với nàng: "Nhiễm Nhiễm, thật xin lỗi."

"Người đừng nói như vậy." Nàng hốc mắt đỏ lên, lắc đầu.

Khóe miệng của hắn khó khăn giật giật, nghĩ xong nàng mỉm cười, nụ cười kia lại không nhìn được, khó coi cực kỳ: "Thật xin lỗi, lại cho người thêm phiền toái. Nhiễm Nhiễm, người đem ta đưa đi. .
."

"Người đừng nói như vậy!" Nàng bỗng nhiên thấp giọng thét lên, "Người liền không sợ ta tức giận sao? !" Nàng hung hăng nhìn hấn chăm chăm, trong mắt đã hiện lên màn lệ, cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi, "Không cho phép người lại nói xin lỗi với ta! Người không có sai! Người càng không có có lỗi với ta!"

Hấn không nói, ánh mắt thẳng tắp mà ướt át, ngược nhìn nàng.

Nàng lại hối hận chính mình thất thố. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, dùng sức hít một hơi, cúi đầu nhìn hấn: "A Toàn, ta không phải cùng người tức giận." Miệng nàng môi trắng run, cắn răng, "Ta là. . ."

"Ta chán ghét thế giới này." Nàng nói, rốt cục oán hận đạo, "Ta chán ghét toàn thế giới!"

Hấn nhẹ giọng: "Ta biết."

"Người đừng lại nói xin lỗi với ta." Nàng ôm lấy hấn, rủ xuống đầu, từ từ hấn phát, đau lòng nói, "A Toàn, người không phải gánh nặng cho ta a, một chút đều không phải."

Hấn ôm eo của nàng, đem đầu dựa vào trong ngực nàng, đóng lại mắt. Eo thân của nàng tinh tế lại ấm áp, rất chân thực.

Trong lòng xấu hổ cùng bối rối dần dần tiêu tán, có ấm áp lực lượng tràn vào tới.

Là thật, hoặc giả. Đều mặc kệ.

Giờ phút này hấn chỉ muốn dựa vào nàng. Dù chỉ là một khắc an bình, hấn cũng không bỏ buông tay.

"A Toàn."

"Hả?"

"Người lại nói với ta, để cho ta đem người đưa tiễn mà nói, ta thật ——!" Có thể đến bên miệng, lại nói với hắn không ra lời nói nặng đến, đau lòng phải vỡ ra, "Người nói với ta lời thật lòng, người muốn được đưa tiễn sao?"

"Ta không muốn đi bệnh viện tâm thần." Lý Toàn nói.

"Nhiễm Nhiễm, người dẫn ta đi."

"Tốt. Chúng ta đi." Tống Nhiễm nói, dịu hắn bắt đầu, cầm qua trượng tử đưa cho hắn, liền muốn rời khỏi.

Lúc này, cảnh sát nhân dân từ trong văn phòng ra, kêu: "Ài chờ chút! Chỗ này sự tình còn không có giải quyết đâu." Nói với Tống Nhiễm, "Tình thần hắn có vấn đề, cần phải đi bệnh viện tâm thần trị liệu."

Tống Nhiễm bảo hộ ở Lý Toàn trước người, nói: "Ta không đồng ý. Ai có thể dẫn hắn đi đâu?"

"Người. . . Là người nhà của hắn?"

"Đúng." Tống Nhiễm nói, "Ta là vợ hắn."

Lý Toàn liền giật mình, nắm chặt tay của nàng.

"Là người nhà liền nên phụ trách, hắn loại trạng thái này là không được. Làm bị thương người làm sao bây giờ?"

"Hắn vừa rồi tổn thương người nào?" Tống Nhiễm chất vấn, "Hiện tại loại tình huống này, cảnh sát cũng không có quyền lợi đem người mang đi đi."

Cảnh sát nhân dân một chút không nói chuyện.

Tổng Nhiễm không nhiều dừng lại, quay người đỡ lấy Lý Toàn, từng bước một rời đi hành lang.

Lên xe, Tổng Nhiễm chợt nói: "A Toàn, người có nhớ hay không, người nói chúng ta trở về nước liền kết hôn."

Một khắc này, hắn lại mím môi cười: "Nhớ kỹ."

. . .

Tổng Nhiễm cùng Lý Toàn không có về nhà, từ bệnh viện thẳng đến bộ đội tìm Trần Phong.

Không nghĩ Trần Phong đi nơi khác đi họp, trong khoảng thời gian này không tại.

Lãnh đạo không đồng ý, nói: "A Toàn hiện tại tinh thần tình trạng, là không có cách nào kết hôn. Cái này không hợp quy định a."

Tổng Nhiễm nói: "Hắn nếu không phải quân nhân, bắt quá thẩm tra cái này liên quan, ta cùng hắn đi cục dân chính lĩnh chứng, người ta cũng nhìn không ra tới. Lại nói chờ chúng ta kết hôn, sẽ dọn đi địa phương an tĩnh, không có việc gì."

Lãnh đạo vẫn không hé miệng: "Hắn tình huống, thẩm tra chính trị qua không được. Nếu không dạng này, chờ hắn chuyển biến tốt đẹp chút, ta lại cho các người xử lý?"

Tổng Nhiễm không thuyết phục được đối phương, thế là cáo từ, mở mấy tiếng xe đi Giang thành.

La Chiến lần nữa nhìn thấy Lý Toàn, lại vui mừng lại đau lòng, hỏi một đồng tri liệu xây lại sự tình.

Hắn an ủi: "A Toàn a, trong lòng người thả lỏng, không nên nghĩ quá nhiều. Người là lập được công, chỉ bất quá bây giờ hồ sơ còn tại tuyệt mật trạng thái, không có cách nào cho người khen ngợi. Trị liệu sự tình đừng có áp lực, chúng ta thuận theo tự nhiên. Có vấn đề gì, kịp thời hướng tổ chức phản hồi."

Lý Toàn mỉm cười: "Không có vấn đề khác, liền là —— chính ủy, ta muốn theo Tổng Nhiệm kết hôn."

La Chiến sửng sờ, không nói chuyện.

Tổng Nhiệm tiến lên: "Chính ủy, hôm nay chạy đến Giang thành, là chủ ý của ta."

"Ta không phải tìm đến phiền phức. Là ta nhớ tới trước đó tại gìn giữ hòa bình quân doanh thời điểm, người đã nói một câu. Người nói, 'Tổng Nhiệm, cái này doanh địa người nếu là nhìn trúng ai. Bất kể là ai, chỉ cần không có kết hôn, người mở miệng, tổ chức an bài cho người.'"

Chính ủy, lời này còn giữ lời a?"

Tổng Nhiệm nói, "Ta nhìn trúng Lý thượng úy. Khi đó liền coi trọng hắn. Ta muốn theo hắn kết hôn, tổ chức còn cho không cho ta an bài?"

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 67: Chapter 67

chapter 67

Lý Toàn vịn Tổng Nhiễm tay, chống đỡ lan can, rút cục đi đến cục dân chính trước cửa nấc thang cuối cùng.

Hắn có chút thờ dốc một hơi, trên gương mặt lộ ra tia ửng hồng. Tổng Nhiễm móc ra khăn tay xoa xoa hắn bên môi mỏng mỗ hôi.

Hắn mặc nàng chăm sóc , trầm tĩnh ánh mắt che đậy nàng.

Mùa hè sáng sớm ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt nàng, ấm áp , nàng hôm nay hóa nhàn nhạt trang, đôi mắt sáng lông mày nhỏ nhắn, màu da càng thêm trắng nõn non mềm, má bên cạnh một vòng đỏ nhạt, trên môi cũng bôi môi men. Mềm mại tế nhuyễn tóc dài xõa, một bên tóc dừng ở lỗ tai sau.

"Nhiễm Nhiễm. "

" hả?" Nàng ngược mắt, con mắt trong trẻo đầy nước.

"Người nghĩ kỹ?" Hắn hỏi. Rõ ràng rất xác định, lại muốn nghe nàng giảng.

"Người cứ nói đi?" Nàng nhẹ nhàng lườm hắn một cái.

Hắn nhếch lên miệng, khóe môi cong cong.

Nàng hỏi lại: "Người đây? Người nghĩ được chưa?"

Hắn cười đến lại có chút ngượng ngùng, con mắt cũng cong cong: "Ta nghĩ kỹ lâu."

"Sao lại không được." nàng thân mật tới gần bên cạnh hắn, kéo lại hắn tay. Hắn hôm nay mặc áo sơ mi trắng, dáng người gầy gò lại thẳng tắp, nàng nhỏ giọng, "A Toàn, người hôm nay thật là dễ nhìn."

"Người cũng thế."

Nàng cũng mặc vào áo sơ mi trắng, chuyên vì chốc lát nữa chụp ảnh.

Bọn hắn tới sớm, là hôm nay đăng ký kết hôn đôi thứ nhất. Cục dân chính nhân viên công tác nhiệt tình tiếp đãi bọn hắn, cầm tới tư liệu lúc kinh ngạc nói: "Ai nha, hôm nay đôi thứ nhất lại là quân cưới. Chúc các người trăm năm hảo hợp, chúc mừng chúc mừng."

Tổng Nhiệm nói: "Cám ơn."

Hai người giao tư liệu, điền biểu ký tên, đi màu đỏ bối cảnh mặt tường trước chụp ảnh.

Tổng Nhiệm nói: "Phiền phức cho chúng ta chiếu đẹp mắt một điểm."

"Các người cái này nhan giá trị, làm sao chiếu cũng đẹp. Ta chỗ này rất lâu không có gặp nhan giá trị cao như vậy người mới."

Tổng Nhiệm kiên trì: "Vẫn là phiền phức nhiều chiếu mấy trương, ta muốn chọn tốt nhất."

"Đi. Không có vấn đề."

Lý Toàn cùng Tống Nhiễm nhìn nhau cười một tiếng, nhìn về phía ống kính.

Quả nhiên mỗi tấm cũng đẹp. Màu đỏ bối cảnh trước, áo sơ mi trắng hai người sạch sẽ lại tuổi trẻ, đầu có chút hướng đối phương dựa vào, trên mặt giờ lên ngọt ngào mỉm cười.

Tống Nhiễm vụng trộm liếc một chút trên tấm ảnh Lý Toàn, ánh mắt hân sáng sáng, cười đến thật là dễ nhìn.

rất nhanh cầm tới giấy hôn thú.

"Lý Toàn" "Tống Nhiễm", tên của hai người khắc ở bên trên, trên tấm ảnh đóng thép dăm. Quốc gia thừa nhận, pháp định vợ chồng.

Tống Nhiễm vuốt chứng, lòng tràn đầy cảm xúc, khó mà ngôn ngữ; ngẩng đầu nhìn hân, hân cũng nhìn chăm chăm giấy hôn thú nhìn, ngón tay tại tên của nàng bên trên vuốt ve.

"A Toàn, hôm nay liền là hôn lễ. Chỉ chúng ta hai người."

Nàng không nghĩ lại muốn khác hôn lễ, không nghĩ lại mời râu ria người.

Chỉ cần hân ở đây, cầm giấy hôn thú liền là hôn lễ.

Xế chiều hôm đó, Tống Nhiễm mang theo Lý Toàn trở về Giang thành, đi nông thôn.

Chính vào giữa hè, hồi hương trên đường nhỏ cây cối tươi tốt, che khuất bầu trời. ve tại trên ngọn cây không biết một mỗi kêu to, chim sẻ tại vườn rau bên trong nhảy nhót nhót.

Mương nước tung hoành, hồ nước như gương. Mảng lớn xanh lục kéo dài đến chân trời, trong ruộng trồng đầy các thức hoa màu, lúa, cây mía, đậu hà lan, dưa leo. . .

Nông thôn hoang vắng, cách một mảnh ruộng lúa an trí một gian phòng nhỏ. từng nhà đều đặt mình vào điền viên họa bên trong.

Lý Toàn bệnh tình đã không thích hợp tại thành thị sinh hoạt, về sau ngoại trừ định kỳ đi Giang thành quân y viện kiểm tra thân thể, thời gian còn lại liền ở tại nông thôn.

Lý Toàn thúc thúc năm trước dọn đi trong thành phố, nông thôn phòng trống không, ngay tại Lý Toàn gia gia nãi nãi nhà bên cạnh, cách nửa mẫu ruộng đồng cùng một cái hồ nước.

đứng tại phòng trước đưa mắt nhìn lại, xanh lục ruộng đồng nhìn một cái vô tận, một đầu phủ kín bóng rừng đồng ruộng đường nhỏ từ gần cùng xa, kéo dài đến chân trời. xa xa đồng ruộng hình như có một loạt hồi hương phòng nhỏ, càng xa cuối cùng, từng dãy rừng cây biến mất ở trên đường chân trời, mờ mịt Hình dáng, giống tranh thủy mặc.

Tổng Nhiệm thu thập xong hành lý, nói tìm thời gian sửa chữa bố trí một chút, thuận tiện đổi chút đồ dùng mới.

Lý Toàn nói: "ta cùng ba ba nói một tiếng. "

Ngày kế tiếp, Lý Thanh Thần mang theo hấn một bang nhà thiết kế kiến trúc sư đồng sự tới, một đoàn người đem phòng ở Trước trước sau sau nhìn một vòng, Hỏi thăm Tiểu phu thê hai trang trí cùng Cải tạo Yêu cầu, Rất nhanh liền làm thiết kế phương án, thừa dịp mùa hè thi công .

Lý Toàn cùng Tống Nhiễm liền dọn đi gia gia nãi nãi nhà ở đoạn thời gian.

gia gia nãi nãi sáu bảy mươi tuổi, trường kỳ tại đồng ruộng lao động, thể cốt Rất cường tráng.

Lý Toàn nói, Hấn Ba ba trước kia muốn đem hai lão tiếp vào Trong thành Ở, có thể lão nhân Ở Không quen, nói vẫn là nông thôn dễ chịu.

Nông thôn đương nhiên dễ chịu. Cầu tử cùng mèo con tại sân phơi lúa bên trong đánh nhau, con vịt thành đàn tại cống rãnh bên trong bơi lội đầm té ngã, sí vũ mở ra một mảnh củ ấu; gà con đuổi theo gà mái tại trong ruộng chạy, cành khô lá rụng dính đầy lông tơ.

Tống Nhiễm cùng lão nhân ở đoạn thời gian, nói: "A Toàn, ta phát hiện một cái bí mật."

"Cái gì?" Lúc đó hai người ngay tại che kín bóng cây bờ ruộng thượng tán bước, ven đường quýt trên cây treo đầy quả trám, Lý Toàn chính cho nàng hái quýt.

"Người cùng ba ba tính cách đều là di truyền."

"A?"

"Gia gia cũng thật ôn nhu, đối nãi nãi thật tốt. Nói chuyện ôn hòa, tính tình cũng tốt, tản bộ đều nắm nãi nãi tay. Tối hôm qua tại trên giường trúc hóng mát, hấn còn cầm quạt ba tiêu cho nãi nãi quạt gió. A đúng, hôm trước ta còn trông thấy gia gia vụng trộm hái được đóa hoa đừng ở nãi nãi tóc bên trên."

Lý Toàn cười nói: "Quả nhiên là phóng viên, quan sát cẩn thận."

"Người không có phát hiện a?"

"Khả năng quen thuộc, không có như vậy chú ý." Hấn lột ra vô lại quýt, cho nàng một.

Tổng Nhiễm lắc đầu, nghe rằng: "Xem xét liền rất chua."

Hấn cười nhạt: "Cây này lớn thật nhiều năm, từ ta khi còn bé liền kết rất ngọt quýt."

Nàng thế là thử một chút, nhét vào miệng bên trong, trong veo mà Nhiều chất lỏng: " ăn ngon. "

Lý Toàn đem còn lại cũng cho Nàng.

trải qua một đầu cổng rãnh, lại mò chút tươi mới tiểu củ ấu lột cho nàng ăn.

Gió hè khẽ vuốt, nàng ăn đến vừa lòng thỏa ý, đi theo hấn tại trong ruộng đi dạo, mặc hấn một đường cho nàng tìm kiếm thịt rừng ăn uống.

"A Toàn, người khi còn bé thường xuyên đến nông thôn a?"

"nghỉ hè đều tới. Tại trong hồ nước bơi lội, bắt cá, đào tôm hùm, còn có con cua." hấn Nói, Tuổi thơ thời gian Giống Một tấm Tấm Hình tượng Hiện lên ở hồ nước ba quang bên trong, mộng cảnh.

Quýt, bóng cây, củ ấu, khuôn mặt tươi cười của nàng, vừa rồi phát sinh hết thảy đều lấp lóe tại mặt nước cái bóng bên trong. Ba quang dập dờn, dễ nát đồng dạng.

Hấn lặng lẽ nhìn xem mặt nước, nhìn thấy lẫn lẫn thủy quang bên trong một gốc màu trắng cây olive, trong lá cây có nàng mỉm

cười mặt.

"Thật tốt. Ở tại nông thôn thật tốt." Tiếng cười của nàng đem hân kéo lại.

Lý Toàn không nói chuyện, ngón tay mơn trớn ven đường cỏ đuôi chó. ngứa một chút xúc giác truyền vào trong lòng. Rất rõ ràng.

Hắn còn phán đoán, nàng nhẹ trách móc: "A Toàn, ta muốn ăn đài sen."

Phía trước một phương hồ sen, lá sen tiếp thiên. Có gió phát quá, mùi thơm ngát trập trập.

Lý Toàn hái được cái đài sen cho nàng, tiện thể cho nàng hái được phiến lá sen.

Nàng ôm lá sen, ngồi tại đường bên cạnh trên tảng đá lộ hạt sen.

"Rất lâu không ăn ngon như vậy đài sen, rất non, lại mới mẻ, giống ăn cả một cái hồ sen hương khí. Trên đường bán đều tốt lão, không cần nỡ, còn chát chát chát chát. . ."

Nàng nói liên miên lải nhải, phảng phất có một cái sọt mà nói muốn giăng.

Lý Toàn đứng ở một bên nhìn nàng, đỉnh đầu lá cây trong gió hoa hoa tác hưởng.

Đây là một cái rất an tĩnh ngày mùa hè buổi chiều.

Một con ếch xanh từ trong hồ nước nhảy đến lá sen bên trên, hà ngạnh lay động.

Hắn hoảng hốt lại tại trong mặt nước thấy được một gốc màu trắng cây.

Nàng đài sen xác nhĩ rơi xuống mặt nước, tạt lên một vòng gợn sóng, Gốc cây kia biến mất.

Hắn lấy lại tinh thần, đi đến bên người nàng, đụng một cái tóc của nàng. Gió đem sợi tóc quấn quanh ở đầu ngón tay hắn, tinh tế, mềm mềm. Hắn chạm chạm gương mặt của nàng, mềm mại, ấm áp. Nàng sợ nhột, cười khanh khách rút hạ cổ, nhẹ nhàng đánh xuống lòng bàn tay của hắn, đánh xong lại dất gấp, lôi kéo hắn đi lên phía trước.

Hắn mỉm cười, tâm chậm rãi rơi xuống.

Đến cuối tháng tám, phòng ở trùng tu tốt. Từ phòng bếp đến phòng rửa tay, từ phòng khách đến phòng ngủ khách phòng, bố trí được ấm áp thoải mái dễ chịu. Nhất là phòng khách và phòng ngủ, có nguyên một đối mặt với khoáng đạt đồng ruộng cửa sổ sát đất.

cân nhắc đến Giang thành thời tiết cùng Lý Toàn thân thể, chuyên môn lắp đặt trung ương điều hoà không khí cùng lò sưởi.

Hai người chuyển vào nhà mới vào cái ngày đó, Nhiễm Vũ Vi tới.

Lý Thanh Thần áy náy nói: "Thân gia, ta làm việc không hợp lẽ phép. Nhiễm Nhiễm cùng chúng ta a Toàn kết hôn, theo lý thuyết ta là muốn trước tới cửa bái phỏng, ta cũng không có. . ." Hắn hổ thẹn không thôi.

Nhiễm Vũ Vi thản nhiên nói: "Không có chuyện, ta cũng là bạn hắn sau khi kết hôn mới biết."

Tổng Nhiễm: ". . ."

Nàng nói: "Mụ mụ, cha hẳn lúc đầu rất sớm đã nghĩ đi Để thành nhìn người, nhưng chúng ta bên này không phải vội vàng trang trí phòng ở nha."

Nhiễm Vũ Vi cảm thấy nàng cái kia thanh "Cha" nghe không đúng lắm, nghĩ là chính mình không quá quen thuộc, bỏ qua đi, nhìn về phía Lý Toàn, hòa hoãn nói: "Thân thể khá hơn chút nào không?"

Lý Toàn mỉm cười: "Khá hơn chút, a di."

Tổng Nhiễm xử hấn: "Kêu cái gì đâu?"

Lý Toàn mặt ửng đỏ, gật đầu: "Mẹ."

Nhiễm Vũ Vi cũng không được tự nhiên, chỉ nói: "Ta nhìn người vẫn là so với lần trước gặp thời điểm gầy rất nhiều, thân thể kém rất nhiều."

Lý phụ nói: "Đầu tháng gầy đến lợi hại hơn, chỉ có 55 kg, hiện tại tốt xấu có 58."

Nhiễm Vũ Vi buông tiếng thở dài: "Người làm cha, cũng khổ người."

Tổng Nhiễm sững sờ. Lúc này mới phát hiện tại trước mặt bọn hấn từ đầu đến cuối đều mỉm cười chèo chống Lý phụ, tại thời khắc này đỏ cả vành mắt.

Giữa trưa là Lý phụ làm cơm, gà đất canh, xào hao bao, rau muống, tôm, nỏ cá con. . . Tất cả đều là trong ruộng tươi mới nhất rau xanh.

Bên kia nấu cơm khoảng cách, Tống Nhiễm đi khách phòng giúp Nhiễm Vũ Vi trải giường chiếu.

Nhiễm Vũ Vi hỏi: "Người buồn bực không lên tiếng chuyện kết hôn, Tống Trí Thành hẳn nói thế nào?"

"Hắn không quá cao hứng, nhưng cũng không nói cái gì. Tống Ương sinh hài tử, bọn hắn vội vàng mang tiểu hài, không có thời gian quản ta."

"Người đây? Có đánh hay không tính muốn trẻ con?"

Tống Nhiễm nhìn xuống cửa phòng, phát hiện Nhiễm Vũ Vi sớm đóng cửa lại. Nàng cúi đầu trải giường chiếu đơn: "Tạm thời không nghĩ vấn đề này."

"Lý Toàn tình huống, một lát. . . Trước không muốn tốt."

Tống Nhiễm không có lên tiếng âm thanh, dịch ga giường.

"Người đây?" Nhiễm Vũ Vi hỏi.

"Ta làm sao?"

"Một mực đãi tại nông thôn, công việc từ bỏ? Đây cũng không phải là vấn đề."

Tống Nhiễm ôm lấy gối đầu, ngẩng đầu: "Trước xem đi. Hiện tại ta nghĩ kỹ tiện đem phù thể kỹ viết xong. Trước đó vẫn muốn viết, nhưng luôn luôn sự tình các loại quấy nhiễu, không động được bút. Đem đến nông thôn đến vừa vặn, chuyên tâm làm chuyện này. Về phần về sau công việc, lại nhìn đi." Nàng đem gối đầu nhét vào bao gối, "Mụ mụ, ta biết người muốn nói cái gì, khả năng người cảm thấy

chiếu cố a Toàn rất vất vả, nhưng cùng với hấn một chỗ, ta rất vui vẻ. Kỳ thật, ta rất cần hấn. Bởi vì hấn rất cần ta, rất ỷ lại ta. Ta rất cần loại cảm giác này. Ta không biết nói thế nào người mới hiểu được, nhưng ta hiện tại cảm thấy, đã từng trong nội tâm của ta lâm rất nhiều vấn đề, cũng dần dần không là vấn đề."

Nhiễm Vũ Vi nói: "Ta hiểu. Ta chỉ là sợ trong lòng người khó chịu."

Tổng Nhiễm đang ngồi ở bên giường cho bao gối kéo khoá, nghe nói lại nhất thời cảm xúc cuộn cuộn, thoáng chốc đỏ tròng mắt, quay đầu đi chỗ khác.

Nhiễm Vũ Vi đưa nàng ôm vào trong ngực, sờ lên đầu.

Tổng Nhiễm khước mắt hiện lên nước mắt, ủy khuất nói: "Ta chính là nghĩ mãi mà không rõ, hấn rõ ràng là tốt như vậy người, tại sao muốn bị loại này tội? Ta. . . Ta cũng là người tốt a, vì cái gì. . ."

Nhiễm Vũ Vi thán: "Người cả đời này, ai không nhận một chút tội đâu?"

Tổng Nhiễm tựa ở mũ mũ trong ngực, nước mắt im ắng, thấm ướt quần áo của nàng.

Nhiễm Vũ Vi không có khuyên cũng không có an ủi, biết nàng là cần phát tiết. Đãi chính nàng yên lặng chảy một lát nước mắt, người lại rất nhanh tốt, sợ ra ngoài bị Lý Toàn phát hiện, lại lưu tại trong phòng chờ lâu một lát.

Nhiễm Vũ Vi bận rộn công việc, chờ đợi một ngày liền đi. Lý phụ vừa vặn cũng trở về Giang thành, mang hộ bên trên Nhiễm Vũ Vi đi sân bay.

Tiểu phu thê hai đứng tại sau phòng trên đường nhỏ đưa mắt nhìn bọn hần rời đi.

Về đến trong nhà, Tống Nhiễm nhìn quanh trang bị mới tốt phòng, vui vẻ không ít. Vốn định thật tốt thu dọn nhà bên trong, nhưng Lý phụ trước khi đi đem trong nhà sáng bóng sạch sẽ, căn bản không cần nàng quét dọn.

Phòng khách dựa theo yêu cầu của nàng thiết kế thành khu trung tâm, đối mặt đồng ruộng cái kia mặt rơi xuống đất cửa sổ thủy tinh trước, một nửa là nàng gỗ thô trường bàn đọc sách, một nửa khác đặt vào một thanh thoải mái nhất dựa vào ghế dựa.

Nàng ngồi tại trước bàn sáng tác, hần tựa ở trong ghế đọc sách, dư quang liền có thể trông thấy lẫn nhau.

Một bình băng thẩm trà chanh đặt ở mép bàn, pha lê trên vách nhỏ bé giọt nước ngưng kết, trượt xuống.

Ngoài cửa sổ, ve sầu ở gọi; cửa sổ bên trong, ngẫu nhiên hần trang sách lật qua lật lại, ngẫu nhiên nàng gõ nhẹ bàn phím.

Nửa đường, Lý Toàn ngược mắt nhìn nàng, lẳng lặng nhìn nàng một hồi lâu, chợt để sách xuống đứng dậy ra ngoài.

Nàng quay đầu: "Người đi đâu vậy?"

"Phòng rửa tay." Hần nói.

Lý Toàn từ trong ngăn tủ lật ra một cái bình hoa nhỏ, ra cửa. Hần tại sau phòng một bên, bờ ruộng một bên, cống rãnh một bên, tìm kiếm bốn phương, cuối cùng tìm một đóa đậu hà lan hoa, hoa lan cỏ, quýt hoa, khiên ngư, ngoại gia mấy đóa gọi không ra tên xanh

lam, màu hồng tiểu hoa nhĩ, bỏ vào bình hoa. Có thể đưa cho nàng, bày ở nàng máy tính bên cạnh.

Trở về lúc trải qua sau phòng, ánh mắt vô ý thoáng nhìn, trang trí lúc khoan gỗ khoan dò lưu tại sau phòng kho củi bên trong. Mũi khoan vừa mịn lại nhọn, có thể trông thấy nó công việc lúc cái kia cấp tốc chuyển động đâm xuyên hết thủy sắc bén.

"Tư ——" điện cơ thanh âm tràn ngập lỗ tai.

Máu tươi vẩy ra, cốt nhục mơ hồ.

Tiếng cười, tiếng kêu, tiếng khóc, tiếng kêu.

Hắn hô hấp khó khăn, bỗng nhiên thở, trước mặt phòng ở bắt đầu vận vẹo, phải ngã sập, muốn vỡ vụn.

Không được.

Kia là hắn nhà.

Không thể.

Nhiễm Nhiễm ở bên trong.

Có thể đường dưới chân cũng bắt đầu vận vẹo.

Hắn hô hấp dồn dập, thất tha thất thểu, lục lọi chạy tới cửa, một chút lại trông thấy Tống Nhiễm ngồi tại cửa sổ sát đất bên trong, cúi đầu tại vở bên trên tô tô vẽ vẽ.

Lý Toàn kịch liệt hô hấp liền thoáng hòa hoãn xuống dưới.

Nguyên bản vận vẹo phòng ốc lại trở về cứng rắn đường cong.

Hắn chìm xuống, cách một khoảng cách, lẳng lặng nhìn xem nàng.

Nàng có lẽ là cảm giác được cái gì, ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt cùng hắn đối đầu một cái chớp mắt, liếc mắt cười một tiếng, nói câu gì. Cách pha lê, nghe không rõ.

Lý Toàn thuận ánh mắt của nàng cúi đầu, thấy mình trong tay còn nắm thật chặt đồ đầy hạ hoa bình hoa nhỏ.

Hắn vào phòng, đem bình hoa nhẹ đặt ở nàng trước bàn.

Nàng ngửa đầu cười: "Người chạy thể nào đi ra?"

Hắn mỉm cười: "Tại Đông quốc thời điểm, người nói hoa chứa ở trong bình đẹp mắt."

Tống Nhiễm dáng tươi cười phóng đại, ghé vào bên cạnh bàn đâm hoa.

Lý Toàn chợt tiếng gọi: "Nhiễm Nhiễm."

"Sao?" Tống Nhiễm quay đầu.

"Chiếc nhẫn." Hắn nói, bưng lấy tay cho nàng nhìn.

Hắn lòng bàn tay nằm một lớn một nhỏ hai cái màu vàng kim nhạt chiếc nhẫn.

Tống Nhiễm sững sờ, kinh hỉ nói: "Người chừng nào thì mua?"

"Nhường ba ba giúp mua." Hắn cười yếu ớt.

Kết hôn quá vội vàng, chiếc nhẫn đều không có mua. Cũng may kịp thời bổ sung.

Lý Toàn đem viên kia nhẫn nhỏ bọc tại Tổng Nhiễm trên ngón vô danh, lớn nhỏ vừa vặn. Mà viên kia lớn bọc tại Lý Toàn trên ngón tay, hơi buông lỏng một chút nhí.

Hắn cười nói: "Dự giữ lại. Hiện tại tay quá gầy."

Đeo chiếc nhẫn hai tay giao ác cùng một chỗ, định ra một cái khế ước.

Nàng tâm ngậm vui vẻ, nhảy xuống cái ghế, chen vào hắn ghé nằm bên trong, cùng hắn ôm vào cùng nhau.

"A Toàn."

"Hả?"

Nàng vuốt ve hắn ngón áp út: "Người phải nhớ kỹ chúng ta kết hôn nha. Mặc kệ trong mắt người, cái gì là thật, cái gì là giả. Nhưng a Toàn cùng Nhiễm Nhiễm kết hôn. Lý Toàn cùng Tổng Nhiễm kết hôn. Điểm này, người nhất định phải nhớ kỹ."

Lý Toàn ngón cái sờ lấy chính mình ngón tay chiếc nhẫn: "Tốt. Ta nhớ kỹ."

Nàng ôm cổ của hắn, đem đầu tựa ở hắn cổ.

Hắn nghiêng đầu, dán thiếp trán của nàng, nói: "Thật xin lỗi, ta giống như không có cường đại như vậy."

Hắn từng muốn trở nên mạnh hơn, trở về cùng với nàng kết hôn, càng cố gắng, ưu tú hơn, cho nàng tối ưu ướt át hạnh phúc sinh

hoạt.

"Nếu như mạnh hơn chút nữa, có lẽ liền sẽ không ngã bệnh."

Nàng lắc đầu: "Không có việc gì. Chẳng phải cường đại cũng được, yếu ớt cũng có thể."

Những người kia luôn nói kiên cường chút, khế cần môi liền có thể chịu nổi. Thật có chút sự tình, có lẽ là cần nát răng cũng không qua được. Quá khổ.

Cho nên a Toàn, không quan hệ, yếu ớt cũng không quan hệ.

Người gặp hết thầy, quá đau quá khổ. Người không cần ép buộc chính mình đi đổi mặt, cũng không cần bức bách chính mình đi nhìn thẳng vào.

Không tốt đẹp được cũng không quan hệ, dù sao ta sẽ vĩnh viễn bồi tiếp người.

Ghế đu chậm rãi ngừng lay động, hắn cùng nàng nhắm mắt lại, giống như ngủ say, giống như nghỉ ngơi.

Ánh nắng chiếu vào, chiếu vào hắn cùng nàng trên tay màu vàng kim nhạt chiếc nhẫn, quang mang lấp lánh, giống nhau vĩnh hằng.

Tác giả có lời muốn nói:

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 68: Chapter 68

chapter 68

Tháng chín đã gần đến vĩ thanh, khí trời bắt đầu chuyển lạnh.

Số ba mươi ngày ấy, Tống Nhiễm theo thường lệ mang Lý Toàn lên chuyển Giang thành, đi Giang thành quân y viện kiểm tra thân thể.

Bác sĩ sớm đã cùng hắn quen biết, đo thể trọng lúc, vui mừng nói: "Không sai, 6 2.3, a Toàn phải tiếp tục cố gắng nha."

Lý Toàn nghe cái kia dễ hài tử bàn ngữ khí, có chút buồn cười gật đầu.

"Phải ăn nhiều đồ vật, chú ý dinh dưỡng cân đối. Nói cái gì chỉ ít cũng phải lại tăng 10 kg trở về. Mặt khác cũng muốn thích hợp nhiều rèn luyện. Bất quá người bây giờ thân thể quá kém, rèn luyện mà nói liền tản tản bộ, mỗi ngày đi như vậy một hai cái giờ. Cái khác giống chạy bộ a chống đẩy a, còn không thể làm."

Lý Toàn nói: "Biết."

Bác sĩ lại đơn độc nói với Tống Nhiễm, muốn nhập thu, chú ý phòng lạnh. Lý Toàn thân thể tại ngày mưa dầm cùng rét lạnh thiên sẽ phá lệ gian nan, người chỉ cần thân thể không tốt, tinh thần sức

chống cự cũng sẽ kịch liệt hạ xuống, lại càng dễ sinh ra tâm tình tiêu cực.

Tổng Nhiệm nói sẽ chú ý. Nghĩ thầm may mắn trong nhà trang lò sưởi.

Còn lại các hạng kiểm trắc sau đó, vẫn là xa xa không đạt được khỏe mạnh tiêu chuẩn, quay lại dấu hiệu cũng cực kỳ bé nhỏ. Tổng Nhiệm trong lòng lo lắng, nhưng lại chuẩn bị kỹ càng. Tổ chức thân thể muốn khôi phục, không phải một năm nửa năm gấp đến độ tới. Huống hồ muốn để hấn trở lại một năm trước trạng thái thân thể, đã là không thể nào.

Nàng cũng không nhiều trông cậy vào, chỉ cần hấn có thể thiếu chút ốm đau mệt mỏi liền tốt.

Kiểm tra sức khỏe hoàn tất, lại nhìn chuyên bác sĩ tâm lý.

Tổng Nhiệm tại phòng cố vấn bên ngoài đợi một hai cái giờ, bác sĩ ra, nói lời cùng lần trước không sai biệt lắm. Bệnh tình của hấn, trước mắt rất khó hữu hiệu trị liệu, chỉ có thể định kỳ quan sát dự phòng. Giang thành bác sĩ cùng Lương thành ý kiến nhất trí, cho rằng có thể nhường hấn nhập viện, hạn chế hành động. Nhưng cần nhắc đến bọn hấn ở tại nông thôn, cơ hồ ngăn cách, sẽ không đối người khác tạo thành ảnh hưởng, thêm nữa bệnh nhân bản thân cũng mãnh liệt mâu thuẫn không muốn nhập viện, liền không có kiên trì.

Bác sĩ lại cùng Tổng Nhiệm nhấn mạnh một lần, dù là không có ngoại bộ kích thích nguyên, trừ bỏ nguy hiểm cùng hoảng sợ, vui vẻ cùng hạnh phúc cũng có thể là trở thành kích thích nguyên, nhường Lý Toàn không phân rõ hiện thực cùng ảo tưởng, coi là hết thầy an

bình đều là tưởng tượng của mình. Loại tình huống này, một khi lại gặp gặp ngoại bộ kích thích, mộng cảnh vỡ vụn, hấn liền sẽ sụp đổ. Hậu quả khó mà lường được.

"Người chỉ có thể là nhường hấn cảm giác, hấn vị trí chính là thế giới chân thật. Mặc dù tác dụng không lớn, nhưng ít ra nhường hấn khỏi bị kích thích."

"Ta hiểu rồi."

Từ bệnh viện ra, nhanh đến cơm trưa thời gian.

Một mực đãi tại nông thôn, Tống Nhiễm cũng nghĩ mang Lý Toàn đến trong thành đi một chút, có thể lại sợ đụng tới ngoài ý muốn. Nghĩ tới nghĩ lui, dẫn hấn đi hấn cao trung giáo viên bên ngoài. Ngày mai sẽ phải nghỉ lễ quốc khánh, trường học ngày cuối cùng lên lớp. Lâu dạy học bên trong sách thanh truyền đến.

Cách tan học còn có một đoạn thời gian, phổ đối diện gà rán cửa hàng lãnh lãnh thanh thanh.

Vừa vặn.

Hai người tìm vị trí gần cửa sổ, điểm gà rán cộng khoai tây cùng coke.

Cuối mùa hè đầu thu, ánh nắng cũng không chướng mắt, ấm áp lồng tại trên thân hai người.

Roi ngoài cửa sổ, cây xanh râm mát, đường đi trống trải yên tĩnh, gió thổi ngọn cây rì rào lay động. Góc cổng chỗ bảo an chính dựng lấy cái thang, tại cửa chính treo quốc kỳ.

"Hôm nay không ai học thể dục đâu, không phải có thể nhìn thấy nhảy dây." Tống Nhiễm nhìn qua đường đi đối diện trường học thao trường, có chút ít tiếc nuối nói.

Lý Toàn đang muốn thuận ánh mắt của nàng nhìn lại, trông thấy bên ngoài rậm rạp cây, đem ánh mắt thu hồi, nhìn chăm chăm tay của nàng nhìn. Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mu bàn tay của nàng, được không trong suốt, lại lộ ra tia phấn hồng, là sinh mệnh nhan sắc.

Hắn không tự giác đem bàn tay quá khứ, đụng một cái tay của nàng, một giây sau, nàng liền trái lại ôm lấy ngón tay của hắn. Hắn rơi xuống một hơi.

Tay của nàng tại trong lòng bàn tay hắn vẽ vòng tròn, tay kia nâng má, ngồi tại cái bàn đối diện cười với hắn.

Hắn cũng đi theo cười: "Người cười cái gì?"

"Người có nhớ hay không năm ngoái chúng ta vừa yêu đương khi đó, người dẫn ta xem người trường học, còn mang ta ăn kẹo mạch nha."

"Nhớ kỹ."

"Bất quá khi đó có phải là không có cái này nhà gà rán cửa hàng? Hắn là mới mở."

"Sinh ý giống như không tốt lắm." Hắn thấp giọng nói, nở nụ cười, "Khả năng không thể ăn."

"A, xong. Ta gọi hai phần đâu. Vậy nếu là không thể ăn, toàn bộ để người ăn hết."

Hắn cười: "Tốt."

"A Toàn người phải ăn nhiều một chút thịt a." Tống Nhiễm bắt hắn lại thủ đoạn, đo một chút, một cái tay liền có thể nắm chặt. Bất quá, so từ Đông quốc trở về khi đó lớn chút.

Gà rán bùng lên, hương vị lại rất không tệ. Chết thịt sung mãn, xốp nhiều chất lỏng.

"Ăn ngon không?" Nàng hỏi.

"Ăn ngon." Hắn liếm liếm khóe miệng dầu, gật gật đầu.

"Ngẫu nhiên ra thay đổi khẩu vị cũng tốt, " nàng nói, "Mỗi ngày ăn ta làm đồ ăn, ta sợ người muốn ăn ngán."

"Không có." Hắn ấm giọng nói, "Sẽ không dính, ăn cả một đời cũng sẽ không dính."

"Người sẽ còn nói loại lời này hổng người?" Nàng nhẹ nhàng phi hắn một chút.

Hắn cắn gà rán, im lặng cười.

Tay trái trên ngón vô danh chiếc nhẫn dưới ánh mặt trời lóe màu vàng kim nhạt ánh sáng.

Tống Nhiễm chợt liền nhớ lại bác sĩ nói, hắn sẽ nhận vì nàng là giả. Là hắn tưởng tượng ra được.

Thế nhưng là, nàng cũng biết, hắn vui vẻ là thật. Hắn đối nàng cười cũng là thật.

Tựa như giờ phút này.

Hai người nhàn nhã ăn xong gà rán cộng khoai tây, đang ngồi ở bên cửa sổ uống coke đầu, trong trường học tiếng chuông tan học vang lên.

Tổng Nhiễm nhăn chầu xoay động, nói: "A Toàn chúng ta đi thôi, ra về. Không cùng đám kia oắt con nhóm cướp ngựa đường."

"Tốt." Lý Toàn cầm lấy coke, nắm Tổng Nhiễm nhanh tay chạy bộ ra gà rán cửa hàng.

Các học sinh tuôn ra lâu dạy học lúc, Tổng Nhiễm đã phát động ô tô, rất mau đem bọn nhỏ sảo sảo nháo nháo thanh âm ném đi sau lưng.

Lập tức sẽ ăn mặc theo mùa, nàng mang Lý Toàn đi thương trường mua quần áo.

Nàng một đường gấp xắn hấn tay, phá lệ lưu tâm xung quanh, sợ có cái gì đột phát tình trạng. Liền tại trong cửa hàng nhìn quần áo thử y phục đều dán chặt lấy hấn. Nhân viên cửa hàng cười nói: "Các người cảm tình thật tốt nha. Thật hâm mộ a."

Tổng Nhiễm chỉ cười không đáp.

Một đường rất thuận lợi. Chính là quốc khánh nghỉ đêm trước, thương trường bên trong người còn không nhiều. Mua xong mấy bộ quần áo xuống lầu, đi ngang qua một nhà tinh phẩm cửa hàng, Tổng Nhiễm thoáng nhìn có sợi dây đỏ bán, lôi kéo Lý Toàn đi vào mua hai cây, một người mang một cây trên tay.

Lý Toàn trước đó cây kia đã sớm không thấy, hấn là rơi tại phần tử khùng bố phòng giam bên trong.

"Đeo lên căn này sợi dây đỏ, a Toàn người cả đời bình an. Ta đem vận may của ta phân người một nửa."

Hắn gật đầu: "Cả đời bình an."

Từ thương trường rời đi, Lý Toàn nói: "Hôm nay đi ba ba nhà ăn cơm tối?"

"Tốt."

Đến Giang thành một chuyến, muốn đi nhìn Lý phụ.

Tổng Nhiệm lái xe hướng kiến công gia thuộc viện phương hướng đi.

Ô tô quảng bá bên trong bỗng nhiên truyền ra một đầu tin tức: "Gần đây, Trung Quốc X xây tập đoàn thành công trúng thầu Đông quốc A Lặc —— Thương Định đường cái kiến thiết cùng cơ sở công trình kiến thiết hạng mục; gần nhất hai nước chính phủ cũng liên dầu hỏa buôn bán vấn đề khai triển một vòng mới bàn bạc. Trước mắt Đông quốc đã thu phục 90% quốc thổ, xây dựng cơ bản, nông nghiệp, thương nghiệp, buôn bán bách phế đãi hưng. Trung Quốc cùng Đông quốc một mực là hữu hảo hợp tác..."

Tổng Nhiệm nhót quảng bá, từ trong xe kính chiếu hậu bên trong liếc mắt Lý Toàn, hắn bình tĩnh nhìn xem con đường phía trước.

Qua hồi lâu, Tổng Nhiệm nói: "A Toàn, lúc trước phái đi ra mười ba cái lính đặc chủng. Nhiệm vụ của các người hoàn thành."

Lý Toàn nói: "Nha."

Viện trợ, cuối cùng đổi lấy lợi ích.

Nàng không chịu lại nghĩ, nhìn thẳng phía trước.

Bầu trời xanh thẳm, con đường khoáng đạt; cây xanh râm mát, hồng kỳ bay múa.

Bởi vì quốc khánh, phố lớn ngõ nhỏ không ít cửa hàng, thương trường, đơn vị cửa đều treo quốc kỳ. Có chút chạm mặt tới trên xe đều cắm quốc kỳ, tiểu hài tử quơ cờ nhỏ trên đường chạy.

Giang thành đầu thu mùa, một phái sung sướng tường hòa, không khí ngày lễ dần dần dày.

Trên đường xe tới người hướng, nhiều như vậy vui cười đám người a, bọn hắn có biết hay không, bên người nàng chuyện xưa của người này đâu?

Cỗ xe chuyển vào nhà thuộc viện, đỗ tươi cờ xí tại trên ngọn cây bay múa, Lý Toàn chợt nói: "Trước đó gìn giữ hòa bình thời điểm, quân trang bên trên thêu quốc kỳ. Năm sao."

Tổng Nhiệm né tránh lấy cỗ xe, chưa mở miệng, nghe hắn tiếp tục: "Bởi vì muốn phân chia quốc tịch. Benjamin quân trang bên trên, thêu lên bọn hắn quốc gia quốc kỳ. Tinh đầu. George cũng thế, hắn là gạo chữ."

Hỏa lực bay tán loạn bên trong, bọn hắn tuổi trẻ khuôn mặt tươi cười biến thành màu trắng đen, ảm đạm, vỡ vụn.

Hắn đứng tại khói lửa bên trong, đưa mắt nhìn bốn phía, hàng ngàn hàng vạn tuổi trẻ binh sĩ máu thịt be bét, chết thảm hoang dã.

Một đôi tay dùng sức cầm hắn: "A Toàn!"

Lý Toàn hoàn hồn, phát hiện xe dừng ở nhà hán đơn nguyên cửa lầu, kính chắn gió bên trên bày khắp ánh nắng, hư ảo đến có chút không chân thực.

"Hả?" Hán nghe thấy thanh âm của mình tại đáp lại.

Tống Nhiễm trong mắt lo lắng chợt lóe lên, nàng mỉm cười: "A Toàn, đến nhà."

"Tốt." Hán nắm chặt tay của nàng.

Lý Toàn đi cho tới trưa, hơi mệt chút, vào nhà sau trở về phòng ngủ cái ngủ trưa.

Tống Nhiễm bảo vệ ở một bên, nhìn xem Hán hô hấp đều đều, ngủ yên xuống dưới, mới lặng lẽ ra gian phòng.

Lý phụ tại phòng bếp chuẩn bị hầm canh gà tài liệu, nắm hương từng cái nghiêm túc thanh tẩy: "Thứ này liền là rất dễ dàng sinh cát. Người nhìn, tẩy ba lần đều, trong nước còn có cát." Hán rửa qua nước, mới tiếp một chậu, "Các người hôm nay đi nơi nào chơi?"

"Đi bệnh viện, sau đó mua quần áo, địa phương khác không có đi."

"Bác sĩ nói thế nào?"

Tống Nhiễm chỉ nói dễ nghe: "Vẫn có chút chuyển biến tốt đẹp."

Lý Thanh Thần không nói chuyện, thanh tẩy lấy nắm hương điệp vá. Tống Nhiễm liền biết trong lòng của Hán nắm chắc, nàng đột nhiên nhớ tới một tháng trước Nhiễm Vũ Vi nói câu nói kia.

Lý phụ đau thương trong lòng, chỉ sợ so với nàng càng sâu.

Đời này của hắn, liền đem như thế một đứa con trai nuôi dưỡng thành người.

Tống Nhiễm cầm khóa gùg đợ da, nhớ tới bác sĩ mà nói, trên đường hồng kỳ, trong lòng nhất thời cũng cảm xúc cuộn cuộn, rất cục tiếng gọi: "Cha —— "

Lý phụ ảm giọng nói: "Trong lòng có lời gì, đừng sợ, cùng ba ba nói."

"Ta ——" Tống Nhiễm lúc đầu không có việc gì, bị hắn nhẹ lời một hồng, ngược lại có chút ngạnh, "Ta chính là... Trong lòng khó chịu. Cha, có đôi khi ta đang nghĩ, người nói... Dựa vào cái gì đâu?"

Lý phụ dừng một chút, cúi đầu xuống tẩy nắm hương, đã lâu mới thở dài nói: "Đều như vậy, trong đầu tiếp tục khó chịu, thì có biện pháp gì?" Cái này nhất quán ôn hòa ung dung trung niên nam nhân đến giờ khắc này, luống cuống mà bất đắc dĩ, "Chết liền xong hết mọi chuyện. Nhưng người chỉ cần còn sống, muốn sống, lại khổ lại khó, người không tiếp thụ, lại có thể thế nào? Đành phải chịu. Rơi ai trên đầu đều như thế."

Tống Nhiễm ngẩn ngơ.

Đúng vậy a, không qua được cái này khảm lại như thế nào, vận mệnh không cho người lựa chọn khác.

Có thể...

"Trong lòng ta không phục a." Nàng cầm phá tử dùng sức vuốt xuôi gùg da, hung hăng nói, "Quái mệnh." Nàng một tiếng phát tiết, trong phòng bếp không có động tĩnh, chỉ có tiếng nước.

Nàng cúi đầu xuống, nắm vuốt trong tay gùg: "Cha, người sẽ quái sao?"

Lý phụ mồm mép động hai lần, muốn nói cái gì, lại là gian nan, nói không nên lời. Hấn đem một con rửa sạch nắm hương bỏ vào nước đọng trong giỏ, đưa tay cầm tay áo xoa xuống cái mũi,

"Trên đời này có một số việc, dù sao cũng phải có người đi làm. Hấn làm, ta ai cũng không trách. Có thể người muốn hỏi ta có phải hay không cam tâm tình nguyện, ta nơi nào có thể tình nguyện? Dù sao cũng phải có người làm, vậy liền để người khác đi đi, ai sẽ hi vọng là nhà mình hài tử?"

Tổng Nhiễm hút hạ cái mũi, quay đầu đi chỗ khác.

Lý phụ nói xong, lâu dài không nói gì, chỉ có trong hồ đồ nước tiếng vang.

Hấn một lần nữa tẩy lượt nắm hương, lúc này rất cục sạch sẽ, đáy bồn không có cát mịn. Mà hấn chung quy là nội tâm không qua được, lại thật dài thở dài một tiếng: "Nói đi thì nói lại, so với một đạo ra ngoài lại hi sinh, ta thỏa mãn. Hài tử của người khác, cũng là hài tử a."

Tổng Nhiễm trong lòng nhất thời liền giống bị cái gì mềm mại đồ vật va vào một phát.

Trước mặt người phụ thân này, rõ ràng so với ai khác đều ủy khuất đau lòng, hoang mang mê mang, lại như cũ thiện lương đến tận đây. Không hiểu liền cho nàng một tia an ủi cùng lực lượng.

Tổng Nhiễm về đến phòng, Lý Toàn còn tại ngủ say, lông mi thật dài buông thõng, mi tâm vẫn hơi nhú lên.

Nàng đưa tay tới, khẽ vuốt hần mi, thẳng đến hần cái trán chậm bình xuống dưới, mới rơi xuống tâm.

Sau bữa cơm chiều, Lý Toàn cùng Tống Nhiễm lên đường về nhà.

Ồ tô chạy thượng du Trường Giang đê, Trường Giang sóng cả cuộn cuộn.

Lý Toàn nhìn qua nước sông, Tống Nhiễm gặp, hỏi: "Muốn hay không dừng lại nhìn xem phong cảnh?"

"Tốt."

Xe dừng ở sông trên đê, hai người đi đến bờ sông đi dạo một vòng.

Mùa hạ vừa qua khỏi, nước Trường Giang vị còn rất cao, dòng nước chảy xiết, kẹp lấy thượng du mà đến bùn cát, đục vàng một mảnh. Mùa xuân lúc cái kia xanh xanh như luyện phong cảnh sớm đã không tại.

Bờ sông dòng nước so sánh chậm địa phương, có mấy nhà người vòng quanh ống quần đang chơi nước. Lúc này tiết có chút lạnh, bơi lội người ngược lại là không có.

Lý Toàn đứng tại bờ sông hóng gió, gió sông nổi lên hần áo sơ mi trắng, phác họa ra hần gầy gò thân hình. Tống Nhiễm nhìn hần bên mặt trong gió có chút tịch liêu, bỗng nhiên đứng lại trước người hần, nói: "Cho người chắn gió."

Lý Toàn nhàn nhạt mỉm cười, từ phía sau nàng ôm ở nàng, đầu tựa ở trên đầu nàng.

Tổng Nhiễm che bên hông hấn hơi lạnh tay, trong gió sắt run một chút: "A Toàn?"

"Hả?"

"Người có đôi khi có thể hay không quái số mệnh không tốt?"

Lý Toàn không nói lời nào, vấn đề như vậy sợ khiến động nội tâm sâu nhất tổn thương. Hấn nhất thời không dám trả lời.

"Chỉ là có đôi khi." Nàng nói, ngoan cường chờ lấy hấn.

Gió sông gợi lên trán của hấn phát, thổi qua ánh mắt của hấn. Hấn có chút nhói nhói híp hạ mắt.

Rốt cục, hấn gật đầu một cái: "Có."

"Người biết không? Ta hôm nay hỏi ba ba, hỏi hấn có trách hay không."

Lý Toàn nhớ tới phụ thân, hốc mắt ửng đỏ: "Hấn nói thế nào?"

"Hấn oán mệnh, nhưng không trách bất luận kẻ nào. Hấn nói, còn sống liền phải cắn răng đi xuống, mỗi người đều như thế. Hấn không trách bất luận kẻ nào, lý do giống như ta, "nàng ngừng một chút, trong mắt vừa nổi lên sương mù bị gió thổi tán, "A Toàn, ta có đôi khi cũng hận, có thể vừa nghĩ tới người vẫn còn, liền lại cảm thấy không có yêu cầu khác. Chịu phục."

Trong mắt của hấn phát nhiệt, đem đầu chôn ở nàng trên cổ, giống như khó mà đối mặt cũng giống như khó mà mở miệng, trong cổ họng tràn ra tiếng nói trầm thấp mà vụn vụn: "Nhiễm Nhiễm, ta hiểu. Ta không nghĩ oán, cũng không muốn hận, cần phải để cho ta

hoàn toàn không quan tâm đây hết thấy, ta hiện tại làm không được."

Về sau có thể hay không, hấn cũng không biết.

Có quá nhiều cảm xúc, tiếc nuối, bi thương, không cam lòng, ủy khuất, không có cách nào tại ngăn ngừa thời gian bên trong liền lắng lại, liền thông cảm. Nếu như dễ dàng như vậy liền thoải mái, cái kia đã từng nhận qua khổ đáng là gì?

Cùng ưu nhã cùng khí quyển không quan hệ, cùng cao thượng cùng lý trí đều không quan hệ.

Ma luyện, cực khổ, cái này từ ngữ nói đến dễ nghe đi nữa, có thể khổ liền là khổ. Nó xông vào quãng đời còn lại mỗi một ngày bên trong, là ngày mưa dầm nỗi khổ riêng xương cốt, là trong lòng chưa lại thất bại mộng tưởng, càng là thân ở hiện thực cùng hư ảo biên giới mắt thấy mộng cảnh vỡ vụn lúc cái kia không ngừng không nghỉ sợ hãi cùng bối rối.

Mà nhân sinh dài đằng dặc, phải chăng cuối cùng sẽ có một ngày sẽ cùng vận mệnh bắt tay giảng hòa, không được biết.

Chỉ là,

"Ta giống như người." Trong đầu hấn thống khổ khó phân suy nghĩ tán đi, chỉ có một cái ý nghĩ rất rõ ràng.

"Cái gì?"

"So với..." Hấn mi tâm hung hăng nhăn một chút, y nguyên không có cách nào nói ra chiến hữu danh tự, hấn khó khăn nói, "Nhiễm Nhiễm, chí ít, ta còn có thể đứng ở chỗ này."

Cùng với người.

Thật? Hay là giả?

Hắn đều mặc kệ.

Cho dù là giả, dù chỉ là cái này mộng. Hắn cũng nguyện ý sa vào đi vào, cũng không còn tỉnh. Vỡ vụn quá khổ.

Chỉ ít giờ khắc này, hắn có thể cảm thụ nàng nhiệt độ, tim đập của nàng, cho hắn băng lãnh hoảng loạn trong lòng bên trong rút vào âm áp lực lượng.

Nàng nắm chặt hắn tay.

Gió sông thổi, hai người ôm thật chặt vào cùng nhau, đơn bạc thân thể trong gió run lẩy bẩy, nhưng lại chặt chẽ ôm nhau. Phảng phất kiệt lực muốn cảm nhận được lẫn nhau lòng đang trong lồng ngực nhảy lên.

Chỉ có còn sống là chân thật.

Đủ. Chỉ ít có giờ khắc này. Đầy đủ.

Thẳng đến trong gió mang theo lãnh ý, Tống Nhiễm sợ hắn cảm lạnh, lúc này mới mới ngửa đầu nhìn hắn: "A Toàn chúng ta đi thôi? Mùa thu phong cảnh khó coi. Chờ sang năm mùa xuân lại đến?"

"Tốt."

Trường Giang ven bờ mọc đầy cỏ dại, mở ra tiểu hoa nhĩ.

Hắn nắm nàng rời đi, từ một đường cỏ thơm đi vào trong quá.

Sắp tới chạng vạng tối, không ít tiết khách du lịch người lái xe chen lên cao tốc.

Bọn hấn nghịch dòng xe cộ, một đường thông suốt trở về nông thôn.

Mùa thu muốn tới, gió thổi lá cây rì rào hạ lạc, nhào vào kính chắn gió bên trên, ruộng lúa đã bắt đầu ố vàng, qua một đoạn thời gian nữa, lại là một phen ngày mùa thu tốt phong quang.

Về đến trong nhà, trời chiều đã mất.

Rơi ngoài cửa sổ, đồng ruộng cuối cùng, chân trời một mảnh muôn hồng nghìn tia ráng chiều.

Tắm rửa xong, hoàng hôn nặng nề.

Tổng Nhiệm kéo lên song sa, sớm cùng hấn lên giường đi ngủ.

"Hôm nay mệt mỗi a? Tại bên ngoài chạy một ngày." Nàng tiến vào chần mông.

Lý Toàn cười nhạt hạp xuống mắt, nói: "Không mệt."

Nàng thế là hướng trong ngực hấn thiếp càng chặt hơn chút, ánh mắt mang nước: "A Toàn."

"Hả?" Hấn đón ánh mắt của nàng, tim nóng lên.

Nàng nhẹ nhàng xoay người, che ở bên cạnh hấn, ngón tay xoa lên bộ ngực của hấn, bờ môi khế hôn bờ môi hấn, thì thảo nói nhỏ: "Ta nhớ ngươi..."

Hắn hôn nàng môi, thoáng nghiêng người, đưa nàng lũng đến trong ngực.

Mười ngón giao ác, nhấn tại trên gối đầu; nàng sờ đến hắn ngón tay chiếc nhẫn, bóng loáng mượt mà mà cứng rắn, mang theo thân thể của hắn nhiệt độ, cực nóng;

Nàng hơi khép bên trên mắt, gót chân nhẹ đạp ga giường, cùng hắn quần giao vuốt ve. Nàng khó nhịn ngẩng đầu lên, nghẹn ngào ra một tiếng ưm. Hắn ấn nhẫn mà thô trầm tiếng thở dốc rơi vào bên tai nàng, chấn mỏng ma sát ra lả tả mập mờ tiếng vang. Thân thể của hắn khí tức, cực nóng, nồng đậm, đưa nàng lồi cuốn vây quanh. Nàng cũng mềm mại, ướt át, giống ẩm áp nước. Càng trầm càng sâu, nguyện không còn tỉnh.

Ánh trăng lồng tại sa mỏng phía trên, nhu hòa, như một giấc mơ.

Nàng nằm ở trong ngực hắn, nhắm mắt ngủ yên, trên hai gò má còn lưu lại từng mảnh ửng hồng.

Hắn ngoẹo đầu, môi mỏng sờ nhẹ tại nàng chóp mũi, buông xuống lông mi tại dưới mi mắt lưu lại một đạo bóng ma.

"A Toàn, " nàng chọt trong mộng nỉ non.

"Hả?" Hắn hơi tỉnh, trong cổ họng rầu rĩ một tiếng.

"Chờ thêm hai năm, chúng ta sinh cái tiểu a Toàn có được hay không?"

Hắn cái mũi cọ xát nàng: "Tốt."

Nguyệt nhiễm lụa mỏng, một đêm không mộng.

Ngày thứ hai là quốc khánh, thời tiết phá lệ tốt.

Màu xanh da trời mây bạch, đồng ruộng vô biên.

Tin tức nói quốc khánh cao phong, nhiều chỗ điểm tham quan kín người hết chỗ, đường cao tốc bên trên hỗn loạn thành hoạ.

Tổng Nhiệm tắt ti vi, bưng một bình trà nóng để lên bàn đọc sách.

Lý Toàn tựa ở trong ghế phơi nắng, thổi một thanh kèn harmonica, là nàng nghe qua Thiên Không Thành.

Kèn harmonica thanh du dương, nàng bưng lấy một ly trà chậm rãi uống. Ngoài cửa sổ trong ruộng, lúa lộ ra vàng nhạt nhan sắc, quả hồng trên cây kết quả nhi, hồ sen bên trong lá rụng suy bại, mấy cái con vịt tại đường bên trong bay nhảy cánh.

Lý Toàn một khúc thổi xong. Tổng Nhiệm nhìn qua bay về phía nam ngẩng trời, chợt nói: "A Toàn, ta kiếp sau muốn làm một con chim nhỏ. Không muốn bay về phía nam. Tiểu chim sẽ liền tốt, cả đời đều đãi tại một cái đỉnh núi."

Hắn nói: "Vậy ta coi như một cây đại thụ."

Bờ ruộng bên trên, gió thổi cây động, tước nhi ngay tại trên ngọn cây nhảy nhảy nhót nhót, líu ríu.

"Cái kia... Nếu như kiếp sau làm người đâu, người nghĩ tới dạng gì sinh hoạt?"

"Như bây giờ." Hắn đáp.

"Ta hi vọng người quá..." Tổng Nhiệm đi dạo con mắt, cầm qua một trương tờ giấy, viết mấy chữ, đưa cho hắn, "Dạng này."

Lý Toàn tiếp đến xem xét:

"Rượu ngon nhẹ cầu, khêu đèn cười ngựa, cả đời không lo lắng."

Hắn khước môi dặt, khoan thai cười một tiếng.

Nàng uống xong trà, tiếp tục lật sách sáng tác.

Hắn buông xuống kèn harmonica, cầm quyển sách nhìn.

Thời gian tĩnh nhưng, làm bạn tả hữu.

Hắn ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó lẳng lặng, coi trọng rất rất lâu.

Ánh nắng chuyển qua ánh mắt hắn bên trên, hắn hơi híp mắt lại, nhìn về phương xa.

Khi đó, hắn xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra phía ngoài, trông thấy trống trải vùng quê bên trên, một gốc màu trắng cây olive.

(chính văn)

Tác giả có lời muốn nói:

2

Ngày mai một chương vĩ thanh

CÂY Ô LIU MÀU TRẮNG

Cửu Nguyệt Hi
dtv-ebook.com

Chương 69: Chapter 69 【 Vĩ Thanh 】

« màu trắng cây olive »

【 tự một 】

Xuất bản lần đầu

Tác giả Tống Nhiễm lời nói đầu

Quyển sách ban đầu định danh là « Đông quốc phù thế kỷ », nguyên nhân tại ta sáu năm trước Đông quốc hành trình. Sáu năm trước cấu tứ, bốn năm trước chấp bút, cho đến hôm nay diện thế, cảm tạ sắp đặt kiêm biên tập La Tuấn Phong tiên sinh không rời không bỏ.

Tên sách từ « Đông quốc phù thế kỷ » sửa đổi vì « màu trắng cây olive », nguyên nhân có hai: Đến một lần ta tự nhận dù kiệt lực đi khắp Đông quốc từng cái thành trì, ghi chép thời kỳ chiến tranh xã hội muôn màu, nhưng thấy chỗ nhớ chỉ có "Phù thế" một góc, kém xa thế giới chân thật chi hùng vĩ; thứ hai, bởi vì ta tiên sinh Lý thượng úy.

Có một năm từ Gia La đến Ha Pha thành trên đường, ta cùng hắn cùng nhau trong sa mạc thấy được màu trắng cây olive. Cụ thể tình hình đã viết trong sách, nơi đây không còn lảm lời.

Viết bốn năm, cũng không phải là tình điều tế tặc, chỉ vì sinh hoạt chiếm đi quá nhiều thời gian, càng bởi vì ta từ đầu đến cuối không cách nào làm được tỉnh táo đứng ngoài quan sát, mỗi lần nâng bút trước tra tìm tư liệu tài liệu, từng màn hồi ức rõ ràng hiện ra, trong lòng sâu não, cho nên đi bút chậm chạp.

Chiến tranh xưa nay không là một cái nhẹ nhõm chủ đề. Ta tại văn bên trong đã cực lực giảm đi chủ quan cảm thụ, chỉ muốn cho độc giả hiện ra nhất bình thường khách quan ghi chép. Ngay cả như vậy, chiến tranh cũng không phải một kiện có thể hời hợt sự tình.

Nó thủy chung là nhân loại lớn nhất từ trước tới nay bị kịch. Chỉ tiếc, dạng này bị kịch lại tại lần lượt trình diễn.

Ta đại học đọc lịch sử, phần ngoại lệ bên trong chiến tranh, văn tự ghi chép đau đớn kém xa hiện thực tận mắt nhìn thấy một phần vạn. Không có đi Đông quốc trước đó, ta đại khái có thể lấy lịch sử quan niệm chậm rãi mà nói, nói chiến tranh là mâu thuẫn xã hội tích lũy tới trình độ nhất định không cách nào điều hòa phải qua đường, nói chiến tranh cùng đổ máu là nhân loại phát triển tất yếu tiến trình.

Thế là, người vô tội nhóm thành lịch sử cuộn cuộn dưới bánh xe vật hi sinh.

Có thể dù là cho ta một ngàn một vạn loại lý do, ta cũng vô pháp lý giải nhân loại tại sao muốn giết hại đồng loại của hấn. Càng không cách nào tha thứ.

Có một vấn đề, ta từ đầu đến cuối tại hỏi thăm chính mình: Thế giới của chúng ta phải chẳng thiếu khuyết đồng tình, thiếu khuyết đầy đủ thiện cùng yêu. Mỗi khi nhìn mọi người thụ thương, ta sẽ đau nhức, lại không rõ vì cái gì có người sẽ không đau nhức.

Trên chiến trường ở lâu, ta bắt đầu hoài nghi, phải chăng lý tính, văn minh chỉ là hư ảo; phải chăng nhân loại hết thấy nan đề căn bản không có cái gọi là hợp lý phương thức giải quyết, chỉ có cực đoan, giằng co cùng cừu hận, chỉ có thể nói nhiều giết chóc; phải chăng lịch sử luôn luôn lâm vào từng cái luân hồi vòng lẩn quẩn, vô tự luôn luôn chiến thắng chế độ, dã man luôn luôn chiến thắng văn minh.

Mà nhân loại hòa bình chung cực mộng tưởng, phải chăng chỉ là trên sa mạc màu trắng cây olive.

Chói lợi, mỹ hảo, tinh khiết, long trọng.

Gặp một lần, liền khắc cốt khó quên, chung thân truy tìm.

Có thể hết lần này tới lần khác nó cũng hư ảo, mờ mịt, ở xa chân trời, không thể nắm lấy.

Thậm chí, căn bản là không tồn tại.

Chỉ là thoáng qua liền mất ảo ảnh, chỉ là mọi người chỗ sâu vũng lầy lúc chung cực ảo tưởng.

Ta mê mang, tìm không thấy phương hướng, nhưng lại mỗi lần bị kéo về đường ngay.

Bởi vì về sau ta phát hiện, thế giới có lẽ hắc ám, có lẽ không ánh sáng, nhưng cá thể thiện, lại giống trên bờ cát lấp lánh trên châu, dù là tìm nó lúc bị đất cát đâm bị thương, chỉ khi nào đưa nó nâng ở trong lòng bàn tay, nó lấp lánh ôn nhu mỹ lệ quang mang sẽ để cho người mỉm cười mà không hối hận.

Dạng này cá thể, tựa như ta trong sách viết đến danh hiệu vì B, G, L, M, K, S, A Khổ Khắc bình nhóm.

Bọn hấn cứng cỏi, thiện lương, chấp nhất; bọn hấn có nhất ôn hòa ánh nắng đáng tươi cười, bọn hấn có nhất kiên nghị bất khuất khuôn mặt; bọn hấn nhẫn thụ lấy thường nhân không thể chịu đựng được thống khổ cùng sợ hãi, giống từng cây nhỏ bé diêm, tại cái này để người ta thất vọng thế giới bên trong thiêu đốt lên nhất cực nóng ánh sáng.

Có lẽ nhân loại chính là như vậy một loại động vật, tại trong bọn họ, thiện và ác gồm cả, vĩ đại mà tàn nhẫn.

Tại gặp qua sâu nhất hắc ám, hung nhất tội ác, xấu nhất kinh khủng về sau,

Ta y nguyên may mắn, ta gặp qua quang minh, gặp qua thiện lương, gặp qua đẹp nhất tâm linh.

Đúng vậy a, ta y nguyên cảm kích, ta thấy tận mắt cái kia trắng xóa hoàn toàn rừng olive.

Tổng Nhiệm

202X năm ngày mừng 7 tháng 10

Tại Giang thành

——

——

【 tự hai 】

Xuất bản năm tròn năm kỷ niệm bản

Người sắp đặt La Tuấn Phong làm tự

Ta cùng Tổng Nhiệm nhận biết tại mười một năm trước. Năm đó Lương thành truyền hình một ngăn chuyên mục « chiến sự tuyến đầu » lửa lượt cả nước, Tổng phóng viên phụ trách quay chụp ghi chép cái kia ngăn chuyên mục 90% trở lên tài liệu. Nàng ống kính hạ cố sự tinh tế tỉ mỉ, mộc mạc, sờ tâm hồn người, lúc này liền hấp dẫn ta.

Ta thích tốt cố sự, càng ưa thích tốt người kể lại. Tổng Nhiệm chính là ta thường thức nhất loại này người kể lại, ôn hòa, kiên nhẫn, thường mang thương xót. Rất nhiều người nói ta là thành công bán chạy sách người sắp đặt, có thể ngay cả ta cũng không nghĩ tới, Tổng Nhiệm sách sẽ là ta bày kế thành công nhất bán chạy sách. Năm năm ở giữa lượng tiêu thụ quá năm trăm vạn sách thành tích thành sách báo thị trường hiếm thấy thần thoại. Mà trước mắt, anh, pháp, tây, đức chờ bảy loại ngôn ngữ dịch bản đã hoàn thành, chỉ đợi in ấn đem bán. Ta nghĩ cái này không chỉ có là bởi vì nàng Pulitzer sách thưởng lấy được thưởng người danh hiệu, càng bởi vì nàng viết một đoạn nhất giản dị mà cảm động sâu vô cùng phù thể bức tranh.

Bài này theo thời gian cùng thành trì vì hướng dẫn tra cứu, ghi chép Tổng Nhiệm tại Đông quốc thời kỳ chứng kiến hết thấy, từ người nhặt rác đến quan chỉ huy, từ nhỏ buôn đến binh sĩ, ánh mắt của nàng đối xử như nhau, mỗi cái nhỏ bé nhân vật đều tại nàng nơi này lưu lại vị trí. Trong sách lựa chọn ảnh chụp cũng toàn bộ đến từ nàng quay chụp. Mặc dù như nàng nói, nàng thị giác không cách nào toàn diện ghi chép lại trong loạn thế quốc gia, nhưng nàng dùng chân thật nhất khách quan bút pháp đem trong chiến tranh mỗi người một vẻ hiện ra tại chúng ta trước mắt.

Những năm gần đây, rất nhiều bằng hữu cùng truyền thông hướng ta nghe ngóng Tổng phóng viên sinh hoạt cá nhân, càng có người hiếu kì trượng phu của nàng Lý thượng úy là người thế nào. Bởi vì Tổng Nhiệm làm việc khiêm tốn, không tiếp thụ cùng cuốn sách này có liên quan bất luận cái gì phỏng vấn, ta không cách nào lộ ra càng nhiều.

Nhưng ta có thể nói chính là, Tổng Nhiệm là một vị mỹ lệ mà thích mỉm cười cô nương, bề ngoài yếu đuối, nội tâm cứng cỏi mà kiên định. Nàng tiên sinh Lý thượng úy là một vị anh tuấn anh tuấn quân nhân, tính cách ôn nhu, đối xử mọi người hiền lành. Viết sách cái kia bốn năm, Tổng Nhiệm ở tại nông thôn, cửa nhà là một mảnh vô biên ruộng lúa, phong cảnh như vẽ.

Ta từng đi bái phỏng qua bọn hắn, tại sách xong bản thảo hai năm trước. Khi đó nhà bọn hắn bên trong có cái vừa đầy một tuổi tiểu nam hài, nhũ danh tiểu Thụ, cũng gọi tiểu Thụ Miêu.

Tiểu Thụ tướng mạo cực giống phụ thân của hắn Lý thượng úy. Khi đó hắn vừa học được đi đường, nhàn không xuống lại hiếu động, thất tha thất thểu vây quanh Lý thượng úy chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng nhào tới cười khanh khách ôm lấy phụ thân chân, dạng này trò chơi có thể chơi bên trên vô số lần. Khi đó hắn còn không biết nói chuyện, nhưng là sẽ kêu ba ba. "Ba ba" "Ba ba" tiếng kêu cả phòng quanh quẩn, nghe vui vẻ mà hài lòng. Cách bên trên một hồi, liền lôi kéo phụ thân ống quần muốn ra cửa. Một hồi nhìn hồ điệp, một hồi truy gà con.

Chúng ta trong phòng khách thảo luận sách bản thảo thời điểm, Tổng Nhiệm sẽ thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ, nàng tiên sinh mang theo ấu tiểu hài tử tại trước nhà sân phơi lúa bên trên chơi đùa. Lý thượng úy ngồi xổm trên mặt đất, dáng tươi cười ấm áp, đưa hai

tay; tiểu Thụ lung la lung lay nhào tới ôm cổ của hắn, buông lỏng ra chạy đi một khoảng cách, lại chạy về đến nhào vào phụ thân trong ngực.

Tổng Nhiễm cười đến con mắt cong, nói: "Liên loại này trò chơi nhỏ, a X có thể bồi tiểu Thụ Miêu chơi một chút buổi trưa, ta cũng có thể xem bọn hắn chơi một chút buổi trưa."

Ta nói: "Khó trách người viết đến chậm."

Lạc đề. Vì cái gì bỗng nhiên viết một đoạn như vậy, ta cũng không hiểu. Cùng quyển sách này không có bất cứ quan hệ nào. Nhưng lần đó báỉ phỏng rất nhiều hình tượng không có chút nào nguyên do lưu lại cho ta ấn tượng khắc sâu, thỉnh thoảng liền có thể hồi tưởng lại. Tỉ như ta cùng Tổng Nhiễm lúc nói chuyện, Lý thượng úy im ắng đưa tới một bàn trái táo gọt xong, Tổng Nhiễm một bên nói chuyện với ta, vừa cùng hắn ánh mắt đối mặt, toát ra một nháy mắt ôn nhu yêu thương; tỉ như nàng cùng ta vừa nói bản thảo nội dung, thu thập bản đọc sách lúc nhìn thấy Lý thượng úy tư liệu sách cùng giấy viết bản thảo, thuận tay chỉnh lý lúc cẩn thận từng li từng tí cùng trân quý; tỉ như trên mặt bàn một bình mới hái tiểu hoa nhài, trong ấm trà giãn ra lá trà.

Ta nghĩ, đại khái là nhà bọn hắn bên trong không khí ấm áp là ta nhiều năm cuộc sống đô thị bên trong nhất là thiếu thốn một bộ phận. Cũng đại khái là bởi vì —— những năm này, xã hội của chúng ta trắng trợn tuyên dương hiệu quả và lợi ích cùng lợi mình. Mà bọn hắn không hợp nhau, giống như là một tòa đảo hoang. Chỉ là, chuyện xưa của bọn hắn ta không cách nào xâm nhập giảng quá nhiều, nhưng ít ra, bọn hắn đã từng nhìn thấy cố sự, tại trong quyển sách này hiện ra. Nhường mỗi cái mở sách đọc giả, có thể nhìn một chút bọn hắn tầm nhìn.

Mà gần nhất, năm tròn năm kỷ niệm bản sắp đặt thời khắc, ta lần nữa bái phỏng Lý thượng úy cùng Tổng phóng viên nhà. Bọn hấn sớm đã chuyển đến Đế thành, tiểu Thụ Miêu cũng cao lớn, đang học tiểu học, vô luận bề ngoài cùng tư thái càng thêm cực giống phụ thân hấn. Nhà bọn họ nhiều vị thành viên mới, năm tuổi tiểu Bồ Câu, tại nhà trẻ đọc chủ. Tổng phóng viên mở phòng làm việc, Lý thượng úy cũng thành Lý thiếu giáo, hấn tự học đọc xong sách, dù ở nhà công việc, nhưng cũng tại lĩnh vực của mình bên trên có chỗ nghiên cứu. Bọn hấn tựa hồ biến hóa một chút, lại tựa hồ cái gì đều không thay đổi, ở chung lúc ăn ý ôn nhu giống nhau lúc trước.

Ta nguyên muốn để Tổng Nhiễm vì năm tròn năm kỷ niệm bản lại viết một thiên tự làm, nhưng nàng nói muốn viết sở hữu cố sự cùng tâm tình đã tại bốn năm trước viết xong, không có càng nhiều tình cảm có thể lại viết.

Ta tôn trọng quyết định của nàng.

Năm năm qua, các nơi trên thế giới lại có mới chiến tranh. Như thế xem xét, nàng ngày đó sơ tự ngược lại là thời gian lâu di mới. Dù là hai mươi năm sau, đều không cần tăng giảm.

La Tuấn Phong

203X năm ngày 1 tháng 9

Tại Đế thành

——

——

【 tự ba 】

Xuất bản mười tám tròn năm kỷ niệm bản

Lân tử Lý Tống Chi làm tự

Một tuần trước, mẫu thân của ta Tống Nhiễm nữ sĩ biên tập kiêm người sắp đặt La Tuấn Phong tiên sinh liên hệ ta, hi vọng ta vì « màu trắng cây olive » hai mươi năm tròn kỷ niệm bản làm tự. Ta chỉ là cái hai mươi mốt tuổi lý công khoa học sinh, cùng trong sách Tát Tân tuổi không sai biệt lắm, không có sáng tác thiên phú, cũng không có văn thái. Tuy nói là không có tư cách cho sách làm tự, nhưng La Tuấn Phong tiên sinh nói để cho ta viết viết cảm tưởng.

"Viết cảm tưởng", nghe giống đầu đề viết văn. Đối thứ nào sự tình cảm tưởng, vẫn là đối sở hữu sự tình cảm tưởng? La Tuấn Phong tiên sinh không có cho phạm vi, ta cũng suy nghĩ không rõ ràng.

Rất nhiều người nói đây là một bản liên quan tới chiến tranh sách. Muốn nói đúng chiến tranh cảm tưởng, không có trải qua ta cảm thấy khó xử. Cứ việc luôn có quốc gia cùng địa khu khai chiến, nhưng với ta mà nói, kia là quá xa xôi sự tình.

Mặc dù cha mẹ ta thân phận đặc thù, nhưng cuộc sống của ta cùng phổ thông tiểu hài đồng dạng, cũng sẽ không đối với chiến tranh vấn đề này có cái gì trời sinh giác ngộ.

Ta còn nhỏ là tại Giang thành nông thôn vượt qua. Nhân sinh trí nhớ sớm nhất đến từ phụ thân ta. Ta nhớ mang máng một hai tuổi lúc hình tượng, là một cái hoàng hôn. Hấn ôm ấu tiểu ta từ rơi lá cây

bờ ruộng bên trên đi qua, cánh tay của hắn cùng lồng ngực là ta còn nhỏ trong trí nhớ ấm áp nhất kiên cố dựa vào.

Một bên mẫu thân thân trán của ta, gọi ta: "Tiểu a Toàn ~~ "

Phụ thân liền cười: "Muốn đem tiểu gia hỏa này làm tỉnh lại a?"

Ta đương nhiên không có tỉnh. Phụ thân trong ngực ấm áp lại an toàn, ta giãn ra tay chân, ôm hắn nằm ngáy o o.

Nói đến kỳ quái, mẫu thân tổng yêu gọi ta tiểu a Toàn. Đại khái là bởi vì ta cùng phụ thân quá giống nhau.

Ta nhân sinh ban đầu lão sư là phụ thân ta. Hắn dạy ta đọc sách nhận thức chữ, mang ta chơi điều, bắt biết rồi, câu tôm hùm, bắt con cua, trồng hoa nuôi cỏ. Hắn nói:

"Mụ mụ sợ cái này, chúng ta vẫn là đem biết rồi thả."

"Mụ mụ thích ăn tôm hùm, cho nàng nhiều câu mấy cái."

"Cho mụ mụ hái điểm hoa trở về."

Càng nhiều thời điểm, mụ mụ ngay tại bên người,

"A Toàn, người thả hắn xuống tới, nhường chính hắn đi."

"A Toàn, người nhìn tiểu Thụ trên mặt tất cả đều là bùn, ha ha ha."

"A Toàn, muốn hay không trộm cái trái bưởi trở về. Ân, không tốt sao? Vậy quên đi. Lần sau chờ tiểu Thụ Miêu không có ở đây thời điểm chúng ta lại trộm."

. . .

Về sau, tự chi xuất thế, ta đến đi học niên kỷ, nhà dọn đi Đế thành. Trưởng thành thời gian như là cực nhanh. Một năm một năm, ta dần dần lớn lên, có một số việc trong năm tháng lại không biến hóa gì. Phụ thân thủy chung là cái kia ôn nhu người, nhất là đối ta mẫu thân.

Có lẽ rất nhiều người khó có thể tưởng tượng, nhưng phụ thân mẫu thân của ta không có tách rời quá một ngày. Phụ thân ta thân thể không tốt, mỗi tháng định kỳ liền phải đi bệnh viện. Đại đa số thời điểm, hấn cùng mẫu thân cùng nhau ở nhà công việc, hoặc bởi mẫu thân cùng đi phòng làm việc.

Ta không thể không thừa nhận, mặc dù ta rất yêu ta phụ mẫu, nhưng ta cũng giống đại bộ phận con cái đồng dạng, vội vàng nhận biết thế giới cùng lớn lên, cũng sẽ không như vậy chú ý phụ mẫu sinh hoạt cùng nội tâm. Huống chi, giữa bọn hấn cũng có được chúng ta thân là con cái không cách nào nhìn trộm cùng chạm đến thế giới hai người.

Ta từ đầu đến cuối không có chạm tới phụ mẫu sâu nhất nội tâm, thẳng đến chín tuổi năm đó.

Kết hôn mười năm tròn kỷ niệm, phụ thân mang theo mẫu thân hồi Giang thành nông thôn. Ta tại thư phòng tìm phim phóng sự lúc ngoài ý muốn phát hiện mẫu thân chưa công khai bản thảo cùng nhật ký. Ngày đó ta mới phát hiện, ta từ nhỏ đến lớn thành thói quen "Ba ba phải đi bệnh viện", đến tận cùng ý vị như thế nào. Bác sĩ sớm đã thúc thủ vô sách, nhưng phụ thân một mực tại giấy dựa lấy, vì mẫu thân, vì hấn thực chất bên trong bất khuất, cũng vì hấn chưa lại kiêu ngạo cùng mộng tưởng.

Cũng là một năm kia, chiến tranh cái này mơ hồ từ ngữ bắt đầu ở thế giới của ta bên trong rõ ràng.

Ta bắt đầu chú ý chiến tranh, một lần nữa đọc quyển sách này. Khi còn bé đọc qua, chỉ coi cố sự nhìn, cảm thấy rất đặc sắc. Lần nữa đọc, lại có cảm giác đau đớn.

Hiện tại viết bản này bài tựa, càng là bi thương.

Bao nhiêu người chỉ là nhìn một cái cố sự, lại có bao nhiêu người để ý cố sự bên trong người? Tại cái kia không chút nào thu hút chiến tranh ngày kỷ niệm bên trong, có bao nhiêu người nhớ lại quá khứ, lại có bao nhiêu người chú ý chiến tranh người sống sót?

Viết đến nơi đây, ta nghĩ đến mấy năm này trải qua —— ta nhiều lần tại đầu đường gặp quá lang thang lão binh, bọn hần nghèo túng, thất bại, quần áo tả tơi, tinh thần hỗn loạn. Người qua đường vội vàng đi qua, lại không người dừng bước lại.

Khi đó ta nghĩ, có phải hay không nói, một cái chớp mắt tử vong là bi tráng, mà cả đời may mắn còn sống sót lại là thống khổ mà đáng xấu hổ?

Về sau ta đi tìm sách tìm phim phóng sự, ta tìm tới rất nhiều liên quan tới người hi sinh chết vì tai nạn người ghi chép, đếm không hết phim cùng tiểu thuyết sáng tác ra kỷ niệm bọn hần. Nhưng liên quan tới người sống sót cũng rất ít. Khuôn mặt của bọn hần theo thời gian mơ hồ, biến mất trong Trường Hà.

Gần trăm năm nay rõ ràng bạo phát rất nhiều chiến tranh, một trận chiến, thế chiến thứ hai, càng đánh, vịnh biển, ba láy. . . Nhưng

vì cái gì, giống như không ai biết, cũng không ai để ý những người sống sót là thế nào sống sót.

Bọn hắn rất nhiều người đều giống lang thang tại đầu đường lão binh đồng dạng, nhận qua to lớn thương tích, lại chỉ có thể tồn tại, mà không thể sinh sống. Rốt cuộc không có cách nào trở về đến bình thường trong sinh hoạt đi.

Tại chiến tranh trước mặt, bọn hắn thành nhân loại bị kích quân cờ, sử dụng hết, sau đó liền bị ném vứt bỏ.

Ta mẫu thân luôn nói, cực khổ là làm người chán ghét mà vứt bỏ, tất cả mọi người không muốn đi đối mặt cùng nhìn thẳng vào.

Cho nên, may mắn còn sống sót là xấu xí, lãng quên là im ắng.

Cho nên, không có ai biết, phụ thân của ta mỗi tháng đi bệnh viện không chỉ có vì trị liệu thân thể tổn thương càng thêm trong lòng tổn thương, hắn cùng mẫu thân của ta không có một ngày tách ra là bởi vì hắn đã không thể rời đi; không có ai biết, phụ thân của ta sẽ ở trời mưa xuống cùng trời lạnh bên trong xương cốt thấy đau, đau đến tại mẫu thân của ta trong ngực đè nén rên rỉ; cũng không người nào biết qua rất nhiều năm sau, hắn y nguyên sẽ ở trong cơn ác mộng rơi lệ bừng tỉnh.

Anh hùng bị người ghi khắc, khắc vào trên tấm bia đá; người sống sót bị người quên lãng, hoàn toàn thay đổi.

Bởi vì mọi người luôn nói, thời gian sẽ xóa đi hết tất cả thương tích, một ngày nào đó người sẽ đem thống khổ lãng quên, sau đó tốt. Cũng sẽ không. Có đau nhức vĩnh viễn không thể quên được, có chút tổn thương vĩnh viễn sẽ không tốt.

Cho nên, tại ta mười tuổi năm đó, hấn tự sát, dùng một thanh tự chế tay. Súng.

Thân thể của hấn một mực rất kém cỏi, tại năm đó rất cục một bệnh không dậy nổi. Thân thể trượt sập đem băng phong tại tinh thần trong ý thức mãnh thú phóng xuất ra. Hấn lâm vào trong cơn ác mộng, không thể thoát khỏi. Hấn càng ngày càng nhiều lần nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói nơi đó có khỏa màu trắng cây olive. Có thể ngoài cửa sổ cái gì cũng không có. Kia là hấn đem hiện thực hỗn vì huyền tượng dấu hiệu. Ý thức không rõ lúc, hấn thậm chí không biết ta cùng tự chi.

Lần kia ta đi bệnh viện nhìn hấn, hấn tại trên giường bệnh nhìn ta, ánh mắt giống như là lâm vào hồi ức, hấn nói: "Người đã đến?"

Ta nói: "Đúng vậy a, ta tới thăm người."

Hấn hỏi: "Người lớn bao nhiêu?"

Ta nói: "Chín tuổi a."

Hấn nói: "May mắn, cái kia còn sớm. Chờ người hai mươi ba tuổi thời điểm, không nên đem cái kia phần tử khủng bố thúc đẩy ven đường dân cư."

Ta một chút liền khóc, nói: "Ba ba, ta là Tống Chi, là tiểu Thụ Miêu a."

Hấn lại mỉm cười, nói: "Tiểu Thụ Miêu, người chậm rãi lớn lên, về sau bất luận có bao nhiêu khổ, đều không cần sợ, của người chú chim non sẽ tìm đến của người. Coi như người nhận hết gặp trắc trở, biến thành diêm, nàng cũng tới tìm tới của người."

Hắn cho là ta là hắn lúc tuổi còn trẻ. Hắn đã không nhớ rõ ta. Hắn chỉ nhớ rõ mẫu thân của ta.

Cái kia đoạn thời điểm, mẫu thân cả ngày bồi tiếp hắn, canh giữ ở giường bệnh của hắn bên cạnh. Cũng chỉ có mẫu thân của ta ở thời điểm, ý thức của hắn mới có thể thanh tỉnh. Cuối cùng cái kia đoạn thời gian, hắn rất suy yếu, lại luôn muốn cùng mẫu thân nói chuyện, một khắc cũng không cho nàng rời đi.

Có lần ta đi xem hắn, nghe thấy hắn nói: "Nhiễm Nhiễm, ta hối hận."

Mẫu thân hỏi: "Hối hận cái gì?"

"Người có nhớ hay không, ta và người nói, kiếp sau muốn làm một cái cây?"

"Ân, nhớ kỹ đâu. Rất lâu thật lâu rồi."

"Ta hối hận, Nhiễm Nhiễm. Kiếp sau, ta còn muốn làm a Toàn.'A Toàn cùng Nhiễm Nhiễm kết hôn.' trong lời này a Toàn."

"Câu nói này người còn nhớ rõ a?"

"Không phải người để cho ta nhớ sao?" Hắn đang mỉm cười.

Ta đứng tại phòng bệnh bên ngoài, nước mắt ào ào rơi. Bởi vì hắn "Nhiễm Nhiễm", hắn tha thứ trong nhân thế sở hữu khổ.

Hắn không cùng nàng nói xin lỗi, cũng chưa hề nói cảm tạ, chỉ nói nghĩ hời Giang thành, hời bọn hắn ban đầu nhà.

Trở về vào cái ngày đó, ta nhớ tới một kiện lơ đãng việc nhỏ.

Rất nhiều năm trước, ta còn tại học tiểu học. Cái kia mùa hè, người một nhà theo thường lệ hồi hương xuống nghỉ hè. Tiểu Bồ Câu cùng mẹ mẹ đi đào hao bao.

Phụ thân ngồi xổm ở bên hồ, cánh tay vòng quanh đầu ta, cầm tay của ta câu tôm hùm. Hắn rất cao lớn, ôm ấp bao phủ ta, thật ấm áp.

Trên thân phụ thân có nhàn nhạt mùi hương, giống ngày xuân sáng sớm rừng cây.

Hắn nói: "Tiểu Thụ Miêu, ba ba sẽ cố gắng. Nhưng nếu có một ngày, cố gắng thất bại, người muốn tha thứ. Người muốn chính mình thật tốt trưởng thành."

Khi đó ta bảy tuổi, không hiểu lời hắn nói. Về sau nhớ tới, mới biết hắn hết thấy cố gắng mười năm.

Hồi Giang thành thời điểm là cái mùa đông. Vạn vật câu tịch.

Hắn tựa ở trên ghế nằm, che kín chắn, ngoài cửa sổ hạ tuyết, thật dày tuyết trắng. Hắn lẳng lặng mà nhìn xem mẫu thân, ánh mắt yên tĩnh xa xưa. Không muốn xa rời, không bỏ, tràn ngập cảm kích.

Mẫu thân cũng là, mỉm cười nhìn chăm chú hắn.

Bọn hắn liền như thế im lặng nhìn nhau, tại cái kia tuyết rơi thời gian tĩnh chỗ một cái buổi chiều.

Kia là phụ thân ta cuối cùng thanh tỉnh thời khắc. Từ sau lúc đó, thân thể của hắn dần tận đên, ý thức cũng không còn cách nào quay lại, tại hiện thực cùng huyền tượng bên trong bóp lấy cò súng. Vết thương vị trí tại trên cổ.

Hắn tạ thế lúc rất an tường, mặc cùng mẫu thân của ta mua một lần áo ngủ, thủ đoạn buộc lên cửi sắc dây đỏ, trên ngón vô danh mang theo màu vàng kim nhạt chiếc nhẫn.

Hắn cơ hồ còn cùng lúc tuổi còn trẻ đồng dạng tuần lãng.

Mẫu thân của ta không khóc, chỉ là hôn hắn, thật lâu.

Nàng nói: "A Toàn, vất vả ngươi."

Cái kia đau khổ giãy dựa lại tràn ngập hạnh phúc trong mười năm, hắn đối với mẫu thân yêu cùng trách nhiệm, đối diện quá khứ tiếc nuối hối hận, đối lý tưởng kiên trì tìm kiếm, đối nhân sinh mê mang cùng cảm kích, đối với sinh mạng khát vọng cùng trân quý, đều tại cái kia một tiếng súng vang bên trong, theo hắn rời đi, tan thành mây khói.

Về sau một chút năm sự tình, mọi người đều biết.

Mẫu thân của ta tại Ai Sa hai nước chiến tranh viếng thăm trong lúc đó, vì cứu một đứa bé, bị đạn lạc đánh trúng.

Nàng bị chở về nước lúc, quan tài bên trên che kín quốc kỳ.

Khi đó ta cùng tự chi đi theo gia gia bà ngoại đi phi trường đón nàng, chợt nhớ tới phụ thân hạ táng lúc, mẫu thân nói: "Thật tiếc nuối, a Toàn quan tài bên trên hắn là đóng quốc kỳ đâu."

Trên bãi đáp máy bay gió lay động quốc kỳ. Ta nghĩ, từ nơi sâu xa, lại có an bài như vậy.

Ta gặp qua mẫu thân di dung, bình tĩnh, tường hòa. Ta nghĩ, nàng có lẽ là không kịp chờ đợi muốn đi gặp phụ thân rồi. Dù sao, ta

từng nghe nàng nói, nàng nguyện ý đem sinh mệnh của mình phân một nửa cho hắn.

Viết đến nơi này, ta đại khái rốt cuộc hiểu rõ chiến tranh đến tốt cùng là cái gì.

Là một loại lâu dài đau xót.

Loại này đau xót có thể vượt qua thời gian, không gian, thậm chí vượt qua thế hệ.

Tại trận kia chiến tranh kết thúc hai mươi hai năm sau, ở xa Boston, chưa tròn hai mươi một tuổi ta, lại một loại bí ẩn cảm xúc khu động bên trong, tại đặt bút viết đến đoạn văn này lúc, lệ rơi đầy mặt.

Nhưng là, ta không thể viết nhiều lắm, cực khổ gọi người phiên chán, gọi người bài xích. Ta vẫn là phải nói một chút có thể để mọi người mỉm cười thoải mái sự tình.

Mỗi lần nhớ lại phụ mẫu, ta mặc dù tiếc nuối bọn hắn không có tham dự ta càng nhiều nhân sinh, nhưng cũng rất cảm kích: Cảm ơn bọn hắn ôn nhu như vậy ôm ta, cho ta tốt đẹp như vậy nhân sinh. Để cho ta tại mỗi lần nhớ lại bọn hắn lúc, tiếc nuối, nhưng lại cảm giác bị ấm áp còn quấn. Bọn hắn cùng một chỗ nhiều năm như vậy, không có một ngày tách rời quá. Mặc dù là bởi vì bệnh tình của phụ thân, nhưng bọn hắn không cách nào rời đi mẫu thân. Nhưng cũng càng là bởi vì, giữa bọn hắn yêu cùng không muốn xa rời quá sâu, sâu qua thời gian. Cho nên tại bọn hắn sau khi qua đời hiện tại, y nguyên có người hồi ức cùng kỷ niệm bọn hắn tình yêu.

Mẫu thân quyền sách này cảm tới quá nhiều giải thưởng, mà gần nhất hồ sơ giải mã cũng mang đến phụ thân được truy phong tin tức, càng ngày càng nhiều người biết chuyện xưa của bọn hắn.

Nếu như các người nhìn đến đây, hi vọng không muốn bị thương, ta có thể phụ trách nhiệm nói cho các người biết: Bọn hắn những năm này ở giữa thân mật ở chung, sớm đã thắng qua rất nhiều người cả đời.

Bọn hắn liền như thế giúp đỡ lẫn nhau, vì đối phương nỗ lực, đi đến bọn hắn xán lạn một đời.

Ta nghĩ, đây cũng là vì cái gì, mỗi lần trong mộng trông thấy phụ mẫu, bọn hắn luôn luôn mang theo nhất nụ cười ấm áp. Mẫu thân nói liên miên lải nhải nói việc vặt, phụ thân mỉm cười nhìn xem nàng, gật gật đầu.

Ta nghĩ, đây cũng là vì cái gì ta vô luận người ở chỗ nào, luôn có thể mỗi giờ mỗi khắc cảm nhận được bọn hắn đại ái. Ở trên biển, tại gió núi bên trong, tại trên ngọn cây, dưới ánh mặt trời, khắp nơi đều có thể cảm nhận được nghĩ lại tới bọn hắn yêu, lẫn nhau yêu, đối thế giới yêu.

Có câu nói, một mực chưa kịp cùng phụ thân mẫu thân nói ——

Những năm này, ta đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều người, mà người nội tâm ôn nhu nhất.

Chứng kiến qua cuộc đời của các người, ta rất may mắn, cũng rất cảm kích.

Lý Tổng Chi

204X năm ngày 31 tháng 7

Tại Boston

【 bài xã luận ngắn:

Quyển sách mười tám tròn năm kỷ niệm bản khắc bản đêm trước, hai mươi ba năm trước bốn nước đối kháng phần tử khủng bố tuyệt mật hồ sơ giải mã công khai.

Lý Toàn thiếu tá truy phong là "Liệt sĩ" cũng trao tặng "Anh hùng" xưng hào, truy lập nhất đẳng công, lên thượng tá quân hàm. Đông quốc chính phủ trao tặng "Tổng thống tự do huân chương" ; Liên hiệp quốc trao tặng "Hòa bình thế giới huân chương". Lý Toàn thượng tá chính là trong sách danh hiệu vì L lính đặc chủng.

Đồng dạng trao tặng trở lên công huân, có hai mươi hai năm trước hi sinh tại tha hương mặt khác bốn vị liệt sĩ anh hùng (tính danh tại gần đây lần đầu công bố): Vương Kiếm Phong, Quý Hạo Nhiên, Tiêu Lệ, Phương Chấn. 】

Cần dùng cái này sách hiến cho trên đời mỗi một cái yêu quý sinh mệnh người.

(toàn văn xong)

Tác giả có lời muốn nói:

Trước đó có độc giả đoán, nói hết thấy đều là a Toàn ảo tưởng. Cái này não động kỳ thật ta đã sớm nghĩ tới, nhưng nhiều nhất sẽ

chỉ lấy ra làm không trách nhiệm giả phiên ngoại viết cái tiểu thảo động, không phải là kết cục. Bởi vì đây không phải là ta nghĩ biểu đạt đồ vật cùng nội dung, mà lại vì đảo ngược mà đảo ngược không có gì tất yếu.

Quyển sách này kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói, đã từng nghĩ tới hoàn tất thời điểm nói với các người rất nhiều rất nhiều trong lòng nói, nhưng bây giờ cảm xúc không quá ổn, vẫn là chờ qua một thời gian ngắn tương đối bình tĩnh tỉnh táo, lại ghi lại ở xuất bản bản thảo lời cuối sách bên trong đi. Duy nhất có thể nói là, hồi tưởng lúc trước viết văn lúc có thể lựa chọn mấy loại nhân vật tính cách bên trong, lệ khí, cường ngạnh, khốc túm, các loại. . . Ta tuyển ôn nhu. Ôn nhu nhất a Toàn cùng Nhiễm Nhiễm, ta phi thường may mắn, phi thường cảm kích.

Hữu duyên gặp lại.